

나의 위험한

유 / 리 / 감 / 성 / 장 / 편 / 소 / 설

스폰서

Vence

TỔNG TÀI, PHU NHÂN LẠI BỎ TRỐN RỒI

Lê Phương Tuệ Anh

Ngôn Tình

Anh là chủ tịch của tập đoàn lớn còn cô là vị nữ bác sĩ tài hoa.

Hai người họ gặp nhau lần đầu khi anh vô tình cứu được cô. Sau đó liền ép cô thực hiện hôn ước với anh. Cô trốn hết nơi này tới nơi khác nhưng vẫn bị anh bắt được.

"Vợ yêu, em có trốn đến chân trời góc bể tôi cũng lôi được em về"

Mục lục

Chương 1	
Chương 2	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
Chương 19	
Chương 20	
Chương 21	
Chương 22	
Chương 23	
Chương 24	
Chương 25	
Chương 26	
Chương 27	
Chương 28	
Chương 29	
Chương 30	
Chương 31: Ngoại truyện	

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56: Truyện nhỏ
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60: Thịt
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69: Hôn lễ đẫm máu
Chương 70
Chương 71: Nỗi lòng người mẹ
Chương 72: Bác thợ săn và con thỏ
Chương 73: Tha thứ
Chương 74: Gặp khủng bố
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 77-2: Tâm sự
Chương 78: Người đàn ông kì lạ
Chương 79: Tôn Niệm Hàn
Chương 80: Đồng hồ
Chương 81: Tôi sinh ra là để bảo vệ hắn
Chương 82
Chương 83: Giấc mộng
Chương 84: Giao thừa trước giông bão
Chương 85: Chúc mừng năm mới
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91: Cừu tử nhất sinh
Chương 92
Chương 93
Chương 94: Lão công, em tin anh
Chương 95
Chương 96: Anh nhịn nhiều quá rồi !

Chương 97: Mì sốt cà
Chương 98
Chương 99: Khai chiến
Chương 100: Bảy ngày mất tích (1): Bí mật chẳng thể giấu
Chương 101: Bảy ngày mất tích (2)- Hạ sát
Chương 102: Bảy ngày mất tích (3) - Chuộc lỗi, cận kề nguy hiểm
Chương 103: Bảy ngày mất tích (4) - Từ bỏ
Chương 104: Li Hôn, bắt đầu lại
Chương 105: Li hôn không có nghĩa là không liên quan
Chương 106: Hoá ra là diễn kịch
Chương 107: Bỏ qua mới là hối hận
Chương 108
Chương 109: Tin nhắn cuối cùng
Chương 110: Rốt cuộc anh ở đâu ?
Chương 111: Rời xa khỏi anh đi
Chương 112
Chương 113
Chương 114: Bướm đêm, Anh tức
Chương 115: Để em ở bên anh
Chương 116: Nước Anh bấn loạn
Chương 117: Đừng sợ
Chương 118: Hạ màn
Chương 119: Đám cưới - Happy Ending
Chương 120: Ngoại truyện: Tôn Niệm Hàn, một đời chấp niệm
Chương 121: Ngoại truyện: William - Vì sao lại thành người như vậy ?
Chương 122: Ngoại truyện: Vân Nhiễm - Mục tiêu cả đời
Chương 123: Ngoại truyện: William - Vẩn Nhiễm
Chương 124: Ngoại truyện: Thầm lặng
Chương 125: Sinh con, kẻ địch số một
Chương 126: Ngoại truyện: Hành trình sinh con

Chương 1

"Bác sĩ, bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch rồi ạ..!"

Tiếng y tá mừng rỡ nói.

Nhưng vị bác sĩ ấy vẫn im lặng, tiếp tục hoàn thành những đường khâu cuối cùng. Buổi phẫu thuật chấm hết.

Nơi sảnh chờ, có một vị phu nhân đang không ngừng lo lắng, khi ánh đèn phòng phẫu thuật tắt, lúc đó y tá bước ra, khuôn mặt tươi cười:"Phu nhân, người yên tâm. Bệnh nhân đã phẫu thuật thành công, đang trong quá trình hồi sức ạ." Vị phu nhân nghe thấy câu nói ấy thì mừng rỡ. Từ phòng phẫu thuật bước ra, vị bác sĩ lạnh lùng, không nhắc nhở, không dặn dò, chỉ lẳng lặng đi. Nhưng không ai dám lên ý kiến vì thái độ ấy bởi ở bệnh viện này ai cũng quen với cái thái độ băng sơn của vị bác sĩ này.

Vị bác sĩ ấy là Tiêu Tiểu Diệp, là bác sĩ phẫu thuật giỏi, nổi tiếng. Bất kể là phẫu thuật có khó như thế nào thì cô cũng đều có thể làm được, nhưng lại là người rất lạnh lùng, ít nói. Làm việc thì luôn nghiêm túc, cẩn trọng. Có rất nhiều lời đồn về cô, nói cô là thiên kim tiểu thư, nói cô dựa vào thế lực gia đình nhưng chưa từng ai thực sự tin vào nó bởi Tiêu Tiểu Diệp là vị bác sĩ giỏi như thế nào thì ai cũng biết.

Tiêu Tiểu Diệp đi về phòng nghỉ, thay quần áo. Ca phẫu thuật vừa rồi khiến cô mệt chết đi được, thực sự rất muốn nằm xuống ngủ một giấc. Vừa ngã người xuống giường thì tiếng chuông điện thoại kêu, Tiểu Diệp thầm mắng ông trời. Uể oải nhắc điện thoại lên nghe:

- Có chuyện gì?

" Tiểu thư, tối nay có bữa cơm gia đình, lão gia muốn mời người về."Phía bên kia đầu dây nói.

- Đã biết.- Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Nhoài mình rời khỏi giường, thay quần áo bác sĩ, rời khỏi phòng nghỉ. Vừa đi qua hành lang đã gặp Cung Ân Thần," Tiểu Diệp, vừa phẫu thuật xong, cậu đi đâu vậy...?" Cung Ân Thần nhẹ nhàng hỏi. " Đi tới ngôi nhà hắc ám..." Tiểu Diệp uể oải nói. Cung Ân Thần nghe thấy vậy thì khuôn mặt thoáng chút buồn cười, " Vậy cậu đi đi, nhớ sống sót trở về nhé..!"

- Cung Ân Thần, tôi mà không sống sót trở về thì người đầu tiên tôi ám là cậu."Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười nói. Cung Ân Thần thấy vậy thì im lặng, bỏ chạy rời đi.

Vừa đi tới tới khu đỗ xe, Tiêu Tiểu Diệp đã bắt đầu cảm thấy chán nản. Đã rời khỏi ngôi nhà ấy 10 năm rồi, cứ ngỡ sẽ không bao giờ trở lại nhưng lại không thể. Tìm xe của mình rồi chậm rãi lái, cô đi rất chậm, không phải cô không thể đi được nhanh mà là cô cố ý, cô muốn bọn họ phải chờ. Trên người cô ăn mặc rất giản dị, chỉ là chiếc váy xòe màu trắng có điểm vài bông hoa hồng, mái tóc thì được xõa xuống ngang vai, giản dị nhưng vẫn không thể che mờ đi sự đẹp đẽ sang chảnh của Tiêu Tiểu Diệp.

Đúng 30 phút sau, cô đã có mặt tại Cẩm Tú Viên, lái thẳng xe vào trong sân, lạnh lùng bước ra. Quản gia đã sớm chờ ở đó. Cô nhẹ nhàng bước vào biệt thự. Đi về phía phòng khách, ở đây được trang trí rất đẹp, tông màu trắng làm nền, ngay giữa làm đặt một bộ bàn ghế salon màu đen được phủ vải cừu, bên cạnh là chiếc piano cổ

điển. Nơi phòng khách, có hai người đang ngồi, người đàn ông trung niên đang đọc báo là Tiêu lão gia-Tiêu Cảnh, bên cạnh là Tiêu phu nhân- Vũ Nhân. Tiêu Tiểu Diệp không thèm để ý đến hai người bọn họ, lạnh lùng đi về ngồi vào ghế, tay không ngừng vuốt ve con mèo nằm một bên.

" Bảo Bảo, sống tốt không? " Tiêu Tiểu Diệp vừa vuốt vừa nhẹ nhàng nói, coi hai người kia là không khí.

Tiêu phu nhân nhìn thấy hành động khinh thường của Tiêu Tiểu Diệp thì có chút tức giận nhưng vẫn phải im lặng. Lúc này, Tiêu lão gia mới lên tiếng: "" Tại sao lại đến muộn?"" Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía Tiêu lão gia, chỉ lạnh lùng nói: "" Mạng người quan trọng.. " Vén vện bốn chữ, Tiêu phu nhân thấy thái độ hỗn láo của Tiêu Tiểu Diệp thì không còn kịp nén được nữa, tức giận nói: " Tiêu Tiểu Diệp, đã đến muộn rồi mà sao vẫn còn dùng cái thái độ hỗn láo ấy hả?"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về mặt tức giận của Vũ Nhân thì khinh bỉ cười: " Có ai đó còn đang rong ruổi nơi CLUB ấy, hình như đang bận uống rượu nữa mà, xem lại bản thân đã chứ, sao lại mắng người rồi. " Vũ Nhân nghe xong thì khuôn mặt khế tái lại, nhìn về phía Tiêu Lão gia. Nhưng đáp lại ánh mắt ấy vẫn chỉ là cái nhìn lạnh lùng của Tiêu Cảnh. Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy hình ảnh trước mắt thì khế cười:

- Quán gia...-Tiêu Tiểu Diệp gọi quán gia.

- Vàng tiểu thư...

- Có nên gọi Tiêu nhị tiểu thư về không nhỉ? Nãy giờ tiểu thư còn bận nhảy nhót trong CLUB, gọi về đi, kéo Tiêu phu nhân lại bảo ta hỗn láo tới trể.

Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn về phía Vũ Nhân. Người đàn bà này

định mắng cô, xin lỗi, chưa đủ trình. Tiêu Tiểu Diệp rời khỏi chỗ, đi tới bên piano, tay khẽ vuốt trên các phím đàn, nhẹ nhàng nói:" Piano quả nhiên là loại tốt, chỉ có điều là chỉ dùng để làm cảnh, không thể dùng với tư cách chân chính." Một câu nói như đánh thẳng vào tim của Tiêu phu nhân, đây chính là ám chỉ bà ta rằng, chỉ là vợ lẽ, không có tư cách làm vợ chân chính.

- Tiểu Diệp, đủ rồi... Con định như vậy đến khi nào nữa?- Tiêu Lão gia vút tờ báo xuống bàn, tức giận nói.

- Đến khi nào mẹ và em trai sống lại thì tôi sẽ dừng.- Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Cả phòng khách bỗng dưng yên lặng lạ thường, không còn ai lên tiếng. Tiêu lão gia và Tiêu phu nhân mặt sa sầm xuống, tái nhợt. Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, " A chà, Tiêu nhị tiểu thư về rồi, chúng ta nên ăn cơm thôi đúng không?" Nói rồi từ phía ngoài cửa Tiêu An Tình bước vào, chính là em gái cùng cha khác mẹ của Tiêu Tiểu Diệp, nhưng hai người lại khác nhau hoàn toàn. Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Tiêu An Tình, nhẹ nhàng nói: " Mẹ nào con nấy..""

Nơi phòng ăn, cả gia đình nhà Tiêu gia đang ngồi quây quần " bên nhau". Cả bữa ăn dường như trầm vào im lặng. Vũ Nhân hỏi han Tiêu An Tình:

- An Tình, kết quả thi như thế nào?

- Đúng thứ 78 ạt!- Tiêu An Tình nói.

- An Tình thật sự cố gắng...cứ phát huy.- Vũ Nhân cười nhìn con gái.

- Cẩm Chiêu thực cứ một khóa thì sẽ tuyển 90 học sinh, đều là con cái của gia đình nhà danh giá, đứng thứ 78 trên 90, quả thực không

tôi.- Tiêu Tiểu Diệp khinh thường nói.

Tiêu An Tình thấy Tiêu Tiểu Diệp khinh thường mình thì cãi lại: " Chị nghĩ chị hơn gì tôi..?"

- Bảy năm học ở đó, tôi luôn đứng thứ nhất, như vậy đã đủ chưa? -
Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Tiêu An Tình tái mặt, cô vừa rồi quả thật quên mất rằng Tiêu Tiểu Diệp là người như thế nào. IQ là 186, 7 năm học ở Cẩm Chiêu thực luôn đứng đầu bảng. Là nữ vương học đường.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn khuôn mặt tê tái của Tiêu An Tình thì có chút vui vẻ.

Chương 2

Tiêu Cảnh lúc này tới giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng:

"Tiểu Diệp, con còn nhớ hôn ước của mình với Bạch gia không?"

Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy Tiêu Cảnh nhắc tới hôn ước thì mới biết được sự thật về bữa cơm gia đình, "Nhớ..", Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

"Ngày mai, Bạch gia sẽ tổ chức buổi đấu giá, con hãy cùng với Tiêu gia tới đấy,..." Tiêu Cảnh nói.

"" Ngày mai, hình như bệnh viện có ca phẫu thuật, chưa chắc đã tới được."" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng nói.

Tiêu An Tình nghe Tiêu Tiểu Diệp từ chối đi tới buổi đấu giá thì vui mừng. "Ba, nếu chị đã bận thì con có thể đi thay chị ấy mà." Tiêu Tiểu Diệp thừa biết cô ta muốn làm gì, buổi đấu giá ấy nhất định sẽ có nhiều người nổi tiếng tới, cô ta muốn leo cao, khinh thường cô ta:

- Cô đến đó làm gì?

- Đương nhiên là thay chị đi buổi đấu giá rồi.

- Dựa vào cô? Bạch gia sẽ không chấp nhận một kẻ thay thế đâu, mà cho dù có thay thế thì cũng phải danh môn chính thống, không phải đứa con của vợ lẽ như cô.- Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Tiêu An Tình thấy Tiêu Tiểu Diệp nói mình như vậy thì tức giận, vội rón mặt lên: "Cô thì khác gì tôi, cô cũng là con gái của Tiêu gia, sống

dựa vào Tiêu gia mà.."

Tiêu Tiểu Diệp chỉ cười lạnh:" An Tình,hình như mẹ cô không nói cho cô biết tôi sống dựa vào Tiêu gia như thế nào nhỉ, tiền của tôi là do tôi tự kiếm được, tất cả mọi thứ của tôi đều là do tôi làm ra. Cô nói tôi không khác gì cô ư? Xin lỗi, tôi khác xa cô. Tôi không giống như cô, ăn ngày nháy nhót quán bar, tôi cũng không giống như cô, tôi tiêu tiền của tôi chứ không phải dựa vào Tiêu gia. Tiêu gia này, chẳng đáng để tôi phải dựa vào."

Tiêu An Tình nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Tiêu Tiểu Diệp thì mặt đỏ bừng, quay về phía Vũ Nhân: " Mẹ, chị ta dám..."

Vũ Nhân nãy giờ đều im lặng, bà ta sao dám lên tiếng, ngay cả Tiêu Cảnh còn không nói chẳng lẽ bà ta dám.

Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, rời khỏi bàn ăn," Coi như bữa cơm gia đình, tôi đã ăn xong, buổi đấu giá ngày mai, tôi sẽ đến, chắc như vậy là được rồi chứ gì. Tôi về đây."

Không đợi mọi người nói gì thì Tiêu Tiểu Diệp đã rời khỏi phòng, lập tức đi khỏi biệt thự. Cô không trở về bệnh viện mà cô lại tới một nơi khác, cô tới nghĩa trang. Mười năm nay, cô hầu như tới đây vào buổi tối, người ta nói tới đây sẽ rất đáng sợ nhưng đối với cô lại là sự bình yên. Ở đây, cô có thể gặp mẹ và em trai của mình. Cô ngồi thẫn thờ trước hai ngôi mộ, một là của mẹ và hai là của em trai cô.

" Mẹ, Diệp Nhi tới thăm mẹ, mẹ biết không, hôm nay con lại trở về ngôi nhà đó, cái ngôi nhà năm xưa đã mang mẹ và Tiểu Dương đi..." Vừa nói, Tiêu Tiểu Diệp vừa khóc.

Kỉ ức năm ấy về ngôi nhà kia chưa bao giờ thôi ám ảnh cô. Mười năm trước, lúc mẹ và Tiểu Dương vẫn còn đang sống, ngày ngày,

đối với cô ngôi nhà ấy có lẽ chính là nơi mà cô yêu nhất. Chỉ cần cô vừa trở về nhà thì mẹ đã đứng trước cửa chờ cô, còn Tiểu Dương sẽ tới ôm cô, đòi cô kể chuyện ở trường. Mỗi ngày, thật bình yên. Nhưng cho đến một hôm, bố cô đưa về một người phụ nữ và một đứa trẻ, bố nói đó là người bố yêu và kia chính là con gái của hai người, bố cô bắt mẹ cô phải li hôn, lúc đó mẹ cô đã quỳ xuống cầu xin bố nhưng đổi lại vẫn chỉ là một tờ giấy li hôn. Mẹ cô vì quá đau khổ mà đã sinh bệnh. Còn cái người phụ nữ kia thì sao, bà ta ngày nào cũng ở trong nhà của cô, hống hách, ngang ngược, cũng chính vì thế mà mẹ cô ngày càng bệnh nặng, để rồi lại ra đi. Ngày ấy, cô ngồi bên giường mẹ, chăm sóc cho mẹ, cô nghe thấy tiếng mẹ gọi bố, nhưng bố lại không may mắn đoái hoài, giây phút cuối đời của mẹ, mẹ đã dùng tất cả sức lực chỉ để nói với cô một câu: "Hãy tha thứ cho bố của con..." Tiêu Tiểu Diệp thật sự không hiểu, tại sao mẹ lại mong cô tha thứ cho người khiến mẹ phải đau khổ.

Ngày mẹ đi, bố cô không hề tới, bố coi cái chết của mẹ như gió thoảng qua. Sau đó, cô được Tĩn gia, nhà ngoại của mẹ đón về. Nhưng đó chưa phải là tất cả, ba năm sau khi mẹ đi, Tiểu Dương lại bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư vòm họng, ngày hôm ấy, cô đã suy sụp như thế nào, Tĩn gia đã mời tất cả các bác sĩ giỏi nhất về chữa trị cho Tiểu Dương nhưng đều không được. Cuối cùng, Tiểu Dương cũng giống như mẹ, rời bỏ Tiêu Tiểu Diệp mà đi. Cơ ác mộng ấy chưa lúc nào rời bỏ cô. Mỗi ngày cô đều gặp, đều mơ thấy nó.

Tiêu Tiểu Diệp gạt nước mắt, rời khỏi nghĩa trang: "Mẹ, Tiểu Dương con phải đi đây. Ngày mai sẽ tới thăm hai người."

Bệnh viện....

Vừa bước vào bệnh viện thì đã đập vào mắt là cảnh một đàn người áo đen đứng bủa vây. Cung Ân Thần thấy Tiêu Tiểu Diệp thì mừng rỡ: "Tiểu Diệp, cuối cùng cậu cũng về. Có nhân vật khủng đang ở

đây..!"

- Là ai vậy?- Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Không biết. Chỉ là nhân vật rất khủng.

Tiêu Tiểu Diệp đi về phía phòng nơi bệnh nhân kia đang ở, chưa kịp vào phòng thì đám người áo đen đã ngăn lại.

" Muốn ông chủ của các anh sống thì nhanh tránh ra.." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Đám người áo đen nhanh chóng tản ra, mở cửa cho cô vào. Trong phòng, một người đàn ông đang nằm trên phòng bệnh, xung quanh là các bác sĩ và y tá đang không ngừng chăm sóc. Tiêu Tiểu Diệp đi lại nhìn bệnh nhân, bị đạn bắn, gim thẳng vào ngực trái. Máu chảy nhiều, thấm cả áo sơ mi. Nhưng quái lạ, tại sao các bác sĩ kia lại không lấy đạn ra.

- Bệnh nhân sắp chết, tại sao không lấy đạn.- Tiêu Tiểu Diệp nói.

Chương 3

- Đạn cắm quá sâu, sợ chỉ vừa rạch vết thương thôi thì cũng đã mất máu rồi.- Y tá nói.

Tiêu Tiểu Diệp chăm chú nhìn vết thương, quả đúng thật là như vậy, nhưng nếu không lấy đầu đạn ra cũng sẽ chết." Đưa tới phòng phẫu thuật, tôi sẽ làm cho.." Tiêu Tiểu Diệp lớn tiếng.

" Nếu như bệnh nhân chết thì bệnh viện ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.." Y tá sợ hãi nói.

" Chết...Chết...Chết, không thử sao mà biết có chết không? Thật là...! Nhanh chóng chuyển đến phòng phẫu thuật nhanh. Chỉ còn 21 phút 34 giây nữa là anh ta sẽ chết đấy!" Tiêu Tiểu Diệp hét lên. Tất cả mọi người ở đây ai cũng kinh ngạc, bác sĩ Tiêu tính được cả thời gian tử vong của bệnh nhân sao. Nhưng bây giờ cứu mạng người là quan trọng. Lúc chuẩn bị đưa người tới phòng phẫu thuật thì đã bị đám người áo đen kia chặn lại:" Không được đi.."

Tất cả mọi người dừng lại, Tiêu Tiểu Diệp chướng mắt cái bọn người áo đen này rồi.

- Không cho phẫu thuật, không cho đi. Rốt cuộc là các anh đến đây quay phim hả?- Tiêu Tiểu Diệp bức điên.

Một người áo đen bỗng dựng rút súng, chỉ về phía Tiêu Tiểu Diệp:" Ở lại.."

" Rầm.." Người áo đen kia ngã xuống. Lúc này, khi súng đang chỉ

vào người Tiêu Tiểu Diệp thì cô đã dùng chân đá vào súng, rồi tiếp tục vào bụng, một đòn Judo quật ngã. " Tiêu Tiểu Diệp tôi ghét bị người ta uy hiếp lắm.." Đột nhiên tất cả mọi người nhanh chóng tránh ra, bệnh nhân kia được đưa vào phòng phẫu thuật.

- Bác sĩ, nhịp tim rất yếu, huyết áp là 60 đang có dấu hiệu giảm..

Tiêu Tiểu Diệp cầm dao mổ rạch trên vết thương, máu chảy, " hút..", Tiêu Tiểu Diệp cho người hút máu chảy ra từ vết thương. Đạn đâm rất sâu, chúng tò bần ở cự li gần, ước chừng khoảng 2 cm nữa là vào tim. Nếu bây giờ trực tiếp rút đầu đạn ra thì rất nguy hiểm, nhưng không rút thì càng nguy hiểm hơn.

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng lấy kẹp, kẹp chặt đầu đạn, rút ra. Máu chảy không ngừng, " Bác sĩ, nhịp tim đang giảm ạ.." Mọi người ai cũng hoảng hốt.

- Yên tâm, cứu được rồi. - Tiêu Tiểu Diệp khẽ nói.

Máu đã ngừng chảy, nhịp tim tăng lên. Tiêu Tiểu Diệp chính lúc máu chảy đã ấn chặt lên vết thương, không ngừng hô hấp, nhịp tim cũng vì vậy mà tăng cao hơn. Có thể nói cách làm của cô quá mức nguy hiểm nhưng không nguy hiểm thì sao cứu được bệnh nhân. Cô khâu vết thương lại, cẩn thận, tỉ mỉ.

- Tròn hai mươi phút..- Tiêu Tiểu Diệp nói." Đưa bệnh nhân tới phòng hồi sức đi, nói với mấy người ở phía trước, ông chủ của bọn họ đã được cứu sống.."

Rời khỏi phòng phẫu thuật, rửa tay thay đồ. Một chết đi được. Cô đi ra phía lễ tân, Cung Ân Thần đã đứng đợi ở đó:"" Thế nào, mã đao thành công chứ.."

- Rất thành công. Một chết đi được.- Tiêu Tiểu Diệp than thở.

- Tiểu Diệp, cậu không biết cái người kia khủng như thế nào đâu!- Cung Ân Thần nói.

- Ai?

- Đương nhiên là cái bệnh nhân vừa rồi ấy. Anh ta là Bạch Niên Vũ đấy, chủ tịch của tập đoàn bất động sản Mances đấy. - Cung Ân Thần mỉm cười.

- Ừm.

- Tiêu Tiểu Diệp, anh ta chính là vị hôn phu của cậu đấy.

- Hà..-Tiêu Tiểu Diệp mặt hốt hoảng.

-Đại thiếu gia của Bạch gia chính là Bạch Niên Vũ.

"..."

-Bác sĩ Tiêu, bệnh nhân kia đã tỉnh rồi ạ...-Một y tá chạy tới nói với Tiêu Tiểu Diệp.

- Anh ta đang ngấm thuốc mê, tại sao lại tỉnh được?- Tiêu Tiểu Diệp thắc mắc.

" Cái đó thì tôi không biết nhưng mà vị bệnh nhân kia muốn gặp cô.."
Vị Y tá kia nói.

-Được

Phòng bệnh hạng A..

Bạch Niên Vũ đang cố gắng gượng dậy, vì vết thương vừa mới phẫu thuật nên rất đau. Bạch Niên Vũ không có phản ứng với thuốc mê nên rất nhanh chóng sẽ tỉnh lại, lúc này khi làm phẫu thuật hắn vẫn tỉnh nhưng mơ hồ, hắn nghe thấy giọng của nữ bác sĩ làm phẫu thuật cho hắn, còn thấy cô quật ngã cả vệ sĩ của hắn để phẫu thuật cho hắn nên rất biết ơn. Muốn cảm ơn và xin lỗi cô vì sai sót của vệ sĩ.

- Anh đừng gắng nữa, tôi cứu anh được một lần nhưng không có nghĩa lần thứ hai sẽ cứu được đâu. - Tiêu Tiểu Diệp đi vào phòng bệnh.

- Cô là người đã cứu sống tôi.- Bạch Niên Vũ nói.

- Đúng vậy.

" Cơ thể anh không có phản ứng với thuốc gây mê nên lúc này phẫu thuật chắc rất đau đúng không, còn cả lúc tôi ấn lên miệng vết thương anh nữa." Tiêu Tiểu Diệp đi lại gần Bạch Niên Vũ.

" ..."

Tiêu Tiểu Diệp lấy kim tiêm có ở trên bàn, hút dịch Lidocaine (thuốc gây tê), đi tới phía Bạch Niên Vũ. " Nằm xuống, tôi sẽ gây tê cho anh, như vậy sẽ đỡ đau hơn..," Nói rồi Tiểu Diệp đè Bạch Niên Vũ xuống, tháo vải băng, tiêm về phía vết thương. Rất đau nhưng chỉ một lúc sau sẽ hết. Băng lại vết thương cho Bạch Niên Vũ, cô bắt đầu giải thích cho hắn:"Lidocain là thuốc tê tại chỗ nhóm amid, có thời gian tác dụng trung bình. Thuốc tê tại chỗ phong bế cả sự phát sinh và dẫn truyền xung động thần kinh bằng cách giảm tính thấm của màng tế bào thần kinh với ion natri, do đó ổn định màng và ức chế sự khử cực, dẫn đến làm giảm lan truyền hiệu điện thế hoạt động và tiếp đó

là block dẫn truyền xung động thần kinh. Nên trong vòng 6 tiếng, anh sẽ không cảm thấy đau ở vết thương, yên tâm, không có tác dụng phụ đâu!"

- Cảm ơn cô.- Bạch Niên Vũ khẽ nói.

- Đó là việc của bác sĩ. Nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ tới khám lại.

Nói xong Tiêu Tiểu Diệp rời đi. Nhanh chóng thư kí của Bạch Niên Vũ vào:" Bạch tổng..!"

- Điều tra về vị bác sĩ này hộ tôi.

- Vâng.

Chương 4

Sáng hôm sau...

Tiêu Tiểu Diệp vừa dậy thì đã bị Cung Ân Thần làm phiền.

- Tiểu Diệp, hôm nay là ngày tuyển thực tập sinh của bệnh viện chúng ta, nhanh lên, chuẩn bị đến giờ rồi.

" Ừm" Tiêu Tiểu Diệp lười biếng trả lời. Tiếng điện thoại kêu lên, đánh thức tâm tình của cô

" Bác sĩ Tiêu, kì hạn nội trú của cô sắp hết, nên chút nữa sau khi tuyển thực tập sinh xong mời cô tới phòng Trưởng khoa nhận phiếu đánh giá ạ..."

" Tôi biết rồi. Khoảng 9h30 tôi sẽ tới."

Tiêu Tiểu Diệp cầm li cafe rời khỏi phòng, xuống hội trường của bệnh viện. Bệnh viện mà cô đang làm việc là bệnh viện lớn nhất Trung Quốc, thuộc quyền điều hành của Tĩnh gia, hàng năm, bệnh viện sẽ tuyển 20 bác sĩ, yêu cầu chuyên môn rất cao, nên sau mỗi đợt tuyển sẽ có một buổi khảo nghiệm lại. Tiêu Tiểu Diệp vì bà ngoại nên năm nào cô cũng phải giúp bà kiểm tra thực tập sinh.

Nơi hội trường, các thực tập sinh đang trò chuyện rôm rả, chẳng có ai biểu hiện sự sợ hãi hay lo lắng gì cả.

Tiêu Tiểu Diệp đi vào, ngồi đúng chỗ khuất nhất, bắt đầu nghe thực tập sinh trình bày. Hai mươi người đều là những người có gia thế

khủng, học lực cũng chẳng phải bình thường.

- Bác sĩ là gì?- Trưởng khoa ngoại Hàn Trạch ra câu hỏi.

- Bác sĩ là người duy trì, phục hồi bằng cách nghiên cứu, chẩn đoán và chữa trị bệnh tật và thương tật dựa trên kiến thức về.-Tất cả các thực tập sinh đồng thanh trả lời

Tiêu Tiểu Diệp rời khỏi chỗ ngồi, đi lên phía các thực tập sinh, đánh giá kĩ từng người một.

- Tôi hỏi tất cả các bạn đúng một câu thôi: Nếu có người trả cho các bạn 5 tệ để phẫu thuật não cho người thân của họ thì liệu các bạn có làm không?

Cả hội trường dần trở nên im lặng, ai ai cũng đắm chiêu suy nghĩ, Tiêu Tiểu Diệp chỉ tay về phía thực tập sinh mang áo số 1." Cậu, trả lời cho tôi.."

Cậu kia hình như có hơi hoảng sợ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại:
" Tôi sẽ không làm ạ!"

- Vì...-Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

- 5 tệ không đủ để làm phẫu thuật ạ.

Tiêu Tiểu Diệp cười lạnh, " tất cả các cô cậu đều cho là như vậy".

Tất cả 20 thực tập sinh đều không lên tiếng.

- Cởi áo blouse trắng của bác sĩ ra đi, các người không xứng để mặc nó.- Hàn Trạch lớn tiếng.

Ai cũng tái mặt đi, nhìn nhau. Tiêu Tiểu Diệp nói: " 5 tệ đối với các cô, các cậu chẳng qua chỉ là số tiền nhỏ nhưng đối với những người khác lại chính là cả gia sản, 5 tệ, một khoản tiền lớn như vậy mà các người không đồng ý phẫu thuật thì đừng làm bác sĩ nữa.

Bệnh viện chúng tôi cần người có tài, có đức chứ không cần lũ có tài nhưng không đức. Các người trước khi ra trường chắc đều đọc lời thề Hippocrates rồi đúng không? Tại sao lại không làm đúng như lời thề."

Cả hội trường vẫn chìm trong im lặng. Tiêu Tiểu Diệp chỉ về phía cậu thực tập sinh lúc nãy: " Điều thứ hai của lời thề là gì?"

-Tôi sẽ ứng dụng, vì lợi ích của người bệnh, tất cả các biện pháp khi cần thiết, tránh xa vào việc điều trị thái quá và điều trị theo chủ nghĩa hư vô.

- Lúc nãy cậu trả lời tôi như vậy đã được coi là vì lợi ích của bệnh nhân chưa?-Tiêu Tiểu Diệp nói.

- Thừa bác sĩ,chưa ạ..!

- Vậy bây giờ chỉ cần cậu đọc được hết lời thề Hippocrates thì tôi sẽ tuyển cậu.-Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười.

"Tôi thề phải thực hiện, đến hết khả năng và sự phán đoán của tôi, giao ước này:..

Tôi sẽ tôn trọng những thành quả khoa học của các thầy thuốc đi trước, và sẵn sàng chia sẻ kiến thức của mình cho những người tiếp nối.

Tôi sẽ ứng dụng, vì lợi ích của người bệnh, tất cả các biện pháp khi

cần thiết, tránh xa vào việc điều trị thái quá và điều trị theo chủ nghĩa hư vô.

Tôi sẽ luôn nhớ rằng nghệ thuật của việc chữa bệnh hay của khoa học, cần sự ăm ắp, cảm thông, và sự hiểu biết, điều đó có thể lớn hơn con dao của bác sĩ phẫu thuật hoặc thuốc của người dược sĩ.

Tôi sẽ không xấu hổ khi nói rằng "*Tôi không biết*", cũng sẽ không ngần ngại tham vấn ý kiến của các đồng nghiệp khi các kỹ năng của họ cần thiết cho việc phục hồi của bệnh nhân.

Tôi sẽ tôn trọng sự riêng tư của bệnh nhân, không được tiết lộ các vấn đề của họ. Quan trọng hơn, tôi không thể quyết định được sự sống và cái chết. Trên hết, tôi không thể đóng vai trò của Chúa trời.

Tôi sẽ luôn nhớ rằng mình không phải điều trị một cơn sốt, hay sự phát triển của khối u, mà là đang điều trị một người đang mắc bệnh, tình trạng bệnh có thể ảnh hưởng đến gia đình người đó và sự ổn định của nền kinh tế. Trách nhiệm của tôi bao gồm những vấn đề liên quan, để chăm sóc đầy đủ cho người bệnh.

Tôi sẽ tìm mọi cách để phòng bệnh bất cứ khi nào tôi có thể nhưng tôi sẽ luôn luôn tìm kiếm một phương hướng chữa cho tất cả các bệnh.

Tôi luôn nhớ rằng mình vẫn là một thành viên của xã hội, với những nghĩa vụ đặc biệt cho đồng bào của tôi, tâm trí và thể xác tôi cũng như các bệnh tật.

Nếu tôi không vi phạm lời thề này, tôi sẽ được tận hưởng cuộc sống mỹ mãn, được tôn trọng khi còn sống và nhớ đến mãi về sau. Tôi sẽ luôn làm việc để giữ gìn các truyền thống của điều mà tôi đã chọn và tôi sẽ có thể trải nghiệm niềm vui của việc cứu chữa những người

tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi."

Tiêu Tiểu Diệp vỗ vào vai của cậu thực tập sinh: "" Cậu thuộc lâu lời thề vậy mà lại chẳng thể thực hiện nổi nó thì cũng công cốc. Cậu được tuyển, hãy nhớ tất cả những gì tôi nói."

Tiêu Tiểu Diệp đi về phía Hàn Trạch: "" Trưởng khoa Hàn, cậu kia đã được tuyển, hãy đưa cậu ta tới khoa của tôi, những người khác thì tùy anh định đoạt."

- Bác sĩ Tiêu đã vất vả rồi.- Hàn Trạch mỉm cười.

Khi hai mươi người kia nghe thấy Hàn Trạch gọi nữ bác sĩ kia là Bác sĩ Tiêu thì ai cũng hết hoảng, vừa rồi chính là ""Băng sơn ma nữ" sao? Nữ thần của ngành y xinh đẹp, lạnh lùng-Tiêu Tiểu Diệp.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 5

Tiêu Tiểu Diệp rời khỏi hội trường, đi về phòng nghỉ.

- Bác sĩ Tiêu, bệnh nhân đêm qua đến giờ thay thuốc rồi ạ.-Tiếng y tá nói.

- Được rồi.

Phòng bệnh..

Bạch Niên Vũ nhìn tài liệu điều tra về Tiêu Tiểu Diệp: Bác sĩ khoa phẫu thuật, tốt nghiệp trường đại học Harvard, cháu gái của chủ tịch tập đoàn Tĩnh Châu-Tĩnh Ấn, đại tiểu thư của Tiêu gia.

- Bạch tổng, bác sĩ Tiêu chính là vị hôn thê của ngài ạ.-Thư kí Cao giải thích.

"Ừm.." Bạch Niên Vũ chỉ gật đầu.

- Bạch tổng, tại sao lại điều tra về bác sĩ Tiêu?

- Nhất thời hứng thú.

Thư kí Cao không hỏi thêm gì, rời khỏi phòng bệnh, vừa đúng lúc gặp Tiêu Tiểu Diệp đang đi tới. Tiêu Tiểu Diệp cầm hộp thuốc, không thèm để ý tới thư kí, đi thẳng vào phòng bệnh, Bạch Niên Vũ vẫn đang xem tài liệu, thấy Tiểu Diệp vào thì nhanh chóng cất đi. Tiêu Tiểu Diệp cũng chẳng quan tâm tới hành động của Bạch Niên Vũ, mở hộp thuốc, lấy dụng cụ khử trùng ra.

- Vết thương có còn đau không?-Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Đỡ hơn rồi.

- Cởi áo ra, rửa vết thương.

Nói rồi Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng cởi áo bệnh nhân của Bạch Niên Vũ, chấm cồn, rửa vết thương, khi bông cồn đi qua vết thương thì cả người của Niên Vũ khẽ run, Tiêu Tiểu Diệp nhẹ tay hơn, chỉ một lúc sau, vết thương đã được rửa. Tiêu Tiểu Diệp chuẩn bị rời đi thì Bạch Niên Vũ vội giữ tay cô lại, Tiểu Diệp cũng vì thế mà có chút kinh ngạc.

- Có thể ở lại nói chuyện với tôi một chút được không?

- Bạch tiên sinh, bệnh viện vẫn còn nhiều người nữa.

- Mười phút...

- Thôi được, nói đi có chuyện gì?

Bạch Niên Vũ mỉm cười:" Cô chính là vị hôn thê của tôi đúng không?"

Tiêu Tiểu Diệp giật mình, quay đầu lại, tên này có ý đồ gì vậy. Khoan đã, chẳng lẽ hắn muốn từ hôn, càng tốt, đấy chính là điều mà cô mong muốn.

-Đúng vậy.

- Cô có muốn cùng tôi làm một thỏa thuận.

-Thỏa thuận gì?

- Đó chính là tối nay cô sẽ dự tiệc với tôi, và cô sẽ được điều mình mong muốn.-Bạch Niên Vũ nghiêm túc nói.

- Tại sao nhất thiết phải là dự tiệc cùng anh?-Tiểu Diệp đi về phía hần.

- Vì cô là người mà tôi muốn dự tiệc cùng.

- Thôi được, bất cứ điều gì tôi muốn đúng không?

-Đúng.

- Vậy tối nay 8h anh hãy cho xe tới biệt thự Tĩnh gia đón tôi.

- Được.

Tiểu Diệp rời khỏi phòng bệnh. Bạch Niên Vũ nhìn về phía bóng dáng cô, rồi lại trầm tư suy nghĩ. Bóng dáng ấy, giọng nói quả thực rất giống với cô gái mà 10 năm nay hần vẫn trông ngóng. Người con gái mà hần chưa từng thấy mặt, lúc nào cũng chỉ để lại cho Bạch Niên Vũ một bóng lưng. Mười năm trước, sau khi bố Bạch Niên Vũ qua đời, hần trở thành chủ tịch của tập đoàn Bạch Gia, lúc ấy hần vẫn còn trẻ, rất sợ mắc lỗi, mỗi lần lo sợ thì hần lại đi tới mộ của bố. Và ở đấy hần đã gặp một người con gái, nói đúng hơn là gặp được bóng lưng của cô ấy. Hần chẳng dám nhìn cô, lần nào cũng đứng ở mộ của bố nghe cô nói chuyện, hình như cô nói với mẹ và em trai của mình, cứ dần dà mỗi lần hần ra mộ đều nghe thấy tiếng cô nói chuyện, chẳng hiểu sao từ ấy si mê luôn cô, người mà hần chưa biết được khuôn mặt, bởi lẽ mỗi khi hần tới gần thì chỉ thấy được bóng lưng của cô, 4 năm vẫn luôn vậy, chưa một lần nhìn được khuôn mặt cô. Nhưng rồi, một ngày cô không còn xuất hiện nữa, hần vẫn luôn trông ngóng nhưng không thể gặp được cô.

Tối qua lúc mơ mơ màng màng, tỉnh trong bệnh viện, hấn lại một lần nữa nhìn thấy bóng lưng cô, cả giọng nói nữa, nhưng giọng không giống như lúc trước, lại lạnh lùng chứ không nhẹ nhàng. Dùng chút ý thức cuối cùng để nhìn rõ nhưng càng nhìn càng khó, hiện hữu trong đầu là một cô gái xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng. Sau khi phẫu thuật xong, hấn tỉnh lại ngay, bởi vì cơ thể hấn phản ứng rất chậm với thuốc mê, hấn đã ngay lập tức muốn tìm rõ cô gái ấy, hỏi thư kí mới biết đó chính là bác sĩ đã phẫu thuật cho mình. Hấn thật sự rất muốn gặp cô để biết xem cô có phải là cô gái mà mình vẫn luôn đợi không?

Chương 6

Đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên có tiếng người nói vọng từ ngoài hành lang vào," Cái thằng điên ấy ở đâu hả, chỉ một phát đạn còn còn thôi mà cũng không tránh được, ngu ngốc thật đấy", Bạch Niên Vũ nhận ra cái tiếng nói đó, cười lạnh," Oắt con kia lại tới đây làm gì không biết nữa."

Bước vào phòng bệnh, cái tên miệng to chửi ngoài hành lang im lặng hẳn, lắc đầu.

- Bạch Niên Vũ, chú không sao chứ, nghe tin chú bị bắn mà em lòng đau như cắt, đã nhanh chóng bay từ Mỹ thẳng về đây, rốt cuộc anh có sao không?- Cái tên kia chạy vào bên cạnh Bạch Niên Vũ, đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Bạch Niên Vũ chẳng thèm quan tâm tới cái giả tạo của hắn ta, bắt đầu kể tội:" Lúc nãy tôi nghe thấy tiếng ai đó nói tôi là thằng điên, ngu ngốc, hừm, Hứa Luật Khôi, cậu có nghe rõ không?"

Hứa Luật Khôi mặt tái mét, chỉ cười vu vơ:" Chẳng nghe thấy gì cả, mấy hôm nay Hiểu Khê cứ sư tử hống bên tai nên lão đại nói gì em cũng chẳng nghe thấy!!!"

Bạch Niên Vũ quả thật khâm phục cái tài nói dối của Hứa Luật Khôi. Đột nhiên Luật Khôi hỏi:

- Là hắn đúng không? Cái tên chết dẫm kia phải không?

"..."

- Tại sao anh lại không tránh chứ?

"..."

- Thật đến khổ với anh.

Hứa Luật Khôi nãy giờ tự độc thoại nên có chút buồn chán, ngồi ủ rũ trên ghế gần đó.

"Luật Khôi, cuối cùng anh đã tìm thấy thiên thần của mình rồi." Tiếng Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

"Hảaaaaa" Hứa Luật Khôi há hốc." Cái bà cô mà anh gặp ở nghĩa địa ư, cô ta thật sự là người sao, thật là...."

"Anh không chắc chắn nhưng có lẽ là cô ấy thật."

Đột nhiên hắn quay về phía Hứa Luật Khôi, "Vậy còn cậu, kế hoạch thế kỉ vẫn chưa thể làm được sao?"

- Không thể, có lẽ Hiểu Khê thích cậu ta hơn.

- Đã thử chưa mà biết.

- Không cần. Bởi chính em đã tự mình nhìn thấy.- Hứa Luật Khôi thở dài.

- Luật Khôi, tại sao cậu không nói với Hiểu Khê tình cảm của mình?

"Là bởi vì nếu như tôi tỏ tình với cậu ấy...Lỡ như cậu ấy không đồng ý vậy thì liệu giữa hai người chúng tôi vẫn còn tình bạn? Không thể đâu, bọn tôi đã định rằng cả đời này chỉ có thể là hai đường thẳng

không có giao điểm. Tôi thà là người âm thầm đứng sau yêu cậu ấy, bảo vệ cậu ấy chứ không thể là người quang minh chính đại đứng bên cậu ấy.

Bạch Niên Vũ cau mày. Hắn biết Luật Khôi là người như thế nào, suốt bao nhiêu năm nay, hắn đã nhìn cậu ta si tình đến độ ra sao, bảy năm, theo đuổi một cô gái bảy năm vậy mà vẫn chỉ dừng lại ở cái mức bạn thân.

- Luật Khôi, cậu biết không, nếu tôi là cậu thì 7 năm trước tôi đã tỏ tình rồi.- Tiếng một người đàn ông khác vang lên ngoài cửa.

- Lâm Thiên Dương, cậu tới đây làm gì?

- Địch nhân của tôi bị thương thì phải tới thăm rồi.- Lâm Thiên Dương đặt bó hoa xuống bàn, mỉm cười.

Và hai cái người kia thì trở mắt bởi bó hoa mà anh ta đưa tới là Hoa hồng trắng." Đại ca, huynh mong tôi chết tới thế sao?"

Lâm Thiên Dương đi tới bên giường bệnh, nhìn Bạch Niên Vũ nằm quần quai trên thì chột mỉm cười:" Thế nào, bà vợ tương lai phẫu thuật cho có ổn không?"

- Kinh khủng, dã man.

- Lâm Thiên Dương, nếu như anh ở đây thì có phải Hiếu Khê cũng tới đây không?- Hứa Luật khôi từ đâu chộp ra một câu.

- Đúng vậy.

- Hello, Anh Tiểu Vũ, vẫn còn sống chứ?- Tiếng Lâm Hiếu Khê cười cười.

" Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay"

- Chưa đến nỗi phải vào trong nhà xác.- Bạch Niên Vũ mỉm cười đáp lại.

- Lúc nãy em bảo Thiên dương mua hoa hồng thế mà anh ấy lại mua hoa màu trắng, thế là em phải quay lại mua một bó khác nên đến muộn.- Lâm Hiểu Khê bỏ bó hoa mới vào bình gần đó.

- Ờm. Ơ Hứa Luật khôì cậu đi đâu vậy?- Lâm Thiên Dương đột nhiên.

Thì ra Hứa Luật Khôi đang có ý định đào tẩu, Lâm Hiểu Khê nhìn về phía cậu ta rồi đột nhiên hét lớn:"" Hồn đàn, mấy ngày nay cậu đã đi đâu hả?" " Hứa Luật Khôi mếu mặt,"" Thiên Dương, anh giết tôi rồi." Lâm Hiểu Khê lời Hứa Luật Khôi xềnh xệch xềnh xệch ra khỏi phòng bệnh, để lại hai người kia với ánh mắt mất hồn.

Chợt Bạch Niên Vũ hỏi Thiên Dương:"" Tiêu Tiểu Diệp là chị họ của cậu phải không?"

- Ừm, mà có chuyện gì?

- Hình như cô ấy chính là thiên thần mà bấy lâu nay tôi vẫn tìm kiếm.

- Cái ấy.. thật sự không?-Lâm Thiên Dương hốt hoảng.

- Cô ấy có thường tới nghĩa trang ở phía đông thành phố không?

- Có, kể từ khi mẹ và em trai Tiểu Diệp mất thì tối nào cô ấy cũng tới đó. Kể cả sau khi đi du học về.

- Quả nhiên là vậy.- Bạch Niên Vũ cười mỉm.

- Niên Vũ, nếu anh có ý định theo đuổi Tiểu Diệp thì phải có tính kiên nhẫn một chút bởi vì cô ấy rất khó theo đuổi, với lại Tiểu Diệp không tin vào tình yêu đâu.- Lâm Thiên Dương nhắc nhở.

- Không sao, tôi đã đợi cô ấy cả mười năm rồi, nên chẳng ngại đợi thêm nữa. Tôi không sợ thời gian, bởi vì cuộc đời của tôi vẫn còn dài, chờ thêm mấy năm thì có làm sao?- Bạch Niên Vũ nói.

- Có lẽ là vậy. Nếu như anh có thể làm cho cô ấy yêu anh thì... chẳng mấy chốc anh đã là anh rể của tôi rồi.

- Tôi đã là anh rể của anh từ khi chúng ta mới 10 tuổi.- Bạch Niên Vũ cười.

- Chúc anh theo đuổi thành công. Nhưng mà... tôi đến đây không phải chỉ để thăm anh đâu, tôi nhận lệnh của bà nội tới thu tiền viện phí:" phòng VIP hạng nhất hết 15000 NDT, tiền phẫu thuật 13500 NDT, tiền thuốc men 3000 NDT, tổng cộng 21500 NDT. Anh trả bằng thẻ hay là tiền mặt vậy?

- Bằng thẻ.- Bạch Niên Vũ cười.

- Nói đùa chứ không cần đâu, miễn phí cho anh đấy. Xem như tiền mừng cưới.

- Hào phóng nhỉ.

- Đương nhiên rồi. Mà tôi phải chuẩn bị thêm một phòng VIP nữa rồi.

- Để làm gì??

- Chuẩn bị cho Hứa Luật Khôi. Cậu ta sắp bị Tiểu Khê tấn cho chết rồi.

- Đời này Hứa Luật Khôi gặp phải Tiểu Khê, giống như gặp phải la sát vậy.

Chương 7

Ngay lúc đó, Lâm Hiểu Khê và Hứa Luật Khôi cũng trở về phòng bệnh. Và ngoài sức tưởng tượng của hai người kia thì Hứa Luật Khôi vẫn bình thường, nói đúng hơn thì khuôn mặt rạng rỡ hơn hẳn. Lâm Thiên Dương bật cười:

- Xém chút nữa là tôi đã đặt phòng bệnh.
- Thiên Dương, anh nói cái gì hả?-Hiểu Khe tròn tròn mắt.
- Anh trai của em sợ em tấn chết Luật Khôi nên định đặt thêm phòng bệnh.
- Hhaha, thật lòng đã phụ sự kì vọng của anh mất rồi.-Hứa Luật Khôi chọc.
- Anh định xuất viện hôm nay sao? Mới vừa phẫu thuật mà.-Thiên Dương lo lắng.
- Không sao, tối nay còn có buổi đấu giá nữa. Tôi không thể vắng mặt được.-Bạch Niên Vũ rời giường.

Lâm Hiểu Khê cùng Hứa Luật Khôi rời khỏi phòng bệnh:"" Niên Vũ, tối nay gặp lại anh sau nhé.."

Bạch Niên Vũ nhìn cái đôi kia rời đi, rồi lại tủm tỉm cười với Lâm Thiên Dương:

- Có vẻ như đôi bạn trẻ đã có tiến triển hơn rồi nhỉ.

- Haha. Công chúa băng giá rồi cũng phải tan chảy trước chàng hoàng tử lửa. Nhưng mà với một người anh trai như tôi thì tôi vẫn hi vọng Tiểu Khê yêu Luật Khê. Bởi cậu ta là một thằng đàn ông tốt, và thật lòng yêu thương Hiếu Khê.- Lâm Thiên Dương nói," Mà cậu nếu như đã xác định sẽ theo đuổi Tiểu Diệp thì hãy đối xử tốt với cô ấy. Tiểu Diệp là một người bất hạnh, hãy giúp cô ấy được hạnh phúc."

Bạch Niên Vũ nghiêm túc trả lời:" Tôi đảm bảo với cậu sẽ đối xử tốt với cô ấy. Nếu thế giới này nợ cô ấy điều gì thì nhất định tôi sẽ bắt cả thế giới này trả lại bằng được."

Lâm Thiên Dương mỉm cười, rồi rời khỏi phòng bệnh, " Hãy làm như những gì cậu nói, Niên Vũ ạ."

Tối hôm ấy, tại biệt thự của Tĩnh gia...

Tiêu Tiểu Diệp mặc bộ váy mà đồ rượu, xẻ tà, bên cạnh cô là Tĩnh Phu nhân, Tĩnh Ấn. Bà đang ngắm nghía đứa cháu của mình:" Tiểu Diệp quả thực rất đẹp, y như mẹ con vậy!" Tiêu Tiểu Diệp chỉ cười nhẹ, đột nhiên từ ngoài cửa đã nghe thấy cái giọng lạnh lùng của Lâm Hiếu Khê:" Chị Tiểu Diệp....." Tiếng gọi vọng khắp cả căn biệt thự. Tĩnh thái thái lắc đầu:" Cái con nhóc này..,"

- Bà nội cũng ở đây à?- Lâm Hiếu Khê ngạc nhiên.

- Bà không ở đây thì còn có thể ở đâu nữa.- Tĩnh phu nhân xoa đầu Hiếu Khê.

" Chị Tiểu Diệp hôm nay đẹp thật...", Lâm Hiếu Khê trầm trồ.

- Cái con bé này chỉ được cái dẻo miệng.- Tiêu Tiểu Diệp khẽ cười. Thực ra cô cũng không muốn mặc như thế này, chỉ tại bà ngoại bảo

cô phải thật lộng lẫy nên mới như vậy." Hiểu Khê hôm nay em cũng xinh đẹp không kém."

- Đương nhiên. Mẹ em nói rằng em bình thường thì nữ hán tử thế nhưng một khi đã nữ tính thì không cần phải nói.- Lâm Hiểu Khê nói. Hôm nay cô mặc chiếc váy quây màu xanh ngọc, được thêu lên những bông hồng màu đỏ, mái tóc được uốn quăn thả tới ngang lưng. Trông cô như nữ thần vậy

- Mà Tiểu Khê, sao con không tới thẳng Bạch gia luôn vậy!-Tĩnh Ấn hỏi.

Lâm Hiểu Khê mặt ngây thơ:" Papa bảo con đi cùng với anh Thiên Dương nhưng mà con lại thích đi với chị Tiểu Diệp nên tới đây luôn ạ!" Tĩnh Ấn mỉm cười hiền hậu:" Nếu đã như vậy thì hai đứa đi đi, để bà gọi chú Lý đưa xe tới."

- Thôi..Thôi bà ơi, xe con đã ở trước rồi ạ. - Lâm Hiểu Khê vội từ chối. Rồi nhanh chóng kéo Tiểu Diệp chạy.

Tiểu Diệp chạy tới cổng thì dừng lại, nhìn cái dáng vẻ đang trông ngóng ai đó của Hiểu Khê thì sinh nghi " Hiểu Khê, em có việc gì vậy?"

- Anh Tiểu Vũ nhờ em đưa chị ra đây.

- Anh Tiểu Vũ??? Bạch Niên Vũ.

- Đúng rồi. Anh ấy nói với em rằng đã hứa đưa chị tới dự thì nhất định sẽ tới đón, chỉ có điều nếu anh ấy tự tới thì sẽ bị sinh nghi nên anh ấy nhờ em và anh Thiên Dương.

Vừa dứt lời thì một chiếc Limo đã tiến thẳng tới trước mặt hai người,

Hiếu Khê mở cửa xe, vội kéo Tiểu Diệp vào ngồi. Trong xe, Lâm Thiên Dương và Bạch Niên Vũ đã ngồi ở đó, hai cái tảng băng ngồi với nhau khiến cho không khí lạnh hơn.

- Hai đại ca, có thể ngừng diễn được rồi- Hiếu Khê lên tiếng.

Ngay lập tức Lâm Thiên Dương đã cười tủm tỉm, " Tiểu Diệp, hôm nay em đại diện cho Niên Vũ tới rước chị về dinh ạ.", Tiêu Tiêu Diệp chỉ có cười trừ, " Aidza, thái độ gì vậy? Anh rể, anh nói xem chị họ có vấn đề sao?" Lâm thiên Dương lại trêu chọc.

- Thiên Dương, cậu có thể im lặng hoặc tôi cho cậu một cái bạt tai vào mặt.- Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

Lâm Thiên Dương nhanh chóng ngậm miệng lại, còn Lâm Hiếu Khê thì cười tủm tỉm. Nãy giờ Bạch Niên Vũ vẫn giữ thái độ im lặng. Chiếc xe cuối cùng cũng di chuyển tới Bạch gia. Một căn biệt thự xa hoa lộng lẫy, tràn ngập ánh đèn. Lâm Thiên Dương cùng Hiếu Khê đi xuống xe trước, Tiêu Tiểu Diệp đang định xuống luôn thì bị Bạch Niên Vũ giữ lại.

- Anh định làm gì?

- Chẳng phải chúng ta đã cam kết là đi dự tiệc cùng nhau sao? Nên cô phải cùng tôi xuống xe.

- Được rồi.- Tiểu Diệp thờ dãi.

Cả hai cùng nhau xuống xe đã trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt. " Đó chẳng phải là chủ tịch Bạch sao, cô gái đi cùng là ai vậy...", " Cả hai bọn họ thật đẹp..". khắp nơi tràn ngập những lời bàn tán. Nhưng cả hai đều không để ý, hai người đi tới phía Lâm Thiên Dương và Lâm hiếu Khê. Lâm Hiếu Khê nói nhỏ bên tai Thiên Dương:" Anh

Tiểu Vũ nhìn mặt giả tạo thật. Đứng bên chị Tiểu Diệp sững tới phát điên lên còn bày đặt mặt lạnh. " Lâm thiên Dương gật đầu nhìn Hiểu Khê:" Tiểu Khê, em nói cái gì cũng đúng." Bạch Niên vũ biết hai kẻ ki nói gì, chỉ đành mỉm cười thừa nhận.

Không biết từ đâu xuất hiện một người đàn ông hết sức đẹp trai, nhưng mà ba người ở đây thì lại lắc đầu:" Tên kia lúc nào cũng chỉ thích làm màu." Và quả nhiên cái tên làm màu kia chính là Bạch Ngạn Lâm-em trai của Bạch Niên Vũ (và cũng là tình địch của HLK). Hắn bày cái mặt lạnh tanh để cho mọi người thấy nhưng mà chẳng duy trì được bao lâu.

- Ô, chị dâu.- Bạch Ngạn Lâm nói to.

Lúc này ai cũng để ý tới người mà Bạch Ngạn Lâm gọi. Ngạn Lâm chạy tới cúi đầu trước Tiêu Tiểu Diệp. Tất cả mọi người đều thảng thốt. Cô gái kia được Bạch thiếu gia gọi là chị dâu. Vậy chính là Tiêu đại tiểu thư rồi.

Nhưng mà cái tên kia lại tiếp tục giở chứng, ôm chầm lấy Hiểu Khê:

- Hiểu Khê, my honey, I meet you so much.

Lại một lần nữa tất cả đều đen mặt. Hiểu Khê định cho tên kia một đạp thì đã có ai kéo hắn ra rồi. Chính Bạch Niên Vũ là người đã kéo hắn ra.

- Bạch Ngạn Lâm, cậu đang làm cái trò gì vậy hả.- Lại tiếng của một người khác vang lên.

Hứa Luật Khôi khuôn mặt tràn ngập sát khí, tay nắm chặt nắm đấm, sẵn sàng đấm ngay lúc nào.

Chương 8

Bạch Ngạn Lâm bày cái khuôn mặt vô số tội nhìn về phía Hứa Luật Khôi: "Tiểu Khôi, tôi tưởng cậu đi Mỹ làm nhiệm vụ rồi." Hứa Luật Khôi nghiêng răng: "Nếu tôi mà không về thì chắc cậu đã đụng chạm với Hiếu Khê như thế nào hả?"

Bạch Ngạn Lâm cười: "Cậu nói xem tôi đụng chạm với cô ấy như thế nào? Đúng không Hiếu Khê???" Tưởng chừng như có người sẽ đáp lại nhưng lại không, Bạch Ngạn Lâm quay đầu lại, "Ờ... người đâu rồi..." Không chỉ có một mình Lâm Hiếu Khê biến mất mà cả ba người kia cũng vậy. Bạch Ngạn Lâm xì mặt. Hứa Luật Khôi bước vào phía biệt thự, nhưng khi lướt qua Bạch Ngạn Lâm vẫn không quên nhắc nhở: "Ngạn Lâm, tôi cảnh cáo cậu, đừng bao giờ đụng chạm thân mật với Hiếu Khê như thế nữa." Bạch Ngạn Lâm bỏ qua lời cảnh cáo của Hứa Luật Khôi, chỉ cười khểnh: "Luật Khôi, cậu là gì của cô ấy chứ. Chẳng qua chỉ là cấp trên, hơn Hiếu Khê có cái quân hàm thôi mà. Nên cậu chẳng có quyền yêu cầu gì đối với tôi cả, chàng Thiếu tá ạ." Hắn xoay người lạnh lùng bỏ đi.

Trong sảnh, buổi tiệc đấu giá đã bắt đầu. Tối nay ngoài các doanh nhân, người nổi tiếng ra thì còn có đại diện của cả tứ đại gia tộc lớn nhất TQ ở đây: Tĩnh gia, Bạch gia, Hứa gia, Chấn gia. Có vẻ như buổi đấu giá sẽ rất náo nhiệt đây. Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp được tính như người của Bạch gia, còn Lâm Hiếu Khê và Lâm Thiên Dương thì chính là đại diện của Tĩnh gia và cũng là thay mặt cho tập đoàn Annicoff, còn Hứa Luật Khôi chính là đại diện cho Hứa gia. Lâm Hiếu Khê thường rất ít khi đi dự tiệc nhưng lần này lại vì sự uỷ thác của papa và mama nên đành phải đi. Cả buổi đấu giá, mặt cô chỉ ỉu xiu. Còn Lâm Thiên Dương thì lại trò chuyện với các vị khách khác.

Hứa Luật Khôi cũng vậy giống như Lâm Thiên Dương.

Ngay lúc này, cuối cùng món đồ được chú ý nhất đêm nay đã xuất hiện:" Giọt lệ thiên thần." Là chiếc vòng cổ bằng vàng nạm kim cương, nó được nghệ nhân trang sức nổi nhất thế giới làm ra. Màu xanh óng ánh như màu trời, quả không sai với cái tên của nó. Cũng chính vì thế mà giá khởi điểm cũng đắt đỏ:" 100000 NDT là giá khởi điểm."

-150000 NDT.

- 200000 NDT.

.....

Lâm Hiểu Khê nhìn về phía Tiểu Diệp hỏi nhỏ:" Tiểu Diệp chị có thích không?"

- Đồ đẹp thì ai chả thích.- Tiêu Tiểu Diệp nói đùa. Vậy mà cô lại không thể ngờ được chính lời nói đùa này đã làm nên một chuyện kinh khủng. Sau khi nghe đáp án của Tiểu Diệp, Lâm Hiểu Khê bấu nhẹ nơi tay Lâm Thiên Dương, anh ta nhanh chóng hiểu ý ngay, vẫy tay với Bạch Niên Vũ.

- 900000 NDT.- Tiếng nói lạnh lùng khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn. Mọi người bắt đầu đổ dồn sự chú ý về phía phát ra tiếng nói.

- Vâng, Hứa thiếu gia đã trả giá rất đắt đỏ. Không biết có ai muốn tăng giá không ạ?

Lâm hiểu Khê bực dọc, rời khỏi chỗ, đi về phía Hứa Luật Khôi," Tiểu tử được lắm!". Còn cái tên vừa gây hoạ kia thù lại chỉ cười ngây ngô.

-950000 NDT.- Tiếng Bạch Niên Vũ cất lên. Tất cả mọi người lại một lần nữa hoảng hốt.

- Lần 1....Lần 2.... Vậy Giọt lệ thiên thần đã thuộc về Bạch tổng.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía Bạch Niên Vũ, thấy hắn vẫn đang mỉm cười nhìn cô thì có chút lạ lạ." Chuối vòng này, hãy đưa tới cho vị hôn thê của con trai tôi" Đoàn, người phụ nữ chỉ về phía cô. Tất cả quan khách đều nhìn cô, có rất nhiều ánh mắt, ghen tị, ngưỡng mộ... Tiêu Tiểu Diệp tái mặt chỉ biết gục đầu xuống.

Đột nhiên từ phía sân khấu, Bạch phu nhân lại cất lên:

- Hôm nay quả thực rất cảm ơn quý vị đã tới dự buổi đấu giá của Bạch gia ngày hôm nay, qua buổi đấu giá tôi hi vọng mối quan hệ làm ăn của chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn và bền lâu hơn, cùng với việc đó hôm nay chúng tôi xin ra mắt con dâu của Bạch gia, cháu gái của Tĩnh gia- Tiêu Tiểu Diệp.

"S...sao....sao? Bà ấy vừa nói cái gì?" Tiêu Tiểu Diệp sửng sốt khi nói, bà ấy gọi cô là con dâu, không phải là cô bị gán với hắn như vậy và không có đường lui đó chứ! Không được...

Sau câu nói của Bạch phu nhân, Lâm Thiên Dương, Lâm Hiểu Khê, Hứa Luật Khôi và Bạch Ngạn Lâm đều sửng sốt. " Có phải tiến nhanh quá so với kế hoạch không?". Tiêu Tiểu Diệp bị Bạch Niên Vũ kéo lên sân khấu để ra mắt cùng hắn. Tim cô nhảy loạn xạ, bây giờ cô rất sợ đứng trước đám đông và lại còn trong cái hoàn cảnh rất là... Nhích từng bước chân, cô khoác tay hắn tiến lên.

Thực ra Bạch Niên Vũ cũng hơi bất ngờ khi mẹ hắn lại làm như vậy, không hiểu được ý đồ của mẹ là gì? Tại sao lại công khai mối quan

hệ của hai người cơ chứ? Rốt cuộc là mẹ muốn gì? Nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tiến lên sân khấu cùng hấn, cô không thể nào mở lời được. Bạch Niên Vũ biết điều đó nên hấn chỉ để cô đứng đó và hấn lo liệu phần nói:

- Đây là Tiêu Tiểu Diệp, cô ấy chính là vợ chưa cưới của tôi!- Hấn vừa dứt lời, cô lại bị thêm một phát súng thứ hai vào não

Chương 9

Tâm trạng của Tiêu Tiểu Diệp bây giờ không khác gì ngồi trên chảo lửa. Vốn định mượn cái cớ để từ hôn, ai ngờ tới việc bị gán ghép, tất cả đều điên loạn. Còn cả cái tên mặt dày này nữa, đáng lẽ hẳn phải là người từ chối chứ, sao lại thân nhiên chấp nhận như vậy. Cô chỉ biết cúi gầm mặt xuống, mặc cho những âm thanh khác không ngừng bủa vây cô. Đột nhiên, nơi bàn tay cô cảm thấy có chút ấm áp, Bạch Niên Vũ nắm lấy tay cô, nói nhỏ bên tai: "Đừng sợ, cho dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ không làm tổn hại gì tới em đâu. Cùng tôi diễn một vở kịch, em chỉ cần ngẩng cao đầu, mỉm cười và nhìn thẳng còn cả thế giới cứ để tôi lo." Tiêu Tiểu Diệp nghe xong mà trong lòng có chút xúc động, cô ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười. Khi Bạch Niên Vũ nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng càng ấm áp hơn: "Thiên thần của tôi, cuối cùng em cũng đã mỉm cười."

Khi buổi tiệc kết thúc, Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp tới một căn phòng.

- Sự việc lúc nãy là ngoài dự đoán, tôi không thể ngờ rằng mẹ tôi lại tuyên bố như vậy.- Bạch Niên Vũ giải thích.

- Bây giờ việc quan trọng nhất chính là phải làm sao để ngăn được nó lại.- Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

- Không thể nữa rồi. Ở bữa tiệc này có biết bao nhiêu người, tất cả bọn họ đều là những người có tiếng tăm, địa vị nếu như chúng ta từ hôn thì cổ phiếu của cả hai gia tộc sẽ bị ảnh hưởng. Việc của chúng ta bây giờ là hãy thực hiện đúng như vậy.

- Không thể.

- Chẳng lẽ cô muốn Tĩnh gia cô xảy ra chuyện hay sao?

Tiêu Tiểu Diệp trầm lặng, quả đúng thật, nếu như cô từ hôn thì nhất định sẽ xảy ra chuyện. Cô im lặng, trầm ngâm.

- Cốc...Cốc...Cốc- Đột nhiên từ phía cửa vang lên.

- Ai đấy?- Bạch Niên Vũ thận trọng.

- Là mẹ.- Tiếng Bạch phu nhân dịu dàng.

Bạch Niên Vũ đi tới mở cửa, Bạch phu nhân đứng ở phía ngoài mỉm cười:" Tiểu Vũ, con có thể cho mẹ nói chuyện riêng với Tiểu Diệp được không?" Bạch Niên Vũ chần chừ rồi gật nhẹ, anh nhanh chóng rời khỏi phòng. Bạch phu nhân đi vào phòng, Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng chào bà:" Bạch phu nhân, cháu chào bác ạ!"

- Ấy ấy, đừng đa lễ. Đã là người một nhà rồi.- Tôn Lệ mỉm cười." Tiểu Diệp, cháu có cảm thấy khó chịu khi ta công khai mối quan hệ của hai gia tộc trước toàn dân thiên hạ không?"

Tiêu Tiểu Diệp có chút khó xử," Có một chút ít ạ!". Tôn Lệ vuốt tóc Tiểu Diệp:" Ta biết, Tiểu Diệp, cháu có biết không? Cháu rất đẹp, đẹp giống như mẹ của cháu vậy." Tiêu Tiểu Diệp ngẩn người, tại sao Bạch phu nhân lại biết về mẹ cô. Nhận ra vẻ mặt thắc mắc của cô, Tôn Lệ giải thích ngay:" Ta và mẹ con là đôi bạn thân từ thuở nhỏ. Lúc mà cháu sinh ra, chính ta đã ở đấy." Tiểu Diệp lúc trước đã từng nhắc tới một người bạn của mẹ, hoá ra chính là Bạch phu nhân.

- 10 năm trước, lúc mẹ cháu mất, ngày ấy ta không đến được bởi vì lúc đó cũng là lúc chồng ta mất...- Nói tới đây, Tôn Lệ ngậm ngùi.

- Bác Tôn, mẹ cháu không trách bác đâu.- Tiểu Diệp an ủi.

- Mong là như vậy. - Tôn Lệ mỉm cười." Tiểu Diệp thực ra ta chỉ hôn sớm cho con và Tiểu Vũ là bởi vì bảo vệ con thôi."

Tiểu Diệp giật mình, tại sao lại bảo vệ cô?

- Tiểu Diệp, con không hiểu được đâu. Nhưng con phải biết một chuyện, hãy tha thứ cho ba của con!- Tôn Lệ nói nhẹ. Tiếng của bà như tiếng mẹ cô vậy, êm dịu và câu nói của bà cũng giống như của mẹ.

- Tại sao? Tại sao con lại phải tha thứ cho người đàn ông kia.- Tiểu Diệp khóc.

Tôn Lệ ôm cô vào lòng, nhẹ xoa đầu cô, âu yếm nói:" Bởi vì ba con làm như vậy cũng chỉ để bảo vệ mẹ con, thực ra mẹ con chết không phải vì bệnh mà là do có người ám hại, năm xưa ba con làm vậy là để ngăn cái kẻ kia sẽ làm tổn thương con."

Tiểu Diệp tim đau như cắt, hoá ra là vậy, hoá ra kẻ mà bao nhiêu lâu nay cô hận lại chính là người đang cố bảo vệ cô. Cô òa khóc nức nở.

" Con gái ngoan, không sao cả, mọi chuyện ời sẽ ổn thôi mà." Tôn Lệ ôm cô chặt hơn, bà bắt đầu ngam nga tiếng hát:" Bảo Bảo của mẹ, ngoan ngoan nào, nín đi con, không phải sợ bởi vì mẹ mãi ở bên con, con sẽ không cô độc đâu." Tiểu Diệp nhận ra đây là bài hát lúc nhỏ mà mẹ cô thường hát cho cô nghe.

- Tiểu Diệp, con cứ yên tâm ở bên cạnh Tiểu Vũ, nó sẽ bảo vệ con.- Tôn Lệ nói.

- Vì sao? Bạch Niên Vũ sẽ bảo vệ con?

- Bởi vì hai đứa có hôn ước từ nhỏ, bởi vì nó là chồng của con.

" .... "

Chương 10

Tôn Lệ mỉm cười, bà thầm nghĩ trong lòng: "Tiểu Diệp, con yên tâm, Tiểu Vũ chắc chắn sẽ bảo vệ con, không chỉ vì là chồng con đâu, mà con còn là thiên thần của nó nữa. Chỉ cần con đối xử thật lòng với nó, nó sẽ móc cả trái tim ra cho con..."

Tôn Lệ bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bà nhỏ nhẹ nói: "Ra hết đi, ta thấy hết mấy đứa rồi!" Và thế là cả một tập đoàn nghe lén xuất hiện: Lâm Hiểu Khê, Lâm Thiên Dương, Hứa Luật Khôi, Bạch Ngạn Lâm và cả nhân tố không thể thiếu Bạch Niên Vũ.

- Bác Tôn, chúng cháu không có cố ý nghe lén đâu ạ. Tại anh Tiểu Vũ cứ lén lút đứng trước cửa nên bọn con lén lút theo ạ! - Cả bọn đồng thanh đổ tội cho Bạch Niên Vũ. Bạch Niên Vũ trợn mắt nhìn cái lũ láo toét kia, nhưng vẫn chỉ đổi lại cái ánh mắt ngây thơ vô số tội của bốn thanh niên.

Tôn Lệ chỉ biết lắc đầu, mấy cái đứa này vẫn quậy phá như hồi nhỏ, chẳng thể lớn lên được," Được rồi, ta có nói gì đâu." Cả bọn thở phào.

- Bác Tôn, bọn cháu về trước đây ạ. Còn chị Tiểu Diệp thì...

- Không sao, chị sẽ tự về được mà.- Tiểu Diệp mở cửa, nhẹ nói.

- Nhưng bây giờ cũng rất muộn rồi. Không an toàn lắm đâu.- Lâm Hiểu Khê lo lắng.

- Không sao. Chị vẫn muốn tới một nơi nữa, phiền em và Thiên

Dương nhắu vói bà ngoại chị về muộu.

- Đượ rồi. Chị nhớ cẩn thận, em bảo chú Lý ở lại đây đưa đón chị, bọn em đã gọi xe khác tới rồi.- Thiên Dương nhắc nhở.

- Ừm. Hai đứa cũng về cẩn thận.- Tiêu Tiểu Diệp dặn dò.

- Chị Tiểu Diệp, em phải về quân ngũ. Chị nhớ cẩn thận.- Hứa Luật Khôi cũng chào tạm biệt Tiểu Diệp.

- Mẹ, con cũng về quân ngũ đây, tối nay sẽ tới ca trực của con.- Bạch Niên Vũ nói với Bạch phu nhân. Tôn Lệ cũng gật đầu cười nhẹ." Chị dâu, em về đây!"

Bây giờ ở đây cũng chỉ còn lại ba người ở đây. " Lúc nãy, mẹ thấy hai đứa đang nói chuyện giờ, bây giờ tiếp tục đi. Mẹ cũng phải mệt rồi." Tôn Lệ dành lại riêng tư cho hai người kia." Tiểu Diệp, ta chờ câu trả lời của cháu." Nói rồi bà rời đi nhanh chóng.

- Tiêu Diệp, cô có tin tưởng tôi không?- Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía hắu, ánh mắt cô bây giờ sâu thẳm khiến cho Bạch Niên Vũ cũng không thể đoán được câu trả lời của cô.

- Tôi tin tưởng anh. - Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Nhưng chính sự lạnh lùng ấy lại thiêu cháy trái tim Bạch Niên Vũ. Một câu " tôi tin tưởng anh " của cô đã khiến cho trái tim anh căng tràn hạnh phúc. Tiêu Tiểu Diệp lại nói tiếp:

- Chúng ta vẫn nên thực hiện giao kèo, tôi đã tham dự tiệc với anh, bây giờ tới lượt anh.

- Bất cứ điều gì mà cô mong muốn, ngoại trừ việc từ hôn.

- Tại sao anh lại bị bắt?

Bạch Niên Vũ im lặng, không phải anh không muốn nói cho cô mà là anh sợ khi nói cho cô, cô sẽ ngạc nhiên. Tiêu Tiểu Diệp nhìn khuôn mặt khó xử của anh nên định không hỏi nữa nhưng anh đã trả lời cho cô ngay:" Tôi không bị bắt mà là tự nguyện bị bắt. Hãy xem như đó chính là trả nợ." Tiêu Tiểu Diệp quả thật cũng có chút ngạc nhiên nhưng đã sớm lấy lại bình tĩnh." Trả lời như vậy là được rồi." Bạch Niên Vũ cũng chỉ im lặng, lúc này Tiêu Tiểu Diệp vỗ vai anh:" Niên Vũ, anh nhớ kĩ, từ bây giờ tôi là vợ của anh, nên hãy bảo vệ tôi cẩn thận." Bạch Niên Vũ ngớ người vì câu nói của cô, trong lòng lại thêm sung sướng," Tôi sẽ làm tốt trách nhiệm của mình."

- Mong anh làm được như những gì anh nói.- Tiêu Tiểu Diệp khề khàng. Nói xong cô nhanh chóng rời đi, lúc này đột nhiên tiếng nhắc nhở của Niên Vũ vang lên:" Tối nay cô là nhân vật toả sáng nhất nên ngày mai nhất định trang nhất của các tờ báo sẽ là ảnh cô nên hãy cẩn thận."

- Ừm.

Tiêu Tiểu Diệp lẳng lặng rời đi. Bạch Niên Vũ nhìn theo bóng dáng của cô, khoé môi bỗng cong lên một nụ cười.

- Tiểu Vũ, con phải giữ lời hứa với mẹ, bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ Tiểu Diệp.- Tôn Lệ đột nhiên lên tiếng.

Bạch Niên Vũ quay về phía mẹ, khẳng định chắc chắn:" Mẹ, con không chỉ bảo vệ cô ấy mà còn sẽ lấy trộm luôn cả trái tim cô ấy." Tôn Lệ mỉm cười hiền hậu: " Mẹ biết con sẽ làm như vậy, mẹ còn biết Tiểu Diệp là cô gái con thầm thương trộm nhớ. Nhưng con phải

cho mẹ một cái lí do chính đáng để theo đuổi nó. Đừng nói với mẹ chỉ vì nó đẹp?"

"Thực tế con cũng đang chờ đợi, vừa đang suy xét, con theo đuổi cô ấy không phải vì cô ấy đẹp, mà vì mọi mặt của cô ấy đều rất tốt đẹp, phù hợp. Hai người ở bên nhau, không thể chỉ dựa vào dung mạo mà sống với nhau được. Cái đấy chắc mẹ hiểu đúng không?"

" Không ngờ Tiểu Vũ cũng có ngày sến sẩm như vậy, Hai đứa mới gặp nhau 13 tiếng đồng hồ."

" Con gặp cô ấy 10 năm, 3701 ngày, 88813 giờ đồng hồ, chừng ấy đã đủ để khiến tâm hồn con trở nên sến sẩm." Bạch Niên Vũ cười.

" Lúc trước con thường chê Luật Khôi rảnh rồi, theo đuổi một người con gái suốt bảy năm. Có lẽ bây giờ con không khác gì tự vả vào mặt mình đúng không? Tiểu Vũ, con cũng thay đổi rồi, không còn phép tắc gì nữa. Nhưng mà mẹ thích con như vậy."

" Khi yêu, con người ta càng trở nên không phép tắc. Và con cũng không ngoại lệ."

Chương 11

- Tiểu thư, chúng ta đi đâu vậy?- Tiếng tài xế hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới định thần lại," Tới nghĩa trang phía đông thành phố, tôi muốn thăm mẹ và em." Nói xong Tiểu Diệp trầm tư suy nghĩ, nếu như những gì Bạch phu nhân nói là thật thì Vũ Nhân, tại sao ba cô lại cưới bà ta, còn Tiêu An Tình... Có rất nhiều thứ kì quặc đang xảy ra.

- Tiểu thư, tới rồi ạ.

Tiêu Tiểu Diệp lặng người đi vào trong nghĩa trang. Ánh đèn nhấp nháy chiếu rọi lối vào. Khi gần đến nơi mộ của mẹ thì Tiêu Tiểu Diệp chợt nghe thấy tiếng nói. Cô nhận ra giọng nói ấy, đó chính là tiếng của ba cô.

- Tiểu Yến, em nằm kê đây chắc lạnh lẽo lắm. Còn cả Tiểu Dương nữa, nó vẫn còn nhỏ thế mà đã phải ngủ ở nơi như thế này. - Tiếng ông nghe nhẹ nhàng, nức nở và cũng tràn ngập yêu thương.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, không nói gì. Nhớ lúc trước, khi ra đi, mẹ đã từng nói với cô đừng hận ba. Giờ cô đã hiểu, hiểu tại sao lại như vậy.

Tiêu Cảnh nhìn chăm chăm ngôi mộ của người phụ nữ mà ông yêu nhất. Hai mắt rớm lệ, sụt sùi:" Tiểu Yến, em còn nhớ lần đầu ta gặp nhau không? Nơi cổng trường đại học Harvard, em cùng tôi đứng trú mưa dưới tán cây. Lúc ấy tôi cứ ngỡ chỉ là một cuộc gặp lướt qua như lẽ tự nhiên nhưng không phải. Bởi vì ngày hôm sau, em đã chuyển tới lớp tôi. Hôm ấy, em biết không, em bước vào như ánh

bình minh vậy, toả sáng cả cái tâm hồn của tôi...", nói tới đây, khuôn mặt của ông bất giác mỉm cười," khi thầy Henry sắp chỗ cho em ngồi bên tôi thì cái ánh sáng ấy càng sáng rực hơn. Bình thường tôi rất lười đi học nhưng chỉ khi em tới, tôi đi học chăm chỉ hơn. Lúc đầu, tôi chẳng dám thể hiện gì nhiều, cứ thầm lặng như một tên ngốc. Dần dà em cũng bắt đầu nói chuyện với tôi, thường xuyên hơn, và rồi chúng ta trở thành đôi bạn thân. Vì em, tôi đã rất phấn đấu, lúc trước khi thi tôi thường đứng bét lớp nhưng khi tôi có em tôi đã đứng thứ nhất, thứ nhì. "

- Tiểu Yến, chắc em không biết đâu nhỉ. Vào sinh nhật tuổi 21 của em, tôi đã tặng em một cây tử đằng màu tím nhỏ, thế mà em lại ngây thơ nghĩ tôi tặng em chỉ vì cảm ơn tình bạn. Em biết không, theo quan niệm của người Trung Hoa chúng ta là ngụ ý tôn vinh và quý mến tình bạn của đôi bên, nhưng đó là màu trắng. Còn màu tím thì chính là một lời tỏ tình và mang ý nghĩa:" Tôi chờ đợi sự đáp ứng của em." Hôm ấy em tươi cười, nhìn chậu hoa một cách thích thú, tôi đã tưởng bở rằng em đồng ý, ai ngờ em chỉ phũ phàng:" Hoa rất đẹp, tình bạn của chúng ta cũng vậy." Câu nói ấy nó cứa sát vào tim anh. Thế rồi chắc em vẫn nhớ, tôi giận em, giận mấy ngày liền, không thèm nói chuyện với em, rồi một hôm em chặn đường tôi lại, tức giận hỏi tôi vì sao lại lạnh nhạt với em. Khuôn mặt em lúc giận nhìn rất dễ thương. Tôi vẫn ậm à ậm ì gất lên:" Lâm Tiểu Yến, em chẳng hiểu nổi tấm lòng tôi gì cả. Tôi tặng em tử đằng màu tím chính là tỏ tình với em thế mà em lại chẳng biết gì cả."

- Lúc ấy em ngơ mặt ra, tái mét còn tôi thì xấu hổ không thôi. Bao nhiêu người nhìn chúng ta thầm thì to nhỏ. Tôi toan bỏ chạy thì em giữ lại, cười với tôi " Nếu đó là tỏ tình thì tôi chấp nhận.", tôi đã tưởng mình tại có vấn đề, vẫn không tin lời em nói, chỉ khi em hôn tôi tôi mới biết được là mình vừa tỏ tình thành công. Những năm tháng ta bên nhau quả thực rất tuyệt...

Tiêu Cảnh ngừng lại, ông nhìn chằm chằm cây Tử Đằng màu tím mà mình vừa mang tới, mỉm cười." Tử Đằng tím còn có một ý nghĩa nữa, em biết không? Dù có chuyện gì đi chăng nữa thì tôi vẫn yêu em. Đó là tình yêu bất diệt của chúng ta."

Tiêu Cảnh xoay người lại, nhìn thấy Tiểu Diệp đứng ở phía sau, nước mắt giàn giụa." Tiểu Diệp, con..." Chưa kịp nói hết câu thì Tiêu Diệp đã ôm chặt lấy ông, nức nở:" Ba, con xin lỗi, xin lỗi ba nhiều. Đáng lẽ ra con không nên...như vậy" Tiêu Cảnh hiền từ vuốt lưng cô, âu yếm nói:" Không sao, không phải lỗi của con, là của ba..."

Tiêu Tiểu Diệp lau nước mắt, " Ba, tại sao mẹ con lại bị giết?"

Tiêu Cảnh giật mình, cứ nghĩ chuyện này sẽ mãi giấu kín được nhưng lại không thể rồi:" Tiểu Diệp, là Tôn Lệ đã nói cho con biết phải không?"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

- Ba đã từng kể với con trước đây ba và mẹ làm gì rồi đúng không? Bọn ta trước đây làm nghiên cứu về một loại khí. Việc nghiên cứu này còn có ba người nữa: vợ chồng Bạch gia và cả một người bạn:- Tử Đơn. Năm người bọn ta đã nghiên cứu thành công loại khí ấy, nhưng chỉ là không ngờ nó lại xảy ra vấn đề, lúc đầu bọn ta đã nghiên cứu loại khí này để lọc sạch môi trường nhưng giai đoạn đầu thì nó vẫn bình thường, cho đến khi nó bắt đầu đột biến, phản chủ. Những con chuột thí nghiệm dần dần bị mắc nhiều loại bệnh nguy hiểm cho nên bọn ta đã dừng nghiên cứu lại. Tất cả công thức đều được bí mật, mỗi người giữ mỗi mảnh. Nhưng Tử Đơn, ông ta lại lén lút khởi động lại. Ông ta chỉ nắm giữ những công thức đầu nên đã cố gắng thuyết phục bọn ta đưa mảnh còn lại. Mười năm trước, chính thứ khí đó đã giết chết mẹ con và Bạch Chỉ. Không ai biết được về loại khí đó ngoài ba người chúng ta. Mẹ con và bác Bạch đều được

kết luận là do chứng phù mạch não nhưng thực chất là gì thì bọn ta biết rõ. Chính Tử Đơn là kẻ đã khiến cho mẹ con túng phải loại khí đó. Hắn vẫn đang đi tìm mảnh công thức còn lại, và nó đang nằm ở chỗ ta. Tiểu Diệp năm ấy, nếu ba và mẹ con không làm như vậy thì nhất định hắn sẽ giết cả nhà ta. Mẹ con và Tiểu Dương....- Tiêu Cảnh không nén nổi sự tức giận trong lòng.

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đau khổ không thôi, hoá ra là như vậy, tất cả là như vậy. Hoá ra tất cả những đau khổ mà suốt mười năm nay cô phải chịu đựng lại chỉ vì một mảnh công thức nhỏ. Tiêu Cảnh nhìn về phía chiếc nhẫn trên tay cô, khuôn mặt tái nhợt:" Tiểu Diệp, chiếc nhẫn này là của Tôn Lệ, con phải cố gắng bảo vệ nó..." Tiêu Tiểu Diệp nhìn chiếc nhẫn vàng trên tay, khó hiểu:" Tại sao?"

- Chỉ cần con biết như vậy là được. Tiểu Diệp, ba phải đi rồi. Con cố gắng sống tốt nhé.

Nói rồi Tiêu Cảnh rời khỏi, ông vẫn không quên nhìn đứa con gái yêu dấu của mình. " Tiểu Diệp, ba xin lỗi."

Chương 12

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bóng dáng của ba cô rời đi, trong lòng có chút bất an, giống như sắp có chuyện gì không hay xảy ra vậy. Nhưng rồi Tiêu Tiểu Diệp cũng gạt đi. Cô nhìn chậu hoa Tử Đằng tím ngắt, miệng nở một nụ cười, cô nói nhỏ nhẹ với mẹ.

- Mẹ, có phải ở thiên đường bây giờ mẹ đang mỉm cười đúng không?

Cô tiếp tục kể cho mẹ nghe về buổi dạ tiệc, kể cho mẹ nghe về cô Tôn Lệ, cô kể rất nhiều. Đêm nay cô cũng cười rất nhiều bởi bây giờ lòng cô cảm thấy rất hạnh phúc và thanh thản. Nỗi oán hận suốt mười năm ở trong lòng cô cuối cùng cũng được giải thoát.

Nhưng cô đâu biết, chỉ hai ngày nữa thôi, đau khổ sẽ bịt kín đời cô. Và sẽ có những chuyện khủng khiếp như thế nào sắp xảy ra.

Tĩnh gia...

Tiêu Tiểu Diệp vừa trở về thì đã thấy bà ngoại ngồi ở phòng khách, bà đang xem một bức ảnh. Tiểu Tiểu Diệp nhẹ nhàng chào: " Bà ngoại, con đã về rồi ạ."

- Tiểu Diệp, con lại đây, ta muốn con xem cái này.- Tĩnh Ấn dịu dàng.

Tiêu Tiểu Diệp tới gần, bà cô đưa cho cô bức ảnh, " là mẹ cháu đấy, vào năm mẹ cháu 22 tuổi." Cô nhìn bức ảnh, hình ảnh mẹ hiện ra. Thuở ấy mẹ vẫn còn trẻ, mẹ đẹp thật... Đã bao lâu rồi cô chưa thấy mẹ nhỉ. Mười năm rồi. Cô vuốt ve tấm ảnh.

- Tiểu Diệp, mẹ con rất giống con phải không?- Tĩnh phu nhân cười.

- Rất giống ạ.

- Đúng vậy. Lúc trước bà rất muốn mẹ con làm bác sĩ, nhưng ai ngờ con bé lại lựa chọn làm nghiên cứu. Bà đã rất giận, sau này, cậu của con phải thuyết phục mãi bà mới đồng ý. Bây giờ bà rất hối hận, nếu như bà không đồng ý thì phải chăng nó vẫn còn sống đúng không?- Tĩnh Ẩn thở dài.

- Bà ngoại, đó là lựa chọn của mẹ, con chắc chắn rằng nếu như được lựa chọn một lần nữa thì mẹ vẫn sẽ không đổi ý đâu.- Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

- Nó là một đứa cứng đầu, từ nhỏ đã vậy, đến khi lớn tuổi vẫn vậy...- Tĩnh Ẩn nói.

"..."

- À Tiểu Diệp, Lưu Dịch có nói với bà rằng con đã hết thời gian nội trú.

- Vâng ạ.

" Nếu vậy thì con cứ yên tâm, nhà đã tìm được nhà cho con rồi."

- Cảm ơn bà.

- Mà Tiểu Vũ, nó như thế nào? Rất tốt phải không?

- Bạch Niên Vũ? Cũng được.

- Thế cháu có thích nó không?

- Bà, bà nói gì kì vậy!- Tiểu Diệp đỏ mặt.

- Ta cũng chỉ hỏi thôi mà. Lúc nãy Tôn Lệ đã gọi điện cho bà, hai đứa đã công khai rồi phải không.?

- Haidzaaa...

- Thôi cháu nghỉ đi, cũng khuya rồi.

- Vâng ạ, bà cũng ngủ ngon nhé.

- Cháu cũng vậy nhé.

Tiểu Tiểu Diệp lên phòng, đêm nay thật dài và cũng thật lẩm chuyen. Cô ngâm mình trong bồn tắm để thư giãn đầu óc, đêm nay đối với cô đã quá mệt rồi.

Bạch gia...

Bạch Niên Vũ vừa xử lí công việc xong, nhớ đến việc cùng Tiểu Tiểu Diệp, miệng khẽ cười. Mười năm chờ đợi một người con gái chưa từng biết mặt, mười năm đứng nơi nghĩa địa heo vu. Nếu như bọn họ nghe thấy câu chuyện này chắc sẽ tưởng, Bạch Niên Vũ bị điên, tối đến không ở nhà lại chạy tới nghĩa địa. Quả thật can đảm. Nhưng có lẽ nghĩa địa đối với Bạch Niên Vũ chưa bao giờ đáng sợ bằng việc không thấy cô gái mà mình thầm thương trộm nhớ. Bạch Niên Vũ bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ vừa tìm được thứ đồ chơi yêu quý vừa bị mất đi. Thật trẻ con.

" Reng... reng....reng." Chuông điện thoại vang lên. Bạch Niên Vũ nghe máy.

-Alo.

- Có vẻ như thiên thần của cậu đã trở về rồi nhỉ? Thế nào, hạnh phúc không?- Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói tràn đầy cười nhạo.

"..."

- Đừng lạnh lùng như vậy. Nếu không phải tôi cho cậu một phát súng gần tim thì cậu cũng đâu gặp được cô nàng. Làm ơn, tôi rất muốn nghe được lời cảm ơn từ cậu.

" Đừng đụng vào Tiểu Diệp, tôi sẽ băm nát cậu."- Bạch Niên Vũ tức giận.

- Yên tâm, tôi sẽ không đụng vào cô ta, nhưng mà có kẻ sẽ không như vậy. Cô ta đang rất hào hứng về phu nhân của cậu. Tôi không chắc hẳn sẽ làm gì đâu, kịch hay vẫn là phải chờ.

" Kịch hay? Các người định làm gì?"

- A bloody and tragic murder (Một vụ giết người đẫm máu và bi thảm).- Đầu dây bên kia khế cười, tiếp theo đó là tiếng giập máy.

- Này..- Bạch Niên Vũ tức giận, sắp có chuyện không hay xảy ra.

Điện thoại riêng của Bạch Niên Vũ nhận được một tin nhắn, là hình ảnh, tử đằng nhuộm máu.

Chương 13

Bạch Niên Vũ lo lắng, từ trước tới giờ, cái tên kia luôn luôn nói là làm, hắn chưa từng đùa. Hắn vừa nhắc đến Tiêu Tiểu Diệp, còn có một kẻ nữa. Chẳng lẽ sắp có chuyện gì không hay. Án mạng, giết người! Mục tiêu là Tiêu Diệp. Hắn gấp rút gọi ngay cho thư kí:

- Vâng thưa chủ tịch.- Tiếng thư kí ngái ngủ, cũng đã hơn 12 giờ rồi. Hắn cũng thật thất lễ.

- Xin lỗi đã làm phiền cậu vào lúc này. Hãy cho người bảo vệ bác sĩ Tiêu, 24/24. - Bạch Niên Vũ nói.

- Vâng, tôi sẽ cử người.

- Được rồi. Cảm ơn.

Bạch Niên Vũ tâm trạng vẫn không yên, vẫn có chút lo lắng. Anh gọi ngay vào máy Tiêu Tiểu Diệp.

- Ai vậy?- Tiếng nói lạnh lùng của Tiêu Tiểu Diệp vang lên.

- Bạch Niên Vũ.

- Sao anh biết số tôi?- Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên.

- Không quan trọng. Ngày mai đừng đi làm.

- Tại sao?

- Chỉ cần biết thế là được.

- Anh là gì của tôi mà bắt tôi phải nghe anh.- Tiêu Tiểu Diệp bức xúc.

- Là lão công của cô.- Bạch Niên Vũ nói.

"...." Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

- Ngày mai, tôi đưa cô đi đăng kí kết hôn.- Bạch Niên Vũ lấy tạm cái cớ.

- Này, này...- Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

- Tút...tút....tút- Tiếng điện thoại tắt.

Tiêu Tiểu Diệp quả thật hết chỗ nói. Tên điên này, 12 giờ đêm vẫn còn hứng nói chuyện điện thoại. "Thật là, anh tưởng anh có quyền à. Tôi trốn." Tiêu Tiểu Diệp nhủ thầm.

Ở một biệt thự khác....

Lúc này hắn vừa gọi điện cho Bạch Niên Vũ, chẳng qua cũng chỉ thông báo một tí cho vui, xem như là cảnh báo cho Bạch Niên Vũ một chút. Hắn nhấp chút rượu vang, mặt đắm chiêu nhìn về phía bầu trời đêm, rồi lại nhìn vào đồng hồ, 12h37", cũng khuya rồi nhỉ. Hắn than thở, ông trời cũng trở mặt thật nhanh, lúc thì sáng chói, lúc thì ánh đêm, thật là phức tạp. Hắn đổ rượu xuống chậu cây cảnh một bên. Ném mạnh ly rượu xuống.

- Bạch Niên Vũ, xem như trò hay của chúng ta mới bắt đầu.

Hắn nhìn giá ảnh ở trên bàn, ở đấy là tấm ảnh, cô gái trong tấm ảnh rất đẹp, nét mỹ miều trên khuôn mặt của cô thể hiện rõ ngay từ khi nhìn vào, nhưng đôi mắt của cô lại đượm buồn. Hắn vuốt ve tấm ảnh, khẽ nói:

- Lục Nhi, đến lúc anh trai trả thù cho em rồi. Bạch Niên Vũ, những gì hắn làm với em, anh trả lại ngàn lần.

Hắn đi tới căn phòng khác, cả căn phòng toàn thiết bị y tế, tất cả ở xung quanh chiếc giường. Cô gái có tên " Lục Nhi " đang nằm ở đấy. Hình như cô đang ngủ, cũng có thể không phải. Hắn nhìn cô, ánh mắt thâm trầm. Em gái của hắn đã hôn mê 5 năm, sống thực vật 5 năm. Hắn là anh trai lại không thể bảo vệ em gái, hắn rất đau đớn. Em gái hắn bị như thế này đều là do cái tên Bạch Niên Vũ. Hắn cười lạnh.

Lục Nhi,, em gái hắn, đã yêu người không nên yêu cho nên đây chính là trả giá. Nếu năm đó hắn ngăn cản em gái thì bây giờ sẽ không có việc gì xảy ra.

- Sẽ không sao cả đâu. Mọi việc cứ để anh lo.

Hắn im lặng một hồi lâu, đi lại giá sách, lấy ra một cuốn sách, lật bìa, đập ngay vào mắt là dòng chữ nắn nót đẹp đẽ," Tặng anh trai của em, Lục Ẩn." Khoé miệng mỉm cười. Chẳng bao lâu nụ cười tắt ngấm lên, khuôn mặt của Lục Ẩn trở nên lạnh tanh.

- Lục Nhi, nếu em yêu không được Bạch Niên Vũ, thì cứ để anh huỷ diệt kẻ hắn yêu.

(Lời tác giả: Nam phản diện chính thức xuất hiện.)

Sáng hôm sau...

Tiêu Tiểu Diệp ngủ dậy, nhìn điện thoại là 6 giờ sáng. Vẫn còn sớm, cô lướt weibo một lúc, cả cái diễn đàn tràn ngập tin tức về cô.

Aidzaa, thật là phiền phức, cô bật dậy. Vệ sinh cá nhân xong thì cũng đã 6:30, khổ thân phận là con gái. Cô xuống tầng, bà ngoại của cô đã ở đấy, đang chăm chú nhìn vào Ipad.

- Bà dậy sớm vậy?- Tiêu Tiểu Diệp nói.

- Tiểu Diệp, cái váy đêm qua quả nhiên thật đẹp. Gu thẩm mỹ của bà thật không sai.- Tĩnh Ấn chỉ vào màn hình, mỉm cười với Tiêu Tiểu Diệp.

- Bà, cháu bà chỉ trong một đêm đã thành người nổi tiếng, bà vẫn là nên thương cháu một chút. Ra đường biết rúc mặt vào đâu.- Tiêu Tiểu Diệp bất mãn.

- Tiểu Vũ quả thật rất đẹp trai. Cháu rể bà có khác.- Tĩnh Ấn bỏ ngoài tai tất cả lời Tiểu Diệp nói, chỉ chăm chăm vào tin tức trên mạng.

- Ơ kìa, bà ngoại...

- Sau này hai đứa nếu có bảo bảo thì chắc là chỉ số sắc đẹp có thừa.- Tĩnh Phu nhân trêu chọc.

- Bà ngoại, con còn chưa nói là đồng ý lấy hẳn

Chương 14

Tĩnh Ẩn dăm chiêu nhìn Tiêu Tiểu Diệp," Thế cháu định biến Tiêu gia và Bạch gia là trò cười của thiên hạ hay sao? Bây giờ báo đã đăng lên rồi, không cưới cũng phải cưới." Tiêu Tiểu Diệp nhìn bà ngoại, cô biết bà lo cho cô, cô chỉ cười nhẹ:" Bà cần cháu rể, cháu cần chồng. Xem như thuận cả đôi đường. Thế đã được chưa?"

- Được rồi.-Tĩnh Ẩn nói."Ăn sáng đi, có tổ yến ninh ở kia, cháu lấy ăn đi."

- Cháu không ăn đâu, còn có việc nữa.-Tiêu Tiểu Diệp nói, cô chỉ nói qua loa thôi, nếu như nói cho bà biết cô đang chạy trốn thì có lẽ bà sẽ cho cô tan xương nát thịt.

Nói xong cô chạy một mạch ra khỏi biệt thự, lái xe đi ngay. Sáng nay cô không đi làm, cô tranh thủ đi chơi một chút, chắc chắn giờ này cái tên kia vẫn chưa ngủ dậy, đủ thời gian để trốn. Nhưng mà cô lại không biết, từ lúc cô lái xe ra khỏi biệt thự đã có một chiếc xe khác đi theo. Tiêu Tiểu Diệp vô tư đi, vô tình nhìn lên gương, thấy phía sau có một chiếc xe Rolls-Royce cứ lái phía sau mình. Cô đã đi qua 3 ngã tư rồi mà nó vẫn theo. Lúc này cô tăng tốc hơn, chiếc xe kia cũng vậy. Trên đường phố, một con Jaguar màu trắng và một Rolls-Royce màu bạc đua nhau trên đường. Ai nhìn cũng trở mắt. Tiêu Tiểu Diệp thấy mãi vẫn chẳng cắt đuôi được thế là dừng lại, chiếc ô tô phía sau cũng dừng, cô ra khỏi xe, đi về phía con xe kia, cả người giật mình, người lái chiếc xe kia chính là Bạch Niên Vũ. Hắn mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt lạnh nhìn cô. Khi cửa xe kéo xuống, cô khựng lại, bắt gặp cái ánh mắt sắc bén của hắn thì có phần chột dạ.

- Lái xe không tồi.- Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp cười, nụ cười của cô rất giả tạo," Bạch Niên Vũ, anh cũng lái xe không tồi."

Bạch Niên Vũ nhìn cô, " Định đi đâu? Trốn tôi sao?"

Tiêu Tiểu Diệp quả thật thán phục cái tên này, thần thánh phương nào vậy. " Đâu có, chỉ là đi dạo quanh đây thôi."

- Thế à...- Bạch Niên Vũ lười biếng nói." Nếu như vậy thì đi ăn sáng với tôi."

- Sáng nay tôi ăn rồi.- Tiêu Tiểu Diệp nói dối. Tên này thật dai như đĩa.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, Tiêu Tiểu Diệp bị hắn nhìn có chút xấu hổ. Đột nhiên Bạch Niên Vũ lấy điện thoại ra, bấm số máy ai đó. Bên đầu dây kia vang lên tiếng dịu dàng:" Tiểu Vũ à! Cháu gọi bà có chuyện gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp nhận ra cái giọng này, chẳng phải bà cô sao. Trời ơi!

- Bà à, cháu muốn hỏi là sáng nay Tiểu Diệp đã ăn sáng chưa ạ?- Bạch Niên vũ hỏi, ánh mắt không ngừng chăm chọc Tiêu Tiểu Diệp.

- Sáng nay con bé vẫn chưa ăn gì cả. Tổ yến ninh cũng chẳng chịu ăn, bảo có việc gì ấy.- Tĩnh Ẩn bất mãn.

- Vậy cháu mời cô ấy đi ăn nhé, cháu vẫn là phải chăm sóc vợ sắp cưới nhiều hơn, để cô ấy không bỏ bữa.- Bạch Niên Vũ cười cười.

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, cái tên mặt dày vô sỉ. Chờ sau khi hắn cúp máy, cô mới thôi chửi hắn.

- Thế nào, có đi không?- Bạch Niên Vũ nói.
- Đi thì đi. Sợ gì.- Cô tức giận.
- Lên xe, tôi chở em đi.
- Tôi tự lái.
- Em vẫn còn ý định trốn tôi sao? Mơ đi. Xe cứ để đấy, tí nữa người của tôi sẽ tới đưa nó đi.- Bạch Niên Vũ cười như không cười nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp trố mắt, hấn ta quả nhiên bá đạo. Cung kính không bằng tuân lệnh, cô vào xe của hấn. Trong xe có mùi thơm rất lạ, cô không thể ngửi ra là loại hoa gì nhưng thật sự rất dễ chịu. Tinh thần của cô rất thoải mái, mọi bức tức nhanh chóng dịu đi.

- Là mùi của hoa tử đằng.- Bạch Niên Vũ nhẹ nói.
- Tử đằng, thật thơm.- Tiêu Tiểu Diệp trầm trồ.

Tử đằng. Cô nhớ tới những gì mà ba cô nói. Là lời tỏ tình, là một tình yêu bất diệt. Là thứ tượng trưng cho cả cuộc đời của cả ba và mẹ cô. Giá như cuộc tình của họ cũng dịu dàng, cũng dễ chịu như vậy thì tốt biết mấy. Khoé mắt cô khẽ đỏ, cô ngoảnh mặt nhìn về phía bên kia. Bạch Niên Vũ nhìn thấy tất cả, thấy cô len lén khóc. Tử đằng này, tại sao lại có thể khiến cho một người kiêu ngạo như em khóc được? Bạch Niên Vũ lấy khăn giấy đưa cho cô. Tiêu Tiểu Diệp nhận khăn rồi lau nước mắt.

- Cô không cần phải tỏ ra lạnh lùng, cũng chẳng cần phải tỏ ra mạnh mẽ. Con người không phải thánh thần, không phải lúc nào cũng cứng

rắn. Càng cố tỏ ra mạnh mẽ, cô lại càng cô đơn, Nếu như yếu đuối thì cứ yếu đuối, không ai trách cô, mắng cô cả. Cho nên đừng cố mặc áo giáp sắt lên mình chỉ để che giấu cái thân thể yếu ớt. Cô hiểu đúng không?- Bạch Niên Vũ khẽ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, không ngờ cái tảng băng vĩnh cửu này cũng có thể nói ra những lời như vậy. Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên nghĩ, có một anh chồng hờ như vậy cũng được.

- Ai nói với anh tôi cố tỏ ra mạnh mẽ?- Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

- Chẳng ai khác nói với tôi cả, là chính cô.- Bạch Niên Vũ thâm trầm.

- Tôi nói với anh lúc nào?

- Cô chỉ cần biết là cô đã từng nói với tôi. Không cần hỏi nhiều.

Tiêu Tiểu Diệp quả thật muốn dập đầu xuống đất, vừa mới có chút cảm tình thì đã bị dập tắt, vẫn là không ra gì.

Bạch Niên Vũ gọi cho thư kí tới đưa xe của Tiểu Diệp đi xong mới bắt đầu khởi động xe. Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới nhận ra hai người ở ngoại thành. Lúc này vì mãi cắt đuôi Bạch Niên Vũ nên bây giờ mới nhận ra, thực nực cười. Cả hai im lặng, chẳng nói gì cả. Bạch Niên Vũ vẫn tập trung vào lái xe. Còn Tiêu Tiểu Diệp thì có chút buồn ngủ, cộng thêm hương hoa tử đằng dịu nhẹ nên cũng nhanh chóng ngủ. Bạch Niên Vũ khẽ nhìn cô, dừng xe lại một chút. Lấy chiếc khăn ở ghế sau choàng lên cổ. Bây giờ là tháng 12 nên khí hậu sẽ rất lạnh, Tiêu Tiểu Diệp vừa nãy còn đứng ngoài thời tiết này khoảng 10 phút, cho nên rất dễ cảm. Anh lấy chiếc túi sưởi để vào gần tay cô. Sau đó mới bắt đầu đi tiếp.

Ước chừng khoảng 30 phút sau đã đến trước nhà hàng. Bạch Niên

Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn say giấc nồng nên không đánh thức, để cho cô ngủ. " Cái cô nương này nếu như để bộ dạng buồn ngủ lái xe này thì có ngày đâm chết người không hay." Bạch Niên Vũ nghĩ thầm. Điện thoại đổ chuông, Bạch Niên Vũ nghe máy:

- Có chuyện gì vậy?- Tiếng anh rất nhỏ, nhưng cũng đủ để người ở bên kia nghe.

- Niên Vũ, tại sao cậu lại nói nhỏ thế hả?- Tiếng Lâm Thiên Dương ở bên kia nhao nhao.

Bạch Niên Vũ lấy áo khoác, rời khỏi xe. " Nói chuyện chính đi."

- Làm gì mà lạnh lùng vậy. Hộ khẩu của Diệp tì tôi đã lấy từ tay bà nội rồi, nói địa chỉ đi, ở đâu để tôi bảo thư kí đưa tới.- Lâm Thiên Dương nói.

- Nhà hàng XXX, ở gần ngoại thành.

- Ấy da, thế là bà chị của tôi đã bị cậu lừa rồi à?- Lâm Thiên Dương châm chọc.

- Có lẽ là vậy.- Bạch Niên Vũ cười.

- Được rồi, 30 phút nữa, thư kí của tôi sẽ đưa tới. Chăm sóc biểu tì của tôi thật tốt nhé.

- Được rồi. Cậu có thể cúp.

- Trọng sắc khinh bạn.- Lâm Thiên Dương chọc.

Bạch Niên Vũ cắt điện thoại. Anh nhìn vào xe, Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn ngủ. Nụ cười nhẹ nở trên mặt anh. Còn nhớ năm đó, cũng là một

đêm đông lạnh lẽo, anh đã nghe thấy tiếng cô nức nở nói với mẹ:"
Mẹ à, có lẽ cả đời này, con chỉ có thể ẩn mình dưới cái cò bọc này,
Bây giờ con thực sự không thể giống như ngày xưa. Con đã quá yếu
đuối. Gắng gượng đến như thế nào đi chăng nữa thì vẫn cứ yếu
đuối. Giá như có ai đó có thể giúp con!"

" Từ giờ trở đi, em không cần phải cố tỏ ra mạnh mẽ nữa. Bởi vì đã
có tôi ở bên cạnh, muốn yếu đuối thì cứ yếu đuối, muốn mạnh mẽ thì
cứ mạnh mẽ. Có tôi ở đây, em không cần phải lo gì nữa."

Bạch Niên Vũ trở vào xe, nhìn đồng hồ, cũng đã 7 rưỡi. Lại nhìn
sang Tiểu Diệp vẫn còn ngủ ngon lành. Thế này ăn sáng cũng thành
ăn trưa mất.

Tiểu Diệp tỉnh lại, thấy có chiếc khăn trải qua người, tay cô còn
cầm túi sưởi. Nhìn sang ghế bên cạnh cũng không thấy Bạch Niên
Vũ, hẳn ta đi đâu rồi. Mở cửa xe ra thì thấy trước mặt cô là cô là một
biệt thự lớn, bao bọc xung quanh là một vườn nhỏ. Chẳng phải nói đi
ăn sao, bây giờ lại thành tới biệt thự rồi.

- Đã tỉnh rồi à?- Tiếng nói của Bạch Niên Vũ vang lên. Tiểu Diệp
nhìn thấy hẳn đang ngồi ở một chỗ nằm giữa vườn nho. Tay hẳn
đang cầm một phong bao, bên cạnh là một người đàn ông. Nhìn cái
tên kia trông cũng quen mặt, chỉ là không nhận ra. Anh ta rời đi, lúc
ngang qua vẫn không quên chào cô.

Bạch Niên Vũ đi tới chỗ cô, cầm tay đưa cô vào toà biệt thự. Khi vào
đây, cô mới nhận ra rằng đây không phải là biệt thự mà là một nhà
hàng lớn. Khắp nơi đều dát vàng, nội thất thiết kế theo phong cách
phương tây. Tiểu Diệp được Bạch Niên Vũ đưa vào một phòng
ăn lớn. Ở đây rất đông người, ai ai cũng toát lên khí chất quý tộc.

Bạch Niên Vũ kéo ghế ra cho cô ngồi, còn hẳn bắt đầu gọi món.

- Cô có ăn kiêng không?- Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

- Không.

- Vậy có ăn nhiều đồ béo không?

- Không.

- Vậy được.- Bạch Niên Vũ gọi bồi bàn tới," Cho tôi hai phần vi cá, tổ yến ninh và pate gan ngỗng. Còn nữa, tráng miệng tôi muốn bánh Swedish Princess. "

Chương 15

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hấn, cái tên này cũng thật đẹp trai. Sống mũi cao vút, đôi môi mỏng và đặc biệt là đôi mắt đen thâm trầm. Cái khuôn mặt như tượng tạc, cộng với cả khí chất cao quý nữa, quả thật chính là miếng mồi trong mắt phụ nữ.

- Bạch Niên Vũ, xung quanh anh chắc phụ nữ như kiến nhỉ?- Tiểu Diệp đột nhiên hỏi.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, ánh mắt anh thâm trầm, "Quả thực phụ nữ rất nhiều nhưng xứng đáng để tôi yêu cũng chỉ có em", anh đã rất muốn nói với cô như vậy nhưng cuối cùng lại thôi.

- Tôi cần vợ, không cần phụ nữ.- Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp trố mắt nhìn hấn, chẳng lẽ Bạch Niên Vũ, hấn là Liễu Hạ Huệ.

- Ờ ờ. Tôi hiểu.- Tiêu Tiểu Diệp nói.

Thực ăn được đưa lên. Tiêu Tiểu Diệp cúi mặt ăn còn Bạch Niên Vũ anh ta ăn từ từ, không vội vàng như cô. Bởi anh hiểu tại sao cô lại ăn nhanh như vậy, là ngại ngừng vì câu nói của anh, là muốn nhanh chóng chấm dứt buổi sáng. Cuối cùng thì cũng ăn xong, Tiêu Tiểu Diệp thầm cười. Bạch Niên Vũ muốn kết hôn nhưng cô lại không mang giấy tờ, cho nên phải hoãn lại.

- Bạch Niên Vũ, sáng nay tôi không mang theo giấy tờ.- Tiêu Tiểu Diệp thản nhiên nói.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, mặt anh không biểu lộ cảm xúc, chỉ mở miệng nói: " Tôi có mang theo."

Tiêu Tiểu Diệp thở dài, " Anh mang theo nhưng tôi lại không mang. Đăng kí kết hôn đành hôm sau vậy.", vừa nói cô vừa bày ra cái vẻ mặt buồn rầu. Bạch Niên Vũ chỉ cười, " Tôi mang cả giấy tờ cho cô rồi."

" Há?" Tiêu Tiểu Diệp há hốc.

" Tôi biết sáng nay cô chính là cố tình tránh tôi, 6 giờ sáng tôi đã ở trước cửa Tĩn gia đợi cô. Giấy tờ- nhất định cô sẽ không mang theo nên tôi đã nhờ Thiên Dương lấy hộ. Lúc này thư kí của anh ta đã đưa tới." Bạch Niên Vũ nói.

" Thảo nào tôi lại thấy cái tên kia quen đến như vậy. Hoá ra là thư kí của Lâm Thiên Dương." Cô nghiêng răng. " Bạch Niên Vũ, anh chờ tôi một chút.", Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói với Bạch Niên Vũ.

Cô lấy máy điện thoại ra, nhấn số, chờ đợi. Đầu dây bên kia bắt máy.

- Diệp tỉ, chị gọi tôi làm gì vậy.- Tiếng Lâm Thiên Dương hí hửng.

- Nguyên nhân đương nhiên cậu phải biết chắc chắn chứ. Tại sao cậu dám bán rẻ chị họ mình như vậy hả?- Tiểu Diệp tức giận.

- Alo... Alo, Tiểu Diệp, ở đây tín hiệu không được tốt lắm.

- Đừng giả vờ nữa.

- Diệp tỉ, người ta là người trọng tình nghĩa, cho nên bạn bè nhờ vả thì phải làm rồi.

- Thiên Dương, cậu được lắm, lần sau gặp tôi, cậu nhớ cái mặt đó.

- Đoàng....đoàng....đoàng- Bên phía Lâm Thiên Dương vang lên tiếng súng.

Tiêu Tiểu Diệp tái mét, Bạch Niên Vũ giật lấy điện thoại của cô, tắt ngay. Tiêu Tiểu Diệp vì nghe thấy tiếng súng nên nẩy giờ mặt vẫn xanh ngắt.

- Niên Vũ, anh...có nghe thấy.- Tiêu Tiểu Diệp lắp bắp.

- Cô thực sự không biết gì?- Bạch Niên Vũ nghi hoặc. Là người của Tĩnh gia, tại sao nghe thấy tiếng súng lại sợ.

- Biết cái gì chứ? Thiên Dương, liệu cậu ta có...- Tiêu Tiểu Diệp ngớ người.

- Tiêu Tiểu Diệp, tôi hỏi cô một chuyện.- Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hẩn, cả người đột nhiên lạnh ngắt, cái gã này sao tự nhiên lại đổi mặt như vậy. Nãy vẫn còn bình thường, sao bây giờ lại lạnh lùng như vậy.

- Cô có biết gì về thế giới ngầm không?- Bạch Niên Vũ nghiêm túc.

- Thế giới ngầm là cái gì, tôi không biết.

- Thực sự không biết?- Bạch Niên Vũ nghi hoặc.

- Đương nhiên.

Bạch Niên Vũ nhìn cái khuôn mặt như vừa nghe thấy cái gì mới vậy.

Không hề giống nói dối.

- Tứ đại hắc đạo, nghe thấy chưa? - Bạch Niên Vũ hỏi tiếp.

- Chưa từng.- Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Bạch Niên Vũ lại thêm hoang mang.

" Tứ đại hắc đạo chính là tên gọi của Tứ đại gia tộc ở giới hắc đạo. Là bốn gia tộc lớn trong thế giới ngầm, nói cách khác là thế giới của những kẻ xấu, tội phạm. Kinh doanh bất động sản, điều hành bệnh viện... tất cả chỉ là một cái vỏ bọc kĩ càng để che giấu thân phận ở giới bạch đạo. Tứ đại hắc đạo chính là Bạch, Tĩnh, Hứa, Chấn. " Một giọng nói lạnh lùng, pha chút yêu nghiệt vang lên.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy bên cạnh mình bây giờ là một người đàn ông, anh ta mặc bộ vest đen, khuôn mặt anh tuấn. Anh ta cúi xuống nhìn cô, miệng cười khẩy:" Bạch phu nhân, cô đã hiểu ra chưa?"

Bạch Niên Vũ từ khi có sự xuất hiện của hắn ta thì mặt tối sầm.

- Lục Ẩn, không cần cậu xía vào."

Lục Ẩn bỏ đi cái vẻ cợt nhả trên khuôn mặt, lạnh lùng," Niên Vũ, tối qua không gặp, bây giờ nhớ giọng tôi? "

Bạch Niên Vũ đứng dậy, kéo Tiêu Tiểu Diệp về phía hắn. Tiểu Diệp đột nhiên bị Bạch Niên Vũ kéo lại thì ngạc nhiên.

- Lục Ẩn, anh thôi đi.- Tiếng con gái tức giận nói.

Lâm Hiểu Khê ở phía sau tức giận, đag trừng mắt nhìn Lục Ẩn. Lục Ẩn chỉ cười nhẹ rồi đi về phía Hiểu Khê." Tiểu Khê, em làm anh chờ

mệt lắm đấy. Phi vụ của chúng ta không thể chờ lâu như vậy được."

- Xin lỗi đã để anh chờ.- Hiểu Khê chỉ nói qua loa." Bạch Niên Vũ, anh vẫn là đưa chị Tiểu Diệp đi trước đi."

Bạch Niên Vũ chỉ cười rồi kéo Tiêu Tiểu Diệp đi. Lúc Tiêu Tiểu Diệp đi qua Lục Ân, cô đã nhìn thấy ánh mắt đầy oán hận của hắn nhìn cô, và cả lời thì thầm của hắn: " Chờ tôi."

Chương 16

Bạch Niên Cũ đưa cô vào xe, Tiêu Tiểu Diệp vẫn chưa hết hoang mang.

- Bạch Niên Vũ, những gì anh ta nói là thật?

- Cô có thể tin, cũng có thể không.- Bạch Niên Vũ chỉ lạnh nói.

- Vậy nếu như tôi tin thì đúng là như vậy, chẳng lẽ Tĩnh gia là xã hội đen sao?

- Như tôi nói, cô có thể tin cũng có thể không.

- Lần đầu tiên trong đời tôi thấy giống như cả thế giới phản bội mình vậy.- Tiêu Tiểu Diệp cúi gầm mặt. Tại sao bà ngoại lại không nói cho cô biết, còn cả cậu, Thiên Dương và Hiểu Khê nữa. Tại sao họ lại không nói cho cô.

- Bạch Niên Vũ, anh cũng là hắc đạo? - Tiêu Tiểu Diệp đen mặt.

- Nếu tôi nói phải?- Bạch Niên Vũ cười.

Thiên hạ, cô đã đắc tội với ai như thế này. Cung Ân Thần đã từng nói với cô rằng xã hội đen chỉ có chém giết, là thế giới của tội ác. Lúc này cô lỡ nói dối Bạch Niên Vũ chẳng lẽ sẽ bị băm thành từng mảnh.

- Bạch Niên Vũ, tốt xấu gì anh cũng là chồng trên danh nghĩa của tôi. Vậy nên anh sẽ không giết tôi đúng không?

Bạch Niên Vũ đen mặt, cái cô nương này thật lắm chuyện. " Chẳng phải cô lạnh lùng, kiêu ngạo dám quật ngã cả vệ sĩ của tôi sao? Bây giờ mới biết sợ sao?"

- Bạch Niên Vũ, chẳng phải anh nói tôi đừng cố gắng mạnh mẽ sao? Bây giờ tôi đang yếu đuối đây!- Tiêu Tiểu Diệp chớp mắt.

- Yên tâm, tôi không giết cô đâu. Nếu tôi giết cô, mẹ tôi và cả Tĩn gia ghi thù tôi mất.- Bạch Niên Vũ nói đùa.

- Anh cũng biết nói đùa sao?- Tiêu Tiểu Diệp cứ tưởng hắn là băng sơn ngàn năm ai ngờ cũng có lúc như thế này.

- Chẳng lẽ cô nghĩ tôi là ma đầu giết người lạnh lẽo?- Bạch Niên Vũ nói.

- Không phải sao. Xã hội đen không phải như vậy sao.- Tiêu tiểu Diệp bối rối.

- Giới hắc đạo này còn tốt gấp bội bạch đạo. Ở đây, sai là sai, phải chấp nhận kết cục. Còn bạch đạo, giết cả nhà cũng chỉ vào tù vài năm, nó thì tốt đẹp gì. Là cô quá đơn thuần, là cô không hiểu về nó nên cô có ác cảm với nó, sau này khi quen, cô sẽ cảm thấy bạch đạo nó tanh tươi chẳng khác gì hắc đạo, có khi còn hơn nữa.- Bạch Niên Vũ nói nhỏ.

Tiêu Tiểu Diệp ngó người với những gì hắn nói. Xã hội đen thì có gì hay chứ, chẳng qua là tội phạm thôi, sao lại tốt hơn giới bạch đạo. Bây giờ tuy cô không hiểu được nhưng sau này, cô sẽ hiểu được, bạch đạo và hắc đạo bên nào tốt. Cô sẽ biết được cái thế giới mà cô cho là tốt đẹp nó sẽ thối nát như thế nào.

Bạch Niên Vũ nhìn cái bộ dạng ngây ngô của cô thì chỉ cười nhẹ:"

Nói với cái kẻ ngu ngốc như cô thì chẳng khác gì đàn gảy tai trâu."

Tiêu Tiểu Diệp tức giận, lần đầu tiên trong đời có người chê cô ngốc:" Anh nói tôi ngu ngốc?"

- Lẽ nào cô thông minh?

- Tôi tại sao không thông minh?

- Cô định khoe tôi cái IQ 186 của cô với tôi sao. Tôi thật tò mò tên ngốc nào đã đo cho cô vậy.

- Anh nói cái gì?

- Vậy tôi hỏi cô. Một bệnh nhân không có phản ứng với thuốc mê thì thuốc tê có phản ứng không?

- Đương nhiên là không rồi...- Giọng cô nhỏ dần. Ánh đèn đen tối bật lên.

Bạch Niên Vũ không có phản ứng với thuốc gây mê, vậy mà hôm qua cô còn tiêm thuốc gây tê cho hắn, còn giải thích một tràng cho hắn, nhọc nhãi. Thanh danh bác sĩ của cô, mặt mũi của cô đâu mất rồi.

Bạch Niên Vũ nhìn khuôn mặt đỏ bừng," Sao? Định nói cô thông minh nữa sao? Cái bằng thạc sĩ của cô vẫn là nên xem lại."

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng, cô bây giờ đúng thật là ngu ngốc.

Cô chợt nhớ ra một chuyện, " Bạch Niên Vũ, cái người đàn ông lúc nãy, tên Lục Ẩn ấy, rốt cuộc là ai vậy?"

Bạch Niên Vũ ngưng mặt, " Cô không cần biết về hắn đâu."

" Lúc này, khi anh kéo tôi ra ngoài, hẳn đã nói cái gì đó với tôi."

" Kệ hẳn đi, đừng quan tâm đến hẳn." Bạch Niên Vũ lạnh lùng, anh không muốn cô biết cái gì về Lục Ẩn, hẳn quá nguy hiểm, cô càng biết thì càng nguy hiểm.

"..." Tiêu Tiểu Diệp không nói gì cả, rốt cuộc Bạch Niên Vũ và Lục Ẩn kia có chuyện gì vậy. Tại sao Tiểu Khê lại ở đó với hẳn. " Vậy Tiểu Khê tới đây làm gì?"

- Cô thật nhiều chuyện, tôi ngứa tay lắm rồi.- Bạch niên Vũ tức giận.

- Không nói thì thôi, cần gì phải thái độ.

- Cô vừa nói gì?

- Tôi nói anh lái xe cẩn thận...- Tiêu Tiểu Diệp vẫn là không nên chọc đến hẳn. Cô đang ngồi bên ổ kiến lửa, không nên chọc thêm.

Cả quãng đường sau hai người đều im lặng. Khi đến cục dân chính, Tiêu Tiểu Diệp mới thấy thoải mái. Cô mở cửa hít thở không khí trong lành, trong cái xe ấy, ngồi với băng sơn ngàn năm thật là khó chịu.

Lúc hai người đến chỗ đăng kí, ai cũng nhìn họ. Vợ chồng nhà ai mà lại như vậy. Đi đăng kí kết hôn mà mặt như đưa đám vậy, hai người chụp ảnh, anh thợ ảnh đã cố gắng bảo họ họ cười thế mà quay đi quay lại vẫn là bản mặt lạnh tới sống lưng. Khi nhìn tấm ảnh xong, Tiêu Tiểu Diệp nản lòng, cái tên Bạch Niên Vũ này đúng là đẹp lẩn át người ta, cô như thế này mà đứng bên hẳn vẫn bị hào quang của hẳn che phủ.

Bạch Niên Vũ đưa cô trở về Tĩnh gia, cổng vừa mở, cô đã thấy bà ngoại và mẹ Bạch phu nhân đã ngồi nói chuyện rôm rả ở bàn trà.

- Bà ngoại, cô Tôn, cháu chào hai người ạ!- Tiêu Tiểu Diệp lễ phép chào hai người.

- Thế nào, hai đứa đã chính thức trở thành vợ chồng rồi phải không?- Bà ngoại cô lại cầm tay cô, ngọt ngào nói.

- Cháu và Tiểu Diệp đã là vợ chồng rồi ạ.- Bạch Niên Vũ cười cười.

- Chắc chắc, Tiểu Diệp, khi nào con về nhà Tiểu Vũ vậy.-Tôn Lệ hào hứng nói.

- Về nhà... Cháu vẫn chưa biết ạ!- Tiểu Diệp chỉ trả lời cho có, cô thêm mà ở với cái tên này.

- Ngày mai, ngày mai Tiểu Diệp sẽ tới sống chung với Tiểu Vũ.- Tĩnh Ấn nói thay cô.

- Hà - Tiêu Tiểu Diệp há hốc." bà ngoại, Niên Vũ, anh ấy còn chưa đồng ý." Tiêu Tiểu Diệp cố tình gọi Bạch Niên Vũ một cách thân mật, chính là nhờ hấn ra mặt giúp cô.

- Chuyện đó không thành vấn đề, ngày mai cứ đến. Bây giờ phu nhân của cháu đã là Tiểu Diệp nên cô ấy quyết định cái gì thì cháu đều nghe theo.- Bạch Niên Vũ không những không giúp cô lại còn thêm dầu vào lửa.

Tiêu Tiểu Diệp ấn mạnh vào tay hấn, Bạch Niên Vũ thấy móng tay cô không ngừng đâm vào tay hấn, hấn cầm lấy tay cô, miệng gian xảo. Hai người tình tứ cầm tay, khiến Tĩnh Ấn và Tôn Lệ mừng thầm trong bụng. Để không làm kì đà cản mũi, Tôn Lệ chuyển chủ đề:" Bác

Tĩnh, cháu nhớ hôm trước bác có nói với cháu về vườn hoa hồng của bác, bây giờ có thể cho cháu xem được không ạ?"

Tĩnh Ấn hiểu ý, "Đương nhiên rồi, nào để ta đưa cháu đi xem." Thế là hai người kia rời đi, lúc này chỉ còn Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp. Cô vùng tay ra khỏi hắn, tức giận:" Bạch Niên Vũ, anh làm cái trò gì vậy hả?"

- Đương nhiên, là cảnh vợ chồng son mới cưới, ân ân ái ái.- Bạch Niên Vũ cười.

Chương 17

-Vợ chồng cái rắm...- Tiêu Tiểu Diệp đang định chửi thêm nhưng bịt miệng lại. Cô quên mất rồi, Bạch Niên Vũ là xã hội đen.

Bạch Niên Vũ nghe được lời nói của cô nhưng cố tình như không nghe thấy. " Tiêu Tiểu Diệp, cô không cần phải bắt măn gì với tôi cả. Cô chỉ cần làm tốt chức vị Bạch phu nhân là được. Còn lại thì thôi."

" Bạch phu nhân cũng khó làm lắm", cô gào lên. Tiêu Tiểu Diệp bây giờ cần ngay một cái hố để mình lọt vào đó. Trên đời này cái mống gì cũng có thể xảy ra.

- Nhiệm vụ của cô là yêu thương chồng. Thế mà không làm được?- Bạch Niên Vũ châm chọc.

- Yêu với chả thương. Bà đây không rảnh. - Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

- Tại sao lại không rảnh. Công việc của cô là ngắm tôi, chăm tôi là được. Cô nói xem cái khuôn mặt này của tôi, chẳng lẽ không đủ để cô bận sao.- Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp ngơ lên," Cái tên này thế mà vẫn có cái mặt tự cao tự đại vậy sao. Mà tên này cũng đẹp trai thật. Làm diễn viên chắc sẽ phủ sóng quốc gia đây."

Bạch Niên Vũ nhìn cái vẻ mặt mê trai của cô, người dịch lại gần, áp sát lên người cô," như thế này đã đủ tiêu chuẩn làm phò mã của cô chưa, Tiểu Diệp?", hắn vô lại cắn vào vành tai cô. Tiêu Tiểu Diệp vì hành động quá sức thân mật của hắn thì đỏ mặt, đẩy hắn ra rồi chạy

một mạch ra khỏi phòng. Bạch Niên Vũ đứng dậy, miệng cong lên, rồi lại thở dài: "Dù có là hoàng đế, quyền lực đầy mình nhưng trái tim người đẹp cũng khó mà có được. Bây giờ mới hiểu được nghĩa."

Tiêu Tiểu Diệp chạy ra vườn hoa, cô rờ rờ mặt, nóng bừng. Hắn thế mà vô lại, thế mà dám cắn vào chỗ mẫn cảm của cô. Tên biến thái!!!

Đột nhiên, Tiêu Tiểu Diệp nhận ra, khi ở với hắn, cô không thể lạnh lùng được mà bao nhiêu sắc thái đều biểu lộ ra. Cô thua hắn rồi. Tên âm binh. Cô dấm mạnh xuống đất, không ngừng tức giận" Bạch Niên Vũ tên biến thái, tên Vi Tiểu Bảo, đồ mất nết."

- Cô có tức giận thì cũng không làm được gì đâu.

Bạch Niên Vũ đen mặt ở phía sau. Cô ta thế mà dám mắng hắn là Vi Tiểu Bảo.

Tiêu Tiểu Diệp lạnh sống lưng, xoay người nhìn cái khuôn mặt đen như than của hắn, chết tiệt, hắn sẽ giết cô đúng không? Ông trời ơi, cứu con!!

- Cô biết không? Nếu tôi mà là Vi Tiểu Bảo thì lúc này tôi sẽ không dừng lại như thế đâu.- Bạch Niên Vũ nở một nụ cười đen tối.

- Tên bệnh.... Ừm...

Tiêu Tiểu Diệp chưa kịp nói xong thì có một đôi môi khác đã ấn lên môi cô. Cô vì ngạt khí mà hơi mở miệng. Có ai đó nhân cơ hội đưa lưỡi vào dây dưa với lưỡi cô. Bạch Niên Vũ dùng tay giữ sau gáy cô để thôi ngộ ngộ. Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, cắn mạnh vào môi hắn. Bạch Niên Vũ vì đau mà bỏ môi cô ra.

- Cô dám cắn tôi!!!!

Tiêu Tiểu Diệp môi sưng vù, Bạch Niên Vũ thì bị rách môi. Cô định giơ chân lên đá hấn thì hấn đã né được. Miệng hấn vẫn còn chảy máu. Hấn lấy tay quẹt máu."Môi cô cũng mềm thật. Hôn cũng thật ngọt." Ánh mắt yêu nghiệt lướt qua môi sưng vù của cô.

Tiêu Tiểu Diệp tức tối. Vẫn im lặng nãy giờ, nụ hôn đầu của cô thế mà lại bị tên cầu huyết này cướp mất. Thanh danh của cô, trong sạch của cô." Anh...cái tên bệnh hoạn!!"

- Sau này chúng ta còn làm nhiều hơn nữa cơ, và đặc sắc hơn cơ ~

- Đồ Vi Tiểu Bảo!!!

- Em chính là vợ của Vi Tiểu Bảo. Chúng ta cùng bệnh hoạn!!!

Tiêu Tiểu Diệp muốn nổ tung lên. Cái tên máu chó này, thật muốn chửi bậy.

- Bạch thiếu gia, tiểu thư, phu nhân gọi hai người vào ăn!- May mắn quản gia tới giải hoạn nếu không thì không biết sẽ có gì xảy ra nữa.

- Được rồi.

Phòng ăn...

Tôn Lệ và Tĩnh phu nhân đã ngồi ngay ngắn nơi bàn. Tiêu Tiểu Diệp cùng Bạch Niên Vũ đi vào, mặt thâm trầm.

Đồ ăn đã dọn lên nhưng cả hai đều không có tâm trạng để ăn.

- Tiểu Vũ, môi con bị sao vậy?- Tôn Lệ thấy môi của con trai bị rách nên gặng hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp đơ người. Bạch Niên Cử nhìn cô, chỉ cười nói:" Mèo cào ạ!"

- Mèo ư?- Tôn Lệ với giọng nói nghi hoặc.

Tĩnh Ấn nhìn sang Tiểu Diệp, thấy môi cô sưng vù cũng lo lắng." Tiểu Diệp môi con sao bị sưng vậy?"

- Ong đốt ạ.- Tiêu Tiểu Diệp tìm tạm cái cớ.

- Ong đốt?- Lần này tới lượt Tĩnh Ấn nghi hoặc.

Sắp xếp theo hai lời khai của " Bị cáo ", hai vị " Thẩm phán" kia hiểu ra ngay. Ong đốt, mèo cào gì chứ?

- Hai đứa lần sau chú ý an toàn.- Tĩnh Ấn cười cười. Bọn trẻ bây giờ cũng thật táo bạo.

- Chú ý an toàn, cơ thể quan trọng.- Tôn Lệ phụ hoạ thêm.

- Hai người hiểu lầm rồi.- Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng giải thích.

- Lần sau con sẽ cố gắng không để MÈO cào nữa ạ!- Bạch Niên Vũ bình tĩnh trả lời, mắt chuyển sang phía Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp đá mạnh vào chân Bạch niên Vũ. Hấn bị đá đột ngột nên kêu lên:" Tiểu Diệp, lần sau anh sẽ nhẹ nhàng với em. Đừng đá anh như vậy, định mưu sát chồng sao?"

Phụt, Tĩnh Ấn và Tôn Lệ đồng loạt bất ngờ. Tiểu Diệp thì đen mặt. Hấn vẫn là cái đồ Vi Tiểu Bảo.

Bữa cơm ác mộng của Tiểu Diệp cuối cùng cũng kết thúc. Bạch Niên Vũ trước khi ra về vẫn không quên vô lại. Hôn má cô một cái:" Bảo bối, anh về đây. Hẹn ngày mai em tới ở nhà anh. Bà xã thân ái ạ ~"

Thơm xong hắn vô lại cười, để Tiêu Tiểu Diệp đen mặt ở phía sau hét lên:" Đồ Vi Tiểu Bảo!!! Tên biến thái!!!"

Chương 18

- Hai đứa thế mà ngọt ngào nhỉ??- Tĩnh Ẩn nãy giờ đứng ở phía sau tủm tỉm cười.

- Bà hiểu lầm rồi. Cháu là bị ép buộc.- Tiêu Tiểu Diệp vội vàng giải thích.

- Được rồi...được rồi.- Tĩnh Ẩn ngoài miệng thì nói như vậy nhưng thực ra là lòng lại khác.

- Bà, tứ đại gia tộc không phải bạch đạo đúng không?- Tiêu Tiểu Diệp lòi hết thắc mắc trong lòng ra.

Tĩnh Ẩn hơi khựng lại, nhưng rồi bà chỉ thờ dãi."Ta biết, rồi có một ngày con cũng sẽ biết. Giấu bao nhiêu năm cũng chẳng thể giấu mãi được."

Tiêu Tiểu Diệp chỉ bình thản," Vậy ra là đúng rồi!"

" Con biết không, năm xưa mẹ con trước khi qua đời đã xin ta đừng nói cho con biết về Tĩnh gia, nên mấy năm qua cậu con và ta đều giấu kĩ. Nay con đã biết rồi thì đành phải chấp nhận! Tĩnh gia là hắc đạo. Cho nên dính dáng đến nó cũng chẳng tốt lành gì. Tiểu Diệp con biết đúng không? Tiểu Vũ, nó sẽ bảo vệ con. Bạch gia sẽ bảo vệ con. Con là con gái, đến tuổi cũng phải rời xa gia tộc. Nhưng việc con là người của Tĩnh gia sẽ đưa con vào nguy hiểm. Tĩnh gia đâu có là tứ đại hắc đạo thì cũng không thể bảo vệ con suốt đời. Cho nên..."

" Bà, con hiểu mà. Con hiểu." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười. Sao cô lại

không biết chứ, Tĩnh gia đâu có quyền lực tới mấy thì cũng không thể bảo vệ được cuộc sống của vợ chồng cô. Cho nên việc liên hôn giữa hai gia tộc chính là để bảo vệ.

" Bà, mình vào nhà thôi. Ngoài trời rất lạnh." Tiểu Diệp nhanh chóng dìu bà cô vào nhà.

New York, Mỹ....

Biệt thự Victoria...

Người con gái tuyệt mỹ đứng trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc. Biệt thự Victoria về đêm rất lạnh lẽo. Lạnh như chính con người của cô gái kia vậy. Vệ sĩ này giờ đứng sau im lặng, từ khi tiểu thư nghe xong tin tình báo thì đã như vậy.

- Niên Vũ, anh ấy thật sự đã kết hôn với cháu gái của Tĩnh gia? - Người con gái ấy cuối cùng cũng lên tiếng.

- Vâng! Tối qua, chính Bạch gia đã thừa nhận, sáng nay theo giờ Trung Quốc cả hai người kia đã đi đăng kí kết hôn.- Vệ sĩ trả lời.

Khuôn mặt cô gái kia đã không còn lạnh lùng nữa mà thay vào đó là sự tức giận." Sao có thể như vậy chứ? Thật là kinh khủng. Tôi muốn nhanh chóng khừ cô ta cho tôi, bằng mọi giá phải khiến cô ta không còn trên đời này nữa."

- Tiểu thư, cô ta là người của Tĩnh gia...- Vệ sĩ kia nói.

" Khừ cô ta đi. Làm cho sạch, cho dù là Tĩnh gia hay Bạch gia cũng không thể biết được. Khừ sạch cho tôi!" Cô gái kia thét.

- Tiểu thư, cô có điện thoại!- Một vệ sĩ khác đi vào.

- Là ai?
  - Lục tiên sinh.- Vệ sĩ kia trả lời.
  - Lục Ẩn?- Cô gái kia nghi hoặc.
  - Đúng vậy.
  - Đưa tôi.- Cô gái kia lạnh nói.
  - Cô để tôi đợi lâu!- Tiếng Lục Ẩn từ phía bên đầu dây kia.
  - Có chuyện gì?
  - Nghe gì chưa? Bạch Niên Vũ kết hôn rồi. Người trong lòng của cô kết hôn rồi.- Lục Ẩn cười nhẹ.
  - Thì sao?- Cô gái kia nói.
  - Mục Tử Kỳ, không cần phải giả vờ. Tôi biết tâm trạng của cô, có phải đang muốn khừ Tiêu Tiểu Diệp không?
- Mục Tử Kỳ im lặng.
- Tôi đi guốc trong bụng cô rồi.
  - Rốt cuộc anh muốn gì?- Mục Tử Kỳ hỏi.
  - Chúng ta có cùng chung một mục tiêu- Tiêu Tiểu Diệp. Mà kẻ thù của kẻ thù chính là đồng minh. Như vậy có được xem là muốn?
  - Được. Tôi hợp tác với anh.- Mục Tử Kỳ khẽ cười.

- Cô luôn khiến tôi vui. Mục Tử Kỳ, có phải chẳng cô vẫn chưa nguôi ngoai được tình yêu 11 năm của cô?- Lục Ân giấu cợt.

-Lục Ân, anh không cần xoáy tôi?

- Về đi. Tôi ở Trung Quốc đợi cô. Về giành lại Bạch Niên Vũ đi!

" .... "

Mục Tử Kỳ tắt máy. Tay cô nắm chặt, móng tay đâm mạnh vào da. Bạch Niên Vũ, anh thế mà đã yêu người khác rồi?

- Chuẩn bị phi cơ, tôi muốn về Trung Quốc trong 2 tiếng nữa. Liên hệ với Mục gia," Mục Tử Kỳ tôi về rồi!"- Cô nói với vệ sĩ.

- Vâng ạ!

Mục Tử Kỳ là ai? Là gia chủ của Mục gia, quyền thế chỉ đứng sau tứ đại gia tộc ở giới Hắc đạo. Mục gia chính là đối tác hoàn hảo trong hắc đạo. Nhưng 10 năm nay, Mục gia đã không hoạt động ở Trung Quốc nữa mà chuyển sang Châu Âu và Mỹ. Thế lực cũng đã mạnh hơn. Cho nên việc Mục gia quay về Trung Quốc chính là đang trở về để khiêu chiến với tứ đại gia tộc. Sắp có chuyện lớn xảy ra.

Máy bay xé rách bầu trời, đáp xuống sân của Mục lâm viên. Bóng hình yêu kiều từ trên chuyên cơ bước xuống. Tất cả gia nhân đã đứng xếp sẵn sân chờ gia chủ.

" Tiểu thư, cung nghênh ngài đã trở về!"

Mục Tử Kỳ lạnh lùng nhìn xung quanh. 10 năm nay cô đã nghĩ sẽ không bao giờ trở về nữa nhưng bây giờ đành phải trái lòng. Bởi vì

cô không muốn Niên Vũ sẽ là của kẻ khác. Cô bấm số máy, bên kia truyền tới giọng nói của Lục Ẩn:" Về rồi à? Tới W&B (White and Black) đi. Tôi đợi cô!"

- Chuẩn bị xe, tới W&B! - Cô nói với vệ sĩ.

White and Black là khu ăn chơi nổi tiếng của thành phố X. Ở đây trên trời dưới đất gì cũng có. Đàn bà, tiền bạc, côn đồ, doanh nhân,... từ hắc đạo tới bạch đạo, không gì không thiếu. Đây chính là sản nghiệp của Lục gia- gia tộc nổi tiếng ở giới hắc đạo. Nói cách khác, Lục Ẩn là chủ nơi này. Mục Tử Kỳ nhìn sự hào nhoáng của nó, miệng nhếch lên." Không tồi!" Vừa bước tới cửa, quản lí đã chạy ra cung kính:" Mục tiểu thư, cậu chủ chờ cô ở tầng 15 ạ!" Mục Tử Kỳ chỉ liếc nhìn. Cô tiến sâu vào trong toà nhà, nhìn xung quanh, từ khi bắt đầu vào đã vang lên những tiếng cười yêu kiều của đàn bà, tiếng lạch xạch của quần mạt chược. Cả những ánh mắt như kẻ săn mồi chăm chú nhìn cô. " Dơ bẩn." Cô chỉ lạnh nói.

- Mục tiểu thư, bên này ạ!- Quản lí chỉ đường.

Vào thang máy, vệ sĩ ấn tầng 15. Đây là thang máy kính nên có thể thấy được tất cả cảnh sắc của thành phố X. Mục Tử Kỳ khẽ nhìn, bao năm qua, nó vẫn không thay đổi, vẫn khoác lên mình sự hào nhoáng của năm nào. Cô nhớ lại 11 năm trước, cũng đã từng có một người con trai đưa cô lên toà nhà cao nhất để ngắm nhìn nó. " Thấy không? Nó rất đẹp. Hào nhoáng nhất vào ban đêm." Mắt cô ươn ướt, lệ chảy từ lúc nào. Vệ sĩ thấy nhưng không dám nói gì, chỉ đứng lặng ở phía sau.

" Tinh!" Tiếng thang máy vang lên. Cửa mở, Lục Ẩn đã đứng ở trước." Kỳ Kỳ, cô luôn khiến cô hài lòng!"

- Nói vấn đề chính!

- Tôi đã nói rồi. Khử Tiêu Tiểu Diệp.

- Lần này, Lục gia và Mục gia chính là đang khiêu chiến với tứ đại gia tộc.

Chương 19

- Thì sao, chẳng có gì phải quan tâm cả. Lục gia không còn như xưa nữa rồi. Quyền lực của gia tộc tôi, ngang ngửa Bạch gia.- Lục Ẩn chi cười.

- Vậy đồng minh thì phải hỗ trợ đồng minh thôi!- Mục Tử Kỳ cười lạnh.

Lục Ẩn lấy ra một chai Hardys, rót rượu vào li, đưa cho Mục Tử Kỳ.

Mục Tử Kỳ từ chối. Lục Ẩn hơi ngạc nhiên:" Có thật hay không? Mục đại tiểu thư mà cũng có ngày từ chối rượu sao?"

- Là thật. Bao năm qua tôi đã không còn uống rượu nữa.- Mục Tử Kỳ nhẹ nói.

- Bạch Niên Vũ đúng là có mị lực. Khiến cho cô, một tiểu thư ăn chơi trác loạn thay đổi, và cũng khiến cho cô em gái nhút nhát của tôi trở nên to gan hơn!- Lục Ẩn lạnh nói.

- Lục Nhi? - Mục Tử Kỳ thắc mắc.

- Năm năm trước, Lục Nhi đã tự sát!

- Cái gì? Tự sát?

- Tình yêu khiến cho con người trở nên ngu ngốc.- Lục Ẩn cười." Vào việc chính!"

Mục Tử Kỳ cô không quan tâm tới những việc xảy ra đối với nơi này trong 10 năm qua. Thứ cô quan tâm chính là tình yêu của cô.

" Anh định xử cô ta như thế nào?"

" Cô biết không? Tôi thích ngược đãi, tra tấn bằng những thứ chậm rì. Lúc đầu, tôi chỉ cứa nhẹ vào da, chỉ khiến nó rỉ máu. Sau đó tôi lại cứa mạnh hơn, khiến nó rỉ nhiều máu hơn. Sau đó tôi càng cứa sâu hơn nữa. Khiến cho kẻ kia vì đau đớn mà van xin chết. Đây chính là cách tôi xử."

" Anh muốn bắt đầu cứa từ đâu?" Mục Tử Kỳ hỏi.

" Bắt đầu từ người thân yêu nhất của cô ta."

" Tính phu nhân."

" Không. Là từ ba của cô ta."

" Quả nhiên vô độ bất trượng phu."

" ..."

" Ngày mai, chúng ta bắt đầu."

-----/-----/-----/-----/-----/--_____

12 giờ đêm...

Trăng lạnh, gió lạnh, cả căn phòng lạnh. Mục Tử Kỳ khẽ kéo chiếc áo ngủ lại. Sau khi trở về từ chỗ của Lục Ẩn. Cô vẫn luôn cảm thấy tâm lạnh lẽo. Nơi trái tim vẫn hằn lên cái tên của người đàn ông mà cô yêu. Cô nhìn tờ giấy trong tay, nó ghi một dãy số. Đó là số của Bạch

Niên Vũ, Lục Ân đã đưa cho cô. Cô định gọi cho anh, nhưng cũng lại không muốn gọi cho anh. Cô sợ, anh vẫn chưa tha thứ cho cô. Nhưng cuối cùng cô vẫn rút máy ra, ấn dãy số đó. Bên đầu dây bên kia vang lên tiếng của anh.

- Alo.

Tiếng của Bạch Niên Vũ vang lên. Khiến cho Mục Tử Kỳ khẽ run. Giọng anh vẫn thế, vẫn ấm áp như ngày nào.

- Là em.

Bạch Niên Vũ nhận ra giọng của cô. Anh trầm lại.

- Tử Kỳ! Là em đúng không?

- Đúng vậy!- Bao năm qua, cô cứ nghĩ nghe giọng cô anh sẽ ngạc nhiên, nhưng hoá ra chỉ là cô nghĩ bởi anh lại dùng thái độ khách sáo nói với cô. Tim cô như bị ai đó bóp nghẹn.

- Bao năm qua, em vẫn sống tốt chứ?- Bạch Niên Vũ hỏi. Tốt xấu gì cô cũng từng là người anh yêu, anh vẫn muốn biết tình hình hiện tại của cô.

- Tốt! Em vẫn sống tốt, chỉ có điều cái tốt ấy lại không có anh ở bên.

"..." Bạch Niên Vũ im lặng. Anh bây giờ đối với cô chỉ có thể là lòng đã nguội lạnh." Anh có thể tin em được sao?"

Mục Tử Kỳ bật khóc, đúng vậy, anh sao có thể tin cô được chứ? Cô là một con đàn bà trác loạn, một kẻ chỉ mang tổn thương cho người khác.

"Niên Vũ, do quá khứ, em đã nói dối quá nhiều nên bây giờ em có nói thật anh cũng chẳng tin em đúng không?"

"Tử Kỳ, lúc ấy chúng ta còn trẻ, vẫn còn bông bột. Hay xem đó là quá khứ, anh cùng em ta chỉ là những kẻ đã vô tình lướt qua nhau!"

"Bạch Niên Vũ! Em nhớ anh, là em nói thật! Yêu anh, cũng là em nói thật!" Mục Tử Kỳ ghen nói.

"Tử Kỳ, chúng ta buông tha cho nhau đi. 10 năm nay, đã là quá nhiều để quên một người. Em là nữ thần của bao chàng trai, sẽ có người yêu em hơn cả anh năm xưa!" Bạch Niên Vũ bật bạch.

"Anh nói chúng ta là người qua đường. Nhưng anh biết không, người qua đường đối với em, chỉ có thể là đọng lại trong em 1 giây. Nhưng anh lại khác, anh lướt qua em nhưng lại để cho em một đời khó quên. Bạch Niên Vũ, tha thứ cho em về những lỗi lầm lúc trước được không?" Mục Tử Kỳ muốn, muốn anh có thể nói với cô rằng anh vẫn còn yêu cô. Chỉ như vậy, cô sẽ không động đến Tiêu Tiểu Diệp. Xem như đây là giới hạn cuối cùng của cô.

"Tử Kỳ, anh có vợ rồi! Và anh cũng yêu cô ấy rất nhiều!" Câu này của Bạch Niên Vũ như dao sắc đâm vào tim cô, trái tim cô như đang rỉ máu, từng giọt từng giọt.

"Cô ta có gì tốt hơn em cơ chứ?" Mục Tử Kỳ hét lên.

"Cô ấy chẳng hơn em gì cả, chỉ có điều ở bên cô ấy, anh cảm thấy hạnh phúc!" Bạch Niên Vũ nói.

"Cô ta có thể cho anh cái gì, em cũng có thể cho anh cái ấy! Niên Vũ, xin anh một lần thôi!"

"Thứ cô ấy cho anh chính là cô ấy chưa từng yêu anh!"

"...." Mục Tử Kỳ im lặng. Anh đang nói cái gì vậy?

"Niên Vũ, em trở về Trung Quốc rồi." Mục Tử Kỳ cười lạnh.

"Trở về rồi à!" Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

"Protect your fiancée carefully!" Mục Tử Kỳ chỉ lạnh lùng nói. Sau đó cô dập máy, không để cho Bạch Niên Vũ nói thêm lời nào.

Cô ấn tiếp một dãy số khác, là số của Lục Ân:" Now."

-----"-_-""-_------

Bạch Niên Vũ rất bất ngờ với cuộc gọi của Mục Tử Kỳ, tuy anh không nghe rõ câu cuối cùng cô nói là gì nhưng anh cảm thấy rất bất an. Mục Tử Kỳ đi cũng đã 10 năm, bây giờ trở lại đây chính là đang khiêu chiến trong thế giới ngầm. Nếu anh nói anh sẽ đổi đầu với cô, thì anh không thể. Nói anh xử lý cô như xử lý các thế lực khác ở hắc đạo thì anh càng không thể. Bởi cô đã từng là người mà anh từng yêu, yêu đến tận tâm liệt phế. Anh cũng đã từng nghĩ cô là tri kỷ của đời mình nhưng sau khi biết cô luôn lừa dối anh thì anh đã đau như thế nào.

Mười năm nay, nếu không có sự xuất hiện của Tiêu Tiểu Diệp thì có lẽ anh vẫn sẽ mãi ở trong bóng đen của quá khứ. Nhắc tới Tiểu Diệp, khoé môi anh cong lên, nhớ khi sáng, lúc trao nhau nụ hôn đầu, tim anh khẽ ấm lên như có dòng nhiệt ấm áp chảy qua vậy. Lại nhớ bóng dạng thẹn thùng của cô khi bị anh chọc, thật mê người. Cô giống như thuốc phiện, khiến anh mê đắm thần hồn, muốn cai cũng khó. Lúc này, anh không hề nói dối Mục Tử Kỳ, anh yêu cô, yêu bằng cả sinh mệnh.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Trên màn hình hiện lên ba chữ:" Lâm Thiên Dương."

- Cậu có biết bây giờ đã là nửa đêm rồi không?- Bạch Niên Vũ lạnh nói.

- Cô ta trở về rồi!

- Tôi biết. Mục Tử Kỳ đã trở về!

- Bạch Niên Vũ, cậu đã quên cô ấy chưa?

- Chưa.

- Vậy cậu sẽ đối đầu với cô ta chứ?

- Nếu cô ta quá phạm.

- Tình cảm cậu đối với cô ta bây giờ như thế nào?

- Yêu nhiều quá thành đau, cho nên là vô tình.- Bạch Niên vũ thở dài.

"..."

- Bây giờ tôi đã có người để bảo vệ cho nên, Mục Tử Kỳ, cũng chỉ là người dung.

Bên đầu dây kia dập máy, tất cả đều im lặng.

Có người đối với ta đã từng là tất cả. Nhưng có người đối với ta bây giờ chỉ còn là cát bụi. Yêu nhiều thành hận, hận nhiều thành vô tình. Đó là quy luật của tình yêu. Yêu như chơi với lửa, chơi tuy vui nhưng lại nguy hiểm.

Tình yêu là thứ trò chơi của thượng đế. Khiến cho con người chìm trong yêu thương, thù hận, đau khổ và cuối cùng là vô cảm. Tình yêu chẳng khác gì tham vọng. Muốn có nhưng lại không được thì sẽ chọn hủy bỏ tất cả. Mục Tử Kỳ giống như vậy, cô từng có tình yêu của Bạch Niên Vũ nhưng vì ích kỉ nên muốn phá hủy thứ mà anh yêu thương.

Chương 20

Lại một ngày mai tới, ánh nắng len lỏi chiếu khắp căn phòng của Tiêu Tiểu Diệp. Cô vẫn nằm lì trên giường. Tĩnh phu nhân đi vào, lắc đầu. Lột chăn ra, "Tiểu Diệp! Định ngủ tới bao giờ nữa?"

Bị bà đánh thức, Tiêu Tiểu Diệp nhăn mặt: "Bà cho con 10 phút nữa."

- Không thêm giờ phút gì cả, dậy cho bà, hôm nay con phải chuẩn bị đồ đi. Chuyển sang nhà Tiểu Vũ ở. Ai dè, vợ chồng mà lại xa nhau như vậy!- Tĩnh Ẩn kéo cánh tay của Tiểu Diệp.

Tiểu Diệp như bị điện giật, nhanh chóng tỉnh ngủ, "Bà, hôm nay con phải tới bệnh viện để thăm bệnh nhân vừa phẫu thuật. Không thể chậm trễ!"

Tĩnh Ẩn bĩu môi, "Diệp, hình như con quên ai là người điều hành bệnh viện rồi đúng không? Ta đã kiểm tra lịch của con từ ngày hôm qua rồi. Mấy trò đấy tuổi gì mà lừa được bà chứ?"

"Lão nhân gia, người có tâm một chút đi. Con thật sự phải đi làm!"
Cô bày vẻ nức nở.

"Được rồi. Ta cho người dọn đồ cho con."

"Bà..."

Tiểu Diệp quả thực cạn lời, bà ngoại của cô quả thật quá bá đạo!

"À, Minh Thụ, con nhớ chăm sóc cho nó với!" Tĩnh Ẩn đột nhiên

nhắc.

- Minh Thụ là ai vậy?

- Là cái thằng ngốc mà con đặc cách cho vào khoa của con đấy. Nó là Dạ Minh Thụ, con của bác Bùi ấy.

- Hoá ra thằng nhóc ấy bây giờ lớn như thế rồi! Con không nhận ra luôn.- Tiêu Tiểu Diệp bây giờ mới chợt nhớ cái tên số 1 hôm tuyển chọn thực tập sinh. Còn nhớ lúc trước còn lẻo đẻo theo sau cô, vậy mà giờ đã cao to vậy rồi.

- Nhận ta thì dạy dỗ nó nghiêm khắc vào. Cái thằng ấy có cái tư chất của bác sĩ nhưng mà quá ham chơi nên cô Bùi gửi tới bệnh viện nhờ con mài dũa.- Tĩnh Ấn nói.

- Yên tâm đi. Cái tên kia con cho ra bã luôn. Bác sĩ mà chẳng khác gì lang băm.

- À, hôm ấy nghe nói trưởng khoa Hàn còn suýt nữa thì đuổi hết cả mấy đứa thực tập sinh luôn phải không?

- Bác Hàn rất có trách nhiệm, nghiêm túc.

- Ta đang định thăng chức cho ông ấy!

- Đó là một lựa chọn đúng đắn!

Nói rồi, cô đi về phòng tắm để vệ sinh cá nhân. Tĩnh Phu nhân cũng rời phòng. Tiểu Diệp xong xuôi liền xuống phòng ăn, bật TV lên. Đập ngay vào mắt là cái tin tức:" Tĩnh gia và Bạch gia liên hôn, một cơ đồ thương mại mở cửa."

Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi," Người ta liên hôn vì mục đích hoà bình. Đây lại thành thương mại. Truyền thông đúng thật là ngày càng ảo tưởng." Tĩnh phu nhân gật đầu," May mà Chấn gia điều hành cái truyền thông. Nếu không bọn chúng còn viết nhiều hơn nữa. Phải cảm ơn lão Chấn cái đã."

- Bà nhờ Chấn gia viết tin sao?

- Ừm. Chẳng sao cả.

- Bà quả thật cao tay.

- Quá khen quá khen.

Tin tức lại tiếp tục đưa tin:" Ngày hôm qua, Thiên kim tiểu thư của Mục thị đã trở về từ Mĩ. Mười năm nay, Mục thị đã chuyển snag hoạt động ở châu Âu. Hành động này của Mục thị phải chăng là đang có ý định chuyển về Trung Quốc hoạt động."

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì có chút tò mò. " Bà, Mục thị là như thế nào?"

" Ấy da, cũng không thể coi thường được. Mấy năm qua vươn xa ra thị trường châu Âu, cũng có chút máu mặt. Gia chủ bọn họ, Mục Tử Kỳ này, cô ta là một nhân tài đấy. Bảo họ được cả một cái gia tộc gần như sụp đổ, rất kinh ngạc."

" Mục Tử Kỳ là thiên kim tiểu thư kia?"

" Đúng vậy. Năng lực thì tốt, chỉ có điều nhân phẩm lại quá kém."

Tiêu Tiểu Diệp thắc mắc, tại sao bà ngoại cô lại có ác cảm với cô gái này như vậy nhỉ? Thôi, không thêm quan tâm nữa.

Bệnh viện...

Tiêu Tiểu Diệp vừa bước vào cửa thì ai cũng nhìn cô với cái ánh mắt kì lạ. Báo chí đăng tin cô tới tấp như vậy thì sao mà mấy người này lại không như vậy chứ. Đột nhiên cánh tay cô bị kéo đi. Cô tròn mắt, Cung Ân Thần sao lại như vậy!

- Thần Thần, cậu kéo tôi từ từ thôi.

- Tiểu Diệp, cậu có biết cậu nổi tiếng như thế nào rồi không hả? - Cung Ân Thần tức giận." Cái gì chẳng thèm quan tâm, bây giờ thì sắp theo chàng về dinh rồi đúng không?"

- Thần Thần à, cậu phải thương xót cho tôi với chứ.- Tiêu Tiểu Diệp đau khổ.

Cung Ân Thần là người bạn đầu tiên biết được thân phận của cô. Hai đứa gặp nhau ở đại học Harvard, rồi cùng nhau thi thạc sĩ, làm cùng bệnh viện. Nói chung hai đứa dính như sam vậy. Chỉ có ở cùng cô ấy, Tiểu Diệp mới có thể hoà đồng được. Cung Ân Thần này cũng là một tiểu thư nhà danh môn thế tộc ở Singapore, ba năm nay cậu ta trốn về Trung Quốc, nghe nói là đang bị ba mẹ bắt cưới chồng nên bỏ trốn.

Tiêu Tiểu Diệp kể cho Ân Thần nghe hết chuyện xảy ra cho cô nghe.

" Ấy da, cậu cũng đã 27 tuổi rồi, đến tuổi cưới chồng. Bây giờ tự nhiên được một anh đẹp trai rước thì ngu gì mà không theo." Cung Ân Thần nghe xong lập tức trở mặt.

" Đại tì, cô đang tự vả vào mặt mình à? Cô cũng đang trốn tránh hôn nhân đấy." Tiểu Diệp chên giễu.

" Trường hợp của tôi khác xa với cậu. Tôi nói nếu vị hôn phu của cậu chưa từng gặp mặt thì chẳng sao cả. Nhưng mà đây là tình cũ của tôi, cậu biết tính tôi mà! Gương vỡ thì tôi thém mà làm lành lại. Gương vỡ lại lành, Cung Ân Thần không hề có khái niệm ấy." Cung Ân Thần to giọng.

" Cậu cũng chỉ được cái mồm. Là ai trong lúc say rượu vẫn luôn gọi cái tên ấy: Thẩm Hạ Thiên." Tiêu Tiểu Diệp cũng to giọng không kém.

" Đừng nhắc đến cái tên đó, phải gọi là Thẩm-Cầu-Huyết." Cung Ân Thần dành cho cô cái nhìn đầy "Yêu thương"

" Được rồi. Thẩm Cầu Huyết."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy bóng dáng của ai đó, gọi to " Dạ Minh Thụ."

Ai ấy khế quay lại, đi về phía cô." Bác sĩ Tiêu, cô cho gọi tôi!"

- Ấy da, không phải bị tôi dọa sợ rồi đấy chứ, Tiểu Thụ- Tiêu Tiểu Diệp cười.

Dạ Minh Thụ bị Tiểu Diệp gọi vậy thì mặt đỏ lên.

" Tiểu Thụ?, chắc chắc, nam sủng mới của cậu không tòi đấy chứ" Cung Ân Thần đánh giá cậu thanh niên trước mặt.

Hôm trước nghe nói, Tiểu Diệp đặc cách cho một thực tập sinh vào khoa của bọn họ. Hoá ra là tên này. Tướng mạo cũng đẹp phết. Cao to, đẹp dai. Mị lực của Diệp Cầu không tòi.(Diệp cầu là tên mà Cung Ân Thần gọi TTD.)

" Ấy da, hậu cung của người ta đã có hoàng thượng mất rồi. Không

thể nạp thêm nữa." Tiêu Tiểu Diệp cười." Dạ Minh Thụ, cậu tại sao lại vào bệnh viện này vậy?" Nghe bà ngoại của cô nói rồi nhưng cô vẫn không tin. Bác Bùi chỉ có độc thằng con trai này, yêu chưa hết nữa là phạt nó. Chắc chắn có ẩn tình gì rồi.

" Vì chị đấy thôi." Dạ Minh Thụ nghiêm túc nói.

" Phụt-" Cung Ân Thần vừa uống được ngụm nước đã phun ra hết." What did you say?"

" Đây đừng đùa! Nói thật đi!" Tiêu Tiểu Diệp cứ ngỡ là cậu ta đang chọc cô.

" Tôi vào đây chính là để theo đuổi chị!" Dạ Minh Thụ tiếp tục nói.

" Phụt-" Cung Ân Thần lại bị sặc lần hai.

" Dạ Minh Thụ, nghiêm túc vào!" Tiêu Tiểu Diệp tức giận, trò đùa này không hay đâu.

" Tôi đang rất nghiêm túc. Tiểu Diệp, lúc trước tôi đã nói với chị rồi. Chị phải là vợ tôi!" Dạ Minh thụ nói.

" Đấy chẳng qua chỉ là chuyện hồi nhỏ."

" Đối với tôi, nó chưa từng là chuyện hồi nhỏ. Đó là chuyện của cả đời tôi."

" Tôi đã có chồng rồi!"

" Hai người cũng đâu có yêu nhau. Chỉ là hôn nhân thương mại thôi." Dạ Minh thụ nói.

Tiêu Tiểu Diệp đờ người. Cái thằng nhóc này, cái quái gì cũng biết vậy." Tôi hơn cậu 3 tuổi. Cho nên không hợp."

" Tình yêu không phân chia tuổi tác. Yêu chính là yêu." Dạ Minh Thụ tung lên triết lí.

Cung Ân Thần ngồi một bên sững mặt, tên nhóc này mặt dày thật.

Reng...reng...reng..

Tiếng chuông điện thoại của Tiêu Tiểu Diệp vang lên. Phá huỷ bầu không khí khó hiểu.

- Alo- Tiêu Tiểu Diệp nghe máy.

- Bác sĩ Tiêu, có người cần gặp chị!- Tiếng lễ tân bệnh viện nói.

- Ai vậy?

- Anh ta tự xưng là quản gia của nhà cô, họ Lý.

- À được rồi.- Thì ra là quản gia của Tiêu thị.

- Anh ấy đang đứng ở tầng hầm đỗ xe. Chị có thể tới đó.

" Ừm."

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng rời đi. Để mặc Cung Ân Thần và Dạ Minh Thụ.

Tầng hầm...

Tiêu Tiểu Diệp tới chỗ đỗ xe, thấy một người mặc vest chỉnh tề đứng

ở đây. Cô chạy lại. Người đàn ông xoay người lại nhìn cô cười. Tiêu Tiểu Diệp rung mình, đó không phải Lý quản gia. Có cánh tay từ phía sau chụp ngay vào miệng cô. Tiêu Tiểu Diệp dẫy dụa. Thuốc mê ngấm lên, ý thức của cô dần mất đi.

- Hai người đàn ông đưa cô lên một chiếc xe đỗ ở đây. Một tên gọi điện:" Lục tiên sinh, đã bắt được rồi ạ!"

" Tốt lắm! Dọn dẹp đi." Lục Ẩn ở đầu dây bên kia ra lệnh.

Tên còn lại lập tức đi tới camera đã bị làm nhiễu tín hiệu kia. Rút súng bắn nát. Vì súng giảm thanh nên không ai nghe được. Cũng như biết được việc Tiêu Tiểu Diệp bị bắt cóc.

Chương 21

Tòa nhà Mances, trụ sở chính của Bạch gia tại Bạch đạo..

Bạch Niên Vũ đang xem sổ sách về kinh tế của tập đoàn Mances, tất cả số liệu được thống kê khác hoàn toàn với những gì điều tra được. Trong tập đoàn đang có kẻ tham nhũng. Điện thoại bàn vang lên, "" Chủ tịch, Lâm Tổng của Annicoff tới ạ!"".

- Cho vào đi!

Lâm Thiên Dương đi vào, không còn dáng vẻ cột nhà của những ngày thường nữa mà là bộ dạng nghiêm túc của một vị tổng tài. Hắn khoác lên mình bộ âu phục màu đen tuyền. Lâm Thiên Dương đưa cho Bạch Niên Vũ những bản báo cáo:" Bạch Niên Vũ, chuyện cậu nhờ tôi đã làm xong rồi. Kết quả điều tra là đúng, cho nên ở công ti của cậu đang có kẻ mờ ám. Hơn 20% lợi nhuận đã bị trút đi. Tôi cũng đã điều tra, số tiền bị lấy đi chảy vào tài khoản của Giám đốc phòng chiến lược của cậu.""

- Lão già kia thế mà ngang nhiên lấy tiền của tôi vậy sao?

-Không chỉ thế đâu, chỉ có 5% chảy vào tài khoản của ông ta. Còn 15% chảy vào tài khoản bí mật ở Thụy Điển. Mà Thụy Điển thì chỉ có một kẻ dám làm như vậy..

- Lục Ân.

- Đúng vậy. Hắn chắc chắn rằng cậu sẽ điều tra, Hắn chính là đang ngang nhiên thách thức. Còn nữa, tối qua, Mục Tử Kỳ đã xuất hiện ở

W&B, hai người này...- Lâm Thiên Dương ngập ngừng

- Lâm Thiên Dương, tôi hiểu cậu đang muốn nói gì. Nếu như Mục Tử Kỳ đã dám trở về đây thì cô ta chắc chắn sẽ biết phải chịu cái gì!

- Bạch Niên Vũ, có chuyện này không biết có nên nói không nữa?- Lâm Thiên Dương nói." Hôm trước, ba tôi đã phát ra một lệnh ngầm, truy tìm một người tên là Tử Đơn. Cũng đã tìm được rồi. Bạch Niên Vũ, cậu có muốn gặp ông ta không?"

- Tử Đơn? Là kẻ đã giết ba tôi và bác của cậu ư?

-Đúng vậy. Nhưng bây giờ hắn đang mang trong người rất nhiều bệnh.

- Chờ khi nào tôi lo xong việc đã.

-Reng...reng...reng- Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Bạch Niên Vũ cầm lên nghe,"" Có chuyện gì vậy?"

" " Thiếu gia, cô Tiêu đã biến mất khỏi bệnh viện rồi!"

" " Tại sao lại để chuyện đó xảy ra hả?"

" " Lúc này, có người tự nhận là Tiêu gia tới tìm gặp cô ấy.."

" " Nhanh đi tìm đi."

-Reng...reng...reng- Lần này tới lượt điện thoại của Lâm Thiên Dương.

" " Thiếu gia, đại tiểu thư mất tích rồi."

"" Nhanh cho người đi tìm cho tôi."

" Vâng ạ.""

Cả hai người nhìn nhau, chắc chắn thừa hiểu có chuyện gì rồi.

Nhà kho hoang ở ngoại thành...

Tiêu Tiểu Diệp bị trời vẫn còn hôn mê nằm trên sàn nhà lạnh ngắt. Mục Tử Kỳ đứng ở cách đó không xa, chăm chú nhìn cô, khoe miệng khẽ nhếch lên. Cô ta ra hiệu cho vệ sĩ đánh thức cô dậy. Bọn vệ sĩ cầm chậu nước lạnh đổ ập vào người cô. Nước lạnh ngắt khiến cho Tiêu Tiểu Diệp co người, tỉnh lại.

Tiêu Tiểu Diệp cả người đau ê ẩm, còn bị cái lạnh thấu da nhiễm vào người, run lên. Mắt, miệng đều bị bịt kín. Cô chỉ có thể dùng khứu giác để nhận định chỗ mình đang ở. Có mùi ẩm mốc, sàn nhà bụi bặm, và còn có cả mùi nước hoa phụ nữ.

- Cô, cũng khá đấy nhỉ.-Tiếng Mục Tử Kỳ vang lên.

""..."" Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

-Dựa vào cái khuôn mặt hồ li này để quyến rũ đàn ông, chẳng khác gì một con đ*!-Mục Tử Kỳ lạnh nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngớ người, không phải chứ, cô có phải tiểu tam tiểu tứ gì đâu mà bây giờ lại bị người ta đánh ghen. Trong đầu Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên hiểu ra một chuyện, cô à bắt cóc cô chắc chắn là tình

nhân nhỏ bé của Bạch Niên Vũ rồi.

Mục Tử Kỳ gỡ miếng băng dính bịt miệng của Tiêu Tiểu Diệp ra.

- Bây giờ tôi có thể trò chuyện với cô rồi đúng không?- Mục Tử Kỳ châm biếm.

- Rốt cuộc cô muốn gì?- Tiêu Tiểu Diệp bất mãn.

-Muốn ư? Tôi muốn cô chết.

- Muốn tôi chết, cô hình như muốn hơi nhiều.

- Tiêu Tiểu Diệp, cô biết không, tôi có rất nhiều cách để cô chết. Chẳng hạn tôi tặng cô một viên đạn vào đầu, chẳng hạn như tôi cho người thiêu cháy cô, và cũng chẳng hạn như tôi cho người cưỡng hiếp cô. Rất nhiều rất nhiều cách...- Mục Tử Kỳ cầm con dao Thụy Sĩ trong tay, khẽ vuốt ve phần cổ của Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp bị một thứ lạnh lạnh quẹt qua cổ thì có chút buồn. Con dao trên tay Mục Tử Kỳ khẽ cứa nhẹ vào cổ cô, tia máu đỏ chầm chậm chảy ra. Tiêu Tiểu Diệp nhú mày.Mục Tử Kỳ cười lớn.

- Yên tâm. tôi chưa muốn cô chết. Tôi muốn cô sống,để nhìn thấy những điều mà cô thương yêu bị hủy hoại.

Cả người Tiêu Tiểu Diệp bị bế thốc lên, rồi bị đặt lên một chiếc ghế cứng, vải che mặt tháo xuống. Tiêu Tiểu Diệp nhìn xung quanh chỉ thấy khoảng 5 tên vệ sĩ đang đứng chắn người che cho cô gái kia.

- Đừng nhìn tôi như vậy, nhìn lên chiếc TV đối diện cô đi.- Mục Tử Kỳ nói.

Chiếc TV đối diện cô được bật lên. Vào cái giờ phút ấy, Tiêu Tiểu Diệp đã ước gì mình chưa từng thấy nó. Phòng khách của Tiêu Gia, hình ảnh bố cô, Vũ Nhân và cả Tiêu An Tình đang quỳ trước một lũ người áo đen. Có kẻ rút súng ra, chỉ thẳng về phía bố cô, cô không nghe thấy tiếng, cô chỉ thấy bố cô ngã xuống, máu thấm đỏ chiếc thảm lông cừu trắng muốt, bọn chúng cũng làm như vậy với Vũ Nhân, nhưng lại bắn vào phía ngực phải. Chiếc TV tắt. Tiêu Tiểu Diệp hét lên:

- Các người, tại sao lại làm như vậy. Lũ khốn nạn. - Cô dẩy dựa, cả người ngã xuống từ trên ghế.

Mục Tử Kỳ nhìn biểu hiện của cô thù cười lớn hơn:" Hi vọng cô thích món quà vừa rồi!" Bọn vệ sĩ bắt đầu đổ xăng xuống nền nhà. Mùi xăng hôi thối bốc lên. Tiêu Tiểu Diệp lúc này nước mắt đầm đìa, "" Các người nhất định phải trả giá!"

Mục Tử Kỳ lấy chiếc bật lửa ra, ném thẳng vào trong xăng," Xuống hoàng tuyền vui vẻ."" Lửa bén lên, cả căn nhà kho bị thiêu trong biển lửa. Tiêu Tiểu Diệp chẳng động đậy gì, nước mắt cô chảy dài, những hình ảnh khủng khiếp ấy vẫn không ngừng hiện lên trong đầu cô.

- Rầm.- Cánh cửa nhà kho bị đá bay. Bạch Niên Vũ xông thẳng vào trong lửa, chạy tới chỗ cô. Dùng dao cắt đứt dây trói, ôm cô chạy ra. Cả người anh đã thấm đầy nước, còn Tiêu Tiểu Diệp vì lúc nãy bị hắt nước nên không bắt lửa. Bạch Niên Vũ bế được cô ra ngoài, thì cô đã ngất.

- Tiểu Diệp, tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi. Xin em đừng...- Tiêu Tiểu Diệp trước lúc ngất, cô nhìn thấy Bạch Niên Vũ đang lo lắng nhìn cô, không ngừng gọi cô. Ánh mắt anh tràn ngập sự sợ hãi, đau đớn. Cô mơ màng nhắm mắt lại.

Chương 22

Lâm Thiên Dương lo lắng nhìn Bạch Niên Vũ, "" Diệp tì không biết có làm sao không nữa, nếu như có chuyện gì xảy ra thì về chắc chắn bà nội giết tôi mất.""

Bạch Niên Vũ thâm trầm, "" Lâm Thiên Dương, gọi đến chỗ Tưởng Dạ, tôi muốn mượn vệ tinh của anh ta một chút.""

"" Vệ tinh, cậu định làm gì vậy?"

" Tìm cô ấy, lần trước, Tưởng Dạ đã từng nói hẳn có một cái vệ tinh có thể tìm người bằng đặc điểm nhận dạng sao? Bây giờ cũng nên thử một chút."" Bạch Niên Vũ giải thích.

"" Hóa ra là vậy."" Lâm Thiên Dương rút điện thoại ra gọi cho Tưởng Dạ. "" Alo, Tưởng Dạ à, cho tôi mượn vệ tinh DASNIS của cậu một chút.""

"" ... ""

"" Làm gì sao, Giang hồ cần cấp cứu, chẳng lẽ anh em lại bỏ nhau sao?"

"" ... ""

"" Được rồi. Cậu cho tôi quyền điều khiển vệ tinh đi.""

"" ... ""

"" Bạch Niên Vũ, dùng máy tính của cậu đăng lệnh lên đi."" Lâm Thiên Dương nói với Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ bắt đầu nhận diện khuôn mặt. Hắn lấy tấm ảnh chụp ở giấy đăng kí kết hôn để tìm kiếm. Vệ tinh bắt đầu hoạt động.

"" Bạch Niên Vũ, cậu có chắc chắn nó sẽ hoạt động không vậy? Dù sao cũng là bản thử nghiệm mà.""

""Không thử sao biết."" Cuối cùng khuôn mặt hắn cũng giãn nở ra một chút."" Đây rồi. Nhà kho cũ ở phía Tây thành phố.""

"" Hóa ra là nó làm được."" Lâm Thiên Dương thở phào.

- Gọi người đi, cho người tới đây!-Bạch Niên Vũ nhắc nhở Thiên Dương.

Thư kí Cao đã chuẩn bị sẵn xe cho Bạch Niên Vũ. Hắn nhanh chóng lái xe đi. Nhưng có vẻ ông trời không thương hắn. Tắc đường liên tục. "" Mẹ kiếp." Hắn thàn thở dài. Hắn bấm số điện thoại, "" Tôi muốn tắt cả giao lộ trong thành phố ngừng tắc đường trong vòng 5 phút."" Nói xong thì tắt máy, ngay lập tức cảnh sát bắt đầu dọn dẹp đường, dòng xe cuối cùng cũng bắt đầu lưu chuyển. Hắn phóng xe chạy, ước tính phải 15 phút nữa mới tới được cái nhà kho kia. Hắn đạp mạnh phanh, mấy cái máy đo tốc độ chắc bị hắn làm cho nổ mất. Cuối cùng thì cũng đã đến nơi nhưng đạp vào mắt hắn là cảnh nhà kho đang bốc cháy.

Hắn lấy mấy chai nước trong ô tô, đổ vào người. Khi chắc chắn cả người đã ướt thì hắn mới bắt đầu hành động. Một cước đá vỡ cửa nhà kho. Trong biển lửa ấy, có một bóng hình đang ngồi thẩn thờ ở đấy. Hắn chạy tới ôm lấy cô, bế ra ngoài.

- Tỉnh lại đi, Xin em đừng...- Bạch Niên Vũ lo lắng.

Tiêu Tiểu Diệp bị ngạt khí, hấn cố gắng hô hấp cho cô.

"" Tiểu Diệp, em tỉnh lại đi, em đừng dọa anh!""

Một đoàn xe nhanh chóng tới, Lâm Thiên Dương vội vàng chạy lại.""
Diệp tử vẫn là nên đưa vào bệnh viện đi.""

""Được."" Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp lên, đi vào xe.Lâm Thiên Dương ra lệnh cho thuộc hạ, "" Nên biết làm gì rồi đấy, ""

Lâm Thiên Dương chở Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp tới bệnh viện.

Bệnh viện..

Tiêu Tiểu Diệp do bị ngạt khí nên tạm thời vẫn còn hôn mê.

Bạch Niên Vũ nhìn vết thương nơi cổ của Tiêu Tiểu Diệp. Nhíu mày lại, "" Dao Thụy Sĩ mới có thể cắt sắc như vậy.""

- Nhìn vào vết thương này thì chắc chắn một điều, chỉ cần vào sâu một chút nữa thì nhất định sẽ toi mạng.- Lâm Thiên Dương nói.

- Tôi nhất định sẽ tìm bằng được kẻ đã làm nên việc này.- Bạch Niên Vũ nghiêng răng.

"" Reng..reng..."" Điện thoại của Lâm Thiên Dương vang lên. Hấn nghe máy, "" Có chuyện gì vậy?"

"" Thiếu gia, Tiêu gia xảy ra chuyện rồi."" Tiếng thuộc hạ nói.

"" Chuyện gì?""

"" Tiêu tiên sinh, Vũ phu nhân và Tiêu tiểu thư bị ám sát ạ!""

"" Được rồi. Nói với ba tôi xử lí đi!""

"" Vâng."

Lâm Thiên Dương nhìn Bạch Niên Vũ, "" Tiêu gia xảy ra chuyện.""

"" Có phải quá trùng hợp không?" Bạch Niên Vũ nói.

"" ... ""

Cửa phòng bị mở ra, Lâm phu nhân và Bạch phu nhân đều hốt hoảng chạy vào.

(Lưu ý: Lâm phu nhân ở đây là mẹ của Lâm Thiên Dương. Tên là Phụng Ngọc Trân.)

"" Hai đứa trông nom Tiểu Diệp kiểu gì vậy hả?"" Lâm phu nhân tức giận.

"" ... ""

"" May mắn là cháu nó không sao."" Tôn Lệ thở phào.

Cánh cửa lại được mở ra, Tĩnh phu nhân lo lắng đi vào, "" Ngọc Trân, Diệp, nó không sao chứ.""

"" Bà, Diệp tí không sao ạ!"" Lâm Thiên Dương giải thích.

"" Bà bảo con trông nó cẩn thận mà!"" Tĩnh Ẩn lo lắng nhìn Tiêu Tiểu

Diệp.

"" Bà, Tiểu Diệp sẽ không sao. May mà con tới kịp thời ạ."" Bạch Niên Vũ nói.

"" ..."" Tĩnh phu nhân khóc.

"" Mẹ, không sao đâu. Tiểu Diệp sẽ ổn mà." Phượng Ngọc Trân ôm lấy bà.

Lâm Thiên Dương và Bạch Niên Vũ đi ra ngoài. Lâm Hiểu Khê đã đứng chờ ở ngoài cửa.

- Hiểu Khê, sao em không vào?- Bạch Niên Vũ hỏi.

- Vừa rồi, cảnh sát đã tới chỗ của Tiêu Gia, ở đây phát hiện đxác chết, một người bị trọng thương và một người bị giết. Cái xác là của bác Tiêu, bị bắn vào đầu, Vũ Nhân bị bắn ở ngực, hiện tạ đang cấp cứu còn Tiêu An Tình đang bị hôn mê. Bác Tiêu bị giết, không biết khi tỉnh lại chị Tiêu Diệp sẽ như thế nào?- Lâm Hiểu Khê nhẹ nói.

- Sao cảnh sát lại biết tin nhanh như vậy?- Lâm Thiên Dương nghi hoặc.

- Có người đã gọi báo. Hứa Luật Khôi đang ở hiện trường, còn Chấn Bách Niên đã ngăn tin tức chạy ra rồi. Tất cả vẫn còn bí mật.-Lâm Hiểu Khê nói.

- Có người báo tin?- Bạch Niên Vũ hỏi.

- Ba cũng đã tra được rồi. Là một số điện thoại ở Thượng Hải. Người báo án kia sử dụng phần mềm chỉnh giọng nên không thể xác định ra là ai. Số điện thoại kia cũng đã bị hủy.

Chương 23

" Có vẻ như là có ai đó đang chơi chúng ta vậy!" Lâm Thiên Dương nói.

" Có kẻ dám chơi đùa trong thế giới ngằm với chúng ta, thì chắc chắn kẻ đó phải gan to bằng trời." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

" Hai người trông coi chị Tiểu Diệp giúp em. Em phải quay lại Cục đã..." Lâm Hiểu Khê nhanh chóng rời đi.

Bây giờ chỉ còn lại Lâm Thiên Dương và Bạch Niên Vũ. Cả hai người đều nhìn nhau.

"" Thiên Dương, cậu có nghĩ là hấn ta không?"" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

"" Có thể. Chỉ có điều một mình hấn không thể làm nên tất cả, còn có một kẻ khác nữa."

"" ... ""

Lâm Thiên Dương chợt nhớ ra một chuyện, định nói với Bạch Niên Vũ nhưng nhìn sắc mặt của Bạch Niên Vũ thì lại thôi. Tốt nhất vẫn là không nên nói, lỡ may lại là hiểu lầm thì càng rắc rối.

Lâm Thiên Dương đi vào phòng bệnh. Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn hôn mê. Ba người kia thì im lặng ngồi bên cạnh giường bệnh.

- Hay là cả ba người về đi. Ở đây đã có con và Tiểu Vũ rồi mà. Với

lại chị Tiểu Diệp chỉ là bị tổn thương nhẹ, không có gì nguy hại cả. Ở đây nhiều người lại đâm ra hỗn loạn chứ cũng không giúp được gì cả.- Lâm Thiên Dương nhẹ nói.

Cả ba người kia suy nghĩ một lúc rồi cũng quyết định rời đi. Phượng Ngọc Trân đỡ Tĩnh phu nhân rời phòng, vẫn không quên nhắc nhở Lâm Thiên Dương."" Chăm sóc Tiểu Diệp cẩn thận. Nếu như có chuyện gì thì phải báo cho mẹ biết đấy.""

"" Được rồi mà mẹ.""

Bạch phu nhân cũng dặn dò đôi ba câu rồi rời khỏi phòng bệnh. Lâm Thiên Dương đi lại chỗ giường, khẽ đắp lại chăn cho Tiểu Tiểu Diệp.

Tuy nói Tiểu Diệp là chị họ của hắn nhưng hắn luôn có cảm giác mình là anh họ thì đúng hơn. Chuyện gì cũng là hắn lo cho cô cả. Lúc hắn năm tuổi thì Tiểu Tiểu Diệp mới sinh ra, trong trí nhớ của hắn, hắn vẫn luôn bất mãn về việc là phải gọi một đứa nhóc kém mình tận tuổi bằng chị, hắn lúc nào cũng về trách móc ba của mình. Tại sao ba lại hông sinh ra trước cô một chút chứ, tại ba ra đời sau cô 5 phút mà bây giờ hắn lại phải gọi con nhóc bằng chị. Mỗi lần như vậy là ba chỉ cười, nói với hắn, "" Thiên Dương, nếu như con không thể làm anh của Tiểu Diệp thì con hãy đối xử tốt với nó như một người anh vậy! "

Và hắn đã làm đúng như những gì ba nói, chăm sóc cho cô chị họ này như em gái. Nhưng hắn cứ ngỡ sẽ mãi bảo vệ Tiểu Diệp nhưng cuối cùng lại khác. Mười năm trước, lúc nghe tin cô của hắn mất, hắn đã rất lo cho Tiểu Diệp. Khi bà ngoại đón cô về nhà, quả thật hắn đã rất ngạc nhiên, cả người cô gầy ruộc hắn đi. Rồi khi Tiểu Dương mất, cô cũng bị tổn thương nhiều. Trầm cảm nặng, quãng thời gian đó là quãng thời gian rất khủng hoảng, bà và cả ba đều cố gắng khiến cho tâm lí của cô ổn định lại, phải mất hơn 1 năm mới có thể trở lại bình

thường. Bây giờ, lại xảy ra chuyện như thế này nữa, quả thực sẽ rất khó tiếp nhận.

Lâm Thiên Dương ngả người lên ghế salon, bây giờ hắn mới nhận ra rằng nãy giờ, Bạch Niên Vũ chưa vào. Cái tên kia làm cái gì ngoài kia vậy chứ. Rồi hắn lại nhớ tới chuyện lúc nãy, khi đi tới chỗ nhà kho bỏ hoang kia, hắn đã thấy xe của Mục gia, liệu có phải quá trùng hợp không?

Cửa phòng bệnh lại được mở ra, Bạch Niên Vũ bước vào. Cả người hắn tản ra khí lạnh khiến cho Lâm Thiên Dương ngồi đó cũng sởn người.

- Lâm Thiên Dương, cậu có biết ai vừa gọi điện cho tôi không?- Bạch Niên Vũ cười khẩy.

- Là ai vậy?

- Lục Ân, hắn hỏi tôi là tôi có đau khổ không?

Lâm Thiên Dương nhú mày, "" Vẫn là cái tên ấy. Mẹ kiếp, hắn định gây sự đến lúc nào nữa!""

"" Tôi nghĩ chúng ta vẫn là nên làm việc gì đó với Lục gia." Bạch Niên Vũ nói.

"" Bạch Niên Vũ, đáng lẽ cậu nên nói cho hắn biết về chuyện của Lục Nhi từ 5 năm trước. Nói cho hắn biết cái sự thật kinh khủng kia đi. Tại sao cậu lại cứ ôm hết tội lỗi vào mình vậy hả. Nói cho hắn biết vì sao Lục Nhi lại nhảy lầu tự tử đi." Lâm Thiên Dương bức tức, cái tên họ Bạch này quả thực cứng đầu. Rõ ràng 5 năm trước không phải hắn khiến Lục Nhi tự tử nhưng vẫn ôm hết trách nhiệm vào mình.

"" Không thể. Tôi đã hứa với Lục Nhi là sẽ bảo vệ cái bí mật kia của em ấy, cho nên tôi sẽ giữ lời hứa đến cùng."" Bạch Niên Vũ nói.

"" Bạch Niên Vũ, cậu biết không, rồi sẽ có ngày cậu ôm cái lòng tin của cậu xuống mồ. Đêm hôm trước, nếu như lúc đấy tôi không đẩy Lục Ẩn ra thì nhất định viên đạn kia sẽ cắm vào tim cậu chuẩn xác chứ không lệch nửa đâu." Lâm Thiên Dương tức giận.

"" Tôi đã nói rõ rồi mà, nếu như đêm hôm đó, hắn không giết được tôi thì tôi sẽ giết lại hắn. Lâm Thiên Dương, truyền lệnh đi, chúng ta sẽ thanh trừng Lục gia. Hắn dám đụng đến người của tôi, hắn sẽ phải nhận lấy kết cục."" Bạch Niên Vũ cứng rắn.

Lâm Thiên Dương cười tươi, "" Bạch Niên Vũ, tôi chờ câu nói này của cậu đã 4 năm rồi. Yên tâm, từ giờ, Tĩnh gia và Bạch gia sẽ thanh trừng Lục gia."" Nói rồi hắn cũng rời khỏi phòng bệnh.

Bây giờ chỉ còn lại Bạch Niên Vũ, hắn đi về phía Tiêu Tiểu Diệp. Cô vẫn tái nhợt. Hắn khẽ đưa tay đặt lên trán cô, vẫn chưa hạ sốt.

"" Ba, ba đừng bỏ con đi..." Tiểu Diệp bỗng dưng cầm lấy tay của Bạch Niên Vũ, không ngừng nói. Những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt cô. Bạch Niên Vũ để tay cho cô cầm, ngồi cạnh cô, khẽ cúi người hôn lên trán cô, "" Yên tâm, anh sẽ không rời xa em đâu. Bây giờ ba em đã không còn ở bên em nữa nhưng vẫn còn anh, anh sẽ đối xử tốt với em giống như ông ấy vậy."

Bạch Niên Vũ lại nhìn về phía ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ kia, " Giá như cuộc đời của em và anh cũng có thể đẹp như cái màu tím nơi chân trời kia. Giá như mười năm trước, em thử quay lại một lần, nhìn lại phía sau, thì tôi tin em sẽ thấy có một người vẫn luôn đứng ở phía sau theo dõi bóng lưng em, nghe những lời mà em tâm sự với mẹ và em trai. Nếu như có thể, thì phải chăng, chúng ta bây giờ sẽ khác.

Tôi sẽ không phải lo sợ một ngày nào đó em rời xa tôi, sẽ không phải cố gắng khiến em mỉm cười. Nhưng không sao cả, chúng ta sẽ bắt đầu lại cái giá như ấy!"

Hoàng hôn phủ đầy lên cửa sổ. Nơi đấy có bóng dáng của một người đàn ông, đang khẽ lau nước mắt cho cô gái nằm trên giường bệnh. Nơi đấy có một tình yêu len lỏi giống như cách ánh chiều tà len lỏi vào cánh cửa kia. Có lẽ ánh chiều kia cũng không thể đẹp bằng thứ tình yêu trong căn phòng kia

Chương 24

"Tiểu Diệp, nhanh lại đây ăn cơm nào con." Mẹ Tiêu Tiểu Diệp âu yếm vẫy tay với cô.

Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên, mẹ cô sao lại ở đây chứ. Bà đã mất rồi mà.

Tay cô đột nhiên bị ai níu lại, cô sửng sờ nhìn xuống. Tiểu Dương đang mỉm cười nhìn cô."Chị, chị kể cho em về chuyện ở trường đi."

- Rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra đây. - Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

Đầu cô quay cuồng, mẹ và Tiểu Dương lại biến mất. Trước mắt cô hiện lên màu máu. Ba cô cả người đẫm máu nhìn cô. "'Tiểu Diệp!'" Đầu cô rất đau, như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào vậy.

Cô giật mình tỉnh dậy. Đập vào mắt cô là mùi bệnh viện. Cô khẽ cử động thì thấy cả người tê nhúc. "A..." Cô vì đau mà khẽ kêu nhẹ.

- Dừng cử động, sẽ rất đau đấy!- Tiếng Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn sang một bên, Bạch Niên Vũ mệt mỏi đang ngồi trên ghế. Anh ta tiều tụy hơn mọi ngày, râu ria đã mọc lởm chởm, mắt thâm quầng.

Cô đang định mở miệng thì lại không nói được, cổ họng cô khô cứng. Bạch Niên Vũ đứng dậy, đi tới giường, đỡ cô dậy, rót nước cho cô uống. Cổ họng của cô cuối cùng của thanh hơn một chút,

" Bạch...Niên...Vũ, ba...của...tôi.." Cố gắng mãi cô mới nói được.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, ánh mắt thâm trầm."" Cô cứ khỏi bệnh đi trước đã..."

" Ba tôi...như thế nào hả..." Tiêu Tiểu Diệp vẫn gặng hỏi. Những kí ức kinh khủng kia vẫn chưa thôi ám ảnh cô. Tiếng súng, ba cô gục xuống và cả bóng dáng của người phụ nữ kia nữa.

"..." Bạch Niên Vũ vẫn không trả lời cô.

Tiêu Tiểu Diệp níu lấy tay Bạch Niên Vũ, khẽ cào nhẹ.

"" Bạch Niên Vũ, lần này vụ án mạng của Tiêu gia vẫn đang bế tắc. Việc Tiêu lão gia bị giết chết vẫn là vấn đề mà bọn tôi quan tâm..."
Hứa Luật Khôi mở cửa vào phòng bệnh, vừa đi vừa nói. Đang nói dang dở thì lại cảm thấy rất lạ thường. Hứa Luật Khôi nhìn thấy Bạch Niên Vũ đang trừng mắt với hắn, còn Tiêu Tiểu Diệp thì đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn. "" Thôi chết rồi, Bạch Niên Vũ nhất định sẽ bầm hắn cho mà coi." Hứa Luật Khôi gãi gãi đầu,"" Diệp tỉ, cuối cùng thì chị cũng tỉnh rồi!"

- Hứa Luật KHôi, cậu ra ngoài ngay cho tôi.- Bạch Niên Vũ lạnh nói.

Hứa Luật Khôi co chân bốn cẳng chạy.

Bây giờ chỉ còn lại Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp.

" Những gì mà Hứa Luật Khôi nói là thật sao?" Tiêu Tiểu Diệp khóc.

Bạch Niên Vũ ôm lấy cô, im lặng. Hắn biết bây giờ thì đối với cô cũng dư thừa cả.

" Bạch Niên Vũ, anh đưa tôi đi gặp ba được không? Xin anh đấy!"

" Chờ khi vết bỏng lành thì tôi sẽ đưa em đi!" Bạch Niên Vũ nói.

" Không, đưa tôi đi ngay bây giờ đi."

" Tôi nói là chờ vết thương khỏi đã."

"Làm ơn mà, hãy đưa tôi đi đi."

Y tá bỗng đứng mở cửa, bắt gặp cảnh này thì hơi lúng túng.

- Bác sĩ Tiêu, cô cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.

Cả hai người kia đều không may mắn đoán hoài đến cô y tá. Lúng túng lại càng thêm lúng túng.

" Bác sĩ Tiêu, để tôi kiểm tra vết bỏng cho cô."

Bạch Niên Vũ thả Tiêu Tiểu Diệp ra. Y tá kia đi tới xem vết thương.

- Bác sĩ Tiêu, cô chỉ bị bỏng nhẹ nên không có gì đáng ngại. Cô chỉ cần nghỉ ngơi an dưỡng là được.- Nói rồi y tá kia nhanh chóng rời đi.

" Bạch Niên Vũ, vết bỏng sắp lành rồi, anh đưa tôi đi được không?"

" Được, chiều tôi sẽ đưa em đi. Nghỉ ngơi đi."

Bạch Niên Vũ nói xong cũng rời khỏi phòng. Hứa Luật Khôi này giờ đứng ngoài hành lang thấp thỏm không yên, nhìn thấy Bạch Niên Vũ thì càng lo.

- Niên Vũ, thực ra thì em cũng không có cố ý. Ai biết được là chị ấy

đã tỉnh.

- Kiểu gì cũng phải nói, nói sớm hơn trước cũng chả sao.
- Về án mạng của Tiêu gia, anh định để cho cảnh sát xử lí sao?
- Biết làm sao được.
- Vậy em về đây. Còn nữa, lúc chị Diệp bị bắt cóc, ở trước cổng bệnh viện là người của Mục gia, camera ở đường gần cái nhà kho cũng quay được xe của Mục gia.- Hứa Luật Khôi nói.

""..."" Bạch Niên Vũ im lặng.

"" Em về đây." Hứa Luật Khôi rời đi.

Bạch Niên Vũ đứng đấy trầm ngâm, bây giờ hắn mới nhớ tới lời nói của Mục Tử Kỳ lúc trước." Protect your bride carefully." Hắn quên mất rồi, Lục gia và Mục gia có quan hệ rất tốt. Rồi hắn nhớ lại cuộc điện thoại của Lục Ân.

"" Bạch Niên Vũ, anh có thấy đau không?""

"" Lục Ân, chuyện này là do anh làm?""

" Không, tôi chỉ là nhân vật phụ họa, còn có một kẻ khác nữa cơ."

" Là ai?"

" Một người anh từng rất yêu."

Lúc ấy, Bạch Niên Vũ đã nghi ngờ Mục Tử Kỳ nhưng hắn vẫn chưa chắc chắn. Hắn nhờ Hứa Luật Khôi điều tra camera hiện trường. Bây

giờ thì hẳn rõ rồi. " Mực Tử Kì, em lại khiến cho tôi thêm hận em rồi."

Chương 25

Bạch Niên Vũ thực hiện lời hứa với Tiêu Tiểu Diệp, đưa cô tới chỗ ba cô. Vì Tiêu lão gia là nạn nhân của vụ án mạng nên bắt buộc phải tới nhà xác quân đội.

Khi hai người tới nhà xác thì Lâm Hiểu Khê đã chờ ở đó.

"Chị Tiểu Diệp, có thể nói trong lần này, chị là nhân chứng chứng kiến vụ án mạng nên chị sắp tới chị cần phải đi lấy khẩu cung nữa."

"Được rồi. Chị đã biết." Tiêu Tiểu Diệp yếu ớt nói.

Bước vào nhà xác, cả người Tiêu Tiểu Diệp lạnh run lên. Nơi này lạnh thế sao mà ba ở được, thế này thì bệnh đau khớp của ba sẽ tái phát mất.

Người quản lý thấy Lâm Hiểu Khê thì đứng dậy hành lễ."Đại úy!"

"Nạn nhân của vụ án mạng C89 đâu?" Lâm Hiểu Khê hỏi.

"Thưa Đại úy, để tôi dẫn cô tới đây."

Rồi vị quản lý dẫn cả bọn họ tới nơi chứa xác của Tiêu Lão gia.

Khi cánh cửa phòng mở ra, Tiêu Tiểu Diệp chỉ có thể im lặng. Xác của ba cô được đặt trên bàn phẫu thuật. Nước mắt cô trào ra.

"Ba, ba dậy đi, ba đừng nằm ở đây nữa. Lạnh lắm!" Tiêu Tiểu Diệp nắm lấy tay của ba cô.

" Ba dậy đi. Ba đừng bỏ Tiểu Diệp ở đây mà. Ba đừng đi theo mẹ và Tiểu Dương. Ba à... ba dậy đi. Ba đã hứa sẽ đưa con đi Ý mà, ba dậy đưa con đi đi."

" Ba, con lấy chồng rồi này, ba dậy xem chồng con đi. Ba đừng ngủ nữa." Tiểu Tiểu Diệp kéo tay của Bạch Niên Vũ." Ba, chẳng phải ba muốn được dắt tay con đi vào lễ đường sao? Muốn xem con rể của ba mà. Ba dậy đi. Con đưa anh ấy đến rồi này."

Bạch Niên Vũ để mặc cho Tiêu Tiểu Diệp kéo. Hắn chỉ biết im lặng. Nhìn cô đau đớn hắn cũng chẳng biết nói gì. Nỗi đau này, hắn đã từng trải qua, hắn hiểu mất đi một người thân là như thế nào.

" Chị Tiểu Diệp. Bác Tiêu sẽ không muốn nhìn thấy chị như thế này đâu..." Lâm Hiểu Khê đặt tay lên vai cô.

" Hiểu Khê, em nói xem tại sao chị gọi mà ba lại không tỉnh chứ! Ba giận chị gì sao?" Tiêu Tiểu Diệp nói với Lâm Hiểu Khê.

" Tiêu Tiểu Diệp, em tỉnh lại đi. Em là bác sĩ đấy, em hiểu rõ việc tại sao ông ấy không tỉnh mà. Đừng như vậy nữa." Bạch Niên Vũ không còn im lặng nữa. Anh ôm lấy cô, quát lớn.

" Ba tôi, ông ấy đã chết rồi... Tôi còn chưa kịp nói với ba rằng tôi tha thứ cho ba, rằng tôi xin lỗi ba...." Tiêu Tiểu Diệp khóc.

" Tiểu Diệp..." Bạch Niên Vũ ôm chặt cô.

" Bạch Niên Vũ, anh cho tôi ở với ba một chút được không?"

Bạch Niên Vũ buông Tiêu Tiểu Diệp ra." Được!" Nói rồi cùng Lâm Hiểu Khê ra ngoài.

" Bạch Niên Vũ, để chị ấy tới đây là một sai lầm."

"Anh biết. Nhưng anh càng không thể để cô ấy không được gặp ba."

" Bạch Niên Vũ, anh biết không? Chị ấy rất giống anh, không sai một chút nào."

Lâm Hiểu Khê im lặng rời đi. Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp xuyên qua kính, đúng vậy. Cô rất giống anh, giống với anh của mười năm trước. Khi ba hấn mất, hấn cũng đã từng đứng bên giường cầu xin ba sống lại. Năm đó, hấn cũng đã từng đau khổ như cô vậy!

" Reng...reng...reng..." Chuông điện thoại vang lên. Bạch Niên Vũ nghe máy.

- Lâm Thiên Dương, có chuyện gì vậy?

- Cậu nghĩ ai đang đứng sau che chở cho Lục gia?

- Có ô dù sao?

- Gia tộc Weasley, là cái ô của Lục Ẩn.

- Weasley ư? Cái tên Vearly quả nhiên vẫn còn vương vấn cái đất Hồng Kông nhỉ.

- Hấn vẫn oán cậu vụ đấy tới giờ. Cho nên thanh trừng Lục gia sẽ khó hơn chúng ta nghĩ !

- Không sao. Cứ làm từ từ.

- Diệp tỉ như thế nào rồi?

- Vẫn ổn.

- Không cầu bình an. Chỉ cần chữ ổn.- Lâm Thiên Dương thở dài.

Bạch Niên Vũ tắt máy. Tiêu Tiểu Diệp cũng đã ra khỏi phòng. Ánh mắt cô đỏ hoe nhìn anh.

- Bạch Niên Vũ, khi tôi bị bắt cóc, là một người phụ nữ. Cô ta quen anh thì phải.

Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp, " Yên tâm. Tôi sẽ giúp em điều tra. Dám đụng tới người của Bạch Niên Vũ, chán sống rồi."

Chương 26

Bạch Niên Vũ thừa biết, thừa biết người hại Tiêu Tiểu Diệp là ai nhưng hắn chỉ nói với cô như vậy. Liệu hắn có dám đụng tới Mục Tử Kỳ hay không?

Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp về Tĩnh gia. Trên đường về, Tiêu Tiểu Diệp không hề nói chuyện, cô vẫn duy trì sự im lặng. Bạch Niên Vũ đôi lúc có nhìn Tiêu Tiểu Diệp nhưng lại bắt gặp cái vẻ mặt im lặng ấy nên không bắt chuyện.

Khi tới biệt thự thì tất cả mọi người đều đã đứng ở cửa chờ cô. Tĩnh phu nhân ôm lấy cô, " Cái con bé này, bao giờ mới làm cho bà già này thôi lo lắng đây."

"..." Tiêu Tiểu Diệp không nói gì.

" Về phòng đi, mấy ngày nay vất vả cho con rồi." Lâm Chí Viên khẽ nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp lặng người về phòng.

Tất cả mọi người nhìn theo bóng lưng cô độc của cô, thương xót.

" Tiểu Vũ, ta mong cháu có thể bảo vệ tốt cho con bé. Đừng làm nó buồn, nó là một đứa trẻ nhạy cảm, rất dễ tổn thương." Lâm Chí Viên nói với Bạch Niên Vũ.

" Chú Lâm, nhất định cháu sẽ bảo vệ tốt cho Tiểu Diệp." Bạch Niên Vũ nói.

"" Nói thì dễ nhưng làm thì rất khó. Trên đời này có rất nhiều thứ ta cứ tưởng đã nắm trong bàn tay nhưng lại không phải. Niên Vũ, ta mong cháu hiểu." Lâm Chí viên vỗ vai Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp về phòng, ngồi lặng trên giường. Rốt cuộc thì cô là đứa con ghẻ của ông trời sao. Tại sao những thứ tàn nhẫn nhất đều đổ lên người cô vậy. Nước mắt lặng rơi.

" Cốc...Cốc...Cốc.."

" Ai vậy?""

"" Là dì." Tiếng của Lâm phu nhân nhẹ nhàng ngoài cửa. " Dì có thể vào chứ?""

" Được ạ." Tiêu Tiểu Diệp đáp.

Phượng Ngọc Trân bước vào, khuôn mặt bà trù mẩn. Tiêu Tiểu Diệp nhìn bà, khẽ hỏi: "" Dì có chuyện gì không ạ."

" Dì tới đây để tâm sự với cháu."

"" ...""

" Tiểu Diệp, cháu có phải đang trách ông trời không thương cháu không?"" Phượng Ngọc Trân nhẹ nói.

" ..."

" Ta cũng đã từng như cháu, cũng từng oán ông trời rất nhiều lần.

Ông lấy đi tất cả những gì mà ta yêu thương nhất."

" Dì, dì cũng có quá khứ bất hạnh sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Đúng vậy." Phượng Ngọc Trân ngập ngừng rồi nói tiếp." Ta sinh ra trong một gia đình hắc đạo, lại là đứa con duy nhất của ba, cho nên mang trên vai rất nhiều gánh nặng. Người ta gọi là tai tinh, bởi vì sinh ra đã khắc mẹ, lớn hơn một chút thì khắc anh trai. Nếu như những đứa trẻ khác có một tuổi thơ êm đềm thì đối với ta, chỉ có những bài học giết người, những cách để trở nên vô cảm, lạnh lùng. Ta vẫn luôn mong ba cô thương cô, đối xử tốt với ta nhưng thứ mà ta nhận lại được chẳng qua chỉ là đòn roi..."

Tiêu Tiểu Diệp lặng người, trong cô, Phượng Ngọc Trân luôn là một người ôn hòa như nước, dịu dàng, chỉ là không ngờ bà lại có một quá khứ đầy rẫy thương đau như vậy.

" Khi ta 18 tuổi, đấy là lần đầu tiên ta được giao nhiệm vụ, và nhiệm vụ của ta chính là tiếp cận và giết chết Lão đại của một trong tứ đại hắc đạo- Tĩnh gia- Lâm Chí Viên. Ta cứ ngỡ nhiệm vụ sẽ đơn giản nhưng hóa ra lại không. Ta từ từ tiếp cận hắn, từ từ để hắn yêu ta và cũng từ từ để ta yêu hắn... Nhưng đến cùng, ta vẫn phải lựa chọn giết hắn." Phượng Ngọc Trân khóe mắt hơi đỏ.

Tiêu Tiểu Diệp ngơ người, hóa ra chuyện tình của cậu và dì cũng lắm bi ai.

" Ta trách ông trời sao bất công, để ta phải lựa chọn giữa tình thân và tình yêu. Ta trách cuộc đời mang cho ta quá nhiều bất hạnh, bởi vì chính người đàn ông mà ta yêu thương nhất lại tự tay giết đi người thân duy nhất của ta, trên đời này làm sao có thể có cái thứ gì bất hạnh hơn nữa chứ, khi hai người đàn ông của ta tàn sát lẫn nhau... Nhưng ông trời cũng sẽ không lấy đi tất cả của ta, khi họ lấy đi của ta

thứ gì thì nhất định sẽ trả lại ta một thứ khác. Cháu xem 33 năm rồi, ta đã nhận lại được gì, người đàn ông mà ta yêu, hai đứa con đã lớn. Đây chính là thứ mà ta nhận được. Tiểu Diệp, không phải tự nhiên mà ta ể câu chuyện này cho cháu nghe. Ta chỉ muốn để cho cháu biết được rằng, ông trời nếu như đã lấy mất đi người thân của cháu thì nhất định sẽ trả lại cháu những người thân khác. Cháu vẫn còn có ta, có bà, có cậu, có Thiên Dương, có Tiểu Khê và còn có cả chồng của cháu nữa..." Phụng Ngọc Trân cười.

" Bạch Niên Vũ, hẳn không thân với cháu như vậy?" Tiều Tiểu Diệp nói.

" Không thân ư? Đây là cháu không thân với Tiểu Vũ thôi. Cháu biết không, ba ngày cháu hôn mê trên giường bệnh đều là Bạch Niên Vũ ở bên chăm sóc cháu. Nó thấy cháu đau vì vết bỏng ở tay thì đã hét toáng gọi bác sĩ, biết bao nhiêu bác sĩ đã bị nó dọa cho xanh mặt. Lúc cháu ngủ, cháu khóc, cũng là nó ở bên lau nước mắt cho cháu. Tiểu Diệp, khi ông trời lấy đi thứ gì thì nhất định sẽ trả lại cháu thứ khác. Và ông trời đã trả lại cho cháu rồi, một người đàn ông của cuộc đời. Có thể cháu không yêu nó nhưng nhất định rồi cũng sẽ yêu nó. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, mưa dầm thấm lâu. Ngay đến cả ta và cậu của con hận nhau như vậy mà vẫn có thể về bên nhau thì nói gì tới hai đứa."

Phụng Ngọc Trân nói xong rồi đi ra khỏi phòng, Tiều Tiểu Diệp suy nghĩ, lấy đi thứ gì, trả lại thứ khác.

Chương 27

Bạch Niên Vũ rời khỏi Tĩnh gia, bắt đầu gọi điện cho thư kí.

- Mục Lâm, bao giờ cậu ta về?

- Mục tiên sinh ngày mai sẽ bắt đầu về nước. Tổng tài, ngài có gì dặn bảo không ạ?

- Nói máy cho tôi tới chỗ Mục Lâm.

- Vâng!

Bạch Niên Vũ bình thần chờ điện thoại.

- Bạch Niên Vũ, về chuyện của em họ tôi. Thật xin lỗi!- Tiếng Mục Lâm từ đầu dây bên kia vang lên.

- Mục Lâm, tôi cần cậu quản chặt cô ta một chút. Cho dù cô ta đã tách ra khỏi gia tộc các người thì làm ơn cũng nên quản chút. Cô ta dám động đến người của tôi thì tôi sẽ động tới gia tộc các người.- Bạch Niên Vũ lạnh lùng nói.

- Bạch Niên Vũ, tôi sẽ quản nó.- Mục Lâm nhàn nhạt nói.

- Được.

Bạch Niên Vũ không đi về Bạch gia mà lại tới chỗ khách sạn Royal. Hôm nay, Bạch Niên Vũ nhất định phải xử lí một chuyện.

" Thưa ngài, ngài tới thuê phòng hay sao ạ?" Lẽ tân hỏi,

" Tôi cần tìm vị khách tên là Mục Tử Kỳ." Bạch Niên Vũ nói.

" Vâng, anh chờ tôi một chút." Lẽ tân nhanh chóng tìm kiếm số phòng." Tiên sinh, tôi sẽ nối máy tới chỗ phòng của cô ấy. Mong anh có thể nói quý danh cho tôi."

" Một chữ Bạch."

Lẽ tân nghe thấy thì có chút bối rối.

" Alo." Tiếng Mục Tử Kỳ từ đầu dây bên kia.

" Vâng tiểu thư, hiện tại có một vị tiên sinh muốn gặp cô ạ."

" Ai vậy?"

" Bạch tiên sinh."

" ...."

" Thưa cô, có thể không ạ?"

" Được."

Lẽ tân dẫn Bạch Niên Vũ tới phòng của Mục Tử Kỳ.

Cửa phòng mở ra, bóng dáng yêu kiều của Mục Tử Kỳ đã xuất hiện ngay trước mắt. Cô đơn, lạnh lẽo đến lạ. Mười năm nay, cô đã thay đổi rất nhiều, ngày càng quyến rũ, lạnh lùng hơn.

" Bạch Niên Vũ, em biết anh tới đây vì điều gì. Và em muốn nói với

anh là em không hối hận vì điều em đã làm." Mục Tử Kỳ nhẹ nói. Thanh âm của cô nhẹ nhưng lời nói của cô lại mang ý nghĩa lớn.

"" Mục Tử Kỳ, tôi đã từng nói với cô rằng đừng động đến cô ấy chưa nhỉ?"" Bạch Niên Vũ bước vào cửa, ngồi lên ghế salon.

"" Chưa. Anh chưa nói." Mục Tử Kỳ thản nhiên trả lời.

"" Vậy thì bây giờ xem như tôi cảnh cáo cô vậy." Thanh âm lạnh lẽo của Bạch Niên Vũ khiến cho tim của Mục Tử Kỳ nhói lên.

"" Bạch Niên Vũ, em không hối hận. Vĩnh viễn em không hối hận." Mục Tử Kỳ gào lên. Nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Nếu như là gã đàn ông khác thì nhất định sẽ bị bộ dạng "" hoa lê đài vũ"" này của cô làm cho mủi lòng nhưng Bạch Niên Vũ lại khác, mặt anh vẫn lạnh lẽo như cũ.

"" ... ""

"" Bạch Niên Vũ, anh vẫn hận em chuyện ấy sao? Anh biết mà, nếu như 10 năm trước em không làm như vậy thì người chết nhất định sẽ là em. "" Mục Tử Kỳ lệ trào.

"" Đúng vậy. Trên đời này, tôi chưa từng thấy người nào như cô. Sẵn sàng giết hại chính anh trai, chính cháu của mình chỉ để đạt được mục đích. Mục Tử Kỳ, lúc đấy cô mới 18 tuổi mà đã làm như vậy rồi, bảo sao tôi không thể hận cô được chứ." Bạch Niên Vũ nói. Chuyện 10 năm trước đối với anh vẫn luôn giống như cái đinh trong lòng vậy, cứ đâm nhói lên.

"" Nếu em không làm vậy thì một ngày nào đó, Mục Tử Kiên nhất định sẽ giết em." Mục Tử Kỳ nói.

"Mục Tử Kiên sẽ không giết em, bởi vì lúc đấy tôi đã xử lí hẳn. Nếu như lúc ấy em nghe tôi, em chịu dừng tay lại thì bây giờ đã khác rồi."

" Bạch Niên Vũ..."

"" Chuyện 10 năm trước, tôi không nhắc tới nhưng chuyện của Tiêu Tiểu Diệp, tôi nhất định phải tính sổ với em."

" Anh vì cô ta mà tới đây để tính sổ với em? Bạch Niên Vũ, kể cả 10 năm trước anh cũng chưa từng vì em mà làm như vậy!"" Mục Tử Kỳ hờ hững nói..

" Cô ấy đáng, còn em không đáng."

" Em không đáng?"" Mục Tử Kỳ cười lớn," Đúng rồi. Em quên mất em là kẻ như thế nào rồi. Độc ác, tàn nhẫn, vô tâm vô phế. Cho nên sao có thể đáng được chứ."

" ... "

" Nếu em không đáng vậy tại sao mười năm trước, anh lại đỡ đạn cho em?""

" Bởi vì lúc đó, em vẫn là Mục Tử Kỳ khiến anh muốn che chở."

"" Mục Tử Kỳ năm ấy chỉ là vai diễn của em thôi. Đây mới chính là thật, mới là Mục Tử Kỳ chân chính."

" Đúng vậy, cho nên tôi càng phải tới đây tính sổ với em. Ngày mai, toàn bộ Mục gia sẽ bị đánh đổ." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

"" Cô ta chỉ bị bỏng nhẹ, anh đã đánh cả một tập đoàn, em muốn biết khi cô ta chết thì anh sẽ làm gì. Diệt cả thế giới sao?"" Mục Tử Kỳ

cười.

" Đúng vậy. Tôi biết, Mục gia đồ thì em vẫn chẳng sao cả bởi bên cạnh em còn có hấn mà."

Mục Tử Kỳ tái mặt, " Anh dụ hấn tới đây sao?"

Bạch Niên Vũ đứng dậy, vuốt thẳng chiếc áo khoác ngoài," Đúng. Hấn nhất định sẽ vì em mà đến đây. Vearly hấn sẽ không để cô tình nhân bé bỏng của mình bị bắt nạt đâu nhỉ." Bạch Niên Vũ hơi cười.

" Hóa ra đây chính là tính số."

" Đúng vậy. Em động đến người tôi yêu, tôi lại động tới người mà em sợ." Bạch Niên Vũ nói xong thì bắt đầu đi ra cửa.

" Bạch Niên Vũ, có hay không một người có thể nhìn thấu mỗi khi em tỏ ra mạnh mẽ, có thể bảo vệ mỗi khi em yếu mềm. Trước khi nước mắt em kịp rơi xuống, dùng đôi bàn tay che đi đôi mắt của em, nhẹ nhàng nói rằng đôi mắt em chỉ đẹp mỗi khi em mỉm cười. Mỗi khi em bị ảm ức không vui, anh ấy đều đưa vai để em dựa đầu vào, nói với em rằng trước mặt anh ấy vĩnh viễn không cần giả vờ mạnh mẽ, nói với em ngay cả khi tất cả mọi người không ai tin tưởng em, em vẫn còn có anh..." Mục Tử Kỳ bỗng dưng nói.

Bạch Niên Vũ hơi khựng lại, quay đầu lại nhìn Mục Tử Kỳ.

" Niên Vũ, chúng ta đã từng nghĩ là người ta yêu mình, yêu sâu đậm nhưng thực ra chúng ta yêu bản thân mình hơn. Thoát khỏi những ràng buộc vốn có, chúng ta mới thấy mình cô độc. Có lẽ trên con đường chúng ta đi tìm kiếm tình yêu, thực ra cái mà chúng ta kiếm tìm từ đầu đến cuối chẳng qua là một góc ấm áp cho trái tim cô độc và cho cơ thể lạnh lẽo của mình mà thôi." Mục Tử Kỳ thở dài, " Anh là

người mà em đã từng nghĩ sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em nhưng hóa ra lại không phải. Mười năm qua, em hối hận rồi. Đừng hiểu lầm, em không hối hận về việc đã giết người thân của em hay Tiêu Tiểu Diệp, thứ em hối hận chính là ngày ấy đáng lẽ em không nên yêu anh thì đúng hơn. Chỉ có vậy thì bây giờ, khi nhìn bóng dáng anh ra đi, tim em sẽ không thất lại, nước mắt em cũng sẽ chẳng rơi và em cũng sẽ chẳng phải lo sợ một ngày nào đó, vết đạn năm xưa anh đỡ cho em lại được thay thế bằng một cô gái khác."

" Mực Tử Kỳ, trời lạnh rồi. Đừng mặc mỏng như vậy, bị cảm đấy." Bạch Niên Vũ nói xong thì đi nhanh rời khỏi phòng. Mực Tử Kỳ gục ngã xuống, cô lại khóc. " Bạch Niên Vũ, em ích kỉ lắm. Em không nói cho anh biết Lục Ấn đã làm gì Tiêu Tiểu Diệp đâu."

Phụ nữ rút cục cần điều gì? Câu trả lời chẳng phải quá đơn giản sao? Bất luận cô ấy mong mọi điều gì, chung quy cô ấy cũng chỉ cần hai điều sau: được yêu thương thật nhiều và có được cảm giác an toàn.. Mực Tử Kỳ cho dù có ác tới như thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng chỉ vì cần được yêu thương. Mực Tử Kỳ của hiện tại không sai, người sai là Mực Tử Kỳ của mười năm trước.

Mực Tử kỳ ngồi lặng trên sàn nhà. Cánh cửa phòng một lần nữa lại được mở ra. Mực Tử kỳ ngẩng đầu lên nhìn.

" Tử Kỳ, cô thất vọng sao?" " Người kia giễu cợt.

" Dạ Minh....." Mực Tử Kỳ lắp bắp.

" Lão đại tới nhà tôi đưa cô đi. Anh ấy chuyển lời rằng anh ấy rất nhớ cô." Người đàn ông kia vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt.

" Hẳn tới rồi sao?"

" Đúng vậy. Đi nào, lâu rồi Vearly đang chờ cô."

(Đôi lời tác giả: Nói thật thì mới đoạn đầu thì sẽ có thể hơi ghét Mục Tử Kỳ một chút nhưng sau này thì sẽ không ghét nữa đâu. Đừng ghét nữ phụ.)

Chương 28

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đã ổn, cô đã không còn u uất nữa. Bởi người chết cũng đã chết, người sống hà cớ gì phải đau lòng. Cô dậy từ rất sớm, đi ra vườn ngồi. Nhìn ngắm cái vườn hoa hồng của Tĩnh gia. Đêm qua, trời mưa to nhưng sáng sớm nay hoa vẫn nở rực rỡ. Đến cả thứ mềm yếu như cánh hoa còn có thể trụ vững thì huống gì là một con người như cô.

" Tiểu Diệp, trời đang rất lạnh. Con vào đây ngồi đi." Tĩnh phu nhân nhìn cháu gái mình mảnh mai ngồi trong gió lạnh thì nhẹ khuyên bảo.

" Không lạnh đâu bà ạ!" Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười.

" Cái con bé này, lớn đầu rồi mà chẳng chịu nghe lời gì cả!"

" Bà.. Cháu đột nhiên suy nghĩ đến một vấn đề." Tiêu Tiểu Diệp khẽ nói.

" Chuyện gì?"

"Có những khi đột nhiên không muốn nói chuyện với những người xung quanh. Có những khi luôn kiên trì theo đuổi một điều gì đó, chỉ trong một đêm mọi thứ đều biến mất. Có những khi muốn buông thả bản thân, phát điên một lần. Có những khi cảm thấy bản thân vừa như có được cả thế giới, nhưng đồng thời cũng chẳng có gì. Có những khi ước mơ thì rất nhiều, nhưng lực bất tòng tâm. Có những khi phát hiện bản thân chỉ qua một đêm đã trưởng thành lên rất nhiều, nhưng lại chẳng thể nhìn thấy được tương lai. Có những khi, đột nhiên cảm thấy quá đổi mệt mỏi... Bà, cháu có nên nói bản thân

quá đa sầu đa cảm hay không?"

" Đa sầu đa cảm, mới là phụ nữ. Chuyện gì cũng muốn nhanh qua, cũng muốn biến mất thì sao có thể tạo nên một người phụ nữ. Mẹ của con cũng vậy. Là người đa sầu đa cảm nên lúc sắp qua đời, không nghĩ nhiều về những thứ đã qua mà chỉ nghĩ tới một điều, đấy chính là tương lai của cháu. Biết rằng đính hôn cho cháu với Bạch Niên Vũ chính là tước đoạt đi quyền được yêu của cháu nhưng lại chẳng thể làm khác. Giữa lợi ích và quyền lợi thì đương nhiên sẽ nghiêng về lợi ích. Mẹ cháu chỉ hi vọng cháu có thể chấp nhận được lợi ích ấy." Tĩnh Ấn ôn tồn.

" ... "

" Thôi vào nhà đi." Tĩnh phu nhân nhẹ nói.

Lạc Cẩn Viên...

Mục Tử Kỳ được người đàn ông kia đưa tới căn biệt thự ở phía nam thành phố. Trên đường đi, cô cứ thấp thòm không yên. Cô sợ đối mặt với hắn, cô sợ Vearly. Hắn nhất định sẽ giết cô.

Khi tới nơi, một dàn vệ sĩ đã đứng canh gác khắp cả căn biệt thự. Mục Tử Kỳ cảm thấy lạnh gáy. Bước vào biệt thự, nơi phòng khách xa hoa dát vàng này lại càng khiến cô thêm lo lắng.

" Tử Kỳ, lão đại đang bận một chút. Cô chịu khó chờ đi." Người đàn ông kia nói rồi rời đi.

Mục Tử Kỳ ước gì cái tên kia bận đến hết đời đi.

Cô bước lên tầng hai, càng bước càng sợ. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng rên rỉ của phụ nữ, tiếng gầm nhẹ của đàn ông. Mục Tử Kỳ nhếch môi, hóa ra hẳn là đang bận làm cái này. Mục Tử Kỳ đi xuống ngồi xuống chân cầu thang. Thanh âm ái mị kia vẫn không ngừng phát ra. Mục Tử Kỳ khó chịu, lấy tay che tai, cô bắt đầu nói thầm. " Tôi không nghe thấy gì cả. Chẳng nghe thấy gì cả..." Cô cứ như vậy mà ngồi đợi tới hơn 1 tiếng, nếu như người khác thì nhất định sẽ điên tiết lên nhưng cô lại khác, cô chỉ mong cho bọn họ kích tình lâu hơn.

Cuối cùng, tiếng kêu ái muội cũng đã dừng hẳn. Mục Tử Kỳ cũng bỏ tay xuống, trong lòng lại thêm bất an. Hẳn xong rồi. Cô dần dần tái sắc. Lắm lắm một mình," Chết tôi rồi..." Từ một căn phòng ở tầng hai, một cô gái bước ra, khuôn mặt cô ta vẫn tràn ngập ái tình. Cô ta mặc chiếc váy bó sát người, ba vòng lộ ra. Mục Tử Kỳ nhìn cô ta, khinh bỉ cười.

Cô ả kia nhìn thấy điệu của Mục Tử Kỳ thì có chút bất mãn song cũng chẳng dám nói gì. Cô ta cứ lẳng lặng rời đi.

Mục Tử Kỳ đi về phía căn phòng mà lúc nãy cô ả kia vừa rời đi. Cô định mở cửa nhưng lại không mở cửa. Cô cứ chần chừ mãi nhưng cuối cùng vẫn quyết định mở cửa. Đập vào mắt cô là cảnhr chần chiếu hỗn loạn trên giường và cả mùi ái muội kia. Tay cô dần đổ mồ hôi. Trong phòng tản truyền ra tiếng xả nước. Cô định chạy ra khỏi phòng thì đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Đứng lại. Tôi chưa cho phép em đi!

Mục Tử Kỳ cả người rét run. Thanh âm lạnh lẽo của anh ta xuyên qua từng tế bào của cô. Cô rất sợ, sợ cái người này.

Vearly choàng áo tắm bước ra. Bọt nước dính trên khuôn mặt như

tượng tạc khiến cho hắn càng thêm quyến rũ. Đôi mắt màu nước biển xanh thẳm của hắn lạnh lùng nhìn về phía Mục Tử Kỳ.

- Quay lại đây.- Hắn lạnh lùng nói.

Mục Tử Kỳ run lên, khẽ xoay người lại. Vearly đứng đối diện với cô. Khuôn mặt hắn mang ý cười như không cười. Đôi mắt xanh kia vẫn nhìn về phía cô. Mục Tử Kỳ tiến tới chỗ hắn đang đứng. Cô khẽ nói:

- Vearly, lâu rồi không gặp.

"Ồ!" Vearly cười. Lúc hắn cười như vậy chứng tỏ là hắn đang rất tức giận." Hóa ra em vẫn còn nhớ tới lâu rồi không gặp tôi à? Nói xem, bao lâu rồi nhỉ? 1 năm rồi phải không?" Tay hắn đẩy cằm của cô lên. Để cho mắt cô đối diện với hắn. Mục Tử Kỳ bị buộc phải nhìn thẳng vào Vearly thì có chút sợ hãi. Cô cắn chặt môi. Cánh môi hồng bị cô cắn hơi sưng, Vearly lấy ngón tay đặt lên môi cô," Đừng cắn môi như vậy."

Mục Tử Kỳ thôi cắn môi, hắn nói gì thì cô nghe nấy.

"Ngoan!" Vearly cười, hắn đẩy cô ngã xuống giường. Mục Tử Kỳ hốt hoảng nhìn hắn. Vearly cởi từng cúc áo của cô, miệng nói:

- Kỳ, em nói xem, tôi cho em tự do 1 năm là để em ổn định tinh thần, chứ không phải để em về đây nối lại tình xưa. Em khiến cho tôi bức mình.

Hàng cúc áo đã bị gỡ, cánh xuân lộ ra trước mắt. Ngón tay hắn di chuyển trên chiếc bụng phẳng lì của cô, rồi dừng lại nên vết sẹo chính giữa bụng. Tay hắn vuốt ve vết sẹo.

"Đừng.." Mục Tử Kỳ hoảng loạn nói. Nước mắt cô chảy ra. Vết sẹo

đó đối với cô chính là cả một vết thương đầy ám ảnh.

" Mực Tử Kỳ, em biết không? Bộ dạng của em lúc này chỉ khiến tôi muốn động dục đấy." Tay hắn rời khỏi vết sẹo trên người cô, lau nước mắt.

" Vearly, làm ơn... " Mực Tử Kỳ rưng rưng nói.

" Em yên tâm. Tôi không đụng đến em đâu. Tôi vừa mới làm xong, cho nên bây giờ còn chưa ham muốn em. Khi nào, tôi có ham muốn thì em sẽ là kẻ đầu tiên tôi làm cùng." Vearly khế hôn lên cái cổ trắng ngần của Mực Tử Kỳ, hắn vẫn lưu luyến hương vị của Mực Tử Kỳ.

Mực Tử Kỳ chỉ có thể im lặng. Cô có thể cảm nhận được phần hạ thân của hắn đang cứng lên. Bây giờ nếu cô khiến hắn tức giận thì nhất định hắn sẽ tra tấn cô. Vearly cuối cùng cũng rời khỏi người cô. Hắn đứng dậy đi về phía phòng thay quần áo thay y phục. Mực Tử Kỳ cũng ngồi dậy cài lại cúc áo. Cô nhìn bản thân trong gương, tàn tạ đến lạ. Trên cổ tràn ngập vết hôn. Cô căm ghét chúng.

Vearly thay đồ xong bước ra. Nhìn Mực Tử Kỳ, cười lớn:

- Tử Kỳ, 9 năm nay em ở bên tôi vậy mà vẫn chẳng bằng 5 tháng em ở bên hắn nhỉ. Em từ nước Mỹ xa xôi chạy về Trung Quốc chỉ vì nghe tin hắn cưới vợ. Còn sẵn sàng giết cả vợ hắn để thỏa cái lòng ghen tức của em. Em thật khiến tôi khâm phục tấm chân tình này.

- Vearly, anh thừa biết Bạch Niên Vũ chẳng qua cũng chỉ làm một cái bẫy. Vậy sao anh vẫn tới Trung Quốc?

- Bạch Niên Vũ đã có lòng mời thì sao tôi lại không tới chứ. Huống hồ ở đây còn có thứ mà tôi quan tâm nữa.

- Vearly, anh lại muốn làm gì?

- Muốn ư? Dù sao thì tôi cũng là cường tộc ở giới hắc đạo châu Âu mà, tôi chỉ tới đây để vui thú thôi.

- Anh...

- Mục Tử Kỳ, ngày mai tôi rất mong chờ cái tin Mục gia bị đánh đổ. Lúc ấy chẳng phải em sẽ đỡ phải lo sợ một ngày tôi đụng đến nó. Bởi vì nó đã bị chính người mà em yêu đạp đổ rồi. Mục Tử Kỳ, em sẽ như thế nào? Tôi rất mong chờ.

Mục Tử Kỳ im lặng. Đúng vậy, ngày mai Mục thị sẽ bị đánh đổ. Ngày mai cô sẽ mất tất cả.

- Em yên tâm. Tôi sẽ nuôi em, dù sao thì em vẫn là món đồ chơi mà tôi chưa chơi chán mà. - Vearly lạnh nói.

Mục Tử Kỳ cười khổ. Cô vậy mà lại là đồ chơi cho kẻ khác.

Chương 29

Trụ sở cảnh sát....

Lâm Hiểu Khê đưa Tiêu Tiểu Diệp tới phòng thẩm vấn. Ở bên trong đã có một sĩ quan chờ cô.

- Tiêu tiểu thư, tôi rất lấy làm tiếc với với sự mất mát của cô. Hi vọng cô có thể nhanh chóng vượt qua cú sốc.- Viên sĩ quan kia nói.

- Cảm ơn anh. Tôi đã sớm vượt qua rồi.- Tiêu Tiểu Diệp khách sao nói.

- Vậy chúng ta bắt đầu lấy khẩu cung.

- Cô Tiêu, chúng ôi được biết khi vụ án xảy ra thì cô cũng đang bị bắt cóc.Cô có nhớ gì về người đã bắt cô không?

- Không. Lúc đấy vệ sĩ đã đứng vây quanh cô ta. Tôi chỉ nghe được giọng nói.- Tiêu Tiểu Diệp thành thật trả lời.

- Cô thử nghe xem, đây có phải là giọng nói của cô ta không?- Viên sĩ quan bật đoạn băng ghi âm lên.

Tiêu Tiểu Diệp chăm chú nghe, giọng nói này giống y hệt với giọng nói của người kia.

- Chính là giọng nói này.- Tiêu Tiểu Diệp nói.

- Cô Tiêu, giọng nói mà cô nghe được chính là giọng nói của cô Mục

Tử Kỳ, cô ấy chính là giám đốc điều hành của tập đoàn Mục thị. Cô có quen biết gì với cô ấy không?

Mục Tử Kỳ ngoại trừ việc đã từng nghe thấy cô ta trên TV ra thì cô chẳng quen biết gì về người này cả. Đột nhiên cô nghĩ tới một người, Bạch Niên Vũ, ngày ấy đã từng được nhắc tới. Chẳng lẽ là do Bạch Niên Vũ.

- Hình như chồng của tôi quen cô ta thì phải, cũng có thể không?-
Tiêu Tiểu Diệp nói.

- Chồng của cô có phải là Bạch tổng của tập đoàn Mances không?-
Viên cảnh sát kia hỏi.

- Đúng vậy.

- Tối qua, chúng tôi bắt gặp Bạch tiên sinh tới khách sạn Royal, trùng hợp đó lại là nơi Mục tiểu thư đang ở...

Tiêu Tiểu Diệp ngậy người ra, hai người kia có qua lại với nhau.

- Tiêu Tiểu thư, cô có sao không ạ?

- Không sao.

- Vậy hôm nay chúng ta đến đây là được rồi.

Tiêu Tiểu Diệp đi ra ngoài, thấy Lâm Hiểu Khê đã đứng chờ ở cửa.

- Diệp tỉ, có chuyện gì sao mà chị thất thần vậy?

- Tiểu Khê, Mục Tử Kỳ và Bạch Niên Vũ có quan hệ gì với nhau?

- Tại sao chị lại hỏi vậy?

- Bởi vì người đã bắt cóc chị chính là Mục Tử Kỳ. Lâm Hiểu Khê, có phải em đã sớm biết rồi phải không?

- Đúng vậy.- Lâm Hiểu Khê nói. " Nhưng chị đừng hiểu lầm. Bạch Niên Vũ anh ấy không phải như vậy đâu."

Tiêu Tiểu Diệp cười:"" Cho dù anh ta có như thế nào đi chăng nữa thì đối với chị cũng chẳng có gì cả." Nói rồi Tiêu Tiểu Diệp rời đi.

Trên đường, cô đã nghĩ rất nhiều lần, rốt cuộc Bạch Niên Vũ thì liên quan gì tới cô cơ chứ.

Đột nhiên nước mắt của cô lại rơi xuống. Cô bật khóc, cô không hiểu vì sao bản thân khóc, nó tựa như một nỗi đau lòng khôn xiết. Cô xuống xe, đi vào công viên ở bên cạnh đường. Ngồi trên ghế đá, ngón tay cô nắm chặt. Bạch Niên Vũ là người đã hứa giúp cô báo thù vậy mà bây giờ lại... Rốt cuộc thì cô đang chờ đợi gì ở hân cơ chứ.

" Ấy da, Tiểu Diệp, không ngờ chị thế mà lại ở đây đấy." Tiếng một ai đó cọt nhả vang lên.

Tiêu Tiểu Diệp ngẩng đầu lên, Dạ Minh Thụ đã đứng trước mặt cô. Trên mặt hân mang ý cười nồng đậm.

" Cậu không ở bệnh viện tới đây làm gì." Tiêu Tiểu Diệp lau nước mắt.

" Nhớ chị thì tìm chị thôi." Dạ Minh Thụ ngả ngón ngồi bên xuống bên cô.

" Cậu chẳng được cái gì cả." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"" Tôi chẳng được cái gì ngoài yêu chị chân thành thôi."" Dạ Minh Thụ cười.

""Cậu..""Tiêu Tiểu Diệp cứng họng, lắc đầu." Cậu không làm ở bệnh viện à?""

"Tôi vào bệnh viện vì ở đấy có chị. Bây giờ chị không ở đấy thì tôi còn ở đấy làm gì nữa."" Dạ Minh Thụ nói.

"" Cậu càng ngày càng khiến tôi khó hiểu.""

"" Ôi dào, khó hiểu thì cứ từ từ mà tìm hiểu. Nếu muốn tôi có thể để cho chị tìm hiểu cả thân thể của tôi.""

"" Biến thái."

" Tôi vì chị mà biến thái."

"" ...""

"" Tiểu Diệp, tôi thực sự rất tiếc với chuyện của chị." Dạ Minh Thụ nói.

"" Cảm ơn cậu."

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười nhìn Dạ Minh Thụ. Cô bắt gặp ánh mắt phức tạp trên khuôn mặt của Dạ Minh Thụ. Hắn thở dài, nói nhỏ.

" Tiểu Diệp, giá như chị không phải thì thật tốt."

Tiêu Tiểu Diệp không nghe rõ những gì mà Dạ Minh Thụ nói.

" Tiêu Tiểu Diệp!" Một giọng nói lạnh lùng khác vang lên Bạch Niên Vũ âm u đứng ở đấy.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy Bạch Niên Vũ thì không hiểu sao có chút sợ hãi.

" Bạch Niên Vũ, lâu rồi không gặp." Dạ Minh Thụ nói. Ý cười trong câu nói của hắn ta lộ rõ.

" Lại đây!" Bạch Niên Vũ nói, hắn xem lời của Dạ Minh Thụ như gió thoảng.

Tiêu Tiểu Diệp theo bản năng đi lại chỗ Bạch Niên Vũ. Bỗng nhiên một cánh tay khác giữ chặt lấy tay cô.

" Chúng tôi còn đang bận. Bạch Niên Vũ, anh không thấy bất lịch sự sao?" Dạ Minh Thụ nắm lấy tay của Tiêu Tiểu Diệp, lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ với lấy tay của Tiêu Tiểu Diệp, kéo mạnh về phía của anh. Tiêu Tiểu Diệp theo quán tính ngã vào ngực của Bạch Niên Vũ.

" Dạ Minh, nếu cậu dám đụng tới cô ấy dù chỉ một chút thì tôi sẽ giết cậu." Bạch Niên Vũ nói.

" Tôi trông chờ." Dạ Minh Thụ cười rộ, nhưng nụ cười ấy chỉ khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo tới từng sống lưng.

" Nói với hắn rằng: đừng đụng tới đồ của tôi."

" Lão đại cũng có lời cần chuyển tới anh: đừng đụng tới bảo bối của lão đại." Dạ Minh Thụ nói.

Tiêu Tiểu Diệp không hiểu gì về cuộc đối thoại giữa hai người này

nhưng điều khiến cô thắc mắc là tại sao Bạch Niên Vũ lại gọi Dạ Minh Thụ là Dạ Minh.

Chương 30

Bạch Niên Vũ kéo tay Tiêu Tiểu Diệp đi. Hắn siết tay rất mạnh, khiến cho Tiêu Tiểu Diệp nhăn mặt.

-Bạch Niên Vũ, buông ra, anh làm đau tôi.- Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

Bạch Niên Vũ vẫn vậy, cứ lạnh lùng kéo cô đi. Tiêu Tiểu Diệp giật tay mạnh nhằm thoát khỏi Bạch Niên Vũ. Đột nhiên Bạch Niên Vũ dừng lại, thả tay của cô ra. Tiêu Tiểu Diệp xoay cổ tay suýt nữa thì bị Bạch Niên Vũ bóp nát.

"" Tiêu Tiểu Diệp, em quên rằng mình là người đã có chồng rồi sao?"" Bạch Niên Vũ lạnh nói. Từng âm điệu lạnh như băng.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ. Hắn ta tối qua còn vào khách sạn với phụ nữ, bây giờ lại tới đây nói chuyện với cô. Nực cười, "" Bạch Niên Vũ, anh quên rồi sao. Hôn nhân của chúng ta chỉ là một cái cam kết chứ không phải là hôn nhân thật sự cho nên tôi qua lại với ai thì liên quan gì tới anh cơ chứ?""

Bạch Niên Vũ sững người, "" Tiêu Tiểu Diệp, em quá rồi đấy!""

"" Quá ư? Bạch tiên sinh, tối qua anh tới chỗ của Mục Tử Kỳ làm gì?"" Tiêu Tiểu Diệp nói. Trông cô bây giờ chẳng khác gì oán phụ cả.

"" Mục Tử Kỳ? Sao em lại biết cô ta?""

"" Biết ư? Tôi còn biết rằng cô ta chính là kẻ đã bắt cóc tôi nữa. Bạch Niên Vũ, anh nói xem, anh giải thích như thế nào.""

Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp rồi thở dài, "" Giải thích? Nếu anh nói anh tới tìm cô ta vì em thì em có tin không hả?""

""..."" Tiêu Tiểu Diệp cứng họng. Bạch Niên Vũ không giống như đang nói dối.

"" Tiêu Tiểu Diệp, ngày mai đúng 7 giờ em nhớ xem tin tức buổi sáng."" Bạch Niên Vũ nói.

"" Tại sao tôi phải xem?"" Tiêu Tiểu Diệp ngó người, đang yên đang lành bắt người ta đi xem tin tức.

"" Nó sẽ chứng minh cho em thấy đêm hôm đó tại sao tôi lại tìm Mục Tử Kỳ."

""...""

"" Tiêu Tiểu Diệp, tôi không muốn quản việc bạn bè của em nhưng mà em đừng qua lại với Dạ Minh Thụ. " Bạch Niên Vũ trầm nói.

"" Tiểu Thụ ư? Tại sao lại không thể?""

"" Hắn không giống như những gì em tưởng đâu."

"" Tôi quen cậu ấy lâu rồi. Cậu ấy là người như thế nào tôi hiểu rõ.""

"" Dạ Minh Thụ mà em quen bây giờ không phải là Dạ Minh Thụ mà em đã từng quen..."" Bạch Niên Vũ giải thích, "" Nói tóm lại em đừng qua lại với hắn."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng không đáp. Cô không muốn tranh cãi thêm gì với Bạch Niên Vũ nữa.

- Tiểu Diệp, tôi biết, ở bên một kẻ như tôi em sẽ gặp phải nhiều phiền phức nhưng tôi hi vọng em có thể hiểu cho tôi. Những kẻ đã nằm trong thế giới ngầm thì sẽ chẳng bao giờ có cảm giác gọi là bình yên. Quá nhiều thứ bất lực, tôi mong em sớm thích ứng và cũng mong em dù có chuyện gì xảy ra cũng có thể tin tưởng tôi như em đã từng nói.- Bạch Niên Vũ nói xong rồi cứ thể bỏ đi. Để lại Tiêu Tiểu Diệp đứng đấy.

Tiêu Tiểu Diệp chôn chân tại đấy, cô đã từng nói với hắn rằng sẽ tin hắn nhưng khi có chuyện xảy ra thì cô lại đổ cho hắn đầu tiên. Cô chẳng khác gì một kẻ tiểu nhân cả. Cô nhìn theo bóng dáng rời đi của Bạch Niên Vũ, trong lòng có một cảm giác lạ.

Lạc Cẩn Viên...

Mục Tử Kỳ im lặng ngồi trên ghế salon, cô im lặng đến lạ thường. Cô vừa nhận được tin toàn bộ thị trường của Mục thị đã bị đóng băng, cổ phiếu đang không ngừng rớt giá. Bạch Niên Vũ đã hành động.

Vearly ngồi một bên uống trà, là người Anh nên hắn có phong thái uống trà rất thanh lịch nhưng ai biết được đằng sau sự thanh lịch ấy lại là một con người tàn bạo, âm hiểm như thế nào. Hắn đặt tách trà xuống mặt bàn, miệng cười:" Bạch Niên Vũ cũng làm nhanh thật. Mới tối qua thôi mà đã khiến cho Mục thị chao đảo rồi. Không hổ là truyền nhân của cái gia tộc kia." Hắn bình tĩnh giống như một người vừa đọc một bài báo về chứng khoán. Như là một lời bình luận vậy.

Mục Tử Kỳ nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng. Vearly nhìn cô, cười rộ hơn.

"" Em lo gì cơ chứ. Ngày nào tôi còn chưa chán em, ngày ấy tôi còn đang bảo vệ em. Yên tâm, tôi có thể chịu trách nhiệm với em."

"...""

" Em xem, bây giờ em trở thành kẻ thù của bao nhiêu nhà rồi. Bạch gia, Tĩnh gia." Vearly nói," Nhầm, còn có cả gia tộc Krisen nữa chứ. Tôi quên mất Bạch Niên Vũ còn là người thừa kế của gia tộc đó. Em đụng tới quá nhiều rồi."

"..."

" Người có thể bảo vệ em lúc này chỉ có tôi thôi."

Vearly đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Đường đường là Vearly Weasley mà bây giờ chỉ vì một người đàn bà mà đối đầu với cả ba gia tộc lớn trong thế giới ngầm. Hắn từ ba giờ đã coi trọng đàn bà như thế nhỉ. Nực cười thật.

Hắn chợt nhớ ra một chuyện, rút điện thoại ra.

" Vearly." Đầu dây bên kia bắt máy.

" Con chip, cậu đã cài vào người Tiêu Tiểu Diệp?" Vearly nói.

" Tôi đã cài. Anh chắc chắn con chip kia sẽ hoạt động?"" Đầu dây bên kia nói.

" Yên tâm." Vearly nói rồi tắt máy.

Vearly xoay người lại, nhìn Mục Tử Kỳ," Em nên biết ơn tôi. Tôi vì em mà đối nghịch cả thiên hạ rồi đấy."

"" Anh gọi cho Lục Ẩn?"" Mục Tử Kỳ lo lắng.

" Đương nhiên. Chẳng phải đây là điều mà em muốn sao?""

Đây là điều mà cô muốn sao? Mục Tử Kỳ tự hỏi bản thân.

" Con chip sẽ hủy hoại cô ta." Vearly cười." Lúc Bạch Niên Vũ trông thấy con chip hoạt động thì như thế nào nhỉ?""

" Có cách nào để đưa con chip ra không?"" Mục Tử Kỳ hỏi.

" Không thể, con chip cần 5 ngày để ăn sâu vào trong thần kinh. Nếu như tối qua em nói cho Bạch Niên Vũ thì may ra còn cứu được đấy nhưng bây giờ thì muộn rồi." Vearly nói," Hối hận rồi sao?""

"..." Mục Tử Kỳ im lặng. Hối hận ư? Cô không chắc nữa, trong cô có quá nhiều suy nghĩ.

" Sớm muộn rồi em cũng sẽ hối hận thôi." Vearly trầm trầm." Nếu tôi là em tôi sẽ không cố chấp như vậy. Tại sao em lại không thể để cho thứ tình cảm mà em đã vứt bỏ 10 năm kia nó ngủ quên luôn. Tại sao vẫn còn cố níu kéo nó. Nhân sinh, bất quá chỉ giống như một ly trà, đầy cũng tốt, vơi cũng tốt, cần chi phải tranh giành? Đậm cũng tốt, nhạt cũng tốt, đều có hương vị riêng của nó; ấm áp cũng được, lạnh lẽo cũng chẳng sao."

Tại sao không thể vứt bỏ ư? Mục Tử Kỳ cười. Bởi vì cô không muốn người đàn ông đã từng xem cô là tất cả bây giờ lại đang trở thành thế giới của người khác.

" Vearly, tại sao anh khuyên tôi cố chấp mà anh lại không thể buông tha cho tôi nhỉ." Mục Tử Kỳ cười.

" Yêu của em là ngu si, điên cuồng. Cách của tôi khác em, em xem em về Trung Quốc nổi lại tình xưa thì tôi vẫn chẳng làm gì cả. Tôi khôn hơn em nhiều."Vearly trào phúng.

" Đúng vậy. Anh khôn hơn tôi nhiều." Mực Tử Kỳ thở dài.

"" Vẫn là để duyên quyết định đi." Vearly nói.

Cuộc sống, bởi vì quan tâm, cho nên có thống khổ; bởi vì hoài nghi, cho nên mới tổn thương; bởi vì xem nhẹ, cho nên vui vẻ; bởi vì đậm bạc, cho nên hạnh phúc. Chúng ta đều là những vị khách qua đường, rất nhiều sự tình, chúng ta đều không thể làm chủ được, hết thảy đều nên để tùy duyên.

Chương 31: Ngoại truyện

Đây không được coi là một chương chính thức nhưng tôi vẫn quyết định nhá hàng cho các cậu.

Truyện tuy vẫn còn ở giai đoạn đầu nhưng mà tôi vẫn sẽ giới thiệu cho các cậu các câu nói của Bạch Niên Vũ (Sau này tôi sẽ gọi anh là Vũ sẹo, lí do tại sao thì các bạn phải còn lâu mới biết.)

1.

"Em có thích cá cảnh không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Có." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

"Nhà anh có một bể cá rất lớn. Không biết em có hứng thú không?" Bạch Niên Vũ lại hỏi tiếp.

"Cá gì?"

" Cá Piranha."

"" ... ""

2.

"" Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ suy nghĩ một lát, đột nhiên rút điện thoại ra." Thiên

Dương, tôi cần mua gấp một cái sân bay. Anh xem có chỗ nào thích hợp không?"

Tiêu Tiểu Diệp sững sốt," Anh đang làm gì vậy hả?"

" Chẳng phải em bảo khoảng cách của chúng ta quá lớn sao? Mua nguyên cả sân bay, như vậy chẳng phải giữa chúng ta đi lại sẽ thuận tiện hơn sao. Anh không ngại khoảng cách, anh chỉ ngại không đủ máy bay để đi vào tim em."

3.

" Gia đây, ngay cả một cọng lông của vợ còn chưa được chạm thế mà cái con khỉ đột nhà người dám bỏ thuốc lão bà của gia sao? Cho vào hố cá ngay. Gia bức rồi đấy."

4.

" Em thích nhất là con vật gì?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Chó." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Bạch Niên Vũ rút máy ra gọi cho mẹ.

" Mẹ có cần con nữa không?"

" ... "

Bạch Niên Vũ ngắt máy, nhìn cô cười:"Nhà anh có một con chó, mẹ anh không thích nó nữa, em có cần không?"

5.

Tiêu Tiểu Diệp nhợt nhạt nằm trên bàn mổ. Sợ hãi nhìn Bạch Niên Vũ,"" Tuy anh là chồng trên danh nghĩa của tôi thì cũng nên nói một câu an ủi đi chứ."

"Em yên tâm. Cho dù em có chết thì cũng có người khác thay em yêu tôi." Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

"Anh không nói được câu nào tử tế hơn sao?"

"Nếu như em chết, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều sẽ đốt hương cho em. Bởi vì em đã để lại cho đời một người đàn ông độc thân đầy quyến rũ."

"Tôi nên gọi anh là Bạch Tự Sướng."

"Không sao. Phụ nữ chẳng quan tâm đến tên của anh đâu. Họ chỉ quan tâm đến vẻ đẹp trai của anh thôi."

"Anh nói tiếng chó."

"Vậy tôi nói tiếng người cho em. " Bạch Niên Vũ cười, hét lớn với tất cả bác sĩ," Vợ gia mà chết, gia cho tất cả các người vào tắm bể cá nhà gia."Bạch Niên Vũ hôn lên trán của Tiêu Tiểu Diệp:" Yên tâm. Nếu mà lão Thần Chết có tới đây bắt em đi thì anh sẽ cho lão vào xem bể cá cảnh nhà anh."

6.

"Tiêu Tiểu Diệp, lấy tôi?" Bạch Niên Vũ nói.

"Cho tôi một lí do."

"Em thích theo khuynh hướng xã hội hay cá nhân."

"" Xã hội."

" Phụ nữ bây giờ tuyển chồng hỏi tìm chồng có tài sản nhiều. Cả gia sản nhà anh chỉ có mỗi tiền và anh. Anh sợ kẻ gian nó lấy mất hết tài sản nhà anh cho nên anh đang cần tìm một vị phu nhân để quản lí tài sản giúp. Phụ nữ bây giờ tuyển chồng cần tìm tình yêu đích thực. Suy cho cùng thì anh không thấy kẻ nào phù hợp với em ngoài anh. Từ hai giả thiết trên, anh kết luận là em vẫn nên lấy anh đi."

" Cá nhân."

" Trong chứng minh nhân dân của anh, em có biết họ ghi đặc điểm nhận dạng là gì không? Sẹo dài 5 cm rạch qua mày. Em biết đấy, đâm lao thì phải theo lao. Em khiến cho tài sản của tôi bị tổn thất. Nếu như không vì em thì anh sẽ không mang sẹo. Cho nên em vẫn là lấy anh để bù đắp thiệt hại đi. An ủi phần nhan sắc bị tổn thương."

7.

" Em sợ sau khi tôi chết thì sẽ thành góa phụ sao? Yên tâm cho dù em có thành góa phụ thì vẫn là Bạch phu nhân, vẫn là Krisen đệ nhất phu nhân. May mà em lấy tôi nên mới có nhiều danh hiệu như vậy đấy. Em vẫn nên cảm ơn tôi vì ngày ấy đã sai người đi lấy hộ khẩu cho em."

8.

" Em là bông hoa mặt trời sang chói mà tôi vĩnh viễn không bao giờ có thể chạm tới."

9.

"" Em nói tôi là cầm thú. Được tôi cho em thấy cầm thú là như thế nào."

10.

"" Nếu như trước đây, khi thấy được tình cảm của em thì nhất định tôi sẽ rất hạnh phúc. Nhưng bây giờ tình yêu của em lại khiến tôi đau đầu. Tôi không muốn để bàn tay dơ bẩn của mình hủy hoại đi hào quang của em."

11.

"Trên thế gian điều gì tổn thương nhất? Không phải là không yêu, mà là người tôi yêu sâu đậm nhất, lại chẳng hề tin tưởng tôi."

12.

"" Anh đã trở về như lời em đã ước.

Anh sẽ không đi nữa, chỉ khi nào em đuổi anh đi.

Anh vẫn ở đây, vẫn là chồng của em."

13.

"" Em bảo anh đi ngủ với con đàn bà khác?

Vợ à, nòng nọc của anh chỉ có thể trên người em mà chạy nhảy."

14.

"" Nếu con muốn đánh nhanh thắng nhanh thì con phải hạ thân để cướp về." Bạch Niên Vũ ôm lấy cậu nhóc.

" Năm xưa ba cũng vậy sao?" Cậu nhóc kia ngây thơ hỏi.

"" Năm xưa ba sử dụng hạ thân để nói chuyện với mẹ.""

"" Bạch Niên Vũ anh dám bày cho con những cái như vậy sao?"
Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

"" Vợ à anh xin lỗi."

" Hóa ra năm xưa bà phải hạ người xuống làm nô tài cho mẹ."

"" Từ nô tài lên làm hoàng thượng cũng là cả một quá trình rồi đấy."

15.

"" Ba, cái sẹo trên mặt ba tại sao lại xuất hiện vậy?" Tên nhóc hỏi.

" Đây là minh chứng cho tình yêu vĩ đại của ba dành cho mẹ." Bạch Niên Vũ ấm áp nói.

" Tàm lam. Chơi ngông bị ngã thì cứ nói đi, bày đặt ngôn tình ngôn tiếu." Cậu bé cười.

"" ... ""

16.

"" Em nói anh không thương em. Thế thì tại sao chỉ khi nghe tin em bị đứt tay thì anh suýt nữa đã cho toàn bộ gia nhân vào bể cá."

17.

"" Thế giới này rộng lớn là thế, đi đến cùng trời cuối đất cũng không gặp được em, nhưng đồng thời thế giới cũng quá ư là nhỏ bé, gặp ai, cũng thấy giống em."

18.

" Anh yêu em. Nhử thế cái cách mà anh thả hoa trên người em vậy."

19.

"" Hi vọng, Bạch phu nhân của anh mãi là Tiêu Tiểu Diệp."

20.

" Đừng mỉm cười như vậy với anh, vì như thế sẽ khiến anh không thể buông bỏ em mà rời xa thế giới này.

Đừng khóc với anh, vì anh không muốn lúc xuống hoàng tuyền lại không thể quên được em."

21.

" Em là người mà cả kiếp này anh lưu luyến. Cho dù cho anh đã quên đi giọng nói của em, quên đi nụ cười của em, quên đi khuôn mặt của em thì mỗi lần nhớ đến em, thứ cảm giác đó vẫn chẳng bao giờ thay đổi: Yêu."

22.

"" Anh đồng ý li hôn với em vì anh yêu em.

Anh đồng ý từ bỏ người con gái mà anh yêu nhất cũng là vì anh yêu

em.

Cho nên Bạch phu nhân, khi nào em cảm thấy em ở ngoài kia bất lực thì về đây. Cửa lớn Bạch gia vẫn vì em mà mở, ô phối ngẫu của anh vẫn sẽ bỏ trống để chờ em lại một lần nữa kí tên vào. Cho dù em có la cà bao lâu nữa thì cũng nhớ về nhà, ở đấy, có một Bạch Niên Vũ chờ và yêu em.""

23.

"Tiêu Tiểu Diệp, em nói tình yêu của chúng ta không đủ vĩ đại. Vậy ngày mà em cưới người mới, anh sẽ hỏi hắc xem hắc có thích hồ cá nhà anh không."

24.

"" Kẻ nào dám động tới lão bà của gia thì chúc mừng, các người đã giành được một vé đi tắm ở hồ cá nhà gia."

25.

"" Thanh phong minh nguyệt (Làm bạn với gió trăng) tôi diễn không được. Còn cầm thù thì là nghề của tôi."

26.

" Bạch phu nhân, chúng ta lại tới cục dân chính rồi.""

27.

"" Cho dù có chuyện gì xảy ra thì Bạch phu nhân hay Krisen phu nhân vẫn là cháu gái của Tĩnh gia- Tiêu Tiểu Diệp."

28.

"" Bao giờ thì em tới nhà anh xem hồ cá."

Chương 32

Tiêu Tiểu Diệp đi tới bệnh viện, lúc đi vào cô đã thấy cả một dàn vệ sĩ bảo vệ quanh bệnh viện. Khí thế của bọn họ khiến cho cái bệnh viện ồn ào trở nên yên lặng đến lạ lùng.

- Tiểu thư!- Một vệ sĩ ra trước đón cô.

- Chỗ của Vũ phu nhân ở đâu - Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Vũ phu nhân đang ở tầng 7, phòng 701 ạ. Để tôi đưa tiểu thư tới đấy.-Vệ sĩ kia cung kính trả lời.

- Thôi không cần. Tôi tự đi được

Tiêu Tiểu Diệp tự đi. Cô hông muốn làm phiền bất cứ ai cả. Để ý mới thấy rằng từ khi cô bị bắt cóc tới giờ thì camera trong bệnh viện đã nhiều hơn. Chỗ nào cũng có người bảo vệ.

Hiện đang là lúc vào thăm bệnh nhân tấp nập nhất, thang máy khá chật, có ba y tá hộ lý và năm sáu người nhà bệnh nhân vào thang máy với cô. Vẻ mặt của người nhà bệnh nhân nặng nề hơn cả trời mưa gió; đứng trước bệnh tật, họ phải chịu đựng tổn thất về sức khỏe, thời giờ, tiền bạc thậm chí ngay cả người thân của mình. Tiêu Tiểu Diệp lòng khẽ nhói lên. Bình thường, cô chỉ loay hoay ở phòng phẫu thuật và văn phòng của mình. Hôm nay, khi tận mắt nhìn thấy cảnh người nhà bệnh nhân như thế này thì có chút chạnh lòng. Hóa ra ngoài cô, cũng có rất nhiều kẻ là con ghẻ của ông trời.

Cửa thang máy mở, tầng thứ 7. Trong vòng mấy phút mà như đã trải

đủ mấy mùa nóng lạnh, Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng gạt bỏ những ý nghĩ rối bời. Cô đi tới căn phòng 701.

Căn phòng bệnh được thiết kế theo gam màu ấm, sáng sủa, tường dán giấy màu xanh da trời, treo những bức tranh sơn thủy êm đềm nhẹ nhõm, ánh sáng đầy đủ mà không chói mắt. Ít ai có thể hình dung được căn phòng như thế này lại dành cho bệnh nhân không thể chữa trị được. Cô nhìn xuyên qua lớp kính, trên cái giường trắng, Vũ Nhân khô héo đang nằm, cái chụp chụp thở ô xi gắn vào mũi là sợi dây cuối cùng duy trì sự sống của bà ta. Bên cạnh bà ta là Tiêu An Tình tiều tụy ngồi cạnh. Không còn cái trang điểm lò loẹt, mặc những trang phục hở trên hở dưới nữa, Tiêu An Tình chỉ mặc chiếc quần jean, cái áo len đỏ. Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy cô của 7 năm trước trong người Tiêu An Tình. Khi Tiểu Dương đang yếu ớt nằm trên giường bệnh thì cô cũng đã từng như vậy, ngồi đợi mong một tia hi vọng kì diệu sẽ xảy ra.

Tiêu Tiểu Diệp đẩy cửa vào. Tiêu An Tình chỉ ngược mặt lên nhìn cô rồi nhẹ cười: "" Chị tới rồi à!"" Thanh âm nhẹ khẽ của Tiêu An Tình khiến cho Tiêu Tiểu Diệp có chút thương cảm.

- Cô như thế nào rồi?- Tiêu Tiểu Diệp nhẹ hỏi.

- Bác sĩ bảo mẹ em hết hi vọng rồi. Vết đạn kia đã khiến mẹ...- Tiêu An Tình nghẹn ngào nói." Chị, em phải làm sao đây!"

Tiêu Tiểu Diệp hiểu hơn ai hết cái cảm giác bị mất đi người thân. Cô mất đi ba, mẹ và cả người em trai yêu quý của mình. Nó đã rạch vào lòng cô một vết thương sâu. Vết thương lòng ấy không những không lành mà ngày càng nhức nhối, không biết khi nào mới nguôi.

- Không sao đâu. Cô sẽ không sao cả mà.- Tiêu Tiểu Diệp an ủi.

- Đấy chẳng qua chỉ là một lời động viên thôi. Còn như thế nào, thì một người bác sĩ như chị chắc hiểu phải không?- Tiêu An Tình mắt đỏ hoe.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Cô biết bây giờ an ủi chẳng làm được gì cả, chỉ có thể chấp nhận sự thật. Cô nhìn về phía Vũ Nhân, bà ta đã từng là một người phụ nữ đẹp nhưng bây giờ chẳng khác gì một khúc củi khô nằm chờ chết.

- Chị ra ngoài một chút.

Cô rời khỏi phòng bệnh, đứng ngoài hành lang trầm ngâm.

" Tiêu Tiểu Diệp, cậu thực sự không sao rồi!"" Cung Ân Thần nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp thì xúc động.

" Ân Thần..." Tiêu Tiểu Diệp chỉ nhẹ cười.

" Cậu thấy tình hình của Vũ phu nhân rồi đấy. Khó lắm, duy trì sự sống tới bây giờ đã là kì tích rồi."" Cung Ân Thần nói.

"Đột nhiên tớ cảm thấy những ác cảm của mình đối với mẹ con họ đã mất đi. Chỉ còn lại thương xót." Tiêu Tiểu Diệp thở dài.

"" Diệp, có chuyện này tớ cần nói với cậu."

" Chuyện gì?""

" Lúc trước khi Vũ Nhân cấp cứu, Tiêu An Tình đã hiến máu, nhóm máu của cô ta là AB."

" Tiêu An Tình không phải là em ruột của tôi. Bởi vì nhóm máu của ba tôi là O." Tiêu Tiểu Diệp nói. Ba cô yêu mẹ cô rất nhiều cho nên ông

nhất định không có con với người khác. Từ đầu đến cuối chỉ là để bảo vệ gia đình nên... cô hiểu.

" Hóa ra cậu đã sớm biết."

" Không. Khi cậu nói tới mới biết."

" ..."

Cung Ân Thần nhìn Tiêu Tiểu Diệp, " Diệp, hấn tới đây rồi. Thẩm Hạ Thiên đã tới Trung Quốc rồi."

Tiêu Tiểu Diệp ngăn người nhìn cô, Cung Ân Thần và Thẩm Hạ Thiên có một chuyện tình như thế nào thì cô biết rất rõ, lấm nước mắt, nhiều giả dối. " Đừng nói với tôi là cậu sẽ về Singapore đấy."

" Không. Tôi không trở về đâu. Tôi sẽ ở đây. Cho dù hấn có tới thì tôi cũng sẽ không chấp nhận." Cung Ân Thần nhẹ nói.

- Bác sĩ Cung, bệnh nhân ở phòng 708 lên cơn co giật...- Tiếng hộ lí gọi Cung Ân Thần.

- Được rồi. Tôi tới đây.- Cung Ân Thần nói xong thì chạy nhanh tới.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía phòng bệnh, Tiêu An Tĩnh vẫn ngồi lặng đấy.

- An Tình, mấy ngày rồi em chưa về nhà, về chút đi.- Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tiêu An Tình khẽ lắc đầu.

- Đừng cứng đầu nữa, cô Vũ cũng không mong em thành ra như thế

này đâu. Về Tiêu gia đi. Chị đưa em về.

Lần này Tiêu An Tình có suy nghĩ đắn đo một lát rồi cũng đồng ý theo Tiêu Tiểu Diệp về.

Trên đường về Tiêu gia, cả hai người hầu như không trò chuyện gì mấy. Chỉ khi Tiêu Tiểu Diệp hỏi thì Tiêu An Tình mới trả lời, còn lại thì im lặng. Chỉ chốc lát thì Cẩm Tú Viên đã hiện ngay trước mắt. Kể từ khi xảy ra chuyện thì Cẩm Tú Viên đã trở nên u ám lạ thường. Cái vẻ hào nhoáng của nó đã bị che lấp bởi sự tang thương, lạnh lẽo.

Tiêu An Tình và Tiêu Tiểu Diệp vào nhà. Căn phòng khách nơi đã từng có án mạng nay đã được lau chùi sạch sẽ nhưng vẫn không thể giấu được cái lạnh của nó.

- Chị Tiểu Diệp... em gọi chị như thế có được không?- Tiêu An Tình khẽ nói.

Mới đầu Tiêu Tiểu Diệp có chút xa lạ nhưng sau đó vẫn mỉm cười: "Được. Em có thể gọi."

- Chị Tiểu Diệp, em có chuyện muốn nói với chị!

- Chuyện gì?

- Là chuyện của 10 năm về trước.

(Tg: Tiêu An Tĩnh chính là nhân vật mà tôi thấy áy náy nhiều nhất. Lúc bắt đầu đã định sẵn là cô sẽ không có một cái kết cục đẹp nhưng vì chuyện tình của TTD-BNV nên đành phải khiến cho nhân vật này

chịu thiệt.)

Chương 33

Mười năm trước...

Căn nhà nhỏ nhếch nhác trong khu ổ chuột. Một cô bé ngồi trước cửa run run. Trời rất lạnh, cả người cô bé đã xanh tím lên, cô cố gắng hà hơi vào tay để xoa đi cái lạnh.

- Đã nửa đêm rồi mà sao mẹ vẫn chưa về nhỉ? - Cô bé nhẹ nói.

Hôm nay là sinh nhật tám tuổi của cô, cô đang chờ mẹ về nhưng vẫn chưa thấy. Đột nhiên bóng hình lá lướt của một người phụ nữ xuất hiện. Trời như vậy nhưng cô ta chỉ mặc một chiếc váy ngắn cũn, mặt thì son phấn lòe loẹt. Cô bé kia trông thấy thì vội vàng chạy tới, cầm lấy bàn tay lạnh cóng của người phụ nữ kia.

"" Mẹ, sao giờ mẹ mới về!" Tiếng nói nũng nịu của cô bé cất lên.

Người phụ nữ kia vuốt đầu của cô bé: "" An Tình, trời lạnh như thế này sao con vẫn còn đứng ở đây? Mau vào đi con, trời lạnh rồi."

An Tình yếu ớt cười, "" An Tình là đang chờ mẹ về đón sinh nhật cùng. ""

Vũ Nhân khựng người lại, bây giờ cô mới nhớ rằng hôm nay là sinh nhật của con gái mình. Cô áy náy nhìn con, nhẹ nói: "" An Tình, vào nhà đi con. Chúng ta đón sinh nhật nào! ""

Căn nhà nhỏ bé thấp thoáng ánh nến. Hôm nay đã quá hạn nộp tiền điện rồi nhưng nhà vẫn không có tiền nên đã bị cắt, chỉ có thể dùng

nến để thấp sáng. Nơi căn bếp tối lò mò, Vũ Nhân đang nấu tạm gói mì ăn liền, nhà đã hết đồ để ăn rồi.

- An Tình, mẹ xin lỗi, sinh nhật của con mà chẳng thể làm được gì cả.

- Không sao. Có mẹ đón sinh nhật cùng con là được.- An Tình ngoan ngoãn cười.

Bát mì nóng hổi cuối cùng cũng được nấu xong. Vũ Nhân ngồi đối diện An Tình, khẽ cười:"" An Tình năm nay đã tám tuổi rồi. Con gái của mẹ, chúc con một đời bình an."

An Tình cười rộ, vừa ăn vừa thổi. Vũ Nhân xoa nhẹ đầu của đứa con gái nhỏ bé. An Tình chính là tất cả những gì cô có. Tám năm rồi, cô đã sinh con được tám năm rồi. Cô làm đĩ, đấy là điều mà cả khu xóm này đều biết. Công việc của cô chính là tiếp khách, qua đêm với đủ hạng đàn ông. Người ta nói cô xinh đẹp mỹ miều nhưng lại dấn thân vào cái con đường người đời khinh bỉ. Nhưng ngoài nghề này, cô chẳng thể làm gì khác nữa. Cô là trẻ mồ côi, không nơi nương tựa. Trong một lần đi khách, cô chẳng may dính bầu. Cô đã từng có ý định bỏ đi đứa trẻ nhưng lương tâm cô lại không cho phép. Cuối cùng cô cũng quyết định sinh đứa trẻ mà cô không biết ba nó là ai ra. Tám năm qua bên cạnh cô luôn có An Tình bầu bạn. Mỗi tối đi khách về sẽ đều có một bông dướng nhỏ bé đứng trước cửa nhà đợi cô. Cô chỉ tiếc một chuyện, đấy là không thể cho con một cuộc sống đầy đủ.

Nước mắt khẽ rơi. Cô mau chóng lau nhanh.

- An Tình, con ăn xong nhớ dọn dẹp. Hôm nay mẹ rất mệt.- Vũ Nhân đi về phía giường.

- Vâng ạ!- An Tình vâng lời.

Nằm trên giường, cô lại khóc, nước mắt rơi thấm ướt gối. Đột nhiên một vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy eo cô: "" Mẹ, mẹ đừng khóc nữa."

Cô xoay người lại ôm lấy An Tình, " An Tình, con có trách mẹ không? Có trách thân phận thấp hèn của mẹ không?"

" Không, con không trách mẹ chút nào. Mẹ là mẹ của con, con không trách mẹ." An Tình nhẹ nói.

Vũ Nhàn ôm chặt lấy con gái hơn. Một người mẹ luôn luôn muốn con mình hạnh phúc, muốn con mình no ấm, nhưng một con đĩ như cô cả đời cũng không thể cho con được những điều ấy. Trong đêm đông rét lạnh thế nhưng trong căn nhà nhỏ nhếch nhác kia lại ấm tới lạ.

Sáng hôm sau, lúc Vũ Nhàn dậy thì An Tình vẫn còn ngủ. Cô khẽ đắp chăn cho con, rồi rón rén xuống giường. Cô lại tiếp tục nghề của cô. Mặc chiếc váy ngắn, trang điểm lên, cô tiếp tục làm đĩ. Cô đi tới quán bar, đây là nơi cô làm việc. Trong quán cũng có rất nhiều người như cô, đang chờ khách tới.

- Vũ tỉ, chị nghe tin gì chưa?- Tiếng A Hoa gọi cô. Cô ta cũng là gái.

- Chuyện gì?

- Sở Liên từ chim sẻ thành phượng hoàng rồi. Cô ta cuối cùng cũng khiến cho cái gã béo họ Kiệt kia bỏ vợ. - A Hoa dùng cái giọng khinh bỉ để nói.

- Thế à.- Cô chỉ nhàn nhạt nói. Mấy cái chuyện này cô cũng chẳng quan tâm cho lắm.

- Mà Vũ tỉ, sao chị cứ thế trẻ mãi không già thế nhỉ? 33 tuổi mà vẫn

như thưở mới vào nghề vậy.- A Hoa kia lại nói tiếp.Quả thật Vũ Nhân rất trẻ, sẽ không ai tin khi nghe nói đây là gái một con.

- Không biết nữa. Tạo hóa ban tặng cho tôi sao.- Vũ Nhân cười.

- Chắc chắc... Người như chúng ta làm dĩ cũng khổ. Đẹp nhưng lại chỉ là thứ công cụ làm ấm giường.- A Hoa thở dài.

Vũ Nhân nghe xong thì cũng có chút buồn." Đẹp nhưng lại chỉ là thứ công cụ làm ấm giường..." Đã đánh thẳng vào tim cô.

Đột nhiên ngoài cửa quán, một đám người áo đen xông vào. Trong quán dần trở nên hỗn loạn. Kế tiếp đó là một người phụ nữ đi vào. Người phụ nữ kia rất đẹp, khuôn mặt nhân hậu, khác với những kẻ áo đen kia. Đi kế bên bà là một người đàn ông. Người đàn ông kia tìm một cái ghế cho người phụ nữ ngồi, điệu bộ rất cung kính. Người phụ nữ kia ngồi xuống, quét mắt một vòng quay quán rồi dừng lại nơi phía cô.

Ông chủ quán bar- Lang Âng vội vội vàng vàng chạy ra, sợ hãi nhìn người phụ nữ kia:

- Phu nhân... không biết hôm nay phu nhân ghé quán có việc gì không ạ?- Giọng điệu run run sợ hãi của ông ta đối với người phụ nữ kia khác xa điệu bộ cao cao tại thượng của ông ta hằng ngày.

- Cần người sạch sẽ- Người đàn ông bên cạnh kia lạnh nói.

Lang Âng nghe thấy thế thì nhìn xung quanh, nơi quán bar này tìm người sạch sẽ thì lấy đâu ra.

- Cô ấy.- Thanh âm nhẹ nhàng của người phụ nữ kia cất lên.

Ai ai cũng nhìn về hướng mà người phụ nữ đang nhìn, hay nói cách khác là nhìn về phía Vũ Nhàn.

"Tôi ư...?" Vũ Nhàn bối rối.

"Đúng vậy. Là cô." Người phụ nữ kia nói.

Vũ Nhàn đi về phía người phụ nữ kia. Khí chất của người phụ nữ kia khác hẳn với những người như Vũ Nhàn. Thanh thuần, cao quý và uy quyền.

- Tôi có việc này không biết cô có hứng thú không?- Người phụ nữ kia nói.

- Tôi được lợi gì?- Vũ Nhàn hỏi.

-Lâm Tiểu Yến tôi có thể cho cô mọi thứ cô muốn.- Lâm Tiểu Yến vừa nói vừa xoay chiếc nhẫn có khắc hình chim ưng.

Vũ Nhàn khi nghe thấy cái tên Lâm Tiểu Yến thì cô mới hiểu được rốt cuộc tại sao Lang Ẩng phải nể sợ cô ta rồi. Ở cái thế giới ngầm không ai là không biết hình khắc chim ưng này. Nó chính là đại diện cho Tĩnh gia, một trong tứ đại hắc đạo. Mà người sở hữu nhẫn ngọc này chính là những người bậc cao của Tĩnh gia.

Chương 34

Vũ Nhàn mỉm cười, " Được thôi. Tôi sẽ giúp cô."

Lâm Tiểu Yến cũng mỉm cười đáp lại," Thành giao."

Vũ Nhàn cùng Lâm Tiểu Yến rời khỏi quán bar. Hai người lên chiếc xe Bentley Bentayga. Vũ Nhàn quả nhiên thán phục trước nội thất của chiếc xe này. Ngay cả da bọc ghế cũng thuộc loại cao cấp.

- Cô có muốn ghé qua nhà chút không?- Lâm Tiểu Yến hỏi.

- Có.

- Số nhà cô ở đâu?

- Phố A.

Chiếc xe sang trọng nhanh chóng chuyển bánh.

" Cô muốn tôi giúp cô việc gì?" Vũ Nhàn lên tiếng.

Lâm Tiểu Yến nhìn Vũ Nhàn, mắt phượng khẽ nhú lại," Việc tôi nhờ cô sẽ khiến thanh danh của cô bị tổn hại nặng. Cô thực sự muốn?"

" Một con điểm như tôi còn thanh danh sao?" Vũ Nhàn cười, nụ cười chua xót.

" Làm tình nhân của chồng tôi. Đấy chính là yêu cầu." Lâm Tiểu Yên thản nhiên nói.

Vũ Nhàn ngạc nhiên. Một người phụ nữ thế mà lại đi tìm tình nhân cho chồng mình, nực cười. Người ta bây giờ giữ chồng không được thế mà người phụ nữ lại để cho chồng đi, còn tìm tình nhân hộ chồng.

Lâm Tiểu Yến như nhìn thấu suy nghĩ của Vũ Nhàn. " Chắc cô đang nghĩ tôi là một người lập dị đúng không? Vợ mà lại giúp chồng ngoại tình."

"..." Vũ Nhàn im lặng.

" Tôi làm như vậy cũng vì gia đình của mình thôi. Bây giờ bảo vệ chồng và con là việc cấp bách nhất của tôi."

" Tôi thật sự không hiểu. Một người có quyền lực như cô sao lại phải lo sợ như vậy chứ?""

" Quyền thế thì làm được cái gì. Đâu phải cứ có tiền, có thế là làm nên chuyện. Với lại trong thế giới ngầm này, ai biết sự ngờ."

" Rốt cuộc cô muốn tôi thật sự làm gì?""

" Có rất nhiều người đang muốn hủy diệt Tĩnh gia. Điều mà chúng làm đầu tiên chính là ám sát các nhân vật cấp cao của gia tộc chúng tôi. Tôi bị cấy chip điện tử có chứa một loại khí độc có thể gây chết người. Bây giờ trong thế giới ngầm, Tĩnh gia và Tiêu gia đang được gắn chặt với nhau bởi cuộc hôn nhân của tôi. Chia rẽ một phần tay cánh của Tĩnh gia sẽ giúp những kẻ kia đạt được mục đích. Chỉ cần cuộc hôn nhân của chúng tôi có trục trặc thì bọn chúng nhất định sẽ vui mừng. Cho nên tôi muốn cô làm tình nhân cho chồng tôi, khiến cho bọn chúng tin thật." Lâm Tiểu Yến nói.

Hóa ra là vậy. Vũ Nhân hỏi tiếp: "" Muốn tình nhân cho chồng cô thì có thể nhờ các minh tinh điện ảnh, sao cứ phải là những kẻ thấp kém như tôi?""

" Bôi tro trát trấu lên mặt Tĩnh gia, đường đường là thiên kim của Tĩnh gia nhưng lại chẳng bằng một kẻ thấp kém." Lâm Tiểu Yến trả lời.

" Những người như các cô thật biết nhìn xa trông rộng." Vũ Nhân tán phục. Đến cả những chuyện làm làm tổn hại thanh danh của mình cũng dám làm.

" Những gì tôi muốn, cô đã biết. Vậy còn cô, cô muốn gì?"" Lâm Tiểu Yến nhẹ nói.

Vũ Nhân suy nghĩ, cô muốn gì. Tiền bạc đương nhiên cô muốn, cuộc sống sung túc cô cũng muốn. Đột nhiên trong đầu cô nhớ tới một chuyện. " Tôi muốn cô chu cấp cho cuộc sống của mẹ con tôi, hãy cho nó được đến trường."

" Được. Tôi sẽ chu cấp toàn bộ. Con cô sẽ được học ở Cẩm Chiêu Thực, ngôi trường của giới quý tộc. Con cô sẽ được tính như là một thành viên trong gia tộc Tĩnh gia, sẽ được bảo hộ."

" Đừng để con tôi dính dáng tới Tĩnh gia các người, đừng xem nó như một thành viên của gia tộc. Ai chắc chắn sau này gia tộc các người sẽ không gây nguy hiểm cho con tôi." Vũ Nhân từ chối. Dính đến thế giới ngầm đã là một việc nguy hiểm, bây giờ lại còn dính phải cái gia tộc như này nữa thì nhất định sẽ lành ít dữ nhiều.

" Được. Nhưng con cô sẽ được bảo vệ chặt chẽ." Lâm Tiểu Yến nói. Vũ Nhân và cô đều giống nhau ở một điểm, đó chính là không muốn con mình kiên quan tới hắc đạo. " Hôm nay, cô hãy dọn đến sống ở

Tiêu gia. Cô hãy cư xử sao cho giống một chút, trong đó nhất định đang có gián điệp cài vào nên cô đừng để lộ ra."

" Được."

Chiếc xe dừng lại trước khu phố ổ chuột. Việc một con Bentley Bentayga sang trọng xuất hiện ở nơi nghèo nàn như thế này nhất định sẽ gây ra sự chú ý. Vũ Nhân định xuống xe thì Lâm Tiểu Yến đã ngăn lại.

" Chờ đã. Tôi cần chắc chắn không ai bám đuôi chúng ta." Lâm Tiểu Yến nói.

Cô rút cài áo ra, ấn vào viên ngọc nơi cài áo," Phong Ảnh tình hình thế nào?"

" Đã an toàn, phu nhân có thể ra."

Lúc này thì cả hai mới an tâm ra ngoài.

Lâm Tiểu Yến đi tới nhà Vũ Nhân. Trước cửa, An Tình đang chơi đùa. Cô bé vừa nhìn thấy mẹ thì vui mừng.

- Sao hôm nay mẹ về sớm vậy?

- Hôm nay mẹ không phải đi làm.

- Cô kia là ai vậy mẹ?- An Tình để ý tới người phụ nữ đi cùng mẹ về.

- Chào con, cô là bạn của mẹ cháu, con có thể gọi cô là dì Yến.- Lâm Tiểu Yến giới thiệu.

- Dì Yến, dì thật đẹp. Quên mất, cháu là An Tình. - An Tình khen

ngợi.

Lâm Tiểu Yến véo đôi má bầu của An Tình, "" Tiểu Tình, cháu rất đáng yêu, hết như cái tên của cháu vậy, sự chân thành tốt đẹp."

Vũ Nhàn nãy giờ nhìn cô cháu nói chuyện bây giờ mới lên tiếng, " Lâm Tiểu Yến, cô có thể chờ tôi được không? Tôi phải thu dọn đồ đạc."

" Tôi có chuyện, phải đi ngay. Cô thu dọn xong sẽ có người của tôi lo. Cô hãy làm như những gì tôi bảo." Lâm Tiểu Yến nói rồi liền nhanh chóng rời đi.

" Mẹ, chúng ta đi đâu vậy?"" An Tình ngây thơ nhìn về phía mẹ.

" Chúng ta sẽ chuyển nhà, sống ở một nơi tốt hơn."" Vũ Nhàn giải thích.

" Thật ư?"

" Thật."

" Vậy chúng ta làm nhanh lên đi ạ!"

Chiếc xe chở hai mẹ con tới Cẩm Tú Viên. Cô bé vừa bước xuống từ chiếc xe cao cấp liền lạc vào tổng thể kiến trúc to lớn này, suốt dọc đường đi càng lúc càng thấy kinh ngạc.

Đúng là lâu đài trong truyện cổ tích! Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một tòa lâu đài thật ở khoảng cách gần như vậy, nơi này cao sang,

tuyệt đẹp như thiên đường vậy.

Mặt trời ló từ trong đám mây chiếu rọi ánh sáng rực rỡ, làn sương mù mờ ảo, lập lờ như biển mây vây lấy Cẩm Tú Viên, tựa như một bức thi họa; đỉnh mái trắng tinh, tạo hình duyên dáng, cao thấp đan xen, lầu trong lầu, cửa sổ thông thiên thẳng xuống, cột trụ đều thiết kế dáng vòm, điển hình cho phong cách kiến trúc Pháp.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tán cây xanh, người hầu đều mặc đồng phục trắng tinh nối đuôi nhau đi ra. Không khí thật mộng ảo, hương thơm ngát tự nhiên tràn ngập, còn có hồ nước xanh biếc bao quanh biệt thự. Tất cả đều khiến cô bé chợt cảm thấy mình như nàng công chúa vậy.

" Mẹ, từ giờ chúng ta sẽ sống ở đây sao?" An Tình ríu rít.

"" Đúng vậy."

Hai người được thủ hạ của Lâm Tiểu Yến dẫn đến một căn nhà biệt lập ở gần hồ nước. Khi bước vào, thì đã có một người đàn ông đợi ở đấy. Ánh mặt trời phảng phất trên khuôn mặt anh tuấn của anh. Anh ta xoay người lại, nhìn về phía hai mẹ con Vũ Nhàn, cất giọng trầm trầm:

- Chắc cô đã biết việc của mình rồi đúng không?

- Phu nhân đã nói.

- Được. Hãy giúp chúng tôi hoàn thành vở kịch điên rồ này.

- Được.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, cả ba người trở về căn nhà chính.

Nơi phòng khách xa hoa kia, cả ba mẹ con Lâm Tiểu Yến, Tiêu Tiểu Diệp, Tiêu Dương Vĩ đã ở đấy. Tiêu Cảnh nắm lấy tay của Vũ Nhân, tay của người đàn ông này rất lạnh.

- Yến, anh có chuyện cần nói.

Lâm Tiểu Yến quả là một diễn viên tốt, diễn y như thật.

- Tiêu Cảnh, hai người này là ai? - Lâm Tiểu Yến run run.

- Là người mà anh yêu.

- Anh đang nói cái gì vậy?

- Cô ấy và anh đã qua lại nhiều năm rồi. Đây là con gái của anh. - Tiêu Cảnh vừa nói, vừa chỉ về phía An Tình.

- Ba, tại sao ba lại làm như vậy!

- Tiểu Diệp, xin lỗi. Ba không phải là người ba tốt.

- Tiêu Cảnh, hãy nói với em đây chỉ là một sự hiểu nhầm. - Lâm Tiểu Yến mắt đỏ hoe.

- Yến, xin lỗi. Anh yêu cô ấy. Từ giờ cô ấy sẽ sống với anh.

- Anh chọn đi: Một là em, hai là cô ta. - Lâm Tiểu Yến hét toáng lên.

- Anh chọn cô ấy. - Nói rồi Tiêu Cảnh kéo tay Vũ Nhân và An Tình đi.

Vũ Nhân có thể cảm nhận được tay hắn đang rất run. Không ngờ chỉ là một vở kịch thôi nhưng đã khiến cho hắn như vậy.

- Phần của tôi đã xong. Những việc còn lại, cô làm đi.- Tiêu Cảnh nói rồi bỏ đi.

An Tình nãy giờ chẳng hiểu gì cả, vội cầm lấy tay mẹ." MẸ, có chuyện gì vậy?"

" Chỉ là một vở kịch điên rồ thôi." Vũ Nhân nhẹ nói.

Chương 35

" Tiểu Diệp, em mong chị đừng hận mẹ em nữa. Năm xưa tất cả đều là do kế hoạch của mẹ chị và chú Tiêu. Mẹ em cũng chỉ làm theo những gì mà mẹ chị dặn."" An Tình cầm lấy tay của Tiêu Tiểu Diệp.

" Yên tâm. Chị đã sớm biết tất cả. " Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Hóa ra chị đã sớm biết. Nhưng em vẫn muốn xin lỗi chị." An Tình như trút được gánh nặng.

" Ngốc. Chắc em cũng đói rồi phải không? Chúng mình cùng ăn tối." Tiêu Tiểu Diệp dìu An Tình vào phòng ăn.

Trên bàn đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn. Tiêu Tiểu Diệp chăm chú gấp cho An Tình. An Tình lúc đầu còn thấy ngại nhưng một lúc sau đã không còn nữa. Ăn xong, Tiêu Tiểu Diệp ra ngồi chơi ở phòng khách còn An Tình thì đi tắm.

Tiêu Tiểu Diệp vừa ngồi xuống ghế thì lưng đã đau ê ẩm, như bị kim chích vậy. Cô lấy tay xoa nhẹ sau lưng, càng xoa càng đau. Trời ạ, cô đâu có đến tháng, tuổi thì vẫn còn trẻ mà sao lại bị đau lưng như vậy chứ, một lúc sau thì lưng đã không đau nữa. Thế là cô cũng chẳng quan tâm. Nhưng cô lại không biết rằng có một loại độc đang hoành hành trong cơ thể cô.

Bạch Niên Vũ kể từ sau khi gặp Tiêu Tiểu Diệp đến giờ tâm trạng vẫn không được tốt. Nãy giờ ngồi một mặt đen sì ở ghế.

- Niên Vũ, cậu cần gì phải như vậy nhỉ? Tiêu Tiểu Diệp không tin cậu thì cứ mặc kệ đi. Đàn bà phụ nữ bây giờ khó hiểu lắm.- Tưởng Dạ lên tiếng. Hắn đến đây tròn 1 tiếng đồng hồ rồi mà Bạch Niên Vũ cũng chẳng mời hắn một ly trà.

- Cậu thì biết cái gì chứ? - Bạch Niên Vũ cau mày.

- Không biết? Phụ nữ qua tay tôi không dưới một ngàn. Đối với phụ nữ, tôi hiểu rất rõ. Ngay cả chu kì sinh lí của mấy cô tình nhân của tôi, tôi còn hiểu nữa là.- Tưởng Dạ cười.

- Tên bệnh hoạn. Vợ tôi sao có thể so sánh với mấy cô bồ của cậu chứ! - Bạch Niên Vũ khinh bỉ.

- Mười năm trước cậu cũng từng nói như vậy. Cái gì mà " Mực Tử Kì không phải cái hạng đàn bà kia ". Thế rồi thì sao, ả ta cho cậu một phát đạn suýt xuống Quý Môn quan, mới đây còn bắt cóc vợ cậu. Bạch Niên Vũ, thế là thế nào! Phụ nữ trở mặt còn hơn cả lật sách.- Tưởng Dạ nói. Mười năm trước Bạch Niên Vũ đã bị lừa một lần rồi, vậy mà cái tên này vẫn còn định đi theo cái con đường cũ ấy sao?

- Yên tâm. Tôi tin cô ấy không giống như vậy đâu!- Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

- Tưởng Dạ, cậu có thể đừng nghi ngờ nhân phẩm của chị họ tôi thế được không?- Lâm Thiên Dương nãy giờ ngủ gật trên ghế dài, bây giờ mới lười biếng nói.

- Có những người mà chúng ta tưởng hiểu rất rõ nhưng hóa ra lại chẳng phải.-Tưởng Dạ lạnh nói.

- Chấn Tưởng Dạ, cậu đừng vì chuyện của bản thân mà suy bụng ta

ra bụng người nữa. Diệp tì nhà tôi bằng thanh ngọc khiết lắm, đâu giống như cô ta.- Lâm Thiên Dương ngáp dài.

- Được rồi. Chị cậu là nhất.- Tưởng Dạ bất đắc dĩ nói.

- Bạch Niên Vũ, cậu sao im lặng thế hả?- Lâm Thiên Dương bây giờ mới nhớ tới thành phần im hơi lặng tiếng này giờ.

- Hai cậu có thấy lạ không? Vụ ám sát lần này có rất nhiều điều bất thường, tại sao An Tình chỉ bị đánh ngất, trong khi tất cả những người khác đều bị bắn.- Bạch Niên Vũ nêu ra vấn đề này giờ mà bản thân suy nghĩ.

- Đúng rồi. Thật lạ!- Lâm Thiên Dương cũng gật đầu.

- Róc từng mảnh xương cá.- Tưởng Dạ nói.

- Ý cậu là vẫn chưa tới lượt sao?- Bạch Niên Vũ nghi ngờ.

- Đúng vậy. Vẫn là nên bảo vệ cô ta một chút. Xương cũng chỉ mới vài mẩu đầu thôi.-Tưởng Dạ cảnh cáo.

- Được.-Bạch Niên Vũ nói.

- Về đây. Chuyện cậu nhờ tôi nhất định tôi sẽ giải quyết.- Tưởng Dạ rời đi.

-Tôi cũng về đây.- Lâm Thiên Dương uể oải nói rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Bạch Niên Vũ trầm ngâm ngồi một lát rồi cũng rút điện thoại ra,""Thần Dực, phải thêm người bảo vệ An Tình. Chắc chắn sẽ còn xảy ra chuyện."

Hắn gọi xong thì lại ngồi im lặng. Nhớ tới hành động của Tiêu Tiểu Diệp cười nói lúc sáng là hắn lại tức điên. Hắn nghe báo cô đang đi cùng với Dạ Minh thì đã chạy xe như một thằng điên đi tìm cô, thế mà nhận lại được sự nghi ngờ của cô. Chết tiệt.

"" Reng..reng..reng.. " Tiếng chuông điện thoại reo lên. Bạch Niên Vũ nhìn dòng số hiện ở màn hình thì mày nhú lại.

"" Alo."" Bạch Niên Vũ nghe máy.

"" Have you forgotten me, my son?"" (Quên ta rồi sao, con trai?)
Tiếng phụ nữ từ đầu dây bên kia.

"" No, I always miss you, my mother."" (Không, tôi luôn nhớ bà, mẹ của tôi.) Bạch Niên Vũ lạnh nói.

"" I received the news that you were married." (Ta nhận được tin là con đã kết hôn.) Người phụ nữ kia nói tiếp.

"" So what?"" (Thì sao) Bạch Niên Vũ vẫn duy trì thái độ như cũ.

"" Congratulations to you!"" (Chúc mừng con)

" Mrs. Krisen, What do you want?"" (Bà Krisen, bà muốn gì?)

" Your wife is very nice and beautiful. I like her. I want you to take her to England. Anyway, she is also my daughter-in-law." (Vợ con rất tốt và xinh đẹp. Mẹ thích con bé. Mẹ muốn con đưa nó tới Anh. Dù sao con bé cũng là con dâu của ta.)

"" Mother, you are a person who indulges in hypocrisy." (Mẹ, bà là kẻ giả nhân giả nghĩa.)

" Oh, I'm joyless. "" (Ôi, ta rất không vui.)

" I don't care." (Tôi không quan tâm.)

" Erik, Do you call her your mother?"" (Erik, có phải con gọi bà ta là mẹ con đúng không?)

" Yes, I do." (Vâng.)

"Don't forget who gave birth to you? Not her, it's me." (Đừng quên ai đã sinh ra con. Không phải bà ta, là mẹ.) Giọng điệu của người phụ nữ kia đã bắt đầu tức giận.

" You aren't worthy." (Bà không xứng đáng.) Bạch Niên Vũ vẫn lạnh nói.

"" Erik, can you forgive me? " Người phụ nữ kia nhẹ nói.

" I've never forgiven you."

Chương 36

" Erik, con không nghe thấy lời mẹ nói sao? Mười năm trước là mẹ sai, đáng lẽ mẹ không nên như vậy!"" Người phụ nữ kia thay đổi giọng điệu. Bà ta không sử dụng tiếng Anh nữa, bà ta nói bằng tiếng Trung.

" Ôi! Mẹ yêu quý, con cứ tưởng sau bao nhiêu năm mẹ đã quên tiếng Trung rồi. Hóa ra mẹ vẫn còn nhớ. Tôi đây rất kinh ngạc, Bà Emma Krisen." Bạch Niên Vũ cười.

"" Erik, con có thể ngưng đá đểu mẹ được không?"" Emma Krisen bên kia cũng cười.

" Bà nói tôi có nên tha thứ cho bà không nhỉ? Sau tất cả những gì bà đã làm cho tôi. Bà huấn luyện cho tôi trở thành cái thứ gì hả? Giết người, tranh giành quyền lực. Bà giết ngay chính cả chính chồng bà, bạn thân của bà chỉ để lấy quyền thừa kế. Cựu Bạch phu nhân, bà nói tôi tha thứ cho bà như thế nào đây hả?"" Bạch Niên Vũ dần như phát điên lên.

" Erik, đừng bao giờ gọi ta là Bạch phu nhân. Cái tên đấy chỉ là chuyện của 34 năm trước. Còn bây giờ Bạch Phu nhân đã là người khác rồi." Emma lạnh nói.

"" Vậy được. Tôi gọi bà là Krisen đệ nhất phu nhân nhỉ!""

" Không. Con gọi ta là mẹ đi."

" Mẹ ư? Ngoài việc sinh tôi ra để trói buộc ba thì bà chẳng còn tư

cách gì để xứng cho tôi gọi một tiếng mẹ."

" Hahaha.. My son, cho dù con có khinh bỉ ta đi chẳng nữa thì con cũng đang mang trong mình dòng máu của gia tộc Krisen, vẫn mang trong mình dòng máu của kẻ đê tiện của ta? Con bảo ta giết Bạch Chỉ ư? Erik, hình như con quên rằng là năm xưa kẻ nào đã là đồng phạm của ta. Là ai đã gắn để con chip vào trong người ông ta." Emma cười lớn.

" ... "

" Erik, con cảm thấy như thế nào? ""

" Mười năm trước, tôi không hề bỏ con chip."

" Are you sure?""

" Tôi không hề."

" Erik, ta kể cho con chuyện này nhé. Cách đây 8 ngày, ta nhận được một đơn đặt hàng. Trong đơn chỉ đặt duy nhất một con chip "" Hoa hồng sắt", và người đặt hàng này là Weasley đấy. Con nói xem, có phải quá trùng hợp không? À, ta con nghe nói là con chip ấy đã được sử dụng, cách đây 5 ngày, hình như là ngày mà...." Emma cố tình không nói.

" Là ngày mà Tiểu Diệp bị bắt cóc. Tại sao bà không nói sớm cho tôi hả?"

" Tại sao ta phải nói. Ta đâu phải là mẹ con, mẹ con mang họ Tôn mà!"

" Shit!"" Bạch Niên Vũ tắt máy. Gọi đến số điện thoại của Tiêu Tiểu

Diệp.

- Ai đấy?- Tiêu Tiểu Diệp nghe máy

- Em đang ở đâu?

- Bạch Niên Vũ?

- Tôi hỏi em đang ở đâu?

- Ở bệnh viện. Tôi vừa đưa An Tình tới đây.

- Em ở đây cho tôi, không được đi đâu cả.

- Tại sao?

- Tôi bảo em ở đây!- Bạch Niên Vũ tức giận nói rồi tắt máy.

Hắn hùng hổ chạy ra khỏi phòng làm việc. Vệ sĩ thấy bộ dạng của hắn thì nhất định biết là đã xảy ra chuyện rồi.

Bệnh viện....

Tiêu Tiểu Diệp bị Bạch Niên Vũ tắt máy mà đen cả mặt. Tên này càng ngày càng bệnh nặng. Lúc này tới giờ cô rất đau lưng. Đứng lên ngồi xuống đau vô cùng.

- Tiểu Diệp, chị có sao không? Nãy giờ vẻ mặt của chị không được tốt cho lắm!-An Tình lo lắng, cô để ý là thỉnh thoảng Tiêu Tiểu Diệp sẽ đưa tay về phía sau lưng rồi lại nhăn mày.

- Không sao. Chị ra ngoài một chút. Chắc mấy ngày nay quen nằm trên giường nên bây giờ vận động có thể khó thích ứng.

- Vậy chị cứ ra ngoài đi. Em trông mẹ cũng được.

Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi phòng. Thiên hạ, đau quá đi mất. Cô cố gắng đi lại nhưng càng đi càng đau.

Đột nhiên Dạ Minh Thụ từ đâu xuất hiện, cười với cô.

" Tiểu Diệp, trùng hợp quá, tôi lại cố tình gặp được chị rồi."

" Cậu là thằng điên."

" Ai da, chị bị đau lưng sao?"

" Ừ. Chắc là do nằm nhiều." Tiểu Diệp nói.

" Nằm nhiều ư? Hóa ra nó phát tác rồi."

" Cái gì phát tác cơ?" Tiêu Tiểu Diệp khó hiểu.

" Hoa hồng sắt." Dạ Minh Thụ điềm nhiên trả lời.

" Hoa hồng sắt? Là cái gì?" Tiêu Tiểu Diệp nghe Dạ Minh Thụ nói thì đầu rối mù.

" Là thứ độc mà năm xưa mẹ chị phát minh đấy. Cái thứ mà khiến con người chết đi trong bệnh tật."

Tiêu Tiểu Diệp khựng lại. Cô nhìn Dạ Minh Thụ, tại sao hắn lại biết chứ?

- Tiêu Tiểu Diệp, chị nhìn tôi kinh khủng vậy?- Dạ Minh Thụ vẫn là cái giọng điềm nhiên kia.

- Tại sao cậu lại biết chuyện của mẹ tôi?

- Tại sao ư? Tôi biết rất nhiều thứ, bao gồm cả thủ phạm thật sự giết ba mẹ cô.

-Cậu nói gì cơ?- Tiêu Tiểu Diệp bất ngờ.

- Dạ Minh Thụ, tôi đã bảo cậu đừng bao giờ đụng tới cô ấy rồi mà!- Bạch Niên Vũ xuất hiện, phẫn nộ nói.

- Tiêu Tiểu Diệp, thủ phạm ở gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời.- Dạ Minh Thụ nói xong thì rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp chạy tới định níu lấy tay hắn thì cơn đau ở lưng lại nhói lên, cô ngã mạnh xuống đất. Bạch Niên Vũ lo lắng chạy tới đỡ cô dậy.

- Đau...! - Tiêu Tiểu Diệp chỉ thốt lên được một tiếng rồi ngất đi.

- Chết tiệt!- Bạch Niên Vũ rửa thềm.

Hắn bế cô dậy rồi đưa cô rời khỏi bệnh viện.

Tiêu Tiểu Diệp từ từ tỉnh dậy. Đầu cô choáng váng, cô ngửi thấy được mùi hóa chất khắp căn phòng. Cô nhìn căn phòng nơi cô đang nằm, rất khác với phòng ở bệnh viện, nói đúng thì cao cấp hơn gấp ngàn lần.

" Bạch phu nhân, cô tỉnh rồi sao?" Tiếng một người đàn ông vang lên.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hắn, hắn mặc bộ âu phục sang trọng. Khuôn mặt mang chút lai tây. Cô nhìn hắn rất quen, giống như đã từng gặp mặt.

" Bạch phu nhân, lưng cô đã đỡ chưa?" Người đàn ông kia hỏi tiếp.

"" Đỡ hơn rồi. Nhưng anh là ai?" Tiêu Tiểu Diệp thều thào. Người đàn ông này thực sự rất quen mặt.

"" Quên anh rồi sao? Mới 5 năm không gặp mà đã quên rồi!"" Người đàn ông kia cười nhẹ.

"" Năm năm?""

" Tiểu sư muội, bây giờ muội vẫn còn thích đốt cháy phòng thí nghiệm nữa chứ?" Người đàn ông kia nói. Giọng điệu anh ta mang chút ý cười.

Tiêu Tiểu Diệp trong đầu đột nhiên xuất hiện một hồi ức. Chàng trai đứng dưới nắng mùa thu, mỉm cười với cô." Tôn Niệm Hàn? Thật sự là anh sao?"

" Tiểu sư muội giờ mới nhớ sao? " Tôn Niệm Hàn gật đầu.

"" Đây là đâu? Tại sao anh lại ở đây?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Đây là Tuyết Linh Viên." Bạch Niên Vũ nãy giờ bị hai người kia xem như không khí thì có chút bức mình.

"" Bạch Niên Vũ, anh sao lại ở đây?" Tiêu Tiểu Diệp giật mình. Tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy, lần nào cũng thù lù xuất

hiện một cái khiến người ta sợ hãi.

"" Đây là nhà của tôi." Bạch Niên Vũ đen mặt.

Thiên hạ, Tiêu Tiểu Diệp cô chỉ vừa mới ngất xỉu thể mà đã chạy vào hang cọp rồi.

"" Thôi. Hai người có thể đừng xem tôi như không khí được không?""
Tôn Niệm Hàn cắt ngang.

"" Tôi bị sao vậy?"" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"" Lần mà em bị bắt cóc, em đã bị cài " hoa hồng sắt" vào người. Đó là loại khí mà năm xưa bố mẹ em đã phát minh ra. Bây giờ nó đang phát tác trong người em." Tôn Niệm Hàn giải thích.

"" Dạ Minh Thụ? Sao cậu ta lại biết chuyện?"" Tiêu Tiểu Diệp chợt nhớ tới một chuyện.

"" Dạ Minh Thụ bị đa nhân cách, người mà mấy hôm nay em tiếp xúc chính là Dạ Minh, nhân cách thứ hai của Dạ Minh Thụ." Bạch Niên Vũ nói.

"" Đa nhân cách?"" Tiêu Tiểu Diệp ngớ ngàng.

"" Nhân cách chính đã bị tiêu diệt. Dạ Minh đang là kẻ nắm quyền điều khiển. Hắn là kẻ lắm mưu nhiều kế, nguy hiểm khôn lường." Tôn Niệm Hàn nói thêm.

""... " Có quá nhiều việc đang xảy ra với cô. Hết người này sang người khác.

"" Yên tâm. Hắn không làm gì em đâu." Bạch Niên Vũ nói.

"" Vậy bây giờ tôi phải làm thế nào mới có thể lấy được con chip ra?"" Tiểu Tiểu Diệp lo lắng.

"" Không biết. Vẫn còn đang tìm giải pháp." Bạch Niên Vũ thở dài.

"" Yên tâm. Với cái đầu óc của anh, em đảm bảo không sẽ không sao đâu!"" Tôn Niệm Hàn nói.

"" Mà sao anh với Bạch Niên Vũ lại biết nhau." Tiểu Tiểu Diệp hỏi. Hai người này rất lạ.

"" Anh họ Tôn. Dì anh là Tôn Lệ." Tôn Niệm Hàn giải thích.

"" Hóa ra là vậy."

" Tiểu Diệp, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Chờ ngày đầu óc anh khai sáng cho em."" Tôn Niệm Hàn dặn dò rồi rời đi.

"" Em có vẻ thân cận ta nhỉ?"" Bạch Niên Vũ chua chát.

"" Liên quan tới anh." Tiểu Tiểu Diệp lạnh lùng.

"" Tôn Niệm Hàn nói em phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Em yên tâm, ở với tôi không lo bệnh tật."

"..."

"Em có thích cá cảnh không?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

" Có." Tiểu Tiểu Diệp trả lời.

"Nhà anh có một bể cá rất lớn. Không biết em có hứng thú không?"

Bạch Niên Vũ lại hỏi tiếp.

"Cá gì?"

" Cá Piranha."

"" ... ""

Chương 37

Tiêu Tiểu Diệp đơ mắt. Hắn vừa nói hắn nuôi cá hồ sao? Tên này bị bệnh sao?

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy. Chẳng lẽ nuôi cá hồ là sai sao?" Bạch Niên Vũ nói.

"" Anh không thể nuôi loại cá gì dễ thương một chút được hay sao?"" Tiêu Tiểu Diệp thờ dài.

"Không. Tôi thấy cá hồ rất dễ thương." Bạch Niên Vũ vẫn thản nhiên nói.

"Dễ thương? Anh nuôi nó làm gì hả?"" Tiêu Tiểu Diệp run run.

"" Giết người, làm cảnh." Bạch Niên Vũ vẫn thản nhiên.

"Giết...người...ư?"" Tiêu Tiểu Diệp lắp bắp. Cái tên Bạch Niên Vũ này rốt cuộc là thần kinh không ổn định ở chỗ nào vậy, ai đó đưa hắn đi đi. Lỡ có ngày hắn phát bệnh thì hắn sẽ cho cô vào hồ cá mất.

"Chỉ cần em ngoan một chút thì tôi sẽ không ném em vào hồ cá đâu.

"Bạch Niên Vũ như hiểu được suy nghĩ của cô.

"Ng ngoan ư? Đại ca, tôi đã 27 tuổi rồi, không phải đứa trẻ 7 tuổi nữa." Tiêu Tiểu Diệp đau khổ. Hắn coi cô là thiếu niên nhi đồng hay sao?

"Tuổi tác của em thì liên quan quái gì tới tôi!"" Bạch Niên Vũ bỏ ngoài tai lời cô nói. (VŨ CA RẤT PHŨ!)

"..." Ba vạch đen hiện trên đầu Tiêu Tiểu Diệp. Hắn là đang bơ cô.

" Nghỉ ngơi đi. Tôi có việc rồi."

" Việc của anh liên quan quái gì tới tôi!"" Tiêu Tiểu Diệp học theo giọng điệu của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhìn cô đang làm mặt lạnh với anh thì có chút buồn cười. Cô nàng này không trị chắc là không được. Hắn đi về phía giường, bế thốc cô lên.

- Anh làm gì vậy? - Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng.

- Trị em.- Bạch Niên Vũ tà mị cười.

Hắn bế cô tới phòng tắm. Ném cô xuống bồn tắm. " Tùm."

Tiểu Diệp rơi xuống nước.Cả người cô ít nhẹp, chiếc áo lên co rúm lại, ôm lấy thân hình đầy đà của cô.

- Anh, tên cầm thú! - Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

- Cầm thú ư? Thanh phong minh nguyệt (Làm bạn với gió trăng) tôi diễn không được. Còn cầm thú thì là nghề của tôi.- Bạch Niên Vũ cởi cúc áo ra để lộ khuôn ngực vạm vỡ.

Tiêu Tiểu Diệp đờ người nhìn hắn. Bạch Niên Vũ ranh mãnh cười:" Em cứ nhìn thế làm tôi ngại. Dù gì thì người ta cũng chỉ mới 34 tuổi."

Tiêu Tiểu Diệp nhận ra ánh mắt háo sắc của mình thì có chút đỏ mặt, vội che mắt lại. Bạch Niên Vũ cười rộ, hắn xoay lưng lại với cô.

Tiêu Tiểu Diệp hé tay ra, đập vào mắt cô là một bông hoa anh túc màu đỏ rực rất lớn tùy ý lộ ra trên lưng người đàn ông, hình xăm trên người từ bờ vai dẻo dai của hắn kéo dài xuống tận thắt lưng. Uốn lượn theo đường cong cơ thể trắng kiêu của hắn. Loài hoa của tội ác phảng phất, dường như có một sinh mệnh, quyến rũ, hoang dã, không kiêng dè tỏa ra sự mê hoặc hấp dẫn lòng người. Mạnh mẽ và dịu dàng, dũng mãnh và đẹp đẽ cứ như vậy dung hợp trên cơ thể hoàn mỹ của người đàn ông này.

Cô nhìn không được mà thờ dài, sự cao quý toàn vẹn vốn có khiến loài hoa ma quỷ này khi ở trên người hắn lại có thêm một phần ưu nhã, người đàn ông này hoàn mỹ đến mức khiến người ta muốn phạm tội.....

"" Bà xã, nước miếng em chảy rồi kìa!"" Bạch Niên Vũ nhìn bộ mặt háo sắc của Tiêu Tiểu Diệp thì trêu đùa.

Tiểu Diệp giật mình, vội lấy tay quẹt miệng.

"" Thế mà bảo 27 tuổi. Tôi thấy em còn non và xanh lắm." Bạch Niên Vũ cười.

"..." Thanh danh một đời của cô bị hủy hoại trong tay hắn rồi.

"" Ngâm người đi." Bạch Niên Vũ nói.

"" Bạch Niên Vũ, hình xăm sau lưng anh..." Tiêu Tiểu Diệp tò mò. Lúc trước khi cô phẫu thuật cho hắn, cô không để ý.

" Cái này ư? Đây là món quà của một người mà người mà tôi rất quan tâm để lại." Bạch Niên Vũ nhàn nhạt nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn kĩ hình xăm mới có thể nhận ra một điều là bông

hoa anh túc đỏ rực ấy được xăm trên những vết sẹo loang lổ khắp lưng, là sẹo bỏng.

- Sao, thấy thương tôi ư?- Bạch Niên Vũ hỏi.

- Rốt cuộc anh đã bị bỏng nặng tới như thế nào mà có thể hình thành nên vết bỏng lớn vậy?

- Đừng tò mò nhiều như vậy!

- Mà Bạch Niên Vũ, chẳng lẽ anh cởi áo ra chỉ để khoe tôi cái hình xăm sao?- Tiểu Diệp hỏi, nãy giờ hắn ném cô xuống bồn tắm, rồi cởi áo. Vậy hắn định làm gì?

- Giới thiệu với em là đối diện em bây giờ là phòng thay đồ của tôi. Như tôi đã nói, tôi có việc, cần thay đồ.- Bạch Niên Vũ chỉ tay về phía đối diện.

- Vậy anh ném tôi xuống bồn làm gì hả?- Tiêu Tiểu Diệp bức xúc.

- Em dám coi thường lời nói của tôi, cho nên tôi cần phải trị em. Lần này là chỉ ném vào bồn tắm, lần sau nhất định sẽ là hồ cá.- Bạch Niên Vũ cười.

- Tên bệnh hoạn.

- Em nói gì cơ?

- Không có gì!- Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

- Vậy thì ngâm người đi.- Bạch Niên Vũ đi vào phòng thay đồ.

- Nhưng tôi làm gì có đồ để mặc hả?- Tiêu Tiểu Diệp nói.

"..."

"" Này, anh không nghe thấy tôi sao?"" Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, ra khỏi bồn tắm, đi về phía phòng thay đồ.

Thiên hạ, cô nhìn hết toàn bộ người của Bạch Niên Vũ rồi, thực ra là hấn có mặc quần nhỏ. Cơ thể trắng kiện màu đồng. Cơ bắp khỏe khoắn khiến người ta ngơ ngác. Tại sao trên đời này là có người đàn ông đẹp như vậy cơ chứ!

"" A..." Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng che mặt.

Bạch Niên Vũ nhìn cô rồi vẫn thản nhiên mặc đồ. Mặc xong hấn vô lại nhìn cô.

"" Bà xã, em là đang xấu hổ sao?"" Hấn lấy hai tay của cô xuống.

" Anh..." Tiểu Diệp run run. Khuôn mặt như tượng tạc của hấn áp sát vào mặt cô. Đôi mắt màu hổ phách tà mị, chiếc mũi cao thẳng chạm vào mặt cô, khóe miệng hấn hơi nhếch lên, một nụ cười hoàn mỹ. Ngay giờ phút ấy, cô thấy tim mình đập thành thịch.

"" Không sao. Anh chẳng trách em đâu. Sớm muộn gì cũng là của em nên em nhìn trước cũng chẳng sao cả." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh..."

Tiêu Tiểu Diệp chưa kịp nói thì đôi môi của Bạch Niên Vũ đã phủ lên miệng cô. Lưỡi quấn quýt nhau. Tiêu Tiểu Diệp không phản kháng như lần trước nữa mà còn thuận theo hôn lại hấn. Môi lưỡi dây dưa được một lúc thì rời ra.

" Diệp, em thật ngọt!" Bạch Niên Vũ khàn khàn.

Nụ hôn hắn đặt xuống cổ của cô, hắn tham lam nhấm nháp vị ngọt ngào. Tiêu Tiểu Diệp ôm lấy người của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ càng hưng phấn hơn, hắn khẽ cắn nhẹ lên cổ của cô.

" Ưm.." Tiêu Tiểu Diệp rên lên.

" Bạch phu nhân, em có hài lòng với sự phục vụ của tôi không?"
Bạch Niên Vũ rời khỏi cổ của cô. Ánh mắt tà mị nhìn Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, cắn lấy môi.

Bạch Niên Vũ lại hôn lên môi cô. " Đừng cắn môi!"

Tiêu Tiểu Diệp đáp lại nụ hôn của hắn. Môi lưỡi lại dây dưa.

" Tiêu Tiểu Diệp, gả cho tôi không uống phải không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" ... "

" Thay đồ đi. Quần áo để ở tủ sau lưng em." Bạch Niên Vũ dịu dàng nói.

" ... "

" Ở nhà đợi anh!" Bạch Niên Vũ cười, hôn nhẹ lên trán cô. Hắn đi ra khỏi phòng thay đồ.

Tiêu Tiểu Diệp lấy tay đưa lên ngực, nơi này của cô đang đập rất nhanh. Hai má cô nóng bừng. Cô và Bạch Niên Vũ vừa hôn nhau,

mà cô lại còn không né tránh.

" Thiên hạ, sự lạnh lùng của tôi đã bị tên kia lấy mất rồi. Vừa rồi cô còn hùa theo hắn nữa chứ! "Tiêu Tiểu Diệp than trời.

" Em yên tâm. Em chẳng sao cả đâu. Vớ lại môi em rất ngọt." Bạch Niên Vũ đứng ở cửa cười.

" Sao anh vẫn chưa đi hả? " Tiêu Tiểu Diệp hoảng hốt.

" Tôi định nói với em là em gái em bảo em không cần đến nữa. Ở bệnh viện đã có em ấy lo rồi." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh thông báo rồi thì đi đi." Cô tức giận.

" Bạch phu nhân, ngực em cỡ bao nhiêu vậy?"

" Tên biến thái, anh hỏi làm gì hả?"

" Tại ngực em nó nhỏ, tôi bảo người ta đi mua đồ cho em, lỡ mua áo ngực cỡ D rồi, không biết em có mặc vừa không nữa." Bạch Niên Vũ nhìn về phía ngực của cô.

" Cút!" Tiêu Tiểu Diệp tức giận hét lên.

" Được rồi. Mà ngực em nhỏ thật." Bạch Niên Vũ trước khi đi vẫn còn không quên đùa cô.

" Đồ dâm tặc!"

" Em là phu nhân của dâm tặc..."

Chương 38

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cả một phòng thay đồ của Bạch Niên Vũ, từ đồ ở nhà, vest, giày, caravat, đồng hồ thứ gì cũng đều của thương hiệu đẳng cấp, nhưng toàn màu tối, không đen thì xám, không xám thì nâu. Tiêu Tiểu Diệp nhìn căn phòng, cô chú ý tới cánh cửa ở bên tay trái cô. Cô mở cửa ra, ngạc nhiên. Đây cũng là phòng thay đồ, chỉ khác chút là đồ phụ nữ, những chiếc váy dạ hội rực rỡ, túi xách, giày cao gót, đây chính là ước mơ của mọi người phụ nữ.

Tiêu Tiểu Diệp tìm quần áo để thay, cuối cùng cũng chọn được chiếc váy dài tay màu đen có thêu hoa hồng đỏ. Ngắm nghía bản thân trước gương, Bạch Niên Vũ này cũng có thẩm mỹ tinh tế đấy nhỉ. Cô rời khỏi phòng, đi xuống phòng khách, lại càng ngạc nhiên hơn. Bình thường ở Tĩnh gia, cho dù có như thế nào đi chăng nữa thì vệ sĩ cũng không được bố trí nhiều nhưng ở đây thì sao, Này thì người hầu, vệ sĩ đứng xếp một hàng dài. Vừa thấy cô thì họ đã cúi gập người xuống.

"" Đại phu nhân!""

Tiêu Tiểu Diệp che mặt, cái tên kia cũng làm hơi quá rồi. Từ bao giờ, bên cạnh cô đã xuất hiện một người đàn ông. Anh ta mặc bộ vest màu đen, cả người toát ra sự lạnh lùng.

"" Đại phu nhân, tôi là Thần Tự, là quản gia của Tuyết Linh viên. Từ bây giờ trở đi, tôi sẽ phụ trách sự an toàn của phu nhân. Bất cứ điều gì mà cô cần thì cô cứ việc báo với tôi."" Thần Tự cung kính nói.

"" Thực sự không cần phải làm như vậy đâu!"" Tiêu Tiểu Diệp từ

chối.

"" Sự an toàn của phu nhân là trên hết."" Anh ta nói.

"" Thôi được rồi!"" Cô quả thật không muốn làm khó mấy người này nên đành chấp nhận.

"" Phu nhân, cậu chủ đã dặn là phu nhân vừa được tiêm thuốc nên tạm thời không được đi đâu cả. Tuyệt Linh viên này chắc chắn sẽ đủ cho phu nhân chơi." Thần Tụ nhắc lại lời dặn dò của Bạch Niên Vũ.

Chơi ư? Bạch Niên Vũ hẳn xem cô là trẻ con hay sao.

"" Được rồi. Tôi sẽ ở đây và không đi đâu hết." Tiểu Diệp lạnh nói, hẳn ta quá đặt điều với cô rồi.

"" Phu nhân, cô có muốn ghé qua hồ cá xem không ạ?"" Thần Tụ đột nhiên hỏi.

Hồ cá, quả thật cô cũng chưa từng nhìn thấy cá hồ bao giờ, vẫn muốn thử xem nó như thế nào?

"" ĐƯỢC."

Thần Tụ dẫn cô ra khỏi căn biệt thự. Đường vào biệt thự này là hai dãy tử đằng tím, thật sự rất đẹp. Hương thơm dịu của nó phảng phất trong gió, khiến cho tâm trí con người thêm an lành. Thần Tụ dẫn cô tới một căn biệt thự khác. Bước vào đây, cô cảm thấy mấy cái an lành cô vừa cảm nhận bay đi hết. Bề ngoài thì nó có màu trắng trông rất bình thường nhưng bên trong lại khác hoàn toàn. Tông màu đỏ rực rỡ khiến cho người ta liên tưởng tới máu, sàn nhà bằng đá hổ phách thể hiện sự ngang tàn của nó. Ngay căn phòng khách đã treo đầy vũ khí: súng, dao, kiếm... không thiếu thứ gì.

"" Căn biệt thự này là nơi cậu chủ làm việc. Cậu chủ rất có hứng thú với các loại vũ khí nên phòng khách mới được trang trí như vậy!""
Thần Tụ giải thích.

"" À!" Tiêu Tiểu Diệp nói nhẹ.

" Hồ cá ở tầng hai."

"" ... ""

Tiêu Tiểu Diệp chú ý tới bức tranh lớn đặt đối diện với cầu thang. Bức tranh này khiến người ta chỉ liếc qua thôi cũng đủ để bị thu hút. Bức tranh vẽ lên một cô gái, không đúng, là bóng lưng đằng sau của cô gái. Tấm lưng yêu kiều và mái tóc thả ngang eo. Khi nhìn vào bức tranh, ta bị sự bí ẩn của bóng lưng này làm mê muội. Vẻ đẹp tựa kiều sa nhưng cũng mang chút cô độc của cô gái này khiến cho cô có chút ngây dại. Những bông hoa oải hương được vẽ tinh tế hai bên bóng hình, quấn lấy tấm lưng đẹp đẽ của cô gái càng tăng thêm sự huyền bí.

Tiêu Tiểu Diệp đã nghe nói về ý nghĩa của loài hoa đẹp đẽ này: Khắc khoải, đợi chờ. Cô nhớ tới lời mà Lâm Hiểu Khê đã từng nói khi nhắc đến loài hoa này:" Anh sẽ chờ em, vĩnh viễn sẽ đứng ở phía sau chờ em, chờ em có thể một lần mà quay đầu lại."

"Bức tranh này thật đẹp. Thần Tụ, cô gái này là ai vậy?"" Tiêu Tiểu Diệp hiểu kì.

Thần Tụ nhìn Tiêu Tiểu Diệp, nếu bây giờ mà nói cho phụ nhân biết đây là cô thì sao nhỉ?

- Đây là người con gái rất quan trọng đối với cậu chủ. Cậu chủ yêu

cô gái này suốt 10 năm nhưng cô gái này lại chẳng hề hay biết. Chắc là ngay đến cả cậu chủ cô ấy còn không biết nữa!

Tiêu Tiểu Diệp nghe Thần Tự nói thì trong lòng có chút xao động. Đây là người mà Bạch Niên Vũ yêu sao? Hắn ta thế mà cũng chung tình thật nhỉ.

-Nhưng sao cô ấy lại không biết Bạch Niên Vũ?- Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Bởi vì cậu chủ luôn đứng phía sau cô ấy. Chưa từng một lần lộ diện trước mặt cô ấy.

- Hắn là Bạch Niên Vũ, muốn ai mà chẳng được sao lại phải chấp nhận yêu đơn phương như vậy cơ chứ?

- Trên thế gian này, có một vài thứ tình cảm sẽ khiến cho một số người một khi đã đắm chìm trong tình yêu ấy thì mọi sự tự tôn sẽ biến mất, chỉ còn lại trong người chút dư vị của yêu. Nhưng đáng tiếc tình yêu ấy không thể dừng lại cũng chẳng thể đến được. Nên đành phải đứng phía sau.

Thiên hạ, thuộc hạ của cái tên ăn nói điên khùng Bạch Niên Vũ kia thế mà văn phong nhỉ.

- Con người anh nhìn thì lạnh lùng vậy mà cũng có lúc như thế này đây. Sao cậu không đi làm nhà văn cho khỏe?- Tiểu Diệp cười.

Thần Tự nhìn cô, trong tim khẽ xao động. " Khụ khụ, phu nhân, cô đừng đùa tôi nữa. "

" Không, thật đấy!"" Tiêu Tiểu Diệp ngừng cười.

"" Làm nhà văn không nhiều tiền bằng quản gia." Thần Tự nói.

Phụt, ấn tượng đẹp đẽ của Tiêu Tiểu Diệp dành cho Thần Tụ bay theo gió.

"" Thế cô gái này mặt như thế nào vậy?"" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"" Rất đẹp."

" Thế sao lại không vẽ mặt?""

" Bởi vì cậu chủ cũng vừa mới thấy mặt của cô ấy gần đây."

" Sao? Yêu mười năm mà mới đây mới biết mặt sao?""

" Vâng. Mà cô gái ấy cũng mới đây mới biết cậu chủ."

" What?"" Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên. Bạch Niên Vũ yêu một người mà 10 năm không biết mặt. Thánh địa thổ thần ời, hãy cho con biết rốt cuộc Bạch Niên Vũ có vấn đề gì vậy.

" Gần ngay trước mắt nhưng lại xa tận chân trời." Thần Tụ nói."" Phu nhân chúng ta đi tiếp thôi."

" Thần Tụ, đấy thật sự là Bạch Niên Vũ vẽ sao?"" Tiêu Tiểu Diệp lại hỏi. Bạch Niên Vũ cái tên thần kinh kia mà cũng có thể vẽ được thế sao?

"" Vâng."

" Vậy..."

" Phu nhân, chúng ta đi xem hồ cá thôi." Thần Tụ lạnh nói.

" Được rồi."

" Mà cô ấy tên gì vậy?"

"" Amour." (Tiếng Pháp: Tình yêu)

Tình yêu ư? Bạch Niên Vũ cũng thật lẳng mạn.

Tiêu Tiểu Diệp ngây thơ nghĩ rằng Bạch Niên Vũ có người trong lòng nhưng cô lại chẳng hay biết, người ấy lại là cô. Và cũng chính vì điều ấy mà sau này đã xảy ra biết bao nhiêu là hiểu lầm. Cũng chỉ vì cô gái với cái tên tiếng Pháp: Amour.

Bức tranh ấy, Bạch Niên Vũ đã từng dành 3 năm để vẽ, dùng 3 năm để hoàn thành mối tình của mình. Bây giờ cô gái ấy đứng trước bức tranh ấy, ngắm nhìn bóng lưng của mình nhưng cũng chỉ thốt nên được một câu:" Bức tranh này thật đẹp." Không phải là tự dưng Bạch Niên Vũ khoe hồ cá của mình cho Tiêu Tiểu Diệp, hẳn chỉ muốn khi cô nhìn thấy được bức tranh này liệu cô có biết được bóng lưng mà 10 năm Bạch Niên Vũ chờ đợi rốt cuộc là ai? Nhưng đáng tiếc cô không biết được.

"" Không phải là anh chưa từng nghĩ sẽ bỏ em, sẽ quên đi bóng hình của em, mà là cho dù anh cố gắng đến mấy cũng chẳng thể được. Cho nên anh tình nguyện đứng phía sau lắng nghe lời của em tâm sự... Anh có quyền, có thể, điều tra thông tin về em một chút là xong nhưng anh lại không làm, bởi vì anh hi vọng một ngày nào đó, định mệnh sẽ tự cho chúng ta được gặp lại nhau. Và bây giờ định mệnh đã thực sự làm như vậy, chỉ tiếc em lại chẳng hay biết, chỉ có tôi đứng đây chờ em quay đầu lại, nhìn tôi."

~~~~ Bạch Niên Vũ ~~~~

Chương 39

"" Phu nhân đã xem tranh chưa hả?"" Bạch Niên Vũ sốt ruột gọi cho Thần Tự.

"...."

" Thế cô ấy nói gì?""

"...."

" Cái gì? "Bức tranh này thật đẹp ư?" Chỉ từng ấy thôi sao?"" Bạch Niên Vũ tức giận. Hắn mãi mới đưa được cô về nhà để xem tranh vậy mà cô chỉ nói như vậy thôi sao?

"..."

" Được rồi. Có chuyện gì thì báo cáo lại sau!""

Bạch Niên Vũ mặt đen sì ngồi trong xe, miệng không ngừng lẩm bẩm: "" Ngốc... ngốc... nữ nhân ngốc chết đi được."

Thần Dực nhìn sắc mặt đại biến của cậu chủ thì cảm thấy lạ. Chẳng qua chỉ là phu nhân khen tranh đẹp thôi mà cậu chủ đã đại biến thế rồi sao? " Gia, ngài có sao không ạ?"

Bạch Niên Vũ lườm Thần Dực, " Gia đây đang bức."

"..." Thần Dực nhanh chóng ngậm miệng, tập trung lái xe.

" Gia, tới nơi rồi ạ!" Thần Dực báo.

"..."

" Gia, tới rồi ạ!" Thần Dực báo lại.

Bạch Niên Vũ lúc này mới để ý tới Thần Dực, " Gia biết rồi. Hôm nay hộ tống bao nhiêu người?"

" 100 ạ. " Thần Tụ nói.

" Được rồi. Đi thôi." Bạch Niên Vũ nói xong thì đi xuống xe. Lần này gặp mặt chính là khách sạn nằm ở ngoại ô thành phố, hoang vắng, làm việc đỡ phiền phức. Nói là gặp mặt cũng chẳng phải, thực ra giống như cuộc làm ăn thì đúng hơn.

"Bạch tiên sinh, cảm ơn ngài đã tới đây!" Bạch Niên Vũ còn chưa bước lên bậc tam cấp khách sạn, mấy người ở bên trong vội đi ra chào đón.

" Tôi tới đây vì cái gì thì đương nhiên các ngài đã biết đấy." Bạch Niên Vũ lạnh nói. Mấy cái lão già này quả nhiên vẫn chỉ biết nịnh nọt.

Đám người kia bị lời nói không kiêng nể gì của Bạch Niên Vũ đã kích thì có phần xấu hổ. Vội cười trừ," Bạch tiên sinh,mời."

Bạch Niên Vũ ra hiệu cho Thần Dực kiểm tra an toàn rồi đi theo đám người kia. Nơi phòng ăn cao cấp, rất nhiều người đã vào vị trí ngồi của mình. Bạch Niên Vũ ngồi ở hàng đầu, đối diện với Chấn Tường Dạ. Tất cả những người ngồi ở đây đều là các ông trùm trong thế giới ngầm. Họ ngồi thành hai hàng xung quanh sau Chấn Tường Dạ

và Bạch Niên Vũ. Cả hai người bọn họ vẫn giữ bộ mặt lạnh băng. Tuy nhiên, bộ dạng rất khí thế. Mặc dù chỉ ngồi im lặng nhưng từ người vẫn toát ra vẻ uy nghiêm khiến người khác nể sợ.

Bạch Niên Vũ ngồi nghe mấy cái bài thuyết trình thì bắt đầu nản chí. Hắn gõ đầu ngón tay xuống bàn, ra ám hiệu với Chấn Tường Dạ.

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

Chấn Tường Dạ nhận được ám hiệu thì cũng gõ lại.

"Xong. Bắt đầu chứ?"

Bạch Niên Vũ gõ mạnh xuống bàn. Hắn bỏ tay vào túi áo, ấn vào thiết bị truyền tin gửi cho Thần Dực.

"" Các vị, chắc hẳn mọi người ở đây đều biết đến quy tắc của Tứ đại hắc đạo khi làm việc rồi phải không?"" Bạch Niên Vũ lên tiếng, cắt đứt toàn bộ nội dung câu chuyện của mấy ông trùm kia.

" Bạch tiên sinh, ngài có ý gì vậy?" Mấy ông kia hỏi. Bằng chừng này tuổi rồi mà lại bị hai thằng nhóc đáng tuổi con mình dắt mũi.

" Phạm gia thì chết, thuận gia thì sống." Chấn Tường Dạ cười nói.

" Chấn tiên sinh nói đúng. Thế nhưng mấy người ở đây lại phạm mất rồi!"" Bạch Niên Vũ lạnh nói. Ánh mắt cường thế của hắn lướt qua một lượt mấy ông già ở đây.

Chấn Tường Dạ đứng dậy đi ra khỏi chỗ. Hắn tới gần tấm kính tường, mắt nhìn xuống khuôn viên của khách sạn. Người chết la liệt, mới nửa tiếng trước vẫn còn đứng đầy mấy hàng, bây giờ thì máu chảy đỏ cả sân.

" Mới mấy ngày trước, Tĩnh gia đã phát lệnh thanh trừng Lục gia. Là những ai đã ở phía sau âm thầm hỗ trợ cùng với gia tộc Weasley hả?" Bạch Niên Vũ hỏi. Mấy con cáo già chết tiệt, tưởng gia đây dễ đùa sao?

Mấy người kia giật mình. Bọn họ làm kín kẽ vậy mà sao cái tên tiểu tử này lại biết chứ?

" Bạch tiên sinh, ngài đang nói gì vậy?"

"" Tường Dạ?" Bạch Niên Vũ gọi cái tên đang ngấm cảnh kia.

Chấn Tường Dạ bị gọi hồn thì giật mình, xoay người lại. " Đứng sau hỗ trợ Lục gia có tất cả các thế lực ở đây là Uông gia, Lam gia, Giang gia, gia tộc Tanasha...." Hắn đọc lên như một cái máy được lập trình vậy.

Mấy ông trùm kia giật mình. Lúc này chối cũng không được, nhận cũng không xong. Bọn họ chỉ biết nhìn nhau, tay run lẩy bẩy. Bao nhiêu năm tunh hoành trong thế giới ngầm vậy mà bây giờ lại bị hai tên tiểu tử dọa sợ, thanh danh một đời bay hết.

" Sao, không trả lời được sao?" Bạch Niên Vũ hơi gằn giọng.

Một tên trùm đứng dậy, rút súng chỉ về phía Bạch Niên Vũ." Gia nhin mày đủ rồi."

" Đoàn." Chưa kịp bóp cò thì tên kia ngã xuống. Xuyên qua lớp kính cửa là một viên đạn đâm thẳng vào thái dương của hắn. Máu chảy xuống sàn đá trắng.

Mấy tên kia trợn tròn mắt nhìn cái xác. " Hai tên tiểu tử kia, chúng

mày dám giết bọn tao sao? Đến cả ba chúng mày năm xưa còn chưa dám..."

"Đoàng." Cái tên đang nói kia tiếp tục ăn ngay một phát đạn.

"Trường giang sóng sau xô sóng trước. Ba tao không dám giết thì tao giết!" Chấn Tường Dạ nói. Hắn đặt súng lên bàn. Đời này hắn ghét nhất là ai cứ so sánh hắn này nọ.

Mấy tên kia bắt đầu hoảng sợ, súng ở ngay trên người mà không dám rút.

Cánh cửa phòng ăn được mở ra mang hơi tanh nồng của máu xông vào. Ngoài kia, thi thể nằm kín cả sảnh. Thần Dực đi vào, trên mặt hắn vẫn còn vương chút máu, tay vẫn còn cầm kiếm dài. Những tên kia nhìn thanh kiếm trên tay Thần Dực, đấy là thanh kiếm của Bạch Dực, một trong hai đệ nhất sát thủ của thế giới ngầm mà! Tên vừa vào này chính là Bạch Dực. Bọn hắn biết bên Bạch Niên Vũ có hai tâm phúc, luôn thay Bạch Niên Vũ xử lý việc. Chỉ không ngờ lại khủng khiếp như thế này! Một kẻ là Bạch Dực vậy chẳng phải tên còn lại kia là Bạch Tụ sao?

Uông Khởi, một trong những ông trùm ở đây run lên. Mới mấy ngày trước hắn còn đang trả một khoản tiền lớn để hai anh em sát thủ này thủ tiêu Bạch Niên Vũ. Hắn chính là mua dây buộc mình rồi.

Bạch Niên Vũ nhìn biểu hiện của Uông Khởi, có chút thích thú.

"Ông lão gia, ngài sao lại thế này rồi? Gặp người quen nên vui quá mà hóa rồ sao?" Bạch Niên Vũ cười. Lão già kia cả gan sai Bạch Dực đi giết hắn, mơ mộng rồi.

"Bạch tiên sinh...A...." Ông gia bị Thần Dực cho một kiếm xuyên

tim. Lão ta trợn mắt ngã xuống.

Chấn Tường Dạ nhìn mà ngao ngán. Chủ tớ nhà này kẻ nào cũng nguy hiểm không thể chịu được! Giết người không ghê tay. (~ Chấn Tường Dạ đang tự chửi bản thân.~)

"Thần Dực, xong chưa?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Bẩm gia, 200 người đã bị xử sạch. Quân ta không tổn thất." Thần Dực báo cáo.

" Tốt. Vậy còn mấy lão này thì..." Bạch Niên Vũ hài lòng.

Chấn Tường Dạ lấy máy truyền tin trong túi áo. Hắn phát lệnh:"
Xử!" Ngay lập tức, bốn tia nhận lệnh. Cái kính tường lúc đầu mới có hai lỗ thủng bây giờ đã như tổ ong. Mấy ông trùm kia chết tức thì.

" Vẫn là để gia làm." Chấn Tường Dạ nói. Thủ đoạn của cái tên Bạch Niên Vũ này kinh tởm lắm, vẫn là để hắn xử cho yên thân.

" Tốt. Gia đây đỡ tốn đạn." Bạch Niên Vũ nói. " Mấy cái đĩa bàn của bọn chúng thì cậu cứ lấy đi. Gia đây chỉ báo thù cho vợ thôi. Còn mấy thứ kia gia không quan tâm!"

" Gia cũng đâu có ý định chia đĩa bàn với chú." Chấn Tường Dạ cười lớn. Cái tên này tưởng bỏ rồi.

Bạch Niên Vũ lườm Chấn Tường Dạ, " Gia đây thêm để ý!"

- Mặc xác ""gia"".- Chấn Tường Dạ tiếp tục nói. Hình như việc nói móc Bạch Niên Vũ đã là thú vui của hắn. (" Gia " ở đây ý chỉ là Bạch Niên Vũ. Chấn Tường Dạ đang lặp lại lời của Vũ ca.)

Bạch Niên Vũ không thèm quan tâm tới cái tên thần kinh này. Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Thiên Dương.

"" Bên cậu như thế nào rồi?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"" Xong rồi. Mấy cái xác đang được chuyển về địa ngục." Lâm Thiên Dương cười nói.

" Bên tôi cũng xong rồi." Bạch Niên Vũ nói.

" Mặc xác cậu, lên quan tới tôi sao." Lâm Thiên Dương vô lại nói.

Bạch Niên Vũ ba vạch đen xuất hiện. Hắn ngắt máy. Gọi sang cho Hứa Luật Khôi.

"" Bên cậu thế nào?""

" Xong rồi. Đang gửi đến gia quyến nạn nhân." Hứa Luật Khôi nói.

" Cậu vẫn là tốt nhất." Bạch Niên Vũ cười. Trong đám bạn của hắn thì Hứa Luật Khôi vẫn là tốt nhất. Nhưng Bạch Niên Vũ đã mừng quá vội. Bởi:

- Gia tốt mặc gia! Liên quan tới anh sao?- Hứa Luật Khôi nói.

Bạch Niên Vũ lại tiếp tục xuất hiện ba vạch đen. Tại sao lại có thể có một đám người vô lại như thế chứ!

"" Về!"" Bạch Niên Vũ tức giận. Hắn dùng dùng bỏ đi.

" Đây, chẳng lẽ lại để gia dọn dẹp đồng này hay sao?- Chấn Tường Dạ lo lắng. Hắn chỉ là đồng phạm thôi, đâu phải chủ mưu.

- Who cares? (Đ** ai thèm quan tâm.)- Bạch Niên Vũ cười. Bọn này dám chọc hấn, hấn cũng dám chọc lại.

" Whatthe hell? What the fuck?" (~ Cái này chắc các cậu hiểu nên tôi không dịch đâu nha ^.^~) Chấn Tường Dạ ngơ ngác. Hấn vừa bị chơi lại.

" Chấn thiếu gia, ngài tự túc là hạnh phúc!" Bạch Niên Vũ nói.

" Youpiss me off."(Mày làm tao tức chết rồi.) Chấn Bách Niên mặt đỏ.

" That"syour problem." (Kệ mẹ mày.) Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

" Get out of my face." (Cút cho khuất mắt tao.) Chấn Tường Dạ giận.

" Who do you think you're talking to?"(Mày đang nói chuyện với bố mày đấy!) Bách Niên Vũ tiếp tục chọc.

" Damnit!" (Mẹ kiếp!) Chấn Tường Dạ chửi bậy. " Go away. Leave me alone."(Cút đi. Để tao yên.)

" Whothe hell are you? Have I known you? (Mày là thằng nào vậy? Tao biết mày sao?)

"Mind your own business! Go home with your wife. You aren't my friend." (Đi mà lo việc của mày đi! Về với vợ mày đi. Mày không phải bạn tao."

" Chú tưởng mình chú biết tiếng Anh hay sao. Gia đây có mẹ là người Anh đấy. Gia là Hoa kiều đấy!"" Bạch Niên Vũ cười.

"" Cút đi." Chấn Tường Dạ cười khở. Hấn và hai thằng kia cùng bày trò trêu chọc Bạch Niên Vũ thế mà mình hấn bị trả thù. Hỏi thế gian công bằng là chi, mà để hấn một mình chịu trận.

" Youasked for it."" (Ngu thì tự chịu!) Bạch Niên Vũ ung dung đi ra ngoài để cho Chấn Bách Niên ngồi lủi thui trong phòng.

" Asshole!" (Mất dạy!) Chấn Bách Niên đau khở.

Đột nhiên điện thoại reo lên. Chấn Tường Dạ nghe máy.

"" Mày gọi gia có việc gì?""

" .... ""

" Mấy em siêu sao ư? Where?"" Chấn Tường Dạ khôi phục tinh thần.

" ..."

" Được. Chờ gia. Một tiếng nữa gia lại!" Chấn Tường Dạ cười.

" ...."

Chấn Tường Dạ ngắt máy. Hấn cười với Bạch Niên Vũ

- Đi không? Mấy em nóng bỏng lắm! Toàn đồng hồ cát cơ!- Hấn không ngừng mời gọi Bạch Niên Vũ.

- Thằng bệnh. Gia đây về với vợ!- Bạch Niên Vũ cạ lời với Chấn Tường Dạ. Là thằng nào vừa tui thân chửi hấn.

- Kệ mày. Gia đây tự chơi.- Chấn Tường Dạ vui vẻ nói.

Hắn tiếp tục ra lệnh cho thuộc hạ," Dọn dẹp cho gia. Còn vết máu nào là gia cắt cổ chúng mày!"

Bạch Niên Vũ nhanh chóng rời khỏi đây. Ở bên cạnh thằng bạn bị điên là cả một nguy hại khôn lường.

Tác giả: Bạch Niên Vũ suốt ngày trêu chọc Tiêu Tiểu Diệp vì bên cạnh hắn có một lũ không ra gì! Tiêu Diệp, ngày tháng sau này của chị khổ rồi.

Chương 40

Cuối cùng Tiêu Tiểu Diệp cũng biết được thế nào là hồ cá Piranha. Cái hồ cá này được nuôi ở trong thư phòng của Bạch Niên Vũ, chính xác hơn là làm sàn nhà. Cô cứ ngỡ là một cái hồ cá lớn ai ngờ lại như thế này. Khi Thần Tự đưa cô vào phòng thì cô đã bị dọa sợ. Những con cá kia khi thấy cô thì bắt đầu lao tới tấp và sàn kính. May mắn là sàn kính này chống đạn, chống vỡ nên cô mới an toàn. Thiên hạ, ai lại có sở thích biến thái như thế này cơ chứ. Cứ tưởng tượng mà xem nếu bạn đang làm việc mà dưới chân mình là một đồng quái vật chỉ chực chờ kính vỡ để rửa sạch thịt bạn thì như thế nào hả?

Thần Tự nhìn Tiêu Tiểu Diệp đang tái mặt thì vội ấn nút ở trên tường, sàn kính biến mất, thay vào đó là sàn đá hoa đẹp đẽ. Những bông hoa với kích thước lớn chìm nổi trên sàn gạch. Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới đỡ sợ.

" Bạch Niên Vũ có sở thích biến thái à? " Tiêu Tiểu Diệp nghi ngờ nhìn Thần Tự.

" Không ạ." Thần Tự bất đắc dĩ cười. Phu nhân sao lại có thể nói chồng mình như vậy chứ?

"" Thế cái hồ cá này để làm gì hả? Chẳng lẽ anh ta có sở thích muốn người khác giết mình sao?"" Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Đây chẳng qua chỉ là hồ cá làm cảnh. Còn hồ cá chuyên để làm việc thì nó lại nằm ở dưới tầng hầm, nếu phu nhân muốn xem cận cảnh thì tôi sẽ đưa cô xuống." Thần Tự giới thiệu.

Tiêu Tiểu Diệp biến sắc nhìn Thần Tự, nhìn mặt cô tái xanh tái mét thế này mà hắn vẫn còn muốn cô đi xem toàn cảnh không che ư? Thà giết cô cho rồi.

" Phu nhân? Cô có đi...."

" Không. " Tiêu Tiểu Diệp không để Thần Tự nói thêm đã nhanh chóng từ chối. Cô không muốn bị dọa tinh thần nữa.

" Vậy được." Thần Tự thất vọng nói.

" Về mặt anh là thế nào hả?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn cái vẻ mặt thất vọng của Thần Tự.

" Không ạ. Về mặt tôi rất tốt." Thần Tự mỉm cười." Phu nhân, cô có thể xem thư phòng của cậu chủ. Ở đây có rất nhiều sách cho cô đọc.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cả dãy tường thành sách trong thư phòng này thì ngạc nhiên. Ngay đến cả cô cũng không có nhiều sách thế này. Ba dãy sách cao tới tận trần nhà. Cô xem sách, nào là y học, công nghệ điện tử, kĩ thuật số, thư pháp, lịch sử, hóa học.... cái thể loại gì cũng có.

" Bạch Niên Vũ xem hết cái này rồi sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"" Từ lúc cậu chủ chuyển về Bạch gia từ 20 năm trước thì tất cả những cuốn sách này đều đã được cậu chủ đọc qua." Thần Tự nói.

20 năm trước mới chuyển về Bạch gia? Bạch Niên Vũ là không phải là đại thiếu gia sao? Tiêu Tiểu Diệp nghi hoặc.

Như hiểu được suy nghĩ của Tiêu Tiểu Diệp, Thần Tự liền giải thích.

" Tôn phu nhân không phải là mẹ ruột của đại thiếu gia. Bà ấy là mẹ kế, tức là vợ hai của lão gia. Mẹ ruột của cậu chủ là người Anh. Khi lão phu và cựu phu nhân li hôn thì cậu chủ mới 5 tuổi. Trong phiên tòa tranh giành quyền nuôi con, cựu phu nhân đã thắng. Cậu chủ theo mẹ về Anh. Một năm sau, lão gia cưới Tôn phu nhân. Năm đại thiếu gia 14 tuổi, lão gia đã tới Anh đón về. Từ đó tới giờ đã 20 năm rồi."

Tiêu Tiểu Diệp nghe Thần Tự giải thích thì trong lòng có chút bối rối. Nếu như mẹ ruột của Bạch Niên Vũ đã thắng trong việc tranh giành quyền nuôi con thì tại sao 9 năm sau Bạch lão gia lại tới đón về. Cho dù là chỉ là tới thăm con cũng không thể tới tận 20 năm được.

" Cựu phu nhân bạo hành thiếu gia." Thần Tự nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên. Cô thật không ngờ cái người bá đạo kia lại có một tuổi thơ như vậy.

" Phu nhân, cô thử nghĩ xem nếu một người mẹ từ nhỏ đã dạy cho con mình cách điều chế thuốc độc, các thủ đoạn giết người. Thả con trai mình trong một căn phòng mà sàn nhà kính đầy những con cá hổ thì như thế nào?" Thần Tự đột nhiên hỏi Tiêu Tiểu Diệp.

Trên đời này sao có thể có một người mẹ như thế chứ? Đột nhiên cô cảm thấy mình còn may mắn hơn nhiều so với Bạch Niên Vũ. Ít ra cô vẫn có một gia đình hoàn hảo, hạnh phúc. Cô đã từng nghiên cứu về hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Nạn nhân vì bị ám ảnh bởi một kí ức hay một hành động nào đó mà mang tâm lí hoảng loạn, có hành động điên rồ. Việc Bạch Niên Vũ nuôi cá chính là một biểu hiện cũng hội chứng này.

" Phu nhân, cậu chủ xưa nay nếu xét về phương diện tình cảm nam nữ thì cậu chủ dành tình cảm cho 2 người phụ nữ. Nhưng trong hai

người đẩy phu nhân là quan trọng nhất."

" Phu nhân, tối hôm đó, cậu chủ đi gặp Mục tiểu thư chính là để cảnh báo cô ấy, không hề làm bất cứ hành động gì trái với đạo lí. Mong phu nhân hiểu. Mấy ngày phu nhân bị thương, cậu chủ đã ân cần ở bên chăm sóc. Vì biết phu nhân thích tử đằng tím, cậu chủ đã cho người chuyển về đây 20 cây lớn. Sợ phu nhân nhìn thấy cá sẽ sợ nên cậu chủ đã làm thêm một lớp đá lát gạch hoa. Phu nhân, cậu chủ cấm chúng tôi không được tiết lộ điều này với cô nhưng tôi vẫn phải nói bởi vì tôi không muốn phu nhân đối với cậu chủ lúc nào cũng chỉ có sự nghi ngờ." Thần Tự nói tiếp.

Tiêu Tiểu Diệp nghe những lời vừa rồi thì trong lòng rung động. Bạch Niên Vũ làm những việc đấy vì cô sao?

" Nhưng chúng tôi gặp nhau còn chưa đến 1 tháng. Với lại anh chẳng bảo người Bạch Niên Vũ yêu là Amour sao?"

" Phu nhân, rồi có ngày cô sẽ biết Amour rốt cuộc là ai? Cô sẽ biết được tại sao chưa đến 1 tháng lại chính là một đời."

Thời gian đâu phải thước đo của hạnh phúc. Có người yêu nhau lâu bền, yêu nhau mười năm cũng chia tay. Nhưng có người ngay từ ánh mắt đầu tiên đã " Nhất kiến chung tình". Trong tình yêu thời gian chẳng khác gì số 0.

"....." Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Nếu như Thần Tự nói Amour là cô thì đánh chết cô cũng không tin. Cô thề là cô chưa từng bị ai yêu đơn phương cả.

"" Phu nhân, tôi hi vọng cô có thể đối xử tốt với cậu chủ. Cho dù không vì tình yêu thì cũng hãy vì trách nhiệm của một người vợ." Thần Tự nói.

" Tôi không làm phiền phu nhân nữa." Thần Tụ rời khỏi phòng.

Biết cô thích tử đằng, anh trồng hẳn 20 cây. Lo cô sợ cá, làm hẳn gạch hoa. Những lời mà Thần Tụ nói vẫn văng vẳng bên tai Tiêu Tiểu Diệp. Bạch Niên Vũ là yêu cô sao?

" Reng..reng..reng." Chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

"" Alo." Tiêu Tiểu Diệp nghe máy.

" Tiểu Diệp...." Tiếng nức nở của An Tình từ đầu dây bên kia.

" An Tình, có chuyện gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp lo lắng.

"" Mẹ...mẹ...mẹ đi rồi..." Tiếng khóc thương tâm của An Tình cất lên.

Tiêu Tiểu Diệp hoảng hốt, cô chạy ra hỏi phòng tìm Thần Tụ.

" An Tình, chờ chị, nhất định chị sẽ tới nhanh!""

Thần Tụ hình như cũng nhận được tin. Rất nhanh đã chuẩn bị xe đưa Tiêu Tiểu Diệp đến bệnh viện. Ngồi trên xe mà lòng cô như lửa đốt. Trong điện thoại vẫn không ngừng vang lên tiếng khóc của An Tình. Nước mắt của Tiêu Tiểu Diệp chảy ra, lúc này cô chợt nhớ tới 10 năm trước, cô suy sụp ngồi bên cạnh giường mẹ, khóc thương tâm. An Tình lúc này rất cần cô, cần cô hơn ai hết.

Khi chiếc xe dừng trước cửa bệnh viện, Tiêu Tiểu Diệp đã nhanh chóng chạy tới phòng bệnh của Vũ Nhân. Các bác sĩ đều đứng cúi đầu bên cạnh giường. Cô lao vào đẩy bọn họ ra, nhưng không thấy An Tình đâu.

- An Tình, nó ở đâu hả?- Cô hét lên.

- Vừa rồi, Tiêu tiểu thư đã chạy đi mất.

Cô gọi lại số điện thoại của An Tình. Tắt máy. Cô phát điên lên.

"" Phu nhân, người ta thấy An tiểu thư chạy lên tầng thượng."" Thần Tự báo cáo.

Tiêu Tiểu Diệp chạy vội lên tầng thượng. An Tình đang đứng nơi mép tường.

- An Tình, em đừng làm gì dại dột cả. Xuống đi em, xuống đi...- Tiêu Tiểu Diệp hoảng hốt.

An Tình ngoảnh lại nhìn Tiêu Tiểu Diệp. Đôi mắt của cô vì hóc mà sưng húp.

"" Tiểu Diệp....mẹ đi rồi... em còn ai nữa đây...." An Tình thương tâm nói.

"" Đừng bỏ chị! Nếu em đi thì chị còn có ai hả? Tiêu gia chỉ có hai người chúng ta, chẳng lẽ em muốn bỏ chị mà đi sao?"" Tiêu Tiểu Diệp bật khóc.

"... " An Tình hơi rung động. Cô cứ ngỡ Tiêu Tiểu Diệp đối với cô chẳng qua chỉ vì trách nhiệm.

" Cô Vũ, ba đều đã bỏ chị đi chẳng lẽ em cũng vậy sao hả? Xuống đi." Tiêu Tiểu Diệp cố gắng thuyết phục.

Nhưng An Tình không hề nghe cô nói, cô vẫn đứng trên mép tường rồi từ từ thả người xuống.

" Không!"" Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Nhưng khi mà An Tình nhảy thì một thân ảnh đã nhanh chóng chạy tới. Anh ta nắm lấy tay của cô. Người An Tình treo lơ lửng giữa không trung, còn anh ta thì đã mấp mé bên mép tường vì lao theo cô, bàn tay anh nổi gân xanh, nắm rất chặt tay cô. An Tình ngây dại nhìn người đàn ông đang cố giành giật cô từ tay Thần Chết này.

(~~~Tác giả: Anh là ai hỡi chàng trai kia?~~~~)

Chương 41

An Tình được kéo lên, Tiêu Tiểu Diệp đã chạy vội tới. Vừa nãy may mà Thần Tự nhanh chân lao tới cứu An Tình nếu không bây giờ chắc....

- Thần Tự, thật sự cảm ơn anh!- Tiêu Tiểu Diệp ôm lấy An Tình còn đang run rẩy trong lòng.

Thần Tự kéo được An Tình lên thì phúi bụi bẩn trên người, " Đây là trách nhiệm của tôi!"" Tuy lời lẽ lạnh lùng nhưng ánh mắt của anh vẫn chăm chú nhìn vào vết trầy xước nơi bàn tay An Tình. " Phụ nhân, cô ấy bị thương rồi."

Tiêu Tiểu Diệp chú ý đến vết thương đang chảy máu của An Tình thì lo lắng. " An Tình, lần sau đừng như vậy nữa. Chúng ta đi xử lý vết thương." Cô bây giờ không còn hơi sức nào để mắng chửi hay khóc lóc với An Tình nữa. Vừa rồi, thật sự quá nguy hiểm.

An Tình ngược đôi mắt ướt đẫm nước mắt của mình nhìn Thần Tự. Cô vẫn nhớ rõ lúc nãy, khi kéo cô lên, anh ta nói: "" Tiểu Tình, sẽ không để em đi nữa đâu!"" Đôi mắt của anh ta khiến cô nhớ tới một người.

Tiêu Tiểu Diệp đỡ An Tình dậy, đưa đến phòng khám.

Vết thương do cọ xát với mặt đất nên trầy rất dài, máu chảy đỏ. Tiêu Tiểu Diệp lấy thuốc sát trùng rửa qua. An Tình vì đau mà nhíu mày.

- Chỉ một chút trầy xước đã đau như thế này rồi, nếu như lúc nãy em

nhảy thật thì thịt nát xương tan, đau gấp trăm ngàn lần hơn nữa đấy!- Tiêu Tiểu Diệp cứng rắn nói.

An Tình im lặng.

- Lần sau đừng như vậy nữa. Đừng để chị phải lo lắng thêm. Chẳng lẽ em muốn chị bị bệnh tim luôn sao?

- Có thật là chị sẽ không bỏ em không?- An Tình đột nhiên hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp dừng tay lại, nhìn An Tình. " Em là người thân của chị, chị sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Trước đây chị có phần không đúng, bởi vì lúc đấy vẫn còn chưa biết sự thật. Nhưng bây giờ, chị sẽ thay cô Vũ ở bên cạnh em. Bù đắp cho em tất cả những gì mà 10 năm qua em đã phải chịu. Thật sự xin lỗi!"

An Tình ôm Tiêu Tiểu Diệp, khóc nức nở." Chị, trước đây em cũng không đúng. Em xin lỗi chị."

"" .... ""

Ngày hôm sau...

Nghĩa trang phía Đông thành phố X....

Mưa rơi tầm tã. Đoàn người áo đen nối tiếp nhau ra vào nơi này.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai ngôi mộ mới nằm bên cạnh mộ của mẹ và em trai thì có chút xót lòng. Chỉ trong vòng 1 tuần đã mất đi hai người thân của mình.

" Ở nơi đây, sẽ bớt đau thương hơn phải không?"" An Tình hỏi cô.

" Có lẽ là vậy."

Tiêu Tiểu Diệp thở dài, cô nhìn chậu cây tử đằng. Lá cũng chỉ mới được vài cái đã rơi rồi, giống như cuộc đời của con người vậy.

" Ta mang chậu cây này về lại Tiêu gia, trồng nó, chờ một ngày nó lớn lên." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Vậy được."

Nhân sinh tựa như lá cây. Mới đâm chồi còn xanh mơn mớn sau khi rụng mới biết ngắn ngủi chừng nào.

Bạch Niên Vũ đứng phía sau nhìn hai người bọn họ. Hắn không lên tiếng, chỉ đứng đực ở đó. Lúc Bạch Niên Vũ tới bệnh viện thì hai chị em họ đã làm xong thủ tục. Hắn tới chậm mất rồi, để cho Lục Ẩn chạy trước một bước.

" Gia, đã tìm được tên tay sai của Lục Ẩn." Thần Tự báo.

" Làm đi."

" Nói cho tao biết Lục Ẩn ở đâu?" Tiếng Thần Dực lạnh lùng nói. Đối diện với hắn bây giờ là một tên người không ra người, quỷ không ra quỷ, mặt mũi sưng phù, cả người nhuộm máu.

" Đừng bao giờ mong có thể lấy được thông tin gì từ tao cả!" Tên kia không hề sợ hãi, miệng vẫn cứng rắn nói.

" Chát....chát....chát..." Từng đợt roi điện cuồng đập vào người hắn.

Thần Tụ vung tay không hề nhân nhượng.

Tên đó vì đau mà thổ huyết, máu chảy cả sàn kính.

Bạch Niên Vũ này giờ ngồi im lặng cuối cùng cũng không thể chịu được nữa.

"Quả nhiên là đám chó của Lục gia, cứng đầu hơn ai hết." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

"" Hahaha... họ Bạch kia, mày sớm muộn gì cũng có ngày giống như tao thôi. Không bằng một con chó để người ta hành hạ." Tên kia hét lên.

"Có ngày ấy hay không thì mày cũng sẽ chẳng bao giờ sống để biết được đâu!"" Bạch Niên Vũ cười. "Nào, chúng ta cùng bắt đầu trò chơi."

Bạch Niên Vũ dậm chân xuống sàn kính, lớp gạch bao phủ biến mất, hồ cá piranha hiện ra.

"Để gia kể cho chú mày nghe. Hồ cá này, ba ngày rồi gia chưa cho ăn. Cho nên bọn chúng đang rất đói, sức hủy diệt rất mạnh. Trong hồ này có tất cả 50 con cá, chỉ cần nghe mùi máu thôi là nhất định sẽ tấn công rửa sạch từng cọng lông của chú. Nếu như chú mà rơi xuống đây thì đảm bảo chỉ còn là bộ xương trắng thôi."

Tên kia bắt đầu xao động. Thần Tụ đá cho hắn ngã xuống, mặt áp vào kính. Qua lớp kính, hắn nhìn thấy những con cá với hàm răng sắc nhọn đang bắt đầu chú ý đến hắn, chúng không ngừng lao tới tấp vào kính.

"Thế bây giờ thế nào hả?"" Bạch Niên Vũ hỏi. Sự nhẫn nại của hắn

sắp hết.

"..." Tên kia vẫn im lặng. Cả người hắn không ngừng run rẩy.

"Thần Dực... Cho hắn chút rượu để lên đường bình an!" Bạch Niên Vũ ra lệnh.

Ngay lập tức Thần Dực đã mang ra một chai rượu trắng lớn, đổ thẳng vào người tên kia. Rượu sát lên vết thương khiến hắn kêu như lợn bị chọc tiết. Mùi rượu trộn lẫn mùi tanh tươi của máu khiến cho cả tầng hầm ngập lên sự ghê tởm.

Thần Tự và Thần Dực để mặc hắn đau đớn thét gào. Hai người bọn họ bước ra khỏi màn kính. Bạch Niên Vũ ấn cái nút dưới bàn. Toàn bộ lớp kính thu về, tên đó ngay tức khắc rơi xuống hồ cá. Đàn cá đánh hơi được mùi máu liền điên cuồng lao tới cắn xé hắn. Hàm răng sắc nhọn không ngừng luật động, đâm sâu vào trong da thịt của hắn. Tiếng hắn kêu thảm thiết khắp cả tầng hầm.

Bạch Niên Vũ giống như đang xem phim vậy, khuôn mặt ngập tràn hứng thú.

"Hai người nghĩ liệu có còn xương không?" Hắn tao nhã cầm li rượu.

"Chắc là còn vụn xương." Thần Tự nói.

"Hi vọng là vẫn còn vụn." Thần Dực gật đầu.

Nước trong hồ bị nhuộm đỏ, mùi tanh nồng bốc lên. Bạch Niên Vũ cười lạnh:""Đấy chính là số phận của chó."

"Lọc nước! Đừng để các bảo bối bé nhỏ của gia bị vấy bẩn."

Chương 42

1 tháng sau...

Cuộc sống của Tiêu Tiểu Diệp và An Tình đã trở lại bình thường, cả hai người đã vượt qua được nỗi đau. Một tháng nay Tiêu Tiểu Diệp xin nghỉ ở bệnh viện, không quay lại Tuyết Linh Viên, cũng không gặp mặt Bạch Niên Vũ. Lưng cô cũng đã đỡ hơn. An Tình xin vào kí túc xá của Cẩm Chiêu Thục nên thỉnh thoảng hai chị em mới gặp nhau.

Tiêu Tiểu Diệp đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn mà Vũ Nhân đã đưa cho cô. Ba cô nói cô phải giữ gìn nó cẩn thận, nhất định nó rất quan trọng. Màu đỏ nơi hạt ngọc khiến cô tò mò, trong ngọc chứa một chất gì đó, nếu mà thả xuống nước thì sẽ chuyển sang màu đen, đưa ra thì màu đỏ. Cô tìm tất cả tài liệu rồi nhưng mà vẫn không thể xác định đây là loại gì cả.

"" Reng..reng..reng.."" Tiếng chuông điện thoại khiến cô giật mình.

" Alo." Cô nghe máy.

" Diệp, giúp mình một việc được không?"" Cung Ân Thần bên kia đầu giây nói. Giọng cô hơi khàn.

" Chuyện gì vậy?"" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Trông Tiểu Mạn Thầu....giúp mình hai ngày được không? Mình...có chút việc." Cung Ân Thần ngập ngừng.

" Thầm Hạ Thiên đã làm gì cậu sao?" Tiêu Tiểu Diệp lo lắng. Cung Ân Thần rất ít khi rơi vào tình trạng như thế này, chỉ có duy nhất một người mới khiến cô như vậy.

" Hắc, hắc đòi giành quyền nuôi con. Mình phải quay về Singapore để giải quyết chút chuyện." Cung Ân Thần nghẹn ngào.

" Trời ạ! 5 năm trước hắc vứt bỏ cậu khi cậu mới mang thai 1 tháng thế mà bây giờ lại quay trở lại đòi con sao? Đánh chết cái tên điên kia đi." Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

" Không phải, 5 năm trước anh ta không hề hay biết chuyện mình có bầu." Cung Ân Thần nói.

" Được rồi. Chuyện của các người tôi không quản. Chờ một chút, tôi tới đón Tiểu Mạn Thầu đây."

"" Cảm ơn cậu."

" Không có gì."

Tiêu Tiểu Diệp vội vàng lái xe ra khỏi Tiêu gia, chạy tới khu chung cư của Cung Ân Thần.

Khi cô vừa tới nơi đã thấy hai mẹ con họ đứng đấy chờ. Tiêu Tiểu Diệp bước xuống xe thì Tiểu Mạn Thầu đã chạy tới ôm lấy cô, thân hình mềm mềm như kẹo khiến cho cô chỉ muốn tan chảy.

" Mẹ nuôi, con rất nhớ mẹ!" Tiểu Mạn Thầu chu chu cái miệng nũng nịu với cô.

" Ngoan, mẹ nuôi cũng nhớ Tiểu Mạn Thầu." Tiêu Tiểu Diệp véo má cậu nhóc.

" Diệp, nhờ cậu đấy nhé." Cung Ân Thần mỉm cười với cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Cung Ân Thần. Chỉ mới một tháng chưa gặp mà nhìn Cung Ân Thần tiều tụy hơn hẳn. Quầng thâm dưới hai mắt như gấu trúc.

" Ân Thần, cậu vẫn ổn chứ?"

" Có lẽ là ổn." Cung Ân Thần yếu ớt nói.

" Không cần bình an, chỉ cần chữ ổn. Ân Thần, dù có chuyện gì thì cậu cũng phải mạnh mẽ lên, hẳn sẽ không làm gì được cậu đâu." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Cảm ơn cậu rất nhiều. Hai ngày nay nhờ vả vào cậu đấy." Cung Ân Thần cũng cười. Cô cúi người trìu mến nhìn Tiểu Mạn Thầu," Con nhớ phải nghe lời mẹ nuôi đấy."

" Vâng ạ!" Tiểu Mạn Thầu ôm lấy người Cung Ân Thần.

Tiêu Tiểu Diệp đưa Tiểu Mạn Thầu vào xe, giúp bé ngồi ngay ngắn rồi vây tay chào Cung Ân Thần. Cô nhìn bóng dáng gầy của Cung Ân Thần mà đau lòng. " Cần thận nhé!"

Cung Ân Thần gật đầu.

Tiêu Tiểu Diệp đi vào xe. Thấy Tiểu Mạn Thầu vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ.

" mấy ngày nay có một chú rất đẹp trai thường đến tìm mẹ. Chú ấy bảo là bố của con, nhưng mẹ lại bảo không phải. Sau đó chú ấy kéo mẹ đi đâu đấy. Khi mẹ về thì cả người xanh tím, tối qua con còn thấy

mẹ lên khóc nữa." Tiểu Mân Thầu nói.

Tiêu Tiểu Diệp nghe Tiểu Mân Thầu nói thì sửng người. Cô yếu ớt cười, an ủi: "" Ngoan, đấy là chuyện của người lớn, chúng ta không nên xen vào."

" Con chỉ là thương mẹ thôi." Tiểu Mân Thầu nói nhỏ.

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

Điện thoại cô đổ chuông, cô nghe máy," Alo."

" Cho tôi hỏi Bạch phu nhân đang ở đâu vậy?"" Thanh âm lười biếng của Bạch Niên Vũ cất lên.

" Ở đâu mặc xác tôi." Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói. Cô mới tránh hấn được 1 tháng, thế mà hấn đã gọi tìm cô rồi.

" Hạ kính xuống nào. Chẳng thấy mặt gì cả." Bạch Niên Vũ nói.

Đột nhiên ngoài kính xe bỗng vang lên tiếng đập cửa.

Tiêu Tiểu Diệp hạ kính xuống, chưa kịp phản ứng gì thì Bạch Niên Vũ đang cười rộ trước mắt cô.

" Bonjour!!!"" (Xin chào) Bạch Niên Vũ ngả ngón nói.

Tiêu Tiểu Diệp xanh mặt, Tiểu Mân Thầu thì lại tò mò.

Tiêu Tiểu Diệp cầm chìa khóa định khởi động thì Bạch Niên Vũ đã nói một câu khiến cô khựng lại: " Tôi khuyên em đừng cố gắng chạy nữa, nếu không thì Thẩm Hạ Thiên sẽ manh động đấy."

Bạch Niên Vũ chỉ về phía sau, nơi một chiếc Rolls-Royce màu đen tuyền đang đỗ ở đấy.

Tiêu Tiểu Diệp mở cửa xe bước ra. Cô nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Hạ Thiên bước ra khỏi xe.

" Thế nào? Chẳng lẽ em muốn Tiểu Mạn Thầu phải xa mẹ sao?" Bạch Niên Vũ hỏi. Hắn chuyển dời sự chú ý tới thằng nhóc trong xe. Đôi mắt màu nước biển xanh thẳm kia quả thực không lẫn vào đâu được, quả nhiên là con trai của Thẩm Hạ Thiên.

" Rốt cuộc anh muốn gì?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh hỏi.

" Em đi đâu cho anh đi với, anh đảm bảo với em là có anh thì Thẩm Hạ Thiên sẽ không làm gì đâu." Bạch Niên Vũ cười.

" Chắc chắn?"

" Còn hơn cả vàng."

" Lên xe."

Tiêu Tiểu Diệp định mở cửa vào ghế lái thì đã bị Bạch Niên Vũ chặn lại. " Anh lái, em sang ngồi bên cạnh với Tiểu Mạn Thầu đi."

Tiêu Tiểu Diệp đành ngồi sang ghế phụ, cô đặt Tiểu Mạn Thầu ngồi trên đùi cô.

" Mẹ nuôi, cái chú này là ai vậy?" Tiểu Mạn Thầu chớp chớp mắt.

" Cục phân của nhân loại." Tiểu Diệp cười.

Bạch Niên Vũ nghe xong thì đen mặt, vội lườm cô.

" Thắm Niên, rất vui được làm quen với cháu. Chú là chồng của mẹ nuôi con." Bạch Niên Vũ nở một nụ cười tươi rói nhìn Tiểu Mân Thầu.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, tại sao hẳn lại biết nhiều như vậy chứ?

" Chào chú. Chú gọi cháu là Tiểu Mân Thầu đi ạ. Mọi người ít khi gọi cháu là Thắm Niên lắm." Tiểu Mân Thầu vui vẻ nói.

" Được. Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?" Bạch Niên Vũ hỏi. Đột nhiên hẳn nảy ra một ý nghĩ, " Nhà chú có một cái hồ cá rất lớn, rất đáng yêu, cháu có muốn đến xem không hả?"

Tiểu Mân Thầu còn chưa kịp lên tiếng thì Tiêu Tiểu Diệp đã tức giận, " Không được. Cái hồ cá nhà anh quá nguy hiểm."

Tiểu Mân Thầu không hiểu, " Cá gì mà nguy hiểm. Cháu thấy con cá nào cũng đẹp mà."

" Đúng vậy." Bạch Niên Vũ xoa đầu thằng bé, cuối cùng cũng có người giống hẳn.

" Chúng ta tới công viên thủy cung đi. Nơi đấy cá đẹp hơn, an toàn hơn." Tiêu Tiểu Diệp dịu dàng nói.

" Thủy Ngư ư?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Đúng vậy. Nơi đấy cá RẤT ĐÁNG YÊU." Tiêu Tiểu Diệp gằn giọng. Còn trao cho Bạch Niên Vũ cái lườm không thể sắc hơn.

" Ở đấy có cá mập trắng đấy. Mấy con đấy rất đáng yêu." Tiểu Mân

Thầu cười.

" Cháu cũng thích cá mập ư?" Bạch Niên Vũ ngạc nhiên.

" Đương nhiên."

" Nhà chú có còn đẹp hơn cơ..." Bạch Niên Vũ hào hứng khoe hồ cá nhà mình.

" Bạch Niên Vũ, anh lái xe cho tôi." Tiêu Tiểu Diệp tức giận, cô thật sự không thể để cho cái tên này đầu độc Tiểu Mạn Thầu mấy cái điên rồi được.

" Ok." Bạch Niên Vũ bắt đầu lái xe. " Diệp!"

" Gì?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

" Em có thấy chúng ta giống một gia đình không? Ba mẹ đưa con đi chơi." Bạch Niên Vũ nói, trên nét mặt hẳn lộ ra ý cười.

" Lái xe!" Tiêu Tiểu Diệp ra lệnh.

" Chắc chắc, vợ chồng cãi nhau đừng cãi trước mặt gia như vậy?" Tiểu Mạn Thầu cười tủm tỉm.

" Lần sau tiểu gia nhất định sẽ rút kinh nghiệm." Bạch Niên Vũ đùa giỡn.

" Bạch Niên Vũ!!!"

" Được rồi, được rồi."

Chương 43

Vì là ngày nghỉ nên người tới Thủy Ngư rất đông. Cả ba người phải đứng sắp hàng dài để mua vé.

" Thấy chưa, anh đã bảo rồi. Tới nhà anh xem cá chẳng phải tốt hơn sao?" Bạch Niên Vũ hờn trách Tiêu Tiểu Diệp.

" Ai biết được là đông như thế này cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp cười khổ. Cứ nghĩ trời lạnh thì sẽ ít người ai ngờ lại....

" Không sao. Chúng ta chờ như vậy cũng được mà. Dù gì chẳng vào, vào muộn một tí cũng chả sao!" Tiểu Mạn Thầu hình như không mang nhiều suy nghĩ giống như hai vị người lớn kia.

" Được rồi. Vậy chúng ta cùng chờ." Bạch Niên Vũ cười. Cậu nhóc này quả thật rất đáng yêu, khác với cái tên " Phụ thân" của nó.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai người kia. Bạch Niên Vũ thì đang bế Tiểu Mạn Thầu, cười cười nói nói. Cô chợt nhớ tới lời Bạch Niên Vũ nói lúc nãy, " Trông chúng ta hết như gia đình vậy. Ba mẹ đưa con đi chơi." Quả thật hẳn nói cũng không sai lắm. Có lẽ, Bạch Niên Vũ và cô cũng có thể tạo nên một gia đình bình thường.

" Hai người thân nhau quá nên bỏ tôi ra rìa sao?" Tiêu Tiểu Diệp trêu đùa.

Tiểu Mạn Thầu nhìn cô, nháy mắt:" Không phải đâu. Ba nuôi và con đang tính chuyện có nên dứt lót chú bán vé để vào không? Ba nuôi sợ mẹ nuôi đợi lâu thì sẽ giận."

Ba nuôi? Bọn họ tới mức này rồi sao?

" Hai vị đại gia xin hãy tha cho tiểu nhân. Làm ăn quang minh chính đại một chút đi." Tiêu Tiểu Diệp cười khổ.

" Vậy chúng ta phải bàn sang kế hoạch khác." Bạch Niên Vũ thất vọng. Thế là hai tên kia lại tiếp tục cuộc thảo luận của mình.

Tiêu Tiểu Diệp chú ý tới mấy cô gái ở hàng bên cạnh mình. Bọn họ đang không ngừng bàn tán về cô và Bạch Niên Vũ.

" Kia chẳng phải là cặp vợ chồng tài phiệt sao?"

" Trời ạ, Bạch Niên Vũ đẹp thật!"

" Bọn họ có con lớn vậy sao?"

"" Thật ghen tị với vợ chồng nhà họ."

Bạch Niên Vũ dường như cũng nghe được tiếng xì xào ấy. Anh nở một nụ cười thật tươi, rồi kéo Tiêu Tiểu Diệp lại gần mình," Bà xã, cẩn thận lạc mất. Lúc đấy anh xót lắm!""

WHAT??? Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên, cái tên này bị bệnh rồi.

" Mẹ, cẩn thận, đừng để bị lạc. Ba lại đau lòng." Tiểu Mạn Thầu còn phụ họa thêm.

Tiểu Diệp nở một nụ cười gượng gạo, hai cái người này....

Bàn tay của cô vẫn đang bị Bạch Niên Vũ nắm chặt, giấy thế nào cũng không lấy ra được. Cô đành làm liều.

" Ông xã, anh nắm tay em chặt quá, em hơi khó chịu!"

Bạch Niên Vũ cũng giật mình vì hành động của cô, vội ngậy người, cuối cùng thì chuyển sang hạnh phúc. Tay hắn buông lỏng ra, " Bà xã, cẩn thận nhé!"

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt.

Mấy cô gái bên kia thì lại có thêm đề tài để buôn chuyện.

" Cậu xem, Bạch Niên Vũ sủng vợ tận trời rồi!"

" Cứ tưởng là hôn nhân chính trị, ai ngờ là tình yêu đích thực."

" Ghen tị quá! Tôi cũng muốn có một lão công như Bạch Niên Vũ."

Cạn ngôn...Tiêu Tiểu Diệp cứng họng, cô chính là "mua dây buộc mình rồi".

Cuối cùng cũng mua được vé vào Thủy Ngư, Tiêu Tiểu Diệp tạ ơn trời. Nếu còn ở đó thêm phút giây nào nữa thì nhất định cô sẽ độn thổ vì xấu hổ mất.

Thủy Ngư là một tổ hợp khu vui chơi giải trí bao gồm thủy cung và một chuỗi trò chơi ngoài trời. Cả ba người bọn họ vào thủy cung đầu tiên.

Tiểu Mạn Thầu vừa bước vào thì đã vui mừng òa lên. Cậu nhóc cứ nhìn chăm chăm vào những con cá đang bơi xung quanh cậu. Thủy cung này được thiết kế rất đặc biệt, toàn bộ khu này đều nằm trong

nước. Khu tham quan khiến cho ta cảm thấy như đang vào không gian Đại dương bao la xanh thẳm với đường hầm có mái vòm cong dài, sẽ có cảm giác như những thợ lặn chuyên nghiệp, được khám phá đến tận cùng các góc độ và các hoạt động của sự sống dưới đáy đại dương với những rạn san hô nhiệt đới hay những rạn đá ngầm dốc đứng cùng vô vàn loài cá sặc sỡ với thân hình kỳ quái như cá Lưỡi dao có thân hình mỏng dính y hệt lưỡi dao và đầu chúc xuống đáy; cá Mao tiên với các tia vây ngực tỏa rộng dài, mềm mại, uyển chuyển như những nàng tiên đang khiêu vũ.. tận mắt chứng kiến những "hung thần" của đại dương như các loài cá Mập vây trắng ; cá Mú nghệ kích thước khổng lồ, cá Đuối màng... và hàng trăm loài cá và sinh vật biển kỳ thú khác.

" Ba nuôi, cá mập kìa!"" Tiểu Mân Thầu kéo tay Bạch Niên Vũ chỉ về phía một con cá mập đang bơi lượn trên đầu cậu.

" Thích không?"" Bạch Niên Vũ cười nhìn cậu nhóc.

" Thích chứ." Tiểu Mân Thầu đắm chìm trong sự vui sướng của bản thân.

" Tiểu Mân Thầu, con có biết cá mập là sinh vật như thế nào không?"" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Là cá." Tiểu Mân Thầu trả lời.

" Cá mập là một nhóm thuộc lớp cá sụn, thân hình dễ dàng rẽ nước, có từ 5 đến 7 khe dọc mỗi bên hoặc gần, da có nhiều gai nhỏ bao bọc chống lại, các hàng trong có thể mọc lại được. Cá mập bao gồm các loài với kích cỡ chỉ bằng bàn tay, như *Euprotomiscrus bispinatus*, một loài cá sống dưới đáy biển dài chỉ 22 xentimét, đến cá mập voi khổng lồ *Rhincodon typus*, loài cá lớn nhất với chiều dài 12 mét tương đương với một con cá voi nhưng chỉ ăn sinh vật vật phù du,

mực ống và một số loài cá nhỏ khác. Cá mập bò *Carcharhinus leucas* còn được biết đến nhiều nhất nhờ khả năng bơi được trong cả nước ngọt và nước mặn, thậm chí là ở các vùng châu thổ. Cá mập được cho là xuất hiện cách đây hơn 420 triệu năm, trước cả thời kỳ xuất hiện khủng long...." Tiêu Tiểu Diệp trả lời một mạch, cô dần nhỏ giọng lại. Tiểu Mạn Thầu và Bạch Niên Vũ đều nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ.

" Không cần nhiều thế đâu. Em chỉ cần nói cá mập là một loài cá là được. Còn mấy thứ khác thì không cần." Bạch Niên Vũ cười cười. Bà xã của hắn quả thật quá yêu Sinh học rồi.

" Đúng đấy. Dù mẹ có giải thích thì con cũng chả hiểu đâu." Tiểu Mạn Thầu chu chu cái miệng.

"" Vậy thì, cá mập là một loài cá sống ở đại dương." Tiêu Tiểu Diệp đành phải nói lại. Cô quên mất, mấy cái định nghĩa này đối với trẻ con chẳng qua chỉ là một câu nhảm chán.

" À." Tiểu Mạn Thầu gật đầu rồi lại bắt đầu ngắm nghía thủy cung.

Xem chán chê thì cuối cùng Tiểu Mạn Thầu cũng chịu ra khỏi Thủy Cung.

" Sau khi con xem xong thủy cung, con rút ra được một kết luận." Tiểu Mạn Thầu háo hức nói.

" Kết luận gì?" Bạch Niên Vũ hỏi. Hắn đi cả vòng chỉ vòng chỉ có thể cảm nhận được một điều là hồ cá nhà hắn vẫn hơn. Mấy con cá này đều chẳng đáng yêu bằng các bảo bối bé nhỏ của hắn.

" Ham chơi thì mới chân. Con đi cả một vòng thủy cung thì chân tay đã ra rời rời." Tiểu Mạn Thầu thở dài.

Đây cũng được xem là kết luận hay sao?

Bạch Niên Vũ cười, cái tên nhóc này thật là thú vị! Càng ngày hắn càng thích.

" Bạch Niên Vũ, anh trông Tiểu Mạn Thầu giúp tôi nhé. Tôi đi mua nước." Tiểu Diệp nói.

" Bà xã, nhớ mua cho anh với." Bạch Niên Vũ với cái giọng điệu ngọt ngào.

Tiểu Tiểu Diệp sờn cả da gà, Bạch Niên Vũ càng ngày càng có vấn đề về thần kinh. Cô nhanh chóng tránh đi.

Bạch Niên Vũ nhìn bộ dạng sững sốt của Tiểu Tiểu Diệp thì hài lòng. Bà xã của hắn rất là đáng yêu!

Bạch Niên Vũ chợt nhận ra Tiểu Mạn Thầu tự nhiên trở nên khác lạ. Hắn theo ánh nhìn của cậu bé mới nhận ra cậu đang nhìn một gia đình. Gia đình ấy rất hạnh phúc, cô con gái được người bố bế lên tay, bên cạnh là người mẹ đang chỉ cho cô bé việc gì đấy.

Bạch Niên Vũ hiểu ra ngay.

"Tiểu Mạn Thầu, liệu rằng khi dùng ánh mắt ghen tị để nhìn hạnh phúc của người khác có phải là cách hay để bản thân bớt tổn thương."

Tiểu Mạn Thầu giật mình, cậu ngược nhìn Bạch Niên Vũ. Từ ngạc nhiên chuyển thành bi thương, dỗi hờn. Cậu nhỏ giọng nói:"" Cháu

cũng muốn có một gia đình hoàn chỉnh, cháu cũng muốn có ba."

Bạch Niên Vũ bế Tiểu Mạn Thầu, ôn nhu: " Không ai là không muốn có một gia đình hoàn hảo cả. Chú có thể đảm bảo với cháu là cháu có gia đình rất hoàn mĩ. Ba cháu, không lâu nữa đâu sẽ xuất hiện. Thực ra ba cháu vẫn luôn ở bên cạnh cháu, nhìn cháu khôn lớn."

" Vậy sao ba không xuất hiện ngay bây giờ ạ? Tại sao lại để cháu và mẹ bơ vơ." Tiểu Mạn Thầu mắt đỏ hoe.

" Không phải là không xuất hiện mà là không thể. Vào đúng thời điểm, cháu sẽ tự khắc biết." Bạch Niên Vũ nhẹ nói. Anh biết, 5 năm qua, không một ngày nào là Thẩm Hạ Thiên thôi nhớ vợ con của mình. Mỗi lần say rượu, cái tên đầu tiên hần nhắc đến cũng là Cung Ân Thần và Thẩm Niên. Mỗi lúc cô đơn, hần đều im lặng ngồi trong phòng lên xem những bức ảnh chụp trộm hai mẹ con rồi lại rơi nước mắt.

" Cháu hi vọng, một ngày không xa, ba cháu sẽ xuất hiện."

" Rồi ngày ấy cũng sẽ đến."

" Chú, ba của chú là người như thế nào?" Tiểu Mạn Thầu hỏi.

Bạch Niên Vũ khựng người. Câu hỏi này quá khó, đấy chính là vết thương trong lòng của anh. Ba anh là người như thế nào? Ông ấy là người sẵn sàng để cho người thân yêu của mình đâm một nhát mà vẫn không hề oán trách. Bị chính vợ và con trai hạ độc vẫn còn cười được, nói bản thân hạnh phúc.

"" Trên cả vĩ đại! Một ngôn từ không thể diễn tả."" Bạch Niên Vũ nói.

Anh cũng giống như Tiểu Mạn Thầu, cũng đã từng ghen tị với niềm

hạnh phúc của người khác, để oán trách sự đời. Để mong có một hạnh phúc trọn vẹn.

" Chú biết ba cháu sao?" Tiểu Mân Thầu ngạc nhiên.

" Ừm."

" Vậy cháu có giống ba không?"

" Giống. Đặc biệt là đôi mắt xanh này."

Đôi mắt xanh! Trong đầu Tiểu Mân Thầu chợt xuất hiện một người, có đôi mắt giống cậu, là chú đã khiến mẹ khóc.

Chương 44

Tiêu Tiểu Diệp cuối cùng cũng mua được nước. Người chen chúc nhau, khó khăn lắm mới tới lượt. Khi cô về thì thấy hai ông tướng kia vẫn còn nhàn nhã buôn chuyện.

"Này, hai người định nói tới bao giờ nữa hả?" Tiếng của Tiêu Tiểu Diệp làm cho hai người kia giật mình.

"Bà xã, cuối cùng em cũng về... Suýt nữa thì anh đã chạy đi tìm em rồi!" Bạch Niên Vũ cười.

"Vớ cái bộ dạng của anh thì sẽ không có chuyện đó đâu." Tiêu Tiểu Diệp lườm. Cái bộ dạng nhàn nhã nói chuyện này thì...

"Bà xã, em phải tin tưởng anh." Bạch Niên Vũ tỏ ra ủy khuất.

"Thôi thôi, uống nước đi." Tiêu Tiểu Diệp đưa chai nước cho hai người.

Hai tên kia hí hửng đón lấy, bắt đầu bồi bổ năng lượng.

"Sao em đi lâu vậy?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Người đông." Tiêu Tiểu Diệp nhàn nhạt trả lời.

"Thế sao không gọi cho anh, chỉ cần một câu của anh đảm bảo có cả xe nước trước mặt em." Bạch Niên Vũ ngạo mạn.

"Được rồi, chẳng phải tôi cũng đã mua về thì anh uống cho tôi cái."

Tiêu Tiểu Diệp thờ dài, tại sao cái tên này cứ một lúc là lại động kinh lên vậy.

" Tiểu Mân Thần, hôm nay chơi có vui không vậy?" Tiêu Tiểu Diệp thất dâ an toàn cho cậu nhóc, dịu dàng nói.

" Vui lắm ạ. Rất lâu rồi con mới được đi chơi." Tiểu Mân Thần phấn khích.

" Vậy lần sau chúng ta đi tiếp nhé!" Tiêu Tiểu Diệp cười, xoa đầu cậu nhóc.

" Vâng ạ!"

Bạch Niên Vũ bị bỏ rơi mặt mũi đen sì, uỷ khuất nói.

" Tiêu Tiểu Diệp, tại sao em lại không hỏi thăm anh? Dù gì anh cũng là chồng hợp pháp của em mà!"

Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Bạch Niên Vũ, lạnh nói:" Bị bệnh thì về uống thuốc đi, đừng có bám lấy tôi!"

Tiểu Mân Thần ngạc nhiên hỏi:" Ba nuôi, ba bị bệnh gì vậy?"

Bạch Niên Vũ đau khổ nói:" Căn bệnh mang tên " Tiêu Tiểu Diệp", uống bao nhiêu thuốc cũng không chữa khỏi. Nhưng mà cái người nào đó được mệnh danh " Bảg sơn ma nữ- Nữ thần của ngành y" thì lại bỏ mặc làm ngơ. Lương tâm nghề nghiệp vút ở đâu không biết!"

Tiêu Tiểu Diệp bị gọi hồn, miệng giật giật:" Lương tâm chó tha mất

rồi."

Bạch Niên Vũ cười:" Có phải là con chó mang tên " Bạch Niên Vũ " không?"

" Mặt anh được cấu tạo từ mấy lớp mô biểu bì vậy?" Tiểu Diệp thật sự kinh ngạc với độ dày của mặt Bạch Niên Vũ.

" Chắc tầm bằng mấy lớp kính chống đạn ấy. Bắn không vỡ đâu, dao cắt qua chỉ chảy vài giọt máu." Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

" Ba nuôi, tại sao mặt phải dày ạ?" Tiểu Mân Thầu ngây thơ hỏi.

" Mặt dày thì mới lấy được vợ. Tu nhân tích đức mấy kiếp mới được." Vũ " mặt dày" lên tiếng.

" Bạch Niên Vũ, anh đừng dạy hư Tiểu Mân Thầu nữa." Tiêu Tiểu Diệp tức giận, cái tên này không chỉ bị rối loạn thần kinh mà còn cả nhân phẩm nữa.

" Dạy hư đâu? Em nói xem nếu không phải nhờ cái bản mặt vừa đẹp trai vừa dày của anh thì làm sao mà rước được em về. Đừng phỉ báng người ta như vậy! Chẳng lẽ em chưa từng nghe câu " Đẹp trai không bằng chai mặt " sao. Ngay đến cả mọi người còn công nhận một triết lí như vậy thì sao em lại nỡ lòng nói xấu nó." Bạch Niên Vũ khởi động xe, vừa đi vừa thuyết trình.

" Làm ơn hãy trả lại Bạch Niên Vũ của trước đây cho tôi!" Tiêu Tiểu Diệp than trời. Tại sao chỉ mới một tháng mà hắn đã thay đổi như vậy. Tảng băng ngàn năm đi đâu rồi.?

" Anh lúc nào mà chả như này. Chẳng qua là lúc trước muốn gây ấn tượng với em, khiến em chịu kí vào ô phối ngẫu nên mới như vậy

thôi." Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp ba đường hắc tuyến nổi lên.

Tiểu Mạn Thầu ngồi phía sau thì bùm miệng cười, thế giới của người lớn quả nhiên thú vị.

" Anh đây, một kẻ si tình,

Dâng cả thế giới gửi tặng em.

Đêm đêm nhớ em da diết,

Chỉ đợi bình minh tới gặp em..."

Bạch Niên Vũ bật nhạc để xua tan căng thẳng. Tiếng hát du dương vang lên, đánh tan sự ngột ngạt.

Tiêu Tiểu Diệp biết bài hát này, rất nổi tiếng. Hình như là bài " Kẻ si tình " thì phải, mấy cô y tá ở bệnh viện thường ngâm nga ca khúc này.

Bạch Niên Vũ đột nhiên hát. Giọng hát của anh ta trầm trầm, rất hay.

" Anh đây si tình là hạng một

Da mặt chai rồi nên chẳng lo

Bất luận là thứ mà em muốn

Anh đây tình nguyện xin xông pha..."

Tiểu Mạn Thầu thán phục nhìn Bạch Niên Vũ, miệng tấm tắc khen:"

Ba nuôi, ba là số một!"

" Vợ, khen anh một câu đi!" Bạch Niên Vũ ôn nhu nói với Tiêu Tiểu Diệp.

" Khụ...anh hát không tồi!" Tiêu Tiểu Diệp ngại ngùng.

Bạch Niên Vũ trong lòng nở hoa, vui mừng nói:" Cảm ơn bà xã đại nhân đã khen!"

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, cúi đầu đi chỗ khác.

" Anh đây si tình là hạng một

Cả đời chỉ lấy có mình em..."

" Diệp, em có sợ anh "hồng hạnh xuất tường" không?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

" Cầu còn không được." Tiêu Tiểu Diệp nhàn nhạt nói.

Bạch Niên Vũ thất vọng," Có ai như em không hả, mong chồng mình đi ngoại tình. Chắc hẳn em chính là bà vợ lí tưởng của tất cả mọi đàn ông trên thế giới."

Tiêu Tiểu Diệp vẫn không lên tiếng, cãi lí với tên rối loạn thần kinh chính là đang phỉ báng IQ của bản thân.

" Nhưng mà em yên tâm. Tôi sẽ không ngoại tình đâu." Bạch Niên Vũ trả lời bằng cái giọng chắc nịch.

" Tại sao?"

" Trong tế bào, nhân điều khiển mọi hoạt động sống của nó. Còn trong Bạch Niên Vũ, Tiêu Tiểu Diệp điều khiển tất cả. Cho nên đời này anh chỉ chịu sự sai khiến của em." Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp tròn mắt. Đây có được xem như là một lời tỏ tình không nhỉ? Mặt cô đỏ lên.

" Con có thể được ăn những món này sao?" Tiểu Mạn Thần chỉ vào thực đơn toàn hải sản.

"" Tất nhiên là được." Bạch Niên Vũ cười.

" Không thể." Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

Vui còn chưa được bao lâu, một câu của Tiêu Tiểu Diệp đã làm cụt hứng.

" Tại sao? Mẹ Tiểu Thần đã không cho con, tại sao mẹ Tiểu Diệp cũng không thể ạ?" Tiểu Mạn Thần mếu máo.

" Con bị dị ứng hải sản.Không thể ăn, chẳng lẽ con muốn trở thành con tôm luộc sao. Rồi tối lại nổi vết ban lên thì ai gỡ hộ con?" Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Được rồi. Không ăn hải sản thì ăn món khác." Bạch Niên Vũ cười.

Bạch Niên Vũ lấy trong túi áo ra một tờ giấy, bắt đầu đọc: "" Thảm Niên không thể ăn hải sản, nếu chú dám cho nó ăn, Gia róc xương. Thảm Niên không ăn được đậu phộng, cho nó ăn, Gia bầm xương...." Một mạch toàn những thứ mà Tiểu Mạn Thần không ăn được, còn kèm theo các lời đe dọa không thể nguy hiểm hơn.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn tờ giấy, thắc mắc." Ai gửi cho anh đây?"

" Thấm Hạ Thiên sợ bảo bối của mình bị anh hãm hại nên viết giấy đe dọa." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp sáng tới giờ vẫn thắc mắc một chuyện, tại sao Bạch Niên Vũ lại tới đúng lúc và biết nhiều như vậy?

" Khai nhanh, anh có phải bè lũ với Thấm Hạ Thiên không hả?"

" Ừ. Sáng nay anh ngồi trên xe nghe Thấm Hạ Thiên dặn dò đủ thứ. Hắn gửi con nhờ anh chăm." Bạch Niên Vũ nói.

" Khốn nạn!" Tiêu Tiểu Diệp chửi bậy.

" Chắc chắc, đừng dạy hư trẻ nhỏ." Bạch Niên Vũ nhắc nhở.

" Anh..." Tiêu Tiểu Diệp tức giận. Cô chính là "dẫn sói vào hang" rồi.

" Cho tôi tổ yến ninh, hoành thánh, màn thầu, vịt quay Bắc Kinh." Bạch Niên Vũ gọi món.

Tiểu Màn Thầu sau khi nghe những món ăn sắp vào bụng mình thì hết ỉu xiu, vui vẻ nói:" Có màn thầu sao? "

" Vì từ nhỏ thích ăn màn thầu, nên được mẹ gọi đặt cho cái tên là ""Tiểu Màn Thầu". Cậu nên gọi cho Thấm Niên món đó." Bạch Niên Vũ nhắc lại lời dặn dò của Thấm Hạ Thiên.

" Ai nói cho chú biết vậy?" Tiểu Màn Thầu hớn hờ.

" Ba cháu." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, tại sao hắn lại nói như vậy chứ?

Như hiểu được ý nghĩ của Tiêu Tiểu Diệp, Bạch Niên Vũ nhàn nhạt nói: "Đừng kéo trẻ con vào rắc rối của người lớn. Chúng không đáng phải chịu."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Hắn nói đúng, Tiểu Mạn Thầu không đáng phải chịu.

" Reng...reng..reng...." Chuông điện thoại của Bạch Niên Vũ nổi lên.

Bạch Niên Vũ đứng dậy, ra ngoài nghe máy.

" Tôn Niệm Đan, có chuyện gì vậy?"

" Thời hạn một tháng sắp đến, cậu đưa Tiêu Tiểu Diệp tới để tôi tiêm thuốc." Tôn Niệm Đan từ đầu dây bên kia.

" Được. Buổi chiều cậu qua Tuyết Linh viên đi."

" Được. Với lại bây giờ chuyện thuốc giải rắc rối lắm. Chắc chỉ có bà ta mới có thể làm được." Tôn Niệm Đan thở dài.

"..." Bạch Niên Vũ im lặng.

" Vũ, chỉ có Emma Krisen, nhất định bà ta sẽ..."

" Tôi biết rồi." Bạch Niên Vũ cắt ngang. " Chiều nay cứ thế nhé."

Bạch Niên Vũ tắt máy.

Tại sao lúc nào cũng phải là bà ta cơ chứ! Tại sao mọi rắc rối lúc nào

cũng từ bà ta mà ra?

Bạch Niên Vũ tức giận nhưng sớm lấy lại bình tĩnh trở lại bàn ăn, tiếp tục thưởng thức bữa trưa.

Chương 45

London, Anh...

Emma Krisen im lặng ngồi nhìn vườn Mạn Châu Sa Hoa trước mặt, tim bà ta nhói lên. Màu đỏ kia khiến cho bà chói mắt, khiến cho bà cảm hờn. " Có đỏ nhưng không xanh, có xanh thì mất đỏ..." Trên đời này tại sao có loài hoa như vậy chứ. Bà càng nhìn, trong đầu lại càng hiện lên bóng hình của một người: cao ngạo, lạnh lùng, vô tình, dịu dàng, ôn nhu... Bà ta khẽ nhìn xuống chiếc vòng trong tay mình, đau lòng cười.

" Bạch Chỉ, tại sao đã 10 mươi năm rồi, anh vẫn chẳng chịu rời đi. Tại sao vẫn còn đứng nơi vườn hoa này nhìn tôi hả? Tại sao lại là đôi mắt hổ phách dịu dàng kia, tại sao không phải là oán hận. Tại sao vào cái ngày ấy lại nói bản thân hạnh phúc?"

Từng giọt nước mắt rơi xuống, lăn trên khuôn mặt diễm lệ của bà ta. Bây giờ khóc có ích gì đâu nữa, Bạch Chỉ đã sớm xuống nơi cầu Nại Hà rồi.

" Mạn Châu Sa Hoa, hoa ngàn năm nở, ngàn năm rụng, lá ngàn năm sinh ra, ngàn năm chết đi. Hoa lá vĩnh viễn không thể gần nhau, dù cùng sống trên một thân cây. " Miệng Emma lẩm bẩm, lời nguyện mà Thiên đế dành cho Thần Hoa và Thần Lá đã ứng nghiệm lên bà ta. Bà ta có tất cả rồi, có được gia tộc Krisen, có được mọi thứ mà bà ta muốn rồi, thế nhưng cái giá để có được tất cả lại chính là mất đi người đàn ông bà ta yêu và sự xa cách của đứa con ruột thịt. Bà ta nở rộ thì bọn họ biến mất.

Quản gia dường như đã quen với việc gia chủ của mình u buồn ngắm hoa.

" Phu nhân, toàn bộ quyền thừa kế đã được chuyển cho thiếu gia rồi ạ!" Anh ta lịch sự nho nhã nói.

" Jack, anh nói xem, nơi cầu Nại Hà, có còn ai đứng đấy không nhỉ?" Emma không đoái hoài tới câu nói của Jack, bà lảng sang vấn đề khác.

Jack hơi bối rối. Đối với người phương Tây chủ yếu theo Thiên Chúa Giáo thì cầu Nại Hà rất xa lạ.

Emma nhìn thấy sự bối rối ấy, bà chỉ cười nhẹ.

" Cầu Nại Hà là cây cầu ở Địa ngục thứ 10 là ranh giới cuối cùng của Địa ngục, đi qua cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến Phong Đô, là nơi đầu thai chuyển kiếp. Ở đấy có vườn Mạn Châu Sa Hoa. Anh có biết tại sao lại có không?"

" ..."

" Vì Mạn Châu Sa Hoa tiền thế đã chịu nhiều oan ức, lại thêm oán khí chưa tan, thích hợp để dẫn độ các vong linh lầm lạc trở lại luân hồi, cho nên cuối cùng Thiên đế, Ma vương, Quỷ vương, Tiên tôn quyết định để Mạn Châu Sa Hoa lại bên Nại Hà, suốt Hoàng Tuyền hầu dẫn độ vong hồn oán khí trên thế gian. Từ đó, bên bờ Hoàng Tuyền, dưới cầu Nại Hà, cây hoa đỏ rực, yêu dị điểm lệ vô cùng cứ bùng nở, sinh sôi, dẫn đường cho các đôi tình nhân chia cắt, cho những vong hồn còn nhiều oán khí quay lại luân hồi, nhận lấy nhân quả mà số phận chú định."

" Phu nhân..."

" Anh nói xem, Bạch Chỉ có đứng đấy chờ ta hay đi rồi. Liệu hấn có uống canh Mạnh bà để quên ta không?"

"... " Phu nhân hỏi Jack toàn kiến thức phương Đông thế này thì hấn làm sao trả lời được.

" Nhất định rồi. Hấn sẽ uống thôi! Hấn không đợi ta đâu!"

Emma đứng dậy. Lấy tài liệu từ trong tay Jack. Quyền thừa kế, sự nghiệp, tiền tài tất cả đều đã trở thành của Erik Krisen.

" Thông báo với cả thế giới đi! Krisen đổi chủ rồi." Emma nhàn nhạt nói.

" Vâng ạ!" Jack nhận lệnh.

Lần này cả bạch đạo và hắc đạo sẽ xảy ra biến lớn: Bạch gia và gia tộc Krisen cùng chung một chủ.

Emma đi vào biệt thự, mắt nhìn căn phòng đã lâu không được mở. Thở dài. Cánh tay run run mở. Phòng thí nghiệm 20 năm bụi bặm hiện ra trước mặt. Kể từ ngày Erik rời đi, căn phòng này đã bị đóng kín lại, đây là lần đầu tiên được mở ra sau bao năm quên lãng.

Emma nhìn những ống thủy tinh bụi kín, bảng điều chế độc được trên tường nhà. Bà nhớ lại những mảnh kí ức sâu thẳm trong tim: Những giọt nước mắt, sự căm thù, tức giận của Bạch Niên Vũ.

" Mẹ, chỉ cần con điều chế được loại độc này thì con có thể gặp ba phải không?" Bạch Niên Vũ lo ngại hỏi mẹ.

Emma dùng ánh mắt lạnh lẽo để đáp trả lại lời câu hỏi của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ dường như đã biết được câu trả lời, cúi đầu im lặng, tiếp tục làm thí nghiệm.

" Erik, nhớ cho kĩ một điều: Tình cảm dù là loại gì đi chăng nữa thì tất cả đều là độc dược. Con cho dù có tạo ra loại độc mạnh, sức hủy diệt kinh khủng thì cũng chẳng thể bì được nó. Cho nên hãy QUÊN ĐI THỨ GỌI LÀ TÌNH CẢM ẤY ĐI." Emma bước ra khỏi phòng thí nghiệm, để lại cho Bạch Niên Vũ một lời khuyên.

"..." Bạch Niên Vũ nước mắt chảy xuống.

Chúc mừng sinh nhật, Bạch Niên Vũ tròn 5 tuổi. Sinh nhật đầu tiên không có ba bên cạnh.

" Ai cho phép con lén lút chạy trốn ra khỏi biệt thự hả?" Emma tức giận. Cô chỉ mới lờ đi một chút là Bạch Niên Vũ đã tìm cách bỏ trốn. Đánh ngã vệ sĩ, phá hủy toàn bộ hệ thống kiểm soát của biệt thự.

" Mẹ, con không muốn, không muốn sống như thế này! Tại sao lại phải là độc dược, phải là giết người ạ?" Bạch Niên Vũ khóc.

" CHỈ CÓ NHƯ VẬY THÌ CON MỚI LÀ KẺ MẠNH. MỚI XỨNG LÀ CON CỦA EMMA KRISEN." Emma lạnh nói.

" Không, con muốn gặp ba. Muốn gặp ba!" Bạch Niên Vũ rống lên.

" Gặp ba ư? Ba mày vừa cưới vợ mới đấy, tới mà gặp đi, tới mà xem

ba mày hạnh phúc thế nào!"" Emma cười khẩy.

Bạch Niên Vũ đau khổ, từng lời nói của mẹ cắt sâu vào trong tim. Ba không cần cậu nữa rồi!

Emma lấy roi da ra, ép cho Bạch Niên Vũ quỳ xuống.

Chát! Roi da quất về tấm lưng nhỏ của cậu, máu chảy xuống. Bạch Niên Vũ không dám rên rỉ.

" NHỚ CHO KĨ, CON LÀ CON CỦA EMMA KRISEN, KHÔNG PHẢI CỦA BẠCH CHỈ!"

Chát! Chát! Chát!

Từng roi, từng roi quất lên. Máu thấm đỏ chiếc áo sơ mi.

Bạch Niên Vũ, chúc mừng sinh nhật 6 tuổi. Đây là sinh nhật đáng nhớ nhất của cậu, ngày mà cậu đau đến tột độ.

Emma tức giận lôi Bạch Niên Vũ xuống tầng hầm. Bạch Niên Vũ vừa thấy tầng hầm thì mặt sợ hãi.

" Mẹ, tha cho con! Con không muốn vào đây đâu!"" Van xin tha thiết nhưng chỉ đổi lại sự giận dữ của Emma.

" Không muốn vào sao còn làm trái ý mẹ! Ai cho phép con cứu sống con bé kia hả?"" Trăm công đổ bể, tất cả là do thằng con trời đánh này.

" Kì Kì không có lỗi, tại sao mẹ muốn giết em ấy chứ?"" Bạch Niên

Vũ run rẩy nói.

" Tại sao ư? Vì con bé kia chính là vật cản đường, nó làm con yếu mềm, nhưng con của Emma Krisen thì không thể yếu mềm, chỉ có thể là kẻ mạnh."

Rầm! Cả người của Bạch Niên Vũ bị ném mạnh xuống sàn.

Bạch Niên Vũ gượng dậy. Hốt hoảng nhìn xuống sàn kính, những con cá với hàm răng sắc nhọn đang lao về phía cậu tới tấp. Chúng muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

" Mẹ ơi! Tha cho con đi! Lũ cá muốn giết con!"" Cậu không ngừng đập mạnh về phía cánh cửa, tiếng hét của cậu vang khắp nơi nhưng đáp lại chỉ là tiếng vọng.

Sinh nhật vui vẻ, Bạch Niên Vũ tròn 10 tuổi.

" Giết nó!"" Emma đưa khẩu súng lục cho Bạch Niên Vũ. Ánh mắt bà ta hướng về phía con chó cưng của Bạch Niên Vũ.

" Con không thể!" Bạch Niên Vũ lắc đầu.

" Tại sao lại không thể?"" Emma dịu dàng hỏi.

" Bởi vì Pol là món quà đầu tiên mẹ tặng cho con kể từ khi không có ba." Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

" Thế à?"" Emma khẽ vuốt tóc Bạch Niên Vũ." Con có thích nó không?""

" Thích!"

" Đoàn!" Viền đạn bắn thẳng vào con chó.

Bạch Niên Vũ hoảng hốt. Mẹ vừa bắn Pol, máu chảy trên sàn đá cẩm thạch. Cậu định chạy lại thì đã bị Emma kéo về.

" Đừng bao giờ yêu thích cái gì cả, chúng là điểm yếu của con. Cần phải trừ khử, tránh để lại hậu họa về sau!"

Bạch Niên Vũ trơ mắt nhìn Pol đau đớn. Ánh mắt tuyệt vọng hướng về cậu.

Tuổi mới thêm trưởng thành, Bạch Niên Vũ 12 tuổi.

" Erik, con có muốn về với ba không?" Emma hỏi Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ ngạc nhiên. Cậu không thể tin được.

" Muốn hay không?" Emma nhấn mạnh.

" Muốn." Bạch Niên Vũ nói.

" Tốt. Ta cho con về." Emma cười.

" Thật sự?"

" Thật." Emma cầm chiếc bình nước nóng lên, ngấm ngấm. "" Nhưng mà..."

" Gì ạ?"

" Nếu con muốn trở về thì có chút rắc rối." Emma thở dài.

" .... "

" Quay người lại."

Ngay lập tức, cả bình nước nóng dội ngay lên lưng của Bạch Niên Vũ. Tàn nhẫn, vô tình... Có người mẹ nào như vậy không?

Bạch Niên Vũ vì đau mà ngã xuống. Da của hắn đang bị thiêu cháy. Máu chảy đầm đìa.

" Gọi bác sĩ!"" Emma nhàn nhạt nói.

Khi được cấp cứu, vết bỏng của Bạch Niên Vũ đã nhiễm trùng. Hắn vật lộn suốt 4 tháng đau đớn trên giường bệnh với đồng thiết bị y tế. Emma lại tiếp tục chuẩn bị bàn thờ của mình.

Sinh nhật 14 tuổi, Bạch Chỉ khởi kiện dành quyền nuôi con một lần nữa với Emma. Những bằng chứng về việc bạo hành đã được phơi bày. Bạch Chỉ thắng, nuôi Bạch Niên Vũ. Emma chỉ cười lạnh, " Thua thì thôi."

Bạch Niên Vũ tức giận hét trong điện thoại với Emma.

" Tại sao lại lừa con? Tại sao lại hạ độc ba?""

" Vì hắn là điểm yếu của ta."

" Nếu một ngày con cũng là điểm yếu của mẹ thì mẹ cũng giết con

sao?"

" Không. Ta sẽ tự sát."

" Mẹ tại sao lại độc ác như vậy chứ?"

" Vì ta là Emma Krisen, chỉ có độc ác."

" Xem như đây là lần cuối tôi gọi bà là mẹ."

" Câm miệng. Con mãi là con của Emma Krisen."

" Cảm ơn món quà sinh nhật tuổi 23 của bà. Tôi đã có sinh nhật rất đáng nhớ!"

Chương 46

Emma Krisen nhớ tới những điều mình đã làm với Bạch Niên Vũ thì tim quặn đau.

Ép con trở thành kẻ mạnh cũng chỉ vì muốn con có thể trưởng thành nhanh, có thể đương đầu với khó khăn trong thế giới ngầm.

Đánh con, nhìn thấy những vết thương chạy dài trên lưng con, tối hôm đó, bà đã tự dùng gia pháp để hành hạ bản thân.

Ném con vào tầng hầm, nghe tiếng con gào thét, bà đứng ngoài đếm đo bao lần định mở cửa.

Đổ nước nóng lên người con, nhìn con đau đớn trên giường bệnh, bà cũng tự trừng trị mình, dùng nước nóng hất đổ lên tay phải, khiến bà trở thành phế nhân.

Năm xưa vì gây ra lỗi lầm quá lớn, giết chết Bạch Chi và Lâm Tiểu Yến nên mấy năm nay bà đã ngày đêm cố gắng nghiên cứu ra thuốc giải " Hoa hồng sắt".

Những kẻ khác nói bà ác độc, nói bà máu lạnh nhưng bọn họ lại không biết rằng bà đã chịu những tổn thương gì cả.

Emma cười nhạt, lấy trong túi áo ra một quyển sổ nhỏ, đây chính là tâm huyết 10 năm của bà, thuốc giải "Hoa hồng sắt" sắp hoàn thành rồi. 10 năm, chuộc tội, chuộc lỗi lầm. Cánh tay bà run run, cả người bà đau đớn, ngã xuống sàn nhà. Cơ thể không ngừng co quắp lại. Từng tế bào đang bị tàn phá.

" Phu nhân..." Quán gia hốt hoảng chạy vào.

Quán gia đỡ Emma dậy, lấy ống tiêm ra, nhanh chóng cấp cứu. Con co giật cuối cùng cũng dừng lại, Emma dần tỉnh táo lại.

" Phu nhân, bà đã thấy đỡ chưa?" Jack dìu bà lên ghế ngồi.

" Tôi ổn rồi. Anh không cần bận tâm." Emma nhẹ nói.

" Phu nhân, có cần gọi thiếu gia về không?" Jack hỏi.

" Tự khắc nó sẽ đến đây." Emma đứng dậy, rời khỏi phòng.

" ..."

Trung Quốc.

Bạch Niên Vũ lái xe chở Tiêu Tiểu Diệp và Tiểu Mạn Thầu về tới Tuyết Linh Viên thì đã hai giờ chiều. Nhìn hai người kia vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ thì Bạch Niên Vũ khẽ cười. Không vội đánh thức, Bạch Niên Vũ mở cửa đi ra trước. Thần Dục vừa gặp Bạch Niên Vũ thì đã nhanh chóng thông báo.

" Gia, bên Krisen đã hành động rồi ạ."

" Mẫu thân đại nhân quả nhiên nôn nóng quá!" Bạch Niên Vũ cười. " Kệ. Đi xử lí công việc đi."

Tiêu Tiểu Diệp tỉnh dậy, đập ngay trước mắt là cảnh hai hàng tử đằng tím ngắt. " Thôi rồi. Lại chạy vào hang cọp rồi."

Tiểu Mân Thầu vẫn ngủ ngon trên người cô. Mở cửa xe, bế Tiểu Mân Thầu. Lại đập vào mắt cảnh Bạch Niên Vũ đang trầm tư ngồi trên băng ghế đá. Dường như nhận ra ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, Bạch Niên Vũ xoay người lại.

" Tỉnh rồi à? "

" Ừ. "

" Tỉnh rồi thì tốt. Để anh giúp em bế Tiểu Mân Thầu. " Bạch Niên Vũ đi về phía Tiêu Tiểu Diệp, nhẹ nhàng bế Tiểu Mân Thầu. " Vào nhà thôi! "

Tiêu Tiểu Diệp thuận theo. Bạch Niên Vũ bế Tiểu Mân Thầu đi vào phòng ngủ. Chắc chắn là cậu nhóc không lăn xuống đất rồi mới đi xuống phòng khách. Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn đang ngồi thờ thẩn trên ghế. Thỉnh thoảng tay đưa về phía sau lưng, chắc là đọc lại phát tác rồi.

- Đau lắm sao? - Bạch Niên Vũ ân cần hỏi.

- Như kim đâm vào cột sống vậy.

- Tí nữa Tôn Niệm Hàn sẽ tới, anh ta sẽ tiêm thuốc cho em.

Tiêu Tiểu Diệp hơi khựng lại, cái tên " Tôn Niệm Hàn " khiến cô giật mình. Dẫu biết sẽ phải tiếp xúc nhưng không ngờ lại với thân phận như này. Lần trước gặp mặt nhau, cứ ngỡ đã quên nhưng hóa ra chỉ cần nghe tên thì lòng lại xao động, lần này cũng vậy.

Bạch Niên Vũ thu hết biểu hiện của Tiêu Tiểu Diệp, bàn tay nắm chặt lại. Hóa ra, cô vẫn còn quan tâm đến Tôn Niệm Hàn, hẳn nên có biểu

hiện gì đây.

" Diệp, anh có chuyện cần đi xử lí, em ở nhà cẩn thận." Bạch Niên Vũ lạnh nói rồi cao ngạo rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Cô cũng không ngồi lại phòng khách nữa mà đi lên tầng hai, về phía căn phòng mà Tiểu Mạn Thầu đang ngủ.

Bạch Niên Vũ vừa ra tới cửa biệt thự thì đã bắt gặp Tôn Niệm Hàn.

" Đến rồi à?"

" Ừ."

" Cô ấy đang ở đâu?"

" Phòng ngủ."

Tôn Niệm Đan hơi giật mình nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại nét mặt.

" Bạch Niên Vũ, anh đã sớm biết rồi đúng không? " Tôn Niệm Hàn hỏi.

Không quá bất ngờ với những gì mà Tôn Niệm Hàn hỏi, Bạch Niên Vũ cười, " Đúng vậy."

" Biết rồi mà vẫn còn để tôi tiếp xúc với cô ấy. Anh quá cao thượng. Không sợ tôi thừa nước đục thả câu sao?" Tôn Niệm Hàn cũng cười.

" Cậu còn tư cách ư?" Bạch Niên Vũ mỉa mai.

"..." Tôn Niệm Hàn im lặng, quả thật hắn đã không còn tư cách nữa. Ngày ấy, khi tổn thương nhau đã sớm mất hết tư cách rồi.

" Em họ, chăm sóc vợ anh cẩn thận một chút. Cô ấy mới bị anh làm cho mệt lắm." Bạch Niên Vũ vỗ vai Tôn Niệm Hàn. Ý tứ trong từng câu nói bộc lộ rõ ràng.

" Yên tâm. Chị dâu sẽ được em tôn thờ như Thánh mẫu Maria vậy." Tôn Niệm Hàn gượng nói.

" Tốt." Bạch Niên Vũ cười lớn.

" Anh không giận sao?" Tôn Niệm Hàn lạnh hỏi.

" Giận, đau nhưng liệu cô ấy có thấu." Bạch Niên Vũ trả lời rồi rời đi.

Tôn Niệm Hàn cười khẩy, đúng vậy, Tiêu Tiểu Diệp là kẻ vô tình nhất mà hắn từng gặp. Lần trước gặp mặt, cô không nhận ra hắn, ánh mắt xa lạ khiến cho người ta căm ghét. Nhưng mà lần này thì liệu cô có còn đóng kịch được nữa hay không?

Tôn Niệm Hàn đi vào phòng khách, thấy Tiêu Tiểu Diệp đã đứng nơi ban công tầng hai nhìn hắn. Chắc cuộc nói chuyện lúc nãy cô cũng nghe được không ít.

" Tiêu sư muội, gặp anh không vui sao?" Tôn Niệm Hàn cười, mĩa mai không che giấu.

" Anh không cần làm như vậy!" Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Đúng rồi, cái giọng nói như hàm băng, ánh mắt vô tình đến sớn da, chính là Tiêu Tiểu Diệp của thuở nào. Tôn Niệm Hàn hoài niệm. Năm năm vẫn không đổi.

" Chị dâu, thỉnh cầu chị xuống đây để em tiêm cho chị!" Tôn Niệm Hàn cung kính.

Tiêu Tiểu Diệp nghe hai chữ " chị dâu"" thì nhói lên. Chân hơi cứng nhắc lại, rồi cũng bước xuống cầu thang. Thần Tự cũng từ đâu xuất hiện, mang theo hộp thuốc đi vào.

" Tôn thiếu gia, thuốc đây ạ!"

Tôn Niệm Hàn ngồi xuống ghế salon, mở hộp thuốc ra, bắt đầu điều chế. Tiêu Tiểu Diệp nhìn thao tác của anh ta, dần ghi nhớ cách chế thuốc.

Khi đã điều chế xong, Tôn Niệm Hàn dùng ống kim tiêm hút dịch.

" Nhớ kĩ cách pha thuốc chưa?" Tôn Niệm Hàn hỏi. Nhìn cái cách chăm chú kia của Tiêu Tiểu Diệp khiến hắn buột miệng hỏi. Thói quen từ lâu rồi.

Tiêu Tiểu Diệp giật mình, mỉm cười: "" Thuộc rồi."

" Tốt. Ngồi xuống đưa tay ra." Tôn Niệm Hàn ra lệnh.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì, ngồi bên cạnh hắn, kéo tay áo lên. Tôn Niệm Hàn sát trùng rồi bắt đầu tiêm. Mũi kim lạnh ngắt xuyên qua từng tế bào khiến Tiêu Tiểu Diệp hơi chau mày. Rút kim, Tôn Niệm Hàn lấy urgo (băng cá nhân) dán lên.

Tôn Niệm Hàn đứng dậy, thu dọn đồ đạc vào hộp thuốc. Đưa hộp thuốc cho Thần Tự, Tôn Niệm Hàn nhìn Tiểu Diệp, khẽ nói:

" Diệp, yên tâm, anh sẽ giúp em." Nói rồi, anh ta rời đi luôn.

Tiêu Tiểu Diệp ngồi im trên ghế, ngón tay này giờ nắm chặt mới thả lỏng ra.

"Phu nhân, cô không sao chứ?" Thần Tụ hỏi.

"Không có chuyện gì."

Tác giả:

- Hung thủ giết mẹ TTD đã xuất hiện rồi. Thuyền Diệp-Vũ sẽ đi về đâu?

- Câu chuyện của Tôn Niệm Hàn và Tiêu Tiểu Diệp là như thế nào?

Các cậu cứ từ từ mà chờ chương nhé, dạo này tôi rất lười viết. Chắc các cậu còn phải chờ lâu lắm.

Chương 47

" Chủ tịch, với kế hoạch này thì tập đoàn của chúng ta có thể thâm tóm thành công Hoa thị." Trưởng phòng chiến lược của tập đoàn Mances trình bày.

" ...."

" Chủ tịch, chúng ta...." Anh ta nhắc lại lần nữa.

" Hủy." Bạch Niên Vũ ngồi trên ghế chủ tịch lạnh nói.

" Nhưng chúng ta có thể...." Tên trưởng phòng kia vẫn chưa hết hi vọng.

" Anh không hiểu tiếng Trung sao? Tôi bảo hủy đi. Xác suất thành công của dự án này là rất cao nhưng mà lợi nhuận lại chẳng về đâu cả. Thà rằng tôi từ bỏ một dự án còn con còn hơn là mất trắng tiền." Bạch Niên Vũ ngắt lời.

" Vâng ạ. Chúng tôi sẽ hủy dự án."

" Tan họp. Giải tán." Bạch Niên Vũ nói.

Ngoài Bạch Niên Vũ ra thì phòng họp đã vắng tanh. Tay day day thái dương, Bạch Niên Vũ thở dài. Trong đầu hắn bây giờ đang quay cuồng như chong chóng.

" Reng...reng...reng.." Tiếng chuông điện thoại vang lên.

" Alo." Bạch Niên Vũ uể oải nghe máy.

" Cậu bây giờ trở thành ông trùm lớn rồi." Lâm Thiên Dương hào hứng nói bên kia đầu dây.

" Tên bệnh." Bạch Niên Vũ chán nản.

" Này này, đừng hờ hững với tôi như vậy chứ?"

" Tôi tắt máy đây."" Rốt cuộc trại tâm thần làm việc kiểu gì mà sao lại để cho bệnh nhân trốn như vậy chứ?

Bạch Niên Vũ lấy tài liệu trên bàn ném vào sọt rác. Mấy cái dự án điên khùng.

" Reng...reng..reng.." Điện thoại lại reo.

Bạch Niên Vũ nhìn rồi nghe máy," Có chuyện gì vậy?"

" Con trai tôi vẫn tốt chứ?"Thẩm Hạ Thiên nói.

" Tốt. Cái người như chú thế mà tại sao lại sinh ra được đứa con như vậy chứ?"

" Nòng nọc tôi tốt."

" Không thể nói chuyện tốt hơn sao?" Nói chuyện với cái tên này đúng thật là nhảm bẩn mất.

" Cấu tạo DNA của tôi xuất sắc."

" Anh khiến tôi ngạc nhiên."

" Chuyện của anh như thế nào rồi?"

" Chuyện gì?"

" Mỗi tình huống đại học của Tiêu Tiểu Diệp."

" Anh nhắc đến là tôi lại đau lòng."

" Với cương vị của người từng trải tôi khuyên cậu một điều: lạt mềm buộc chặt."

" Lỡ buộc không chặt rồi lại chạy đi như vợ anh thì sao?" Bạch Niên Vũ cười, cái tên này thì khác gì anh cơ chứ.

" Bây giờ cô ấy vẫn còn đang ngủ bên cạnh tôi."

" Hảo, kế hoạch thành công." Bạch Niên Vũ tấm tắc.

" Nhưng mà đối với người cá tính mạnh như Tiêu Tiểu Diệp thì tôi lại khuyên thêm câu nữa."

" Câu gì?"

" Nếu chẳng thể giữ thì hay thả ra. Biết đâu sau này lại quay về."

" ... "

" Cậu là người thông minh, cậu hiểu ý tôi mà. "

" ... "

"Đối với những kẻ nằm ngoài vòng pháp luật như chúng ta thì nguy hiểm rất nhiều. Cứ giữ mãi một người bên cạnh bản thân, lại biến

người ấy thành điểm yếu của mình thì lúc đó, vật hi sinh sẽ là ai?"

" Chỉ trách thế giới của chúng ta quá đen còn của họ lại quá trắng."
Bạch Niên Vũ thở dài.

" Cậu phải hiểu được rốt cuộc yêu là thứ gì?" Thẩm Hạ Thiên nói.

" ... "

" Cảm ơn và chăm sóc con tôi thật cẩn thận."

" Được rồi."

Bạch Niên Vũ tắt máy, đi lại phía cửa kính. Trong lòng bao nhiêu suy nghĩ.

Yêu là gì? Yêu chẳng cũng chỉ là một thứ cảm xúc mà Thượng đế trừng phạt lên con người. Hình phạt là yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu đến ích kỉ, yêu nhưng được đáp lại và yêu đến từ bỏ. Không có hình phạt nào đau khổ bằng yêu rồi bỏ và yêu đơn phương. Nhưng mà Thượng đế cũng ban tặng cho con người ta hai khả năng phi phạm: yêu một người không yêu mình đến tê tâm liệt phế và từ bỏ tình yêu một cách dễ dàng.

Bạch Niên Vũ, anh chọn hình phạt nào? Anh muốn ích kỉ hay muốn cao thượng?

Bạch Niên Vũ suy tính, đắn đo, cuối cùng cũng lấy máy ra gọi điện:

" Thư kí Trương, soạn giúp tôi một cái đơn li hôn."

~~~~~

Tuyết Linh Viên...

" Mẹ nuôi, bao giờ ba nuôi về?" Tiểu Mân Thầu vừa mới ngủ dậy đã nhớ đến Bạch Niên Vũ.

" Tí nữa ba sẽ về."

" Con thích ba nuôi thế sao?"

" Đương nhiên rồi. Ba vừa đẹp trai, vừa tốt bụng, đặc biệt còn rất yêu mẹ nữa!"

" Tại sao con lại nghĩ rằng ba yêu mẹ?"

" Đến cả người qua đường cũng biết."

" Hà?"

" Mẹ Tiểu Thần nói với con rằng sau này con lớn, khi con yêu một người nào đó thì con phải chăm sóc chu đáo cho cô ấy, đừng để cô ấy rơi nước mắt và không bao giờ để cô ấy chờ lâu."

" Trẻ con thì biết gì cơ chứ?"

" Tại sao không chứ? Ba nuôi chăm sóc chu đáo cho mẹ này, khiến mẹ cười, và sợ mẹ đợi lâu. Từng ấy lí do đã đủ chưa ạ?"

Tiêu Tiểu Diệp véo má Tiểu Mân Thầu, trẻ con thật ngây thơ. Nhưng những gì nó nói cũng không phải là không đúng.

Nhưng cô chợt nhớ tới bức tranh ở căn biệt thự kia. Bóng lưng 10 năm chờ đợi của Bạch Niên Vũ, lời nói của Thần Tự: "Đây là người con gái rất quan trọng đối với cậu chủ. Cậu chủ yêu cô gái này suốt

10 năm nhưng cô gái này lại chẳng hề hay biết. Chắc là ngay đến cả cậu chủ cô ấy còn không biết nữa!"

Có lẽ không phải là cô đâu, tình yêu của Bạch Niên Vũ không dành cho cô mà là cô gái khác, một cô gái hẳn dành 10 năm để chờ cô quay đầu lại.

---

1. Cuộc cãi vã giữa kẻ nghèo hèn và tên nhà giàu.

TA: Vũ ca, rốt cuộc anh soạn đơn li hôn làm gì vậy?

Vũ: Muốn biết thì chăm chỉ viết truyện cho tôi nhờ. Bà ngược tôi quá trời rồi, mãi tôi vẫn chưa có được cái Happy Ending này.

TA: Anh không biết thế nào là kiên nhẫn sao?

Vũ: Thần TỰ, ném con nhỏ này vào hồ cá cho gia.

TA: Anh mà ném tôi là anh vĩnh viễn không được hạnh phúc đâu.

Vũ: Gia đây tự viết truyện cho bản thân.

TA: Chú mà tự viết được truyện ư?

Vũ: Nhà gia giàu, gia thuê người về viết.

Thần TỰ đi vào.

TA: Chú là ai? Cháu không biết. Chú đi ra đi!!!!

2. Phòng vấn sơ của Tiêu Tiểu Diệp

TA: Diệp tử, chị thấy em viết về chị như thế nào?

Diệp: Cô ngược tôi quá nhiều.

TA: Chị vẫn là kẻ may mắn đấy.

Diệp: Còn có người hơn tôi sao?

TA: Đương nhiên.

Diệp: Kệ mẹ nó. Tử tử không quan tâm.

TA: Chị thấy Bạch Niên Vũ như thế nào?

Diệp: Trại tâm thần nào để sống bệnh nhân nguy hiểm như Bạch Niên Vũ vậy?

TA: Bệnh viện Tĩnh gia, hình như là bệnh nhân của bác sĩ Tiêu Tiểu Diệp.

Diệp đen mặt.

TA: Nghe nói IQ chị 186. Thế mà sao EQ chị thấp như vậy?

Diệp: Do cái con điên tác giả.

TA: Thông báo với các bạn đọc rằng tôi bị xúc phạm nặng nề, nghỉ viết truyện đây.

Diệp: "" Có biết khi em bảo anh đi, là chỉ mong anh sẽ ở lại?"

TA: Tạm thời thay đổi ý định.

~~~~~

"Anh sai rồi, anh lỡ yêu em mất rồi Tiêu Tiểu Diệp à! Em biết không, em mãi là sự tiếc nuối của lòng anh. Trong biển người mêh mông, quay đầu lại, nụ cười đẹp nhất vẫn là em. Anh đợi nắng, đợi gió, chẳng bằng đợi em cười."

- Bạch Niên Vũ ~

Chương 48

Chiếc xe Rolls-Royce màu đen tuyền u ám đi vào cổng Tuyết Linh Viên thì bầu trời cũng đã sẩm tối. Bạch Niên Vũ ở trong xe vẫn nắm chặt phong bao tài liệu. Khóe miệng diều lên một đường cong hoàn hảo, tất cả đều đặt cược vào đây.

" Gia, đã tới biệt thự chính rồi." Thần Dực thông báo.

" Ừm." Bạch Niên Vũ đẩy cửa xe xuống, đi vào biệt thự.

Tiêu Tiểu Diệp và Tiểu Mạn Thầu đang đánh dương cầm. Tiếng đàn du dương thu hút sự chú ý của anh. Hai người, một bé một lớn cùng nhau hòa tấu. Nụ cười rực rỡ khiến cho đêm đông cũng phải ấm hơn. Bạch Niên Vũ ngẩn ngơ. Anh chưa từng thấy cô cười, rực rỡ như vậy. Ngón tay cô múa trên phím đàn, từng nhịp, từng nhịp rót vào tim anh.

Trong đầu anh chợt hiện lên mảnh kí ức, là khi anh bốn tuổi, lúc ba mẹ vẫn chưa li hôn. Cả hai người cũng cùng nhau hòa tấu, tiếng đàn lúc ấy cũng đẹp như thế này! Mỗi khi ba anh đàn xong, lúc nào cũng trìu mến nhìn mẹ, rồi nhẹ nói: "" Tình yêu có muôn ngàn sắc thái và âm nhạc cũng vậy, những giai điệu không lời mang đến cho trái tim những cung bậc cảm xúc rất đặc biệt, như tình yêu với những điều dịu dàng nhất, bình dị nhất, những bản nhạc tình yêu không lời tuy nhẹ nhàng mà vẫn có thể khiến những trái tim tan chảy và cảm xúc được dâng trào. Cảm ơn em đã cho anh một tình yêu như âm nhạc vậy!"" Nhưng tình yêu ấy được bao lâu, khi những gian dối, những biến cố xảy ra.

Tiếng đàn dừng cũng là lúc Tiêu Tiểu Diệp phát hiện ra Bạch Niên Vũ đang nhìn cô. Khuôn mặt anh mang chút ưu thương khác với vẻ mặt bình thường.

" Bạch Niên Vũ, anh về rồi sao?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng nói.

" Anh về rồi." Bạch Niên Vũ cười.

" Ba nuôi!"" Tiểu Mạn Thầu chạy tới ôm lấy chân anh. Cậu nhóc lùn quá còn anh thì cao quá, tạo nên một nghịch cảnh rất dễ thương.

Bạch Niên Vũ bế Tiểu Mạn Thầu lên, xoa đầu cậu nhóc.

" Ở nhà ngoan chứ?"

" Ng ngoan ạ."

" Hảo."

Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, đi về phía hai người:" Tiểu Mạn Thầu, xuống đi con. Để cho chú ấy nghỉ chút đã."

Tiểu Mạn Thầu ngoan ngoãn nghe lời, tuột thẳng xuống, đi tới đàn dương cầm, tiếp tục đánh đàn.

Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp, " Diệp, tí nữa chúng ta nói chuyện một chút được không?"

" Được." Tiêu Tiểu Diệp trả lời. " À, thực ra anh cũng không cần phải làm tới mức như vậy đâu."

" Làm gì cơ?" Bạch Niên Vũ ngạc nhiên.

" Chuyện của Mục thị. Dù sao thì cũng cảm ơn anh và cũng muốn nhắc nhở anh rằng anh vừa phá đi sự nghiệp của hơn mấy chục nghìn người." Tiêu Tiểu Diệp nói. Đây không nên là thái độ của kẻ vừa đi phá miếng cơm manh áo của người khác.

" Chuyện ấy kệ đi. Nếu như nhân viên của Mục thị tới Mances xin việc thì anh sẽ đặc cách cho vào." Bạch Niên Vũ phẩy tay.

Tiêu Tiểu Diệp cười, cô bắt đầu có hảo cảm với Bạch Niên Vũ rồi đấy.

Bữa cơm tối được dọn ra, tất cả món ăn đều là những món phù hợp với Tiểu Mạn Thầu và Tiêu Tiểu Diệp. Tiểu Mạn Thầu vừa thấy đồ ăn thì mắt đã sáng lên, nhanh chóng cầm cúi ăn. Tiêu Tiểu Diệp ngồi ở một bên chăm sóc cho cậu nhóc. Còn Bạch Niên Vũ thì không ăn, chỗ của anh chỉ có li rượu vang và một ổ bánh mì nhỏ.

" Anh ăn ít vậy sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Anh không có thói quen ăn tối với quá nhiều chất. Thường thì buổi trưa của anh luôn đầy đủ năng lượng nên bữa tối sẽ giảm hàm lượng xuống." Bạch Niên Vũ giải thích.

" Anh giảm cân giữ dáng à?" Tiêu Tiểu Diệp chọc ghẹo.

" Anh sợ sau này anh béo ú, bụng bia thì sẽ không ai yêu anh!" Bạch Niên Vũ hòa theo.

"...." Tiêu Tiểu Diệp câm nín. Bạch Niên Vũ là cao thủ của cao thủ nói mĩa.

Cánh cửa phòng ăn mở ra, Thần Dực đi vào. Anh ta cúi đầu mỉm cười chào Tiêu Tiểu Diệp." Phu nhân!"

Tiêu Tiểu Diệp thấy Thần Dực, anh ta không lạnh giống như Thần Tự, nhưng lại tỏa ra khí thể khiến người ta lạnh. Thần Dực nhìn rất quen, hình như cô đã từng gặp ở đâu rồi đấy.

" Thần Dực, có chuyện gì vậy?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"" Ở Mĩ đã có phản hồi rồi!"" Thần Dực báo cáo.

" Tí nữa rồi báo cáo lại." Bạch Niên Vũ phát tay.

" Vâng." Thần Dực nhận lệnh rồi đi khỏi phòng ăn.

" Ăn đi." Bạch Niên Vũ cười.

Ăn xong, Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ ra ngoài nói chuyện. Tiêu Tiểu Diệp nhìn căn biệt thự đồ sộ, sơn gai ốc. Cô vẫn là sợ cái nơi này. Nhưng khi vào, cô lạ ngạc nhiên. Toàn bộ biệt thự đã được thiết kế lại, tường biến thành màu trắng sang trọng. Súng, dao đã được thay bởi những bức tranh cổ điển. Tất cả đều thay đổi duy chỉ có bức tranh cô gái kia thì không, nó vẫn nằm trịnh trọng nơi cầu thang, vẫn thu hút ánh nhìn.

" Lần trước Thần Tự nói với tôi là em không thích cách bài trí của căn biệt thự này nên tôi đã cho người thiết kế lại. Em đã đỡ sợ hơn chưa?" Bạch Niên Vũ giải thích. Cử chỉ ôn nhu của anh khiến cho Tiêu Tiểu Diệp xao động.

" Hơn trước rồi."

" Tốt."

" Nhưng sao anh lại làm như vậy cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi. Quan hệ giữa bọn họ cũng đâu có tới mức yêu.

" Đối cả giang sơn chỉ để lấy lại nụ cười giai nhân." Bạch Niên Vũ cười, nhưng ánh mắt anh lại nhìn về phía bức tranh kia.

" Anh tốt với tôi như vậy để làm gì cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi, tâm trạng cô đang rối bời.

" Bởi vì em giống cô ấy." Bạch Niên Vũ chuyển dời tầm mắt của mình về phía Tiêu Tiểu Diệp. Hóa ra 10 năm anh đánh mất vì chờ đợi lại gần anh đến vậy!

Tiêu Tiểu Diệp giật mình. Tất cả ôn nhu của anh đều chỉ là vì cô giống với cô gái kia ư? Hóa ra cô chỉ là vật thay thế trong anh. Anh không có được người anh yêu nên anh tìm người thay thế. Tim của Tiêu Tiểu Diệp như bị ai bóp chặt vậy.

" Bạch Niên Vũ, anh đang khiến lòng tự trọng của tôi bị phỉ báng." Tiêu Tiểu Diệp cười lạnh.

" Biết ngay là em sẽ phản ứng như vậy mà." Bạch Niên Vũ thờ dãi.

Anh đưa phong bao tài liệu cho cô, " Anh biết khởi đầu của chúng ta không mấy tốt đẹp. Anh khiến em gặp quá nhiều nguy hiểm. Nên anh đã làm đơn li hôn. Chúng ta hãy sống thử với nhau trong vòng 6 tháng. Nếu như sống hợp, nảy sinh quan hệ thì chúng ta tiếp tục. Còn không được thì chúng ta sẽ li hôn! Anh không muốn chúng ta sống với nhau mà chẳng có chút tình yêu nào cả."

Tiêu Tiểu Diệp nhận phong bao, mở ra, quả thật bên trong là đơn li hôn. Cô chợt thấy rất lạ, nếu như lúc trước nhận được tờ giấy này thì

nhất định cô sẽ rất vui nhưng bây giờ lại khác, có chút mất mát.

" Được. Chúng ta chỉ làm vợ chồng trong vòng 6 tháng. Hết hợp đồng thì đường ai nấy đi." Tiêu Tiểu Diệp cười, thản nhiên nói.

Bạch Niên Vũ nhìn nụ cười chói mắt kia, tay vo thành nắm đấm, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. " Bạch phu nhân, hợp tác vui vẻ!"

" Tại sao anh biết chuyện giữa tôi và Tôn Niệm Hàn?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi. Đây chính là thắc mắc cả chiều của cô.

" Không có chuyện gì về em mà tôi không biết cả, bao gồm cả chu kì sinh lí của em!" Bạch Niên Vũ vô lại nói.

" Tên bệnh!" Tiêu Tiểu Diệp thật muốn giết người. Bạch Niên Vũ là tên điên.

" Lí do tôi biết vì tôi quan tâm đến em. Thời gian tôi biết là năm năm trước, khi em còn chưa biết tôi." Bạch Niên Vũ nghiêm túc trả lời.

Năm năm trước? Lúc ấy Tiêu Tiểu Diệp và Tôn Niệm Hàn vẫn còn yêu nhau.

" Tôi sẽ cố kiềm chế để bản thân không để ý tới chuyện tình tuổi thanh xuân của em." Bạch Niên Vũ nói.

" ...."

Tiêu Tiểu Diệp bước ra khỏi biệt thự, để lại Bạch Niên Vũ cô độc ở lại.

" Sau tất cả những gì anh cố gắng, em vẫn chọn cách tuyệt tình nhất

để bỏ anh." Bạch Niên Vũ cười khổ.

Anh nhìn bức tranh. Vẫn là một người, vẫn là một thái độ, vẫn là làm cho anh say đắm, chỉ tiếc cô lại chẳng say đắm anh.

" Tiểu Diệp, Tiểu Mạn Thần có ngoan không?" Cung Ân Thần gọi điện cho Tiêu Tiểu Diệp. Giọng cô khá khăm hơn, không rầu rầu như lúc sáng.

" Rất tốt. Cậu nhóc được Bạch Niên Vũ chăm sóc rất chu đáo." Tiêu Tiểu Diệp hào hứng nói.

" Lão công của cậu thật tốt." Cung Ân Thần nói.

" Ân Thần, cậu đã bao giờ nghĩ rằng Thẩm Hạ Thiên chưa từng đối xử tệ bạc với mẹ con cậu chưa?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi. Sáng nay, lúc Bạch Niên Vũ đưa ra một loạt danh sách kia thì cô đã hoài nghi, liệu Cung Ân Thần đã hiểu lầm Thẩm Hạ Thiên.

" Rồi. Tôi đã suy nghĩ về điều đấy hơn ngàn lần. Phải chăng những tổn thương mà anh ấy gây ra cho tôi chỉ là giả dối, nếu như vậy thì tôi rất vui, bởi cho đến cuối cùng trong ván cờ của chúng tôi, cả hai đều thua. Chẳng ai lợi thế hơn ai! Bây giờ, tôi vẫn còn tự hỏi, Thẩm Hạ Thiên yêu tôi phải không?" Cung Ân Thần ghen ngào.

" Cậu và anh ta lại có biến à?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Tôi chẳng rõ nữa. Cậu biết không, khi cậu và Tiểu Mạn Thần rời đi, Thẩm Hạ Thiên đã tới, anh ấy tới giúp tôi chuẩn bị hành lý, đặt vé máy bay ngồi bên cạnh tôi, rốt cuộc đây là gì? Yêu sao? Nhưng ngày mai hai chúng tôi ra tòa rồi." Cung Ân Thần kể.

" Cậu hối hận rồi à?"

" Tôi hoài nghi một việc, năm năm trước, lúc tôi đặt bút kí vào đơn li hôn có phải là quyết định sai lầm hay không? Khi ngòi bút chạm vào giấy, sợi tơ duyên giữa chúng tôi cũng đứt. Tôi và anh ấy chính thức mất nhau, làm lỡ một giây, ân hận cả đời."

" Tôi chẳng thể dành cho cậu lời khuyên nào cả. Tôi bây giờ cũng đang phải đối mặt với Bạch Niên Vũ."

" Bạch Niên Vũ là người đàn ông rất tốt. Cậu còn nhớ năm năm trước, cái ngày mà tôi bị động thai khí sau khi li hôn không? Là Bạch Niên Vũ đã đưa tôi vào viện, là anh ấy đã chăm sóc tôi. Cậu phải rất hạnh phúc khi lấy được người như vậy. Cho nên hãy cố gắng tiếp nhận anh ấy, đừng vội vàng kí vào đơn li hôn, kéo hối hận." Cung Ân Thần nhẹ nói với Tiêu Tiểu Diệp.

" Chỉ sợ rằng anh ấy lại không yêu tôi, khi tôi cố gắng tiếp nhận anh ấy." Tiêu Tiểu Diệp thở dài.

" Sao không thử? Ngay đến cả băng khi gặp nhiệt độ cao cũng tan chảy, huống gì là con người!""

" ..."

" Hay là cậu vẫn còn vấn vương tên họ Tôn kia?" Cung Ân Thần nghi hoặc.

" Tôi..."

" Biết ngay mà! Nếu cậu vẫn còn thì hãy hiểu rằng, người yêu cũ chẳng qua cũng chỉ là sự nuối tiếc của thanh xuân, chỉ là mảnh kí ức

nhỏ trong vô vàn mảnh lớn, hạt cát giữa sa mạc. Tôn Niệm Hàn tốt, tôi thừa nhận, nhưng liệu có phải bến đỗ an toàn của cậu?"

" Vậy còn Thẩm Hạ Thiên thì sao? Đấy có phải là bến đỗ an toàn?"

" Cậu biết không? Cậu chưa từng yêu sâu đậm, chưa từng trải qua việc nhớ nhung ai đó 15 năm, cậu sẽ không hiểu được, đợi và yêu là đau như thế nào! Tôi giành 15 năm yêu Thẩm Hạ Thiên, nên tôi sẽ không để 15 năm ấy của tôi là phung phí. Anh ấy không yêu tôi cũng được, nhưng anh ấy phải trả cho tôi 15 năm duyên phận."

" Cung Ân Thần, nếu người cậu yêu xem cậu là thể thân của kẻ khác thì sao?"

" Vậy thì tôi sẽ cố gắng để bản thân trở thành người đáng được kẻ khác thể thân."

" Cậu nói như người từng trải vậy?"

" Không. Là người đã từng coi ai đó và thể thân của ai đấy."

" Thôi. Cậu muốn nói chuyện với bảo bối không?"

" Có."

" Hào. Tôi chuyển máy cho cậu."

----- Trích dẫn-----

" Khi ngòi bút chạm vào giấy, sợi tơ duyên giữa chúng tôi cũng đứt. Tôi và anh ấy chính thức mất nhau, làm lỡ một giây, ân hận cả đời."

"Nếu cậu vẫn còn thì hãy hiểu rằng, người yêu cũ chẳng qua cũng

chỉ là sự nuối tiếc của thanh xuân, chỉ là mảnh kí ức nhỏ trong vô vàn mảnh lớn, hạt cát nơi sa mạc."

"Cậu chưa từng yêu sâu đậm, chưa từng trải qua việc nhớ nhung ai đó 15 năm, cậu sẽ không hiểu được, đợi và yêu là đau như thế nào! Tôi giành 15 năm yêu Thẩm Hạ Thiên, nên tôi sẽ không để 15 năm ấy của tôi là phung phí. Anh ấy không yêu tôi cũng được, nhưng anh ấy phải trả cho tôi 15 năm duyên phận."

_ Cung Ân Thần _

" Không có chuyện gì về em mà tôi không biết cả, bao gồm cả chu kì sinh lí của em!""

" Sau tất cả những gì anh cố gắng, em vẫn chọn cách tuyệt tình nhất để bỏ anh."

"Vẫn là một người, vẫn là một thái độ, vẫn là làm cho anh say đắm, chỉ tiếc cô lại chẳng say đắm anh."

_ Bạch Niên Vũ _

Tác giả: Tôi cảm thấy Thẩm Hạ Thiên và Cung Ân Thần vẫn là nên đi làm chuyên gia tư vấn tình yêu cho khỏe.

Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[Click để xem ảnh](#)

" Tiểu Mân Thầu con rốt cuộc muốn như thế nào hả?" Tiêu Tiểu Diệp đầu đầu nhìn Tiểu Mân Thầu.

" Tối nay, 23 giờ có mưa sao băng, cho con xem đi mà!" Tiểu Mân Thầu nũng nịu với Tiêu Tiểu Diệp.

" Chẳng phải mai con có lớp học đàn sao? Như vậy sao mà con dậy sớm được." Tiêu Tiểu Diệp khuyên nhủ. Cậu nhóc này sao cứng đầu vậy nhỉ.

" Con muốn xem mưa sao băng ư?" Bạch Niên Vũ này giờ nghe hai người này cãi nhau thì đau cả đầu.

" Dạ. 100 năm mới có một lần đấy, con thực sự rất thích." Tiểu Mân Thầu chuyển đổi tượng.

" Hào, tí nữa ba nuôi đưa con đi xem." Bạch Niên Vũ bế cậu nhóc.

" Thật sự?" Cậu nhóc mắt sáng lên, cười tươi.

" Không được." Tiêu Tiểu Diệp ngăn cản.

" Không sao đâu, ngày mai cùng lắm thì nghỉ học, ở nhà gia dạy đàn cho. Dương cầm chứ gì, gia đây chơi tất." Bạch Niên Vũ nói.

" Nếu mà Cung Ân Thần biết được thì giết chết tôi đây."

" Anh không nói, em cũng không nói, Tiểu Mạn Thầu càng không nói thì sao cô ấy biết được. Mà nếu có biết thì cứ bảo tên kia nói làm như vậy. Chúng ta thoát tội." Bạch Niên Vũ vạch kế hoạch.

Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Bạch Niên Vũ, " Quân tử dám làm mà không dám chịu."

" Ô hô, anh chưa bao giờ nhận mình là quân tử. Chỉ có em coi trọng và nâng anh cao đến như vậy thôi." Bạch Niên Vũ phủ nhận.

" Mẹ nuôi, ba nuôi đã nói vậy rồi thì.... né né!" Tiểu Mạn Thầu nũng nịu, đôi mắt to tròn chớp chớp.

Tiêu Tiểu Diệp không thể từ chối được nữa, đành gật đầu.

"" Tuyệt vời! Ba nuôi, tí mình đi nên mang gì đây nhỉ, ống nhòm, vở ghi chép....." Một tràng thao thao bất duyệt của Tiểu Mạn Thầu bắt đầu.

" Con muốn mang gì cũng được." Bạch Niên Vũ chiều lòng.

Mười giờ rưỡi đêm, Bạch Niên Vũ chở Tiêu Tiểu Diệp và Tiểu Mạn Thầu đến công ti Mancés. Nơi này là một vị trí rất đặc biệt, có thể thấy toàn cảnh trời đêm. Cả ba người đứng trên tầng thượng của công ti, ngắm nhìn. May mắn mà không lạnh lắm, nếu không thì toi

chuyện.

Tiểu Màn Thần ngẩng mặt, kiễng chân tìm kiếm những ngôi sao băng. Bạch Niên Vũ thì đứng bên cạnh nhìn đồng hồ, đếm chuẩn từng phút, Tiêu Tiểu Diệp ngáp ngấn ngáp dài, trời lạnh thế mà hai kẻ kia vẫn chịu được.

" 5...4...3...2...1...0!"" Bạch Niên Vũ vừa đếm xong thì ngay lập tức ngôi sao băng đầu tiên đã bay qua, rạch ngang bầu trời.

Tiểu Màn Thần háo hức, hai tay chấp lại, thề thốt cầu ước:" Hi vọng ba của mình sẽ sớm về bên cạnh mình."

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy điều ước thì nhìn nhau. Cả hai đều hiểu được ước mong của cậu nhóc.

" Tiểu Màn Thần, con ước thêm nhiều điều nữa đi!" Bạch Niên Vũ nhìn cậu nhóc cười.

" Không. Con chỉ ước như vậy thôi. Duy nhất một điều, ba con sẽ về."

" Yên tâm, nhất định sẽ như vậy!" Tiêu Tiểu Diệp xoa đầu. Một ngày không xa nữa đâu, mảnh gương sẽ lành lại.

" Ba nuôi ước đi!" Tiểu Màn Thần kéo tay Bạch Niên Vũ.

" Được. Hi vọng, Bạch phu nhân của anh mãi là Tiêu Tiểu Diệp!"" Tiếng anh không nhỏ, cũng chẳng lớn, đủ để cho cả hai người kia nghe thấy.

Tiểu Màn Thần cười tủm tỉm.

Tiêu Tiểu Diệp ngượng ngùng cười, cô cũng ước," Hi vọng, một ngày nào đó, tôi có thể yêu Bạch Niên Vũ."

Bạch Niên Vũ nghe xong thì như mở cờ trong bụng, đây là tỏ tình phải không? Anh được cô tỏ tình phải không? Anh ôm lấy cô, cười.

Tiêu Tiểu Diệp bị bất ngờ, cả cơ thể rơi vào vòm ngực lớn của Bạch Niên Vũ. " Chặt quá rồi!"

" Cảm ơn em!" Giọng anh ấm áp, êm dịu lạ thường.

Phía trên bầu trời, lại có một ngôi sao băng vạch một đường cánh cung dài sáng chói trên bầu trời, rơi xuống.

" Sao băng đẹp quá!" Tiểu Mạn Thầu hào hứng hét to.

Cơn mưa sao băng chờ đợi cả đêm cuối cùng cũng xuất hiện, trên bầu trời đen thẳm, những vì sao lóe lên sáng chói rồi nối nhau rơi là tả, cuối cùng biến mất ở cuối trời.

Bạch Niên Vũ nhìn đôi mắt long lanh của Tiêu Tiểu Diệp, cầm bàn tay của cô, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc tơ, giọng trầm ấm: "I'd give up my life if I could command one smile of your eyes, one touch of your hand." (Anh sẽ cho em tất cả cuộc đời này để đổi lại được nhìn em cười, được nắm tay em.)

Tiêu Tiểu Diệp nhìn vào đôi mắt hổ phách đẹp đang in hình cô, có thể bây giờ, anh vẫn xem cô là người thế thân nhưng cô vẫn cảm thấy hạnh phúc. Có lẽ Cung Ân Thần nói đúng, hãy trở thành người đáng được kẻ khác thế thân.

" Hai người xong chưa vậy?" Tiểu Mạn Thầu xấu hổ nói.

Thế là khoảnh khắc tình tứ kia đã chấm hết.

" In lover"s sky, all stars are eclipsed by the eyes of the one you love."

- Dưới bầu trời tình yêu, tất cả những ngôi sao đều bị che khuất bởi con mắt của người bạn yêu.

Ba người về đến Tuyết Linh Viên đã nửa đêm.

" Con không nghỉ với mẹ đâu!" Tiểu Mân Thầu nói.

" Tại sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Nam tử hán đại trượng phu, lớn rồi."

" Vậy con ngủ với ai?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi vặn lại.

" Ngủ một mình."

" Ba thích ý kiến của con." Bạch Niên Vũ giờ ngón cái hướng về cậu nhóc.

" Vậy thì mẹ ngủ ở đâu?" Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

" Ngủ với ba." Tiểu Mân Thầu cười tủm tỉm.

Hai vị kia ngó người.

" Nhà anh còn phòng trống không?" Tiểu Tiểu Diệp quay sang hỏi Bạch Niên Vũ.

" Không có."

" Cả căn biệt thự lớn thế này mà chỉ có hai phòng ư?"

" Nhà anh nghèo lắm." Bạch Niên Vũ diễn kịch. Khó khăn lắm mới chiếm được thiện nghi của bà xã.

" Anh mà nghèo thì tôi ăn cám." Tiểu Tiểu Diệp bĩu môi.

" Ba mươi tư năm anh đều thủ thân như ngọc nhưng hôm nay vì em, anh đành chấp nhận ủy khuất." Bạch Niên Vũ bày cái mặt đáng thương ra.

"..." Ba vạch đen hiện trên trán Tiểu Tiểu Diệp.

Sau khi cho Tiểu Mạn Thầu đi ngủ, Tiểu Diệp lại đau đầu vì chỗ ngủ của mình. Bạch Niên Vũ đứng ngoài cửa đợi cô, hào hứng đưa cô về phòng. Cô nhìn phòng ngủ Bạch Niên Vũ, lần này là lần thứ hai cô vào đây. Thế mà vẫn chẳng thể nào yêu thương nổi.

" Em thay đồ ngủ đi!" Bạch Niên Vũ nói.

" Ờ!" Tiểu Tiểu Diệp nhàn nhạt nói rồi đi vào phòng thay đồ.

Vào phòng, hồi ức kia lại hiện lên trong đầu cô. Một tháng trước, Bạch Niên Vũ và cô đã hôn nhau ở đây.

" Em vẫn nhớ chứ?" Bạch Niên Vũ khẽ nói.

Tiêu Tiểu Diệp giật mình, quay người lại thì đã bị Bạch Niên Vũ đẩy áp vào tường. Ánh mắt anh ôn nhu nhìn cô. Đôi môi khế kéo cong lên. Ngay lập tức, cánh môi mềm của Tiêu Tiểu Diệp đã được phủ lên. Bạch Niên Vũ nhẹ nhàng hôn cô. Tiêu Tiểu Diệp lúc đầu hơi giật mình nhưng sau đó đã bắt đầu "giao du" với Bạch Niên Vũ. Cô vòng tay ôm cổ anh, quấn quýt cùng anh. Bạch Niên Vũ như tiếp thêm sức mạnh, hung hãn chiếm hữu môi cô. Anh dừng lại, khế cười:" Bạch phu nhân, chúng ta kết hôn đã được hơn 1 tháng rồi mà vẫn chưa động phòng hoa chúc! Em nói xem, chúng ta có nên không nhỉ?"

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt.....

~~~~ To be continued~~~~

P/s: Cảnh giường chiếu sắp xuất hiện!!!

Chương 50

Bạch Niên Vũ nhìn phản ứng của cô, khẽ mỉm cười, " Đùa em đấy, anh đây tuy đã làm hoà thượng 34 năm nhưng vẫn chưa tới mức ăn quàng cái cô ngực lép như em đâu!"

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, đẩy Bạch Niên Vũ ra, " Tên bệnh!"

" Thay đồ rồi nghỉ đi em! Khuya rồi!" Bạch Niên Vũ dịu dàng nói, anh hôn nhẹ lên trán cô.

" Ờ!" Tiêu Tiểu Diệp thờ ơ nói.

Thay đồ, vệ sinh xong, đi ra thì đã thấy Bạch Niên Vũ ngồi nghịch điện thoại trên giường. Anh đã thay đồ, mặc bộ đồ ngủ xuống hệt của cô, mái tóc màu hạt dẻ hơi xù, ánh mắt chăm chú nhìn vào điện thoại. Anh ngước mình lên nhìn cô," Xong rồi thì mình đi ngủ nhé!"

Tiểu Diệp đi về phía giường, kéo chăn ra, ngồi xuống.

" Em không thoa kem dưỡng da hay đắp mặt nạ gì sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Không. Tại sao anh lại hỏi như vậy?" Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

" Anh thấy con gái thường hay có hành động như vậy trước khi đi ngủ mà."

" À. Tôi không có thói quen ấy. Mấy cái thứ mỹ phẩm kia chỉ khiến cho nhan sắc phụ nữ úa tàn thôi. Có chế độ ăn uống hợp lí, tập thể

dục thường xuyên là cách tốt nhất." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Anh cũng nghĩ vậy." Bạch Niên Vũ cười, anh tắt điện thoại, " Em ngủ có bật đèn không?"

" Không." Tiêu Tiểu Diệp nằm xuống.

" Vậy... anh tắt đèn nhé!"

" Ừ!"

Ánh đèn chiếu sáng biến mất, nhuộm căn phòng vào màn đêm.

Tiêu Tiểu Diệp nằm quay lưng lại với Bạch Niên Vũ. Đôi mắt cô vẫn chẳng thể nào nhắm được, vì đây là lần đầu tiên trên giường cô có một người đàn ông. Hơi thở nam tính, mùi tinh dầu hoa cúc La Mã phảng phất trong không khí.

" Em không hỏi anh vì sao lúc này không tiếp tục sao?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

"..." Tiêu Tiểu Diệp hiểu cái chuyện " tiếp tục" kia nghĩa là gì. Song cô vẫn chẳng lên tiếng.

" Anh biết em chưa ngủ!" Cánh tay rắn chắc của Bạch Niên Vũ quàng qua người cô. Ngươi anh sát lại gần cô. Quả nhiên, cái mùi tinh dầu kia chính là phát ra từ người hấn.

" Dịch ra." Tiêu Tiểu Diệp định đẩy ra thì đã bị cánh tay kia khoá chặt lại.

" Giữa chúng ta, chỉ có 6 tháng cho nên anh muốn khi chúng ta chấm dứt em vẫn là ngọc, vẫn là sao băng đẹp đẽ." Bạch Niên Vũ khẽ nói.

" Tại sao anh nghĩ tôi vẫn "còn" nhỉ?" Tiêu Tiểu Diệp cười nói, hai người bọn họ cũng đâu có thân mật.

" Cho dù em không còn thì đối với anh, em vẫn còn. Anh không để ý tới chuyện đã có bao nhiêu người đàn ông lướt qua đời em, anh chỉ để ý tới việc, anh có phải là người đàn ông cuối cùng của em không." Tiếng Bạch Niên Vũ ấm áp nói bên tai cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhắm mắt lại, cô cố gắng để bản thân không rung động trước những lời nói kia của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ vẫn ôm lấy cô không hề bỏ ra. Anh ôm cô như thể bảo bối vậy, sợ cô bị ai đẩy đưa đi mất.

Thực ra, lí do mà anh không tiếp tục chính là vì anh lo cho sức khỏe của cô. Sợ anh không kiềm chế được mà khiến cho con chip kia ăn sâu vào tuỷ xương, làm độc phát tán khắp cơ thể cô nên anh mới dừng lại. Chỉ có trời mới biết lúc ấy anh muốn cô đến chừng nào.

Hai người chúng ta nằm chung một giường, thở cùng một bầu không khí. Giường đây, chiếu đó, đây chính là cảnh giường chiếu của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp.

Ngoài trời kia, vẫn còn ngôi sao băng bay muện, lướt qua bầu trời, hơi dừng chân lại, khẽ cười chê hai kẻ kia, có tình mà cứ ngớ bản thân mình đến sau. Thế rồi ngôi sao băng kia bay đi nhanh, đem lời nguyện ước của hai kẻ ấy gửi tới Chúa Trời, rằng bọn họ sẽ nhận ta tình yêu của nhau.

Quán bar Mạc Vũ....

Tôn Niệm Hàn nãy giờ uống không biết bao nhiêu là rượu, vỏ chai lẫn lóc khắp sàn nhà.

" Phục vụ, hết rượu rồi, lấy thêm đi!" Tôn Niệm Hàn say rượu, hét lên.

Trịnh Tần như Tôn Niệm Hàn, lắc đầu. Uống từ chiều tới giờ mà vẫn còn chưa mệt, quả nhiên phục cái tên này. " Được rồi. Rượu gì nữa, nửa đêm nghỉ đi!"

Tôn Niệm Hàn đổ mấy giọt rượu còn sót lại trong chai vào li, thều thào nói:" Cậu thì biết gì chứ! Tôi đây chưa say, chưa muốn về."

" Rốt cuộc là có chuyện gì nữa đây?" Trịnh Tần lấy một chai rượu mà phục vụ mới đưa vào, đổ vào li.

" Cậu nói xem, ông trời có phải cứ thích trêu tức tôi không hả? Tại sao lại cứ đưa cô ấy ra khỏi tôi cơ chứ?" Tôn Niệm Hàn cướp lấy li rượu của Trịnh Tần, uống sạch.

Trịnh Tần cuối cùng cũng hiểu ra chuyện, anh quên mất, người có thể khiến cho Tôn Niệm Hàn thành như thế này chỉ có một, Tiêu Tiểu Diệp. " Ôi dào, không cô này thì có cô khác chứ! Đâu có ai yêu mãi một người đâu!"

" Cậu không hiểu đâu, tôi yêu Tiêu Tiểu Diệp, yêu cô ấy đến thần hồn điên đảo nhưng mà cô ấy lại là chị dâu của tôi!" Tôn Niệm Hàn hét lên. Tình yêu của hắn bây giờ đã trao cho cô rồi, chẳng thể lấy lại nữa.

" Tôi biết rồi, biết cậu yêu cô ấy rồi!"

" Nếu cô ấy không phải là Tiêu Tiểu Diệp, nếu cô ấy chỉ mãi là Kelly thì tốt biết mấy, như vậy thì tôi và cô ấy đã chẳng chia tay, đã chẳng phải tổn thương nhau." Tôn Niệm Hàn lấy từ trong túi áo ra chiếc đồng hồ.

Trịnh Tần nhìn Tôn Niệm Hàn, mỗi lần khi uống say, Tôn Niệm Hàn nhất định sẽ lại lôi từ túi áo chiếc đồng hồ này rồi nhìn nó với ánh mắt đau thương.

" Về đi, hay bây giờ tôi cho người tới Bạch gia, xin cho gặp Bạch Phu Nhân." Trịnh Tần đe dọa.

" Không, không được. Không thể để Tiểu Diệp thấy bộ dạng của tôi bây giờ!" Tôn Niệm Hàn loạng choạng đứng dậy, cất đồng hồ vào túi áo.

" Vậy thì chúng ta về!" Trịnh Tần đỡ cái tên ma men này đứng vững.

Trịnh Tần suy nghĩ, nếu như 5 năm trước, hai bọn họ không đánh cược với nhau thì có lẽ Tôn Niệm Hàn sẽ chẳng trở nên như thế này. Tiêu Tiểu Diệp và Tôn Niệm Hàn ngay từ khi bắt đầu đã sai rồi.

Người ta thường buồn vì những tiếc nuối trong quá khứ, Tôn Niệm Hàn thường buồn vì đã lỡ yêu Tiêu Tiểu Diệp!

" Cậu nói xem tại sao lại là Tiêu Tiểu Diệp chứ?" Tôn Niệm Hàn mơ màng nói

" Con lạy gia!"

" Tại sao lại là cô ấy chứ?"

" Con van người."

" Tại sao lại là..."

" Im đi!"

" Tất cả mọi chuyện đều là vì cô ấy là Tiêu Tiểu Diệp, là vị hôn thê, là phu nhân của Bạch Niên Vũ!!"

" Im đi cho tôi nhờ!"

" Sau này, anh không thể cùng em đi đến cuối cuộc đời với bất kì tư cách nào nữa, không phải người yêu cũ, sư huynh, em họ chồng... Vậy nên anh sẽ đợi em nơi kiếp sau, khi hai chúng ta một lần nữa trở thành kẻ xa lạ. Anh không là Tôn Niệm Hàn, em cũng chẳng phải Tiêu Tiểu Diệp."

- Tôn Niệm Hàn-

- _____ \ _____

TA: tôi chưa từng nói chương này sẽ có cảnh giường chiếu nên các cậu đừng có ném đá tôi. À mà tôi rất thích cái anh nam phụ, sau này anh không có TTD, thì về đây với tôi, tôi viết truyện cho anh!

Chương 51

" Này Diệp Cầu, có chuyện rồi đấy!" Cung Ân Thần vội vàng chạy về gọi Tiêu Tiểu Diệp. Trán trán cô vẫn còn đầm mồ hôi.

" Có chuyện gì hả?" Tiêu Tiểu Diệp đang làm luận án thì dừng tay lại.

" Tôn Niệm Hàn, hắn vừa tỏ tình với Hường Tư Lan đấy! Náo loạn cả trường, hai người đấy đang ở sân trường đấy." Cung Ân Thần hốt hoảng nói.

Tiêu Tiểu Diệp đơ cứng người, tối qua Tôn Niệm Hàn vẫn còn cùng cô xem phim thế mà sao bây giờ lại xảy ra chuyện này rồi.

" Diệp..." Cung Ân Thần nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô bạn thì lo lắng.

Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên đứng dậy, vội chạy khỏi kí túc xá, thật sự bây giờ cô hi vọng Cung Ân Thần đã nhìn nhầm, người kia không phải là Tôn Niệm Hàn. Nhưng ông trời đã xem thường hi vọng của cô, lúc cô chạy tới thì hình ảnh Tôn Niệm Hàn hôn Hường Tư Lan đã đập vào mắt cô. Chân cô nhũn lại, ánh mắt vô hồn nhìn đôi uyên ương kia. Hắn tối qua vẫn còn dịu dàng nói với cô rằng " Anh yêu em " vậy mà bây giờ đã tỏ tình với một cô gái khác.

" Ai dà, Tony cũng thật là đa tình nha, mới lúc trước vẫn còn bám lấy Kelly vậy mà bây giờ đã đi tỏ tình với Anna rồi. Không biết cô nàng Kelly sẽ như thế nào?" Một sinh viên nam đứng trước cô nói.

"" Tôi đảm bảo với cậu rằng Kelly mặt vẫn thờ ơ, tâm vẫn vững như bàn thạch. Không khéo cô nàng đang mừng vì cuối cùng cũng vút được cái đuôi." Anh chàng sinh viên khác cười.

" Ừ nhỉ. Kelly sao mà đau lòng được chứ! Không có Tony thì còn có cả đoàn người theo sau!"

Tiêu Tiểu Diệp nghe những lời nói kia thì cười nhạt, nếu bây giờ họ biết được rằng Kelly mà họ đang nhắc tới đã vội vã chạy như một con điên tới đây thì sẽ ngạc nhiên biết bao. Cô nhìn chiếc đồng hồ trên tay, rồi cởi ra. Biết không Valentine anh đã tặng cô chiếc đồng hồ này để cô có thể đếm từng phút giây anh bên cạnh cô, vậy mà giờ anh lại như thế này. Cô cầm đồng hồ, vút xuống ngay bức tượng " Ba điều nói dối" lặng lẽ rời đi.

Tôn Niệm Hàn, em vút đồng hồ xuống bức tượng kia là để cho anh biết, anh đã dối em ba lần.

- Anh nói dối em rằng anh yêu em.
- Anh nói dối em rằng anh không thay lòng đổi dạ.
- Và anh nói dối em rằng anh sẽ mãi mãi không bao giờ hết yêu em.

Cô ngăn cản bản thân mình run rẩy, ngăn cản bản thân mình yếu đuối. Đáng lẽ ngay từ đầu, cô không nên yêu anh, đáng lẽ cô nên rút kinh nghiệm từ tình yêu của mẹ. Hình ảnh mẹ ngày ngày trông ngóng qua ô cửa sổ hình bóng ai đó dội về kí ức của cô. Hóa ra tình yêu chỉ là hình phạt của thượng đế, trầm luân nhiều thì phạt càng đau.

Cô không biết được rằng ngay khoảnh khắc cô rời đi, đã có ánh mắt đau thương dõi theo. Ánh mắt của kẻ đang hào hứng ôm trong tay người đẹp, như muốn nói với cô lời xin lỗi. " Giá như em không phải

là Tiêu Tiểu Diệp, không phải là vị hôn thê của Bạch gia thì mọi chuyện đã khác."

Cô không trở về kí túc xá, cô rời trường, đi tới công viên gần đấy, ngồi xuống ghế đá rồi úp mặt vào tay, khóc nức nở.

"Này, cô có sao không?" Một người đàn ông ngồi bên cạnh ghế đá hỏi cô. Thanh âm của anh ta rất ấm áp, giống giọng nói của kẻ đang yêu kia.

"Tôi ổn làm sao được, tôi vừa bị người ta bỏ đấy!" Tiêu Tiểu Diệp khóc lóc, kể lể với người đàn ông xa lạ kia. Mặc dù cô không quen anh ta nhưng lúc này cô rất cần một người an ủi.

"Ồ, cô thất tình hả?" Người đàn ông kia ung dung nói, cái vẻ bình thường của anh ta khiến cô bức điên.

"Ờ."

"Anh ta là mối tình thứ bao nhiêu?" Người đàn ông kia lại hỏi.

"Tình đầu."

"Ồ."

Tiêu Tiểu Diệp bỏ tay ra, nhìn cái người kia, anh ta không quen biết cô thì cũng nên nói câu cho tử tế với chứ? Cô nhìn người bên cạnh, hắn đeo cái kính râm lớn, che đi đôi mắt nhưng vẻ ngoài của anh ta vẫn bừng bừng tỏa sáng. Cả người mặc bộ âu phục được cắt may rất cẩn thận. Dáng vẻ là biết con người thành đạt, giàu có. Cả người hướng về dòng đường.

"Này anh, tôi thất tình đấy, an ủi tôi một câu đi." Tiêu Tiểu Diệp tuy

không quen biết anh ta nhưng vẫn cần lời cảm thông của anh ta.

"Ồ, thất tình vui vẻ!" Anh ta thản nhiên nói.

"... " Ông trời, đây là "thiên sứ" ngài cử đến đây để an ủi tôi sao?

" Mới một lần thì lo gì. Tôi đây còn nhiều hơn cô." Anh ta vẫn không quay sang phía cô, cả người anh ta nhìn về phía đối diện.

" Kể đi xem." Tiêu Tiểu Diệp nói. Về mặt cô đã bớt tái hơn lúc trước, cô cũng học theo hẩn nhìn về phía dòng xe trước mặt. Xe cô đi đi lại lại, chóng mặt thế mà anh ta vẫn ngắm được sao?

" Mỗi tình đầu, cô gái ấy lợi dụng tôi để trả thù gia đình cô ấy, lúc đầu cô ấy là thiên sứ, sau đó trở thành ác ma. Thế là kết thúc một mối tình, cô ấy rời bỏ tôi để đi cùng cố thể lực của cô ấy." Tên kia nói, tuy giọng điệu rất ung dung nhưng cô thấy trong đó là nỗi niềm lớn.

" Mỗi tình thứ hai là tình đơn phương, tôi gặp cô ấy tại nơi mà ai nghe tên cũng khiếp sợ. Nhưng sau này cô ấy bỏ đi, tôi không tìm được nữa, đành thần thờ hi vọng ông trời nghe hiểu lòng tôi." Anh ta tiếp tục kể, giọng điệu vẫn như lúc trước.

"Ồ, thất tình vui vẻ!" Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Còn cô?"

" Anh ta theo đuổi tôi rồi vứt bỏ tôi." Tiêu Tiểu Diệp kể vắn tắt câu chuyện tình của mình.

"Ồ, đồng cảnh ngộ rồi!" Hẩn ta châm biếm.

"Ồ."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy giữa dòng đường, đột nhiên có một cô gái mặc váy trắng, đi chân trần lao vọt vào dòng xe. " Két!" Một chiếc xe ô tô đã đâm trúng cô ấy. Người đàn ông bên cạnh cô đã không còn bình tĩnh như lúc nãy. Anh ta hốt hoảng chạy tới nhưng chưa kịp ra khỏi cổng công viên thì đã có một người đàn ông khác đã chạy tới ôm cô gái bị tai nạn kia, lập tức một đoàn người áo đen cũng xuất hiện. Người đàn ông kia hét lên, gọi vệ sĩ tới rồi vội vã bế cô ấy đi vào trong xe ô tô, chạy nhanh như chớp.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn chưa hết run sợ, nhìn xuống mặt đất vẫn còn dính máu. Mọi người vẫn còn đang xoay cuồng vì tai nạn vừa rồi.

" Cô ấy là mối tình đầu của tôi đấy!" Người đàn ông thần thờ đứng bên vỉa hè, đau đớn nói.

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

" Cô sớm quên đi cái kẻ đã khiến cô tổn thương kia đi. Đừng để như tôi, dứt ra không được." Anh ta lúc này mới nhìn cô.

Do anh ta đeo kính nên cô không thể nhìn rõ được thần thái của anh ta bây giờ, chỉ thấy anh ta hơi cong môi, cười nhìn cô, " Hóa ra là cô à."

" Anh biết tôi sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Sau này nhất định sẽ còn gặp lại." Anh ta nói. Nụ cười vẫn rạng trên môi.

Tiêu Tiểu Diệp không hiểu nổi người đàn ông này, một thoáng trước vẫn còn hốt hoảng, lo sợ vậy mà bây giờ đã cười tươi sáng lạn như thế.

" Diệp...." Tiếng Cung Ân Thần kêu vọng lại.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn tới.

Cung Ân Thần chạy tới phía Tiêu Tiểu Diệp, rồi nhìn người đàn ông bên cạnh cô. Ánh mắt hoảng loạn, " Anh... sao...lại..."

" Cậu ta rất nhớ cô và mong cô sớm come back." Người đàn ông kia nhận ra Cung Ân Thần, giọng điệu hào hứng nói.

Tiêu Tiểu Diệp còn chưa hiểu anh ta đang nói gì thì một chiếc xe Bentley đã đỗ ngay trước mắt. Người lái xe chạy xuống, cúi đầu rồi mở cửa xe. Tiêu Tiểu Diệp nhìn người lái xe, thấy anh ta đang cúi đầu với người đàn ông kia.

" Hẹn ngày tái ngộ!" Người đàn ông bước vào xe.

Anh chàng lái xe nhìn cô, khóe miệng cũng cười. Rồi anh ta trở vào xe. Chiếc xe như tên lửa nhanh chóng phóng đi, chỉ để lại khói bụi.

" Diệp, về thôi! " Cung Ân Thần khẽ nói.

" Được."

"... "

" Cậu quen anh ta ?"

" Ừ. Hơi quen thôi."

TA: Các cậu nghĩ " người đàn ông" này là ai? Nam phụ thứ hai hay là Vũ sẹo???

Chương 52

Tiêu Tiểu Diệp choàng tỉnh thoát khỏi cơn mơ, mồ hôi lấm tấm. Nhìn đồng hồ đã 7 giờ sáng, ánh nắng hơi hé nhẹ nhàng lan toả khắp căn phòng. Cô nhớ về cuộc nói chuyện của năm năm trước, về người đàn ông kia. Bây giờ cô đã biết anh ta là ai rồi, chính là cái vị đang tự nhiên ôm cô ngủ này. Chẳng trách khi thấy Thần Dục, cô thấy quen tới vậy, hóa ra anh chàng lái xe năm nào là đây.

Khoan đã, Tiêu Tiểu Diệp nhận ra một điều là từ bao giờ Bạch Niên Vũ đã thoải mái gác chân lên người cô thế này, tay còn đặt trong áo ngủ của cô.

" Rằm." Và cái vị kia bị đẩy ngã lăn xuống nền nhà.

" Bà xã, mới sáng sớm em đã động thủ với anh là thế nào!" Bạch Niên Vũ bị ngã xuống sàn, mơ màng nói.

" Ai cho anh tự tiện vậy hả?" Tiêu Tiểu Diệp tức giận, cái tên này đúng thật là.

" Vợ anh anh không tự tiện chẳng lẽ lại tự tiện với vợ hàng xóm?" Bạch Niên Vũ uể oải trèo lên giường, áp mặt vào gối, hờn dỗi nói.

" Anh..." Tiêu Tiểu Diệp còn chưa kịp nói xong thì đã bị Bạch Niên Vũ kéo người nằm xuống, ôm vào trong lòng.

" Tối qua em làm anh cả đêm bất lực, anh còn chưa tính sổ đã là may rồi, ngủ đi, không anh đê ra "thịt" đấy!" Bạch Niên Vũ hăm dọa. Cái cô nàng này cả đêm khiến anh động dục cũng không thể động,

khó khăn mãi mới ngủ được, giờ lại khiến anh tỉnh dậy, này là muốn anh "thịt" thật sao?

Tiêu Tiểu Diệp nghe Bạch Niên Vũ nói thì đen mặt, hắn muốn "thịt" cô.

"Vậy anh ngủ ngon mơ đẹp nhé!" Tiêu Tiểu Diệp giả dối.

Bạch Niên Vũ khước miệng cong lên, thoải mái ngủ tiếp.

Tiêu Tiểu Diệp không ngủ được nữa, cô nhớ tới năm năm trước, hình ảnh cô gái lao vào dòng xe và vẻ mặt bất lực của Bạch Niên Vũ cứ chạy đi chạy lại trong đầu cô. Đó là mối tình đầu của hắn, là người khiến cho hắn hốt hoảng, tiếc nuối. Cô nhìn Bạch Niên Vũ, chẳng hiểu sao lại nhói lòng, hóa ra kẻ thất bại trong tình yêu không chỉ riêng cô.

"Đừng nhìn nữa, người ta ngại." Bạch Niên Vũ mở mắt, cười nhìn cô.

Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ, đỏ mặt.

"Ây da, nhìn rồi thì cho "thịt" trả công nhé!" Bạch Niên Vũ tiếp tục công kích.

"Vô sỉ!" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

"Thế thì anh cho em "thịt" anh đấy!" Bạch Niên Vũ vẫn tiếp tục.

"..." Tiêu Tiểu Diệp cạn ngôn.

Bạch Niên Vũ ngồi dậy, tựa vào thành giường, "Nói đi, có điều gì cần giải thích nào?"

Tiêu Tiểu Diệp nhận ra một điều rằng Bạch Niên Vũ đã "đi guốc trong bụng" cô từ thuở nào, cô nghĩ gì hấn cũng biết," Năm năm trước, chúng ta đã từng gặp nhau."

"Ừ! Cái ngày em bị Tôn Niệm Hàn đá." Bạch Niên Vũ cười.

"Cô gái..."

"Đó là Mục Tử Kỳ." Bạch Niên Vũ không để cho Tiêu Tiểu Diệp nói hết câu, đã vội trả lời ngay.

Tiêu Tiểu Diệp chấn động. Mục Tử Kỳ, người đã khiến cô thành như thế này lại chính là tình cũ của chồng cô.

"Mục Tử Kỳ, em không thích nghe đến cái tên đó đúng không?"

"..."

"Anh biết. Cho nên trước đây anh mới không giải thích cho em."

"Anh yêu cô ấy?" Tiêu Tiểu Diệp ngồi dựa lên thành giường, nhẹ hỏi.

"Yêu ư? Đã từng thôi." Bạch Niên Vũ cười, một nụ cười mỉa mai.

"..."

"Để anh kể cho em nghe một câu chuyện nhỏ.

—————

10 năm trước...

Quán bar Mê Tình, chốn sa đọa của giới thượng lưu. Muốn đàn bà, có đàn bà. Muốn phạm pháp, cứ tự nhiên. Muốn tiền, xuống sà mà nhặt. Ở đây, giải trí là trên hết.

"Này Niên Vũ, cậu thấy buổi đấu giá tối nay sẽ như thế nào nhỉ?"
Lục Ẩn cùng Bạch Niên Vũ bước vào cửa quán bar. Lục Ẩn lại một tràng thao thao bất diệt.

"Chắc cũng là mấy món đồ cổ thôi mà!" Bạch Niên Vũ trả lời.

"Nghe nói lần này khác lắm. Chẳng lẽ cậu không thấy bọn thiếu gia công tử đình đám đều xuất hiện hết ở đây sao?" Lục Ẩn nói.

Bạch Niên Vũ hỏi phòng từ tiếp tân rồi mặc kệ Lục Ẩn luôn miệng phía sau. Đi thẳng tiến.

Bỗng đầu hành lang, một cô gái mặc váy trắng hốt hoảng chạy oà tới. Vẻ kinh sợ trên mặt cô khiến cho Bạch Niên Vũ để ý. Rầm, cô gái kia lao về phía anh, ngã xuống.

Bạch Niên Vũ nhíu mày, đỡ cô gái kia dậy. Cô gái kia xanh xao nắm lấy cánh tay anh, run rẩy nói: "Cầu xin anh, cứu tôi, bọn họ định bắt tôi đi!"

Cô gái kia nhìn rất trẻ, chừng khoảng mới 18 tuổi nhưng đã bộc lộ vẻ đẹp quyến rũ trưởng thành.

Phía hành lang, mấy người áo đen cũng bắt đầu chạy đến. Bọn họ thấy Bạch Niên Vũ thì gật đầu xin lỗi, nắm lấy tay cô gái kia kéo đi. Cô gái kia tuyệt vọng bị giữ không cho chạy, cố gắng gào thét nhưng lại bị mấy tên kia bịt miệng lại rồi biến mất cuối hành lang.

Bạch Niên Vũ vẫn còn chưa kịp phản ứng. Mới vừa rồi, hấn quả thật

rất muốn giúp cô gái kia nhưng mà lại thôi, hắn không muốn lo chuyện bao đồng, chuyện nhà người đâu đến lượt hắn.

Lục Ẩn cuối cùng cũng đuổi theo kịp Bạch Niên Vũ, oán trách, "Này, cậu cứ thế bỏ tôi đi là sao hả?"

"Cậu bớt miệng hộ tôi được không?" Bạch Niên Vũ gằn giọng. Tại sao hắn lại quen một tên bệnh thế này chứ!

"Này, vòng cổ đâu ra thế?" Lục Ẩn chú ý tới chiếc vòng cổ đang nằm trên vai của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nghe Lục Ẩn nói mới nhận ra là có chiếc vòng cổ trên người. Anh nhìn vòng cổ hồi lâu, chắc là của cô gái vừa rồi. Trên vòng cổ có một mặt đá kim cương lấp lánh, Bạch Niên Vũ nhìn ra một chuyện, chiếc vòng cổ này tồn tại một thứ rất thú vị.

Lục Ẩn xin mượn vòng cổ, ngồi ngắm nghía một hồi lâu, cũng có biểu tình y hệt Bạch Niên Vũ. Trả lại vòng cho Bạch Niên Vũ rồi tiếp tục thao thao bất diệt, "Cái vòng này bla bla..." Hắn say sưa một hồi rồi lại giật mình nhận ra rằng hắn lại bị bỏ rơi rồi. Chạy cuống tới phòng.

Trong phòng VIP của Mê Tình...

Chấn Tường Dạ, Lâm Thiên Dương đã đến từ rất sớm. Bây giờ vẫn còn đang lả lướt uống rượu chửi nhau.

"Này, Niên Vũ, cậu sao cứ bỏ rơi tôi thế hả?" Lục Ẩn bức bối chạy vào, quát Bạch Niên Vũ.

"Ai nha, Lục Ẩn, lại bị Vũ bỏ rơi rồi sao? Về đây, về với gia đây, gia nuôi cả đời!" Lâm Thiên Dương trêu chọc. Nói chứ Lục Ẩn này có khuôn mặt phi giới tính, nam chẳng nam, nữ chẳng nữ, vừa hay toàn

đi theo Bạch Niên Vũ nên mới bị trêu là tiểu tình nhân của Bạch đại thiếu gia. Nếu không ai biết về tình trường toàn chân dài, người mẫu của hắn thì sẽ nhầm tưởng hắn là tình nhân thật sự của Bạch Niên Vũ.

" Hừ, cậu lại trêu tôi sao? Biết không, phụ nữ nà tôi chạm qua đảm bảo nhiều hơn cậu. Ít ra tôi vẫn còn bản lĩnh đàn ông, không như cậu, Lâm Thiên Dương." Lục Ẩn đương nhiên hiểu được ý tứ của Lâm Thiên Dương nên không ngần ngại trêu chọc. Nói gì thì Lục Ẩn này cũng là đệ nhất phong lưu công tử đấy.

" Ha ha ha... Lâm Thiên Dương..," Chấn Tường Dạ ngồi bên xem kịch, nghe đến một tràng của Lục Ẩn thì không nhịn được cười lớn.

" Lục Ẩn, không phải là gia đây không thích mà là gia muốn giữ gìn cho vợ gia. Đâu như cái thứ ngựa giống cậu!" Lâm Thiên Dương đáp trả.

" Tôi ngựa giống thì sao hả, vẫn khiến cho bao thiếu nữ thổn thức chờ mong đấy!" Lục Ẩn cười.

" ... "

" ... "

Hai người kia, người một câu, kẻ một lời cãi nhau om xòm.

" Đây, Bạch Niên Vũ, cậu ngắm cái vòng cổ này lâu rồi đấy!" Chấn Tường Dạ gọi hồn Bạch Niên Vũ.

" Hà..," Bạch Niên Vũ giật mình.

Chấn Tường Dạ đoạt chiếc vòng cổ từ trên tay của Bạch Niên Vũ,

thích thú nhìn một hồi rồi cười tươi. Rót rượu vào trong li rồi ném vòng cổ vào, bất ngờ là trong li bắt đầu sủi bọt trắng xóa.

" Cậu cũng nghĩ tới rồi phải không?" Chấn Tường Dạ nháy mắt với Bạch Niên Vũ.

" Đây, rượu là để cho cậu phá thế sao?" Lục Ân thôi cãi nhau.

Làn bọt trắng cuối cùng cũng biến mất, li rượu trở nên trong suốt như cũ, sợi dây chuyền vẫn ở đó nhưng phần kim cương đã không thấy đâu nữa. Chỉ thấy một mảnh màu đen nhỏ rơi ra khỏi mặt gấn.

Bạch Niên Vũ lấy mảnh màu đen kia ra, nhìn kĩ, nguyên lai mặt đá kim cương kia là con chip.

" Thứ đồ thế này cậu lấy ở đâu ra vậy?" Lâm Thiên Dương hứng thú hỏi.

" Có cô gái va vào tôi, rồi nằm ở trên người." Bạch Niên Vũ trả lời.

" Có thứ đồ như thế này thì không tầm thường đâu." Lâm Thiên Dương chép miệng.

" Tôi bắt đầu hiếu kì rồi đấy." Chấn Tường Dạ cười.

" Hoá ra là đấu giá người đẹp, chẳng trách tối nay lắm người vậy!" Lục Ân nhìn qua cửa kính rồi nói, phá tan chủ đề nói chuyện nãy giờ.

Ba người kia dời sự chú ý xuống khán đài, nơi cuộc đấu giá bản thiêu đang diễn ra. Từng cô gái mặc đồ ngắn cũn cỡn được mấy tên nhà giàu đấu giá trông rất sôi nổi. Mấy cái bàn tay dục vọng bắt đầu càn quấy buổi đấu giá.

Trên vũ đài, một cô gái mặc váy trắng đột nhiên xuất hiện. Cô không giống như các cô gái kia, cả người cô toát ra khí chất cao sang, tựa như nữ thần nhưng đáng tiếc lại xuất hiện nơi đây, tựa như thiên thần sa ngã. Khuôn mặt xinh đẹp của cô biểu thị sự chán ghét rõ ràng, bên má vẫn còn hơi đỏ, chắc là hậu quả của cái bạt tai nào đó rồi. Cô gái này là bị ép buộc.

" Các vị, một thiên thần đẹp như thế này thì khẳng định sẽ khiến quý vị ngày nhớ đêm mong. Cho nên khởi điểm là 300000 USD." Người đấu giá mời chào.

Quả nhiên vẻ đẹp của cô gái kia đã thu hút mấy tên đàn ông phía dưới. Số tiền đấu giá tăng nhanh vùn vụt.

" Là cô ấy." Bạch Niên Vũ nói.

" Chắc chứ?" Chấn Tường Dạ hỏi lại.

" Chắc."

" 900000 USD." Lục Ẩn đã nhanh tay

phun tiền như nước.

Mấy tên đàn ông dưới khán đài nhìn thấy nơi phòng VIP có một tên trẻ măng đang ngó đầu ra khỏi cửa sổ, trả cái giá rất cao.

Ba người kia thì ngẩn ngơ nhìn Lục Ẩn.

" Chẳng lẽ có lòng yêu cái đẹp cũng bị phỉ báng sao?" Lục Ẩn nhận ra ánh mắt của ba tên, cười nói.

" Đại ca, không chơi gái thì cậu chết à?" Lâm Thiên Dương cười khổ.

Trong lúc người ta đang tò mò về con chip kia thì hần thần nhiên đi mua gái.

" Không. Gái đẹp thì phải qua tay gia." Lục Ẩn lắc đầu, ánh mắt si mê hướng về thiên thần trên khán đài.

" 1 triệu USD." Từ bên căn phòng khác lại vang lên tiếng đấu giá.

" 3 triệu USD." Lục Ẩn không chịu thua.

" 4 triệu USD." Kẻ vừa đấu giá bên căn phòng VIP kia lộ diện. Một người ngoại quốc với đôi mắt xanh.

Bọn họ nhận ra hần, Vearly Weasley, gia chủ của của gia tộc Weasley, nổi danh nơi xứ Tây. Trong thế giới ngầm, gia tộc kia cũng không phải dạng vừa, là một trong số cường tộc lâu đời sánh ngang với tứ đại gia tộc. Gia tộc đó dưới sự dẫn dắt của Vearly đã mạnh mẽ phát triển, bá chiếm không nhỏ quyền lực.

" Các cậu biết không? Mới mấy ngày trước, tôi còn nhận được tin tức là gia tộc Weasley đang truy lùng một con chip bị đánh cắp. Nghe nói nó nằm trong tay một người châu Á. Liệu có phải là cô ta không?" Lâm Thiên Dương nhàn nhã nói, nhìn chăm chú về cô gái dưới kia.

" 1 tỉ USD." Bạch Niên Vũ xuất trận.

Khán đài im lặng. Là vị kim chủ nào mà phát tay mạnh thế?

" 2 tỉ USD." Vearly vẫn không thua kém.

" 3 tỉ." Bạch Niên Vũ tiếp tục.

" Tôi cũng đấu giá 3 tỉ." Vearly nói.

Lần đầu tiên, trong cuộc đấu giá lại xảy ra chuyện như vậy. Nếu làm theo luật thì người đầu tiên sẽ là kẻ nhận được nhưng bây giờ thân phận của vị đấu giá sau này cũng không bình thường. Biết làm sao đây?

Bạch Niên Vũ rời khỏi phòng, đi xuống khán đài, trùng hợp cũng gặp Vearly.

" Vearly, tôi là người đấu giá trước." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

" Tôi cũng có hứng thú thì làm sao đây hả, Erik?" Thanh âm vừa lạnh vừa đùa của Vearly khiến cho vấn đề càng thêm nghiêm trọng.

" Xuất thêm tiền đi!" Bạch Niên Vũ cười.

" Hết rồi." Vearly nói. Lời nói đùa nực cười.

" Vay đi mà mua." Bạch Niên Vũ vẫn duy trì nụ cười mỉa mai.

" Vậy cậu cho tôi mượn tiền nhé, dù gì thì cũng là bạn hàng xóm bao năm!" Vearly mặt dày.

Mọi người ai nấy đều toát mồ hôi hột, hai vị tướng này là đang đấu giá hay là nói đùa nhau vậy.

" Hai vị, nếu như thế này thì ta có thể giải quyết bằng cách để cho cô gái này được lựa chọn đi. Chọn ai, người ấy được." Chấn Tường Dạ đi xuống hoà giải.

" What a good idea!" Vearly cười. " So lady, who do you want to choose?" (Vậy quý cô, người mà cô muốn chọn là ai?)

Cô gái kia không nghĩ ngợi, chỉ tay về phía Bạch Niên Vũ. Không do dự, thậm chí trên khuôn mặt của cô còn kém theo sự chán ghét đối với Vearly.

Vearly nở một nụ cười, "What a pity!" (Tiếc thật!)

Bạch Niên Vũ rút tạp séc trong túi áo ra, ghi nhanh số tiền rồi đưa cho người MC.

" Xin lỗi nhưng cô ấy chọn tôi mất rồi!" Bạch Niên Vũ đá đểu Vearly.

" Không sao, rồi sẽ có ngày cô ấy tự về đây!" Vearly xoay người rồi đi, không quên nhắc nhở.

Bạch Niên Vũ nắm tay cô gái kia đi về phòng của mình.

Mấy người trong phòng kia không quá cảm xúc, chỉ đánh giá sơ qua cô gái trước mặt, không xét về hình thức, dung nhan, thì cô gái này toát ra trong người sự huyền bí. Như một viên ngọc trai đen trong đại dương, bí ẩn. Chỉ riêng việc nắm giữ con chip và khiến cho Vearly tranh giành thì cũng đủ hiểu tầm ảnh hưởng của cô gái này.

" Nói xem, tại sao cô có con chip này?" Lâm Thiên Dương giơ con chip trước mặt, tùy ý hỏi.

" Tại sao tôi phải trả lời anh!" Cô gái kia lạnh nói. Thanh âm trong trẻo nhưng khiến người ta kiêng dè. Một coi gái đáo để.

" Oh, vậy tôi không hỏi nữa. Dù gì thì đây cũng không phải con chip bản thật." Lâm Thiên Dương giữu môi, tiếp tục uống rượu.

Thần sắc của cô gái kia hơi tái, vội chạy lại xem con chip. Sắc mặt tội sẫm, hai dòng nước mắt chảy xuống.

" Không thể thế được, rõ ràng là nó mà!" Cô gái kia bần thần.

" Tôi đoán nhé, cô lấy nó từ tay của Vearly, và tưởng nó là thật."
Chấn Tường Dạ nói.

" Anh chưa từng thấy qua nó, sao anh biết nó là giả?" Cô gái kia nói.

" Đơn giản bởi thứ mà cô lấy không phải là sợi dây chuyền mà là chiếc nhẫn của hấn." Bạch Niên Vũ giải thích, hấn biết rất rõ thứ mà cô ta muốn lấy cắp là gì, dù sao thì hấn cũng quen thân với Vearly.

"... " Cô gái kia lặng người.

" Mục Tử Kỳ, nếu anh họ Mục Lâm của cô biết cô ra nông nổi này thì sẽ như thế nào nhỉ?" Chấn Tường Dạ nhắc tên cô gái kia. Người này anh đã từng thấy, cậu bạn Mục Lâm đã từng cho anh xem ảnh của cô. Anh nhận ra cô, Mục Tử Kỳ.

"... " Mục Tử Kỳ sắc mặt tái mét.

" Ai da, tại sao mấy người các anh lại rủ nhau bắt nạt cô gái tội nghiệp thế này chứ?" Lục Ẩn đỡ lời hộ cô gái, thấy cô gái này bị mấy người kia nói cho cạn ngôn cũng thật tội nghiệp.

" Lục Ẩn, cậu khoan đã vội. Cô gái này còn lắm chuyện lắm!" Lâm Thiên Dương ngăn cản Lục Ẩn.

" Các cậu ở đây, tôi đưa cô ấy đi!" Bạch Niên Vũ vừa nói xong với ba người kia thì đã kéo Mục Tử Kỳ đi.

Chấn Tường Dạ nhìn biểu tình của Bạch Niên Vũ khi nghe tới tên của cô gái kia thì cười thầm, quả nhiên là lắm chuyện. Mục Tử Kỳ này

không thể xem thường được.

Chương 53

Mục Tử Kỳ bị Bạch Niên Vũ kéo ra khỏi phòng, cố gắng phản kháng:"
Buông ra..."

Bạch Niên Vũ bỏ ngoài tai những lườm mà Mục Tử Kỳ nói, cứ một mạch đưa cô rời khỏi Mê Tình, ném thẳng cô vào trong xe.

" Anh bệnh hả?" Mục Tử Kỳ ngồi dậy.

" Kỳ Kỳ, sao em lại trở nên như thế này?" Bạch Niên Vũ không lạnh không nhạt hỏi. Ánh mắt anh nhìn cô, mang nhiều sắc thái.

Mục Tử Kỳ giật mình. Kỳ Kỳ? Trên đời này chỉ duy nhất một người gọi cô như vậy." Anh Niên Vũ?"

Bạch Niên Vũ gật đầu. Anh nhìn cô, trong mắt lại hiện lên hình ảnh của cô nhóc 4 tuổi xinh xắn thường lén lút đứng sau lưng người lớn nhìn anh. 14 năm rồi, trưởng thành không ít, chỉ có điều...

" Anh Niên Vũ, anh thả em đi đi. Nếu mẹ anh biết được nhất định sẽ giết chết em!" Mục Tử Kỳ hốt hoảng nói. Kí ức năm nào vẫn còn ám ảnh cô. Ngọn lửa thiêu rụi căn biệt thự thành than hay những viên đạn bắn nhanh như chớp vẫn luôn khiến cô hoảng sợ. Cô không thể gần Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ đen mặt lại. Anh vẫn còn nhớ, những lời mà mẹ đã từng cảnh cáo anh khi anh được thả ra khỏi tầng hầm. Nhưng bây giờ, anh không là Erik Krisen. Anh là Bạch Niên Vũ, cho nên anh không cần phải sợ.

" Kì Kì, không cần sợ. Bà ấy sẽ không dám đụng tới em!"

Mục Tử Kì tuy thái độ đã đỡ hơn trước nhưng vẫn còn mang chút sợ hãi.

Mục Tử Kì nhìn Bạch Niên Vũ, lại nhớ tới nhiệm vụ của mình," Anh, con chip kia là giả sao?"

Bạch Niên Vũ cười," Em nghĩ Vearly hẳn ta dễ dàng để em lấy đi con chip điều khiển đi ư? Trừ khi là hẳn cố tình."

Mục Tử Kì tái mặt, không thể như thế được.

" Kì Kì, nói, ai đã sai em trộm nó?" Bạch Niên Vũ nghiêm giọng. Chẳng lẽ cô không biết đụng đến đồ của Vearly chỉ còn con đường chết sao?

" Em không thể nói." Mục Tử Kì nhỏ giọng. Cô không thể tiết lộ được, nếu không mẹ cô...

" Tại sao lại không thể?" Bạch Niên Vũ gặng hỏi.

" Đừng hỏi em nữa. Em không... thể....xin anh!" Mục Tử Kì bật khóc.

Bạch Niên Vũ biết mình đã khiến cô khó xử nên cũng chẳng truy hỏi. Anh cởi áo khoác ngoài của mình ra, khoác lên cho cô. Thở dài.

" Thiếu gia, chúng ta nên đi đâu?" Thần Dực " bóng đèn" lên tiếng. Kể từ khi thiếu gia đem cái cô gái kia lên tới giờ là hẳn đã bị cho là thành phần vô hình.

" Về Tuyết Linh Viên." Bạch Niên Vũ nói.

" Vâng." Thần Dực nhận lệnh rồi nhanh chóng khởi động xe. Anh ta vẫn quan sát biểu hiện của Bạch Niên Vũ, đây là đầu tiên thiếu gia đưa một cô gái khác lên xe của mình ngoại trừ Lâm tiểu thư. Mà cô gái này đối với thiếu gia cũng có ý nghĩa rất lớn, rốt cuộc cô ta là ai?

Mục Tử Kỳ ổn định tinh thần, ngồi im lặng một góc. Bạch Niên Vũ thì ngả đầu lên thành ghế, suy tư. Tính theo hiểu biết của anh về thằng hàng xóm -Vearly thì hẳn tuyệt sẽ truy sát anh để cướp người, cho nên anh cần phải cảnh giác hơn.

Và dường như suy đoán của anh đã đúng bởi vì theo sau anh bây giờ có tới tận 10 chiếc xe.

" Thiếu gia! Chúng ta bị theo đuôi rồi!" Thần Dực phát hiện ra vấn đề vội báo với Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ bội phục khả năng tiên tri của mình, nhếch mép nói," Cứ lái bình thường. Gia vẫn còn ngồi đây thì hẳn dám nổ súng."

Thần Dực thấy thiếu gia nói vậy nên vẫn duy trì tốc độ bình thường.

" Reng...reng...reng..." Điện thoại của Bạch Niên Vũ đổ chuông.

Bạch Niên Vũ nhìn dòng số trên điện thoại, nghe máy, " Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời đang bận tiếp tiền, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Mục Tử Kỳ nghe thấy Bạch Niên Vũ nói như vậy thì giật mình. Lại nhìn xuống điện thoại của Bạch Niên Vũ. Số điện thoại kia là của Vearly.

" Nếu tôi không thích gọi lại thì sao nhỉ?" Vearly lạnh lùng nói. Tại sao

dù nói qua điện thoại thì hẳn vẫn có thể tác động đến từng lỗ chân lông trong người Mục Tử Kỳ vậy nhỉ?

" Thì thôi." Bạch Niên Vũ nói với cái giọng thản nhiên.

" Vậy chúng ta vào chủ đề chính nhé! Anh cho tôi gặp bảo bối của tôi, tôi thật sự muốn có vài lời cần dặn dò với cô ấy trước khi cô ấy theo người khác!"

" Vearly, em là bảo bối của anh đây! Anh cần nói gì với em vậy?" Bạch Niên Vũ chuyển giọng. Cái giọng của anh khiến Thần Dực, Mục Tử Kỳ và cả cái người bên đầu dây kia phải rợn da gà.

" Đồ của tôi, nhất định tôi sẽ lấy lại." Vearly không thể chịu được nữa, đành nói chung.

" Vearly, sao anh lại tuyệt tình thế hả?" Bạch Niên Vũ vẫn dùng cái giọng khiến người ta ghê sợ ra để nói.

"...." Điện thoại đã bị tắt.

Bạch Niên Vũ trở lại trạng thái ban đầu. Tại sao mấy người này toàn khiến hắn phải phát bệnh lên thì mới có chút IQ trong đầu vậy?

Thần Dực nhìn thấy mấy chiếc xe phía sau đã không bám đuôi nữa thì mới an tâm.

Mục Tử Kỳ vẫn còn nhớ rõ lời đe dọa của Vearly, trong lòng nổi bão.

" Đáng lẽ em không nên đụng tới hắn. 14 năm trước anh cứu được em từ tay mẹ anh đã là may mắn rồi, bởi vì ít ra bà ta vẫn còn niệm tình máu mủ. Còn Vearly, hắn ta sẽ không buông tha đâu. Cho dù lí do vì sao em trộm đồ của hắn như thế nào thì anh cũng phải cảnh

cáo em. Đừng dính dáng đến hẳn!" Bạch Niên Vũ nghiêm túc nói.

Tuyết Linh viên...

Sau khi về đây, Bạch Niên Vũ đã sai người đi giúp Mục Tử Kỳ sửa soạn. Còn anh thì ngồi dưới phòng khách đánh đàn. Âm điệu nhẹ nhàng như nắng, tiết tấu lại nhanh như gió đàn cài với nhau, đem âm nhạc đi khắp căn biệt thự. Tuy nhiên khi đánh đến nửa bài thì anh lại dừng, cắt đứt mạch cảm xúc. Đôi tay anh vẫn đặt nguyên trên phím đàn, hơi run rẩy. Hồi ức, hồi niệm vẫn chảy trong tim anh. Hạnh phúc, đau khổ, bi thương tràn về.

" Tại sao anh không đánh tiếp?" Mục Tử Kỳ sửa soạn xong thì nghe thấy tiếng đàn dương cầm, tò mò ra xem thì thấy Bạch Niên Vũ rất nhập tâm đánh. Tuy bài anh đánh mang hơi ấm rất hạnh phúc, kéo người ta vào dòng cảm xúc nhưng đến cao trào, anh lại dừng lại. Điều đó khiến cô tò mò.

" Tại sao ư? Bởi vì ở bản nhạc này, phần nửa bài là tốt đẹp, kết bài là bi thương." Bạch Niên Vũ khẽ nói.

Mục Tử Kỳ lại gần anh, ngồi xuống, ngón tay đặt trên phím đàn. Tiếp tục hoàn thành bản nhạc dang dở của anh.

Tiếng đàn cô du dương khác xa với Bạch Niên Vũ, bởi trong tiếng đàn của cô không hề có tạp niệm. Cô đánh bằng cách đơn thuần, chơi đúng nốt, tiết tấu. Còn Bạch Niên Vũ, anh chơi bằng hồi ức.

Bạch Niên Vũ sững sờ nhìn Mục Tử Kỳ. Tiếng đàn kia rót vào tim anh từng nhịp. Khuôn mặt như trăng sáng của cô khi đánh đàn khiến anh si mê. Tiếng đàn của cô vô cảm nhưng lại khiến anh xao xuyến.

" Vẽ lại khuôn mặt người, họa lại trong lòng ta

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà người vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình.

Cuộc tình của đôi ta giờ chỉ như lớp vỏ bọc

Nhân tình đã sớm thay đổi hình dạng

Nhưng ta vẫn quyết ôm chặt nỗi đau, có ra sao cũng không buông bỏ

Cuối cùng chỉ còn lại bao ký ức cuồng dại.

Chẳng muốn quên đi, chẳng muốn tường tỏ

Vì điều ta thực sự mong, là trở thành bờ vai của người.

Vẽ lại khuôn mặt người, họa lại trong tim ta

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà người vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình.

Giữ lại người 1 đêm, thể xác đắm say cùng người

Lời phù phiếm thế gian, ai yêu, ai định đoạt

Sinh tử có là chi, cũng đừng ai quản

Nếu không có người, ta sức tàn lực kiệt.

Nếu không có người, ta sức tàn lực kiệt." (**)

Tiếng hát của Mục Tử Kỳ cất lên, xoay chuyển Bạch Niên Vũ. Anh chưa từng đàn hết bài nên không nghe hiểu tâm của bài. Anh chưa từng hát nên không biết được ca từ của nó lại hay như vậy. Sắc mắt Bạch Niên Vũ trầm lại, nhìn chăm chú vào Mục Tử Kỳ.

Mục Tử Kỳ đàn xong, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Bạch Niên Vũ, hơi xấu hổ. Cô định rời đi thì cánh tay bất chợt bị kéo lại, cả thân hình ngã nhào vào Bạch Niên Vũ.

" Anh Niên Vũ?"

" Đừng nói thêm gì cả. Cho anh ôm em một chút thôi!" Bạch Niên Vũ ôn nhu nói. Anh chỉ là muốn gần cô.

"... " Mục Tử Kỳ im lặng, mặc cho anh ôm cô vào lòng.

Bạch Niên Vũ hết xúc động, nhẹ đẩy cô ra, " Ngủ đi, cũng chẳng sớm nữa đâu!"

Mục Tử Kỳ gật đầu. Đi lên phòng ngủ, trước khi lên tầng, cô vẫn cố tình quay người lại, muốn nhìn anh. Bạch Niên Vũ vẫn ngồi thẩn thờ bên dương cầm, ánh trăng khuya chiếu lên bóng hình cô độc của anh. Anh rất cô đơn, rất cần người bên cạnh sẻ chia.

" Niên Vũ, chúc anh ngủ ngon!" Thanh âm nhẹ nhàng của Mục Tử Kỳ khiến cho Bạch Niên Vũ sửng người.

" Chúc em ngủ ngon!"

" Cô ngủ với tôi một đêm, tôi đem cho cô thứ mà cô muốn!" Thanh âm lạnh lẽo của người đàn ông khiến cho Mục Tử Kỳ e ngại. Nếu cô ngủ với hắn, lấy được con chip thì mẹ cô sẽ bình an. Nhưng cái giá của nó chính là sự trong trắng.

" Anh chắc chắn?" Mục Tử Kỳ hỏi lại.

" Đương nhiên, Vearly Weasley tôi là người giữ chữ tín." Anh ta cười, không ngừng quan sát cô gái nhỏ trước mặt mình. 18 tuổi đã tỏa sáng như mẫu đơn, quả thật không tồi.

" Vậy được....tôi.... đồng ý!" Mục Tử Kỳ cắn môi nói. Cho dù có phải mất đi trong trắng thì cũng chẳng sao cả, mẹ cô bình an là được.

Vearly nhận được câu trả lời hài lòng, kéo cô gái nhỏ nhấn vào trong lòng, tay không an phận vuốt ve cơ thể vẫn còn non xanh của cô. Hắn chưa từng thử chạm tới thiếu nữ, bây giờ đổi hương vị chút cũng hay.

Mục Tử Kỳ vì sự đụng chạm thân mật của hắn mà cả thân hình khó chịu. Bàn tay của hắn như phát điện, chạm từng tắc da tắc tịt của cô, để lại dư cảm rợn người. Hắn thô lỗ kéo rách váy cô, thân thể đẹp tuyệt của thiếu nữ lộ ra, kích thích hắn.

" Biết không bảo bối, em thực sự rất đẹp!" Giọng hắn quyến rũ nói.

Mục Tử Kỳ đỏ mặt. Vearly phát hiện ra sự xấu hổ của cô, tiếp tục kích thích. Ngón tay mân mê trên chiếc cổ trắng ngần, trượt xuống xương quai xanh quyến rũ rồi dừng lại ở khe ngực. Ai da, tuy ngực không

được lớn lắm nhưng vẫn cho hắn dục vọng căng tràn.

Vearly nâng cầm cô lên, hôn nhẹ nơi cánh môi đã bị cô cắn cho đỏ lựng.

"Đừng cắn môi, như vậy là khiêu khích dục vọng đàn ông đấy!" Vearly vuốt má cô. Thiếu nữ như mẫu đơn nở này đã kích thích được anh rồi đấy.

Lần này, không phải dịu dàng ôn nhu như trước nữa, hắn tàn bạo hôn lên môi cô. Cảm giác thiếu nữ trong lòng đang không ngừng run rẩy đáp lại hắn thì có chút hài lòng. Đôi môi trượt xuống xương quai xanh, rồi xuống ngực. Quả nhiên là độc dược, khiến người ta nghiện.

Mục Tử Kỳ cả cơ thể bắt đầu nóng lên vì sự khiêu khích của hắn. Khi từng mảnh vải trên cơ thể bị gỡ ra, thân hình đỏ lựng như dâu tây thu hút Vearly. Hắn nhẹ nhàng bế cô lên giường, cởi quần áo ra, lúc này tiểu đệ đệ đã sớm bị dục vọng đánh thức, đang không ngừng hung hãn. Nhưng Vearly không vội, thiếu nữ này vẫn là lần đầu tiên, không nóng. Mục Tử Kỳ nhìn cơ thể rắn chắc trần truồng của Vearly thì đỏ mặt. Nước da màu đồng khỏe khoắn với từng cơ bắp vững vàng hiện lên. Hắn như hiệp sĩ La Mã với sức khỏe vượt trội, cam đoan rằng bây giờ nếu cô dám phản kháng chắc chắn hắn có thể giết cô ngay tức khắc. Vearly dạo chơi khắp cơ thể cô, xác định là cơ thể này đã thuần phục hắn thì Vearly mới bắt đầu tấn công, phá rách lớp màng mỏng kia. Mục Tử Kỳ đau đớn, hai tay không chịu được mà cào lên tấm lưng của Vearly. Khi cô dần thích ứng với cơn đau kia thì lại bị một cơn đau khác ập đến. Nghẹn ngào nước mắt rơi xuống, Mục Tử Kỳ cắn răng, để bản thân không bật ra tiếng rên rỉ.

Vearly vẫn không ngừng nghỉ công chiếm lấy cô. Thân thể của cô quả nhiên thu hút hắn rồi. Hắn nhìn thấy Mục Tử Kỳ cắn môi thì lại không hài lòng, hắn muốn nghe thấy thanh âm yêu kiều của cô," Bật

ra, cất tiếng ra..."

Mục Tử Kỳ bị ánh mắt đục vọng của Vearly thiêu đốt, không kiềm chế được mà bật lên thanh âm mỉa mai. Vearly hài lòng, thân dưới tăng tốc, ôm lấy cô bắt đầu mạnh mẽ.

Thanh âm khàn khàn của hắn vẫn vang vọng bên tai cô, "Nhớ cho kĩ, cô đã thuộc về tôi. Là nữ nhân của Vearly."

Mục Tử Kỳ bật dậy, ác mộng kia vẫn bám lấy cô. Từ cái đêm cô đánh đổi trong trắng của mình cho ác ma kia thì chưa đêm nào cô không hoảng sợ. Cô sợ hãi Vearly, sợ hắn sẽ lại tiếp tục...

Cô nhìn căn phòng xa lạ này, cả người run rẩy, tiếng khóc bật lên.

Chẳng hiểu sao, cánh cửa phòng tự nhiên bị mở ra. Bạch Niên Vũ lo lắng đi vào, nhìn thấy Mục Tử Kỳ đang khóc thì tim thắt lại. Anh ân cần tới bên giường, khẽ nói: "Kì Kì, sao em lại khóc?" Anh lúc này đang định về phòng thì vô tình đi qua phòng cô, nghe thấy tiếng nước nở khe khẽ thì không nhịn được đành vào để xem cô như thế nào.

Mục Tử Kỳ ngược mắt nhìn Bạch Niên Vũ, lại hiện ra hình ảnh Vearly, vội cuống cuống lui ra, tiếng khóc lớn hơn, "Đừng đụng vào tôi....đừng đụng..."

Bạch Niên Vũ ngây người, thấy thái độ xa lánh của Mục Tử Kỳ thì khó hiểu. Anh kéo cô vào lòng, cố gắng ổn định cô, "Không sao cả, là anh đây!"

Mục Tử Kỳ ngửi thấy mùi tử đằng trên người Bạch Niên Vũ lại hoảng sợ hơn bởi vì Vearly cũng dùng hương này, cô đẩy anh ra, "Xin anh...đừng chạm vào tôi!"

Bạch Niên Vũ ôm chặt cô hơn," Kì Kì, là anh, là Niên Vũ."

Mục Tử Kì nhận ra thanh âm của anh, nước mắt giàn dụa ôm, hai tay ôm lấy Bạch Niên Vũ." Niên Vũ, em sợ, sợ hấn tới."

Mục Tử Kì hiểu " hấn" mà cô nói tới là ai, anh chỉ cười nhẹ, ôm cô, an ủi," Có anh đây rồi. Đừng sợ!"

Mục Tử Kì khóc mệt, thiếp đi trong ngực của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhìn thiếu nữ khóc cho mặt mày đỏ tái thì đau lòng, khẽ đặt cô xuống gối kéo chăn giúp cô, chắc chắn cô đã bình ổn rồi thì mới rời đi.

Anh trở về phòng, thấy tập tài liệu đặt trên bàn thì mở ra. Đây là tài liệu ghi rõ những thông tin của Mục Tử Kì suốt mấy năm qua. Kể từ khi cô bị gửi tới nhà anh làm con tin, rồi được thả về Mục gia thì cuộc sống của cô chẳng khá hơn khi ở Krisen là bao. Vì là thân phận con riêng nên bị đối xử tàn nhẫn. Cả Mục gia chỉ có duy nhất một người đối xử tốt với cô, chính là anh họ Mục Lâm.

Bạch Niên Vũ căng thẳng, anh chưa từng nghĩ tới cô nhóc xinh xắn ngày nào giờ đã trở nên như thế này.

" Cốc...cốc...cốc...." Cửa phòng vang lên tiếng đập cửa.

" Vào đi." Bạch Niên Vũ nói.

" Thiếu gia, tôi đã tra được thông tin của Mục tiểu thư. Mấy ngày trước, ở sân bay đã bắt gặp cảnh anh trai cùng cha khác mẹ của cô ấy, Mục Tư Kiên kéo Mục Tử Kì cho bọn buôn người." Thần Tự báo cáo.

" Còn gì nữa không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Bên phía Vearly, thông tin bịt rất kín."

" Thế là được rồi." Bạch Niên Vũ phẩy tay. Anh chợt nhớ ra một chuyện," Dẹp hết cái bọn buôn người của Mê Tình đi."

" Giết luôn ạ?"

" Ờ."

Thần Tự rời khỏi. Bạch Niên Vũ hướng mắt ra bầu trời, đắm chiêu suy nghĩ.

(**) Hoạ tình- Diêu Bối Na.

Chương 54

" Mẹ Tiểu Diệp..." Tiếng Tiểu Mân Thầu vang lên, cắt đứt câu chuyện của Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn đắm chìm trong câu chuyện thì bị gọi dậy, không đành lòng nhưng đành chấp nhận. Cô ra khỏi giường, mở cửa, nhìn thấy Tiểu Mân Thầu đang đứng trước cửa.

" Dậy rồi à?" Tiêu Tiểu Diệp xoa đầu cậu nhóc.

" Vâng ạ." Tiểu Mân Thầu cười.

" Vệ sinh cá nhân chưa?"

" Rồi ạ."

" Hảo, chờ mẹ một tí được không?"

" Dạ." Tiểu Mân Thầu gật đầu rồi đi xuống lầu.

Tiêu Tiểu Diệp bắt gặp ánh mắt cười của Bạch Niên Vũ thì khó hiểu, " Nhìn gì?"

" Chỉ là thấy em đẹp." Bạch Niên Vũ nói. (Vũ ca nịnh vợ)

" Đẹp thì kệ tôi. Nhưng mà câu chuyện sau đó như thế nào hả?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Sau đó ư? Quên rồi." Bạch Niên Vũ rời giường.

"... " Ba vạch hắc tuyến nổi lên, Chẳng phải Bạch Niên Vũ muốn kể chuyện cho cô sao?

Bạch Niên Vũ rời phòng. Tiêu Tiểu Diệp thì đi vệ sinh cá nhân.

Lúc Tiêu Tiểu Diệp làm xong, xuống lầu thì đã thấy Bạch Niên Vũ quần áo chỉnh tề đang ngồi chơi với Tiểu Mạn Thần. Quái lạ, cái tên Bạch Niên Vũ này thay đồ nhanh như vậy, hẳn còn không vào phòng thay đồ mà.

Đáp án là: Nhà anh giàu, lắm phòng, anh thay đồ chỗ nào chả được.

"" Mẹ nuôi!" Tiểu Mạn Thần phát hiện Tiêu Tiểu Diệp thì kêu lên.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, cười rộ lên. " Bà xã, xuống ăn sáng nào!"

(Bọn họ ăn sáng, chúng ta đừng để ý)

Sau khi ăn xong, Bạch Niên Vũ thực hiện lời nói của mình, dạy Tiểu Mạn Thần đánh đàn. Nhìn hai người kia chăm chú mà Tiêu Tiểu Diệp ngây ngất, ai da, soái ca và soái nhí cùng tòa sáng thế này thì hại chết con gái nhà người ta mất.

Ngồi trên sofa, Tiêu Tiểu Diệp lấy quyển sổ nhạc ra xem. Không biết là ai đã viết nhưng mấy cái bản nhạc này được chú thích rất kĩ. Phải nói là người đó rất cẩn thận. Tuy nhiên, lật đến trang nhạc cuối cùng thì Tiêu Tiểu Diệp chợt thấy lạ, trang này dày hơn các trang khác. Tò mò, rút giấy ra thì một tờ giấy khác cũng rơi khỏi. Tiêu Tiểu Diệp nhặt tờ giấy kia lên, mở ra, nội dung trong đó khiến cô sững người.

" *Gửi anh, Niên Vũ...*

Em biết em không còn tư cách để ở bên cạnh anh nữa cho nên em muốn viết bức thư này gửi cho anh, hi vọng anh đừng đọc được.

Anh à, ngày ấy khi em bắn anh, anh rất đau đớn nhưng có sao anh lại cười vậy? Anh bảo anh nợ em, cho nên anh giao mạng anh cho em, tùy em xử. Anh thừa biết phải không, rằng sẽ có ngày em phản bội tình yêu của anh để chọn lấy quyền lực. Lúc ba viên đạn đâm vào da thịt anh, dây tơ tình chúng ta cắt đứt, Em giết anh rồi.

Khi thấy anh trong phòng cấp cứu, bác sĩ chạy đôn chạy đáo hỏi khắp nơi để tìm nhóm máu của anh thì em rất lo lắng. Người có nhóm máu khớp là ba anh, nhưng ông ấy lại mất rồi. Em trai anh cũng không khớp máu tất cả bệnh viện đều huy động máu nhưng lại rất vô vọng. Lâm Thiên Dương, Chấn Tường Dạ đều dùng ánh mắt tàn ác nhìn em, em biết, em đã làm nên việc gì rồi. Em chợt nhớ tới một người, hắn ta cũng có dòng máu hiếm như anh cho nên em đã đánh liều chạy tới chỗ hắn. Hắn nói hắn sẽ giúp em nếu em đáp ứng điều kiện của hắn, chắc anh biết điều kiện là gì rồi đúng không? Và em đã đáp ứng. Anh được cứu sống, em vui rồi.

Em là con ngốc đúng không? Đã giết anh rồi mà vẫn bất chấp tất cả để cứu anh, thật ngu xuẩn. Vứt bỏ đi tôn nghiêm, trong sạch của phụ nữ để giúp anh, càng ngu xuẩn. Là mẹ anh giết ba em, hại nhà em tan hoang cửa nát nhưng em vẫn cứu anh. Tại sao? Vì em yêu anh.

Em nhớ cái ngày em đi, anh đứng trong mưa, trên người vẫn mặc đồ bệnh viện, chạy tới sân bay tìm em. Cách qua lớp kính máy bay, em vẫn có thể thấy được anh. Nhìn anh bị đám vệ sĩ chặn lại, nhìn anh cố gắng đuổi theo máy bay mà em đau đớn khôn cùng. Không biết có phải là phép màu hay không nhưng em nghe thấy tiếng anh gào thét xin em đừng đi, rằng anh tha thứ cho em. Dặn lòng bản thân phải tuyệt tình, không rơi nước mắt nhưng em lại làm không được. Hắn nhìn em, khinh bỉ hỏi em rằng " Em có xứng với hắn không?" Em

biết, em tổn thương anh nhiều quá cho nên em không còn tư cách nữa.

Bao năm rồi mình chưa gặp nhau anh nhỉ, 5 năm rồi, hôm nay, tình cờ em thấy anh trong công viên, anh ngồi bên ghế đá cùng với một cô gái khác. Em đã định rời đi nhưng lại không cam lòng, em chỉ muốn nhìn anh một chút. Em thấy anh rất tốt, anh đã khác xưa nhiều rồi, anh chính chắn chứ không còn đáng vẻ ngông cuồng nữa. Lúc em định rời đi thì hắn nói với em rằng có tay súng bắn tỉa đang nhắm vào anh. Em không tin nhưng khi em thấy tia laser màu đỏ sáng rực nơi ngực anh thì em hoảng hốt, vội chạy ra đường, em muốn nhắc nhở anh. Và hình như em thành công rồi, chiếc xe kia đột ngột đâm vào người em, ánh đèn laser cũng vụt tắt. Anh, em lại "sơ ý" cứu anh rồi. Ngốc thật!

Đêm nay ở bệnh viện rất cô tịch, em viết lá thư này, chỉ hi vọng rằng anh đừng đứng dưới kia chờ em nữa, anh về đi. Anh hút nhiều thuốc quá, không tốt cho sức khỏe đâu. Em không muốn bản thân lại mềm lòng tha chết cho anh.

Niên Vũ, nếu có thể thì hi vọng anh chờ em, kì hạn 10 năm của em nhanh thôi là kết thúc, em sẽ quay lại, tiếp tục ở bên anh.

Em yêu anh, Bạch Niên Vũ!

Mục Tử Kỳ.   "

Tiêu Tiểu Diệp đọc xong lá thư thì sửng sốt. Rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh cô gái lao vào dòng xe. Là cô ta sao, Mục Tử Kỳ? Cô hiểu rồi, tại sao cô ta lại giết cô rồi, cô ta rất yêu Bạch Niên Vũ. Chẳng hiểu sao hốc mắt cô đỏ lên, một giọt nước mắt rơi xuống.

Đột nhiên tờ giấy trong tay cô bị đoạt mất. Cô hướng mắt lên, là Bạch Niên Vũ. Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào tờ giấy. Sắc mặt anh biến hóa, tái mét, tức giận, bị thương. Tờ giấy bị anh vò nát lại.

" Anh chưa từng đọc nó sao?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ hỏi.

" Chưa từng." Bạch Niên Vũ nói.

Bạch Niên Vũ vừa nói xong thì đã ném thẳng tờ giấy kia vào trong lò sưởi.

" Anh.." Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, kinh ngạc.

" Đã là chuyện của 10 năm rồi, đọc hay chưa còn quan trọng sao?"
Bạch Niên Vũ ngồi xuống sofa.

" Nhưng cô ấy..." Tiêu Tiểu Diệp cau mày nói.

" Anh không yêu cô ấy nữa, anh yêu người khác rồi." Bạch Niên Vũ ngắt lời.

Tiêu Tiểu Diệp lại quên mất, hắn có mối tình đơn phương mười năm. Khoan đã, nếu cô tính không lầm thì lần đầu tiên cô gặp hắn chính là 5 năm trước, nhưng trong bức thư kia viết là 5 năm chưa gặp. Vậy, sau khi chịu đả kích thì hắn rất nhanh đã yêu cô gái khác.

" Mối tình thứ hai của anh, anh gặp cô ấy vào 1 tháng sau ngày Mục Tử Kỳ rời đi. Anh bị ảnh hưởng tâm lí, cho nên trong lòng luôn mang cảm giác sợ sệt. Chuyện của hắc đạo và bạch đạo khiến anh đau đầu, nhưng khi anh gặp cô ấy, mọi chuyện khác đi. Lúc đầu anh chỉ hứng thú thôi, nhưng 4 năm, anh lại yêu. Và rồi cô ấy rời đi, anh không còn gặp nữa. Cho đến khi..." Bạch Niên Vũ nói đến đây thì dừng lại, ánh mắt hướng về phía Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp quanh đầu, tránh ánh mắt của hắn, định nói là thấy bà đây giống cô kia rồi nên đem về thế thân hả?

"Này, ba nuôi, con đánh được cả bài rồi." Tiểu Mạn Thầu hào hứng nói.

Bạch Niên Vũ đứng dậy, đi về phía Tiểu Mạn Thầu kiểm tra thành quả của cậu nhóc.

Tiêu Tiểu Diệp ngồi nhìn lò sưởi, một mối tình mười năm cứ thế mà bị thiêu đốt. Hóa ra ái tình cũng chỉ là thứ đồ dễ cháy chứ không phải đá quý, kim cương gì mà bền vững mãi mãi.

"Em thực sự sẽ bắn anh sao?" Người đàn ông hỏi.

Cô gái vẫn hướng súng về phía anh ta, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

"Không sao cả, là anh nợ em, mạng anh tùy em xử." Người đàn ông kia cười, giống như anh ta có bị bắn chết hay không thì cũng chẳng sao cả.

"... " Cô gái kia vẫn duy trì thái độ.

"Kì Kì, em đã từng yêu anh chưa, dù chỉ là một lần thôi, em may mắn động tâm."

"Chưa từng yêu anh, Bạch Niên Vũ. Tôi đối với anh trước sau đều là lợi dụng." Mục Tử Kì lúc này mới lên tiếng.

"Hóa ra từ trước tới giờ chỉ có anh tự mình đa tình." Bạch Niên Vũ

cười. Hắn cứ thế mà tiếp tục đi thẳng về phía Mục Tử Kỳ, dừng lại khi họng súng đã tiếp xúc với người anh. " Ra tay đi!"

Mục Tử Kỳ bất động, cô không ngờ anh lại hành động như vậy.

" Đoàn....đoàn....đoàn..." Bạch Niên Vũ cướp cò, tự bắn về phía mình. Cả thân hình anh nặng nề đổ xuống. Máu chảy thấm áo sơ mi.

Mục Tử Kỳ tay run rẩy, nhìn Bạch Niên Vũ nằm dưới sàn.

Lâm Thiên Dương và Chấn Tường Dạ nghe thấy tiếng súng nổ thì lao vào, hốt hoảng đỡ Bạch Niên Vũ đi cấp cứu.

Mục Tử Kỳ cười lớn, cô trả thù được rồi này. Lệ tuôn trào trên gương mặt. Tim cô bị bóp nát.

Từ sau khi đáp ứng điều kiện với Vearly, Mục Tử Kỳ bắt buộc phải tới Anh. Trước lúc đi, cô có ghé qua bệnh viện. Phòng bệnh của anh được bảo hộ rất nghiêm ngặt. Cô định rời đi thì Chấn Tường Dạ bắt gặp, ánh mắt anh ta lờm qua cô. Cô biết, bọn họ không giết cô đã là quá nhân từ rồi.

" Vào phòng bệnh đi, gặp cậu ta một chút." Chấn Tường Dạ lạnh nói.

Mục Tử Kỳ chưa kịp phản ứng thì đã bị anh ta lôi vào bệnh, " Nhìn đi. Niên Vũ bây giờ vì ai mà ra nên nông nỗi này!"

Mục Tử Kỳ tới bên giường bệnh nhìn Bạch Niên Vũ, sắc mặt anh tái xanh. Nước mắt rơi xuống.

" Cô biết không? Ngày hôm ấy, cậu ta đã đi mua nhẫn đấy, cậu ta

còn tới Tĩnh gia để xin được hủy hôn ước với Tiêu Tiểu Diệp. Vậy giờ xem đi, cô đã làm nên chuyện gì?" Chấn Tường Dạ mĩa mai nói. Anh ta hận không thể xé xác Mục Tử Kỳ ra.

Mục Tử Kỳ nghe xong thì choáng váng. " Vũ, không đáng đâu. Em không phải là nàng công chúa, em là phù thủy, là kẻ ác độc." Mục Tử Kỳ nước nở, cô nói xong thì bỏ chạy ra khỏi phòng bệnh.

Khi cô tới sân bay, trời mưa rất to. Vệ sĩ của Vearly đi quanh cô, bảo vệ. Mục Tử Kỳ hướng tới cái máy bay tư nhân sắp sửa đưa cô tới địa ngục kia.

" Kỳ Kỳ..." Tiếng ai đó gào thét tên cô.

Mục Tử Kỳ sửng người, quay đầu lại. Cô nhìn thoáng qua anh một lần cuối cùng. Bạch Niên Vũ chen qua đám đông, anh vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân, chỗ bị cô bắn có một vùng thẫm ứ máu đỏ, chắc là vết thương rách rồi.

"Mục Tử Kỳ, em lựa chọn đi." Vearly đứng trên máy bay, lạnh nói với cô.

Mục Tử Kỳ cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

Bạch Niên Vũ đuổi theo cô, bị vệ sĩ ngăn lại.

Mục Tử Kỳ lúc này đã lên máy bay, cô nhìn qua cửa sổ. Bạch Niên Vũ đang cố gắng đẩy vệ sĩ ra. Lúc này, vệ sĩ của anh cũng đã tới.

" Em xem, hấn cho dù bị em bắn cho suýt chết thì vẫn cố gắng chạy tới đây để ngăn cản em." Vearly nói.

" ... ""

" Tiếc thật, em có xứng với hắn sao? Với tình yêu vĩ đại như vậy."

" ..."

Làn mưa xối xả vào thân hình của người đàn ông đang cố chạy theo máy bay. Rồi chỉ còn thấy thân ảnh đơn độc trĩu nặng ưu thương. "
Kì Kì, xin em đừng đi. Anh tha thứ cho em rồi."

Bóng hình cô độc đứng dưới sân bệnh viện, ánh mắt anh ta vẫn luôn dõi về căn phòng bệnh ở tầng nào đó. Thuốc lá cũng đã hút hết mấy bao rồi. Anh ta cười giễu, nhìn tập hồ sơ bệnh án trong tay: dập lá lách, gãy chân. "Tại sao em lại phải làm như vậy chứ? Anh bị bắn thì thù em trả xong, cần gì phải liều lĩnh vậy."

Mưa tí tách rơi xuống, từng giọt rơi trên bóng hình anh ta.

" Lại mưa rồi! Giống như ngày em đi vậy." Anh ta giơ tay ra hứng vài giọt. Rồi lê bước nặng nề rời khỏi.

" Em ổn là được rồi!"

TA: Sẽ có nhiều người nghĩ là tại sao Bạch Niên Vũ đã yêu Tiêu Tiểu Diệp rồi mà vẫn nhớ tới Mục Tử Kỳ. Cái này thì tôi chỉ giải thích rằng: " Một người đã từng yêu sâu nặng không phải cứ nói quên là quên được. Cho dù bây giờ đã sớm có tình yêu mới nhưng sâu thẳm bên trong vẫn tồn tại bóng hình ai đó." Các bạn hiểu thì hiểu, không hiểu thì cứ vào ném đá chửi Bạch Niên Vũ đa tình đi nhé!

Chương 55

Bạch Niên Vũ nhận được điện thoại của ai đó, ra khỏi nhà để nghe điện thoại.

Tiêu Tiểu Diệp cũng chẳng mấy quan tâm, bây giờ cả tâm trí của cô đều đặt vào bức thư bị đốt cháy kia. Cô hận Mục Tử Kỳ nhưng sau khi đọc xong bức thư này cô lại thấy thương hại cô ta, một cô gái 18 tuổi bị đày đoạ rơi vào thế giới dơ bẩn để rồi biến chất, một cô gái quá nặng tình nặng nghĩa để rồi trở thành kẻ giết người. Hóa ra, con người cũng chẳng dễ dàng gì để tồn tại. Tiêu Tiểu Diệp thở dài, thương hại hay hận thù, suy cho cùng cũng chỉ là hư vô...

Tiểu Mạn Thầu nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp im lặng nãy giờ thì đột nhiên hỏi, " Mẹ Tiểu Diệp, mẹ đang nghĩ gì vậy?"

" Không có gì. Con tiếp tục đánh đàn đi." Tiêu Tiểu Diệp cười, cô nghĩ gì thì một đứa nhóc 5 tuổi sao mà hiểu được.

" Vâng ạ." Cậu nhóc ngoan ngoãn nghe lời.

Bạch Niên Vũ đã đi nên Tiêu Tiểu Diệp thay thế anh ta dạy đàn cho Tiểu Mạn Thầu. Cô nhìn cái bản nhạc mà Bạch Niên Vũ dạy cho Tiểu Mạn Thầu thì giật mình, cái tên này sao lại dạy cho cậu nhóc 5 tuổi bài khó thế này, đến cả cô còn chưa thể đánh được nữa. Nhưng mà lo lắng của cô đã thừa rồi bởi Tiểu Mạn Thầu đánh rất thành thạo, và thế là đổi lại, Tiểu Mạn Thầu dạy đàn cho Tiêu Tiểu Diệp.

"Reng,..reng...reng..." Chuông điện thoại Tiêu Tiểu Diệp lại reo.

" Alo!" Tiêu Tiểu Diệp nghe máy.

" Diệp tỉ, tới bệnh viện ngay được không, Tiểu Khê gặp chuyện rồi!"
Lâm Thiên Dương giọng vội vàng nói.

" Được." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Đúng lúc này Bạch Niên Vũ cũng vào nhà, hình như cũng là chuyện của Lâm Hiểu Khê. Hai người nhận ra ngay.

" Tiểu Mân Thầu, con chịu khó ở nhà được không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Được ạ!" Tiểu Mân Thầu gật đầu.

Bên ngoài, Bạch Niên Vũ đã nhanh chóng chuẩn bị xe. Hai người cùng nhau tới bệnh viện. Vì là việc gấp nên Bạch Niên Vũ lái xe rất nhanh, vượt không biết bao nhiêu đèn đỏ.

" Tiểu Khê và Luật Khôi hôm nay nhận được nhiệm vụ, bắt giữ vụ buôn bán ma túy ở cảng A. Trong lúc đấu súng, một tên đã kích hoạt bom, tuy tránh được nhưng mà mảnh vỡ của bom bắn ra đâm vào vùng bụng của Tiểu Khê. Bây giờ đang ở bệnh viện, chuẩn bị cấp cứu." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp suy nghĩ, nếu là ở vùng bụng thì nguy cơ cứu sống được có thể là 70% trừ trường hợp mất máu quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng nặng hơn.

Mười phút sau, Bạch Niên Vũ đã đưa Tiêu Tiểu Diệp tới bệnh viện, trùng hợp là gặp ngay xe cấp cứu. Tiêu Tiểu Diệp lao xuống ngay. Lâm Hiểu Khê được đặt lên cáng, cô vẫn còn ý thức. Tiêu Tiểu Diệp chạy tới.

" Diệp tử.." Lâm Hiểu Khê yếu ớt nói.

" Im lặng, đừng nói gì cả..." Tiêu Tiểu Diệp trừng mắt ra lệnh.

Lâm Hiểu Khê cười nhạt rồi hai mắt nhắm lại, hôn mê. Rất nhanh, đã được chuyển vào phòng cấp cứu. Tiêu Tiểu Diệp mặc đồ phẫu thuật rồi tới phòng cấp cứu. Mấy người bác sĩ kia bây giờ tâm trạng hết sức run rẩy, cô cảnh sát này là con gái của Lâm chủ tịch, nếu mà phẫu thuật hỏng thì bọn họ có mười cái mạng cũng không đền nổi. Khi cửa phòng mở ra, nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp đi vào thì mừng cho chảy nước mắt, nữ thần đây rồi, cứu tinh tới rồi.

Tiêu Tiểu Diệp tay cầm dao hơi run, tuy cô đã phẫu thuật cho không biết bao nhiêu người rồi nhưng lần này lại là người nhà, là cô em gái mà cô yêu thương nhất, cho nên tâm lí vẫn chưa ổn định. Định thần một lát rồi nhanh chóng bắt đầu.

Ngoài phòng cấp cứu, Lâm Thiên Dương, Bạch Niên Vũ và cả Hứa Luật Khôi đang ở ngoài. Tuy cả ba người đều duy trì trạng thái bình tĩnh nhưng trong tâm thì đã gợn sóng.

" Hứa Luật Khôi, là thằng nào?" Lâm Thiên Dương lạnh hỏi.

" Người của Hắc Sát, ở cảng đã diệt hết rồi." Hứa Luật Khôi nói. Cái giây phút quả bom kia kích hoạt, Hứa Luật Khôi đã rất lo sợ. Tất cả cảnh sát tham gia vào vụ cảng biển đều kinh hãi, Hứa thiếu tá chạy tới ôm lấy Lâm đại úy, sau đó phát điên lên bắn vào bọn người của Hắc Sát.

" Mẹ kiếp, anh cho cả lũ về châu Diêm Vương." Lâm Thiên Dương hét lên, lấy điện thoại ra gọi. Giọng gắt gao lên," Giết hết, giết tận gốc cho tao."

Bạch Niên Vũ im lặng. Hắc Sát, chẳng phải là người của bọn Thiệu Kì sao? Lần này lại đụng đến hai đại gia tộc, chắc chắn không còn đường sống nữa rồi.

" Hai người cứ từ từ, Tiểu Khê vẫn còn đang phẫu thuật, chúng ta vẫn là trấn tĩnh lại." Bạch Niên Vũ nói.

" Em gái tôi 25 năm tôi còn chưa dám đánh bao giờ thế mà mấy cái con chó điên kia dám gài bom sao, con mẹ nó, lột da chúng nó ngâm dấm tôi cũng chẳng hà dạ!" Lâm Thiên Dương hét lên. Khẩu khí của anh ta khiến cho mọi người ở đó đều kinh hãi.

Hứa Luật Khôi nãy giờ đứng trước cửa phòng cấp cứu, đột nhiên bị lôi lại, một quả đấm vào ngay giữa mặt. Hứa Luật Khôi ngã về phía tường, giơ tay lên quẹt máu nơi khóe miệng.

"" Hứa Luật Khôi, cậu bảo vệ cô ấy kiểu đó sao?" Bạch Ngạn Lâm chính là người đã ra tay với Hứa Luật Khôi.

Hứa Luật Khôi vẫn im lặng.

" Thằng ngu!" Bạch Ngạn Lâm mắng to, tay giơ lên

Bạch Niên Vũ lại can ngăn, trừng mắt với Bạch Ngạn Lâm," Nháo thế đủ chưa hả?"

Bạch Ngạn Lâm hất tay Bạch Niên Vũ ra, quay lại ngồi vào ghế chờ.

Sảnh chờ lại rơi vào im lặng. Mấy cái vụ náo loạn vừa rồi khiến cho không khí càng khó xử.

"" Reng..reng..reng.." Chuông điện thoại vang lên, đánh vỡ sự im

lặng đấy.

" Alo!" Lâm Thiên Dương nghe máy.

" .... "

" Tiểu Khê bây giờ vẫn còn đang phẫu thuật." Lâm Thiên Dương giọng dịu hơn.

" .... "

" Em ấy được Diệp tỉ làm phẫu thuật, bà cứ yên tâm đi ạ!" Lâm Thiên Dương cố gắng xoa dịu tình hình, rõ ràng hẳn đã chặn hết tin tức rồi mà sao bà nội vẫn biết được.

" .... "

" Bà cứ yên tâm." Lâm Thiên Dương nói.

" .... "

Lâm Thiên Dương vừa tắt điện thoại thì đèn phòng phẫu thuật cũng tắt. Lâm Hiểu Khê được đẩy ra ngoài. Hứa Luật Khôi, Lâm Thiên Dương và Bạch Ngạn Lâm chạy tới ngay.

" Mảnh bom lấy được ra rồi, hiện tại em ấy đang hôn mê, nghỉ ngơi vài tuần, không hoạt động mạnh là được." Tiêu Tiểu Diệp dặn dò.

" Tốt rồi!"

Tiêu Tiểu Diệp lúc này làm phẫu thuật cũng nghe thấy vụ cãi lộn ngoài này của mấy người. Cô nhìn Hứa Luật Khôi, khóe môi tím đỏ, cả người vẫn còn mặc đồ tác chiến, nơi cánh tay vẫn còn đỏ máu. "

Luật Khôi, cậu bị thương, đi theo chị để xử lí vết thương."

Hứa Luật Khôi mãi nghĩ về Lâm Hiểu Khê nên không đoái hoài đến vết thương của mình, lúc này mới nhớ tới, nhưng cậu ta gạt phăng đi, "Mấy cái vết thương nhỏ thôi mà."

"Chú đi cho anh, cứu sống được Tiểu Khê rồi, tới lượt cậu nhiễm trùng thì chết." Lâm Thiên Dương ra lệnh. Quả thật bây giờ hẳn mới chú ý tới vết thương của Hứa Luật Khôi.

"Được rồi." Hứa Luật Khôi nhận lệnh, đi theo Tiêu Tiểu Diệp.

Tới phòng sơ cứu, Hứa Luật Khôi tâm tình vẫn đặt nơi đâu. Trên người cậu ta có vết trầy xước, một vết đạn bắn trượt nơi cánh tay phải. Tiêu Tiểu Diệp rửa vết thương cho, lúc chấm cồn qua vết thương Hứa Luật Khôi mới nhú mày hồi phục tâm trí.

"Chị định giết người sao?" Hứa Luật Khôi nói.

"Hóa ra là còn biết đau..." Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói. Vết thương thì máu chảy đỏ, sưng lên vậy mà vẫn còn lì mặt.

"Làm quân nhân thì mấy vết này có là gì!" Bạch Niên Vũ đứng ngoài cửa nhếch mép nói.

"Em đâu có trâu bò như anh, bị đạn bắn trúng tim tối hôm qua thì ngày hôm sau đã từng từng chạy rồi." Hứa Luật Khôi liếc mắt.

"Chú nghĩ ai cũng được như anh đấy hả?" Bạch Niên Vũ nói.

"Bà cô, làm nhanh lên, em còn phải sang chỗ Tiểu Khê nữa." Hứa Luật Khôi giục Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Hứa Luật Khôi, trực tiếp đổ thẳng chai cồn lên toàn bộ vết thương, lấy băng gạc cuốn lại.

Hứa Luật Khôi hét lên, trừng mắt nhìn Tiêu Tiểu Diệp, bà cô này có vấn đề sao?

" Rửa xong rồi, đi đi.." Tiêu Tiểu Diệp cười. Này thì " Bà cô", dám kêu chị là bà cô...

Hứa Luật Khôi mặc lại đồ, chạy ra khỏi phòng.

Bạch Niên Vũ nhìn hành động vừa rồi của cô vợ mình thì hơi sợ. Nếu mà anh có đụng chạm tới cô thì anh có bị cô cho một dao mổ vào tim không nhỉ?

Tiêu Tiểu Diệp dọn dẹp đồ, nhàn nhạt nói," Sang thăm Tiểu Khê."

Bạch Niên Vũ gật đầu đi theo cô.

Vừa tới phòng bệnh của Lâm Hiểu Khê thì đã nhìn thấy Lâm Thiên Dương đang bị Tĩnh phu nhân giáo huấn ở phía ngoài. Ánh mắt của bà thật sự tràn đầy lửa giận, cũng phải thôi, đứa cháu gái bà cưng chiều nhất bây giờ bị đánh bom thì ai mà bình tĩnh nổi.

" Thiên Dương, tất cả là cháu dung túng cho Tiểu Khê. Nếu không phải cháu để cho nó làm cảnh sát thì những chuyện này sao lại xảy ra hả? Ba mẹ cháu mà biết thì bọn họ cạo đầu cháu đi!" Tĩnh phu nhân nghiêm giọng nói.

" Bà, cháu biết sai rồi." Lâm Thiên Dương cúi đầu. Cái con nhỏ kia ép anh phải cho nó đi vào quân ngũ chứ đâu phải là anh dung túng.

" Liệu hồn đó, nếu chuyện mà xảy ra việc này một lần nữa thì.... "

Tĩnh phu nhân lại một tràng giáo huấn.

Lâm Thiên Dương tội nghiệp phải nghe chửi, chửi từ chuyện 7 năm trước cho tới 7 năm sau, chửi cho nát tai. Tất cả là tại bọn chó điên kia dám đụng đến cháu gái bảo bối của Tĩnh phu nhân nên bây giờ đứa cháu trai đích tôn bị ghẻ lạnh là anh đây mới bị chửi.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ mặc kệ hai người đó, đi vào phòng bệnh. Lại cái là phòng bệnh bây giờ nặng mùi thuốc súng kinh khủng, không khí căng thẳng hơn cả phòng họp. Hứa Luật Khôi và Bạch Ngạn Lâm ngồi ở hai bên góc phòng, không dám lại gần giường bệnh, thi nhau trừng mắt.

Tiêu Tiểu Diệp lại kiểm tra chỉ số của Lâm Hiểu Khê rồi mới an tâm đi về. Bạch Niên Vũ cũng vậy. Trên xe, Bạch Niên Vũ vì đã xong việc nên có phần thoải mái hơn, lái xe đúng luật.

" Hứa Luật Khôi có tố chất làm em rể của tôi." Tiêu Tiểu Diệp nói. Nhìn biểu hiện lo lắng của cậu ta thì yên tâm.

" Em em vào bệnh viện mà em vẫn còn có tâm trạng xem mặt sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Chẳng phải đã tốt rồi hay sao! Mà cũng cho con bé kia một bài học, quân nhân đâu phải dễ làm." Tiêu Tiểu Diệp cười, cô vẫn nhớ cái bộ dạng của Lâm Hiểu Khê khi khóc lóc cầu xin bà ngoại cho vào quân ngũ.

Bạch Niên Vũ im lặng, tiếp tục lái xe.

Tiêu Tiểu Diệp chợt nhớ tới một chuyện, nhanh chóng hỏi Bạch Niên Vũ, " Ngạn Lâm thích Tiểu Khê ư?"

Bạch Niên Vũ ậm ừ, " Bảy năm, bằng thời gian của Luật Khôi."

" Hả, Luật Khôi cũng thích Tiểu Khê sao?" Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên.

" Ờ, mà đừng có nói cho Tiểu Khê biết!" Bạch Niên Vũ dặn dò.

" Khoan đã, cái chuyện này ai ai cũng biết thế mà chỉ có Tiểu Khê là không biết à!"

" Cứ cho là vậy!"

" Em biết không, Ngạn Lâm và Luật Khôi so với nhau chẳng ai thua ai, gia thế, bề ngoài cân sức nhau cả tuy nhiên Ngạn Lâm lại thua Luật Khôi ở một chỗ..." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn chăm chăm Bạch Niên Vũ.

" Luật Khôi là vị hôn phu của Tiểu Khê, Ngạn Lâm không phải." Bạch Niên Vũ nhìn cô, ánh mắt anh mang nhiều sắc thái, giống như anh đang ám chỉ một điều gì đó với cô.

Tiêu Tiểu Diệp cũng chẳng để ý. Cô im lặng dựa vào thành ghế, ý tứ của anh ta cô gần như hiểu lại gần như không hiểu. Rối rắm trong đầu.

—————

TA: Để tôi giải thích cho các bạn câu nói cuối cùng của Bạch Niên Vũ.

- Vũ ca chính là đang ám chỉ Tôn Niệm Hàn với Tiêu Tiểu Diệp. Cho dù TNH có yêu TTD nhiều như thế nào thì cũng chẳng làm được gì cả bởi Vũ ca là vị hôn phu của TTD, là người đã định sẵn là bạn trăm

năm của TTD. Và đó cũng là phần nào giải thích cho những câu nói " Bởi vì cô ấy là Tiêu Tiểu Diệp, là cháu gái tĩnh gia..." của TNH. BNV chính là đang nói bóng, nói gió. Vũ sẹo, anh rất thâm.

Chương 56: Truyện nhỏ

(Mấy chương gần đây mạnh động quá, ta đăng chương mới này để giải sầu.)

— — — — — - — -

Tối hôm đó, sau khi gọi điện hỏi thăm sức khoẻ của Lâm Hiểu Khê và dọn dò vài thứ thì Tiêu Tiểu Diệp cùng Tiểu Mạn Thầu xem TV. Bây giờ đang chiếu cái chương trình gì của Hàn Quốc, toàn mấy tiểu thị tươi đẹp trai, còn 101 em nữa, kích thích quá.

" Mẹ Tiểu Diệp, cái anh trai vừa rồi nhìn ngầu quá!" Tiểu Mạn Thầu nói.

" Ừm. Quá đẹp trai, thật muốn bao nuôi một người quá!" Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Bao nuôi là gì ạ?" Tiểu Mạn Thầu khó hiểu.

" Chính là bỏ tiền ra để có được một người nào đó." Tiêu Tiểu Diệp giải thích. (Đại tì, nó là trẻ con.)

" Hế, vậy chẳng phải là bắt cóc sao? Phạm pháp đấy!" Tiểu Mạn Thầu kinh hãi.

" Cái này là tự nguyện." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Ồ, tương lai con cũng phải đi bao nuôi vài người đã." Tiểu Mạn Thầu hoàn toàn bị Tiêu Tiểu Diệp tẩy não.

Nãy giờ có một vị bị xem như không khí đen mặt ở phía sau. Vợ hẳn muốn trèo tường, còn ngang nhiên trước mặt hẳn.

" Bà xã, mấy cái tên tiểu tử kia thì làm được gì chứ?" Bạch Niên Vũ tức giận.

" Không sao, đẹp là được, chị tha cho hết!" Tiêu Tiểu Diệp vẫn chẳng đoái hoài, tự nhiên nói chuyện.

" Hờ hờ!" Bạch Niên Vũ cười lạnh. Hắn đi lại ngồi bên cạnh Tiêu Tiểu Diệp.

" Vậy em có bao nuôi anh không?" Bạch Niên Vũ quyến rũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngớ người. Tuy mấy tiểu thịt tươi trên TV rất đẹp nhưng so với lão công nhà cô thì thua xa. Ở Bạch Niên Vũ toát lên sự chính chắn, nghiêm túc của một người đã lăn lộn nhiều ngoài xã hội, hơn nữa cái khí chất nửa chính nửa tà của hắn càng thêm yêu mị. Tuy nhiên, có một vấn đề rất lớn.

" Anh giàu quá tôi bao không nổi!" Tiêu Tiểu Diệp nói, cái tên này riêng gia sản của hắn cũng đã bằng mấy kiếp của cô rồi.

" Giàu ư? Anh ngoài tiền và vẻ đẹp thì chẳng còn gì nữa, thế cũng tính là giàu sao?" Bạch Niên Vũ vô lại nói.

Ba vạch hắc tuyến nổi, Tiêu Tiểu Diệp thật muốn phá huỷ cái IQ của mình. Đại ca, tiền, tiền là giàu rồi.

" Nếu em chê đắt thì cũng không sao cả, dùng cả cuộc đời em bao anh đi, đảm bảo em thừa sức, còn được hưởng thêm nhiều khuyến mãi tặng kèm nữa." Bạch Niên Vũ vẫn thuyết phục.

" Tôi thà đi bao nuôi mấy em tiểu thịt tươi kia!" Đại phú tài cô bao không nổi, vẫn là về với mấy em môi hồng răng trắng kia.

" Xì!" Tiểu Mân Thầu bị câu chuyện của hai người lớn kia làm cho bật cười.

" Tiểu Mân Thầu, giàu cũng là cái tội, tương lai đừng giàu quá, làm sao để cho tài khoản của mình phải thua vợ một tí, nếu không thua được thì đem đi từ thiện." Bạch Niên Vũ khuyên nhủ.

"Ok." Tiểu Mân Thầu bị tấy não lần hai. Thẩm Hạ Thiên, Cung Ân Thần về mà cứu rồi cuộc đời của con các người khỏi cái đôi phu phụ này đi.

" Bạch Niên Vũ, trong số mấy người bạn chơi thân với anh thì ai giàu nhất?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Hứa Luật Khôi. Cậu ta để tiền nuôi Hiếu Khê." Bạch Niên Vũ trả lời, công suất làm việc của cái tên nhóc kia thì đừng hỏi.

" Đẹp trai nhất?"

" Anh." Vũ " tự sướng" online.

" Thế thông minh nhất?"

" Anh." Tiếp tục online.

" Ở hắc đạo quyền lớn nhất?"

" Tất cả." Bong bóng xìt.

" Nhiều bạn gái nhất?"

" Chấn Tường Niên."

" Thần kinh nhất?"

" Chấn Tường Dạ."

" Hay lo chuyện bao đồng nhất?"

" Lâm Thiên Dương."

" Lắm miệng nhất?"

" Chấn Bách Niên."

" Chung tình nhất?"

"..." Thí sinh tạm thời đang suy nghĩ, quý vị chờ đợi trong ít chữ.

" Ai vậy?"

" Thẩm Hạ Thiên." Bạch Niên Vũ nhả chữ. Ánh mắt anh nhìn về phía Tiểu Mạn Thần.

" Thế chung tình thứ hai?"

" Ngạn Lâm và Luật Khôi."

" Vẫn còn là xử nam?"

" Đây là theo suy nghĩ của anh: Anh, Lâm Thiên Dương, Luật Khôi, Ngạn Lâm."

" Ờ."

" Mà em hỏi mấy cái này làm gì hả?" Bạch Niên Vũ khó hiểu, cái cô này nãy giờ toàn là hỏi mấy câu riêng tư.

" Đương nhiên là để bao nuôi rồi." Tiêu Tiểu Diệp trêu chọc.

" Thế em thấy anh có khóp tiêu chuẩn không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Anh giàu quá."

" Giàu cũng là tội sao?" Bạch Niên Vũ than trời.

Ông trời: Giàu không phải tội, lỗi do thần kinh của vợ con. Đừng gọi ta!

Bạch Niên Vũ đờ cứng. Ai đó hãy đưa lão bà nhà hấn đi sửa não đi.

Tiểu Mạn Thầu ngồi nhìn nãy giờ, bắt đầu bị tẩy não lần ba, qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cậu nhóc rút ra bài học xương máu:

- Không được giàu quá.
- Lấy vợ thì phải kiểm tra thần kinh cho vợ và tiền phải ít hơn của vợ.
- Tương lai phải bao nuôi thật nhiều.

Thế là vấn đề bao nuôi đã nhanh chóng bị mấy em tiểu thịt tươi làm cho quên lãng.

—————

BNV: tác giả, có phải cô đã đưa nhầm nữ chính cho tôi không?

TA: Không.

BNV: Thế thì cho độc chết nữ chính đi, trả lại người lúc trước cho tôi.

TA: Thật không, ta cho độc phát tác nha?

BNV: Thôi thôi, đâm lao phải theo lao, nữ chính này tạm thời ta chấp nhận.

TA: Ờ.

Tại sao nam chính của ta cứ thích giết nữ chính thế nhỉ, bị Thời Sênh nhập rồi hay sao?#

— — — — —

TTD: Đổi nam chính cho ta! Tên này giàu quá!

TA: Không thể.

TTD: Giết hẳn đi, để Tôn Niệm Hàn lên làm nam chính.

TA: Tôi giết cả cô luôn nha?

TTD: thôi, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Tên này tạm thời chấp nhận.

TA: Ờ.

#Triệu hồi Thời Sênh#

Chương 57

Ở một nơi đất trời nào đó...

Ánh trăng mờ màng xuyên qua cửa kính, chiếu rọi lên thân ảnh một người đàn ông. Anh ta ngồi đối diện với kính, trên tay vẫn còn mân mê khẩu súng lục. Nét đẹp vương giả khiến cho người ta hút hồn, nhưng mà tâm tính của anh ta lại khiến người ta sợ hãi. Một người đàn ông lãnh hắc, một kẻ vô ác độc nhân.

" Lão đại, kho hàng của chúng ta ở cảng A đã bị mất rồi!" Thủ hạ khép nép nói.

" Hứa Luật Khôi làm đúng không?" Anh ta cười.

" Vâng."

" Ha ha, Hứa gia đã xuất thủ rồi, Tĩnh gia cũng chuẩn bị." Hắn ta cười rộ hơn.

Căn phòng trở nên lạnh tĩnh, người đàn ông kia lại tiếp tục mân mê khẩu súng.

" Vearly hắn cũng đang ở Trung Quốc phải không? Nói hắn giúp đỡ một tí, dù sao mục đích của hắn cũng là nhấn chìm Bạch gia mà."Người đàn ông kia nói.

" Vearly sau khi tới Trung Quốc thì không hành động gì cả, hắn tới đây vì Mục Tử Kỳ cho nên Vearly mới đối đầu với Bạch gia, nhưng mà bây giờ lại im lặng." Thủ hạ nói.

" Oh, chán thật. Tưởng được xem màn trình diễn bi kịch của mấy đại gia tộc thế mà lại không được rồi." Người đàn ông kia thở dài.

" Khoan đã, hắn không động thì ta động. Chuẩn bị đi, tôi phải về Trung Quốc thăm bạn cũ đã." Anh ta đặt khẩu súng xuống bàn, tà mị nói.

Thủ hạ nhận lệnh thì nhanh chóng rời đi.

Ánh trăng lại làm cho căn phòng thêm lạnh. Lục Ẩn nhìn ngắm bầu trời đầy sao kia, nhếch mép. Lần trước, Bạch Niên Vũ diệt hết đối tác của hắn, khiến hắn tổn thất mất mấy mảnh địa bàn. Bây giờ, hắn phải quay về thăm hỏi chút đã. Bạch Niên Vũ, thù này vẫn phải trả.

Lục Ẩn nhớ tới một ngày nào đó, cái ngày hắn bắn Bạch Niên Vũ.

" Bạch Niên Vũ, năm đó tại sao Lục Nhi nhảy lầu hả?" Lục Ẩn gào thét. Bí mật bị chôn dấu suốt 5 năm, bây giờ mới mở ra thế nhưng lại liên quan tới người anh em mà hắn tin tưởng nhất.

"..." Bạch Niên Vũ vẫn im lặng chẳng nói gì.

" Nói đi chứ!" Lục Ẩn không kiên nhẫn hét.

" Là do tôi, không thể mang đến hạnh phúc vẹn toàn cho Lục Nhi." Bạch Niên Vũ trầm trầm nói.

Lục Ẩn chết lặng, khẩu súng trong tay run run. Lục Nhi, em ấy lại tự tử vì tình. Chẳng phải lúc trước vẫn còn tốt đẹp hay sao? Bàn tay nắm chặt súng hơn, giờ lên thẳng hướng Bạch Niên Vũ.

" Lục Nhi là do tôi hại, cậu bắn tôi chết thì xem như báo được thù,

không chết thì tôi sẽ ghi thù cậu." Bạch Niên Vũ chẳng e ngại gì, tuyên bố thẳng thừng.

" Pằng." Viên đạn xé gió bay về phía Bạch Niên Vũ.

Đúng lúc này, Lâm Thiên Dương lao tới đẩy Bạch Niên Vũ tuy nhiên viên đạn vẫn trúng hấn.

" Cậu...bắn lệch rồi!" Bạch Niên Vũ đau đớn nói.

" Câm miệng." Lục Ẩn hét lên. Hấn đi rời khỏi quán bar Mê Tình.

Tiếng súng quả nhiên đã gây sự chú ý. Ngay lập tức có vài chiếc xe đi tới, đưa Bạch Niên Vũ tới bệnh viện.

Cứ nghĩ tới cái giây phút hấn bắn Bạch Niên Vũ là tâm trạng của Lục Ẩn lại vui vẻ hấn, lần này nhất định sẽ không trượt nữa đâu.

Tối qua sau cái phần bao nuôi kia, hai vợ chồng họ Bạch ngủ với nhau như thường, thỉnh thoảng Bạch Niên Vũ có táy máy tò mò chút nhưng mà Diệp tỉ rất tỉnh nên cái ý định kia nhanh chóng bị dập tắt.

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đang chuẩn bị đồ cho Tiểu Mạn Thầu đi học. Cũng vì vậy mà Bạch Niên Vũ dậy theo. Sau khi chuẩn bị xong, Bạch Niên Vũ nhận nhiệm vụ đưa Tiểu Mạn Thầu đi học. Vừa tới cổng trường, Tiểu Mạn Thầu đã nhanh chóng nói: " Ba mẹ nuôi, hai người quá nổi tiếng, nếu như để các bạn, các anh chị ở Mai Đăng biết con quen hai người thì nhất định sẽ có chuyện đấy. Cho nên hai người cứ ngồi yên ở trong xe đi."

Tiêu Tiểu Diệp ngó người, cái cậu nhóc này quá đáo để. " Được rồi.

Con đi học vui vẻ nhé!"

Tiểu Mân Thầu chào hỏi rồi xuống xe, cậu nhóc cứ đinh ninh là sẽ chẳng ai biết đâu nhưng ông trời không hiểu lòng cậu.

Bạch Niên Vũ đột nhiên từ trong xe bước ra, kéo cậu nhóc lại, "" Tiểu Mân Thầu, con đi học quên cặp rồi."

Vâng, sự xuất hiện của Bạch Niên Vũ đã thu hút mọi người ở đây, bọn họ bắt đầu xì xào bàn tán.

" Bạch Niên Vũ kìa... Đẹp trai quá!"

" Ấy da, cậu nhóc kia quen biết Bạch Niên Vũ..."

Thế là chỉ trong một giây, Tiểu Mân Thầu đã sáng như bóng đèn. Tâm trạng của cậu nhóc chỉ có thể diễn tả được một câu là: đời nhọ như con chó.

Bạch Niên Vũ vẫy tay, thả thính mấy người rồi vào xe. Tiêu Tiểu Diệp nãy giờ ở trong xe bùm miệng cười.

" Tội cho cậu nhóc quá!" Tiêu Tiểu Diệp nhìn bóng dáng nhỏ xíu đang cố chạy vào trường.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, " Bây giờ ở Mai Đăng đã biết Tiểu Mân Thầu có quan hệ với anh rồi, rất nhanh thôi cậu nhóc sẽ rất náo nhiệt."

" À, năm xưa anh học ở đây à?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Ừ. Anh rất có tiếng tăm đấy, học trường đẹp trai, học giỏi, nhà giàu. Em có nghĩ tới việc bao nuôi anh không?" Bạch Niên Vũ phóng đại bản thân.

" Không." Tiêu Tiểu Diệp thản nhiên nói.

Bóng bóng xịt.

" Một tuyệt phẩm quý ông như anh mà em không chịu bao nuôi hả?"
Bạch Niên Vũ giận dữ.

" Chính vì anh là tuyệt phẩm quý ông nên tôi mới không bao nuôi anh, anh giàu quá, tim tôi không chứa chấp nổi." Tiêu Tiểu Diệp nói, cái tên này sao cứ thích bị bao nuôi thế nhỉ?

" Oh, hoá ra là tim không chứa nổi à. Không sao, anh bao em. Tim anh đảm bảo lớn hơn em nhiều." Bạch Niên Vũ trờ mặt, cô không bao thì anh bao.

" Thôi, con xin người. Người để cho con tự do đi!" Tiêu Tiểu Diệp chấp tay.

" Thế thì em bao nuôi anh đi!" Bạch Niên Vũ trờ trêu nói.

"Tâm trạng chó cạp".Tiêu Tiểu Diệp said.

Tại sao trên đời này lại có cái thể loại giàu cho nứt đất đổ đai mà vẫn thích bị bao nuôi thế hả, ông trời đây là cái khái niệm gì hả?

Ông trời: " Hệ thống vẫn đang chạy để tìm kiếm khái niệm, vị kia xin đừng van nã."

Tiêu Tiểu Diệp: "..."

Bạch Niên Vũ: " Đến cả ông trời cũng đang phải tìm kiếm nữa, em thấy chưa, anh quá giỏi. Có ý định bao nuôi không? Bao một tặng

hai." (Mua một tặng hai -> Mua bố tặng con)

Tiêu Tiểu Diệp: " Tôi sẽ ngồi đây và không nói gì. Phải duy trì khí chất nữ thần, quan trọng là thần thái."

Bạch Niên Vũ: " Thần thái anh cực kì đẳng cấp, em có muốn bao nuôi không?"

Tiêu Tiểu Diệp: " Tôi là nữ thần, quan trọng là thần thái...."

Ông trời: " Cái khái niệm kia chúng tôi không tìm được, xin quý vị vui lòng hỏi chính chủ."

Bạch Niên Vũ: " Em thấy chưa, anh quá giỏi...."

Tiêu Tiểu Diệp: " Câm miệng!"

Ông trời: " Thế là vấn đề bao nuôi một lần nữa lại được dập tắt, cảm ơn quý vị đã quan tâm."

Bạch Niên Vũ bị vợ quát, tâm trạng lại đen thui lụi. Cho hỏi, có người con gái mà bao nuôi không mất tiền, chỉ mất tình yêu, lại được một người đàn ông tuyệt phẩm mà vẫn không chịu bao nuôi là lí gì vậy?

Ông trời: " Thần kinh con ạ!"

Bạch Niên Vũ: "..."

Chúng ta sẽ im lặng và không nói gì!

— — — — —

Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp tới bệnh viện để thăm Lâm Hiểu

Khê. Cả đoạn đường, Bạch Niên Vũ chẳng dám ngo ngoe động đậy. Tiêu Tiểu Diệp thì luôn giữ cái khí chất nữ thần băng giá kia với anh.

Ngay cả khi tới bệnh viện, cô cũng không thềm mở lời. Ấy da, Bạch Niên Vũ bị vợ giận rồi!

Phòng bệnh Lâm Hiểu Khê...

Lâm Hiểu Khê đã tỉnh, lúc này đang nhận giáo huấn từ Lâm Thiên Dương. Chả là Lâm Thiên Dương bị bà nội trút giận nên bây giờ lại trút giận Lâm Hiểu Khê.

" Cô cứ coi chừng đó cho tôi, nếu như để cho bị thương một lần nữa thì tôi đánh gãy chân cô cho cô cả đời ở trong nhà luôn!" Nhưng mà Lâm Thiên Dương không thể đóng vai người anh nghiêm khắc được, cứ để ý cái khuôn mặt ngay đến cả mắng cũng dịu dàng, mặc kệ từ ngữ bạo lực mà anh ta sử dụng, mặt như thế này có dọa giết cũng chẳng ai sợ. Bộ dạng này khác xa với cái người tức giận ngày hôm qua rất nhiều.

" Anh đánh gãy chân em thì cả đời này anh phải nuôi em, không được lấy vợ đâu!" Lâm Hiểu Khê không chịu thua kém.

" Tôi tình nguyện cả đời này không lấy vợ để nuôi cô." Lâm Thiên Dương bực tức. Tại sao em gái hấn lại lì lợm như thế chứ hả?

" Ai cho phép, cô ấy là phải để cho em nuôi, anh xía đi!" Tiếng Hứa Luật Khôi bất mãn vang lên.

" Tại sao cậu lại cắt ngang thế hả, gia đây là đang ghi dấu ấn trong lòng độc giả về một người anh trai yêu thương em gái hết mực, cậu chen vào làm gì hả?" Lâm Thiên Dương chuyển đối tượng công kích.

" Cô ấy là vợ em, anh không được cưỡng!" Hứa Luật Khôi tiếp tục nói.

" Vợ cậu thì vợ cậu, tôi chẳng thèm quan tâm!" Lâm Thiên Dương bị đả kích lên tiếng.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp ở ngoài cửa hóng chuyện nãy giờ.

" Hoá ra tên tiểu tử họ Hứa kia tỏ tình rồi!" Bạch Niên Vũ nói.

" Quá nhanh quá nguy hiểm!" Tiêu Tiểu Diệp tấm tắc.

" Thế em có bao nuôi anh không?" Bạch Niên Vũ chớp lấy thời cơ.

" Không." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói. Cô đẩy cửa vào thăm Lâm Hiểu Khê, để lại Bạch Niên Vũ với trái tim tổn thương ở ngoài.

Lâm Hiểu Khê nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp thì reo lên, " Diệp tử!"

" Như thế này chắc là khoẻ rồi nhỉ?" Tiêu Tiểu Diệp cười. Sắc mặt của Hiểu Khê đã tốt hơn trước nhiều.

" Đương nhiên." Lâm Hiểu Khê cười.

Tiêu Tiểu Diệp ngó sang hai người đang chiến tranh lạnh với nhau, bụm miệng để bản thân không cười. Nam tử hán đại trượng phu bây giờ lại vì một người mà bày ra bộ mặt như mây đen thế này thì quá thú vị.

Bạch Niên Vũ đi vào đã lôi kéo Hứa Luật Khôi ra ngoài, Lâm Thiên Dương hóng hớt đi theo. Trong phòng bệnh chỉ còn Tiêu Tiểu Diệp và Lâm Hiểu Khê.

" Sắc mặt tốt thế này thì chắc là nhờ tình yêu phải không?" Tiêu Tiểu

Diệp hỏi.

Lâm Hiểu Khê xấu hổ, mặt đỏ bừng, không nói nhưng thầm thừa nhận.

" Hai đứa khiến người ta ghen tị quá!" Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Ghen tị ư? Thế chị đi bao nuôi anh Tiểu Vũ là hết ghen tị!" Lâm Hiểu Khê trêu chọc.

Nụ cười của Tiêu Tiểu Diệp đơ cứng lại, tại sao đứa nào cũng bảo cô đi bao nuôi Bạch Niên Vũ thế hả?

" Không có tiền." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

" Ừm, thế thì bảo anh ấy bao nuôi chị!" Lâm Hiểu Khê tiếp tục trêu chọc.

Tiêu Tiểu Diệp thật là muốn độn thổ, ông trời ơi, tha cho con đi!

Chương 58

Từ sau khi rời khỏi bệnh viện, mặt của Bạch Niên Vũ lúc nào cũng tràn đầy cảm xúc, anh ta không hề nhắc đến vấn đề bao nuôi hay trêu chọc Tiêu Tiểu Diệp nữa, anh ta duy trì cái bộ mặt nhếch mép lên cười giấu cợt.

"Bạch Niên Vũ, anh bị sao vậy hả?" Tiêu Tiểu Diệp không chịu được vẻ khác thường của hắn, đánh bạo hỏi.

"Em có biết Hứa Luật Khôi tỏ tình với Lâm Hiểu Khê như thế nào không?" Bạch Niên Vũ dừng xe chờ đèn đỏ, tiện thể đối mặt với Tiêu Tiểu Diệp.

"Không biết, Hiểu Khê không nhắc đến." Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

"" Thế thì anh cũng chẳng nói với em đâu." Bạch Niên Vũ quay người lại, tiếp tục lái xe.

Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Bạch Niên Vũ, cái tên này bị gì vậy?

"Bây giờ chúng ta đi xem phim nhé." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

"Phim gì?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Ai biết được, phim gì hay thì mình xem thôi." Bạch Niên Vũ nói.

Tại sao Bạch Niên Vũ lại thay đổi nhanh như vậy cơ chứ!

Đến rạp chiếu phim, Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp lại trở thành

ngôi sao sáng. Bạch Niên Vũ nhìn mấy cái poster của các bộ phim, cuối cùng dừng lại ở trước một tấm. Tiêu Tiểu Diệp nhìn tên phim, cái bộ phim này bây giờ đang rất nổi tiếng, nghe nói cái gì mà hay lắm, cảm động lắm. Bạch Niên Vũ hỏi ý kiến cô, cô thuận theo. Lúc đang đứng chờ để mua vé thì không biết có bao nhiêu cặp mắt hướng vào.

Trong phòng chiếu...

Bạch Niên Vũ mua được vé có chỗ rất đẹp, xem miễn chê. Trên màn hình, bắt đầu chiếu trailer.

"Tí nữa, anh cho em xem cách mà Hứa Luật Khôi tỏ tình với Lâm Hiểu Khê." Bạch Niên Vũ thì thầm bên tai Tiêu Tiểu Diệp.

Phòng chiếu tối lại, phim bắt đầu chiếu. Bộ phim này có một cái tên rất lạ - "Thủy Nguyệt", trăng soi đáy nước. Phim là mảnh kí ức chớp vá của nam chính, khi tận tay dẫn người bạn thân, người con gái anh yêu nhất vào lễ đường rồi đặt tay cô vào tay người chồng thì anh mới biết thế nào là "mất". Anh nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau, nhớ tới cảnh đeo bám của cô gái, rồi nhớ cả những lần cô bông đùa cô nói cô yêu anh... Hai mươi lăm năm bên nhau, chỉ vì hiểu lầm mà đẩy nhau ra xa, chỉ vì cách trở mà cuối cùng anh phải tự tay trao hạnh phúc của người con gái anh yêu nhất cho kẻ khác. Hình ảnh chàng trai cầm trong tay đóa hoa và mỉm cười cay đắng nhận những lời chúc của cô gái sớm tìm một nửa kia đã khiến cho nhiều người rung động. Màn hình ngưng đọng lại, một dòng chữ hiện lên.

"Nếu có thể, tôi thật sự muốn hỏi cậu một điều, trong những năm tháng thanh xuân ấy, cậu từng yêu tôi?"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn sang Bạch Niên Vũ, ánh mắt bối ngỡ. Bạch Niên Vũ cũng nhận ra ánh mắt của cô, khẽ cười.

" Chưa hết đâu!" Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn lên màn hình, chàng trai kia nhìn thấy từ trong bó hoa, có một tấm thiệp nhỏ, run run mở ra, nước mắt rơi xuống.

" Sinh dương phục lai quy, tử dương trường tương tư..." (Sống ở bên người, chết giữ tương tư)

Chàng trai kia ngược lên nhìn cô gái, thấy cô gái cũng đang nhìn mình, nụ cười của cô hơi đượm buồn, cô gái kia mở miệng nói một cái gì đó, dựa trên khẩu âm, dịch ra: " Từng!"

Bộ phim dừng lại ở cảnh hai người nhìn nhau.

Xem xong phim rồi mà dư cảm vẫn còn, Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới hiểu cái cách mà Hứa Luật Khôi tỏ tình. Tên tiểu tử thô bạo kia thế mà sao lại lãng mạn như thế chứ!

" Mình về nhé!" Bạch Niên Vũ cầm tay Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi rạp.

Vừa lên xe, Tiêu Tiểu Diệp đã bấm ngay số gọi cho Lâm Hiểu Khê.

" Tiểu Khê, em kiếm đâu ra được cái người lãng mạn thế hả?"

" Diệp tỉ, tỉ nghĩ kiếm được người tốt như tôi là dễ hả?" Hứa Luật Khôi nghe điện thoại, bắt đầu tự sướng lên.

" Cậu được lắm!"

" Thế nào, chị có muốn lãng mạn thế không hả? Bao nuôi Bạch Niên Vũ đi!" Lâm Hiểu Khê reo lên.

Cảm xúc nãy giờ của Tiêu Tiểu Diệp bị dập tắt, cô ngắt máy điện thoại, nhìn sang Bạch Niên Vũ với ánh mắt sắp giết được người. Bạch Niên Vũ nãy giờ chẳng làm gì cũng bị lây vạ.

Bạch gia...

Bạch phu nhân vừa nghe tin Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp về thăm nhà mà mừng rỡ.

"Tiểu Diệp, sao dạo này gầy thế nhỉ? Tiểu Vũ không chăm sóc cho con tốt sao?" Bạch phu nhân lôi kéo Tiêu Tiểu Diệp lại hỏi han chuyện.

"Mẹ, con đảm bảo với mẹ con chăm rất tốt!" Bạch Niên Vũ phản bác.

"Trật tự, mẹ đâu hỏi con!" Bạch phu nhân lườm mắt. Từ khi có cô con dâu này, Bạch Niên Vũ đã bị Tôn Lệ cho ra rìa.

"Anh ấy chăm con rất tốt!" Tiêu Tiểu Diệp cười.

"Ây da, thế là được, nó dám không chăm tốt, mẹ đây cắt cổ nó liền." Tôn Lệ thân mật cầm tay Tiêu Tiểu Diệp, nhẹ nhàng.

"Sao con cứ cảm thấy như là đang chăn heo thế nhỉ?" Bạch Niên Vũ ủy khuất, cố ý khiêu khích.

"Cái thằng này, đi khuất mắt mẹ đi." Tôn Lệ tức giận, xua đuổi Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ hất cằm đi ra khỏi phòng khách, bày cái tư thế ngạo nghễ nhất.

" Đi ra nhanh đi!" Tôn Lệ không thua kém, cứng rắn nói.

Bạch Niên Vũ bị dọa, "ba chân bốn cẳng" chạy nhanh ra khỏi biệt thự. Vừa ra tới hoa viên thì thấy Bạch Ngạn Lâm ủ rũ ngồi nơi ghế đá, Bạch Niên Vũ biết ngay là đã có chuyện gì xảy ra, vội đi tới.

" Chú có muốn một nháo, hai khóc, ba thất cổ không?" Bạch Niên Vũ ngồi đối diện với Bạch Ngạn Lâm, bông đùa.

" Anh là anh của em sao?" Bạch Ngạn Lâm bức xúc.

" Không phải."

"...." Bạch Ngạn Lâm cặn lời.

" Ấy da, thất tình thôi mà, có gì đâu mà lo." Bạch Niên Vũ nói, cái thằng em của anh sao cứ làm quá lên vậy nhỉ.

" Anh sao không tự vả cái vào mặt đi hả?" Bạch Ngạn Lâm khinh bỉ.

" Mặt đẹp trai của anh phải được bảo quản cẩn thận." Vũ " đẹp trai " phát ngôn.

"..." Tôi có ông anh tự kỉ.

" Yêu một người chẳng qua chỉ là mong người mình yêu có thể nở nụ cười hạnh phúc, chú là người nói với anh câu đó đấy!"

" Biết là thế nhưng đâu có cam. Chỉ là hi vọng nụ cười của cô ấy là do em tạo ra, chứ không phải là từ kẻ khác." Bạch Ngạn Lâm thở dài.

" Không sao cả. Cho dù không được đáp lại tình yêu thì cũng đừng

buồn. Không phải chỉ có người yêu mới là tư cách để em ở bên Tiểu Khê. Em vẫn còn thể là bạn thân, vẫn sẽ có thể ở bên cạnh cô ấy, chăm sóc cho cô ấy. Trên đời này có biết bao tư cách để ở bên cạnh người mình yêu." Bạch Niên Vũ nói.

" Yêu" đâu nhất thiết phải là " người yêu", " yêu" đơn giản chỉ là mong cho người mình yêu một đời bình an.

" Anh, có khó không để quên một người?" Bạch Ngạn Lâm trầm trầm.

" Khó, rất khó. Mỗi ngày phải cố gắng xóa bỏ đi toàn bộ kí ức về người đó, phải dặn lòng là bản thân đừng yêu nữa thế nhưng càng dặn càng yêu, càng xóa bỏ thì càng trở về. Nhưng rồi tất cả sẽ hết, tổn thương sẽ tự lập đầy thành vết sẹo, rồi sẽ lại xuất hiện một người khác, mở cánh cổng trong tim mình thêm một lần nữa." Bạch Niên Vũ nói. Thất tình, anh thất nhiều rồi.

Bạch Ngạn Lâm im lặng, nhìn về phía mặt hồ, tự nhủ với bản thân rằng:" Từ hôm nay, tôi sẽ yêu cậu bằng một cách khác."

" Hôm nay anh vừa đi xem phim về, phim hay lắm, tuyệt lắm, xúc động lắm...." Bạch Niên Vũ cố ngân dài từng câu chữ.

Bạch Ngạn Lâm đen mặt, tức giận chạy ra khỏi đây. Tại sao lại có cái thể loại người thích xát muối vào tim người khác vậy chứ? Ai cho con công đạo.

Bạch Niên Vũ hối hận vì đã chọc tức Bạch Ngạn Lâm bởi vì anh lại phải chịu số phận ngồi đây tự kỉ rồi.

" Anh đây si tình là hạng một

Da mặt chai rồi nên chẳng lo..."

Và kể từ khi Bạch Niên Vũ cất tiếng hát thì cả hoa viên đã rộn ràng. Người hầu nhìn nhau khó hiểu, " Từ bao giờ đại thiếu gia đã trở nên thế này. Hình tượng lạnh lùng, khí phách đâu rồi hả?"

" Bạch Niên Vũ, để cho thế giới bình yên đi!!!!!!!" Tiếng của Bạch Ngạn Lâm từ đâu phát ra, rung chuyển trời đất.

Bạch Niên Vũ nghe xong thì càng hát to hơn, đã thế lại còn chế lời nữa chứ.

" Lâm đây si tình là hạng một

Da mặt chai rồi nên chẳng lo

Bất luận là thứ mà Khê muốn

Lâm đây tình nguyện xin xông pha..."

Tâm trạng của Bạch Ngạn Lâm: "Ai đó trả đĩa bay cho anh trai tôi về hành tinh đi..."

" Ôi trời ơi, con dâu cưng của mẹ Tôn kìa!" Bạch Niên Vũ nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp đi ra đây, vội vàng dơ tay lên.

" Anh bị thần kinh à?" Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, cái tên này này giờ hát cho oang bậy giờ lại xổ đại tiếp à.

" Đúng vậy, anh vì em mà thần kinh lên." Bạch Niên Vũ ôm Tiêu Tiểu Diệp, đặt cô ngồi lên đùi mình, tà mị nói.

Tiêu Tiểu Diệp bị bất ngờ, cố dẩy dụa ra nhưng không thể, chỉ trợn mắt chăm chăm nhìn Bạch Niên Vũ.

" Ngay bây giờ, anh muốn nói với em một điều rằng: anh yêu em." Bạch Niên Vũ cười.

" Cái gì?" Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng. Cái tên này...

" Anh yêu em, Tiêu Tiểu Diệp." Bạch Niên Vũ lặp lại.

" Nhưng mà anh đã có người mình yêu rồi mà.." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Anh mệt rồi, anh chán chờ đợi rồi, 10 năm anh đợi cô ấy trong vô vọng chẳng được lợi ích gì cả. Một tháng anh ở bên anh, anh được rất nhiều. Anh chấp nhận từ bỏ tình đơn phương để bắt đầu mối tình mới. Tiểu Diệp, em có nguyện ý không?" Khi nhìn Bạch Ngạn Lâm suy sụp, anh đã hiểu ra rằng, thằng nào tỏ tình muộn, thằng đó thua nên anh bất chấp thời cơ, đánh chiếm trước. Cho dù thua cũng thua trong vinh quang. À mà nhầm, anh sao mà thua được.

" Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ suy nghĩ một lát, đột nhiên rút điện thoại ra." Thiên Dương, tôi cần mua gấp một cái sân bay. Anh xem có chỗ nào thích hợp không?"

Tiêu Tiểu Diệp sững sốt," Anh đang làm gì vậy hả?"

" Chẳng phải em bảo khoảng cách của chúng ta quá lớn sao? Mua nguyên cả sân bay, như vậy chẳng phải giữa chúng ta đi lại sẽ thuận tiện hơn sao. Anh không ngại khoảng cách, anh chỉ ngại không đủ máy bay để đi vào tim em."

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Tâm trạng cô rối ren lên.

" Lời ước dưới sao băng, em vẫn còn nhớ chứ?" Bạch Niên Vũ khơi gợi kí ức.

" Vẫn nhớ. Cho tôi thời gian, tôi sẽ từ từ tiếp nhận anh... ưm..."

Tiêu Tiểu Diệp còn chưa nói xong thì đã bị Bạch Niên Vũ " tập kích".
Nụ hôn nồng nàn cháy bỏng.

" Đừng có bắt nạt kẻ thất tình như thế chứ!" Bạch Ngạn Lâm đau khổ nói. Mấy người cây bản thân có tình yêu mà bắt nạt tôi sao hả.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, rời khỏi người Bạch Niên Vũ, ngồi xuống bên cạnh.

" Cút... chú phá hỏng chuyện tốt của anh.." Bạch Niên Vũ tức giận.
Cái thằng này chẳng sớm chẳng muộn sao lại xen vào cái thời khắc "lịch sử" của anh chứ.

" Không thích." Bạch Ngạn Lâm vác mặt ngồi xuống.

" Chú...." Bạch Niên Vũ trừng mắt.

" Mẹ ời, anh Tiểu Vũ trêu con!" Bạch Ngạn Lâm hét lên.

Hai vị đại ca, các anh đều là thanh niên trưởng thành rồi!

Tiêu Tiểu Diệp ngồi dờ khóc dờ cười nghe hai anh em nhà này cãi nhau. Nếu không lầm thì thằng anh 34 tuổi, thằng em 27 tuổi, thế mà bây giờ vẫn chơi trò mách mẹ.

" Hai đứa thôi ngay cho mẹ!" Tôn Lệ vừa đúng lúc đi ra hoa viên, gặp ngay cái cảnh hai anh em cãi nhau.

" Là tại anh Vũ!"

" Là tại Ngạn Lâm!"

Hai anh em đều chỉ tay về phía nhau, cáo trạng với mẹ.

Tôn Lệ đi lại, kéo Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi " chiến trường".

" Tiểu Diệp, mặc kệ hai đứa kia đi, vào đây mẹ tặng cho con cái này!"

Thế là hai người kia cứ thế mà rời đi trước ánh mắt ngơ ngác của Bạch Niên Vũ và Bạch Ngạn Lâm.

" Anh, em bị ra rìa rồi!" Bạch Ngạn Lâm đau khổ nói với Bạch Niên Vũ.

" Chào mừng em đến với đội của anh!" Bạch Niên Vũ cười.

Điện thoại của Bạch Niên Vũ: " Alo, alo, Niên Vũ cậu gọi cái gì đấy hả?"

Chương 59

"Vũ, em hận anh, hận anh vì người con gái khác mà lạnh nhạt với em, vì người khác mà tàn nhẫn giết hại con em." Cô gái kia đứng trên tầng thượng, nước mắt rơi lã chã, gào thét.

"A Nhã, xuống đây, nghe anh giải thích." Người đàn ông kia lo lắng, cố gắng khuyên bảo cô ấy.

"Giải thích ư? Giải thích về cái gì cơ chứ? Cô ta chỉ bị ngã trầy chân, anh đã mua luôn cả cái bệnh viện, thế còn em thì sao, em sảy thai, cái lúc em cần anh nhất thì anh ở đâu, anh đang say men tình bên kẻ nào?" Cô gái kia thẫn thờ.

"Từ đầu chí cuối, người mà anh yêu luôn là em, trước sau không đổi lòng." Người đàn ông kia khẳng định.

Cô gái kia nhìn anh ta, khoé miệng bỗng cong lên, nụ cười bi thương nồng đậm. "Tiếc quá, anh sớm đã không còn như vậy nữa."

Thân ảnh yếu ớt ngã xuống, rơi vào trong màn đêm, chỉ để lại phía sau tiếng thét đau thương của người đàn ông. "A Nhã...."

Tiêu Tiểu Diệp xem phim mà nước mắt lưng tròng, thay không biết bao nhiêu là khăn giấy.

"Tiểu Diệp, cùng quá cũng chỉ là một bộ phim thôi mà, em khóc gì nhiều thế?" Bạch Niên Vũ ngán ngẩm, nãy giờ anh xem bộ phim này mà ngủ gà ngủ gật không biết bao nhiêu lần thế mà cô vợ của anh thì khóc cho sưng mắt.

Tiêu Tiểu Diệp lau sạch mặt, giọng khàn khàn nói, " Anh thì biết gì chứ? Cảnh tượng thương tâm như thế mà anh vẫn vô cảm vậy?"

" Tâm Nhã gốc ghếch nghĩ rằng Hải Vũ phản bội cho nên tự kết liễu đời mình,thiếu năng." Bạch Niên Vũ nhàn nhạt nói, một bộ phim quá nhảm.

"..." Tiêu Tiểu Diệp cạn ngôn.

Bạch Niên Vũ ưỡn ẹo đứng dậy, rời khỏi phòng khách, từ khi về Tuyết Linh viên tới giờ anh đã bị cô vợ nhỏ này ép cùng xem cái bộ phim nhảm nhí, bây giờ mới được tự do.

Điện thoại trong túi áo rung lên.

" Alo." Bạch Niên Vũ lười biếng nghe máy.

" ...."

" Chuyện gấp lắm sao? Chờ tôi tí tôi đến ngay."

Cúp máy, Bạch Niên Vũ lại dặn dò cô vợ nhỏ. " Anh có chuyện gấp, đêm nay phải ra ngoài, em có ở được không?"

Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy thế thì mừng rỡ, " Anh cứ đi đi tôi ở nhà được mà."

" Cái biểu tình này là gì hả?" Bạch Niên Vũ nhìn cái vẻ mặt giống như bắt được vàng của Tiêu Tiểu Diệp thì nhíu mày.

" Đi đi, chẳng phải anh có chuyện gấp sao?" Tiêu Tiểu Diệp xua đuổi.

Bạch Niên Vũ không chấp nhận với Tiêu Tiểu Diệp nữa, lên gác thay đồ rồi nhanh chóng rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp xác định Bạch Niên Vũ đã rời khỏi nhà thì mừng rỡ. Thay đồ xong rồi nhanh chóng lấy xe của mình chạy trốn.

Quán bar Mê Tình....

Ánh đèn tà mị theo đốt bản tính con người, nhục dục trầm luân lan khắp nơi. Vừa vào nơi đây là đã như bước một chân vào cấm tự.

" Kelly, không ngờ nhanh như vậy mà cậu đã lấy được chồng rồi!" Cô gái mặc chiếc váy màu đỏ rượu bó sát, phong tình nói với Tiêu Tiểu Diệp.

Người này chính là Bella, tên tiếng Trung Quốc là Quan Nhĩ, bạn cùng kí túc xá ở đại học với Tiêu Tiểu Diệp. Quan Nhĩ rất đẹp, vẻ đẹp của cô mang đầy hoang dại, quyến rũ bốc lửa. Lần này cô bạn này về nước nên Tiêu Tiểu Diệp tới đây để ăn mừng. Nói là ăn mừng nhưng thực ra chỉ có hai người.

" Bella, tôi đây tuy mang danh gái có chồng nhưng danh tiếng chưa chồng vẫn còn vang danh mãi." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Tổ tông của tôi ơi, nói quá trớn rồi." Quan Nhĩ cũng cười theo.

" Lần này về nước làm gì hả?" Tiêu Tiểu Diệp cầm li rượu vang đưa cho Quan Nhĩ, thuận tiện hỏi.

" Tiểu Triết mang bầu, cho nên về đây thăm nó một tí." Quan Nhĩ uống sạch rượu.

Tiểu Triết mà Quan Nhĩ nhắc đến chính là vợ của Chấn Bách Niên.

Người thân của Quan Nhĩ đều đã mất trong một vụ tai nạn, chỉ còn lại em gái Quan Triết. Quan gia trước đây là một tập đoàn phá sản nhưng kể từ 5 năm trước, Quan Nhĩ đã khôi phục lại, bây giờ phát triển rất hùng mạnh.

" Xem đi, em cậu mới có 23 tuổi đã sắp làm mẹ rồi, còn cậu thì 28 đến nơi rồi mà vẫn chẳng có kẻ nào rước đón." Tiêu Tiểu Diệp rót thêm rượu cho Quan Nhĩ.

Quan Nhĩ mỉm cười, không nói gì.

" Lần này có ở lâu không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Chắc tầm 1 tháng gì đấy. Cứ nghĩ lần này về có thể đối đầu với Mục thị một phen, ai ngờ chân còn chưa tới thì Mục thị đã đổ rồi."

Nụ cười của Tiêu Tiểu Diệp khựng lại. Mục thị đổ chẳng phải là tác phẩm của lão công nhà cô sao.

" Ồi, hai mĩ nhân, sao lại ngồi đây một mình thế này?" Từ đâu xuất hiện hai tên thanh niên choai choai, người bốc đầy mùi nước hoa đi tới, giở cái giọng trăng hoa ra tới gần phía bàn của Tiêu Tiểu Diệp, đặt mạnh li rượu xuống bàn.

" Cút!" Quan Nhĩ lạnh lùng nói.

" Oà, lại là một nữ hán tử nữa chứ! Cô em một đêm bao nhiêu?" Cái tên cầm đầu khiêu khích, ánh mắt dơ bẩn quét lên người Quan Nhĩ.

" Có hiểu tiếng người không?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai tên kia, giọng điệu khinh bỉ.

Hai tên kia méo mặt, tức giận, " Mà đừng có mà... aaaa..."

Cả hai tên kia chưa kịp nói gì thì đã bị một đám người áo đen nhào tới đánh.

Tiêu Tiểu Diệp và Quan Nhĩ vẫn chẳng hiểu cái trời đất gì.

Hai tên kia bị đánh cho bầm dập, đau đớn xin tha. Đột nhiên, đám người kia dừng tay lại, đứng lùi ra hai bên. Người đàn ông diện bộ âu phục màu xám đi giữa. Không bị thứ ánh sáng lấp lánh kia che khuất, một khí thế bá đạo xuất hiện - Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy hắc thì đen mặt, ông trời ơi.

" Ái phi, trăm vừa ra đi thượng triều chưa bao lâu mà nàng đã đi ngao du tứ hải thế này là không được đâu nha!" Thanh âm tà mị, mang chút giận dữ vang lên, khiến cho toàn bộ giác cảm trong người Tiêu Tiểu Diệp run run.

Để cho đỡ căng thẳng, Tiêu Tiểu Diệp chộp ngay li rượu trên bàn, một mạch cạn hết. Quan Nhĩ thấy thế thì hét toáng lên, " Bà cô..."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn biểu tình của Quan Nhĩ, khó hiểu. Đột nhiên trong người của cô nóng lên, như có một ngọn lửa đang dần thiêu đốt cơ thể. À hoá ra là vậy, li rượu này là của hai tên kia và quan trọng là nó bị bỏ thuốc. Thân thể mềm nhũn, ngã xuống. May mắn là Bạch Niên Vũ đỡ được. Nhìn sắc mặt đỏ bừng của Tiêu Tiểu Diệp, Bạch Niên Vũ đã biết xảy ra chuyện gì. Ánh mắt tối lên, nhìn về phía Thần Tụ.

" Đem về vớt vào hồ cá!"

Bạch Niên Vũ ôm cô trong lòng, tức tối:

"" Gia đây, ngay cả một cọng lông của vợ còn chưa được chạm thế mà cái con khỉ đột nhà người dám bỏ thuốc lão bà của gia sao? Cho vào hồ cá ngay. Gia bức rồi đấy."

Trước ánh mắt ngỗ ngàng của mọi người Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp rời đi. Thần Tự nhận lệnh, sai người đưa hai cái tên "khỉ đột" tới "thăm" hồ cá.

Trên xe, Tiêu Tiểu Diệp đã bị ngấm thuốc, cả người nóng bừng. Ánh mắt mê mê nhìn Bạch Niên Vũ, " Người ta muốn..." Bàn tay nhỏ nhắn chẳng chịu yên phận vuốt ve Bạch Niên Vũ.

Thanh âm kiều mị của cô khiến cho Bạch Niên Vũ bị kích thích. Anh bây giờ đang đấu tranh nội tâm, thật hay không thật đây nhỉ?

Tiêu Tiểu Diệp to gan vươn người lên hôn Bạch Niên Vũ, bàn tay lần mò trong áo của anh. Bạch Niên Vũ bị tập kích bất ngờ, ngỗ ngàng rồi nhanh chóng hôn trả lại Tiêu Tiểu Diệp. Hai người dây dưa nhau nồng đậm.

" Khụ khụ...gia, chúng ta về Tuyết Linh viên." Thần Dực nãy giờ chứng kiến, đỏ mặt nói. Dù gì thì người ta cũng là xử nam, hai người có cần thân mật vậy không?

Bạch Niên Vũ lúc này mới nhớ là trên xe vẫn còn một cái " bóng đèn" rất chi là sáng. Xấu hổ đẩy Tiêu Tiểu Diệp ra, ôm cô vào lòng, chỉnh sửa lại trang phục, " Ờ!"

Tiêu Tiểu Diệp khó chịu. Bạch Niên Vũ thì thầm bên tai Tiêu Tiểu Diệp: " Về nhà rồi làm!"

Thần Dực đang niệm thần chú: " Tôi không nghe thấy lời thì thầm của gia."

Vũ ca sắp thịt Tiêu Tiểu Diệp!!!!!!!

Chương 60: Thịt

" Ầm!" Tiêu Tiểu Diệp bị ném xuống bể tắm.

Nước lạnh thấm vào da thịt của cô nhưng vẫn không thể hạ lửa được. Cơ thể cô đang rất nóng, chỉ muốn " bị thịt".

" Gắng chịu một chút!" Bạch Niên Vũ trầm giọng.

" Không chịu, người ta thật sự rất muốn..." Giọng nói dịu dàng như nước quyến rũ Bạch Niên Vũ, tay nhỏ kéo tay hắn, ôm chầm lấy hắn.

" Đừng quấy!" Bạch Niên Vũ kìm nén dục vọng.

" Lạnh, người ta lạnh, Tiểu Vũ không thương sao?" Tiêu Tiểu Diệp mềm mại nói bên tai Bạch Niên Vũ. Môi nhỏ cắn nhẹ vành tai, khiến nó đỏ ửng lên.

Bạch Niên Vũ con sâu dục vọng bị đánh thức, không kìm nữa. Bế cô ra khỏi bể tắm, đặt lên giường. Kéo khoá váy cô ra, xuân cảnh hơi hé. Tiêu Tiểu Diệp hôn lên môi của Bạch Niên Vũ. Môi lưỡi quấn quýt, giao hoà. Khẽ cắn lên môi dưới của Tiêu Tiểu Diệp, Bạch Niên Vũ dứt ra. Tiểu yêu tinh này phải bị thịt!

Chiếc váy đen bị lột ra, lộ ra thân hình mê người. Nước da trắng sứ mềm mại hơi ửng đỏ. Bạch Niên Vũ vùi xuống chiếc cổ đẹp đẽ, lưu lại ấn kí hoa hồng.

" Ưm..." Tiêu Tiểu Diệp khẽ kêu lên. Cánh tay mượt mà tháo từng chiếc cúc áo sơ mi của Bạch Niên Vũ để lộ ra vòn ngực màu đồng

tráng kiện.

Bạch Niên Vũ vuốt tấm lưng mềm của cô, tay mở gài áo ngực, núi tuyết hiện ra. Dục vọng khiến anh mê mẩn, khẽ hôn xuống. Từng bông hoa hồng nhỏ ẩn hiện trên tuyết ngọc, khiêu gợi.

Tiêu Tiểu Diệp phát ra thanh âm kiều mị, đôi mắt đẹp nhìn về phía Bạch Niên Vũ, lửa dục bị châm ngòi, căng tràn trong cơ thể. Ngón tay như ngọc mân mê trên từng đường sọc ở sau lưng Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ bị rờ vào sọc, động tác dừng lại, ngược mắt lên nhìn Tiêu Tiểu Diệp. Chưa từng có người nào chạm vào vết thương của anh, chưa từng, cô là người đầu tiên. Từng cái chạm nhẹ của cô khiến anh thêm xúc cảm. Nụ cười dương lên, đôi môi mềm áp xuống. Anh muốn, muốn tất cả của cô. Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đã chìm trong bể dục, đâu biết bản thân như thế nào.

Hai người dây dưa, đồ trên người đã chẳng còn. Bạch Niên Vũ đã đến giai đoạn cuối nhưng vẫn chưa tiến vào, "Diệp, liệu ngày mai khi tỉnh dậy em sẽ hận anh chứ?"

Tiêu Tiểu Diệp mơ màng, mỉm cười.

Bạch Niên Vũ nhìn thấy nụ cười mị hoặc kia, dục vọng bộc phát, đâm thẳng vào. Nơi tư mật kia chảy ra dòng lệ kiều diễm, thấm xuống ga trải giường trắng, như mẫu đơn nở trong tuyết.

Tiêu Tiểu Diệp bị đau, hét lên. Móng tay cấu chặt vào lưng Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ là lần đầu làm nên cũng hơi lúng túng, sau dần liên ổn định, từ từ luật động.

Bản nhạc du dương cất lên, Bạch Niên Vũ là nhạc trưởng, mang âm nhạc khiêu khích Tiêu Tiểu Diệp. Tiếng rên kiều hoặc và tiếng thở gấp của hai kẻ trầm dục hoà quyện tiết tấu với nhau.

Trên trần nhà đá, ẩn hiện thân hình của người đàn ông, ánh lên bông hoa anh túc đỏ như máu, không ngừng nở ra. Anh túc như máu khiêu khích, mịn ửng như ánh sao, chứng minh cho đêm trần phong giữa hai người này, minh chứng cho sự gắn bó chặt chẽ của thể xác và linh hồn của hai kẻ chịu phạt luật tình.

Thượng đế tặng cho kẻ si tình một đêm tuyệt đẹp, là để cho họ thêm mơ mộng và cũng để cho họ thêm đau khổ.

Sáng hôm sau...

Tiêu Tiểu Diệp mơ màng tỉnh dậy, một cơn đau từ dưới hạ thân truyền lên. Cả người trần truồng, kí ức đêm qua dội về, cô uống nhầm li rượu bị bỏ thuốc, sau đó Bạch Niên Vũ đưa về, cô còn mặt dày vô sỉ quyến rũ hắn.

OMG, thanh danh của cô.

Thấy bên cạnh không có người, chỉ có bộ quần áo đã được gấp gọn ở bên. Cô lúi húi mặc nhanh, chân vừa chạm sàn thì đã mềm nhũn, đau cmn đốn. Nhưng vẫn cố gắng chạy ra khỏi phòng. Xuống nhà thì thấy xe của mình đã được đưa về, nhanh chóng lấy xe rồi chạy mau. Lúc ra khỏi biệt thự, cô để ý thấy đám gia nhân đang đưa hai tay lớn ra ngoài, trông giống túi xác, nhưng mà vì bỏ trốn nên cô vẫn không quan tâm.

Tập đoàn Mances,

Bạch Niên Vũ tối qua vừa mới ăn được vợ nên bây giờ tâm trạng rất

vui. Nhân viên làm sai báo cáo anh cũng chẳng nói gì, đã vậy còn khen họ cần mẫn. Nhân viên thụ sủng nhược kinh (*) nhìn nhau, "Boss nhà ta hôm nay có chuyện rồi!"

" Tổng tài, phu nhân bỏ trốn rồi!" Thần Dực đi vào phòng thông báo với Bạch Niên Vũ.

Nụ cười trên mặt tắt ngấm, " Ăn xong chùi mép ư? Không dễ đâu!"

(*) Được sủng mà kinh hãi.

Chương 61

"Chị Tiểu Diệp này, em nói thật với chị là sao hôm nay chị cư xử lạ thế?" An Tình vừa về nhà thì đã thấy Tiêu Tiểu Diệp ngồi thù lù trên ghế sofa, đã thế lại còn lẩm bẩm những điều kì quái nữa.

"Em không hiểu đâu." Tiêu Tiểu Diệp nói. Tại sao lần đầu tiên của cô lại mất đi chỉ vì một li rượu cơ chứ?

"Thế giới nội tâm của chị em thực không hiểu chút nào!" An Tình lắc đầu. Thiết nghĩ nhà trường cho nghỉ học một ngày thì có thể về đây chơi với Diệp tỉ, ai ngờ vừa về đã gặp ngay cái cảnh này.

"... " Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

An Tình xách đồ lên tầng, để lại Tiêu Tiểu Diệp ngồi phía dưới.

Đau. Đau chính là ý thức của Tiêu Tiểu Diệp bây giờ. Lưng cô rất đau, tựa như bị kim đâm vào vậy, cái cảm giác này giống hệt như lần trước.

"An Tình..." Tiêu Tiểu Diệp gọi.

Cơn đau như điện chạy nhanh lan khắp cơ thể của cô. Ý thức dần yếu đi, nhấp nháy chỉ là bóng dáng mơ hồ của ai đó.

"Niên Vũ, chỉ có thể tới London thôi. Lần này độc đã tiến sâu rồi!" Tôn Niệm Hàn nói với Bạch Niên Vũ đang ôm Tiêu Tiểu Diệp.

Bạch Niên Vũ đến Tiêu gia là để đón Tiêu Tiểu Diệp về, ai ngờ vừa vào tới phòng khách thì đã thấy cô nằm ngất ở giữa sàn, An Tình thì đang chạy vội xuống cầu thang. Dặn dò An Tình rồi vội vã đưa tới chỗ Tôn Niệm Hàn.

" Không thể có cách khác sao?" Bạch Niên Vũ hỏi Tôn Niệm Hàn.

" Không thể." Tôn Niệm Hàn trả lời.

Bạch Niên Vũ nghe thấy vậy thì rút máy ra gọi cho Thần Tự chuẩn bị phi cơ. Lần này, có lẽ chỉ có thể tới chỗ bà ta thôi.

Chiếc máy bay tư nhân nhanh chóng được đưa tới. Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn đang hôn mê trong lòng lên máy bay.

" Bạch Niên Vũ, có lẽ quyết định của tôi năm xưa sai rồi!" Tôn Niệm Hàn bỗng nói.

Bạch Niên Vũ dừng chân, quay lại nhìn Tôn Niệm Hàn, " Tôi sẽ khiến cho nó trở thành đúng!" Nói xong, liền đi thẳng lên.

Tôn Niệm Hàn nhìn chiếc máy bay đang dần xa kia, ánh mắt đượm buồn, " Có lẽ tôi cũng chỉ là tự dối mình!"

London, Anh...

Tòa lâu đài cổ kính trải qua hàng trăm năm sừng sững hiện lên, một cơ ngơi khiến người ta choáng ngợp. Từ trên trời cao, sắc đỏ của mạn châu nổi bật càng khủng khiếp, cái màu đỏ như địa ngục. Đây chính là tư viên của dòng dõi quý tộc nước Anh, lâu đài cổ 300 năm

của gia tộc Krisen.

Chiếc máy bay đổ xuống sân cỏ được tĩa cắt rất khéo, bên cạnh vườn hoa mạn châu sa. Cửa máy bay vừa mở thì đã đập vào mắt cảnh một dàn vệ sĩ đứng nghiêm chỉnh. Phía trước họ là một người phụ nữ mặc đồ màu trắng nhưng lại toát lên khí chất trái ngược với màu trắng kia, sự lạnh giá của bóng đêm, bà ta chính là Emma Krise, nữ công tước nổi tiếng của nước Anh.

Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp bước xuống máy bay, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Emma.

Thấy Bạch Niên Vũ nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, Emma miệng hơi cong lên rồi nở nụ cười rạng rỡ với anh ta: " Erik, ta biết rồi sẽ có ngày con tới tìm ta mà!"

" Cô ấy bị con chip đâm sâu hơn." Bạch Niên Vũ nói.

Emma tiến lại gần, nhìn Tiêu Tiểu Diệp sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thâm trầm, " Vào nhà đi, ngoài này lạnh không khéo lại khiến cho con dâu của mẹ bị độc phát tác đấy."

Bà ta căn bản không hề muốn cứu Tiêu Tiểu Diệp. Bạch Niên Vũ tức giận nhưng chẳng biểu lộ gì, không thể để Emma nắm được yếu điểm.

Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp vào lâu đài, theo trí nhớ tìm về căn phòng cũ của mình năm xưa. Tất cả đều được giữ nguyên, không thay đổi chút nào, trên tường vẫn là mấy khẩu súng, tủ sách thì toàn sách hóa học, trên bàn làm việc thì mấy lọ thuốc độc xếp ngay ngắn. Hai mươi năm rồi, đau đớn vẫn như xưa. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, quan sát biểu tình của cô, chắc chắn cô ổn rồi mới ra khỏi phòng.

Vườn hoa...

Emma ngồi ở giữa vườn hoa nhàn nhã uống trà, phong thái ưu nhã của người Anh khiến bà ta trở nên vô cùng cao quý. Bạch Niên Vũ ngồi đối diện với Emma, vẫn duy trì cái bộ dạng lạnh như băng.

" *Lycoris radiata*!" (Bì ngạn hoa) Emma khẽ cười.

" Bà biết ý nghĩa của nó là gì không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Phân ly, đau khổ, không may mắn, vẻ đẹp của cái chết và hồi ức đau thương." Emma nhàn nhạt nói.

Bạch Niên Vũ cười phá lên, " Một người vô tình như bà Emma đây vậy mà vẫn hiểu được nó sao? Quả là một việc hết sức phi thường."

Emma hiểu ý nghĩa của câu nói mỉa mai này nhưng vẫn tỏ ra bình thản.

" Mrs.Krisen, I will tell you a boring story!" (Bà Krisen, tôi sẽ kể cho bà nghe một câu chuyện.) Bạch Niên Vũ ngừng cười, lạnh lùng nói.

" Một người đàn ông sẵn sàng chống đối lại quyết định của gia tộc của mình chỉ để lấy người con gái mà ông yêu chứ không theo sự sắp xếp của gia tộc, cũng chính vì điều đó mà ông ta đã mất tất cả. Ông ta rất yêu vợ mình, và cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn, ông có một gia đình cực kì hạnh phúc, nhưng thật ra tất cả chỉ là giả tạo. Vợ ông ta tuy là cũng rất yêu ông ta nhưng bà ta lại yêu quyền lực hơn cho nên bà ta đã lợi dụng chồng của mình để có thể tranh giành quyền lực. Khi có được quyền lực rồi, bà ta đã biến chất, người đàn ông đó và con trai không thể nào tìm thấy bóng dáng của người vợ đảm đang hay người mẹ hiền dịu nữa. Bà ta bây giờ trở

thành một kẻ xa lạ, máu lạnh vô cùng. Người đàn ông kia vì quá tuyệt vọng nên đã giải thoát cho vợ mình. Ông ta kết hôn với người con gái lúc đầu mà gia tộc sắp xếp, sống một cuộc hôn nhân không tình yêu. Cho đến một ngày, người con trai của ông ta quay về, ông ta rất vui, 10 năm sống trong đau khổ, bây giờ cũng coi như là thanh thản hơn trước. Tuy nhiên ông ta lại không ngờ được, vợ trước của ông ta đã sắp xếp tất cả, và mục đích lần này của bà ta chính là giết chồng của mình và bạn thân. Người con trai kia quay về để thực hiện mục đích giết ông ta. Nhưng anh ta lại không làm như vậy, thứ thuốc độc mà mẹ đưa cho đã bị anh ta giấu đi." Bạch Niên Vũ kể một mạch câu chuyện vô vị.

Bàn tay trái cầm li trà của Emma đã hơi run, sắc mặt của bà ta tái ngắt.

" Rồi một ngày, người đàn ông kia nhìn thấy thứ độc bị con trai giấu đi. Ông ta đã hiểu tại sao con trai lại trở về, đau đớn, tuyệt vọng, ông ta liền tự hạ độc lên người mình. Trước khi chết, ông ta đã dặn với người con trai rằng: "" Chỉ cần là điều mà mẹ con muốn, ta nhất định sẽ làm, cho dù là chết."" Bạch Niên Vũ ngừng lại, quan sát biểu tình của Emma.

Nước mắt không hề rơi một giọt, khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

" Câu chuyện đến đây là hết!" Bạch Niên Vũ nở một nụ cười.

Emma nhếch mép, " Quả nhiên vẫn vô vị!"

Bạch Niên Vũ gật đầu, cầm li trà lên uống, miệng nhắm nháp. Ánh mắt anh dừng lại nơi tay phải đeo găng của Emma, rồi lại nhớ tới hành động cầm li trà bằng tay trái của Emma, lòng hơi sửng lại. Hai mươi năm trước, khi sẹo bỏng đã hồi phục rồi trở về Trung Quốc tới giờ là lần đầu tiên anh gặp lại mẹ của mình. Chỉ là không ngờ, lại

thay đổi như vậy.

" Con muốn ta cứu Tiểu Diệp, thì con phải đáp ứng ta một điều kiện."
Emma buông tách trà xuống, giọng không lạnh không nhạt nói.

"..." Bạch Niên Vũ không trả lời nhưng không có nghĩa cự tuyệt.

" Làm chủ nhân của Krisen."

" Chỉ vậy thôi sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Đúng vậy."

"..."

" Nếu con yêu Tiểu Diệp thì mẹ khuyên con nên dừng lại đi, liệu nó có chấp nhận việc mẹ chồng của nó giết mẹ nó không?" Emma đột nhiên nói.

Điều lo lắng mà Bạch Niên Vũ chôn giấu bao lâu nay cuối cùng cũng bị đào lên.

" Tình yêu là độc dược không thuốc giải đấy!" Emma cười rồi đứng dậy rời khỏi vườn hoa, để lại Bạch Niên Vũ ngồi đó.

***

Tiểu Diệp tỉnh dậy thì đã thấy mình đang nằm trên một chiếc giường, căn phòng xa lạ, đây không phải Tiêu gia, Tĩn gia hay Tuyết Linh Viên, nơi này là một nơi quá xa lạ. Cô vội vàng rời khỏi phòng, nhìn kiến trúc cổ trang trí từ câu thang, trần nhà thì cô mới nhận ra được là cô đang ở trong một tòa lâu đài quý tộc, nhưng kiến trúc này đều là của các nhà quý tộc châu Âu. Cho tới khi đi xuống

tầng cũng kiểu thế này, cô không gặp được bất cứ người nào cả. Nhưng khi ra khỏi nơi này, cô đã bị choáng ngợp bởi vườn hoa mạn châu sa trước mắt. Rốt cuộc là cô đang ở đâu đây?

Tiêu Tiểu Diệp chậm rãi đi vào trong vườn hoa. Khi đến khu trồng hoa bỉ ngạn, cô thấy cả một khoảng không gian toàn một màu đỏ rực đầy thê lương, từ xa nhìn vào trông chẳng khác nào một tấm thảm đầy máu. Những bông hoa đỏ rực đung đưa trong gió như cất lên một bản tình ca thê lương. Cô chợt thấy ở giữa vườn hoa, Bạch Niên Vũ đang ngồi ở đó. Cô nhanh chóng đi tới.

" Bạch Niên Vũ?" Cô thử gọi.

Bạch Niên Vũ xoay người lại nhìn về phía cô. Ánh hoàng hôn lấp lánh trên người Tiêu Tiểu Diệp, trong bộ váy trắng, cô lại càng trở nên xinh đẹp. Cô đứng trong vườn hoa, khuôn mặt xinh đẹp như mẫu đơn hướng về phía anh. Sắc đỏ tươi của hoa bỉ ngạn làm càng làm bật lên làn da trắng nõn mịn màng của cô. Cảnh tượng lúc này như một bức tranh tuyệt đẹp khiến Bạch Niên Vũ mê mẩn.

" Tình rồi à?" Anh khẽ nói.

" Đây là đâu?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" London, Anh."

Chỉ là hôn mê một ngày thôi mà khi tỉnh lại đã ở một châu lục khác, ai cho con nhân đạo?

Chương 62

Phải mất rất nhiều tế bào thần kinh thì Tiêu Tiểu Diệp mới hiểu được. Bây giờ cô đang ở London, sống trong toà lâu đài của nữ công tước nổi danh nhất nước Anh- Emma Krisen và điều cuối cùng là bà ta chính là mẹ ruột của Bạch Niên Vũ. Theo như trên báo đài thời sự thì Emma Krisen này là một người hết sức nho nhã, lịch thiệp thể nhưng qua những lời Thần Tự nói với cô thì quả thật hoàn toàn khác, bà ta là hiện thân của ác quỷ.

" Bạch Niên Vũ, chúng ta tới đây làm gì hả?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Giải độc giúp em." Bạch Niên Vũ từ tốn nói.

Quên mất, trong người cô vẫn còn cái loại độc ghê tởm này!

" Nhưng tại sao lại chỉ bà ấy mới có thể?" Tiêu Tiểu Diệp thắc mắc.

"..." Bạch Niên Vũ im lặng không nói.

Tiêu Tiểu Diệp đối diện với cái tính cách thất thường của anh ta, ngao ngán.

" Gia tộc Krisen là gia tộc chuyên về độc dược trong thế giới ngầm." Bạch Niên Vũ bỗng nhiên nói.

" Thời buổi này giết ai thì cho vài phát súng, quả bom là được, cần gì tới độc dược cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì lắc đầu, song tư tưởng kém tiến bộ vậy.

"Độc của Krisen không giải được và hành hạ thân xác số 1. Thời đại càng phát triển thì việc coi thường sinh mệnh con người càng được tăng lên."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, cô lại quên rồi, lòng dạ con người chẳng khác gì hổ sói.

Đột nhiên, một chiếc xe Ferrari màu đỏ chói phóng rất nhanh chạy tới. Những bông hoa mạn châu sa yếu ớt bị tốc độ của nó làm cho kinh hãi, bay nhẹ vào trong gió. Chiếc xe kia dừng lại, náo loạn cả vườn hoa.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp ngồi gần đó thì giật mình. Là cái đũa nào khoe khoang phách lối đến vậy?

Cửa xe mở, thân ảnh cao lớn của người đàn ông bước ra. Dưới ánh chiều tím tà, hấn ta rất nổi bật. Chiếc áo sơ mi màu trắng mặc không tử tế, quần âu tôn lên đôi chân thon dài. Hấn ta phải nói là rất yêu nghiệt. Khuôn mặt phương Tây góc cạnh quyến rũ nhìn về phía chỗ của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp. Nụ cười giễu cợt cao lên.

"Erik!" Hấn ta kêu lớn.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn mơ hồ, ở đây ai là Erik hả?

Men theo con đường đi tới chỗ mà hai người đang ngồi, hấn ta hào hứng: "Erik Krisen, sau hai mươi năm cuối cùng anh cũng trở về với nước Anh, hay tôi nên gọi anh là Bạch Niên Vũ?"

Ở đây ai là Erik Krisen điểm danh cái coi!

Đại tì, anh ta là lão công của chị đấy! Là Bạch Niên Vũ đấy!

Tiêu Tiểu Diệp ngó người, hoá ra Erik là tên nước ngoài của Bạch Niên Vũ.

Cái tên kia dùng ánh mắt thăm dò nhìn Tiêu Tiểu Diệp, hướng người tới chỗ cô, cầm lấy tay cô khẽ hôn lên. " Quý cô, rất vui được làm quen!"

Tiêu Tiểu Diệp vội kéo tay về, dù biết đây là nghi thức chào hỏi lịch sự của phương Tây nhưng cô vẫn không thích bị người ta chạm vào. (Sao cứ thấy đoạn này giống như là chị chỉ cho Bạch Niên Vũ chạm vào thế nhỉ?)

>Người đàn ông kia bất ngờ trước hành động của Tiêu Tiểu Diệp nhưng anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười ngạo nghễ trên môi.

" Vincent, so với cái thằng nhóc 12 tuổi suốt ngày bám lấy tôi của 20 năm trước thì bây giờ cậu trông ngu ngốc hơn." Bạch Niên Vũ đột nhiên mở miệng công kích Vincent.

" Erik, anh vẫn luôn khiến cho tôi căm ghét." Vincent giễu cợt.

" Tôi biết, vẻ đẹp trai của tôi luôn khiến cho mọi người ganh tị." Bạch Niên Vũ mặt dày nói.

Thật muốn đập đầu vào đầu hũ tự tử cho rồi, tại sao lại có cái người không biết định nghĩa thế nào là mặt dày vậy?

Tiêu Tiểu Diệp bật cười. Tiếng cười trong trẻo như sương của cô khiến cho hai người kia chú ý.

Vincent thích thú, giơ tay về phía Tiêu Tiểu Diệp, tự giới thiệu: " Chào cô, tôi là Vincent Wales, Hoàng tử xứ Wales, cháu họ của Nữ hoàng Elizabeth."

OMG, đứng trước cô bây giờ là một vị hoàng tử. Nhưng sao cô chỉ thấy hình bóng của một tên công tử cà lơ cà phát thế nhỉ. Hắn chẳng giống hoàng tử chút nào.

Cô giơ tay ra, chỉ mỉm cười thân thiện.

" Còn là họ hàng với nhà Krisen." Bạch Niên Vũ bổ sung.

Tiêu Tiểu Diệp cả kinh, cô gả cho Bạch Niên Vũ quả thực không thiệt nha, trở thành người của hoàng gia rồi. Trước đây cứ nghĩ rằng Tĩnh gia mang dòng máu của gia tộc đại tư bản nổi tiếng ở Mỹ-Vicber, đã rất oách rồi, bây giờ càng oách hơn.

" Sao vợ anh ít nói vậy?" Vincent hỏi Bạch Niên Vũ.

" Cô ấy chỉ nói chuyện với những người siêu cấp đẹp trai như tôi thôi!" Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

Hai chấm ngoặc ngoặc:))

" Vincent, rất vui được gặp cậu!" Tiêu Tiểu Diệp bây giờ mới nói.

Vincent đột nhiên cười, " Erik, tôi là một người siêu cấp đẹp trai!"

" Cô ấy thương hại cậu." Bạch Niên Vũ nói cho Vincent méo mặt.

Tiêu Tiểu Diệp cười trừ. Bạch Niên Vũ sao lại mặt dày vô sỉ vậy chứ?

Vincent tức giận, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, miệng không ngừng rủa thầm.

Và lại tiếp tục một con siêu xe khác tới, So với cái Ferrari màu đỏ

chó kia thì chiếc xe trắng này nhìn nhả nhận hơn nhiều. Và tốc độ đi cũng "dịu dàng" hơn. Cửa xe mở, một đôi chân dài bước ra. Cô gái với mái tóc màu nâu dẻ thu hút ánh nhìn, chiếc váy màu đen tôn lên nước da trắng sứ của cô ấy. Trên tay cô là bó hoa oải hương màu tím đẹp đẽ. Mỗi bước đi của cô ấy đều toát lên khí chất rất đặc biệt.

Cô gái đi tới, mỉm cười với mọi người, "Anh Erik, chị dâu rất vui được gặp hai người!" Thanh âm mềm mại như nước khiến người nghe cũng cảm thấy yêu thích.

>Cô gái đưa bó hoa tặng cho Tiêu Tiểu Diệp, "Chị dâu, em không biết chị thích hoa gì cả nên đành tặng chị theo sở thích của em. Không biết chị có thích không?"

So với Vincent thì cô gái này gây nhiều thiện cảm hơn đối với Tiêu Tiểu Diệp.

"Tris, lâu rồi không gặp, em vẫn khỏe chứ?" Bạch Niên Vũ thân thiết nói với cô gái kia.

"Vẫn rất tốt." Tris nở nụ cười đầm thắm.

"Chị dâu, em là Tris Krisen, là em họ." Tris tiếp tục giới thiệu.

"Rất vui được làm quen với em!" Tiêu Tiểu Diệp thân thiện nói.

Tiêu Tiểu Diệp quan sát vẻ mặt của Tris mới nhận ra rằng trên khuôn mặt của cô nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy được những vết sẹo mờ. Đối với một bác sĩ như cô thì sẹo này quen như cơm bữa, chắc chắn khuôn mặt của cô này đã được sửa rồi, không phải phẫu thuật thẩm mỹ mà là dạng tái tạo da mặt do các vết thương lớn làm biến dạng khuôn mặt.

" Tris chuẩn bị kết hôn rồi đấy! Là Công nương của nước Anh tôn quý." Vincent đột nhiên thông báo.

Lại một thành viên sắp sửa hoàng gia xuất hiện. Rốt cuộc thì nhà Bạch Niên Vũ có bao nhiêu hoàng tử, công chúa, công nương, bá tước nữa vậy...

Không khí trở nên trầm xuống, dư cảm rất khác lạ.

" Tris, 30 tuổi rồi kết hôn là chuyện bình thường." Bạch Niên Vũ nói.

Chẳng hiểu sao Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy trên mặt của Tris cứng đờ lại.

Song Tris lại nở nụ cười rạng rỡ nhưng rất " kịch": " Đương nhiên rồi. Em không muốn làm bà cô già."

Bạch Niên Vũ mỉm cười.

Không khí lại im lặng, ngay cả Vincent cũng không thèm chêm vào câu gì. Tiêu Tiểu Diệp muốn phá vỡ sự im lặng này, đành nói đại một câu: " Tris, chiếc vòng cổ của em thật đẹp! Chị chưa thấy loại ngọc nào có màu như vậy!"

Nói là nói đại nhưng cô quả thực rất tò mò về chiếc vòng ngọc của Tris, màu tím, ánh lên hơi xanh, lấp lánh, một viên ngọc rất lạ.

Tris gật đầu, " Cảm ơn chị, em đã đeo nó 22 năm rồi!" Cái vế sau được cô nhấn mạnh lên.

Gió chẳng biết từ đâu xuất hiện, lướt qua người làm Tiêu Tiểu Diệp lạnh giá. Cơ thể run lên. Bạch Niên Vũ bỗng nhiên cởi áo khoác ngoài choàng lên người Tiêu Tiểu Diệp, ân cần hỏi: " Lạnh sao? Vậy

mình vào thôi!"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Hai người nói vài tiếng với Vincent và Tris rồi đi vào.

Khi đi qua Tris, Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy rất lạ, giống như có mỗi sự chán ghét không hề nhẹ đang nhằm vào cô, nhưng Tris lại đang nở nụ cười rất đẹp để hướng về cô vậy thì chán ghét này ở nơi đâu.

***

" Tris, anh khuyên em, quên Erik đi, anh ấy không hề yêu em đâu!"
Sau khi hai người kia đi, Vincent đột nhiên nói.

Tris nhìn hình bóng cao lớn đang bao bọc người con gái nhỏ bé trong lòng của Bạch Niên Vũ, nụ cười biến mất, đôi mắt sắc lạnh nhìn Vincent, " Anh biết gì chứ? Erik yêu em, anh ấy là đang diễn trò. Anh không thấy sao, Tiêu Tiểu Diệp kia có nét giống em, khi cô ta cười rất giống em, bóng lưng của cô ta cũng giống em. Mười năm trước, vì chạy tới cái nước Trung Quốc xa xôi kia tìm anh ấy mà em đã bị huỷ hoại đi toàn bộ khuôn mặt, khó khăn lắm, mới có thể khôi phục như cũ. Chắc chắn là vì anh ấy thấy em xấu đi nên mới tìm người thay thế. Vincent, 10 năm điều trị trong đau đớn, chẳng phải bây giờ khuôn mặt đã quay trở về rồi sao, nhất định anh ấy vẫn yêu em!"

Vincent bị những lời bói của Tris làm cho sững sốt, " Đừng dối mình nữa, anh ta không hề yêu em. Còn nữa đừng quên em sắp kết hôn, em sắp thành Công nương của nước Anh này rồi. Nếu em dám làm hành vi gì tổn hại đến gia tộc thì nhất định kết cục của em sẽ không đẹp để chút nào đâu!"

" Công nương nước Anh tôn quý, cao sang làm sao? Nhưng Mark không phải là người em yêu thì tôn quý cái nổi gì, anh ta là hoàng tử

nước Anh thì sao, đâu phải là Erik." Tris nước mắt chảy xuống, ầm ừc nói. Cô không muốn làm người của hoàng gia một chút nào cả, cô chỉ muốn làm vợ Erik.

" Em điên rồi, hai người là anh em họ đấy!" Vincent nói. Cùng chung huyết thống thì vợ với chồng gì, loạn luân à?

" Anh em họ..." Tris đau khổ. Chung một dòng máu của gia tộc Krisen chính là điều mà cô ghét nhất.

" Mười năm trước, em thua Mục Tử Kỳ, mười năm sau nhất định em sẽ lại thua Tiêu Tiểu Diệp. Trong cuộc đời của Erik, nếu em muốn em có ý nghĩa thì hãy yên phận còn nếu muốn làm kẻ qua đường thì cứ tiếp tục mà lao vào, rồi sẽ như con thiêu thân ngu ngốc bay tới ánh đèn lửa nóng thôi." Vincent nói.

Tris, cô nhầm rồi, Bạch Niên Vũ không hề yêu cô chút nào cả. Cô cố chấp, cô mặc niệm rồi cô từ bỏ người đàn ông dành trọn một đời để yêu cô mà tìm tới sự lạnh lùng xa cách của người cô yêu.

Nhân ngày phái đẹp quốc tế, tôi xin chúc tất cả các bạn nữ, đặc biệt là độc giả nữ của tôi một đời bình an. Và cũng xin giới thiệu với các bạn hai vị nam nữ phụ cản trở đường tình duyên của nam nữ chính đã xuất hiện.

Chương 63

Khi vừa vào tới nhà, Tiêu Tiểu Diệp đã ngay lập tức được diện kiến nữ công tước nổi danh của nước Anh đồng thời là mẹ chồng thật sự của cô. Bà Emma thật sự rất đẹp, nét đẹp quyến rũ, bí ẩn của người đàn bà đã trải qua nhiều chuyện đời chính là điểm mà người ta nhìn thấy được trên người bà ta. Đôi mắt màu nâu xám sắc sảo hớp hồn, chắc chắn khi còn trẻ, bà ta phải thực sự là một đại mỹ nhân.

" Tiểu Diệp, lần đầu ra mắt, ta xin tự giới thiệu, ta là Emma Krisen, mẹ ruột của Tiểu Vũ." Bà ấy mỉm cười hiền hậu nhìn về phía cô.

Tiêu Tiểu Diệp cũng mỉm cười lễ phép đáp lễ, " Cháu chào bác ạ!"

" Cũng sắp đến giờ cơm rồi, hai đứa vào trong phòng ăn đi!" Emma thúc giục.

" Vâng ạ!" Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Bạch Niên Vũ kéo Tiểu Diệp vào phòng ăn, không hề để ý Emma.

Anh ta kéo ghế giúp cô rồi lạnh lùng ngồi xuống.

Bạch Niên Vũ nhìn sang cô, ánh mắt thâm trầm nhưng không nói gì cả.

Tiêu Tiểu Diệp nhận thấy anh ta đang rất không vui nên cũng im lặng, không hỏi thêm.

Vincent và Tris đi vào phòng ăn, ngồi đối diện, trên khuôn mặt cả hai

đều âm trầm khác với lúc đến.

Emma cũng nhanh chóng vào, bà ấy ngồi vào vị trí chủ tọa, giới thiệu qua loa vài cái rồi bắt đầu bữa tối.

Theo phương thức phương Tây, ăn uống không nên nói chuyện nên trong suốt bữa ăn, ngoài tiếng dao cắt thức ăn ra thì không hề có bất kì tạp âm khác.

Kết thúc một bữa ăn nhàm chán, Emma đứng dậy nói mệt rồi xin phép đi trước. Trên bàn chỉ còn lại bốn người.

" Erik, ngày mai là buổi dạ yến hội của hoàng gia Anh, anh có đến không vậy?" Tris phá vỡ sự im lặng, nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Niên Vũ nhướng mày, nhìn sang phía Tiêu Tiểu Diệp, ầm ập hỏi: " Em có muốn tới không?"

Nói thật thì Tiêu Tiểu Diệp chẳng muốn tới dạ yến gì cả nhưng mà cô lại bị ánh mắt tràn đầy hi vọng của Tris nhắm thẳng tới nên đành gật đầu.

" Vậy ngày mai vợ chồng anh sẽ đến!" Bạch Niên Vũ nhận lời.

" Erik, anh chiều vợ quá nhỉ!" Vincent cười tươi rói, tay nâng li rượu vang lên, cảm thán.

" Cô ấy là vợ anh, là người mà anh cả đời yêu." Bạch Niên Vũ chắc nịch nói.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, hắn có cần phải vậy không chứ?

Tris đột nhiên đứng dậy, sắc mặt tái mét, " Mọi người, em về trước

đây, hẹn ngày mai gặp lại!"

Nói xong thì nhanh chóng rời đi, tiếng giày cao gót đánh vào sàn nhà vang lên rất to, giống như đang bộc phát cơn giận nào đó.

Vincent vội giải thích, " Tris là người hoàng gia nên việc giờ giấc quản lí rất chặt.

Lừa con nít thế, Vincent, anh không phải người hoàng gia sao? Bịt đầu này, hờ đầu khác.

Vincent cũng nhanh chóng viện cớ rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ trở về phòng.

" Bạch Niên Vũ, Tris đã từng bị thương rất nặng sao?" Tiêu Tiểu Diệp đem nghi vấn trong lòng ra hỏi Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ lười biếng nói: " Mười năm trước, Tris tới Trung Quốc rồi bị thương khi đang đi trên đường. Toàn bộ mặt đã bị làn đường cào rách."

What? Phim hành động sao? Kịch tính thế.

" Một năm trước đã tới Nhật để tái tạo khuôn mặt." Bạch Niên Vũ bổ sung.

Hoá ra là vậy, cô gái này quả thật rất kiên trì nha, tái tạo da mặt rất khổ sở, còn đau hơn cả điều trị ung thư.

Bạch Niên Vũ đi tắm.

Tiêu Tiểu Diệp chợt nhận ra một điều, Tris 10 năm trước bị biến dạng

khuôn mặt, 1 năm trước mới trở lại dung nhan ban đầu. Mà Bạch Niên Vũ yêu cô gái kia 10 năm, 1 năm trước mới biết mặt. Bức vẽ trong toà biệt thự kia có hoa oải hương, lúc nãy Tris cũng nói là chọn oải hương theo sở thích của cô ấy.

Ôi thánh thiên thổ địa ơi, có chuyện động trời rồi.

Bạch Niên Vũ yêu Tris, và hai người đó là anh em họ. Chuyện tình cầu huyết quá. Chính vì vậy nên anh ta mới tỏ tình với cô, Tiêu Tiểu Diệp này vì hấn chán phải chờ đợi một tình yêu trong vô vọng.

Hai anh em cùng một dòng máu yêu nhau, đại nghịch bất đạo.

Tiêu Tiểu Diệp bị chấn kinh với những gì mà mình đang nghĩ tới, hay là chỉ trùng hợp thôi nhỉ? Nhưng mà sao lại trùng hợp tới như vậy chứ!

***

Tris vẫn chưa đi, cô ở trong xe, bật khóc. Cô nhớ tới những cử chỉ của Bạch Niên Vũ, bàn tay nắm vô lăng càng chặt hơn. Nước mắt rơi như hạt trân châu, lấp lánh từng hạt. Chiếc nhẫn trên ngón tay của cô đã chứng minh cho việc cô và Erik mãi mãi không có kết quả. Anh đã tìm được người con gái anh yêu, cô cũng sắp sửa trở thành vợ người khác.

Cô nhìn ra ngoài ô cửa xe, hướng về vườn hoa mạn châu sa kia. Sắc đỏ dưới ánh trắng trở nên yêu mị, như dòng máu tươi của người thiếu nữ. Bi thương, đau đớn và thống khổ. Một tình yêu không lối thoát.

Erik, em yêu anh nhiều như vậy, anh có hay chăng?

Từ năm em 7 tuổi, khi lần đầu em tới đây chơi, em đã bị thu hút bởi anh, người con trai như ánh nắng mặt trời. Nhìn anh loay hoay với đồng hồ hoá chất rồi tự mỉm cười mỗi khi làm được một chất mới là em lại càng thêm yêu anh. Nhưng khi em biết được anh là anh họ của em thì rất vui, bởi em có thể gần anh hơn. Năm em 8 tuổi, khi nhìn anh chế ra loại độc mới có màu rất đẹp, em đã xin anh cho em nhưng anh không chịu, em đã khóc rất lâu, rất tủi thân. Thế nhưng anh lại đưa cho em chiếc vòng cổ có màu giống hệt với màu của chất độc đó, lúc ấy em thật vui biết chừng nào. Vào ngày lễ Tình nhân, em thấy ba tặng cho mẹ một chiếc vòng cổ và nói đó là cách để thể hiện tình yêu của người đàn ông dành cho người con gái mà mình yêu, lúc đó em chợt nhìn xuống chiếc vòng cổ của mình, anh tặng em, vậy chính là anh yêu em. Từ đấy, em định sẵn là cả đời này chỉ yêu mình anh. Khi anh bị bỏng phải nằm trong viện, em ngày nào cũng chạy tới thăm anh. Nhìn những mũi tiêm cứ không ngừng đâm vào tay anh, những lần tháo băng khiến anh đau tới phát điên, em đã bật khóc. Em đã hét toáng lên khiến cho mọi người đã kinh ngạc. Lúc đấy, anh chỉ nở nụ cười yếu ớt nói với em rằng anh không sao, đừng lo cho anh. Khi anh khỏi bệnh, em tới nhà anh nhưng chỉ nhận được tin rằng anh đang ở sân bay, sắp tới Trung Quốc. Em đã chạy như điên đến sân bay, nhưng lại đến muộn bởi anh đã sớm đi rồi. Mười năm trước, em tới tìm anh, em nghĩ anh sẽ rất vui nhưng nào ngờ bên cạnh anh lại có cô gái khác và cô ta không ai khác ngoài cái con nhỏ hay quấn quýt anh khi vẫn còn ở Anh. Em đã bày rất nhiều trò để anh và cô ta chia tay nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được ánh mắt giận dữ của anh. Em đã nói với anh rằng em yêu anh, lúc đấy anh cả kinh, rồi lạnh nói rằng chúng ta không thể bởi vì cùng chung một dòng máu. Em biết chứ, người họ hàng thì không thể yêu nhau nhưng em vẫn muốn trái ý. Hậu quả là khuôn mặt bị biến dạng, mười năm chịu đựng đau đớn, em cuối cùng cũng đã hiểu được nỗi đau của anh ngày ấy. Nhưng mà anh, anh tại sao lại thay đổi như vậy chứ?

Chiếc xe của Tris cuối cùng cũng rời đi, mang theo nỗi đau đớn khôn

cùng.

Chương 64

Trước buổi dạ tiệc, Tiêu Tiểu Diệp được Emma đưa đi thử đồ. Tiêu Tiểu Diệp đã chuẩn bị rất nhiều tâm lí để đối mặt với bà mẹ chồng " vĩ đại" này nhưng kết quả lại hoàn toàn khác. Bà ấy ôn nhu, dịu dàng giống như Tôn Lệ.

" Tiêu Tiểu Diệp, từ giờ trở đi là con đã là Krisen đệ nhất phu nhân rồi nên phải chú ý phong thái và cách làm việc của mình nhé!" Emma nói với Tiêu Tiểu Diệp.

" Vâng ạ!" Tiêu Tiểu Diệp lễ phép đáp lại.

" Còn nữa, Tiểu Vũ không thích ta, chắc con biết nên con hãy chăm sóc nó hộ ta."

" Vâng!"

Emma cười.

Nhân viên đưa ra một dãy đồ dự tiệc. Emma chọn cho cô một bộ váy màu đen. Các đường ren trên váy được may rất kĩ càng, từng hạt ngọc đính trên sáng lấp lánh. Khi cô mặc vào, khí chất trên người trở nên khác hơn so với lúc trước, không còn trầm tĩnh nữa mà thay vào đó là sự lạnh lẽo của bóng đêm. Emma dường như rất hài lòng với bộ váy này, bà ấy luôn miệng gật đầu, tỏ ra rất thích.

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ mới biết tại sao tủ đồ mà Bạch Niên Vũ mua cho cô toàn màu đen rồi.

Kể cả chọn trang sức, Emma cũng chọn loại ngọc trai màu đen. Vòng cổ ngọc trai đen nằm trên làn da trắng nõn trông rất mỹ hoặc. Cô như nữ thần bóng đêm vậy, lạnh giá, hoàn mỹ, đẹp tới khuynh quốc khuynh thành.

Bạch Niên Vũ xuất hiện cùng với bộ đồ âu phục màu đen cắt may cẩn thận. Trên người hắn không tìm được chút màu gì khác cả. Kết hợp với cái thần thái lạnh lùng, bề ngỗ, Bạch Niên Vũ toát ra khí chất rất bá đạo, khác với vẻ "thần kinh" bình thường của anh ta.

Bạch Niên Vũ nắm lấy tay cô, nụ cười cong lên, nhẹ nhàng hôn xuống, " My lady, you're very beautiful!"

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì, cả khuôn mặt phủ một lớp băng giá.

Hai tảng băng đặt cạnh nhau càng trở nên " băng" hơn.

***

Cung điện của hoàng gia Anh đêm nay thật lộng lẫy. Dưới ánh sáng, vàng ròng trạm trổ trên tường lấp lánh, rực rỡ. Đêm nay là đêm của quý tộc cho nên đâu đâu cũng phát ra khí chất vương giả.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp vừa tới thì không biết bao nhiêu người đã lại chào hỏi. Nào là khen Bạch Niên Vũ tuổi trẻ tài cao, Tiêu Tiểu Diệp sắc đẹp hơn người, bao nhiêu câu cảm thán. Đáp lại họ cũng chỉ là những lời nói xã giao, nụ cười lạnh lẽo của hai người.

Cuối cùng thì dạ tiệc cũng bắt đầu, mấy cái người thành viên của hoàng gia cùng thay nhau lên nói đôi lời phát biểu rồi bla bla khai tiệc.

Âm nhạc cất lên, dàn hợp tấu phối hợp với nhau làm cho cả căn

phòng khiêu vũ náo động. Từng cặp một uốn lượn nhịp nhàng nhảy điệu khiêu vũ đẹp đẽ. Bạch Niên Vũ nhảy rất tốt, từng động tác của anh ta đều thể hiện sự hoàn mỹ tuyệt đẹp. Tiêu Tiểu Diệp theo tiết tấu của anh để nhảy. Các cặp đôi đồng loạt buông tay bạn nhảy của mình ra, nắm lấy tay của người nhảy khác. Đáng lẽ là như vậy nhưng Bạch Niên Vũ lại không làm, anh vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Bọn họ đã tạo nên nét chậm phá cách của bản nhạc. Hai người như những vị thần của bóng đêm đang thực hiện vũ khúc thần linh.

Tiếng nhạc du dương dần dần chìm hẳn, lễ nghi khai tiệc chấm dứt. Bạch Niên Vũ nhẹ nhàng đổi tư thế, ôm cô để cô dựa vào người mình. Lại tiếp tục cái màn chúc rượu nhằm chán, Tiêu Tiểu Diệp cười tới nổi cơ mặt sắp bị liệt rồi.

" Mệt sao?" Bạch Niên Vũ hơi cúi người, nhẹ giọng hỏi.

" Ừm." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Ngoài cung điện có vườn hoa rất đẹp, tới đó nghỉ ngơi đi." Bạch Niên Vũ nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp nghe vậy thì sáng mắt, mỉm cười đáp lại rồi nhanh chóng rời khỏi cung điện.

Bạch Niên Vũ đứng sau cười khổ, nhìn cái điệu bộ của cô chẳng khác gì Lọ Lem trốn khỏi đêm tiệc vậy.

***

Vườn hoa...

Tiêu Tiểu Diệp vừa đi ra khỏi cung điện thì không khí trong lành hẳn.

Mùi hoa hồng, hoa tường vi, bách hợp phảng phất trong gió khiến cho con người thêm khỏe khoắn. Bỗng nhiên, tiếng nhạc đàn từ đâu phát ra, hòa quyện với mùi hoa thoang thoảng tạo nên bản tấu ca đẹp đẽ.

Tiêu Tiểu Diệp đi tới nơi phát ra tiếng nhạc, nơi căn nhà kính đầy hoa hồng, một cô gái đang tấu đàn violin. Y phục màu trắng tinh của cô hòa quyện cùng sắc đỏ của hồng nhưng tạo thành bức tranh quyến rũ, đẹp đẽ.

Cô đã từng nghe Lâm Hiểu Khê chơi đàn violin, để chơi được đàn rất khó, mà chơi được hay lại càng khó hơn. Lâm Hiểu Khê phải mất tới 18 năm mới đạt lên được đẳng cấp chơi đàn violin hay tới nao lòng, tiếng đàn luôn luôn quyến rũ khiến người ta mê muội. Và tiếng đàn của cô gái này cũng vậy, thanh âm đàn như tiếng kiều mị nỉ non, mang đầy vẻ đẹp ca từ. Cô gái kia dừng lại, dường như đã phát hiện ra có người đang nghe lén âm đàn của mình, khẽ xoay người lại, ánh mắt trở nên khác hẳn. Không chỉ cô ta mà ngay cả Tiêu Tiểu Diệp cũng như vậy.

Người ta nói rồi mà, phàm là những người có thù, có hận thì ông trời luôn cố tình đẩy họ lại gần nhau. Trường hợp của hai cô gái này cũng vậy.

" Tiêu Tiểu Diệp!"

" Mục Tử Kỳ! "

Hai thanh âm lạnh lẽo, mĩa mai cùng cất lên. Trắng đen đối lập tỏa đầy sát khí.

" Không ngờ chúng ta có duyên tới như vậy!" Tiêu Tiểu Diệp tự giễu.

" Tôi cũng thật không ngờ đấy!" Nụ cười nhẹ nhàng nâng lên trên khóe môi đẹp đẽ của Mục Tử Kỳ.

Tiêu Tiểu Diệp nắm chặt tay, người đứng trước mắt cô bây giờ chính là kẻ đã khiến cô rơi vào tuyệt vọng của màn đêm, thế mà cô ta vẫn an nhàn như vậy.

Mục Tử Kỳ cũng chẳng khác gì, tuy ngoài miệng thì cười nhưng trong tâm thì sóng cuộn lên từng đợt.

" Tiêu Tiểu Diệp, tôi xin lỗi. Tôi nợ cô câu ấy." Mục Tử Kỳ lấy hết can đảm nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngơ ngời. Cô gái này...

" Tôi biết cho dù tôi có nói bao nhiêu lần thì cô cũng không chấp nhận nhưng tôi vẫn phải nói. Nếu như tôi không vì ghen tuông..." Mục Tử Kỳ tiếp tục.

" Cô nghĩ xin lỗi như vậy thì được sao?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

" Dù cô không chấp nhận thì tôi cũng muốn xin lỗi cô." Mục Tử Kỳ cố chấp.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì cả. Nếu một lời xin lỗi mà giải quyết được mọi việc thì nhà tù cũng chẳng cần xây nữa.

Mục Tử Kỳ nhìn biểu hiện lạnh nhạt trên mặt Tiêu Tiểu Diệp, mặt biến sắc. Đột nhiên bên cạnh cô ta xuất hiện một người đàn ông, anh ta mang hơi lạnh giá thấm đến.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh ta, người này toát lên khí thế cường đại giống Bạch Niên Vũ, chỉ có điều anh ta trông nguy hiểm hơn thôi.

" Krisen đệ nhất phu nhân, không ngờ tôi lại có thể gặp cô ở đây!"
Thanh âm trào phúng của anh ta cất lên, mang theo âm u.

" Tôi cũng không ngờ chúng ta lại lần nữa gặp mặt nhau,
Vearly."Bạch Niên Vũ xuất hiện, lạnh lùng.

Vearly cười, nụ cười lạnh chẳng kém. Anh ta nhìn Tiêu Tiểu Diệp, "
dẫn dò": " Chúng ta sẽ còn gặp nhau rất nhiều đấy!"

Vừa nói xong, đã ôm lấy Mục Tử Kỳ rời đi.

" Thấy chưa, anh vừa hờ em một tí là bao nhiêu rắc rối xảy ra." Bạch
Niên Vũ đi lại phía cô, giọng điệu giễu cợt.

" Hắn ta là ai vậy?" Tiêu Tiểu Diệp thắc mắc.

" Vearly Weasley." Bạch Niên Vũ trả lời.

OMG, đêm nay, Tiêu Tiểu Diệp lại chứng kiến thêm một nhân vật
hàng khủng nữa rồi. Cái tên Vearly Weasley này khiến cả châu Âu
đều nể sợ, 27 tuổi đã trở thành Bộ trưởng trẻ nhất nước Anh và bây
giờ 34 tuổi đang tranh cử chức vụ Thủ tướng chính phủ. Anh ta là
người gây bao nhiêu bão táp trong chính phủ Anh hiện nay.

Bạch Niên Vũ nhìn cái bộ mắt tràn đầy ngưỡng mộ của Tiêu Tiểu
Diệp thì có chút khó chịu, giọng điệu tức giận:" Chẳng qua đó cũng
chỉ là cái mác thôi, Vearly thối tha rách nát lắm."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

Đột nhiên, cả khu vườn bất chợt tắt hết điện, tối om. Rồi lại sáng lên,
hàng ngàn tia nước nhỏ lung linh rơi xuống điểm tuyết lên những

bông hoa. Ánh sáng đẹp dễ nhẹ thấp thoáng. Một khung cảnh đẹp đến mê lòng. Đôi tình nhân đứng giữa trung tâm, trở thành điểm nổi bật của bức vẽ.

" Thật sự rất đẹp!" Tiêu Tiểu Diệp cảm thán. Cái này hơn rất nhiều cái vườn hoa hồng của bà ngoại cô.

Bạch Niên Vũ nhìn giai nhân trong lòng nở nụ cười tươi như ánh ban mai, khoé miệng cũng bất chợt kéo cao lên.

Ở phía xa, cũng có bóng dáng hai người, chỉ có điều bọn họ không có tâm trạng giống như đôi kia.

" Tất cả ôn nhu mà hẳn dành cho Tiêu Tiểu Diệp, em đều đã từng có, chỉ là em quá ích kỉ nên đã đánh mất." Vearly ngắm khung cảnh lộng lẫy phía dưới, miệng than thở.

" Trên đời này làm gì có liều thuốc hối hận." Mục Tử Kỳ thở dài. Vết nheo ngày hôm ấy, cô vẫn hối hận tới giờ. " Em biết, tội lỗi của em quá lớn, xin lỗi bao nhiêu lần cũng không thể hết được."

" Chẳng có hận thù nào là tồn tại vĩnh viễn cả. Sẽ có ngày cô ấy chấp nhận lời xin lỗi của em."

" Hi vọng có thể."

" Em thật sự đã hết yêu Erik rồi sao?" Vearly đột nhiên hỏi.

" Hết rồi. Anh ấy bây giờ chỉ là một mảnh kí ức không thể quay lại nữa. Thật lòng muốn nói với anh ấy một câu chúc anh hạnh phúc." Mục Tử Kỳ cười. Người đàn ông mà cô yêu ấy bây giờ chỉ có thể là cái vị hay ghen tuông này thôi.

" Mười năm yêu em, cố bày cho em hiểu thì em không hiểu. Một tháng bên em, cố quên em thì em lại về. Có lẽ ông trời cũng hiểu lòng tôi." Vearly ôm lấy Mục Tử Kỳ.

" Bạch Niên Vũ, Tiêu Tiểu Diệp chúc hai người mãi mãi hạnh phúc!"

— — — — —

Đôi nam nữ phụ cuối cùng cũng xử lí xong, bây giờ chỉ còn ba vị nữa. Một thật!

Chương 65

Số của Tiêu Tiểu Diệp là số con chó. Tưởng tượng đi, tối qua bạn còn nhảy múa hát ca ở cung điện nước Anh vậy mà sáng hôm sau vừa tỉnh lại đã bị một cơn đau hành hạ cho sống không bằng chết.

Phòng phẫu thuật...

Tiêu Tiểu Diệp nhợt nhạt nằm trên bàn mổ. Sợ hãi nhìn Bạch Niên Vũ, "Tuy anh là chồng trên danh nghĩa của tôi thì cũng nên nói một câu an ủi đi chứ."

"Em yên tâm. Cho dù em có chết thì cũng có người khác thay em yêu tôi." Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

"Anh không nói được câu nào tử tế hơn sao?"

"Nếu như em chết, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều sẽ đốt hương cho em. Bởi vì em đã để lại cho đời một người đàn ông độc thân đầy quyến rũ."

"Tôi nên gọi anh là Bạch Tự Sướng."

"Không sao. Phụ nữ chẳng quan tâm đến tên của anh đâu. Họ chỉ quan tâm đến vẻ đẹp trai của anh thôi."

"Anh nói tiếng chó."

"Vậy tôi nói tiếng người cho em." Bạch Niên Vũ cười, hét lớn với tất cả bác sĩ, "Vợ gia mà chết, gia cho tất cả các người vào tắm bể cá"

nhà gia."

Bạch Niên Vũ hôn lên trán của Tiêu Tiểu Diệp:" Yên tâm. Nếu mà lão Thần Chết có tới đây bắt em đi thì anh sẽ cho lão vào xem bể cá cảnh nhà anh."

Thực ra thì có là số con chó thì cũng là số con chó Samoyed (*). Có ông chồng như này thì tôi tình nguyện số chó cả đời. Nhưng mà có người lại không biết hưởng.

" Ở Anh thì làm gì có hồ cá." Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

"" Tôi đảm bảo với em rằng hồ cá ở đây còn nhiều gấp bội ở Tuyết Linh Viên." Bạch Niên Vũ cười.

Con mẹ nó bà nội, cái tư tưởng yêu thích loài cá giết người của Bạch Niên Vũ chính là được di truyền từ nước Anh này tới.

Đám bác sĩ nhìn hai vợ chồng kia mãi nói chuyện mà không phẫu thuật, mồ hôi rơi giọt ngắn giọt dài.

" Mr.Krisen, khi nào thì chúng ta bắt đầu vậy?" Một vị bác sĩ đánh bạo hỏi.

Bạch Niên Vũ lúc này mới chợt nhớ tới vấn đề quan trọng, an ủi Tiêu Tiểu Diệp vài câu rồi đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

" Erik, con yêu Tiểu Diệp rồi, hơn nữa còn yêu một cách rất sâu đậm. Con có thể vì con bé mà trở thành một con người khác. Ở bên nó, con luôn bày trò, nói những thứ khiến cho nó vui, con không bao giờ để lộ ra bản chất con người thật của con. Ở hắc đạo, bọn họ nghe tới tên con thì sẽ nghĩ ngay tới nanh vuốt sắc nhọn của những con Piranha, còn Tiểu Diệp lại nghĩ tới một người đàn ông ngạo mạn, tự

phụ. Erik, mẹ đã dặn con rất nhiều rồi, đừng có yêu ai cả, bởi yêu là độc dược không thuốc giải." Emma ngồi ở ngoài, nhẹ nói với Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhếch mép lên cười, " Chỉ cần cô ấy vui, con có thể làm tất cả."

Emma bị chấn động bởi câu nói này. Trong miền kí ức đã bám bụi mấy chục năm đột nhiên vang lên tiếng trầm ấm của người đàn ông, " Chỉ cần em vui, anh nguyện từ bỏ tất cả."

Bạch Niên Vũ nhìn xuống đồng hồ, bắt đầu đếm từng giây.

Emma nhìn về mặt chăm chú của con trai mình, lắc đầu. Bà ta đứng dậy, đi ra khỏi khu vực chờ.

Quản gia Jack đột nhiên xuất hiện, đi lại phía bà. " Phu nhân, về việc chế ra thuốc giải đã hoàn thành được phân nửa rồi. Chỉ là... "

"" Chỉ là chuyện gì?" Emma nhìn về mặt lúng túng của anh ta, nghiêm giọng hỏi.

" Chúng ta chưa từng thử nghiệm nó, liệu rằng lần này có thành công hay vẫn như mọi lần khác?" Jack nói.

" Cứ đưa mẫu thuốc về đây, ta sẽ tự thử."

Jack cả kinh, " Nhưng nếu có chuyện gì thì..."

" Cứ làm như vậy đi." Emma phát tay.

Jack chỉ đành nhận lệnh.

Emma đứng yên nhìn bầu trời ngoài kia, ánh bình minh cũng chỉ vừa len lỏi quanh xứ sở này. Đã bao lâu rồi bà chưa ngắm bình minh, đã bao lâu rồi bà chìm trong bóng tối. Bà run run kéo găng tay phải ra, bàn tay với lớp da nhẵn nhịu, nổi lên trông rất kinh dị, trái ngược với bàn tay bên trái. Nhưng thoát ẩn trong lòng bàn tay phải, một mảnh chip nhỏ.

Khóe môi tự giễu lên một nụ cười, " Bạch Chỉ, con trai của chúng ta rất giống ông, giống ông đến nỗi tôi còn thấy sợ. Sợ sự chung thủy, sợ sự yêu mù quáng quá mức của nó sẽ khiến nó có kết cục như ông."

***

3 tiếng đồng hồ, 180 phút, 10800 giây. Bạch Niên Vũ đã ngồi đây được từng đấy thời gian rồi.

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, giường bệnh đẩy tới. Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn đang hôn mê.

" Mr.Krisen, hiện tại con chip kia cũng đã được đưa ra rồi nhưng phần độc tố ở trong cơ thể thì chúng tôi vẫn chưa thể làm gì được." Vị bác sĩ phẫu thuật chính e ngại.

" Như vậy là được rồi." Bạch Niên Vũ nói.

Hộ sĩ nhanh chóng chuyển bệnh nhân về phòng bệnh.

***

Mơ mơ màng màng chính là trạng thái của Tiêu Tiểu Diệp bây giờ. Mắt nhắm đã lâu bây giờ mở cũng cảm thấy mệt. Bàn tay của cô đang được ai đó nắm chặt.

Bạch Niên Vũ mệt mỏi gục đầu bên giường. Tiêu Tiểu Diệp không muốn đánh thức anh nên chỉ im lặng ngắm anh. Kể cả lúc đi ngủ, thần thái của anh vẫn không thể dịu dàng, đôi lông mày cau lại, khoé môi mím chặt.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn đồng hồ, 3 giờ sáng của ngày thứ hai sau khi cô phẫu thuật. Vậy chắc là hẳn ta đã chịu khổ rồi.

Bạch Niên Vũ mở mắt, cô vội nhắm mắt lại giả ngủ. Cảm giác bàn tay to lớn của anh đặt lên trán cô, mang hơi ấm tiến vào.

" Đã hạ sốt." Bạch Niên Vũ nói nhỏ.

Sau khi phẫu thuật, Tiêu Tiểu Diệp lên cơn sốt, hai ngày nay tất cả các bác sĩ đã bị Bạch Niên Vũ hù dọa cho không dám thờ nữa.

Bàn tay ấm áp đặt trên trán cô bỗng di chuyển, đặt lên má cô rồi véo một cái.

Tiêu Tiểu Diệp bị đau thì thôi giả vờ, bất mãn nhìn anh, " Anh định mưu sát người sao?"

Bạch Niên Vũ cười, mệt mỏi sau bao ngày biến mất, " Thấy em giả vờ hăng say như vậy nên anh phải thử xem trình độ diễn xuất của em nó như thế nào!"

Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ, cái tên này nhìn thấu cô rồi.

" Đói không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Ơc...ơc...ơc..." Cái bụng của Tiêu Tiểu Diệp đã tự trả lời.

Bạch Niên Vũ cười, anh không hề thấy phản cảm gì với hành động đó.

Tiêu Tiểu Diệp thì đen mặt, thanh danh một đời của cô...

" Anh đi nấu gì cho em ăn." Bạch Niên Vũ đứng dậy, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tiểu Diệp kinh hoàng, Bạch Niên Vũ nấu ăn ư?

" Yên tâm, cho dù anh có nấu dở thế nào thì cũng đảm bảo em ăn được." Bạch Niên Vũ bào chữa.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Bạch Niên Vũ rời phòng.

Tiêu Tiểu Diệp nhếch nhác vào nhà vệ sinh rửa mặt soạn sửa.

Khi cô xuống phòng ăn, mùi thơm của đồ ăn đã khiêu khích cái bụng đói của cô.

Hình ảnh Bạch Niên Vũ đeo tạp dề, cẩn thận cắt cà rốt quả thực rất đẹp. Tưởng tượng đi, một người đàn ông vừa đẹp trai đang chăm chú nấu ăn, đấy chẳng phải là một bức tranh hoàn hảo lắm sao.

Tiêu Tiểu Diệp chống cằm say sưa ngắm hân.

Bát cháo thơm phức đặt trước mặt, màu cam cà rốt rất kích thích mắt nhìn nha.

" Anh nấu thật không đấy?" Tiêu Tiểu Diệp ăn, mùi vị cực kì ngon.

Bạch Niên Vũ nhìn cô ăn, " Không. Anh nhờ đầu bếp nấu, anh chỉ cắt

thêm cà rốt vào thôi."

Hào cảm rất xuống.

" Dù sao anh cũng biết cắt cà rốt là được rồi. Đẹp trai là được, trầm miễn tội." Tiêu Tiểu Diệp tiếp tục ăn, ít ra Bạch Niên Vũ còn biết cắt cà rốt.

Chắc là do sốt hai ngày nên Tiêu Tiểu Diệp ăn như hổ đói, chén hết ba tô cháo bự và một cốc sữa đậu nành.

" Ăn nhiều thế này chắc là béo lên mất." Tiêu Tiểu Diệp ăn xong, ủ rũ nói.

" Béo không sao cả." Bạch Niên Vũ nói.

" Béo xấu."

" Anh muốn em xấu còn không được nữa. Tối dạ tiếc đó em quá đẹp, khiến bao nhiêu thằng ngắm nhìn, anh thật muốn chọc mù mắt bọn chúng đi. Em xấu thì sẽ không ai nhìn cả, như vậy thì anh đỡ phải lo lắng." Bạch Niên Vũ tuyên bố hùng hoàng.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong suýt thì trào nước mắt, đàn ông thế này trên thế giới còn bao người?

— — — — —

(*) Một trong số những giống chó đắt nhất thế giới.

Chương 66

" Hai đứa dậy sớm thế?" Emma đột nhiên xuất hiện, dịu dàng nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bà ấy. Bà ấy mặc bờ đồ ngủ che kín người, tay vẫn đeo găng. Quái lạ, sao ngủ mà vẫn đeo vậy.

" Tiểu Diệp, con vừa tỉnh lại nhớ chú ý an toàn nhé!" Emma dặn dò sức khỏe cô rồi đi ra khu vườn hoa mạn châu sa kia.

Tiêu Tiểu Diệp đẩy tay Bạch Niên Vũ, " Mẹ anh sao cứ đeo găng vậy?"

Bạch Niên Vũ không nói gì.

" Dựa theo kinh nghiệm bác sĩ của tôi: khi lấy nước, bà ấy sử dụng tay trái nhưng đó không phải là tay thuận chính. Lúc ăn, toàn bộ món ăn của bà ấy đều được làm thành súp hoặc cắt nhỏ. Bà ấy không dùng dao, nĩa, chỉ dùng thìa. Cũng có thể chỉ là do thói quen thôi nhưng mà thỉnh thoảng tay phải của bà ấy run run, sử dụng rất khó khăn. Nếu không nhầm thì..." Tiêu Tiểu Diệp nói tới đây thì ngừng lại, ánh mắt nhìn sang Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ vẫn dùng cái bộ dạng an nhiên kia, nhưng sâu trong đôi mắt đã có phần kích động.

" Bàn tay phải kia đã không còn khả năng hoạt động." Bạch Niên Vũ lên tiếng.

Đấy chính là gì mà Tiêu Tiểu Diệp muốn nói. Bàn tay phải của Emma

đã bị phế.

" Anh không biết vì sao bà ấy lại mất đi khả năng hoạt động của bàn tay phải của bà ấy, em đừng trông chờ vào anh. Nếu tò mò thì em có thể tới hỏi bà ấy." Bạch Niên Vũ đưa ra lời khuyên.

Xin thôi, người ta đã không muốn đâm vào vết thương cũ rồi mà hắn vẫn còn khuyên cô làm như vậy, Bạch Niên Vũ, anh bị bệnh sao?

***

Thủ đô Luân Đôn hiện lên đẹp đẽ trong tuyết trắng. Một trong những nơi phồn thịnh, vĩ đại nhất châu Âu được bao phủ bởi một chiếc áo khoác trắng muốt song vẫn không thể nào che đi được nét vương giả, cao sang của nó.

" Bạch Niên Vũ, tôi đã đi qua biết bao nhiêu nước thế nhưng đất nước khiến tôi lưu luyến nhất vẫn là nước Anh. Biết tại sao không?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn Luân Đôn qua kính xe.

" Vì sao?" Bạch Niên Vũ hỏi,

" Vì ở đây có John Waston." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Tại sao em lại thần tượng một người chỉ là nhân vật hư cấu vậy hả?"

" Tuy John Waston chỉ là nhân vật trong truyện Sherlock Holmes nhưng chính ông ấy lại khiến cho em yêu. Em không thích Sherlock, bởi vì ông ấy quá thông minh cứ cảm tưởng nói chuyện với ông ấy như nói chuyện với google vậy. Nhưng John Waston thì lại khác, ông ấy không quá hoàn hảo, thông minh ở dạng hơn người một chút, đặc biệt là ông ấy rất nghĩa khí." Tiêu Tiểu Diệp bày tỏ tấm lòng cảm thán

của mình.

" Nghe em nói vậy thì anh cũng chẳng thấy đúng ở chỗ nào cả. Đối với anh, anh chỉ thích Sherlock, đơn giản một điều rằng vì ông ấy là nhân vật chính của bộ truyện." Bạch Niên Vũ nói.

Mặt Tiêu Tiểu Diệp vô cảm. Đại ca, anh không thể bình thường chút sao?

Tiêu Tiểu Diệp không thể nói gì nữa, đành tiếp tục ngắm phong cảnh.

" Anh thích Sherlock Holmes là bởi vì ông ấy đủ thông minh, mạnh mẽ để bảo vệ những người mà mình yêu quý." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

Mây tuyết phải chăng bớt giá lạnh, mùa đông có lẽ bớt tuyết hơn. Ấm áp trong giọng nói của anh sưởi ấm tất cả.

***

Phố Baker, con phố gắn liền với tên tuổi của vị thám tử tài ba Sherlock Holmes, tuy đây chỉ là nhân vật trang giấy nhưng khi tận mắt nhìn thấy ngôi nhà 221B này thì chúng ta vẫn sẽ tin đây là thật.

" Chẳng phải em thích bác sĩ Waston sao, anh đưa em tới xem ngôi nhà của ông ấy." Bạch Niên Vũ mở cửa xe cho cô.

Bất ngờ lớn, trước đây cô tới Anh chẳng qua chỉ là để đi tham gia cuộc biện luận quốc tế, không có dịp tới đây chơi, bây giờ tới nơi quả thực rất ngạc nhiên. Cô chính là đang tới ngôi nhà của Sherlock và Waston.

Sau khi mua vé xong, hai người cùng đi tham quan

Trong phòng khách, cô nhìn thấy các vật bất ly thân của Holmes như tẩu thuốc, mũ phớt, kính lúp..., còn có cả nơi Holmes và bác sĩ Watson thường ngồi trò chuyện với nhau, bình luận về các vụ án. Bao nhiêu căn phòng, Tiêu Tiểu Diệp đi hết, lúc đi còn không ngừng kể cho Bạch Niên Vũ nghe về mấy vụ án nữa.

" Không ngờ có thể gặp hai người ở đây đấy!" Một giọng nói dịu dàng cất lên.

Tris và một người đàn ông ngoại quốc khác cũng cùng nhau đi tham quan nơi này. Người đàn ông bên cạnh Tris rất đẹp trai, anh ta mặc bộ âu phục cắt may cẩn thận, cả người toát ra thần thái vương giả.

" Chị dâu, em là Mark, chồng sắp cưới của Tris." Anh ta giới thiệu.

Mark không gọi mình là hoàng tử, anh ta chỉ giới thiệu bản thân như một người bình thường. Ngực khí rất gần gũi, không kiêu ngạo.

" Rất hân hạnh được gặp mặt." Tiêu Tiểu Diệp cười.

Thế là cô lại gặp mặt thêm một nhân vật cực phẩm khác.

" Hai anh chị cũng thích Sherlock sao?" Tris hỏi.

" Đúng vậy." Bạch Niên Vũ trả lời rồi dịu dàng ôm Tiêu Tiểu Diệp.

Sắc mặt của Tris thoáng tái xanh, nhưng vẫn duy trì nụ cười, " Vậy hai người tiếp tục đi, bọn em không làm phiền nữa."

Tris và Mark chào hỏi đôi câu rồi rời đi.

" Cái anh chàng Mark kia rất dễ gần." Tiêu Tiểu Diệp cảm thán.

" Mark là người tốt, anh hi vọng Tris trân trọng cậu ấy." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp cố soi biểu cảm của Bạch Niên Vũ, vẫn trầm tĩnh không có dấu hiệu ghen tuông gì hết. Woa, anh rất tỉnh à nha. (Chi rất ngu thì có!)

Tham quan nhà của Sherlock xong thì đồng hồ đã điểm 9 giờ.

" Tiêu Tiểu Diệp, em thật sự mới làm phẫu thuật xong sao?" Nhìn cái vẻ mặt từng từng từng từng này của cô, Bạch Niên Vũ rất khó hiểu nha.

" Tôi đây sao bằng anh được, mới phẫu thuật gấp đạn ở tim ra vậy mà sáng hôm sau đã đuổi tôi chạy một vòng thành phố X." Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

" Ờ." Bạch Niên Vũ không có chỗ để chen lời, đành gật đầu chấp nhận.

" Vậy tiếp theo em muốn đi đâu?"

" Về nhà.""

***

Vườn hoa...

Bà Emma sáng nay phải tới cung điện để chuẩn bị cho hôn lễ của Tris và Mark.

" Hôn lễ vào ngày bao nhiêu vậy?" Tiêu Tiểu Diệp vừa ngắm hoa vừa

trò chuyện với Bạch Niên Vũ.

" 10 ngày nữa." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh nghĩ Tris sẽ hạnh phúc chứ?" Tiêu Tiểu Diệp cố tình hỏi để xem phản ứng của Bạch Niên Vũ.

" Hạnh phúc của anh, anh không lo, quản chuyện người ta nhiều làm gì." Bạch Niên Vũ véo má cô.

"" Từ bao giờ anh đã có cái thói quen véo má tôi vậy hả?" Tiêu Tiểu Diệp bất mãn.

Bạch Niên Vũ không véo nữa, bàn tay chuyển từ má trượt xuống cái cổ trắng nõn của cô.

Tiêu Tiểu Diệp mặt đỏ bừng, vội tránh ra.

" Ngủ cũng ngủ rồi thì em lo gì cơ chứ!" Bạch " dậm tắc mặt dày vô sỉ"" phát ngôn.

Lại nhắc đến chuyện cái đêm hôm đó, Tiêu Tiểu Diệp chỉ muốn đào một cái lỗ mà chôn thân thôi.

Tiếng động cơ xe phòng vù vù đi vào. Con xe Buggati màu xanh ngọc nổi bật. Máy đoá hoa mạn châu sa vẫn không thoát kiếp bị thổi cho bay tung tóe.

" Hi!" Cái khuôn mặt phong lưu đưa tình của Vincent ló ra.

Tại sao cái thằng này toàn thích chơi trội thế nhỉ?

" Lại tới đây làm gì?"" Bạch Niên Vũ đen mặt, cái tên này làm hư

chuyện tốt của anh.

Vincent rời xe, đi ra chỗ hai người, giọng nói quyến rũ, "Thăm người đẹp."

Bạch Niên Vũ kéo Tiêu Tiểu Diệp về phía mình, ném cho Vincent một ánh mắt hung ác.

Thế này mới là phản ứng ghen tuông này...

Vincent ngồi đó, nói đủ thứ chuyện, từ chuyện cô người mẫu mà hắn đang bị đồn thổi cho đến chuyện Sherlock Holmes phá án như thế nào. Cái giọng nho nhã đặc trưng của nước Anh khi rơi vào miệng của Vincent lại nghe như tiếng Thái Lan vậy, uốn uốn éo éo.

"Đấy, giáo sư James Moriarty đã đặt bẫy Sherlock như vậy đấy!" Vincent cuối cùng cũng chịu dừng.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ nhìn nhau, mắt tròn mắt dẹt.

"Rốt cuộc là chú đã kể xong chưa?" Bạch Niên Vũ không kiên nhẫn được nữa, gằn giọng nói,

"À... sắp xong rồi!" Vincent mặc kệ ánh mắt hăm dọa kia, tiếp tục câu chuyện của mình. "Tiểu Diệp, ngày mai em đưa chị đi chơi."

"Em vừa mới làm phẫu thuật, không thể đi." Bạch Niên Vũ vội ngăn cản.

Tiêu Tiểu Diệp thân là một bác sĩ nên hiểu được sức khỏe là vàng nhưng mà đi chơi rất là hứng thú nhé.

"Khi nào chị khỏe thì chúng ta đi." Vincent không nản chí, tiếp tục lôi

kéo.

" Anh cũng có thể tự đưa cô ấy đi." Máu ghen trong người Niên Vũ nổi lên rồi.

" Em cũng có thể." Vincent cố chấp.

" Mục đích của chú là gì?" Bạch Niên Vũ đánh thẳng vào vấn đề, ánh mắt thâm lường như rada không ngừng quét.

" Đơn giản, giải trí." Vincent nhàn nhạt buông lời.

Chương 67

Vincent và Bạch Niên Vũ mắt đối mắt, khí thế đối khí thế khiến cho bầu không khí trở nên khác thường.

"Này, hai anh, bao giờ xong vậy?" Tiêu Tiểu Diệp ngửa mặt, lạnh nói.

Hai người kia nghe thấy tiếng của cô thì quay về trạng thái ban đầu.

"Erik, cho tôi gặp riêng chị dâu chút được không?" Vincent phá vỡ bầu không khí.

"Không cho." Bạch Niên Vũ trả lời ngay. Vợ anh là chỉ của riêng anh thôi.

"Một chút thôi mà." Vincent năn nỉ.

Bạch Niên Vũ nhìn bộ dạng rất chi là tội nghiệp của hắn ta, cuối cùng cũng gật đầu. Trước khi đi còn không quên đe dọa: "Chú mà đụng đến cô ấy thì anh cho chú vào tắm hồ cá."

Vincent nghe đến hai chữ "hồ cá" thì rùng mình, nghĩ tới mấy con cá "nhỏ nhắn xinh xắn" kia thì ớn lạnh tới tận cổ.

Bây giờ ở vườn hoa chỉ có Tiêu Tiểu Diệp và Vincent. Khuôn mặt Vincent trở nên nghiêm túc, không còn dáng vẻ phong lưu kia.

"Tiểu Diệp, hay tôi nên gọi cô là Kelly nhỉ?" Vincent nhìn cô, dò xét.

" Tùy anh."Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

" Vậy tôi gọi cô là Kelly, bởi cái tên này là nỗi niềm của tôi suốt 6 năm qua." Vincnet ôn nhu, ánh mắt anh ấm áp tìm lại hình ảnh cô gái trong kí ức.

Tiêu Tiểu Diệp ngơ ngời. Câu nói của hắn quá nhiều ý nghĩa.

" Sáu năm trước, cô đã từng cứu tôi. Tại tháp Bigben, không biết cô còn nhớ không?" Vincent nói tiếp.

Sáu năm trước, tháp Bigben, à là cái ngày cô tới Anh để thi biện luận. Cứu người ư? Hình như là...

" A, hóa ra anh chính là cái người bị bắn vào đêm hôm đó." Tiêu Tiểu Diệp reo lên.

Vincnet nở nụ cười thầm thừa nhận.

Chả là năm đó cô đi thi biện luận vào buổi tối, lúc về ngờ đâu lại gặp cảnh gang hồ chém giết như phim hành động, cô bị vạ lây. Bọn họ tưởng cô là đồng bọn với cái người bị truy sát. Số con chó nổi lên, bọn họ bắn cô. May mắn là cái tên bị truy đuổi kia có lòng hảo tâm đỡ cho cô viên đạn. Vừa lúc người của hắn đến, giết ngay tức khắc bọn truy sát. Nhưng mà vết thương quá sâu, cần cấp cứu gấp, nể tình hắn cứu cô một mạng nên cô giúp hắn cầm máu.

" Cô tên là gì?" Vincent yếu ớt hỏi.

" Kelly." Tiêu Tiểu Diệp trả lời rồi nhanh chóng chạy vút đi. Hình ảnh mà cô thấy của cái đêm hôm đó chỉ là chàng thanh niên với chiếc áo sơ mi trắng nhuốm đầy máu, khuôn mặt xước rách khắp nơi.

Thế mà bây giờ, hắn đứng trước mặt cô, đẹp trai lồng lộng.

" Cô biết không? Để tìm ra cô, tôi đã rất vất vả. Bao nhiêu thông tin đều không chính xác, 3000 cái tên xuất hiện. Nào ngờ, bây giờ cô lại ở trước mặt tôi, trở thành chị dâu tôi..." Thanh âm của Vincent trầm trầm, mang đầy vẻ tiếc nuối.

" Gặp gỡ là duyên trời định." Tiêu Tiểu Diệp thở dài. " Tôi rất vui vì có thể gặp lại anh, và cũng cảm ơn anh vì đã cứu tôi."

Vincent gật đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn cô. Kelly, phải chăng chúng ta đã gặp nhau quá muộn để rồi làm lỡ duyên trời.

Tiêu Tiểu Diệp bị hắn nhìn thì trong lòng truyền lên dự cảm không lành.

" Hết giờ." Bạch Niên Vũ thù lù xuất hiện, giải nguy cho Tiêu Tiểu Diệp.

Vincent lắc đầu cười bất dĩ. Hắn chào tạm biệt rồi rời đi.

" Định mệnh nhiều ghê ta. Sao số em vi diệu thế, toàn là duyên phận cứu người nhỉ?" Giọng điệu chua lèm như bình dấm của Bạch Niên Vũ tràn đầy bất mãn.

Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới nhớ, cô gặp thằng cha nào thì đều là cứu thằng đó. Tôn Niệm Hàn ngã gãy tay, trùng hợp cô xuất hiện, sơ cứu giúp hắn. Vincent và Bạch Niên Vũ bị bắn, cô cứu bọn họ. Trời ơi, thổ địa hiển linh, sao số cô lại toàn như thế này hả?

Bạch Niên Vũ đột nhiên ôm cô vào lòng, " Em là định mệnh của anh, không phải của bất kì thằng nào cả."

Pháo đạn tuyên bố chủ quyền đã bắn nổ, yêu cầu các nam phụ chú ý mà khai chiến...

Vincent lái thẳng xe về cung điện, mặt luôn trong trạng thái sa sầm. Hình ảnh Erik ôm Tiêu Tiểu Diệp cứ ẩn hiện trong đầu anh, tia máu trong mắt đỏ ngầu.

Toàn bộ đồ đạc trong phòng đều bị anh đập phá, mảnh vỡ vương vãi khắp nơi.

" Cậu chủ..." Quản gia không nhin được vội can ngăn.

" Cút!" Vincent rống lên.

Quản gia vội im bặt, một khi cậu chủ đã rơi vào trạng thái này thì ắt là có chuyện lớn.

" Sao không phải là tôi?" Vincent lẩm bẩm.

Sáng nay, Vincent vẫn còn vui vẻ vì cuối cùng tìm được ra cô gái của năm nào, thế nhưng đập vào mắt hắn là Tiêu Tiểu Diệp, chị dâu hắn. Nên vui hay buồn đây? Hắn yêu một cô gái mà hắn chỉ gặp đúng một lần, yêu suốt 6 năm vậy mà giờ xem, cô ấy đã là chị dâu hắn rồi.

" Nháo đủ chưa?" Một giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến cho Vincent ngừng lại.

" Anh sao lại đến đây?" Vincent hỏi.

" Đương nhiên là thăm cậu." Hắn nhếch mép cười.

" Hừ, tôi rút cuộc cũng hiểu ra thế nào là bất ngờ anh dành tặng cho tôi rồi." Vincent mỉm cười.

" Hahaha.. Rất tuyệt đúng không?" Hắn ta cười lớn.

" Con mẹ nó, tuyệt cái con chó!" Vincnet tức tức hét lên.

Người đàn ông kia vẫn duy trì bộ dạng ung dung, chân hắn gạt hết đám mảnh vỡ trên sàn ra. Ánh mắt hung ác, " Erik Krisen, trò chơi của chúng ta bắt đầu thôi!"

Chương 68

Bạch Niên Vũ ngậy người trong phòng thí nghiệm, hai mươi năm rồi anh mới quay trở lại đây, cảm giác vẫn như cũ. Hóa chất trên bàn phủ bụi trắng, tấm bảng chi chít những công thức hóa học.

" Ta không nghĩ là con vẫn còn can đảm vào đây đấy!" Emma đứng dựa người ngoài cửa, ánh mắt hứng thú nhìn Bạch Niên Vũ.

" Đối với một nơi tràn đầy kỉ niệm như này thì làm sao mà tôi quên được cơ chứ!" Bạch Niên Vũ giọng điệu mỉa mai trả lời.

" Lâu quá rồi nhỉ, gần ba mươi năm, căn phòng này bắt đầu từ khi con sáu tuổi cho tới lúc mười bốn tuổi. Từ thằng nhóc suốt ngày khóc lóc đòi gặp bố đến khi trở thành kẻ khiến cho hắc đạo nghe tên cũng khiếp sợ, dài thật." Emma không để ý tới lời nói châm chọc.

" Thật sự muốn hỏi bà một câu, năm ấy bà có hối hận vì đã đối xử với tôi như vậy không?" Bạch Niên Vũ âm trầm hỏi, anh đã ấp ủ câu hỏi này suốt bao nhiêu năm rồi.

Emma thoáng sửng người nhưng ngay lập tức đã cười lên, " Emma Krisen ta không bao giờ biết hối hận, biến con trở thành kẻ như thế này ta cũng không hối hận."

" Thì ra là vậy!" Bạch Niên Vũ tiếc nuối, mẹ hắt cho tới cuối cùng vẫn là kẻ độc đoán.

" Bà không thắc mắc ư? Tại sao tôi lại ngoan ngoãn nghe lời mẹ Tôn Lệ hay sao?" Bạch Niên Vũ hỏi tiếp, câu này mang tính chất châm

chọc nhiều hơn.

Khuôn mặt của Emma kích động, đưa con trai mà bà ta đứt ruột đẻ ra lại xem kẻ khác là mẹ ruột, bà ta nên vui sao?

" Bởi vì mẹ Tôn Lệ đối xử với tôi rất tốt. Khi tôi ốm bà ấy sẽ ở bên ân cần chăm sóc cả, nửa đêm tôi sốt cao thì bà ấy sẽ vội vã đưa tôi tới bệnh viện, chứ không vứt tôi vào hồ bơi. Tôi làm sai, bà ấy sẽ nhắc nhở tôi chứ không ném tôi vào căn phòng tối với những con cá chỉ chực chờ ăn thịt tôi. Sinh nhật của tôi bà ấy nhớ và là người đầu tiên chúc mừng tôi chứ không phải dành tặng cho tôi những kinh hãi." Bạch Niên Vũ giận dữ, tiếng nói mang đầy chua xót. Đúng vậy, Tôn Lệ là người mẹ mà anh hằng mong muốn.

" Im miệng. Bà ta chỉ cố lừa lọc con thôi!" Emma hét lên.

" Lừa ư? Nếu như là lừa thì tôi cũng chấp nhận." Bạch Niên Vũ cười. Đúng vậy, cho dù Tôn Lệ có đối xử không thật lòng với anh thì anh cũng chấp nhận, bởi đơn giản, bà ấy đã cho anh hơi ấm tình mẫu tử mà anh đã thiếu vắng suốt mấy năm, cho anh ấm áp từ những đau khổ.

Emma nghe xong câu này thì mặt tái sắc. Con trai bà, con trai bà...

" Giá như mẹ cũng từng cho con một chút như vậy, để con có thể trở về như ngày xưa thì tốt biết mấy." Bạch Niên Vũ tiếc nuối.

Anh nặng nề bước chân ra khỏi căn phòng này, hốc mắt đã đỏ, ngẩng đầu lên anh chợt nhìn thấy hình hài đáng yêu của Tiêu Tiểu Diệp. Dường như cô đã nghe thấy những gì mà anh và Emma đã nói.

"Anh không sao chứ?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng hỏi.

" Không sao." Bạch Niên Vũ gượng cười, " Mình về phòng thôi."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Cô chưa từng nghĩ một người như Bạch Niên Vũ lại có một quá khứ bất hạnh như vậy.

Kể cả khi về phòng, Bạch Niên Vũ vẫn duy trì thái độ im lặng.

" Bạch Niên Vũ, thực ra thì..." Tiêu Tiểu Diệp cố tìm những lời hay ý đẹp để an ủi anh ta nhưng mà tìm mãi vẫn không được.

" Tiểu Diệp, từ khi ba mẹ li hôn, anh đã bước một chân vào địa ngục. Cuộc sống của anh chỉ chìm đắm trong đủ thứ độc. Mẹ anh chưa từng nói một lời đẹp đẽ nào đối với anh. Khi anh tám tuổi, anh thích một chú cún, mẹ anh đã ngay lập tức dùng súng bắn chết nó ngay trước mặt anh. Mười hai tuổi, mẹ đưa thứ độc mà anh chế tạo ra thử trên người sống, mẹ ép anh phải nhìn họ đau đớn vật vã. Mười bốn tuổi, chính bà ấy đã đổ ấm nước nóng lên người anh, khiến anh mang theo vết sẹo xấu xí suốt bao nhiêu năm." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói, âm điệu mang đầy bi thương.

Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc, tại sao lại có một người mẹ như vậy cơ chứ?

" Tôn Lệ, bà ấy đối xử với anh như con đẻ. Bà lo cho anh từng thứ một." Bạch Niên Vũ nói tiếp.

Tiêu Tiểu Diệp cười, " Niên Vũ, anh không cô độc, anh có người thân, có bạn bè ở bên cạnh anh mà."

" Và anh có em." Bạch Niên Vũ dịu dàng nói, " Anh không cần biết sáu tháng sau liệu em có còn ở bên cạnh anh nữa hay không nhưng anh hi vọng em vẫn đối xử tốt với anh."

" Khụ khụ..." Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ, " À anh vào tắm đi, nước đã được rồi." Đánh trống lảng đi, tình thế như này ngại quá.

Bạch Niên Vũ cười rồi đi vào nhà tắm, " Kì lưng hộ anh được không?"

Rầm... Tiêu Tiểu Diệp ngã từ trên ghế xuống.

" Xem ra em rất hưng phấn nha." Bạch-Vô-Lại đã come back.

***

Trong phòng tắm, hơi nước nóng bốc lên trắng đục, ánh đèn màu vàng như lấp lánh khiêu gợi. Bạch Niên Vũ ngồi trong bồn tắm, để lộ tấm lưng với hình xăm hoa anh túc nổi bật. Những giọt nước long lanh trượt dài trên cơ bắp khỏe khoắn của anh.

Trước đây, Tiêu Tiểu Diệp rất ghét con trai xăm hình, nhưng khi nhìn Bạch Niên Vũ, cô lại cảm thấy nó rất đẹp. Phải chăng vì bông hoa anh túc này đã che giấu một nỗi đau lớn.

Tay cô nhẹ nhàng miết trên từng đường sẹo, " Rất đau phải không?"

" Sớm đã không còn nữa." Bạch Niên Vũ nói.

Nước ấm chảy lên tấm lưng anh, bàn tay cô nhỏ nhắn chạm nhẹ lên, khiến cho anh dâng lên nỗi niềm khó tả. Bọt bông nhẹ nhẹ trượt trên người, mang xúc cảm rất thú vị. Trong gương, anh nhìn thấy một cô nàng kì lưng cho anh mà hai tai đỏ ửng. Khẽ cười, anh xoay người lại, ôm cô vào trong bồn tắm.

Tiêu Tiểu Diệp bị hành động này gây ra chấn động, ánh mắt ngơ

ngác nhìn anh.

Đôi môi mềm của cô được phủ bởi một đôi môi khác. Bạch Niên Vũ hôn môi cô rất nhẹ nhàng, không bạo lực như mấy lần trước. Cánh tay cô vòng ra sau lưng anh, ôm anh vào.

Cô thừa nhận, cô yêu anh rồi.

Cô thừa nhận, cô đã hoàn toàn bị anh chiếm hữu.

Bạch Niên Vũ ngỡ ngàng trước hành động của cô, đáy lòng mang thêm vui sướng. Tay anh đặt ở phía sau lưng cô từ từ kéo khóa váy xuống, thân hình mê người của cô lại một lần nữa kích thích anh. Đôi môi anh di chuyển từ môi cô xuống dưới chiếc cổ đẹp đẽ, chậm chậm hôn nhẹ lên rãnh ngực.

" Anh có thể?" Bạch Niên Vũ dừng lại, giọng nói khàn khàn mang đầy dục vọng hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp do dự, cuối cùng gật đầu.

Con người anh tràn đầy vẻ thích thú, bàn tay anh vuốt ve khắp cơ thể cô, môi anh hôn lên từng tấc da tấc thịt cô, ấn hồng hoa từ từ nở rộ trên cơ thể người con gái. Bước dạo đầu như bản nhạc dư tình quyến rũ lấy cô. Nước ấm vẫn chảy xuống, thấm lên từng tế bào. Cô và anh đều đã bị dục vọng che mờ mắt.

Cơ thể anh tiến vào cô, mang đến cơn đau xiết trào. Đây là lần thứ hai làm chuyện này nên cũng không đau giống như lần trước, thay thế dần cho cơn đau là những khoái cảm mông lung. Dịu dàng vuốt ve trên từng xúc giác. Cô ôm chặt lấy anh, để cho anh tùy ý luật động trên người cô. Từ dịu dàng rồi chuyển sang mãnh liệt, anh lấp đầy cơ thể cô. Bọt nước lăn tăn chảy xuống sàn.

Khi anh thỏa mãn, thân thể cô đã nhừ ròi. Anh lấy chiếc khăn tắm lau giúp cô, nhẹ bế cô ra ngoài. Anh mặc lại đồ giúp cô, sấy tóc, làm đủ chuyện.

" Anh có làm đau em không?" Bạch Niên Vũ vừa sấy tóc vừa dịu dàng hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp mặt mũi nhìn anh, " Không đau lắm!"

" Anh biết em bị trúng độc là không nên làm... nhưng mà em quá khiêu khích!" Bạch Niên Vũ vuốt từng lọn tóc của cô.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng dựa vào người anh, ánh mắt dần mê man. Đêm nay, là một đêm thật đáng nhớ!

Ai bảo bằng giá thì không thể tan chảy, đó là chẳng qua nó chưa được nung ấm sưởi vào thôi.

Ai bảo kẻ tổn thương vì tình cảm sẽ không còn tin vào tình yêu, chẳng qua chỉ là họ chưa tìm được người mà bản thân thật sự rung động thêm lần nữa thôi.

Chương 69: Hôn lễ đẫm máu

Tôi tới tìm Tris trong một buổi chiều đông giá lạnh, tuyết của London ngấm vào từng trong xúc giác. Nhưng hình ảnh cô gái lặng lẽ đứng trong tuyết đã khiến tôi suy nghĩ lại, thật sự lạnh tới vậy sao? Nếu không thì sao Tris lại có thể mỉm cười tươi tới như vậy, không lạnh à. Tôi cởi chiếc áo khoác của mình đặt lên đôi vai gầy yếu của cô.

" Lạnh!" Tôi mỉm cười, nhẹ nói.

Tris không ngạc nhiên với sự hiện diện của tôi, cô chỉ đáp trả bằng một nụ cười xã giao.

" Ella, xem đi, tuyết thật đẹp!" Tris dịu dàng nói.

Tuyết đối với Tris luôn là một kí ức sâu thẳm. Cô ấy có thể ngồi ngây người trong tuyết hàng giờ đồng hồ, mặc cho cái rét thấm vào trong da thịt, làm cho sắc mặt tái nhợt.

" Thân là bác sĩ của cô, tôi sẽ không chấp nhận việc bệnh nhân của mình tự hành hạ bản thân, cho nên Tris, vào nhà đi." Tôi nói với cô ấy.

Tris mỉm cười cay đắng, một giọt nước mắt lăn trên gò má trắng nõn của cô, " Tôi còn đứng ở đây làm gì, người năm xưa ngấm tuyết với tôi đã chẳng thể bên cạnh tôi nữa." Hình ảnh Erik ôm Tiêu Tiểu Diệp như mũi dao cùn cứa nhẹ vào tim.

Nơi Tris ở không phải là căn biệt thự nguy nga hay thành cổ gì cả, cô ấy sống ở một căn nhà nhỏ ở ngoại thành, nơi đây chẳng có gì đặc

biệt ngoài vườn hoa oải hương nhỏ. Tôi đã từng thắc mắc tại sao một vị quý tộc như cô ấy lại sống như vậy, cô ấy chỉ cười nói với tôi rằng người mà cô ấy yêu thích một cuộc sống giản dị như thế này nên cô ấy mới làm vậy. Thoạt đầu, tôi còn tưởng rằng vị hoàng tử nước Anh kia có thú vui thanh thuần thế này nhưng hóa ra lại không phải, người mà cô ấy yêu là một người khác. Anh ta dường như đã để lại trong lòng Tris ấn tượng rất sâu sắc, khiến cô ấy dù sống chết thế nào cũng quyết định phẫu thuật khôi phục dung mạo, mặc cho những rủi ro lớn.

Tôi kiểm tra giúp cô ấy phần da tái tạo, chỉ để lại vết sẹo mờ.

" Ổn rồi cô gái à, đảm bảo với cô rằng vào hôn lễ của cô, nhan sắc sẽ mê li tuyệt kiều luôn!" Tôi mỉm cười, hứa hẹn với cô ấy.

Tris khuôn mặt vẫn không biểu cảm gì cả, chỉ nhàn nhạt nói, " Có lẽ khuôn mặt của tôi khôi phục lại cũng chẳng được gì nữa."

Tôi sửng người lại, đây có thật là cô gái mà suốt mười năm căn răng chịu đựng để khôi phục mặt nữa không?

" Trước đây, tôi nghĩ rằng chỉ cần mặt tôi trở về như cũ thì anh ấy sẽ yêu tôi, nhưng hóa ra tôi nhầm rồi. Từ đầu tới cuối, anh ấy không hề yêu tôi dù chỉ một chút." Tris cười mỉa mai, tay cô mân mê chiếc vòng cổ màu lục bích pha lẫn xanh đen kia.

Tôi hiểu ra rồi.

" Cô hà tất phải làm như vậy sao? Cô có thể quên đi anh ta, tiếp tục tình yêu mới với Mark." Tôi khuyên nhủ Tris.

" Cô còn yêu Scott chứ?" Tris hỏi tôi.

" Yêu....." Tôi nói. Tình yêu của tôi, quá nhiều để rồi thất vọng.

" Vậy chắc cô sẽ hiểu được cái cảm giác bỗng dưng muốn dừng lại rồi lại sợ hãi tiếp tục con đường. Cô sẽ nhận ra rằng bản thân mình và anh ấy là hai đường thẳng song song, nhìn thấy nhau nhưng chẳng thể nào chạm tới. Muốn bẻ cong nhưng lại sợ gãy hình." Tris buồn.

" Vậy sao cô không tự hỏi bản thân, liệu rằng trong lúc cô chạy song song với anh ấy, bỗng dưng có một đường thẳng nào đó lại được vẽ ra, cắt thẳng vào cô không?" Tôi hỏi lại cô ấy.

Tris thoáng ngây người, nụ cười trên môi cứng lại, " Có đấy, nhưng đáng tiếc không phải cắt vào tôi mà là cắt vào anh ấy."

Mãi sau này, tôi vẫn luôn nhớ tới nụ cười gượng gạo của Tris ngày hôm ấy. Thỉnh thoảng khi thấy tuyết, tôi lại bất giác nhớ tới Tris trong làn tuyết trắng, nhớ lại chiếc vòng cổ ngọc tuyệt đẹp mang đầy ưu thương mà cô vẫn luôn cầm và cả cái ngày khiến nước Anh kinh hãi của thuở nào...

Tris Krisen, cô gái của tuyết trắng...

***

Tuyết trắng phủ kín con phố, quán cafe nhỏ bên đường vắng vẻ ảm cúng.

Tris ngồi đối diện với Bạch Niên Vũ. Cô ngây người ngắm anh, anh đã thay đổi, thay đổi từ cử chỉ cho đến cách anh nhìn cô.

" Anh không hi vọng em gọi anh ra đây chỉ để nói chuyện phiếm." Bạch Niên Vũ âm trầm nói. Vợ anh vẫn còn chờ anh ở nhà, anh

không thể nán lại lâu được.

Tris mỉm cười, " Erik, uống một tách trà với em khó khăn vậy sao?"

" Đúng vậy." Bạch Niên Vũ dứt khoát.

Tris đã sớm biết anh sẽ tuyệt tình vậy nên chỉ cười trừ, " Từ nhỏ, em đã có một ước mơ, đó là cùng anh tiến vào lễ đường đẹp đẽ, nhận lời chúc phúc từ Chúa Trời. Thế nhưng lớn rồi, em mới biết một điều rằng ước mơ vẫn mãi là ước mơ, Erik sẽ không bao giờ có thể nắm tay em cùng em một kiếp bên nhau nữa."

Bạch Niên Vũ sắc mặt có chút thay đổi, nhìn cô, anh lạnh giọng, " Chúng ta không thể đâu."

" Nếu như không có cùng dòng máu chảy trong người thì anh sẽ yêu em chứ?" Tris hỏi, đôi mắt màu lam của cô đã hơi ửng đỏ.

" Không. Bởi người mà anh yêu là Tiêu Tiểu Diệp." Giọng điệu anh chắc chắn.

Tris run run, " Liệu tình yêu của anh dành cho cô ta sẽ vững bền chứ? Đến cả Mục Tử Kỳ anh còn có thể quên đi thì..."

" Xin lỗi, anh chưa từng quên Mục Tử Kỳ, anh vẫn nhớ rõ bộ dạng, tiếng nói, cách viết tên cô ta, chỉ có điều tình cảm bỗng bật năm đó đã cuốn theo gió. Anh đã ba mươi tư tuổi và biết rõ được một tình yêu bền vững là như thế nào, tình yêu của anh dành cho Tiểu Diệp chính là như vậy." Bạch Niên Vũ ngắt lời.

Nước mắt rơi xuống tách trà, lay động mặt nước yên ả.

" Tris, anh nghĩ Mark là một người đáng để em yêu một đời."

" ... "

Bạch Niên Vũ đứng dậy rời đi, để lại mình Tris với nỗi niềm bi thương ở phía sau. Thực ra anh không muốn tuyệt tình với cô như vậy, chẳng qua anh chỉ muốn chặt bỏ hết toàn bộ hi vọng của cô. Tình cảm của cô đã vượt qua hết luân lí đạo thường, phạm vào cấm luật. Giá như Tris vẫn là cô bé nhỏ nhắn tươi cười cùng anh ngắm tuyết của một thời đã xa kia thì tốt biết mấy, giá như cô đừng yêu anh thì tốt biết mấy.

Khi bóng dáng anh rời đi, Tris mới có thể khóc òa lên. Đau khổ, dày xéo tràn khắp trái tim cô. Cô mất rồi, mất anh rồi...

" Em khóc thì anh ta sẽ quay lại đây dỗ dành em sao?" Mark đột nhiên xuất hiện, tức giận nói với cô.

" Không cần anh ở đây." Tris lạc giọng hét lên.

" Trái Đất này không thể vì sự đau khổ của một người mà thay đổi quy luật tự nhiên của nó, trong giấc mơ em tuyệt vọng đến mức không tin rằng sẽ còn ánh mặt trời. Nhưng hôm sau mặt trời vẫn lên như thường, cuộc sống vẫn tiếp. Không có Erik thì vẫn còn anh, anh vẫn là vị hôn phu của em đấy!"

" Nhưng anh không phải là người tôi yêu..."

Mark nghe xong câu nói ấy thì tái mặt, đành thép nói với Tris, " Tôi không quan tâm em sẽ như thế nào, việc liên hôn giữa hoàng gia và gia tộc Krisen nếu bị phá hủy thì em sẽ hiểu hậu quả, cho nên ngày mai em đừng có nghĩ đến chuyện điên rồ gì!"

Tris cười lớn, mai cô kết hôn rồi.

Ngày hôm sau, hôn lễ thế kỉ của nước Anh gây rúng động toàn thế giới bởi Công nương Krisen chết vào lúc đang cử hành hôn lễ...

*****

Tiêu Tiểu Diệp nhìn đoàn người hoàng gia kín lễ đường mà thàn than nhẹ, " Ai da, sao lại đông vậy cơ chứ?"

Bạch Niên Vũ cười nhìn cô, " Hôn lễ hoàng gia mà!"

Vừa dứt lời thì mấy cái vị công tước, bộ trưởng...lại chạy tới tiếp chuyện với Bạch Niên Vũ.

" Em đi xem cô dâu nhé!" Tiêu Tiểu Diệp buồn chán, lúc này mới nhớ tới nhân vật chính của lễ cưới.

" Tùy em. Mà cẩn thận đấy!" Bạch Niên Vũ dặn dò.

Cô gật đầu với anh rồi nhanh chóng tới phòng cô dâu.

Tiêu Tiểu Diệp choáng ngợp trước vẻ đẹp kiều diễm của Tris. Chiếc váy cưới trắng với phần thân trên ren gợi cảm và đuôi váy 3D giúp làm nổi bật vóc dáng của cô. Chiếc vòng cổ kim cương lộng lẫy sáng lấp lánh tôn thêm vẻ đẹp ấy.

" Chị dâu, đẹp không?" Tris mỉm cười hỏi cô.

" Em nhất định là cô dâu đẹp nhất thế gian." Tiêu Tiểu Diệp tấm tắc khen.

Tris mỉm cười rất tươi. Cô nhắc chân váy lên, đi về phía hộp trang sức của mình, lấy ra một cái hộp nhỏ. Tris tiến về phía Tiêu Tiểu

Diệp, đặt chiếc hộp kia vào trong tay cô.

"Chị dâu, giúp em trả cái này cho anh Erik." Tris nở một nụ cười lộng lẫy.

"Được."

Tiêu Tiểu Diệp nhận hộp. Vừa lúc đó, người của hoàng gia cũng tới đây có việc cần bàn với Tris nên cô đành cáo lui trước.

Cô vừa đi ra khỏi phòng, ai ngờ, lại đụng phải một người, cả thân hình ngã vào lồng ngực của anh ta. Cô ngẩng đầu nhìn lên, tự dưng nhìn thẳng vào con mắt lạnh lùng. Anh ta có hai con mắt màu khác nhau, một bên xám tro, một bên đen láy. Cô vội tránh ra khỏi.

Người đàn ông kia cúi nhìn Tiêu Tiểu Diệp, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm sâu, bên môi cũng hiện lên một chút châm biếm không dễ phát hiện.

Toàn bộ hành lang chỉ có Tiêu Tiểu Diệp và người đàn ông thần bí kia.

"Xin lỗi." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Hắn chậm rãi khoát tay, "Đụng phải Krisen đệ nhất phu nhân là vinh dự của tôi."

Tiêu Tiểu Diệp sửng người, không phải chứ, cô nổi tiếng tới như vậy rồi sao? Nhưng sao cô lại thấy hắn có cảm giác rất lạ, sát khí trên người nồng nặc.

Hắn rốt cục là ai?

" Hoàng tử William, Nữ hoàng gọi người." Một người lính đột nhiên đi tới, hành lễ rồi thông báo.

" Được rồi." William gật đầu. Anh ta thông thả đi theo người lính kia, trước khi đi còn không quên để lại một nụ cười.

Tiêu Tiểu Diệp bỗng thấy lạnh người, len lỏi vào sâu trong nội tâm cô ác cảm không hề nhẹ, nhất là nghĩ tới nụ cười của hắn, lạnh lùng như có thể xuyên thấu người khác!

Khoan đã, Hoàng tử William,OMG, người vừa rồi là hoàng tử nổi danh nhất nước Anh.Anh ta là con trai cả của Thái tử Edward. Nổi tiếng không chỉ vì tài giỏi mà còn lịch sử tình trường với các nữ minh tinh Hollywood.

Cô vừa đi ra đại sảnh, vừa suy nghĩ.

" Nghĩ gì vậy?" Bạch Niên Vũ choàng lấy cô, dịu dàng hỏi.

" Em vừa gặp được Hoàng tử William!" Cô nhanh chóng thông báo với hắn.

Bạch Niên Vũ mày hơi nhíu lại, " Hắn có làm gì em không?"

" Không."

Khuôn mặt Bạch Niên Vũ lúc này mới dịu lại. Tiêu Tiểu Diệp nhận ra rằng Bạch Niên Vũ rất đề phòng cái người này. Hai bọn họ đã xảy ra chuyện gì sao?

Quên mất, " Đây, Tris nhờ em đưa cho anh." Tiêu Tiểu Diệp đưa chiếc hộp cho Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhận cái hộp song không nói gì, cũng chẳng mở ra.

" Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi."

****

Ánh đèn rực rỡ nhẹ nhàng chiếu xuống từng góc của nhà thờ, giữa khung cảnh toàn hoa oải hương tím, ở bên trong là hôn lễ của Công nương Tris và Hoàng tử Mark.

Tris mặc một chiếc áo cưới màu trắng tinh, cô gái dịu dàng đứng trong bầu không khí thiêng liêng lại càng thêm đẹp rạng ngời tuy nhiên sắc mặt của cô không có biểu hiện gì là hạnh phúc cả. Đáy mắt thì ưu thương, khóe môi mím chặt.

Một bàn tay to đầy mạnh mẽ nắm chặt bàn tay trắng nõn mềm mại, Tris ngược đôi mắt buồn rầu nhìn chủ nhân của bàn tay này – Mark, cũng chính là người chồng sắp cưới của cô. Không biết bao nhiêu lần, cô tưởng tượng về khung cảnh này, Erik dịu dàng cầm tay cô, trao cho cô ánh nhìn dịu dàng, vậy mà bây giờ, người cùng cô tiến vào lễ đường lại chẳng phải cô.

Cha xứ nhìn cặp cô dâu – chú rể trước mặt, trịnh trọng lên tiếng: "Hoàng tử Mark, anh có nguyện ý lấy cô Tris Krisen làm vợ, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với cô ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy như yêu chính bản thân mình, dù cô ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?"

Mark nhìn cô dâu đứng bên cạnh, khóe môi cong lên một nụ cười đầy hạnh phúc, đôi mắt đen tràn ngập dịu dàng, trả lời đầy kiên định:

"Con đồng ý!"

Cha xứ gật đầu rồi đưa mắt nhìn Tris: "Cô Tris Krisen, cô có nguyện ý làm vợ của Hoàng tử Mark, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với anh ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu anh ấy như yêu chính bản thân mình, dù anh ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?"

Ánh mắt của Tris ngập tràn sự xúc động, khẽ quay đầu lại, nhìn về hàng ghế cuối cùng, nơi bóng hình cô ấp ủ bao nhiêu năm lặng lẽ ngồi đấy, trái tim vốn loạn nhịp giờ tựa hồ như sắp vỡ tan. Cơn đau từ tận sâu trong lục phủ ngũ tạng trào lên, cô nở một nụ cười thật tươi nhìn cha xứ, " Con không đồng ý."

Trước sự hoảng loạn của mọi người trong lễ đường, Tris phun ra một bụng máu.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy cảnh này thì nhanh chóng chạy lên. Chiếc váy cưới đẹp đẽ đã bị màu máu làm cho trở nên kinh khủng. Tris yếu đuối nằm trong vòng tay Mark, khóe miệng trào ra máu.

" Tris, từ từ hô hấp, đừng thở mạnh." Tiêu Tiểu Diệp cố trấn tĩnh, khuyên Tris.

Tris nở nụ cười thê lương nhìn cô, " Cô...không...xứng...với....Erik."

Lời nói ấy khiến cho Tiêu Tiểu Diệp kinh hãi.

Con người màu xanh lam nhìn về phía sau, rồi từ từ nhắm chặt lại. Trái tim cô đã ngừng đập.

Lính bảo vệ đã nhanh chóng di chuyển tới, hốt hoảng bảo vệ. Công nương chết trong hôn lễ, là một việc rất lớn. Bác sĩ đều chạy tới, khi nhìn thấy Công nương thì hốt hoảng.

" Bốp." Mark đột nhiên buông Tris ra, chạy tới đâm thẳng vào Bạch Niên Vũ.

" Erik! Tất cả là tại anh, tại anh...." Anh ta dường như phát điên lên, liên tục đánh Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ không phản kháng, để mặc cho anh ta đánh.

" Mark, thôi ngay!" William cản Mark lại, tức giận quát.

Bạch Niên Vũ quệt máu nơi khóe môi, anh thất thần đi tới chỗ Tris. Anh chưa từng nghĩ Tris sẽ hành động như thế này.

Anh đặt tay vào mạch, đôi tay run rẩy, không hề có mạch. Máu trên váy đã chuyển sang màu xanh đen, đôi môi của cô thâm sì. Máu không thể biến dạng nhanh như vậy. Trừ khi...

Anh lấy chiếc hộp kia ra, mở, chiếc cổ và những mảnh vỡ của viên ngọc. Màu xanh kì diệu kia cũng chẳng còn nữa.

" Ngốc vậy, lại chọn cách này tự tử!" Bạch Niên Vũ lẩm bẩm. Năm ấy, vì để đáp ứng nguyện vọng của cô, anh đã dùng thứ độc kia nén vào thủy tinh, tạo nên viên ngọc tuyệt mỹ ấy. Chỉ là không ngờ, anh đã một bước giết hại Tris.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bộ dạng đau khổ của Bạch Niên Vũ, trái tim không khỏi nhói đau, " Người con gái mà anh dùng mười năm để đợi đã đi rồi."

" Kí ức của tôi chỉ có một người, anh họ - Erik. Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa thì tôi vẫn sẽ trao tình yêu cho anh ấy. Quyết không hối hận."

~Tris Krisen~

Chương 70

Đã hai ngày kể từ ngày Tris tự tử, Bạch Niên Vũ nhốt mình trong tầng hầm, không hề bước ra. Tiêu Tiểu Diệp hạ quyết tâm xuống khuyên nhủ hắn.

Tiêu Tiểu Diệp đứng phía ngoài cửa, khẽ gọi: " Bạch Niên Vũ, anh mở cửa ra được không?"

"..." Dù gọi bao nhiêu lần thì trả lời cô vẫn là sự lạnh lùng và im lặng của cánh cửa sắt.

Tiêu Tiểu Diệp định rời đi thì bắt gặp Emma. Bà ấy cũng lo lắng không kém.

" Người có thể khiến cho Tiểu Vũ thay đổi bây giờ chỉ có cháu." Emma nói.

Bà ấy đi lại gần cánh cửa, ấn mật khẩu rồi nhẹ nói với Tiêu Tiểu Diệp, " Đừng để nó trở nên điên dại."

Tiêu Tiểu Diệp không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu.

Khi bước vào, cảm giác rợn da người bao bọc lấy Tiêu Tiểu Diệp. Sàn kính sáng ảm hiện những con cá ghê tởm, chúng bơi mạnh về phía kính. Tiêu Tiểu Diệp cố nén lại sự sợ hãi trong lòng.

" Dừng lại đi." Thanh âm lạnh lẽo cất lên.

Dưới ánh sáng, Bạch Niên Vũ nổi bật hơn bao giờ hết. Thế nhưng

anh ta lại tản ra sự nguy hiểm cực độ. Ngồi trên cửa sổ, ánh mắt mang đầy sát khí nhìn cô.

" Tôi không muốn phải nhật xác của cô."Bạch Niên Vũ nói.

Lúc này Tiêu Tiểu Diệp mới để ý, phần kính phía trước cô đã không còn. Cô theo bản năng lùi ra phía sau.

" Tris chết không phải lỗi của anh." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ giọng.

Bạch Niên Vũ nhíu mày nhìn cô, cười lớn, " Đương nhiên không phải là do tôi rồi. Là Bạch Niên Vũ giết, đâu phải tôi."

What? Cái quái gì đang xảy ra vậy? Người trước mặt này vẫn là Bạch Niên Vũ, chỉ có điều thần thái đã khác, anh ta yêu nghiệt, thần kinh, bệnh hoạn...

Tiêu Tiểu Diệp sửng người, bệnh nhân bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế nặng sẽ sản sinh ra nhân cách mới, đối địch với nhân cách chính. Đừng nói chứ, Bạch Niên Vũ...

" Thông minh đấy!" Cái người kia như đọc hiểu ý nghĩ của Tiêu Tiểu Diệp, vỗ tay.

Thằng bệnh hoạn này, trả Bạch Niên Vũ về cho lão nương.

" Anh là ai?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

" Tôi là ai nhỉ?" Cái tên kia giả vờ hỏi rồi trừng mắt nhìn cô, " Erik Krisen."

" Bạch Niên Vũ ở đâu?"

" I'm here." Erik giấu cợt.

Câm mụ nội nó đi!

Bỗng nhiên một con cá nhảy lên, lao về phía Tiêu Tiểu Diệp. Cô tái mét, gì chứ? Chết sớm quá.

Đoàng...

Khẩu súng trong tay Erik nhắm rất chuẩn, con cá kia nằm lầy dầy trên mặt kính. Máu đỏ tươi chảy xuống nước, kích thích mấy con cá khác.

" Honey, nguy rồi, em sẽ bị thịt đấy!" Erik làm cái vè mặt lo lắng đầy giả tạo.

Kính trên mặt sàn dần thu lại, Tiêu Tiểu Diệp kinh hoàng, sao cái thành cổ này hiện đại vậy?

" A...." Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Đoàng... Đoàng... Đoàng....

Mấy con cá định lên chén thịt cô đều nằm nổi lênh bênh trên mặt nước.

Erik Krisen cười như điên, " Mười năm rồi mới có cái cảm giác thế này đấy!"

" Anh bị thần kinh sao?" Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

Đáy mắt Erik tối lại, nụ cười tắt ngấm, sàn kính dừng lại, bắt đầu tản ra, đóng chặt miệng hồ cá. Erik di chuyển lại gần Tiêu Tiểu Diệp. Cánh tay to lớn của anh ta bắt lấy tay cô, đè cô xuống mặt kính đầy

máu.

" Honey, đừng bao giờ mắng tôi!" Erik tàn nhẫn bóp chặt tay cô.

Hoá ra là vậy, nhân cách này được tạo ra do chịu áp lực từ việc bị mắng chửi, khuôn thép, gò bó.

Hắn ta dùng đôi mắt màu hổ phách của Bạch Niên Vũ thăm dò cô. Nếu là trước là ấm áp như gió xuân thì bây giờ lạnh thấu như tuyết đầu mùa. Đầu súng đặt lên má cô, hơi nóng bỏng rát. Đầu súng dần trượt xuống cổ, rồi dừng lại ở ngực trái.

" Bây giờ, chỉ cần một viên đạn bay lượn xuống thôi là honey sẽ chết đấy!" Thanh âm yêu nghiệt của hắn cất lên.

" Hình như em cũng là nhờ viên đạn này mà cứu được Bạch Niên Vũ, bây giờ tôi tặng em một viên ở đây thì chắc chắn rất thú vị nha!" Hắn không ngừng lại, tiếp tục thích thú.

" Erik, tôi biết anh đã chịu nhiều tổn thương nhưng anh phải hiểu, không ai trách anh cả, anh không có lỗi, sẽ không ai mắng anh." Tiêu Tiểu Diệp cố trấn tĩnh nói, đến mức này thì chỉ có độc trị độc thôi.

Erik hơi khựng lại, mặt mày biến đổi, " Không được, tôi là Erik Krisen, không được mắc lỗi, nếu không là sẽ bị mắng." Hắn ta lẩm bẩm.

" Không phải, anh là Bạch Niên Vũ." Tiêu Tiểu Diệp dịu dàng nói.

Erik lờm cô, " Cô biết cái đích gì chứ! Cái tên suốt ngày chỉ biết yếu đuối kia thì sao có thể là tôi. Cái thằng ngu ngốc chế độ mà không dám giết người thì thôi đi!"

Đại ca, Bạch Niên Vũ mà yếu đuối thì IS nó cũng rất là "ngoan hiền".

Đoàng...

Khẩu súng kia bắn thật, nhưng mà không phải bắn vào tim mà là vào cánh tay của Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp kinh hãi, cơn đau buốt lên từng thần kinh, tay cô, tay cô...

" Honey, em rất hư!" Erik mỉm cười.

Hắn nhìn vết thương đang không ngừng chảy máu của cô, trong lòng ánh lên cảm xúc lạ. Có một chuỗi nhói đau lan tỏa khắp cơ thể, phản kháng lại hắn. Chết tiệt, cái tên kia thoát rồi!

" A..." Erik hét lên.

Khuôn mặt hung ác dần thay đổi, ánh mắt sát khí kia biến mất. Bạch Niên Vũ đã trở về.

Bạch Niên Vũ nhìn khẩu súng trong tay mình, rồi lại nhìn xuống Tiêu Tiểu Diệp đang cố nắm chặt lấy tay của mình. Thần sắc tối sầm.

" Tiểu Diệp,..." Bạch Niên Vũ vội bế cô ra khỏi phòng.

Emma nghe thấy tiếng súng cũng giật mình.

" Gọi bác sĩ!"

****

" Erik!" Emma nhìn con trai của mình đang phát điên đứng ngoài phòng phẫu thuật, cố khuyên nhủ.

"Đừng gọi tôi bằng cái tên đó, tôi không phải hắn!" Bạch Niên Vũ hét lên, tên chó kia sao lại ra được cơ chứ, mười năm trước hắn đã một lần, bây giờ lại tiếp tục.

"Con bình tĩnh được không?" Emma quát.

Bạch Niên Vũ nhìn bà ta, ánh mắt tức giận, " Là ai đã khiến trong người tôi thêm ác quỷ?"

"..." Emma tái mặt, lỗi lầm của bà...

Cửa phòng mở ra, bác sĩ gật đầu với hai người, " Thiếu phu nhân may mắn cấp cứu kịp thời, vết đạn bắn chỉ sượt ra dây thần kinh nên không ảnh hưởng là bao."

Bạch Niên Vũ nghe xong thì chạy vào, nhìn Tiêu Tiểu Diệp đang im lặng nằm trên giường, định lại nhưng không dám tiến tới.

Cô dường như cũng phát hiện ra anh, run run, " Anh là ai?"

" Bạch Niên Vũ." Anh nán giọng. " Thực xin lỗi vì đã để em gặp hắn."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, chắc chắn đấy chính là anh thì mới an tâm.

" Nhân cách kia xuất hiện từ năm anh bao nhiêu tuổi?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Mười bốn tuổi."

Bạch Niên Vũ bây giờ mới tiến về phía Tiêu Tiểu Diệp. Mùi máu tanh ngọt trên người anh khiến cô khó chịu song không nói gì.

" Về chuyện của Tris, anh đừng đổ lỗi cho bản thân." Tiêu Tiểu Diệp nhắc tới vấn đề bị bỏ dờ lúc nãy.

"" ... "

" Sao anh không nói, nói cho cô ấy biết về mười năm đợi chờ tình yêu mà anh dành cho cô ấy, cho dù không thể nhưng ít ra hai người vẫn sẽ dễ dàng hơn."

Bạch Niên Vũ nhú mày, nhìn cô, hóa ra cô nghĩ anh yêu Tris?

" Người mà anh đợi mười năm là em." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp đơ toàn tập.

" Kể từ mười năm trước, sau khi ba mất, anh bị áp lực tâm lí, Erik bắt đầu tự thoát ra khỏi tiềm thức, tung hoành khắp nơi. Chính vì lo sợ nên anh thường đi tới nghĩa trang để gặp ba, cũng vì vậy mà anh mới gặp em. Khi anh nghe thấy em kể chuyện cho mẹ, nghe thấy những ủy khuất, đau đớn của em, anh mới dần hiểu, so với em, anh vẫn may mắn. Rất nhiều lần, anh đã định tới bên em nhưng rồi lại thôi. Cho tới ba năm sau, khi bên cạnh ngôi mộ của mẹ em xuất hiện thêm một ngôi mộ mới, là em trai của em, anh nhìn thấy những dấu vết, âu lo. Dần dần, Erik cũng không xuất hiện nữa. Anh hiểu được tình cảm của mình, rằng anh yêu em. Nhưng chỉ một năm sau, em đã không còn đứng đấy nữa. Riêng anh si ngốc vọng tưởng từng ngày." Bạch Niên Vũ kể.

Cô chưa từng nghĩ rằng trong suốt những năm tháng cô quạnh của cô lại có một người ở phía sau lắng nghe cô. Giờ thì cô đã hiểu, tại sao vào cái ngày thứ hai khi gặp nhau, anh lại khuyên cô đừng yếu đuối. Nguyên lai, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô.

" Vậy tại sao anh không tìm em hay quên em đi?" Nước mắt rơi xuống, cô khàn giọng hỏi.

"" Không phải là anh chưa từng nghĩ sẽ bỏ em, sẽ quên đi bóng hình của em, mà là cho dù anh cố gắng đến mấy cũng chẳng thể được. Cho nên anh tình nguyện đứng phía sau lắng nghe lời của em tâm sự... Anh có quyền, có thể, điều tra thông tin về em một chút là xong nhưng anh lại không làm, bởi vì anh hi vọng một ngày nào đó, định mệnh sẽ tự cho chúng ta được gặp lại nhau. Và bây giờ định mệnh đã thực sự làm như vậy, chỉ tiếc em lại chẳng hay biết, chỉ có tôi đứng đây chờ em quay đầu lại, nhìn tôi."

Mặc cho mùi máu khó chịu trên người anh, cô vẫn ôm chầm lấy, thứ mà cô canh cánh trong lòng suốt mấy ngày qua chính là tình cảm của anh suốt mười năm, nhưng bây giờ, mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi.

" Trước khi gặp em, thỉnh thoảng anh cứ nghĩ, liệu rằng bây giờ cô ấy đã tìm được bạn trai chưa nhỉ, hay cô ấy kết hôn rồi, bọn họ có đối xử tốt với em không,...bao nhiêu câu hỏi tràn trọc. Tiêu Tiểu Diệp, anh hi vọng em mãi mãi ở bên cạnh anh, anh không muốn san sẻ em cho ai cả, bởi em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh."

Nếu như ai đó nói với tôi rằng: " em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh" thì nhất định tôi sẽ yêu người đó.

Chàng trai ấy cuối cùng cũng xuất hiện.

****

Ngôi mộ mới nằm gọn trong góc nhỏ của nghĩa trang, xung quanh đầy những bông hoa hồng trắng. Nghĩa địa dưới ánh chiều tà không một bóng người, chỉ có từng hàng thông xanh lắc lư trong gió bầu bạn với những tấm bia mộ ngay ngắn thẳng hàng, sắc trời tối dần, lũ

chim bay về, càng làm toát lên vẻ thê lương tịch mịch.

Bạch Niên Vũ nhìn cô gái với nụ cười trong trẻo trên ngôi mộ, khỏe môi tự giễu, " Tris, tình yêu của em quá lớn, kẻ như anh chứa chấp không nổi."

Bó hoa oải hương đẹp dễ nhẹ đặt xuống, oải hương có nghĩa là chờ đợi, anh muốn em ở kiếp sau sẽ có một người khác đợi chờ em nhiều hơn em đợi anh.

Anh rời đi đúng lúc gặp Mark, anh ta tiều tụy hơn hẳn, đôi mắt màu xám chất chứa đầy oán hận.

" Tôi nghĩ anh sẽ không bao giờ đến đây." Mark nói.

" Tôi cũng nghĩ vậy." Bạch Niên Vũ nói.

" Tris đã dành tất cả cho anh."

" Tôi biết chứ nhưng làm được gì? Yêu em ấy ư, chúng tôi có chung một dòng máu đấy!"

" Chỉ trách cô ấy mù quáng sa vào vực thẳm, chẳng thể trách anh không mở rộng tình yêu." Mark thở dài. " Xin lỗi vì đã đánh anh, nhưng tôi không hối hận đâu."

" Tôi cũng chẳng hối hận vì chịu đòn." Bạch Niên Vũ nói.

Tà dương tịch mịch rạng chói, ẩn hiện lên thân hình hai kẻ si tình. Chúng ta có rất nhiều điều bất hối, chẳng qua chỉ là mộng lung thôi.

Ẩn hiện trong hàng thông xanh, bóng hình mờ nhạt của một cô gái, rực rỡ như tà dương, " Erik, kiếp này vô duyên mong kiếp sau có

phận."

Tris, cô có hối hận không?

"Kí ức của tôi chỉ có một người, anh họ - Erik. Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa thì tôi vẫn sẽ trao tình yêu cho anh ấy. Quyết không hối hận."

— — — — —

" Anh không thể chắc chắn được bao giờ thì Erik lại xuất hiện nhưng em yên tâm, cho dù chỉ là tiềm thức thì anh cũng sẽ bảo vệ em."

_ Bạch Niên Vũ _

Chương 71: Nỗi lòng người mẹ

Tiêu Tiểu Diệp ngồi trên giường, đầu óc quay cuồng, thỉnh thoảng vết thương ở tay lại nhói lên. Nhân cách kia của Bạch Niên Vũ quả là ác thật. Rốt cuộc thì tuổi thơ của anh ta đã trải qua như thế nào mà lại có thể khiến cho hắn tàn ác vậy chứ?

Đang mãi suy nghĩ thì bất chợt cánh cửa phòng mở ra, bà Emma bước vào.

" Mẹ!" Tiêu Tiểu Diệp giật mình nói, định đứng dậy.

" Không cần, con cứ ngồi đấy đi." Bà Emma khoát tay, bà nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường.

" Thực xin lỗi vì hôm qua hai ngày trước đã để con phải chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy," Bà Emma ôn nhu, sâu thẳm trong ánh mắt của bà ấy ánh lên tia hổ thẹn.

Tiêu Tiểu Diệp cố nặn ra một nụ cười, nhắc nhở bản thân không nên táy máy hỏi điều gì. Thế nhưng bà Emma này đâu phải không thông minh, bà ấy nhận ra hết tất cả.

" Ta không phải là người mẹ tốt, ta biết. Bất cứ ai khi biết những việc năm xưa ta làm đối với Tiểu Vũ thì cũng sẽ ghét cay ghét đắng, phỉ báng ta, nhưng mà trên đời này làm gì có viên thuốc hối hận. Tiểu Vũ từ nhỏ tới lớn luôn là một đứa trẻ ngoan, không bao giờ dám cãi lời ta dù chỉ một chút. Bạch Niên Vũ từ khi tới Anh đã bị ta rèn dũa trong một cái khuôn, không được lệch ra dù chỉ một chút. " Emma thở dài,

bà bọc bạch.

" Tình yêu có khi sẽ là trái ngọt đầu mùa, cũng có thể là vị chát đắng của quả chua. Ta luôn ngăn cấm Bạch Niên Vũ yêu thương ai đó, bởi tình yêu là độc dược. Nhưng mà ta đã nhầm rồi, ngăn cấm bao nhiêu cũng vô ích. Mười năm trước, lần đầu tiên nó nếm thử tình yêu rồi bị tổn thương sâu sắc, ta cứ nghĩ là nó sẽ thấu hiểu và từ bỏ. Thế nhưng, con lại xuất hiện, một lần nữa chen ngang vào cuộc sống của Tiểu Vũ."

Nói đến đây, giọng bà trầm lại, nhưng ánh mắt thì vẫn ôn hòa, không có ý đối địch.

" Tình yêu có lẽ không hẳn là độc dược. Nhờ có con mà Tiểu Vũ hạnh phúc hơn, nó thoát được cái vỏ bọc và cũng nhờ có mà nhân cách kia của Niên Vũ đã hạn chế hơn."

" Dù biết đã không còn tư cách nhưng ta vẫn muốn con có thể không cần yêu thương Niên Vũ cũng được nhưng hi vọng con đừng làm nó tổn thương."

Mẹ, là tiếng gọi thiêng liêng chứa chan bao tình cảm. Người ta nói Emma ác, bà ta vô nhân tính nhưng thực sâu trong thâm tâm, bà vẫn là người mẹ vĩ đại.

Emma, bà ấy vì quá yêu con, quan tâm đến con nên mới làm ra những chuyện ác độc, một cái roi trên người con, đổi lại một vết cứa vào trái tim bà.

Emma, ai ai cũng hận bà, bởi bà quá tàn nhẫn nhưng mà có người lại ngưỡng mộ bà, vì một tình yêu bao la bà giành cho con trai của mình.

Bạch Niên Vũ hay Erik Krisen đều không hận bà, họ chỉ là tiếc nuối trong bóng hình người mẹ hiền dịu thuở nào trong kí ức của bà thôi.

Khi Emma rời đi, Tiêu Tiểu Diệp thần thờ. Ngay lúc này, cô thật sự muốn tìm Bạch Niên Vũ rồi kéo anh ta về với mẹ. Cô mất mẹ sớm nên rất khao khát tình mẫu tử, cho nên cô muốn Bạch Niên Vũ không phải hối tiếc vì bất cứ điều gì.

Cô không biết cô đã suy nghĩ bao lâu, chỉ biết rằng khi Bạch Niên Vũ về thì trời đã ngả tím.

" Em khỏe hơn chưa?" Bạch Niên Vũ áp trán vào trán cô, dịu dàng hỏi.

" Ừm." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, nhẹ cười.

Bạch Niên Vũ hài lòng, hôn nhẹ lên trán cô.

" Chắc em đói rồi, anh mang đồ ăn tới cho em." Bạch Niên Vũ vuốt má cô, khẽ cười.

Bát cháo được dọn lên, Tiêu Tiểu Diệp vừa ngửi mùi thì trong người bỗng có cảm giác khó chịu. Cô bật dậy, chạy vội vào phòng tắm, nôn thốc nôn tháo.

Bạch Niên Vũ lo lắng nhìn cô, " Tiểu Diệp, em có sao không?"

Tiêu Tiểu Diệp nôn xong, súc miệng. Nôn sao? Chẳng lẽ là... Kinh nguyệt của cô đã chậm mất mấy ngày rồi, như vậy là cô...có thai ư?

Bạch Niên Vũ vuốt nhẹ lên lưng cô, ân cần, " Em bị gì vậy?"

" Hình như, em...em có thai rồi." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Bạch Niên Vũ đơ người, dường như anh chưa tiếp nhận được một tin lớn như vậy. Khóe miệng anh cong lên, vui mừng, " Chúng ta có con ư?"

Gật đầu e thẹn.

Kể từ khi biết mình sắp là ba, Bạch Niên Vũ suốt ngày cười, lúc ngủ, thỉnh thoảng tay anh cố tình đặt nơi bụng cô, xoa nhẹ, đôi lúc không đúng đắn, có di chuyển lên phía trên.

Bà Emma thì đặc biệt rất quan tâm. Bà chuẩn bị rất nhiều đồ chơi, quần áo cho bé.

Nhưng một vấn đề đáng lo ngại bây giờ chính là " Hoa hồng sắt" vẫn còn tồn tại trong cơ thể Tiêu Tiểu Diệp, dù đã thử biết bao nhiêu thứ thuốc nhưng vẫn chưa hiệu nghiệm.

****

Có con đối với các cặp vợ chồng là một điều cực kì hạnh phúc, ai mà chẳng muốn mang dòng máu của mình, kết tinh tình yêu ra đời, thế nhưng việc có con đối với Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đang là một việc khó khăn.

" Thể trạng của thiếu phụ nhân không phù hợp để mang thai. Độc tố trong cơ thể có thể sẽ ăn mòn bào thai, gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nếu giữ lại, khả năng sinh non, sảy thai, xấu hơn là một xác hai mạng rất dễ xảy ra." Bác sĩ tư nhân kiểm tra thai nhi trong bụng Tiêu Tiểu Diệp, lắc đầu nói.

Tâm trạng Tiêu Tiểu Diệp rối bời, niềm vui có còn chưa được bao lâu thì đã bị tắt ngấm. Con cô chỉ là một bào thai nhỏ nhắn chưa kịp tạo

hình đã phải đối mặt với tử thần. Ngón tay cô vô thức xoa nhẹ lên bụng.

Bạch Niên Vũ im lặng đứng bên cạnh cô, anh không hề nói bất cứ điều gì, khuôn mặt lạnh tanh. Đôi tay anh run rẩy đặt trên vai cô, anh cố nặn ra một nụ cười, " Tiểu Diệp, tất cả rồi sẽ ổn thôi."

Tiêu Tiểu Diệp ôm chầm lấy Bạch Niên Vũ, cô khóc nức nở, " Anh, em không muốn đâu, con của chúng ta còn chưa...."

Nước mắt rơi thấm ướt áo Bạch Niên Vũ.

Cô ngất đi trong lòng Bạch Niên Vũ, đau đớn, bi thương dày vò cô.

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, hốc mắt đỏ lên. Năm năm trước, anh từng thấy Thẩm Hạ Thiên khóc như mưa trút khi nghe tin con trai hắn suýt nữa thì mất, bây giờ anh hiểu rồi, cái cảm giác đau đớn ấy cào cào trong tâm, đứa trẻ này, đến quá sớm rồi...

Kể từ khi tin xấu của thiếu phu nhân xuất hiện, cả tòa lâu đài luôn tràn ngập bầu không khí bi thương, tuy rằng cơn gió thổi qua mang đến hương hoa nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy vô cùng đau đớn, sàn đá cẩm thạch đen bóng lạnh lùng càng làm nổi bật sự thê lương của cô.

Bàn tay cô xoa nhẹ bụng mình, nước mắt cứ thế rơi lã chã. Tiếng khóc mỗi lúc một lớn, mang theo niềm đau khổ vô hạn.

" Bảo bối, mẹ xin lỗi..."

" Bảo bối, mẹ sẽ bảo vệ con...."

" Bảo bối, mẹ phải làm sao đây?"

Tiêu Tiểu Diệp khóc nức lên, bàn tay cô cào cấu lên khuôn mặt đẹp đẽ của mình. Cơn đau từ sâu trong cơ thể dâng lên, cô biết cái cảm giác này, độc tố lại tái phát mà. Đau quá, chắc con cô cũng đang rất đau phải không...?

Cô khóa mình lại trong phòng, cả người đau đớn ngã xuống sàn, quần quai đau khổ.

Cánh cửa phòng bị đá tung ra, Bạch Niên Vũ chạy vào, bế thốc cô dậy.

Mắt cô mờ đi, cô nặng trĩu nhắm mắt, dường như cô nghe thấy tiếng ai đó đau đớn gọi tên cô. Cả người vô lực tựa đầu vào ngực Bạch Niên Vũ. Lồng ngực anh an toàn và ấm áp là thế, cô có thể nghe rõ ràng nhịp đập trái tim anh, đập rất nhanh, hình như anh rất xúc động. Mới mấy hôm trước, anh còn tươi cười vì bản thân mình sắp là ba, thế mà bây giờ bị thương tràn ngập.

Dường như cô nghe thấy tiếng hát ru con êm dịu của mẹ cô, dường như cô nghe thấy tiếng trẻ con cười, và dường như cô nhìn thấy khung cảnh ba người một nhà cùng nhau dạo mát trên biển.

Bạch Niên Vũ bế cô lên rồi đi về phía phòng điều trị trong lầu đài, đặt cô trên bàn phẫu thuật.

" Tình trạng phụ nhân rất xấu." Bác sĩ kiểm tra cho cô, e ngại nhìn Bạch Niên Vũ.

Suy nghĩ chần chừ hồi lâu, cuối cùng Bạch Niên Vũ cũng hạ quyết định khó khăn.

" Bỏ đứa bé!" Bạch Niên Vũ lạnh nói với bác sĩ tư. Để có thể cứu cô,

anh nhất định phải hi sinh...

" Không!" Tiêu Tiểu Diệp hét lên, cả người cô lùi ra phía sau, đôi mắt thống khổ nhìn anh, " Vũ, em cầu xin anh, đừng bỏ con mà!"

Bạch Niên Vũ xoay người lại, anh tránh đi ánh mắt của cô, anh sợ anh mềm lòng, anh sợ anh sẽ mất cô.

" Bạch Niên Vũ, nghe em nói, nếu anh dám bỏ đứa trẻ đi thì cả đời này em sẽ hận anh!" Tiêu Tiểu Diệp nắm chặt lấy ống tay áo của anh, khẩn thiết cầu xin, cô không cam lòng khi để mất đứa con trong bụng.

Bạch Niên Vũ hất tay cô ra, hạ lệnh cho người giữ chặt cô lại. Trái tim anh cảm thấy đau xót, ánh mắt của cô quá đau thương và buồn bã như muốn lấy đi sinh mệnh anh, anh chỉ nhìn cô nhưng không nói gì.

" Bạch Niên Vũ, em hận anh!"

" Bạch Niên Vũ...."

Tiêu Tiểu Diệp phản kháng lại nhưng sức cô đâu bằng mấy người kia, cả thân hình cô bị đè xuống, gương mặt cô ngày càng tái nhợt cắt không ra giọt máu. Khi thuốc mê được tiêm vào người, trước mắt cô lần lượt hiện ra từng kí ức.

Cô thấy trong tuyết rơi, Bạch Niên Vũ dịu dàng ôm cô tới nhà Holmes.

Cô thấy ở Thủy Ngư, Bạch Niên Vũ đang bế một đứa trẻ, hai người cười vui vẻ.

Cô thấy đứa bé ấy mỉm cười gọi cô, " Mẹ!"

Cô thấy ánh mắt anh lạnh lùng tàn nhẫn bỏ đi đứa trẻ.

Niên Vũ, sao anh tuyệt tình như vậy chứ...

Ảo ảnh mộng mị tràn ngập, nước mắt không ngừng chảy xuống!

Bạch Niên Vũ vô thần đứng ở ngoài phòng phẫu thuật, ba lần rồi, đây là lần thứ ba anh phải đứng ở nơi này chờ cô. Trái tim co thắt lại, nước mắt anh chậm chậm vương trên khóe mắt.

Anh vô thức quỳ xuống sàn nhà, " Diệp, anh xin lỗi."

" Diệp, anh không phải là người chồng tốt."

Hơn ai hết, anh rất muốn đón chào đứa con kết tinh tình yêu của anh và Tiêu Tiểu Diệp, anh chỉ là không ngờ tới mọi việc lại như thế này.

Chát...

Một cái tát mạnh đánh thẳng vào mặt anh, Emma tức giận thét, " Erik, con tỉnh táo lại đi. Con đừng bao giờ hối hận vì bất cứ điều gì mà bản thân đã làm. Đứa bé ấy, vô duyên với thế gian này."

Emma nhìn cửa phòng phẫu thuật, rồi lại nhớ tới đứa cháu tội nghiệp chưa kịp nhìn thấy ánh dương rực rỡ của mình, thâm tâm đau đớn. Con dâu bà, cháu của bà...

Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp nhợt nhạt nằm trên giường, đáy mắt âm u. Đôi tay anh chạm vào mắt cô, vuốt nhẹ xuống khóe mi, nơi này vẫn còn ấm nước mắt, chắc là em đã khóc rất nhiều. Xin lỗi em vô cùng.

Em, liệu khi tỉnh lại em sẽ đối mặt với anh như thế nào, sẽ mắng chửi anh thậm tệ, đánh đập anh tàn bạo hay im lặng chẳng nói gì? Nhưng em, anh không hối hận, bất kể việc gì có thể cứu sống em anh đều sẽ làm...

Anh kéo chăn cao lên cho cô, thở dài.

Chương 72: Bác thợ săn và con thỏ

Tiêu Tiểu Diệp cố gắng chạy đuổi theo hình bóng nhỏ bé kia nhưng cứ chạy như thế nào đi chẳng nữa thì cũng chẳng bắt được.

" Mẹ ơi...." Tiếng khóc gào thét lên khiến Tiêu Tiểu Diệp giật mình tỉnh lại, nước mắt lại rơi xuống.

Cô cảm nhận được nơi tay cô đang được bao phủ bởi một bàn tay lạnh giá, cô yếu ớt xoay đầu, Bạch Niên Vũ mệt mỏi tựa vào thành ghế, tay của anh vẫn nắm chặt tay cô, cô biết anh chưa ngủ bởi bàn tay còn lại của anh đưa xoa vào trán mình.

Bạch Niên Vũ cũng cảm nhận được, anh ngồi thẳng dậy nhìn cô, bắt gặp ánh mắt thù hận của cô, anh cũng chẳng có biểu cảm gì cả. Rất nhiều ngày rồi anh chưa ngủ, cứ mỗi lần suýt ngủ thì lại cảm nhận được sự run rẩy trên người cô nên anh tỉnh dậy. Tia máu đỏ hằn trong mắt, quầng thâm hiện ra rõ ràng. Anh đỡ cô dậy, rót li nước ấm hướng về phía cô.

Tiêu Tiểu Diệp hất văng li nước xuống thảm nhưng.

Bạch Niên Vũ nhíu mày, vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt. Anh cúi người xuống, nhặt chiếc cốc lên, đặt xuống bàn trà. Anh lại tiếp tục rót thêm li mới, đưa về phía cô, lần này anh để xa khoảng cách mà cô có thể hất văng được, anh mệt mỏi nói: " Nếu em không uống, e là đến cả con em cũng chẳng biết ở đâu đâu."

Một lời đe dọa nặng nề, Tiêu Tiểu Diệp căm tức nhìn anh, chấp nhận

uống li nước.

Bạch Niên Vũ cất cốc, vào nhà tắm lấy ra một chậu nước ấm, anh nhúng khăn vào chậu, nhẹ nhàng lau mặt và người giúp cô. Cả quá trình, anh chỉ chuyên tâm làm, không hề hé ra một lời nào cả.

Giúp cô sửa soạn xong, anh cất chậu nước, rời khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp ngây ngốc ngồi trên giường, cơ thể cô mệt lả, chắc là vì mấy ngày không bổ sung chất dinh dưỡng vào cơ thể. Cô rút truyền dịch, rời khỏi giường. Mỗi bước đi tựa như một mũi dao cứa. Cô đi vào phòng tắm, nhìn bản thân trước gương, cô kinh hãi. Khuôn mặt hốc hác tái xanh, đầu tóc bù xù rối tung chẳng khác gì quỷ vậy. Vội xả nước xối xả, Tiêu Tiểu Diệp hất nước vào mặt mình, dòng nước lạnh thấu kích thích da cô, gây cảm giác buốt giá vô cùng. Móng tay cô đưa lên mặt, cứa vào hai má đỏ ửng lên, mấy vệt máu li ti từ từ xuất hiện. Nước mặt nóng hổi lăn xuống gò má, trượt xuống cằm.

Cả thân hình cô khụy xuống sàn, đôi tay cô run run đặt xuống vùng bụng của mình. Nơi này đã từng có một tiểu thiên sứ ở đấy, nơi này đã từng có một sinh mệnh bé nhỏ, vậy mà, vậy mà...

Đột nhiên, một vòm ngực ấm bao trùm lấy cô, mang theo mùi thơm nhẹ của tử đằng. Cả người cô bị vây quanh bởi cái mùi hoa ấy, cô nghĩ đến nó thôi là đã đau đớn vô cùng, mẹ cô, ba cô, tình yêu của cô, con của cô... tất cả đều là những hồi ức đáng sợ, bi thương.

" Honey, sàn nhà rất lạnh!" Tiếng nói yêu nghiệt mang chút cười nhạo cất lên.

Tiêu Tiểu Diệp ngược nhìn, người đang ôm cô này vẫn là Bạch Niên Vũ, chỉ có điều nhân cách là kẻ khác.

" Erik..." Cô bật lên thành tiếng.

Người đang ôm cô cười lớn, " Honey, hóa ra vẫn còn nhớ!"

Không hiểu tại sao, lúc này cô lại muốn thấy Erik tới vậy, dẫu hấn chỉ lăm le giết cô thôi nhưng như vậy cũng chả sao, cô không đủ can đảm đối diện với Bạch Niên Vũ, cô sợ cô không nhịn được mà " giết" hấn.

Erik bế cô dậy, nhẹ đặt cô lên giường, gương mặt vẫn duy trì nụ cười như gió xuân, " Honey, đói không? Anh mang cháo cho em này." Vừa nói, hấn vừa cầm tô cháo đặt trên bàn, thổi nguội. Muỗng cháo thơm phức hướng về phía cô, kèm theo đó là lời mời hết sức " nhã nhặn", " Không ăn là anh giết honey đấy!"

Tiêu Tiểu Diệp không sợ hấn nhưng vẫn miễn cưỡng ăn, mùi vị của cháo rất thơm ngon.

Erik hài lòng, lại xúc thêm một muỗng nữa, tiếp tục đút cho cô ăn.

Tiêu Tiểu Diệp chắc cũng do mấy ngày không ăn nên ăn rất nhiều.

Dưới sự chăm sóc chu đáo tận tình của Erik và cả cái bụng đói, tô cháo cuối cùng cũng được xử lí xong.

Erik dịu dàng lấy giấy lau miệng cho cô, đưa thuốc và nước ấm giúp cô uống.

Tiêu Tiểu Diệp có hơi khó hiểu về hành động khác lạ của Erik, " Đây, anh bị sao vậy?"

" Chẳng qua thấy em ốm yếu thế này, không nỡ giết!" Erik cười.

Tại sao cái tên này cứ hờ hợt là cười như địa chủ được mùa vậy chứ.

Bàn tay ấm áp của hắn khẽ nắm tay cô, dịu dàng để cô tựa vào mình.

" Biết tại sao tôi lại ra được không?" Erik hỏi.

" Bạch Niên Vũ gọi anh ra." Tiêu Tiểu Diệp đã đoán được.

" Honey, em thật là giỏi." Erik xoa đầu cô.

Tiêu Tiểu Diệp chẳng nói gì.

" Em đừng buồn, sau này rồi sẽ có mà." Erik an ủi cô.

" ..."

" Đứa bé ấy đến quá sớm, nếu nó đến muộn hơn một tí chắc là đã khác rồi."

Đúng vậy, đứa trẻ này đến sai thời điểm.

" Em chẳng lẽ chưa bao giờ thắc mắc một người chế độ giỏi như Bạch Niên Vũ lại chẳng chịu chế thuốc giải cho em sao?" Erik đột nhiên hỏi.

" Không quan tâm."

" Hây, vậy anh không kể cho em nữa." Erik hơi tiếc nuối.

" Anh biết kể truyện cười không?"

" Có."

" Vậy anh kể cho tôi nghe một mẩu đi."

" Nằm hấp hối trên giường bệnh, ông chồng gọi bà vợ lại và bảo:

- Một tháng sau khi anh chết, anh muốn em lấy John.

- John ư? Nhưng ông ta là kẻ thù của anh cơ mà! - Bà vợ thốt lên.

- Ừ, anh biết chứ.- Ông chồng thì thào nói.

– Chính bởi vì vậy bây giờ anh muốn hẳn ta sẽ phải sống trong đau khổ!"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Erik, đến cả cái trí thông minh như cô cũng chẳng thể nào hiểu được ý nghĩa của câu chuyện cười này.

Nhìn cái bộ dạng ngơ ngơ của cô, Erik cười, " Tiếp tục nhé, trong một ngôi làng có hai vợ chồng thường xuyên cãi nhau, bà vợ này ghê gớm vô cùng, mỗi lần cãi nhau là hai vợ chồng này lại đuổi nhau chạy từ đầu làng đến cuối làng, ông chồng luôn bị bà vợ tấn cho gần chết, nghiêm trọng nhất là lần cãi nhau gần đây, ông chồng phải vào bệnh viện cấp cứu, tuy nhiên vết thương quá nặng, chỉ có thể duy trì trong mấy ngày."

Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới hiểu được, khẽ cười.

Erik nhìn cô, ánh mắt thâm tình, khác với bộ dạng ban đầu, " Cho nên em làm việc gì cũng đừng có đánh đập Bạch Niên Vũ nhiều quá, hẳn có rất nhiều kẻ thù nha, anh không sợ hẳn chết, chỉ sợ kẻ thù hẳn sống không yên thân."

Tiêu Tiểu Diệp miệng vẫn duy trì nụ cười, " Để tôi kể cho anh nghe

câu chuyện nhé!"

" Con cáo yêu con thỏ, bác thợ săn yêu con thỏ và bác thợ săn bắn chết con thỏ."

Câu chuyện chẳng có gì đặc biệt cả thế nhưng chỉ hai người mới hiểu, ý nghĩa của nó.

" Bạch Niên Vũ, Erik không bao giờ quan tâm tới như thế, hắn chỉ mới gặp tôi một lần đã bắn, nếu gặp thêm lần nữa thì nhất định sẽ tiếp tục. Còn nữa nhân cách được hình thành kia lúc nào cũng đối địch với nhân cách chính, cho nên việc hắn đối tốt với tôi chẳng có khả năng là bao." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói. Ngay từ khi anh nhắc đến đứa bé thì cô đã biết rồi.

Bạch Niên Vũ chẳng có tâm trạng kinh ngạc hay gì cả, dường như mọi việc đều nằm trong phán đoán của anh. Một người thông minh, kiến thức y khoa dày dặn như Tiêu Tiểu Diệp sao có thể bị trò đùa nhỏ nhoi này lừa được chứ.

" Diệp..." Anh khẽ nói.

"..."

" Anh thừa nhận, anh tàn nhẫn ích kỉ, anh bỏ đứa bé đi một cách tuyệt tình nhưng anh không hối hận. Một sinh mệnh chưa hoàn thành và người con gái mà anh yêu thì nhất định anh sẽ bảo vệ em. Thứ mà anh quan tâm là sức khỏe của em."

Bạch Niên Vũ vẫn ôm chặt cô, hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang cô. Cô có thể nghe rõ được lồng ngực đang xúc động của anh.

" Tôi đã từng nói, nếu anh bỏ đứa bé, tôi sẽ hận anh." Tiêu Tiểu Diệp

lạnh nhạt.

" Hận cũng được, còn hơn em vô cảm với anh."

" Anh đừng có đứng đưng như vậy được không hả, đứa con của chúng ta vừa mất, tại sao anh vẫn có thể..." Tiêu Tiểu Diệp tức giận, vùng ra khỏi người anh, ánh mắt cô hờn căm.

Bạch Niên Vũ lắc đầu, " Vậy em nghĩ anh nên có hành động gì? Con là do anh phá, chẳng lẽ tới tìm bác sĩ kia để giết trả thù cho con sao?"

Tiêu Tiểu Diệp đơ cứng.

" Diệp, em là bác sĩ, em phải hiểu được tình trạng của mình chứ! Em cố chấp giữ đứa trẻ chính là muốn để một xác hai mạng sao?" Bạch Niên Vũ to tiếng.

" ..."

Bạch Niên Vũ im lặng, một lần nữa rời khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp ôm mặt khóc nức nở. Tất cả mọi chuyện sao lại ra nên nông nỗi này cơ chứ!

***

Bạch Niên Vũ nhìn ngôi mộ nhỏ nằm ở trong vườn hoa bỉ ngạn, ánh mắt đau lòng.

" Bảo bảo à, ba phải làm sao đây?"

" Con sẽ không trách ba như mẹ đúng không?"

" Ba biết, mẹ thương con nhưng cô ấy lại chẳng chịu thương bản thân một chút nào."

Anh quỳ sụp xuống đất, ánh mắt bi thương.

" Vũ..." Emma khẽ gọi ở phía sau.

Bạch Niên Vũ quay lại.

" Ta nghĩ là con hãy đưa Diệp về Trung Quốc, còn con ở lại đây. Cách giải độc có thể sẽ được, chỉ là ta không đủ sức để làm."

" Cô ấy về đó rồi ai sẽ chăm sóc cho cô ấy." Bạch Niên Vũ khàn khàn.

" Tiểu Dương, Tĩnh gia, Bạch gia bọn họ đều có thể."

" ..."

***

Tiêu Tiểu Diệp ngồi bó mình trên giường, ánh mắt thẫn thờ, đôi mắt vì khóc nhiều mà sưng đỏ lên.

Một bàn tay ấm áp khẽ đặt lên đầu cô, nhẹ vuốt.

Tiêu Tiểu Diệp ngược mắt lên, bà Emma đứng trước mặt cô, mỉm cười chua xót.

" Đứa trẻ ngốc, cần gì phải dày đoạ bản thân mình như thế chứ!" Bà dịu dàng nói.

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

" Nhìn con, ta lại nhớ tới Tiểu Yến. Bề ngoài lúc nào cũng lạnh lùng, cố tỏ ra mình rất ổn nhưng sâu trong nội tâm thì yếu đuối vô cùng." Emma ôn tồn.

" Con biết không, Tiểu Vũ cũng chẳng giống như bề ngoài. Ngày hôm ấy, khi con phẫu thuật xong, Bạch Niên Vũ đã nhanh chóng chuyển con về đây. Rồi sau đó chạy tới tìm thi thể đứa bé. Dẫu đứa bé lúc này chỉ là một khối máu đông nhỏ thế nhưng Tiểu Vũ vẫn bao bọc hết cỡ. Nó bế " đứa bé" đi khắp nơi, kể rất nhiều chuyện. Nó còn tự tay tạo mộ cho đứa bé."

Tiêu Tiểu Diệp dường như đã tưởng tượng được cảnh anh như vậy như đại đi dạo khắp nơi, thoải mái nói chuyện. Vậy mà lúc này cô lại nặng lời với anh, cô lại hiểu lầm anh rồi.

Chương 73: Tha thứ

Đêm về khuya, cái giá lạnh của mùa đông thấu tận xương. Tiêu Tiểu Diệp nằm trên giường, cô vẫn chưa ngủ. Trong đầu cô vẫn cứ khắc lên hình ảnh Bạch Niên Vũ ngây ngốc ôm "đứa trẻ", dường như nó đã trở thành vết thương sâu trong lòng cô.

Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, bước chân nặng nề đi vào mang theo mùi rượu vang nặng. Rồi tiếp theo là cơ thể mệt mỏi ngã xuống ghế.

Tiêu Tiểu Diệp nhú mày. Cô cảm nhận được ánh mắt đau thương đang dõi vào cô.

Tiêu Tiểu Diệp hơi động người. Một bàn tay lạnh khế áp vào vai cô.

"Không sao cả." Tiếng lẩm bẩm khàn khàn, dường như anh nghĩ cô gặp ác mộng.

Tiếp theo, giường bên bỗng lún xuống, mùi rượu nặng thoang thoảng. Bạch Niên Vũ nằm bên cạnh cô, bàn tay anh khế di chuyển xuống bụng của cô xoa nhẹ.

Tất cả đều giống như lúc trước, khi đứa trẻ chưa mất, đêm nào trước khi ngủ Bạch Niên Vũ cũng xoa bụng cô như vậy. Khoé mắt cô bỗng chảy lệ. Tại sao lúc sáng cô lại nói những lời không phải với anh cơ chứ, hơn ai hết, anh cũng rất yêu con.

Cô xoay người lại, ôm chầm lấy anh, áp mặt vào vòm ngực ấm áp hơi men của anh.

Bạch Niên Vũ không nghĩ cô sẽ như vậy, có chút giật mình.

" Thực xin lỗi, đáng lẽ em không nên trách anh." Tiêu Tiểu Diệp nghẹn ngào nói.

" Không có gì cả, anh cũng có một phần lỗi." Bạch Niên Vũ xúc động.

Yêu, chính là cho dù không cần phải giải thích gì nhiều thì đôi bên cũng tự hiểu được để bỏ qua khúc mắc.

Yêu, không phải là chỉ chăm chăm vào hiểu lầm, mà yêu chính là bỏ qua tất cả mà yêu.

Có thể hôm nay chúng ta hiểu lầm nhau, nhưng ngày mai, biết đâu chúng ta lại cùng nhau tươi cười nắm tay đến trọn đời.

Sở dĩ người ta đau khổ là vì mãi đuổi theo những thứ gọi là sai lầm.

***

Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp đi dạo vườn hoa.

Khi nhìn thấy ngôi mộ nhỏ nằm ở gần cuối vườn hoa, Tiêu Tiểu Diệp đau đầu. Cô đặt bó hoa xuống mộ, khẽ nói:

" Bảo bảo à, sau này chúng ta gặp lại nhau nhé!"

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, khoé môi cong lên, " Chúng ta rồi sẽ ổn thôi!"

Tiêu Tiểu Diệp tựa vào người anh.

Trên bia mộ, khắc thêm dòng chữ, " Our angel, Bạch Thiên."

***

" Tiểu Diệp, thứ thuốc này chỉ mới là thử nghiệm, con hãy xem nó thế nào!" Emma đưa lọ thuốc cho Tiêu Tiểu Diệp.

Cô nhận lấy lọ thuốc, dốc một hơi uống sạch. Vị đắng chát của thuốc khiến cô như muốn ói ra.

Đắng vãi linh hồn.

Cốc nước ấm đặt trước mặt, Bạch Niên Vũ lo lắng nhìn cô.

" Không sao cả." Tiêu Tiểu Diệp nhận lấy cốc nước, cười nhìn anh.

Nhưng một cổ tanh nồng từ trong cổ họng dâng lên.

Phụt....

Máu bắn lên chiếc áo sơ mi trắng của Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp thổ huyết, cổ họng cô đau nhói, máu liên tục chảy ra.

Bạch Niên Vũ vuốt lưng cho cô. Anh dường như đã lường hết mọi sự việc.

Lúc này Tiêu Tiểu Diệp mới chú ý, máu trên áo sơ mi đã chuyển sang đen. Hoá ra là cái cách này.

Dần dần, cổ họng đã dịu đi. Cơn đau buốt không còn, máu thổ ra cũng đã chuyển sang màu đỏ.

" Bây giờ phần độc tố chưa phát tác đã ra rồi, chỉ còn một ít trong cơ thể nữa, rất nhanh thôi, tất cả sẽ ổn." Emma lấy khăn giấy giúp cô lau vết máu, nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn dựa vào người Bạch Niên Vũ, cơ thể cô bây giờ không ổn chút nào.

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, dìu cô về phòng. Còn anh thì nhanh chóng đi thay chiếc áo mới.

" Đầu em rất bẩn." Tiêu Tiểu Diệp khàn khàn nói.

" Em có muốn anh giúp em không?" Bạch Niên Vũ dịu hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Anh bế cô vào nhà tắm. Đặt cô xuống chiếc bồn tắm, dịu dàng điều chỉnh vị trí của đầu cô.

Nước ấm xả xuống khiến cô hơi nhột.

Bàn tay anh nhẹ vuốt tóc cô.

" Anh đã từng gội đầu cho con gái bao giờ chưa?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Chưa từng." Bạch Niên Vũ trả lời.

" Ồ, vậy có phải em rất may mắn không, khi trở thành người đầu tiên được Bạch tổng gội đầu." Cô cười.

" Đời này anh chỉ gội đầu cho mình em." Bạch tổng said.

" Sau này chúng ta có thể sẽ có con gái đấy, anh không muốn gội

cho con sao?"

Tay của Bạch Niên Vũ hơi dừng lại, đây là lần đầu tiên cô nhắc tới vấn đề con cái với anh kể từ ngày hôm đó.

" Anh?" Tiêu Tiểu Diệp chưa nghe được câu trả lời, hỏi lại.

" Sau này con gái của chúng ta sẽ để cho con rể chúng ta gọi giúp." Bạch Niên Vũ nói.

" Nhưng mà con gái vẫn phải ở bên ta tận 18 năm mà."

" Thì khoan đã có con gái, chúng ta sinh con trai trước rồi dạy nó cách gọi đầu, sau này nó sẽ gọi cho em gái. Giống như hai anh em Lâm Thiên Dương và Lâm Hiểu Khê vậy."

" Đúng vậy." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Bạch Niên Vũ đổ dầu gội xuống tay, khẽ xoa lên đầu cô. Bọt trắng mịn màng mang theo mùi hoa hồng.

" Tiếp theo anh nên làm thế nào?" Anh ngây ngô hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp bụm miệng cười.

" Bây giờ anh để cho dầu phủ kín đầu, sau đó anh cào nhẹ là được. Giống như bình thường anh gội đầu ấy, chỉ là bây giờ cào lâu hơn thôi." Tiêu Tiểu Diệp giải thích.

" À!" Bạch Niên Vũ nhanh chóng tiếp thu, bắt đầu làm.

" Diệp, em có thấy anh rất chuyên nghiệp không?"

" Ờ."

" Vậy có ý định bao nuôi anh không?"

Vấn đề bị chôn vùi ngàn năm dưới núi tuyết bây giờ đã bị đào lên.

" Anh tuy không nấu ăn ngon như đầu bếp nhưng ít ra anh vẫn biết làm cơm chiên trứng, em không sợ bị bỏ đói, sau này anh sẽ học nấu ăn. Gọi đầu không thể được như ở tiệm nhưng với tư chất thông minh và sự cần cù không ngại khó thì nhất định sẽ có ngày hơn. Tiền anh không thiếu, cho dù em có đi tới nước nào thì nhất định ở đấy cũng có ngân hàng có tài khoản VIP của anh. Mặt anh tuy không đẹp trai nhưng đủ để làm thiên hạ loè mắt, đập nát mặt bọn người yêu cũ của em. Em chỉ cần trả cho anh tình yêu của em là em đã đủ để bao nuôi anh rồi." Bạch Niên Vũ mặt không biến đổi sắc nhanh chóng liệt kê ưu điểm của mình.

" Anh, không biết có đủ hay không nhưng em muốn bao nuôi anh trọn đời." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Với một con hàng ngon như thế này thì không bao nuôi là có tội!

Bạch Niên Vũ thoả mãn, tủm tỉm cười. " Kim chủ à, ngài quả nhiên là hào phóng nha!"

Tiêu Tiểu Diệp cạn lời. Im lặng.

Nhưng chỉ mấy phút sau...

" Diệp này, em có thể dừng nhiều loạn lòng quân được không?" Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

" Là sao?"

" Ở vị trí của anh, chiếu xuống vị trí của em, sẽ nhìn thấy..." Bạch Niên Vũ nói bỏ dờ.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ tía tai, hét lên, " Đồ sắc lang!"

(Ý anh là từ trên chỗ anh nhìn xuống sẽ thấy ngực của Tiêu Tiểu Diệp.)

Gió từ trong máy sấy phả vào mặt cô. Hơi nóng khô rát không dễ chịu chút nào.

" Kim chủ đại nhân, ngài có hài lòng không ạ?" Bạch Niên Vũ cung kính nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngại ngùng, đánh nhẹ vào người anh.

" Kim chủ..."

" Kim chủ..."

Bạch Niên Vũ đã bị thần kinh hoá, ai đó có thể giúp tôi không?

Đêm, Tiêu Tiểu Diệp gặp ác mộng, cả người bật dậy, nhìn thấy bên cạnh mình không có ai cả, hơi ẩm vẫn còn. Đèn trong nhà tắt sáng, tiếng nước chảy rào rào.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn đồng hồ, nửa đêm rồi sao Bạch Niên Vũ lại tắm nhỉ?

Tiếng nước đột nhiên dừng lại rồi đèn cũng bị tắt đi.

Tiêu Tiểu Diệp nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Bạch Niên Vũ quấn khăn tắm trên người, nhìn tiểu yêu tinh trên giường, dục vọng trong người lại bị khơi lên, chết tiệt. Đèn nhà vệ sinh lại sáng, tiếng nước lại tiếp tục chảy.

Lần này, Bạch Niên Vũ đi ra với tinh thần thép hơn. Anh lại nhìn tiểu yêu tinh trên giường, bàn tay lạnh khế áp xuống trán cô.

Tiêu Tiểu Diệp như bị một khối băng áp vào vậy, cả người run lên. Sao hẳn lại tắm nước lạnh chứ?

Thưa cô là vị này cả đêm không ngủ được là do nằm ở bên cạnh vợ, dục vọng căng tràn nhưng chẳng dám " xả" cho nên đành chọn cách là tắm nước lạnh.

Bạch Niên Vũ rút tay về, kéo chăn lên cho cô, khế hôn lên trán cô, " Tiểu yêu tinh..."

Bạch Niên Vũ ngày càng vô lại!

Chương 74: Gặp khủng bố

"Kelly, cô không thích đi chơi với tôi sao?" Vincent buồn rầu lái xe.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì. Chả là vừa sáng dậy thì Vincent đã tới tìm với mục đích là đưa cô đi thăm thú London. Hẳn viện lí do là trả ơn cộng với việc Bạch Niên Vũ cũng muốn cô giải sầu nên cũng chấp nhận cho cô đi cùng Vincent.

"Tôi sợ đi ngoài đường lại gặp phải đồng bạn gái của anh thì tôi mang tiếng." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Bạn gái tôi tuy nhiều nhưng thách cô nào dám đụng tới cô." Vincent cười.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì.

"Đến rồi."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn nơi mà Vincent đưa cô tới.

Hắc tuyến nổi từng đường, tại sao lại là ngân hàng hả?

"Tới đây làm gì hả?"

"Thăm thú."

"Thăm cái gì?"

"Tiền."

" Thế này thì tôi thà ở nhà ngắm hồ cá còn hơn."

Vincent kinh ngạc nhìn cô, " Cô có biết cái hồ cá đấy đã chứa chấp bao nhiêu sinh mạng không hả? Cá ở đấy được nuôi bằng thịt người đấy."

Tiêu Tiểu Diệp không tin, thật ra cô cũng chỉ nói đùa thôi chứ cô nào đâu dám ngắm mấy con cá đã từng định giết cô chứ!

" Xời. Nói chứ đưa cô tới đây để tặng cho cô một món đồ." Vincent mở cửa xe.

Sự xuất hiện của bị hoàng tử này đã thu hút rất nhiều người, ai cũng nán lại nhìn một chút.

Bạch Niên Vũ trước khi để cô đi cùng Vincent đã chuẩn bị cho cô một set đồ đen toàn thân, thậm chí còn sắm cho cô cái mũ to, che gần hết khuôn mặt. Bây giờ cô đã hiểu vì sao rồi.

" Đi thôi!" Vincent nho nhả đưa tay giúp cô ra khỏi xe.

Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi xe, trước sự che chắn của Vincent, cao ngạo bước vào ngân hàng.

Ngân hàng bây giờ người đông như kiến. Các khu vực làm việc vang lên tiếng cãi cọ của rất nhiều vị khách.

" Mr.Vincent, kết của ngài ở đây ạ!" Một người đàn ông lịch thiệp chạy tới, dẫn lối cho hai người.

Tiêu Tiểu Diệp không đi theo bọn họ, cô ngồi ở ghế chờ.

" Reng...reng..." Điện thoại vang lên.

" Honey, anh nhớ em!" Tiếng nói yêu nghiệt của Erik từ đầu dây bên kia khiến cô sồn da gà.

" Lạy chúa, tha cho tôi được không hả?" Tiêu Tiểu Diệp ngán ngẩm. Trong một tháng nay, Erik cũng đã xuất hiện mấy lần nhưng hắn không tìm cách giết cô nữa mà chuyển sang tán tỉnh cô.

" Xa em một chút là trái tim anh nó cứ bứt rứt lắm!" Tên kia vẫn không chịu thôi.

" Xin người cho tôi hai chữ bình yên!"

" Em đang làm gì đấy?"

" Thờ."

" Sao lại lạnh lùng vậy? Đối với Bạch Niên Vũ thì em dịu dàng lắm mà!" Erik bắt mẫn.

" Anh có phải là chồng tôi đâu mà tôi quan tâm!"

" Thân thể của anh là chồng em."

" So what?" (Thì sao?)

Bên kia phát ra tiếng hần học của Erik.

" Này!" Vincent đã xong, đưa cho cô một chiếc hộp nhung màu đỏ.

Tiêu Tiểu Diệp nhận lấy chiếc hộp, " Gì vậy?"

" Mở ra đi!" Vincent nói.

Cô mở ra, thứ đồ trong hộp khiến cô bất ngờ. Chiếc vòng cổ hình ngôi sao mà cô tưởng đã mất từ năm năm trước bây giờ nằm gọn ghẽ trong hộp.

" Lần đó, cô đi, nó rơi trên áo tôi!" Vincent cười.

" Cảm ơn anh. Đây là chiếc vòng cổ mà mẹ tôi tặng tôi khi tôi mười lăm tuổi. Vì nó mà tôi khóc suốt mất một tuần." Tiêu Tiểu Diệp cười tươi.

Vincent ngây người, cô gái này lúc nào cũng mặt mày lạnh lùng, cho dù có cười thì cũng cười giả tạo thế mà lần này chỉ vì một chiếc vòng mà cô đã cười rất tươi. Trái tim anh lỡ rung động theo nụ cười của cô.

" Có thể không? Giúp tôi đeo nó." Cô hướng chiếc vòng về phía anh.

Vincent nhận lấy chiếc vòng, bước ra sau lưng cô, giúp cô đeo.

" Ok."

Tiêu Tiểu Diệp vuốt chiếc ngôi sao nhỏ, cô vẫn nhớ khuôn mặt đẹp đẽ của mẹ khi tặng cô chiếc vòng này. Mới thoáng vậy thôi mà đã mười hai năm rồi...

" Đoàng... đoàng..." Tiếng súng bất thành linh vang lên, khiến cho mọi người đều kinh ngạc, tiếng hét, náo loạn khắp cả ngân hàng.

Toàn bộ cửa đều tự động khoá lại.

" Tất cả im lặng!" Tên cầm súng kia lớn tiếng.

Một đoàn người mặc đồ đen bịt kín mặt xuất hiện. Trên bọn họ đeo rất nhiều vũ khí. Bảo vệ chưa kịp rút súng thì đã bị bọn chúng bắn tới tấp vào người.

Hồi chuông cảnh báo vang lên.

"Đoàng." Cô nhân viên vừa bấm chuông kia bị phát giác, một viên đạn bắn xuyên vào thái dương.

"Nghe đây, muốn sống thì tất cả hãy im lặng. Nếu tao biết con chó nào dám có hành động mờ ám thì tao cho bọn mày về làm bạn với con đĩ kia." Vừa nói, tên kia vừa nhắm thêm vài phát súng vào xác cô nhân viên.

Cả khán phòng bỗng im bật.

"Con kia, lấy tất cả số tiền mà ngân hàng này có giao ra đây, nếu không thì tao sẽ cho nổ quả bom ở thang máy, cho cả lũ về gặp chúa." Tên tướng cướp hét lên với nhân viên.

Mấy người nhân viên kia hốt hoảng chạy đi lấy tiền.

"Xui xẻo thật, hôm nay ra đường chưa kịp xem giờ hoàng đạo." Một âm thanh lười biếng khẽ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía người vừa nói kia, hắn ở ngay bên cạnh cô.

Đôi mắt hai màu xám đen nhìn cô, nụ cười giễu cợt bật ra.

"Krisen phu nhân, sao chúng ta có duyên vậy?" William nói.

" Anh có thể làm ơn im lặng cái đi được không?" Vincent trợn mắt nhìn anh ta.

" Vincent, anh lo gì cơ chứ!" William thờ dãi.

" Hôm nay mãi mới rủ được chị dâu đi ra ngoài, lại gặp phải bọn chó này, gián đoạn lộ trình của tôi, bực." Vincent nghiêng răng.

Tại sao hai người này không hề có ý thức rằng mình đang gặp khủng bố nhỉ?

" Honey,.. " Âm thanh nhỏ từ điện thoại của Tiểu Diệp.

" Erik.." Cô khẽ nhỏ.

" Em gặp cướp ngân hàng sao?"

" Ờ!"

" Sao số em xui vậy? Chờ anh một tí, mấy cái đứa kiến đen này dám đụng đến em thì anh cho chúng không nhớ mặt tổ tiên." Erik không che dấu sự phẫn nộ trong lời nói của mình.

Cô nhìn ngoài cửa, cảnh sát cũng đã tới bao vây hiện trường.o

" Con ả đồ đen kia! Lại đây!" Giọng điệu hống hách của một tên vang lên, tay hắn chính xác chỉ về phía Tiêu Tiểu Diệp.

Vincent nắm lấy tay của cô, ý bảo cô không sao cả.

Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, đi về phía tên cướp.

" Cầm cái này, nói cho bọn cớm ngoài kia rằng nhanh chóng dọn

đường cho bọn tao nếu không thì quả bom sẽ phát nổ." Hấn vừa nói vừa đưa cái bộ đàm cho cô.

Cô nhận lấy, giọng điệu vẫn lạnh, không có chút sợ hãi, " Ở đây hiện tại có mười ba tên khủng bố, quả bom trong ngân hàng này là loại bom quân đội, còn nữa ở đây có mười người trúng đạn, ba người đã chết, bảy người trúng đạn, không rõ thương thế."

Tên cướp kia thấy những gì mà cô nói không đúng với sắp xếp của hấn, tức giận riết lên, " Con đĩ."

Hấn xô ngã cô xuống sàn nhà, định bắn cô thì đã bị cô đạp mạnh về vào bắp chân, súng bị rơi ra, hấn ngã xuống.

Mấy tên khác phát giác được, nhanh chóng lên đạn.

" Bắn chết con quỷ cái kia!" Tên tướng cướp hét.

" Thằng chó kia mày sửa thêm câu nữa cho tao nào!" Vincent lạnh nói.

Tên cướp kia giật mình, nhìn về phía anh ta, súng cũng đã về phía Vincent.

" Đoàng!"

" Con mẹ nó ông đây chưa bắn mày là phúc phận lắm rồi, đòi chĩa súng về phía ông, cúت chó nhá!" Vincent không biết lấy súng từ đâu, bắn thẳng về phía tên kia.

Tất cả mọi người ai cũng ngạc nhiên, sao tình hình lại đổi thay thế này?

Bom khói bỗng nhiên từ trên cửa thoát gió ném xuống, khói trắng lan khắp nơi.

"Đoàng....Đoàng..." Cánh cửa bị bắn nát, một đám người thân thủ nhanh nhẹn chạy vào.

Một màn đấu súng bắt đầu. Mọi người ở đây chạy toán loạn.

Vincent bỗng nhiên kéo cô vào lòng, bịt chặt tai cô.

"Viu...." Tiếng kêu sồn da gà vang lên.

Quả bom âm thanh khiến cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi, mấy tên cướp kia không kịp chuẩn bị đầu đầu ngã xuống.

Tiêu Tiểu Diệp tuy đã bị bịt tai nhưng vẫn chịu ảnh hưởng của sóng siêu âm đấy.

"Ầm!" Quả bom trong thang máy cũng phát nổ.

Vincent ôm chặt cô hơn.

Cô có thể cảm nhận được rất nhiều mảnh vỡ văng ra, bay nhanh trong không khí.

Cô nhìn Vincent, anh ta khuôn mặt nổi gân, thần sắc rất kém nhưng vẫn dùng tay che chắn giúp cô.

Âm thanh kia cuối cùng cũng dừng. Vincent cả người nặng trĩu ép cô vào tường.

"Này!" Tiêu Tiểu Diệp lay anh ta. Tay cô vô tình đụng vào ngực anh, chất lỏng màu đỏ dính vào tay.

Là máu...

Cô đẩy Vincent ra, để anh nằm xuống.

"Đừng!" Vincent rên rỉ.

"Anh bị thương rồi, vị trí này nằm ở gần phổi." Cô giật áo anh ra, nhìn vết thương.

"Không sao... đúng không?" Vincent nhúm mày.

"Tôi ổn. Làm ơn hãy im lặng đi!" Cô gằn giọng.

"Em không sao là tốt." Vincent mỉm cười rồi mắt dần đóng lại.

Không sao là tốt, Kelly vẫn ổn.

Bỗng nhiên một chiếc khăn đặt lên chỗ vết thương của Vincent.

"Cầm máu nhanh đi!" William nhàn nhạt nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng cầm máu. Quân y cũng vừa lúc ập vào, chạy vội tới đưa anh ta cấp cứu. Cô nói với bọn họ tình hình của Vincent.

Tiêu Tiểu Diệp hai tay run rẩy ngồi trên sàn, lúc nãy vào cái khoảnh khắc mà Vincent ôm cô, lúc quả bom phát nổ, Là anh ta che chắn cho cô.

"Này, có sao không đấy?" William đỡ cô dậy, hỏi han.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai bàn tay dính máu của mình, lắc đầu.

William cầm lấy tay cô, lấy chiếc khăn mùi xoa lau đi vết máu.

" Erik cũng nhanh đấy chứ! Chỉ mới mười phút mà đã có thể phái người tới khống chế được bọn cướp mà ngay cả cảnh sát cũng chẳng dám làm gì! Còn không ngại quả bom kia. Cô rất quan trọng với hắn đấy." Hắn vừa lau vừa cười.

Hoá ra đám người áo đen kia là của Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp rút tay về, tại sao cái người này lại mang đến cho cô cảm giác quỷ dị như thế này chứ, còn cả cái kiểu khinh bỉ trong lời nói của hắn nữa.

" Tiểu Diệp..."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía ngoài cửa, bóng hình cao ngạo kia xen qua giữa những tổp cảnh sát, lạnh lùng bước vào. Cánh cửa nát bị anh đá vỡ, đôi mắt thâm sâu nhìn xung quanh, rồi dừng lại ở cô.

Anh rải bước đi tới, kéo cô vào lòng.

" Bọn chúng không làm gì em đúng không?" Anh ân cần hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Vincent bị thương rồi, là vì em." Cô ghen ngào nói.

" Không sao cả. Cậu ta sẽ ổn thôi." Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

" Erik..." William chứng kiến một màn, cười lớn.

Bạch Niên Vũ liếc nhìn William, sát khí nồng nặc.

" Không phải là người của anh chứ?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Tôi là con người yêu hòa bình, nếu giết, tôi chỉ nhắm tới một."
William khinh khỉnh.

" Đừng động tới. Vincent có thể bỏ qua nhưng tôi thì không thể."
Bạch Niên Vũ nói.

" Oh!" William cười rồi đi ra khỏi nơi hoang tàn đổ nát này.

Tiêu Tiểu Diệp thông qua đoạn đối thoại của hai người này cảm nhận được sự thù hận. Trước đây cô đã nghi ngờ, bây giờ càng nghi ngờ hơn, giữa bọn họ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Chương 75

Bạch Niên Vũ ôm Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi ngân hàng thì một cảnh sát đã chặn lại.

" Mr. Krisen, đội trưởng của chúng tôi muốn gặp anh." Anh ta lịch sự nói.

Cũng lúc đó, vị đội trưởng kia đi tới, khuôn mặt hầm hừ, " Mr. Krisen, hành động vừa rồi của ngài chính là cản trở người thi hành công vụ, nếu như có sơ suất thì sự an toàn của các con tin sẽ bị đe dọa."

" Người của tôi dùng mười phút để hạ hết tất cả bọn khủng bố trong khi các ông ngồi chờ ba mươi phút mà chẳng thể khiến chúng nhả ra một con tin." Bạch Niên Vũ lạnh nói, khí thế của anh khiến cho vị đội trưởng kia hơi sợ.

" Nhưng như vậy cũng không được." Anh ta lắc đầu.

" Vợ tôi bị kẹt trong đó, tôi không muốn tính mạng cô ấy bị đe dọa bất cứ lúc nào."

Bạch Niên Vũ nói xong thì đưa cô tới thẳng xe, để lại phía sau vị đội trưởng với khuôn mặt tái xanh.

" Không bị thương?" Bạch Niên Vũ nhìn vết máu dính trên tay cô, nhíu mày.

" Là máu của Vincent."

" Lần sau đừng để gặp nguy hiểm. Nếu còn có thì tôi sẽ xử chết em." Bạch Niên Vũ vuốt mái tóc có phần hỗn loạn của cô, dịu dàng nói.

" Được. Nhưng lỡ may em bị người ta bắt cóc thì sao?" Tiêu Tiểu Diệp cố ý trêu đùa cô.

" Quy tội vào em hết. Em bị bắt cóc tức là em bỏ trốn."

"...." logic gì đây vậy?

" Nhưng mà sao Erik lại trở thành anh nhanh như vậy?" Cô lúc này mới nhớ tới vấn đề, người gọi cho cô lúc đấy là Erik mà.

" Em lưu luyến hẳn ư?" Bạch Niên Vũ có vẻ không vui.

Cô nhanh chóng lắc đầu.

Bạch Niên Vũ cầm tay cô đặt trước ngực mình, " Em chiếm vị trí rất quan trọng trong trái tim tôi."

Tiêu Tiểu Diệp xúc động tràn đầy.

Nhưng, ở đây xuất hiện một cái bóng đèn rất sáng...

" Gia, có cần tôi xuống cho hai người tình tứ không?" Thần Dực chứng kiến một màn " lâm li bi đát", gãi đầu hỏi.

Cả hai người kia đen mặt. Bạch Niên Vũ thì tức giận còn Tiểu Diệp thì đỏ mặt.

" Anh tới đây bao giờ vậy?" Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Thần Dực.

" Sáng nay tôi mới tới." Thần Dực gãi đầu.

Bạch Niên Vũ bị phá hư chuyện tốt, mặt tối sầm.

" Tạm biệt tiền lương đi." Vũ sọ said.

Thần Dực ôm trái tim đang đau khổ của mình, " thiếu gia, ngài nữ
lòng nào tuyệt tình vậy?"

" Tiền thưởng out!"

" Không được."

Chính là không làm gì cũng bị dính chương, chỉ là có lòng hảo tâm
nhắc nhở chút, ai ngờ lại bay mất tiền.

Ai cho Dực công đạo.

***

" Kelly à, thương xót cho tôi đi..." Vincent nằm trên giường bệnh,
méo mặt nói với Tiêu Tiểu Diệp.

Đây có giống người vừa bị khủng bố bắn không?

" Kelly à, lưng của tôi bị thương rất thâm." Vincent tiếp tục.

" Chú có cần anh gãi hộ cho không?" Bạch Niên Vũ trừng mắt. Thằng
mất dạy, vừa cứu được vợ anh xong là tính quấy rũ vợ anh luôn
sao?

Vincent lắc đầu.

" Tốt." Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Vincent tội nghiệp phải nằm úp trên giường bệnh thì càng thấy áy náy.

" Vincent, thực sự rất cảm ơn cậu."

" Kelly, thơm tôi một cái là được." Vincent vô lại nói.

Cạch... Súng đã mở chốt an toàn.

Vincent nhanh chóng im lặng còn Tiêu Tiểu Diệp thì ngạc nhiên.

" Thăm cũng thăm rồi, giờ về đi." Vincent bĩu môi nói.

" Chú rất có tấm lòng làm việc thiện, anh quyết định tặng chú mỏ kim cương mà anh mới cướp được từ tay Lâm Thiên Dương." Bạch Niên Vũ dù sao thì cũng không phải là người vô ơn.

Tiểu Diệp cứng đờ người, mạng cô đáng giá bằng một cái mỏ kim cương sao, mà khoan đã, cướp từ tay Lâm Thiên Dương chẳng phải là cướp của Tĩn gia à....

" Coi như anh có lòng hảo tâm." Vincent gật đầu.

***

" Anh nói mạng em đắt giá thế sao?" Tiểu Diệp tò mò.

Bạch Niên Vũ dịu dàng nhìn cô, " Một mỏ vẫn còn ít."

Đại ca, chúng tôi biết anh giàu rồi, không cần khoe.

" Thế nhường nào là đủ?"

" Toàn bộ trái đất."

Cảm động vler luôn ý!

" Bóng đèn" Thần Dực nãy giờ vẫn ôm một khối hờn căm trong lòng.

" Hay là mình tặng thêm một cái hồ cá nhỉ?" Bạch Niên Vũ nói.

" ..."

Vũ hãy thấu cho lòng Vincent.....

Hắt chiều.... - Vincent bị gọi hồn.

***

" Hoàng tử William, kế hoạch của chúng ta hôm nay bị gián đoạn."

William ngồi trên giường rửa vết thương do mảnh bom văng qua, chỉ gật đầu nhẹ.

" Người hoàng gia có động thái gì không?" William hỏi.

" Đã bắt đầu họp, bọn họ nghi ngờ vụ Công nương Tris chết và khủng bố hôm nay là có âm mưu chuẩn bị từ trước." Vệ sĩ tiếp tục báo cáo.

Hừ!

William cười khế." Hôm nay thực ra cũng không lỗi nhiều, cuối cùng tôi cũng biết điểm yếu của Erik Krisen rồi."

" Tĩnh gia cũng bắt đầu hành động."

" Chặc chặc, không ngờ cuộc đối đầu này bây giờ lại nhiều cường thủ vậy."

***

" Vincent à, cậu quả là hi sinh vì tình yêu mà!" William nhìn Vincent nằm úp trên giường, cười lớn.

" Câm miệng." Vincent trợn mắt.

" Nếu lúc đó cậu không chặn giúp cho cô ta thì chắc chắn tôi đã thành công rồi." William nói.

" Đừng bao giờ có ý định hãm hại Kelly, anh không làm nổi đâu."

" Tại sao?"

" Erik tuyệt đối sẽ bảo vệ được cho cô ấy."

William gật đầu cười khinh, anh ta để lại trên mặt bàn bó hoa rồi đi ra.

" Anh thừa biết năm ấy là ngoài ý muốn mà!" Vincent đột nhiên nói.

Bước chân của William ngừng lại nhưng một lúc sau bóng hình cao ngạo đó lại tiếp tục đi.

" Chuyện ngày đó đã là tro tàn rồi."

***

"Niên Vũ, rốt cuộc anh và William đã từng xảy ra chuyện gì sao?"
Tiêu Tiểu Diệp ngồi trong lòng Bạch Niên Vũ, đem mọi thắc mắc của mình hỏi.

Bạch Niên Vũ hơi sửng người.

"Đúng là đã từng có chuyện." Anh ưu trầm.

"Chuyện gì vậy?"

"Em không nên biết." Bạch Niên Vũ ôm chặt cô.

Tiêu Tiểu Diệp biết Bạch Niên Vũ không muốn nói nên cũng không hỏi nữa.

"Trong giới hắc đạo, tranh quyền là việc thường xuyên, đã dẫn thân vào thế giới ngầm chính là phải biết đạp lên danh dự, sinh mạng của nhau mà tồn tại. Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu chết. Quy luật vận hành của Hắc đạo là vậy. William, hẳn chính là theo nó. Một vị hoàng tử không ra hoàng tử, mafia không ra mafia." Anh chậm rãi nói.

"Nhưng tại sao anh ta không an ổn ở bạch đạo?"

"Bởi vì hắn đã mất niềm tin vào bạch đạo, hắn không còn quan tâm đến luật pháp hay cái thể chế của hoàng gia nữa. Thứ hắn quan tâm chỉ là quyền lực."

Tiểu Diệp khẽ cười, "Vậy thứ anh quan tâm là gì?"

Bạch Niên Vũ hôn lên môi cô, "Em."

Hai người kia quấn quýt lấy nhau.

Lần này " bóng đèn" Thần Dực đã biết tắt điện.

" Bỗng nhiên em nhớ Trung Quốc." Tiêu Tiểu Diệp than thở.

" Có muốn về không?"

" Có."

" Anh cũng định đưa em về."

" Tại sao?" Cô ngạc nhiên.

" Nơi này quá nguy hiểm, hơn nữa phần độc tố trong cơ thể em tạm thời cũng đã loại bỏ gần hết, chỉ còn gốc độc nữa, trong thời gian tới, nó sẽ không phát tác." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh sẽ trở về cùng em?"

" Chưa thể."

" ..."

" Ngày mai, Thiên Dương sẽ tới đây đưa em về. Không có anh bên cạnh thì nhất định phải tự chăm sóc bản thân nhé."

" Được."

Chương 76

Bạch Niên Vũ kéo áo lông giúp Tiểu Diệp, hôn lên trán cô, " Không có anh bên cạnh thì nhất định phải tự chăm sóc bản thân cho tốt."

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, ôm chặt anh, " Anh cũng vậy nhé! Nhớ em thì nhớ gọi cho em, còn nữa đừng để Erik gọi quấy em nhé!"

Anh bất giác mỉm cười, " Nghe lời em cả..."

"" Hai người xong chưa vậy? Thời tiết giờ âm độ đấy." Lâm Thiên Dương co ro ôm bản thân, chứng kiến cảnh mùi mẫn của hai vị kia, bất mãn.

" Chú cứ nóng!" Bạch Niên Vũ lườm cậu ta.

Lâm Thiên Dương cười ngây ngô rồi tiếp tục co ro, " Phận làm bóng đèn chẳng thể sáng."

Tiêu Tiểu Diệp xem như vẫn có lòng thương người, nhanh chóng tạm biệt Bạch Niên Vũ rồi bước lên máy bay.

***

" Một tháng rưỡi này biến mất đi đâu đấy?" Cung Ân Thần hẹn gặp cô ở quán coffee, đầu tiên liền hỏi ngay.

" Đi Anh chữa bệnh." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Diệp cầu mà bị bệnh thì cả giống chó đều tuyệt chủng." Cung Ân

Thần tỏ vẻ không tin, còn đá đều.

Tiêu Tiểu Diệp biết không thể nói lí với cô bạn của mình nên chỉ cười vu vơ.

" Nhờ lão công của cậu mà giờ Tiểu Mân Thầu rất nổi tiếng ở trường." Cung Ân Thần nhắc lại tội trạng của Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ mới nhớ đến...

" Tôi không xử chết hần là lạ!" Cung Ân Thần nghiêng rằng.

" Đại tì, là chồng của tôi, không phải tôi." Tiêu Tiểu Diệp xua tay.

" Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó."

"..."

Cung Ân Thần mắng mỏ cô một trận tơi bời. Tiêu Tiểu Diệp trong lòng ấm ức, nhất định tối nay cô sẽ xả nỗi giận ngày hôm nay với Bạch Niên Vũ.

" Tiêu Tiểu Diệp, cậu nói xem, giả sử có một người lúc nào cậu cũng nghĩ là anh ta hận cậu cho đến khi cậu biết được sự thật rằng anh ta rất yêu cậu thì cậu sẽ như thế nào?" Cung Ân Thần lấy thìa khuấy li coffee, mặt hơi rầu rầu.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cô bạn của mình, đã phần nào đoán được.

" Đừng hỏi ý kiến tôi, là cậu mới đúng." Cô bình thản nói, chuyện riêng nhà người, ai nỡ xen vào.

Cung Ân Thần ngẩng đầu lên, nụ cười chột nở trên môi, " Tôi ư? Tôi

sẽ tiếp tục hận anh ta, dựa vào cái gì mà anh ta có quyền quyết định nhưng tôi lại là người phải chịu chứ. Anh ta nghĩ đó là tốt cho tôi nhưng suy cho cùng, tổn thương vẫn là tôi."

Tiêu Tiểu Diệp đờ người, hình như không đúng theo kịch bản thì phải.

" Nhưng mà hận tới đâu, yêu tới đó." Cung Ân Thần tiếp tục nói.

Phải thế chứ, suýt nữa thì hỏng mất kịch bản.

" Hai người quyết định quay lại với nhau ư?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Căn bản, chúng tôi chưa từng chia tay thì lấy gì mà quay lại."

Đập mệ đầu vào chậu phụ chết cho xong. Văn thơ lai láng vậy mà cuối cùng nói ra một câu mất niềm tin quá.

" Vậy Tiểu Mạn Thầu đã gặp Thẩm Hạ Thiên chưa?"

Nhắc đến vấn đề này, Cung Ân Thần truy tội.

" Chẳng phải nhờ lão công của cậu mà nó đã biết bố nó là ai sao, đã thế lại còn thông đồng với Thẩm Cửu Huyết kia tán tỉnh tôi nữa chứ."

Bạch Niên Vũ, anh lại hại em rồi.

" Còn nữa, hai người các cậu đã tiêm cái gì vào đầu con tôi mà khiến nó ngày nào cũng hỏi tôi bao nuôi là gì... "

Bạch Niên Vũ....

.....Lược bỏ mấy ngàn chữ.....

***

" Ngày đầu không có anh cảm thấy thế nào?" Bạch Niên Vũ gọi điện về cho cô, ân cần hỏi.

" Vì anh mà em ăn chửi thảm hại." Cô rầu rĩ.

" Ai dám chửi em, để anh đưa vào hồ cá." Bạch Niên Vũ ngạc nhiên.

" Cung Ân Thần."

" Hình như cá vừa được cho ăn no, để lúc khác."

Chỉ được cái mạnh miệng.

" Thẩm Hạ Thiên và Cung Ân Thần về bên nhau rồi. Thật mừng cho hai người họ."" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói, bao năm đau khổ, cuối cùng Cung Ân Thần cũng có thể hạnh phúc rồi.

" Vậy chúng ta bao giờ mới về bên nhau?"" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi khiến cô không tài nào trả lời được.

" Chúng ta chẳng phải đã..."

" Ý anh là chúng ta còn thiếu nhau một đám cưới."

"" .... "

Ừ hứ, hai người đã kết hôn được gần ba tháng rồi mà chưa có hôn lễ.

" Chờ anh về rồi mình tổ chức hôn lễ."

"..."

Đây là câu nói khiến cho Tiêu Tiểu Diệp cảm động nhất. Cho dù sau này bao biến cố, hiểu lầm, trắc trở thì cô vẫn luôn ghi nhớ câu nói của anh ngày ấy, anh nói, chờ anh về rồi hai người cùng tổ chức hôn lễ.

****

London, Anh.

Bạch Niên Vũ tám chuyện với Tiêu Tiểu Diệp xong thì hạnh phúc ngồi trên ghế, tự cười.

" Gia, kho hàng của chúng ta đã được gửi tới cho ngài Joane rồi ạ!"
Thần Dực kiểm chế tính tò mò của mình, tiếp tục thông báo.

" Ờ!" Bạch Niên Vũ gật đầu.

" Chú nói xem tôi nên tổ chức đám cưới ở đâu?"

" Cung điện Taj Umaid Bhawan, Jodhpur ở Ấn Độ - Chỗ mà năm ấy Thẩm tiên sinh tổ chức." Thần Dực nêu ý kiến.

" Không được, có người làm rồi."

" Hawaii."

" No."

" Rarotonga, nằm ở trung tâm quần đảo Cook, đảo ngọc bé nhỏ Rarotonga được mẹ thiên nhiên ưu ái ban tặng những vùng nước

xanh trong như ngọc bích từ biển Nam Thái Bình Dương. Điều này thật hoàn hảo cho hôn lễ của hai người."

" No."

" Bali."

" No."

Cái gì ngài cũng không ưng vậy còn hỏi tôi làm gì...

" Tôi nghĩ là nên ở trên hồ cá, vừa gần gũi thiên nhiên lại vừa khiến cho tất cả bảo bối được chiêm ngưỡng chủ mẫu của chúng." Bạch Niên Vũ tỏ vẻ rất đắc ý.

Thần Dực: ("!") Chúa trời hiển linh cứu rồi gia nhà con!

" Gia, đã tìm được tổ chức của bọn khủng bố lần trước." Bạch Niên Vũ nhận được điện thoại.

" Xử!"

" Vâng."

" Còn nữa, tuyên bố với hắc đạo một câu."

" Câu gì ạ?"

" Kẻ nào dám động tới lão bà của gia thì chúc mừng, các người đã giành được một vé đi tắm ở hồ cá nhà gia."

Thần Dực: chẳng hiểu sao hồ cá lại chiếm được cảm tình của lão đại vậy nhỉ?

Chương 77

Bạch phu nhân nghe tin Tiêu Tiểu Diệp trở về thì đã hứng khởi gọi điện thoại báo cô tới Bạch gia. Tiêu Tiểu Diệp nhận lời về, cô cảm thấy hai bà mẹ chồng của mình rất giống nhau, đều thân thiện.

"Tiểu Diệp sao con gầy như vậy?" Tôn Lệ vừa nhìn thấy cô thì đã kinh ngạc nói.

"Có phải Tiểu Vũ không chăm sóc cho con không? Mẹ nhất định sẽ mắng nó." Tôn Lệ tức giận.

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng phân bua, "Không phải đâu ạ, Niên Vũ chăm sóc con rất tốt, chỉ là con hơi kén ăn."

Tôn Lệ nghe vậy thì yên tâm hơn, ít ra thằng con trai trời đánh của bà không có đối xử tệ bạc với con dâu. Bà thở dài, cầm tay Tiêu Tiểu Diệp ngồi xuống ghế.

"Mẹ nghe nói con tới Anh để thăm bà Emma. Bà ấy có làm gì con không?" Tôn Lệ ân cần.

Về chuyện cô trúng độc, rất ít người biết được, Bạch Niên Vũ không tiết lộ cho người ngoài nên Tôn Lệ cứ tưởng cô đi ra mặt bà mẹ chồng khác.

"Bà ấy rất tốt." Tiêu Tiểu Diệp cười.

"Vậy là được. Bà ấy đối xử tốt với con là ta yên tâm." Tôn Lệ hài lòng, thở phào.

Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy hình như bà mẹ chồng Trung Quốc của cô chẳng có địch ý gì với bà mẹ chồng hoàng gia. Ít ra thì cũng chung một chồng phải tranh cãi nầy lửa chứ.

" Tiểu Vũ ở đó cũng không có xung đột với Emma chút nào phải không?" Tôn Lệ hỏi.

Ngoại trừ lần cô thấy anh bức bối đi ra khỏi căn phòng thí nghiệm kia ra thì chẳng có gì cả. Quan hệ của hai người kia lúc nào cũng xa nhau.

" Không ạ."

Tôn Lệ gật đầu, " Thế thì tốt. Hai mẹ con bọn họ vẫn là nên gần gũi nhau chút."

" Con biết không, hai mươi năm trước, lần đầu tiên ta gặp Tiểu Vũ thì nó vẫn luôn lạnh lùng, hầu như không nói điều gì cả. Ngày nào cũng đi học, ăn cơm, ngủ nghỉ, chẳng giao tiếp gì với mọi người. Ta biết đối với một đứa trẻ mười bốn tuổi, biết nhận thức thì chắc chắn nó sẽ hiểu được cuộc hôn nhân thất bại và nầy lửa của ba mẹ nó cho nên chịu ảnh hưởng nặng nề." Tôn phu nhân hơi buồn buồn khi nhắc tới quá khứ.

" Đỉnh điểm là khi Tiểu Vũ mười lăm tuổi, nó đã tự sát. Ta còn nhớ ngày đó, máu chảy lênh láng khắp sàn nhà, cổ tay bị nó rạch cho thâm. Vào cấp cứu thì gần như sắp đứt hơi. Vì việc đó mà Bạch Chi đã tự trách bản thân rất nhiều. Mấy ngày nó hôn mê, khi chăm sóc nó, thỉnh thoảng ta nghe thấy nó nói mơ gọi mẹ, ta cũng là mẹ, ta hiểu được cái tiếng gọi thiêng liêng ấy. Vũ chưa bao giờ gọi ta là mẹ, lúc nào cũng dì Tôn. Khi nó tỉnh lại, ta quát nó một trận tơi bời rồi khóc lóc ôm nó." Tôn Lệ gạt giọt lệ trên mắt.

" Con có biết khi ấy Tiểu Vũ đã nói với ta điều gì không? Nó bảo rằng cô không phải mẹ ruột của nó nhưng sao lại khóc và quát nó." Xúc động nghẹn ngào hiện lên trên đôi mắt của bà.

" Ta nói rằng ta vẫn luôn coi Tiểu Vũ là con ruột, chưa từng ghét nó. Tiểu Vũ nghe vậy thì oà khóc ôm cô, cháu có hiểu được cái cảm giác ấy nó như thế nào không? Xúc động khôn cùng. Một đứa trẻ giấu mình trong vỏ bọc cuối cùng cũng chịu thoát xác. Khi nó gọi cô tiếng " Mẹ" đầu tiên, cô cảm thấy rất hạnh phúc. Kể từ đó, Tiểu Vũ trở nên hoà đồng hơn, tuy bề ngoài thì lạnh lùng nhưng đã thay đổi hẳn. Lúc trước, Ngạn Lâm chẳng bao giờ dám lại gần Tiểu Vũ thế mà chỉ một thời gian sau hai đứa nó đã quây nát cái nhà này. Năm Tiểu Vũ 16 tuổi, nó nhận được học bổng của MIT (*) cùng với Lâm tiểu tử và Chấn đại tiểu tử kia, nó mừng lắm. Trước khi đi còn lo lắng Ngạn Lâm ở nhà không ai chơi cùng. Nó mới đi một tháng mà gọi điện về nhà 204 lần chỉ để hỏi thăm Ngạn Lâm." Nhắc tới đây, nụ cười trên mặt của Tôn phu nhân ngày càng đậm.

Bạch Niên Vũ, không ngờ anh cũng có cái thời ngây ngô thế. Lúc cô đi học đại học còn chẳng nhớ nhà thế, mỗi ngày gọi một lần thôi.

" Mười năm trước, Tiểu Vũ mới trở về. Cũng từ đấy bi kịch đã bắt đầu. Ba mất, người yêu phản bội, nhân cách mới tung hoành, áp lực từ công việc ở Bạch đạo và Hắc đạo khiến nó lại trở lại thành đứa trẻ của năm 14 tuổi. Cho đến một ngày, nó trở nên khác lạ. Nó thường hay tới nghĩa địa vào lúc trời sẩm tối. Ta hỏi nó thì nó bảo ở đó có thiên thần. Nghĩa địa thì làm gì có thiên thần, ta nghĩ là nó bị điên rồi. Nguyên lai là nó đã gặp một cô gái ở nghĩa địa, nó thường hay tới đó để nghe cô tâm sự. Ta lén lút điều tra thì mới biết đó là con, vị hôn thê của Tiểu Vũ."

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, cô cũng đã từng hiểu lầm rằng anh yêu

người con gái khác nhưng quanh đi quẩn lại một vòng cô lại là người con gái anh yêu.

" Tôn tử tử xinh đẹp mỹ miều ới ời ời!" Tiếng nói ngọt như mật của ai đó cắt đứt mạch vỡ câu chuyện.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì sờn cả da gà.

Bạch Ngạn Lâm nhìn thấy cô thì ngạc nhiên, " Bà chị ở đây làm gì vậy?"

" Ai cho con nói vậy với chị dâu hả?" Tôn Lệ không hài lòng với Bạch Ngạn Lâm.

Bạch Ngạn Lâm cười khổ, chỉ tại hắn sinh sau bà cô này ba tháng nên đã nhảy xuống hàng em, bà cô này lấy anh của hắn nên lại lên tót trời mây mới.

" Chị dâu thân mến, chị tới đây làm gì ạ?" Bạch Ngạn Lâm kính cẩn.

Tiêu Tiểu Diệp bụm miệng cười. Tên nhóc này quá thú vị!

" Nhà là nhà của chị, chị tới lúc nào thì anh quản sao?" Tôn Lệ đã thay lời cô.

Bạch Ngạn Lâm không nói gì, Tôn tử tử không dễ chọc.

" Nói đi, anh lại muốn gì hả?" Tôn Lệ nằm lòng được hết chiêu bài của Bạch Ngạn Lâm.

" Tôn tử tử vẫn luôn hiểu người ta. Hôm bữa tử tử tịch thu thiết bị nghiên cứu phóng xạ của người ta, bây giờ có thể trả chưa ạ?" Bạch Ngạn Lâm ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh mẹ.

Phóng xạ ư? Sao thằng nhóc này lại chơi cái thứ đồ đó chứ. Tiêu Tiểu Diệp nghĩ thầm, trước đây cô đã từng được xem nghiên cứu phóng xạ, kinh hãi vô cùng.

" Không trả là không trả. Thứ đồ đấy con đừng hòng mà xin mẹ." Tôn Lệ mặt vẫn lạnh tanh.

Bạch Ngạn Lâm dời ánh mắt sang Tiêu Tiểu Diệp, ngụ ý là làm lung lay ý chí của Tôn tỉ tỉ.

" Đừng có đánh ánh mắt nhiều, hồng giác mác đấy." Tôn tỉ tỉ vẫn rất tỉnh.

Tiêu Tiểu Diệp đành cười trừ.

Điện thoại reo. Tiêu Tiểu Diệp nhìn người gọi đến, nhỏ giọng nghe máy.

" Bà xã, anh nhớ em." Tiêu Tiểu Diệp bất cẩn bật loa ngoài thế là tất cả mọi người đều nghe được thanh âm nịnh nọt của Bạch Niên Vũ.

" Ôi trời con trai cưng của tôi." Tôn tỉ tỉ nghe được tiếng con trai thì mừng rỡ.

" Tôn tỉ tỉ." Bạch Niên Vũ nghe được tiếng mẹ, cũng trả lời lại.

" Tiểu Diệp đang ở chỗ mẹ." Tôn tỉ tỉ nói.

Bạch Ngạn Lâm đen mặt, tại sao anh nói " Tôn tỉ tỉ" thì không có phản ứng mà cái tên người ngoài hành tinh kia chỉ nói một câu mà mặt mày đã rạng rỡ vậy.

" Mẹ chăm sóc con dâu mẹ chu đáo vào nhé!" Bạch Niên Vũ dặn dò.

" Tôi còn chưa hỏi tội anh vì sao để con dâu bảo bối của tôi gầy đây đấy."

" Vận động nhiều quá." Bạch Niên Vũ mặt dày vô sỉ nói.

Tôn tử tử nghe xong thì mắt sáng hẳn còn Tiêu Tiểu Diệp muốn đào một cái hố để chui.

Bạch Ngạn Lâm không chịu nổi rời đi.

" Khụ khụ, hai đứa dù sao cũng là nên chú ý an toàn." Tôn Lệ nhẹ nói.

" Người ta an toàn lắm đấy chứ." Thanh âm cười cợt của Bạch Niên Vũ khiến cho Tiểu Diệp càng thêm đỏ mặt.

Vũ ca, rốt cuộc dây thần kinh xấu hổ của anh bị đứt rồi sao?

" Thôi, mẹ cho con gặp bà xã với."

Tôn Lệ cười cười, đưa máy cho Tiêu Tiểu Diệp rồi trả lại không gian cho đôi vợ chồng.

" Có chuyện gì?" Cô hắng giọng.

" Nhớ anh không?" Bạch Niên Vũ dịu dàng hỏi.

" Không nhớ." Cô dứt khoát trả lời.

" Thôi nhớ thì cứ nói đi, giấu diếm làm gì. Có phải đêm nào cũng ôm gối nhớ về anh không?" Mặt đã dày thì muôn đời vẫn dày.

" Đêm nào em cũng gắn ảnh anh trên tường rồi dùng phi tiêu đâm thẳng."

" Chả trách anh ngủ không yên giấc, trong đầu lúc nào cũng hiện ra hình ảnh em vừa ném phi tiêu vừa nói nhớ anh."

Qua đây tôi cũng xin trình trọng thông báo, Vũ đại gia đã bị hỏng dây thần kinh rồi.

" Lạy hồn."

" Anh ngày nào cũng nhớ em. Nhớ em nhiều lắm." Vũ ca nghiêm túc nói.

Tiêu Tiểu Diệp xúc động, " Thực ra thì có hơi nhớ."

" Chỉ cần em nhớ là trái tim anh đã ấm rồi."

" Trái tim lúc nào chả ấm." Đừng có sến sẩm với bác sĩ nha.

" Nghĩ tới em là anh đã như axit sunfuric gặp nước."

" Sao anh chưa chết?"

Vũ sến sẩm tắt ngòi. Vợ anh không thể lãng mạn được.

" Ba ngày nữa ta về, nương tử ở nhà nhớ chờ ta, đừng hồng hạnh vượt tường." Bạch Niên Vũ nản chí.

Tiêu Tiểu Diệp rất vui khi nghe tin anh về nhưng mặt thì giọng điệu thì vẫn không đổi, " Ta vốn dĩ đã vượt tường."

" Hồ cá nhà anh lâu rồi chưa có gì vào bụng cá." Vũ vẫn rất soái.

" ... "

" Cơ thể đã không đau nữa đúng không?" Vũ ca ân cần.

" Không còn."

" Giữ gìn sức khoẻ chờ anh về!"

(Anh về làm gì mà cần giữ gìn sức khoẻ vậy. * cười*)

Tôn tỉ tỉ không nhịn được cười khế, con trai và con dâu của bà quá ngọt ngào mà.

" Tôn tỉ tỉ, nghe trộm người khác là không được nha." Bạch Ngạn Lâm đột nhiên nói.

Tôn Lệ hốt cả hên, giật nảy, vuốt vuốt ngực.

" Có tật thì giật mình mà." Bạch Ngạn Lâm cười rồi rời đi.

Quái lạ, rốt cuộc thì Tôn tỉ tỉ là mẹ hay thằng nhãi ranh này là mẹ vậy?

— — — —

(*) Viện Công nghệ Massachusetts (tiếng Anh: Massachusetts Institute of Technology hay MIT) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý.

Chương 77-2: Tâm sự

Gửi tới các bạn không biết tôn trọng tác giả. Tuệ Anh tôi thực sự rất hiền thể mà tại sao ăn ở lại xui xẻo thế. Tôi đăng chương nào lên là các bạn lại bảo "Truyện nhảm", nói thật rất bức mình. Tôi không thừa nhận tôi viết truyện hay, cũng không nói truyện tôi đặc sắc gì cả. Truyện của tôi tôi cứ thích để cho tình tiết nó chậm đấy, không thích nhanh đấy thì làm sao nào!

Tôi không phải vợ đũa cả nắm, có một số bạn rất tôn trọng tác phẩm của tôi, họ thương, động viên tôi khi biết tôi vừa trị bệnh vừa viết truyện, nhưng bên cạnh đó có một số bạn thì chẳng ra làm sao cả. Khẩu vị, sở thích của mỗi người khác nhau, tôi hiểu nhưng các bạn cũng đừng quá đáng, cứ vào nhấn tin cho tôi chê truyện nhảm. Thực sự tôi rất bức bối, đặc biệt còn có người nói "Bạch Niên Vũ chẳng ra làm sao cả."

Một câu xúc phạm nặng nề, nhân vật tôi vất vả xây dựng thì lại bị chê là "chẳng ra làm sao", vậy tại sao ban đầu đã ghét truyện thì còn đọc làm gì. Cứ ra chương nào là lại vào chê truyện.

Tuệ Anh tôi cho dù có hiền thể nào thì cũng không thể chấp nhận được. Cho nên muốn gửi đôi lời tới các bạn mà chê truyện của tôi. Xin lỗi vì đã khiến độc giả yêu thích truyện phải đọc những dòng không hay này của tôi.

Mong các bạn hãy tôn trọng tác phẩm của tôi, nếu có ghét truyện thì cứ để trong lòng kéo lại khiến độc giả của tôi khó chịu.

Cảm ơn và xin lỗi!!!

Lê Phương Tuệ Anh.

Chương 78: Người đàn ông kì lạ

Tiêu Tiểu Diệp sau khi chơi ở Bạch gia nửa ngày thì trở về Tuyết Linh viên. Cô nhìn hàng cây tử đằng tím ngắt trước cửa, miệng bất giác cong lên. Cô chưa từng nghĩ hạnh phúc lại gần cô như vậy.

Cô chưa từng nghĩ mình sẽ yêu Bạch Niên Vũ, cô trước đây đối với nó cũng chỉ là cuộc hôn nhân chính trị không hơn không kém nhưng mà bây giờ thì nó đã trở thành niềm hạnh phúc của cô.

Đời này chẳng ai hiểu được tình yêu đến bao giờ và giông tố tới lúc nào cả.

***

Quả thực là lâu rồi chưa tới bệnh viện, Tiêu Tiểu Diệp có hơi nhớ nghề. Cho nên sáng nay cô quyết định đi làm. Bệnh viện vẫn như vậy, ồn ào, tấp nập đầy mùi thuốc khử trùng. Cô tới khoa của mình, mặc đồ bác sĩ vào.

"Bác sĩ Tiêu." Cô y tá Hạ Na nhìn thấy cô thì hoảng hốt. Vị ma nữ này biến mất suốt hai tháng nay sao lại xuất hiện rồi.

"Hạ Na, lâu rồi không gặp." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười thân thiện.

Hạ Na véo mình một cái cho tỉnh ngủ, sao cái tảng băng nhìn năm không chảy nay lại toả ánh nắng vậy chứ.

"Chị thật sự là bác sĩ Tiêu ư?" Hạ Na xoa xoa đôi má bị mình véo

đỏ.

Đừng nói chứ, cô mới đi có mấy tháng mà bọn họ đã quên mặt cô rồi sao?

" Tôi là bác sĩ Tiêu." Tiêu Tiểu Diệp vẫn cười rạng rỡ.

Hạ Na dụi mắt thêm một lần.

" Bác sĩ Tiêu, em đi khám cho bệnh nhân đây." Hạ Na bối rối, cười gượng nói với cô.

" Làm việc tốt nhé!" Tiểu Diệp tặng thêm một nụ cười.

Hạ Na chạy trốn chạy chết, ma nữ không bao giờ mỉm cười cả....

Tiêu Tiểu Diệp bối rối, sao mấy người này lạ vậy.

Trên đường đi, mấy vị y tá hay bác sĩ thấy cô đều kinh ngạc.

" Ma nữ sao về rồi?"

" Cô ấy cười với tôi kìa, có phải sắp tận thế không?"

Tiếng xì xào bàn tán nhanh chóng lan khắp bệnh viện. Vị băng sơn ma nữ, cháu gái của Chủ tịch đã trở về hơn nửa còn rực rỡ như ánh dương. Trước đây cô kiệm lời như vàng, bây giờ thì gặp ai cũng chào hỏi. Rốt cuộc là vị này vừa bị dập đầu sao?

" Đây Diệp cầu, ở nhà an nhàn không ở, tới đây làm gì?" Cung Ân Thần là người duy nhất không bị mấy hành động kia của cô làm cho kinh động, ngược lại còn vênh mặt hỏi.

" Nhớ nghề." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Trời hôm nay cũng không phải quá nóng, chẳng phải quá lạnh. Hay cậu tới chỗ khoa thần kinh khám thử xem có bị hỏng gì không?"

Cung Ân Thần lấy tay áp lên trán của Tiêu Tiểu Diệp, còn rất thân thiện nhắc nhở.

Tiêu Tiểu Diệp chẳng biết nói gì, mặt đơ cứng. Yêu nghề cũng là tội sao?

" Ở nhà yên ổn không ở, chạy tới cái nơi suốt ngày máu me thuốc thang này. Cậu có biết bây giờ sắp tới tết rồi không? Toàn là bệnh nhân cả thôi: không tai nạn thì say rượu, không say rượu thì đánh nhau..." Cung Ân Thần buồn chán nói, " Riêng tháng này tôi đã khâu gần ba trăm mũi khâu rồi. Mà cái khoa sản thì còn kinh hơn, người tới nườm nượp chỉ để xem giới tính thai nhi về báo cho liệt tổ liệt tông. Họ không biết chính phủ cấm xem sao?"

Tiêu Tiểu Diệp nghe tới đây thì mặt hơi đượm buồn nhưng vẫn mỉm cười. " Ổn ào mới là cuộc sống."

" Thế tại sao họ lại hay quảng cáo: yên bình là hạnh phúc của cuộc đời?"

Tuyệt không bao giờ nói lí lẽ với mấy người nhận thức cao.

" A...." tiếng hét từ đâu bỗng vang vọng lên.

Tiếp sau đó là cảnh bác sĩ và bệnh nhân chạy toán loạn. Vệ sĩ cũng bắt đầu chạy tới.

Tiêu Tiểu Diệp và Cung Ân Thần tới xem đã xảy ra chuyện gì?

Một bệnh nhân trung niên đang cầm dao cắt trái cây chĩa về phía Hạ Na. Miệng không ngừng quát, " Thả tao ra!"

Là bệnh nhân tâm thần sao?

" Ông ta đã thoát rồi, báo cáo với thiếu gia ngay." Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy vệ sĩ đứng cạnh mình nói qua bộ đàm. Rốt cuộc là bệnh nhân kia có thân phận gì mà phải báo cho tận Lâm Thiên Dương vậy?

" Thả nhanh không tao giết cô ta." Bệnh nhân kia hét lớn, con dao đã đặt tới chỗ cổ của Hạ Na.

Tiêu Tiểu Diệp không thể làm ngơ, xen qua đám đông, lạnh lùng đi tới.

" Vị tiên sinh này, ngài có thể bình tĩnh được không?"

Người đàn ông kia nhìn thấy cô, khuôn mặt từ giận dữ bỗng chuyển sang kinh ngạc rồi lại tái xanh. Con dao trong tay dần rời xa vị trí cổ của Hạ Na.

Tiêu Tiểu Diệp khế tới gần.

Vệ sĩ thấy vậy thì cản cô, cô xua tay.

" Ông có thể nói cho tôi là đã có chuyện gì không?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ hỏi.

" Tiểu Yến!" Giọng nói yếu ớt của ông ta cất lên, đáy mắt hình như đã đỏ.

Tiêu Tiểu Diệp hơi giật mình, " Tiểu Yến" chẳng phải tên mẹ cô sao?

" Keng..." con dao rơi xuống sàn nhà. Hạ Na vùng ra khỏi người đàn ông kia.

Còn ông ta thì vẫn nhìn chăm chăm Tiêu Tiểu Diệp như là để tìm kiếm bóng hình ai đó.

" Tiểu Yến!" Ông ta bỗng nhiên hét lên, rồi nhặt con dao, định đâm vào người mình thì Tiêu Tiểu Diệp đã phản ứng nhanh nhạy đá văng con dao kia ra. Vệ sĩ bắt được thời cơ vội khoá trụ tay của người đàn ông kia.

" Cô không phải Tiểu Yến." Người đàn ông kia nhìn cô, gào lên.

" Tôi nhận bao giờ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

Người đàn ông như nhận ra điều gì, cười lớn, " Cô là...."

Ông ta chưa kịp nói xong thì đã bị vệ sĩ đánh ngất rồi đưa đi. Tiêu Tiểu Diệp vẫn nhớ tới nét mặt của ông ta khi nói. Cười nhạo, sợ hãi vào còn có cả bi thương.

" Diệp cầu, cậu nhất định phải tới khoa thần kinh ngay." Cung Ân Thần đi tới chỗ cô, vỗ vai.

" Sợ nơi đó không chứa chấp nổi tôi." Tiêu Tiểu Diệp cười. (Sao càng ngày càng thấy giống Vũ ca vậy?"

***

Tiêu Tiểu Diệp tới khoa sơ cứu để hỏi han tình hình Hạ Na. Lúc này Hạ Na may mắn bị dao cứa nhẹ qua một chút, vết thương không sâu, chỉ là do tinh thần bị chấn động nên bây giờ vẫn còn run rẩy.

" Bác sĩ Tiêu, cảm ơn chị đã cứu em!" Hạ Na thấy Tiêu Tiểu Diệp thì mừng rỡ.

" Có gì đâu." Tiêu Tiểu Diệp bình thản.

" Bệnh nhân kia là ai vậy?" Cung Ân Thần hỏi.

" Ông ta ở tầng bảy, tại căn phòng cuối cùng luôn được vệ sĩ bảo vệ đó. Em nhận chăm sóc ông ta, sáng nay, lúc em đang cắt tóc cho ông ta thì bỗng nhiên ông ta cướp con dao rồi uy hiếp em. Mấy người vệ sĩ kia dường như kiêng dè cái gì đó nên không động thủ. Rồi sau đó..." Hạ Na nghẹn ngào nói.

Tầng bảy, khách VIP...

" Ông ta rốt cuộc bị gì?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Em không biết. Em chưa từng được nhìn thấy bệnh án, bác sĩ chính là viện trưởng Hàn. Mỗi sáng em chỉ tới tiêm thuốc an thần và chăm sóc cho ông ta thôi." Hạ Na lắc đầu.

Không có bệnh án....

Tiêu Tiểu Diệp dăm chiêu.

" Ngày nào ông ta cũng như điên, lắm bầm nói cái gì mà " Tôi không giết", " Hoa hồng sắt." Hạ Na nói.

Tiêu Tiểu Diệp chấn kinh, " Hoa hồng sắt", loại độc đang ở trong cơ thể cô và chính nó năm xưa đã cướp đi sinh mạng của mẹ cô và Bạch lão gia. Người đàn ông kia biết, lúc này còn nhắc tới tên mẹ cô rất thân mật. Chẳng lẽ ông ta quen với nhóm người nghiên cứu sao?

Liệu rằng cái chết của bọn họ có liên quan tới người đàn ông kia?

"Em có biết ông ta tên gì không?" Tiêu Tiểu Diệp vội hỏi.

" Em không biết, chỉ loáng thoáng hình như có chữ " Đơn"." Hạ Na nói.

"Đơn" ư? Cô hình như đã từng nghe tới cái tên này, rốt cuộc là ở đâu....

***

" Đây Diệp cầu, cậu thần thờ hơn nửa tiếng rồi đấy." Cung Ân Thần lay mạnh cô, phàn nàn. " Có chuyện gì sao?"

Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu cười nhạt.

" Hiếm lắm mới thấy bệnh viện xảy ra vụ như thế này đấy. May mà không tổn hại gì." Cung Ân Thần vừa viết bệnh án vừa nói chuyện.

" Cậu nói xem người có thân phận thế nào mới có thể bị bảo mật gói vậ." Tiêu Tiểu Diệp cầm cốc nước uống.

" Đây là bệnh viện của gia tộc cậu chứ có phải tôi đâu mà tôi biết." Cung Ân Thần thở dài.

Tiêu Tiểu Diệp đặt cốc nước xuống, cố gắng nhớ lại cái tên.

" Nhưng mà để có như vậy thì bệnh nhân có hai trường hợp: nhân vật quan trọng không muốn xuất đầu lộ diện và kẻ mang bí mật động trời." Cung Ân Thần nhàn nhạt buông lời.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, để có sự bảo mật như vậy đúng là chỉ có hai trường hợp. Nhân vật quan trọng thì ông ta không phải đâu, bởi như vậy thì Hạ Na cũng phải biết được chút ít thân phận. Vậy chỉ có thể là trường hợp hai, dù sao thì Tĩnh gia cũng là hắc đạo nên có bí mật cũng là bình thường nhưng quan trọng là bí mật gì.

Chương 79: Tôn Niệm Hàn

Tiêu Tiểu Diệp ngồi suy nghĩ cho đỡ buồn.

" Diệp cậu này." Cung Ân Thần gọi.

"..." Không phản ứng.

" Tiêu Tiểu Diệp!" Cung Ân Thần réo lên.

" À ừ, có chuyện gì thế?" Tiêu Diệp giật mình.

Cung Ân Thần thở dài, dường như cô có điều gì rất khó nói. Nét mặt hơi gượng gạo.

" Nói đi." Cái bà cô này gọi cô mà chẳng nói gì thế.

" Cậu đã từng nghĩ lí do tại sao Tôn Niệm Hàn rời bỏ cậu chưa?"
Cung Ân Thần nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Cô chưa từng nghĩ tới một lần nào, năm ấy cô tận mắt nhìn thấy anh ta hôn người con gái khác cho nên chứng cứ rành rành rồi.

" Tôi không muốn nghĩ." Cô bình thản nói.

Cung Ân Thần nhìn vẻ thản nhiên của cô, nuốt hết tất cả những gì mà mình đang định nói xuống. " Vậy giả như không có sự việc năm ấy thì cậu có bằng lòng huỷ bỏ hôn ước với Bạch Niên Vũ để đến với Tôn Niệm Hàn không?"

Năm ấy Tiêu Tiểu Diệp đã từng nghĩ rằng nếu như Tôn Niệm Hàn có thể đến tận cùng thì nhất định cô sẽ huỷ hôn ước nhưng mà suy cho cùng đó chỉ là nếu như, vết thương trong lòng đã thành sẹo không thể xoá mờ.

" Quá khứ hãy để nó trở thành quá khứ, đừng bao giờ đào xới nó lên. Mỉm cười và chấp nhận với hiện tại đi. Bởi cho dù có muốn thì hiện tại cũng chẳng thể là quá khứ."

Cung Ân Thần vỗ vai Tiêu Tiểu Diệp, " Vậy cậu hãy hạnh phúc với hiện tại nhé!"

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, cô không biết sau này sẽ như thế nào nhưng bây giờ đối với cô đã đủ mãn nguyện rồi.

" Bác sĩ Tiêu, có ca phẫu thuật loại A ạ! Viện trưởng đã xếp cho cô." Nữ y tá bỗng nhiên đi tới, đưa cho Tiêu Tiểu Diệp bệnh án.

Tiêu Tiểu Diệp xem hồ sơ bệnh án, gạt đầu, ca phẫu thuật này cũng bình thường. Cô rời phòng trực tới chỗ phẫu thuật.

Cung Ân Thần nhìn Tiểu Diệp, đáy mắt đượm buồn. Trên màn hình máy tính hiện có hồ sơ chẩn đoán bệnh, " Tôn Niệm Hàn."

***

Phẫu thuật mất năm tiếng, khi ra khỏi phòng phẫu thuật thì cả người Tiêu Tiểu Diệp đã rã rời, cô thay đồ phẫu thuật, tắm rửa xong xuôi thì cũng đã giữa chiều.

" Tiểu Diệp." Giọng nói như lạ như quen gọi cô.

Cô uể oải quay người. Tôn Niệm Hàn đang mỉm cười như gió xuân nhìn cô. Tuy cười nhưng vẻ mặt của anh vẫn rất kém sắc.

" Có chuyện gì sao?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nhạt.

" Sức khoẻ của em đã ổn chưa? Độc có phát tác không?" Tôn Niệm Hàn không để ý tới điệu bộ xa cách của cô, anh vẫn ôn nhu hỏi thăm.

" Vẫn ổn." Tiêu Tiểu Diệp trả lời ngắn gọn.

Tôn Niệm Hàn đi đến gần cô, nụ cười trên mặt vẫn không tắt. Nhưng anh vẫn giữ khoảng cách nhất định với cô, anh hiểu được thân phận của mình bây giờ, em họ và chị dâu không hơn không kém. Cuối cùng anh đành xoay người rời đi, để lại Tiêu Tiểu Diệp đứng ở phía sau. " Cô ấy đang rất hạnh phúc." Anh tự dặn lòng mình.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hình bóng cô độc của anh, trong lòng ít nhiều cũng có cảm xúc. Hoá ra sau tất cả, quá khứ cũng chỉ là quá khứ.

***

Mê Tình bar...

Ánh đèn mê loạn, tiếng nhạc du dương hoà trong bầu không khí.

" Họ hỏi tôi vì sao mãi lưu luyến một bóng hình, tôi kể họ nghe về cô gái tôi yêu và tổn thương cô ấy phải chịu."

Trịnh Tần đứng hát trông rất chuyên nghiệp. Giọng hát của anh ta trầm thấp, ấm áp. Một người trong phòng đều chăm chú nghe anh ta hát.

" Đừng kể cô ấy nghe về tình yêu tôi dành cho cô ấy..."

Tôn Niệm Hàn cười nhạt, anh cầm li rượu mạnh, uống một hơi cạn sạch. Rượu mạnh nóng bỏng, thiêu cháy vị giác của anh.

Mạnh Lâm ngồi bên cạnh thấy vậy thì lấy li rượu trên tay của Tôn Niệm Hàn, đổ đầy thêm.

" Lão Tôn, tâm trạng hôm nay không vui sao?" Phó Dật hỏi.

Tôn Niệm Hàn lắc đầu, " Vui chứ."

Mạnh Lâm cười, " Vậy thì hát một bài đi."

" Chơi luôn." Tôn Niệm Hàn khẳng khái cười, đứng dậy cướp cái mic trên tay Trịnh Tần. " Lấy anh một bài."

Trịnh Tần ngơ ngác sau đó nét mặt chuyển sang ranh ma hẳn, cầm ipad lên rồi chọn bài.

Tôn Niệm Hàn thấy bài hát, khoé miệng tự giễu. Ánh mắt liếc sang Trịnh Tần, " Chú cố ý phải không?"

Trịnh Tần tỏ vẻ vô tội.

" Vàng trắng khuyết người tình tiều tụy

Anh nâng ly uống cạn trong đêm gió tuyết

Là ai khơi dậy cuộc sống kiếp trước

Khiêu khích lời thị phi

Duyên số đã định đầu thai bao lần

Vẻ cau mày của em khóc cho một tình yêu không trở lại

Cho dù người viết sử đã thành tro tàn

Tình yêu của anh vẫn không chết

Hùng vĩ như ba ngàn dòng nước phía đông

Anh chỉ chọn một khía cạnh tình yêu để tìm hiểu

Chỉ yêu em hoá thân thành bướm."

Tôn Niệm Hàn vừa cất giọng thì đã khiến cho tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe. Bởi vì bọn họ biết, Tôn Niệm Hàn ghét nhất bài "Tóc như tuyết" của Châu Kiệt Luân. Là bởi vì nó liên quan đến mối tình năm năm của anh ta.

"Tóc em như tuyết mượt mà bay đi

Anh ca ngợi cảm kích những ai

Mời ánh trăng rọi sáng làm rõ kỉ niệm

Tình yêu dưới trăng thật hoàn mỹ

Tóc em như tuyết nước mắt rơi vào không gian

Anh đợi chờ ai đã già đi

Thế gian say loạn sự biến đổi của năm tháng

Anh dùng sự hối tiếc để ghi nhớ tình yêu ngàn kiếp dành cho em."

Hát đến đây, giọng của Tôn Niệm Hàn đã khàn khàn lại, nhưng vẫn nghe được sự ghen ngào của anh trong tiếng hát. Kết thúc bài, Tôn Niệm Hàn vẫn đứng đờ đẫn, bàn tay đưa lên mặt, gạt đi giọt lệ vương trên mi.

" Lão Tôn, anh vẫn rất phong độ." Phó Dật vỗ tay.

Tôn Niệm Hàn chẳng nói gì, anh đẩy cửa đi ra ban công. Gió đông hiu hắt thổi, thành phố X hiện ra hào nhoáng khiến cho người ta ngững mộ. Ánh đèn đường, các toà nhà cao tầng nổi bật. Đêm dần buông, sao trên trời cũng chẳng có mấy. Anh lấy trong túi ra một điếu thuốc lá, khó khăn châm lửa rồi đưa lên miệng hút. Vị thuốc cay cay cùng với rượu nặng lúc này quả thật chẳng khác nhau là bao.

" Anh đừng hút thuốc, em không thích một chút nào." Tiếng nói lạnh lùng trong tầng tầng kí ức bỗng nhiên xuất hiện, khiến cho Tôn Niệm Hàn có chút ngưng trệ.

Năm đó, cô nói cô không thích anh hút thuốc, anh liền vì cô cai, nhưng mà năm năm này xa cô, anh đã hút trở lại. Dẫu cho mỗi lần hút đều lại chỉ hút được nửa điếu rồi dập tắt chỉ vì nhớ tới lời của cô. Và lần này cũng không ngoại lệ, anh dập tắt điếu thuốc. Theo thói quen, anh lại lấy chiếc đồng hồ trong túi áo ra nhìn.

Năm năm rồi, cũng gần hai ngàn ngày, anh sống trong dằn vặt và đau khổ. Năm ấy nếu như anh có thể kiên trì đến cùng thì phải chẳng bây giờ đã khác.

" Niệm Hàn, ai cũng được, trừ Tiêu Tiểu Diệp ra." Ngày đó, mẹ anh đã tức giận mắng anh khi anh nói anh yêu vị hôn phu của anh họ mình.

" Con muốn đem danh dự của hai đại gia tộc nhấn xuống bùn sao? Rồi thiên hạ sẽ nhìn nhận Tôn gia chúng ta như thế nào khi em họ lại cướp vị hôn phu của anh mình."

" Nếu con yêu cô ta thì hãy bỏ đi, Tiêu Tiểu Diệp không phải người mà Tôn gia của chúng ta có thể chạm đến."

" Nhớ cho kĩ, cô ta chính là Tiêu Tiểu Diệp, là chị dâu của con."

Tôn Niệm Hàn cười, năm ấy, vì danh dự, vì lợi ích của gia tộc mà anh đã đẩy cô ra xa. Khiến cô tổn thương nặng nề nhưng mà đổi lại bây giờ cô có thể hạnh phúc bên Bạch Niên Vũ, có lẽ như vậy cũng chẳng có gì cả. Suy cho cùng thì người chịu thiệt vẫn là anh.

" Niệm Hàn.." Thanh âm dịu dàng quen thuộc kéo anh ra khỏi suy nghĩ.

Anh khẽ xoay người, Hướng Tư Lan lặng lẽ đứng phía sau nhìn anh. Khuôn mặt cô toát lên sự lo lắng.

" Cô tới đây làm gì?" Tôn Niệm Hàn lạnh nhạt.

" Em thấy khuya rồi mà anh vẫn..." Hướng Tư Lan nhỏ giọng.

Tôn Niệm Hàn phẩy tay, " Lần sau không cần quan tâm tới tôi."

Hướng Tư Lan sắc mặt tái nhợt. Cô nhìn chiếc đồng hồ nơi tay của Tôn Niệm Hàn, ánh mắt căm tức. Tại sao, đã năm năm rồi mà anh ta vẫn luôn hoài niệm về cô ta chứ. Tiêu Tiểu Diệp đã trở thành chị dâu của anh ta rồi mà sao....

" Em không hiểu, năm năm em ở bên cạnh anh vậy mà sao không

thể bằng được Kelly cơ chứ?" Cô mắt mát nói.

Tôn Niệm Hàn nhìn cô, khuôn mặt vẫn lạnh tanh, " Dựa vào việc cô không phải là cô ấy."

Hướng Tur Lan cười khổ, " Nhưng cô ta đã không còn là của anh nữa."

" Tôi không cần cô ấy là của tôi, chỉ cần cô ấy hạnh phúc là được." Tôn Niệm Hàn nói, cũng chính là nhắc nhở bản thân.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói, Hướng Tur Lan cười nhợt nhạt, nụ cười bi thương, " Năm ấy anh lấy em ra làm cái cớ để chia tay cô ta, vậy đã bao giờ anh nghĩ cho em chưa?"

" Năm ấy, tôi đã thực hiện đúng tất cả những gì tôi hứa với cô. Cô cần tiền, tôi đã cho cô tiền. Cô muốn có chỗ đứng trong giới luật sư, tôi đã để cho cô làm luật sư quốc tế."

" Vậy em muốn anh có thể cho em một ít tình yêu, anh đâu có cho."

" Tôi nhớ năm ấy tôi đã nói là cái gì cũng được, trừ tình yêu ra."

Hướng Tur Lan đau đớn, nước mắt chầm chậm lăn trên gò má đẹp đẽ.

Cô đi tới chỗ ấy, giật lấy chiếc đồng hồ rồi thả xuống dưới. Nơi này là tầng hai mươi, rơi xuống đó chỉ có thể là vỡ vụn.

" Cô điên rồi ư?" Tôn Niệm Hàn tức giận, chạy vội xuống ra khỏi đó.

Mấy người trong phòng ngơ ngác nhìn, ngoài ban công, Hướng Tur Lan thì khụy gối ôm mặt khóc nức nở, Tôn Niệm Hàn thì vừa chạy

như điên ra khỏi phòng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôn Niệm Hàn thở dốc chạy ra ngoài đường, đôi mắt anh cố gắng tìm chiếc đồng hồ. Cuối cùng cũng thấy hình bóng của nó, anh chạy tới.

Anh nhặt chiếc đồng hồ, mặt đồng hồ đã bị vỡ. Đáy mắt anh tối lại.

" Tôn Niệm Hàn."

" Két! Rầm!" Anh lao vội ra đường mà không chú ý tới có một chiếc xe đang đi tới.

Máu chảy vào làn tuyết trắng, Tôn Niệm Hàn cố gắng nắm lấy chiếc đồng hồ vỡ nát.

— — — —

Tuệ Anh: Sau bao lâu mất dấu, nam phụ đã có thể xuất hiện.

Chương 80: Đồng hồ

" Bác sĩ Tiêu, khoa cấp cứu vừa tiếp nhận một bệnh nhân bị tai nạn giao thông nghiêm trọng, cần phẫu thuật gấp!" Y tá chạy vội tới phòng trực của Tiêu Tiểu Diệp, hốt hoảng

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu rồi đi tới khoa cấp cứu.

" Bệnh nhân đã được chuyển tới." Y tá nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngược mắt lên nhìn, cây bút trong tay vô thức rơi xuống.

Tôn Niệm Hàn một người toàn máu được đưa vào.

" Chấn thương nghiêm trọng ở vùng đầu, ở vùng bụng có dấu hiệu xuất huyết." Hộ sĩ báo cáo tình hình với cô.

Tiêu Tiểu Diệp trấn tĩnh lại, " Chuyển vào phòng phẫu thuật."

" Vâng." Hộ sĩ gật đầu.

" Bác sĩ, chiếc đồng hồ này bệnh nhân nắm rất chặt."

Tiêu Tiểu Diệp đi tới, ánh mắt thất thần. Đồng hồ, là chiếc mà năm năm trước đã bị cô vớt lại tại tượng " Ba lời nói dối", bây giờ nó đang nằm trong lòng bàn tay anh.

" Tiểu....Diệp...." Tôn Niệm Hàn mấp máy nói.

Tiêu Tiểu Diệp đưa tay xuống tay anh, từ từ lấy chiếc đồng hồ ra. " Chuyển ngay." Cô hét lớn với hộ sĩ.

" Vâng."

Phòng phẫu thuật....

" Chấn thương sọ não mạnh ở vùng bên trái, phổi dập, mất máu quá nhiều." Tình trạng của Tôn Niệm Hàn bây giờ rất không khả quan. Chấn thương quá nặng.

" Ngân hàng máu đã cung cấp nhóm máu ta cần."

" Bác sĩ Tiêu, phần đầu đã được xử lí gọn."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Ca phẫu thuật này tỉ lệ thành công bằng với tỉ lệ thất bại. Cho nên rất cần phải bình tĩnh. Nội thương và ngoại thương đều ảnh hưởng tới các cơ quan.

" Huyết áp..."

" Nhịp tim..."

Mười ba tiếng trong phòng phẫu thuật, mười ba tiếng giành giật sinh mạng từ trong tay tử thần, cuối cùng thì Tôn Niệm Hàn đã qua khỏi cơn nguy hiểm. Tiêu Tiểu Diệp đi thẳng về phòng tắm, nước ấm xoa trên từng tắc da tắc thịt của cô, đôi tay cô bây giờ vẫn còn hơi run.

Chiếc đồng hồ dính máu đặt gọn ghẽ trên bàn làm việc. Mặt đã bị vỡ nát, kim đồng hồ đã dừng lại. Tiểu Diệp ánh mắt không rời khỏi nó. Tại sao chiếc đồng hồ này lại ở trong tay của Tôn Niệm Hàn, hơn nữa còn được nắm rất chặt nữa.

Reng....

Chuông điện thoại reo lên, Tiêu Tiểu Diệp cầm lên, nhìn tên người gọi thì ánh mắt dịu lại.

" Diệp, anh nhớ em." Giọng nói trầm ấm của Bạch Niên Vũ rót vào trong tim cô.

" Anh gọi em hơn 120 cuộc gọi nhưng em không nghe máy. Em là định bức tử anh sao?" Bạch Niên Vũ vẫn tiếp tục nói.

Tiêu Tiểu Diệp mở lịch sử cuộc gọi, rất nhiều cuộc gọi nhớ, đều là của anh.

" Tối qua có bệnh nhân cấp cứu, em phải phẫu thuật." Cô nói.

" Anh biết, là Tôn Niệm Hàn." Thanh âm đè nén qua điện thoại.

Tiêu Tiểu Diệp hơi sững người, anh thế mà lại biết.

" Em cũng mệt rồi, nghỉ đi nhé!" Bạch Niên Vũ cười, " Dù sao thì anh vẫn yêu em."

Cô nghe thấy câu cuối thì trái tim ấm hẳn.

" Chờ anh." Bạch Niên Vũ nhẹ nói rồi tắt máy. Nhưng mà vị này hiện tại đã đứng trên tầng thượng của bệnh viện rồi.

****

London, Anh...

Bạch Niên Vũ nắm chặt điện thoại, sắc mặt âm trầm suy tư.

" Tôn thiếu khi đi vào vẫn còn nắm chặt chiếc đồng hồ ấy." Thần Dực toát mồ hôi lạnh.

Cả ngày, lão đại cứ cầm lấy điện thoại, gọi không biết bao nhiêu cuộc. Sắc mặt lúc đấy rất kinh khủng, sai anh trong năm phút phải báo cáo về phu nhân. Nghe báo cáo xong thì mặt đen như mực.

" Việc chế thuốc giải tới nào rồi?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Đã xong rồi ạ." Thần Dực nói.

" Về Trung Quốc." Ngắn gọn, dễ hiểu.

***

" Mẹ Tiểu Diệp, ba nuôi đâu ạ?" Tiểu Mạn Thầu ngồi bên cạnh cô, luôn miệng hỏi.

" Ba đi công tác." Tiêu Tiểu Diệp vừa viết bệnh án vừa trả lời.

" Mẹ không biết đâu, con bây giờ rất nổi tiếng đấy." Tiểu Mạn Thầu cầm một tập giấy màu hồng ra. " Các chị ở lớp đại học cứ suốt ngày tìm con nhờ con đưa cái này cho ba nuôi."

Bút trên tay Tiêu Tiểu Diệp dừng lại. Cô cầm lấy đồng thư tình kia, ánh mắt nảy lửa. Xách, tất cả đều nằm gọn trong thùng rác.

" Ới!" Tiểu Mạn Thầu ngạc nhiên.

" Mẹ là vợ ba nuôi đương nhiên có quyền quản lí đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười.

" Dạ, mẹ Tiểu Thần hôm trước còn kinh hơn nữa cơ. Mẹ thấy có cái cô xấu xí cứ khóc lóc kể lể với ba, mẹ cho thẳng một cốc nước vào mặt. Đêm ấy ba phải ngủ ngoài ghế." Tiểu Mân Thầu kể.

Tiêu Tiểu Diệp cười, gia đình nhỏ kia cũng chẳng yên tĩnh là bao.

" Ba nuôi..." Tiểu Mân Thầu đột nhiên reo lên rồi leo xuống ghế rồi chạy thẳng về phía cửa.

Tiêu Tiểu Diệp xác định mình không nghe lầm, quay người lại.

Bạch Niên Vũ mặc thân tây trang màu đen lịch lãm đứng ở cửa ôm Tiểu Mân Thầu.

Tưởng rằng ngày mai anh mới về mà.

" Nhớ anh không?" Bạch Niên Vũ cười rạng rỡ.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy anh thì trong tâm rung động. Bạch Niên Vũ về rồi...

***

" Cậu xem chúng ta mới đó mà đã 34 cả rồi. Mười tám năm quen nhau, cùng chung hoạn nạn, không ngờ nhanh thật." Thẩm Hạ Thiên cầm li rượu hướng về phía Bạch Niên Vũ, giọng đã hơi khàn.

Bạch Niên Vũ tiếp rượu, " Trong số bốn người tôi, cậu, Lâm Thiên Dương và Chấn Tường Dạ thì cậu là người số tốt nhất. Trong khi chúng tôi bây giờ chẳng hề có một đứa con thì cậu đã có một tiểu phiến phúc năm tuổi."

Thẩm Hạ Thiên cười, " Muốn có được thì phải cật lực cố gắng."

Bạch Niên Vũ cười lớn.

" Tôi và Tiểu Thần, dùng mười lăm để hận nhau. Bây giờ dùng cả đời để bù đắp. Còn cậu và Tiểu Diệp?" Thẩm Hạ Thiên lại rót thêm một li.

" Tôi dùng mười năm để chờ cô ấy quay đầu lại, dùng cả cuộc đời để nâng niu cô ấy. Còn cô ấy dùng mười năm để cho tôi một bóng lưng và cả đời chưa chắc đã bên tôi mãi." Bạch Niên Vũ giọng trầm xuống.

" Vẫn canh cánh trong lòng chuyện Tôn Niệm Hàn ư?" Thẩm Hạ Thiên hỏi.

" Năm ấy, Niệm Hàn vì gia tộc mà từ bỏ tình yêu. Giả dụ như không hề có chuyện ấy thì tôi và Tiểu Diệp bây giờ vẫn chỉ là hai kẻ xa lạ, không chừng đã huỷ hôn ước trở thành em dâu, anh họ rồi." Bạch Niên Vũ nói.

" Chắc chắn, Tiểu Tiểu Diệp là một người nghiêm túc. Chuyện của năm ấy, Tôn Niệm Hàn tổn thương cô ấy chính là sự thật, cho dù có là tốt cho cô ấy thì vẫn là tổn thương." Thẩm Hạ Thiên nói, " Giống như tôi năm ấy đối xử với Tiểu Thần vậy. Tôi dùng cách ác độc để bảo vệ cô ấy nhưng suy cho cùng vẫn là tổn thương cô ấy."

"...."

" Cậu nói xem, mặt thì đẹp trai, gia thế hiển hách, lại có một cái hồ cá vì diệp thế thì chẳng lẽ Tiểu Diệp lại không đổ cậu sao?"

"...."

***

" Nghe nói Tôn Niệm Hàn tai nạn à?" Cung Ân Thần vừa rửa rau vừa hỏi Tiểu Diệp.

" Ừ." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Cảm thấy thế nào?"

" Hơi run, vì chiếc đồng hồ." Tiêu Tiểu Diệp trả lời ngắn gọn.

" Cậu yêu Bạch Niên Vũ hay Tôn Niệm Hàn?" Cung Ân Thần ngừng rửa rau, quay sang nghiêm túc nói với cô.

" Bạch Niên Vũ." Tiêu Tiểu Diệp trả lời ngay.

Vị nào núp ở phía sau tường trái tim lỡ đi một nhịp.

" Tại sao cậu lại thích anh ấy?" Cung Ân Thần nhìn thấy Bạch Niên Vũ, miệng giao hoạt hơn.

" Tại sao ư? Vì đầu óc tôi có vấn đề." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Bạch Niên Vũ u ám.

" Chính vì đầu óc tôi có vấn đề nên mới thích cái người suốt ngày chẳng biết liêm sỉ là gì, chính là thích cái người có một quá khứ đau buồn, và chính vì đầu óc tôi có vấn đề nên trong trái tim chỉ nhớ tới anh ấy." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

Mặt trời lên cao vời vời, chiếu sáng tâm hồn của Bạch Niên Vũ.

"Ồ. Bạch Niên Vũ, anh đứng đấy có mỏi chân không?" Cung Ân Thần xảo quyệt cười.

Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ quay người lại. Bạch Niên Vũ mỉm cười nhìn cô.

" Em vừa nói gì vậy?" Bạch Niên Vũ tà ý nói.

" Đầu óc em có vấn đề." Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

" Ừ, đầu óc anh rất tinh táo.(*)" Không ăn nhập gì cả.

Tiểu Mạn Thầu nhàm chán ngồi xem cảnh thổ lộ sến sẩm của hai người kia, ngao ngán. " Người lớn đúng thật là khó hiểu."

Thẩm Hạ Thiên xoa đầu cậu con trai của mình, " Sau này con sẽ hiểu, thế giới của người lớn như thế nào."

" Bao nuôi đúng không ạ?" Tiểu Mạn Thầu chớp chớp đôi mắt to tròn.

Thẩm Hạ Thiên cứng mặt, là ai đã dạy cho con trai anh thành ra thế này?

Bạch Niên Vũ cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

***

Sau khi ăn cơm ở nhà Cung Ân Thần, Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ cùng nhau rời đi.

" Em có muốn đi đâu không?" Bạch Niên Vũ âu yếm hỏi.

" Lâu rồi em chưa thăm mẹ và Tiểu Dương." Tiêu Tiểu Diệp dựa vào lồng ngực ấm áp của anh.

" Vậy chúng ta cùng đi nhé!"

Nghĩa trang khi trời sấm tối đúng là khiến người ta lạnh tóc gáy nhưng đối với hai người lại là nơi bình yên.

Tiêu Tiểu Diệp đặt bó hoa xuống, mỉm cười.

" Em vẫn thắc mắc, anh đứng ở chỗ nào?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

Bạch Niên Vũ chỉ cho cô, ở phía sau, cách chỗ mẹ cô ba dãy. Không xa nhưng cũng chẳng gần, vừa vặn chỉ trỏ lại cho nhau bóng lưng.

" Gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời." Tiêu Tiểu Diệp thở dài.

" Có lẽ đấy là thiên ý. Ông trời muốn anh dùng cảm giác nhớ nhưng mười năm để yêu em cả đời." Bạch Niên Vũ ôm cô.

(Tuệ Anh: hai anh chị giống đừng dọa ma người ta nữa.)

***

Tối hôm ấy, Tiêu Tiểu Diệp vừa tắm xong, mái tóc còn ẩm ướt, cô đưa máy sấy cho Bạch Niên Vũ. Anh cầm lấy, dịu dàng sấy tóc cho cô.

Hơi ấm khô khan từ máy sấy thổi vào từng tế bào da.

" Cũng sắp đến Tết, mình có nên sắm sửa gì không anh?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Nhà mình còn thiếu gì sao?" Bạch Niên Vũ hỏi lại.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, Tuyết Linh viên chẳng thiếu gì cả. Cả một

khối thiết kế đồ sộ thế này mà.

" Anh chưa từng sắm sửa gì cho Tết cả, cứ mỗi khi Tết đến là anh lại về ăn bám Bạch gia vài ngày." Bạch Niên Vũ bộc trực.

" Em cũng chỉ thường hay phụ giúp bà và cô thôi." Tiêu Tiểu Diệp cùng chung cảnh ngộ.

" Mà em không thấy lạ sao? Chúng ta có hôn ước, gia đình lại thân nhau mà chẳng gặp nhau bao giờ nhỉ?"

Nói mới thấy đúng, mười bảy tuổi cô đi du học, hai mươi bốn tuổi cô mới về nước. Dù là vậy thì Tết cũng chẳng bao giờ thấy mặt vị hôn phu của mình.

" Thiên ý." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Em không hiểu kì vì sao chúng ta có hôn ước với nhau sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

Lắc đầu, cô chỉ biết khi cô mười bốn, cô chính thức có vị hôn phu.

" Anh cũng chẳng biết, khi anh hai mốt tuổi, mẹ bảo anh có vị hôn thê, là em của Lâm Thiên Dương." Bạch Niên Vũ tắt máy sấy.

" Chắc phải về hỏi mấy vị lão bối." Tiêu Tiểu Diệp nói.

— — —

(*) Tiêu Tiểu Diệp không đề cập tới về sau, nhưng Bạch Niên Vũ lại nghe được cho nên ý anh ở đây là anh tỉnh táo để nghe rõ lời thổ lộ của cô.

Chương 81: Tôi sinh ra là để bảo vệ hấn

" Anh không thể chắc chắn được bao giờ thì Erik lại xuất hiện nhưng em yên tâm, cho dù chỉ là tiềm thức thì anh cũng sẽ bảo vệ em." Trước đây khi ở Anh, Bạch Niên Vũ đã từng nói với cô như vậy, anh lo sợ anh không kiềm chế được mình mà gây hại cho cô.

Nhưng...

Có một lần, Tiêu Tiểu Diệp đi dự tiết giảng của Mr.Bkosam, một giáo sư tâm lí, trong đó, ông ấy đã nhắc đến về đa nhân cách: " Nhân cách mới được hình thành, chưa chắc đã là xấu, bởi có thể nó sinh ra là để bảo vệ chính thể, không hẳn là đối địch. Con người luôn tồn tại một khoảng, tôi tạm gọi nó là Khoảng Yếu Đuối, thu mình lại vào đó, không muốn đối mặt với áp lực bên ngoài, trong thâm tâm sẽ tự tạo ra cho bản thân một con người mới. Có thể là xấu, cũng có thể là tốt, có thể dung hợp lại, cũng có thể có sự bắt đầu chiếm đoạt chính thể."

Và bây giờ, khi cô đối mặt với một người đa nhân cách, là Bạch Niên Vũ và cũng chính là Erik Krisen. Erik không xuất hiện như những gì cô biết, hấn thỉnh thoảng mới xuất hiện, không phải khi chịu đả kích nào. Một trường hợp ngoại lệ.

" Honey, đừng có phân tích anh như vậy nữa, anh sẽ tự mình đa tình đấy." Erik ngồi đối diện cô, ánh mắt quyến rũ.

Tiêu Tiểu Diệp ho khan, " Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã kéo tôi suýt xuống địa ngục, vậy tại sao sau này anh lại thay đổi như

vậy?"

Erik cười, ánh mắt còn tà mị hơn, " Em đoán xem?"

Tiêu Tiểu Diệp thật muốn ném cho hắn cái gì vào mặt, nếu cô đã biết thì sao còn hỏi hắn làm gì?

"Anh hứng thú với tôi sao?" Cô hỏi.

" Không chắc." Erik lắc đầu.

" Anh định bắt nạt tôi?"

" Tôi đã sớm bắt nạt em rồi."

" ..."

" ... ""

Thế là ngàn lẻ lí do bắt đầu.

" Cho dù là gì thì cũng không phải anh yêu tôi đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp chán nản.

Đáy mắt Erik hơi sửng lại, "Vế sau.... Bingo."

Rầm....

Tiêu Tiểu Diệp té ghế.

Erik đỡ cô dậy.

" Sao có thể thế được, chúng ta còn chưa gặp nhau trước đó." Tiêu

Tiểu Diệp xoa xoa cái mông ê ẩm của mình.

" Em nghe câu: "nhất kiến chung tình" chưa?" Erik hỏi.

" Rồi."

" Em có thể hiểu được về tình yêu của tôi vậy." Erik thản nhiên nói.

Đừng có xạo ông ơi, lần đầu ông nhìn thấy chị ông đã bắn chị một phát rồi.

" Em chưa bao giờ hỏi tôi xuất hiện như nào nhỉ?"

" Cái ngày tôi xuất hiện, chính là ngày mà mẹ tôi hất văng bình nước nóng vào lưng tôi. Người chịu đau đớn về thể xác suốt những quá trình điều trị vết bỏng là tôi. Còn Bạch Niên Vũ thì hắn đã chui vào cái xó xỉnh nào trong trái tim yếu đuối rồi." Erik lạnh nhạt nói.

Tiểu Diệp im lặng.

" Hình xăm lớn hình hoa anh túc ở sau lưng che khuất hết đi vết sẹo nhưng lại chẳng thể che đi nỗi đau."

" Nhưng rồi anh lại chìm vào trong tiềm thức, mười năm sau lại một lần nữa thức dậy. Bạch Niên Vũ đứng trước mọi người là một kẻ cao cao tại thượng, nhưng chỉ hắn mới biết hắn yếu đuối chừng nào."

" Nhưng kể từ khi hắn gặp em, tôi đã hạn chế xuất hiện. Cũng có thể hiểu, Bạch Niên Vũ chính là vì em mà thay đổi."

" Tris tự sát, hắn tự trách bản thân vì chính cái vòng cổ chứa độc hắn tặng cho Tris đã khiến cho em ấy đại đột. Lần này tôi lại xuất hiện. Em luôn nghĩ Bạch Niên Vũ hắn ta mạnh mẽ ư? Nhảm rồi. Em nghĩ

tôi xuất hiện là để hại hấn ư? Thực ra tôi sinh ra là để bảo vệ hấn."

Erik ánh mắt trầm âu nhìn cô, Tiêu Tiểu Diệp không hề thấy bóng dáng của Bạch Niên Vũ đâu cả. Như thể đứng trước mặt cô giờ là một người không hề dính dáng đến Bạch Niên Vũ, anh ta không phải là một nhân cách trong tiềm thức, là cá thể độc lập.

" Honey, có thể sau này anh sẽ đi khỏi nơi đây, em sẽ không phải nhìn thấy anh nữa đâu nhưng có thể giúp anh một việc được không? Bảo vệ tốt chính thể của anh, đối xử tốt với Bạch Niên Vũ và... anh nợ em một lời xin lỗi." Erik ôm lấy Tiêu Tiểu Diệp, cô cảm nhận được hơi thở gấp gáp của anh và cả chút ôn nhu không vốn có.

Erik đẩy cô ra, hai tay ôm lấy đầu, thét lên rồi ngã khụy xuống.

Tiểu Diệp đi tới đỡ anh lên, cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, là Bạch Niên Vũ.

" Diệp,..." Bạch Niên Vũ khàn giọng.

" Em ở đây." Tiêu Tiểu Diệp ôm chặt anh.

" Hấn ta chắc đi rồi." Bạch Niên Vũ nói nhỏ.

" Đi rồi càng tốt, Erik vốn không nên là tiềm thức, anh ấy đáng nhẽ phải là một con người hoàn thiện." Tiêu Tiểu Diệp cố kìm nén nước mắt.

Erik, hi vọng anh sớm có một cơ thể lành lặn, là một con người thật sự.

****

Phiên ngoại: Nhất Kiến Chung Tình

" Chuyến bay JA từ Mỹ..." Tiếng thông báo vang lên khắp cả sân bay.

Erik chậm chậm kéo vali đi xuống. Lần này anh tự do, không thể để cho hối tiếc được. Vốn dĩ là về bằng chuyên cơ riêng của Bạch gia nhưng do tâm tình biến chuyển nên anh quyết định đi như bình thường một lần.

Anh đi lên sắp xếp vali, ngồi an nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên bên cạnh, có người ngồi xuống. Erik ngẩng đầu sang, là một cô gái dường như rất trẻ, khuôn mặt xinh đẹp đằm lẹ.

" Mẹ...con xin lỗi....con về với mẹ!" Cô gái ghen ngào.

Erik cảm thấy hứng thú, rút ra một tấm giấy, đưa cho cô. Cô gái bên cạnh hơi sững người, nhận lấy.

" Cô ổn chứ?" Erik ái ngại.

" Mẹ tôi ngày hôm qua còn ra sân bay tiễn tôi đi du học Mỹ thế mà bây giờ đã sắp hấp hối ở trên giường bệnh." Cô gái bên cạnh nói.

Erik im lặng. Một tình yêu vĩ đại biết bao nhiêu, chẳng bù cho bà mẹ của anh một chút nào.

" Có thể lần này tôi về là để gặp mặt mẹ lần cuối." Cô gái bên cạnh khóc ghen.

Cả quãng đường bay dài suốt gần mười mấy tiếng, cô gái bên cạnh không hề chớp mắt, cứ cầm lấy chiếc vòng cổ.

Erik trong thâm tâm đã dâng lên một cảm giác, có lẽ là đồng cảm,

thương tiếc và cũng có thể là thích.

Bảy ngày sau khi anh về nước, ba mất. Bạch Niên Vũ không chịu nổi cú sốc, lại lần nữa gọi anh ra. Đối với người ba này của Erik, anh không có cảm giác gì.

Lễ tang của Bạch lão gia, là Erik xuất hiện. Hai ngày sau sau khi lễ tang hoàn thành, anh tới nghĩa trang, mới thấy, cũng có một người mất, cũng là một đại gia tộc lớn, và ở đó, có một cô gái mặc đồ đen khóc ngất bên bia mộ.

Nếu không nhầm, chính là cô gái ngày ấy trên máy bay.

Người đợi cô không chỉ có Bạch Niên Vũ mà còn có anh.

Tiền thức lại lần nữa ngủ say. Tỉnh lại đã là mười năm sau.

Cô gái kia bây giờ đã trở thành vợ "anh". Biết là rất nguy hiểm thế nhưng vẫn xông thẳng vào hồ cá mà không để ý tới hơn phân nửa lớp kính đã thu lại. Ngày ấy anh bắt cô, chẳng qua cũng chỉ là dạy cho cô một bài học, trên đời này, không ai là thánh thần cả, không nên mạo hiểm tính mạng mình.

Những lần sau xuất hiện, đối xử tốt với cô, bởi vì anh biết, chính thể của anh đã sắp không còn cần anh nữa. Có thể những lần này là lần cuối.

Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói cho cô biết rằng, thực ra, anh cũng đã đợi cô, đợi mười năm.

Chương 82

Erik rời đi, Bạch Niên Vũ vĩnh viễn là Bạch Niên Vũ, sẽ không còn người thay anh hứng chịu những đau khổ từ xã hội nữa.

***

" Bệnh nhân này có chuyển biến tốt, sức khoẻ đã tạm thời ổn lại." Y tá đưa báo cáo thể trạng của Tôn Niệm Hàn cho Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn người nằm trên giường với một đồng thiết bị y tế, nhíu mày lại, " Tiếp tục theo dõi chỉ số."

Khi cô vừa ra khỏi phòng bệnh thì đã gặp ngay Hướng Tư Lan, cô ta nhìn tiều tụy hơn, mắt sưng mọng.

Hướng Tư Lan cũng nhìn thấy cô, ánh mắt hơi thần thờ. " Kelly.."

" Tôn Niệm Hàn cần người chăm sóc đấy." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

" Cô vẫn như xưa, lạnh lùng chẳng thay đổi. Thế mà vẫn có thể sưởi ấm được trái tim Niệm Hàn suốt năm năm." Hướng Tư Lan cười khẽ, nụ cười khinh bỉ, ghen tị và cả ngưỡng mộ.

" Chuyện xưa nhắc tới làm gì."" Tiêu Tiểu Diệp chẳng để ý tới nụ cười kia, thần sắc vẫn duy trì sự bình tĩnh.

" Hôm qua, chính tôi là người đã ném chiếc đồng hồ kia, anh ấy đã chạy như điên để tìm nó mà không màng tới chiếc xe tải." Hướng Tư

Lan bật khóc.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì tay có hơi run, Tôn Niệm Hàn vì chiếc đồng hồ mà bị tai nạn. Nhưng sau đó cô chỉ cười nhạt rồi lạnh lùng rời đi.

" Năm ấy, tất cả đều là một vở kịch." Tiếng nói chua chát của Hường Tư Lan khiến cho bước chân của Tiêu Tiểu Diệp dừng lại, song cô vẫn tiếp tục đi tiếp. " Thì sao?"

Khi cô vừa bước vào thang máy, vừa vặn gặp một người, cô vẫn nhớ kĩ người này, Lục Ân.

" Bạch phu nhân." Anh ta cười nhìn cô, nhưng trong lời nói thì không có một chút hảo ý nào cả.

" Lục tiên sinh." Tiêu Tiểu Diệp đáp lại cho có lệ.

" Tôi nghe nói lần trước ở bệnh viện đã có một bệnh nhân phát điên." Lục Ân tiếp tục hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp lạnh nhạt, " Ừ."

" Tôi biết tên ông ta đấy, Tử Đơn, một giáo sư rất giỏi, đặc biệt là về nghiên cứu các loại chất." Lục Ân nói.

Tử Đơn... cái tên này rất quen.

Ting... Thang máy báo hiệu tầng cần đến.

Lục Ân đi ra, khéo môi giễu lên một đường cong hoàn hảo, " Gửi lời hỏi thăm tới Bạch Niên Vũ giúp tôi nhé!"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu đáp lễ cho có lệ.

Reng...

" Bạch Niên Vũ, lại có chuyện gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp nghe máy.

" Em không thể nghỉ làm ở nhà với anh một hôm sao? Sáng nay anh tỉnh dậy nhìn bên cạnh không thấy em nên anh rất buồn." Bạch Niên Vũ nói chuyện bằng cái giọng hờn dỗi.

" Em còn phải kiếm tiền để đi bao nuôi anh." Tiêu Tiểu Diệp cười, sao lão công nhà cô đáng yêu thế này cơ chứ.

"" Hay là đổi lại đi, anh bao nuôi em." Bạch Niên Vũ cũng cười.

" Xì. À, em vừa gặp một người, Lục Ẩn, cái vị mà ở nhà hàng ngoại thành dạo trước ấy." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Hắn có nói gì với em không?" Thanh âm Bạch Niên Vũ hơi lo lắng.

" Không, anh ta nhờ em gửi lời hỏi thăm tới anh."

" Ừ, đừng có lại gần hắn nhiều." Bạch Niên Vũ đã dụ đi.

" Vậy thôi nhé, em đi làm đây." Tiêu Tiểu Diệp tạm biệt.

" Khoan đã, sức khỏe em bây giờ vẫn tốt đúng không?" Bạch Niên Vũ vẫn chưa thôi.

" Tốt, sao vậy?"

" Tối nay chúng ta có chuyện." Bạch Niên Vũ nói bằng cái giọng không nghiêm túc chút nào.

Mặt của Tiêu Tiểu Diệp đỏ lên, " Anh thật là!"

" Kim chủ làm việc vất vả nhé!" Bạch Niên Vũ cười, chào tạm biệt cô.

***

Bạch Niên Vũ cầm lọ thuốc giải " Hoa hồng sắt", nghiên cứu đi nghiên cứu lại.

" Nó không ảnh hưởng nhiều tới sức khỏe phải không?" Anh hướng về phía Thần Tự hỏi.

" Không, nó chỉ khiến cho cơ thể của phu nhân tạm thời ngủ yên trong vòng 24h để bắt đầu quá trình lọc độc, sau đó thì sẽ ổn, sử dụng thuốc tiêm trong vòng một tuần là được." Thần Tự giải thích cặn kẽ.

" Gia biết rồi." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Thần Tự thở phào, cuối cùng thì điều canh cánh trong lòng của thiếu gia sẽ đã được nguôi ngoai. Lần này may nhờ có phu nhân Emma và cả cái vị kia nên mới hoàn thành sớm thuốc giải, mà điều thú vị là vị thiếu gia đã thề không bao giờ chạm tới độc thể mà lại vào phòng thí nghiệm hì hục mấy ngày. Quả nhiên, tình yêu có thể làm tất cả mọi thứ biến đổi.

" Thần Dực đâu nhỉ?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Lần trước chẳng phải gia sai anh ta bảo vệ An tiểu thư sao?" Thần Tự gãi đầu.

" Ừ nhỉ." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Thần Tự lắc đầu ngao ngán, tình yêu thật sự có thể khiến cho con người ta trở nên khờ khạo.

" Thần Tự." Bạch Niên Vũ lại gọi tiếp.

" Vâng gia." Thần Tự lại ngao ngán.

" Hồ cá đã lọc nước chưa?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Rồi ạ." Thần Tự trả lời.

" Tốt." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Ba...hai...một

" Thần Tự." Bạch Niên Vũ again hỏi.

" Lại gì nữa gia?" Thần Tự cố tỏ ra bình tĩnh.

" Không có gì cả." Bạch Niên Vũ cười tươi rói. Thuộc hạ của hắn thật dễ bị lừa.

Mặt xị như cái bị, Thần Tự khóc không ra tiếng. Tại sao thiếu gia nhà anh lại có thể thành ra như thế này.

***

Máy bay xé tầng không, xuyên thẳng vào mây. Tòa lâu đài cổ kính dần thu bé lại trong rừng thông xanh biếc.

" Hoàng tử, chúng ta đã chuẩn bị xong ở Trung Quốc rồi ạ!"

William gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn bầu trời ngoài xa.

Trung Quốc, địa bàn béo bở của giới hắc đạo. Nơi này có tận bốn thế lực hắc đạo ở đấy, không kể còn có các băng đảng Mafia lớn nhỏ khét tiếng trong thế giới ngầm. Lần này, William tới đây, nếu thắng trong cuộc chiến thì sẽ nắm quyền được một nửa giới, còn thua thì thất bại, tất cả địa bàn trên thế giới của hắn sẽ bị thu tóm. Lần huyết chiến này, lành ít, dữ nhiều.

" Chấn gia vẫn chưa có động tĩnh gì cả nhưng Hứa, Bạch, Tĩnh đã vào rồi." Thủ hạ thông báo với William.

" Bốn cái gia tộc kia thật rắc rối." William thờ dãi.

" Hoàng tử, hoàng gia gửi chiếu mật lệnh ngài nhanh chóng trở về." Thủ hạ vội vã nói.

" Còn gì nữa không?"

" Nữ hoàng triệu kiến ngài đến cung điện."

William cười khẩy, bà gia kia lại lảm chuyện rồi.

" Nổi máy đi."

Trên màn hình, nữ hoàng nước Anh gương mặt không giấu nổi tức giận, hét lên. " William, quay về ngay cho ta."

" Thừa nữ hoàng muôn phần đáng quý, cháu trai không thể." William lạnh nhạt.

" Mà, nghịch tử, quay về đây. Mà gây ra bao nhiêu chuyện rồi hả, ám sát nhà Krisen, hãm hại Vincent, mà sao có thể độc ác vậy. Lần

này tới Trung Quốc, mày muốn làm gì nữa?" Nữ hoàng vẫn cay nghiệt nói.

"Đương nhiên là mở rộng thế lực rồi. Hoàng gia Anh mang tiếng vua mà lại chỉ là bù nhìn, tôi chính là đang thay đổi." Thanh âm không giấu nổi sự khinh bỉ.

"Mày, tên súc sinh." Nữ hoàng tái mặt.

"Súc sinh ư? Bằng Người sao thừa nữ hoàng! Năm ấy đừng quên lí do vì sao mà mẹ tôi lại chết." William tức giận, ánh mắt hiện lên tia máu.

Nữ hoàng tái mặt, lắp bắp, "Mày...sao lại..."

William khôi phục nụ cười, "Tôi không hiểu tại sao hai mươi ba năm qua bà vẫn ăn ngon ngủ yên được như thế, có khi nào trong giấc mơ, bà thấy mẹ tôi một người đầy máu tim bà không?"

"A...." Nữ hoàng hét lên, tay bà ta đặt nơi lồng ngực, không ngừng gào.

William thoả mãn, tắt màn hình.

Báo ứng.

"Hắn ta là đứa con của thường dân kia phải không?"

"Mẹ hắn chỉ là một nhân viên bán hàng."

"Hoàng tử Vincent là con của nữ công tước Anna, còn hắn chỉ là nghiệt chủng."

William trong đầu hiện lên những ánh mắt khinh bỉ, nụ cười cay nghiệt của những người hoàng tộc năm ấy. Hắn là đứa con của Thái tử nước Anh cao quý và một nữ nhân viên bán hàng. Mẹ hắn không phải là hoàng tộc, thiên kim tiểu thư, công tước nhà nào nên đã bị chèn ép khủng hoảng.

" William, không có mẹ ở bên, con phải tự lập nhé. Nhớ kĩ, con là hoàng tử, phải chú ý." Nụ cười đẹp đẽ nặng nỗi buồn của mẹ, lần gặp gỡ cuối cùng, vĩnh viễn không thể nhìn thấy nữa.

" Hoàng tử, chúng ta?" Thủ hạ khẽ gọi William.

" Tiếp tục tới Trung Quốc. Nếu hoàng gia cứ lảm chuyện, lập tức phản." William lạnh lẽo.

Người đời cứ nghĩ hoàng gia là một nơi cao sang, quyền quý nhưng thực ra bản chất của nó thì thối rửa kinh khủng.

Giống như cách bọn họ nghĩ về William, một hoàng tử tài giỏi, đa tài, nhưng bên trong lại là một con quỷ với nỗi hận ngút trời.

Hay như cách bọn họ biết về cái chết của công nương Mary, nữ công nương là thường dân đầu tiên bước vào gia đình hoàng gia Anh, từng được muôn dân ngưỡng mộ thế nhưng lại tự tử bằng cách cắt cổ tay khi chỉ mới làm dâu được ba năm. Hoàng gia bịt kín hết mọi thông tin về sự thật cái chết, chỉ công bố với mọi người rằng công nương bệnh nặng không qua khỏi.

Hoàng gia không hào nhoáng như vẻ bề ngoài một chút nào

Chương 83: Giấc mộng

" Tức là em chỉ rơi vào trạng thái hôn mê 24h đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp sau khi nghe xong phương pháp giải độc, hỏi lại.

" Ừ." Bạch Niên Vũ gật đầu.

" Anh sẽ ở bên em chứ?" Tiêu Tiểu Diệp dịu dàng hỏi.

" Luôn luôn ở bên em." Bạch Niên Vũ hôn lên trán cô.

Thuốc giải theo dịch truyền vào trong cơ thể Tiêu Tiểu Diệp. Rất đau nha...

Ý thức của cô dần mờ hẳn, nhưng cô vẫn cảm nhận được ấm áp nơi lòng bàn tay.

" Anh chờ em."

— —

" Chị Tiểu Diệp!" Cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi mình ở phía sau, khẽ xoay người lại.

Một cậu thanh niên chừng khoảng hai mươi mấy tuổi đang nhìn cô, cười rạng rỡ. Nhưng, người này...

" Tiểu Dương..." Cô ghen ngào nói.

" Lâu rồi không gặp." Tiểu Dương nhìn cô, mỉm cười.

Khi Tiểu Dương đi, nó mới chỉ mười hai tuổi, bây giờ đã mười năm rồi, nếu vẫn còn, chắc hẳn là đáng về này đây.

Cô ôm chầm lấy Tiểu Dương, thật sự rất chân thực.

"Ba mẹ cũng ở đây." Tiểu Dương nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy đối diện với mình bây giờ là hai bóng hình, mẹ và ba.

Mẹ vẫn đẹp như vậy, nét đẹp ôn hoà, trầm lắng. Cánh tay mẹ đang khoác qua tay của ba, hai người cũng đều mỉm cười nhìn cô.

"Tiểu Diệp!" Thanh âm vừa gần gũi, vừa xa lạ. Mười năm rồi, cô mới nghe thấy giọng mẹ, trong trẻo như suối, dịu dàng, nho nhã.

"Lớn rồi, xinh đẹp hơn." Mẹ đi tới phía cô, vuốt nhẹ mái tóc cô.

Cô ôm lấy mẹ, oà khóc, "Mẹ, con thực rất nhớ mẹ!"

"Mẹ cũng nhớ con rất nhiều." Lâm Tiểu Yến vòng tay ôm cô.

Mùi hoa tử đằng dịu êm thoang thoảng, vòng tay ấm áp của tình mẫu tử gần gũi, thân thương.

"Tiểu Diệp, ba xin lỗi con." Tiêu Cảnh trầm ổn nói, ánh mắt ông chan chứa đầy yêu thương.

"Không, ba không có lỗi, là lỗi của con!" Tiêu Tiểu Diệp nghẹn ngào.

"Chúng ta, không ai có lỗi cả. Tất cả đều là sự đời, sinh li tử biệt mấy ai tránh được." Lâm Tiểu Yến nhẹ nhàng.

Gia đình bốn người trong cõi mộng mơ đoàn tụ. Dẫu cho giây phút này ngắn ngủi khôn cùng nhưng vẫn đủ cho bao năm thương nhớ.

"Làm vợ rồi, nhất định phải chăm sóc cho gia đình của mình." Lâm Tiểu Yến cười, dặn dò cô.

"Vâng ạ." Tiêu Tiểu Diệp nghe lời.

"Đừng có bắt nạt anh rể em nhé!" Tiểu Dương nhanh nhẩu.

"Chị bắt nạt bao giờ cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp uỷ khuất.

"Để anh ấy chờ tận mười năm." Tiểu Dương vạch tội.

"Cái đó.." Tiêu Tiểu Diệp thẹn thùng, "Ai mà biết được chứ."

"Tiểu Diệp, Niên Vũ là người đàn ông tốt, con hãy chăm sóc chu đáo cho nó." Tiêu Cảnh nhắc nhở.

"Vâng." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

"Dẫu cho sau này hai đứa có xảy ra chuyện gì thì nhất định cũng đừng làm tổn thương nhau, đừng bỏ lỡ nhau." Lâm Tiểu Yến khế nói.

"Sau này ư?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn mẹ.

"Đời này, ai biết được điều gì." Lâm Tiểu Yến ôn nhu.

"Đừng như ba mẹ, đến tận cùng vẫn là lạc mất nhau." Tiêu Cảnh hơi đau xót.

Chuyện tương lai, ai biết trước. Bây giờ cứ mỉm cười, cầm tay nhau,

cùng đối mặt với bão dông.

--

" Cô ấy mơ thấy gì mà rơi nước mắt vậy?" Bạch Niên Vũ lau giọt lệ nơi mi cô, ánh mắt ôn nhu.

Tiêu Tiểu Diệp hôn mê cũng đã mười ba tiếng rồi. Nãy giờ cứ thấy nước mắt chảy hoài thôi.

Cốc...cốc...cốc...

" Vào đi!" Bạch Niên Vũ nói.

" Thiếu gia, hoàng tử William đã tới đây rồi!" Thần Tụ khẽ khàng nói, sợ đánh thức người kia.

" Ừ. Mặc kệ hắn đi." Bạch Niên Vũ nhú mày.

" Lần này, chỉ sợ chúng ta không động không được." Thần Tụ lắc đầu.

" Chờ qua năm mới rồi hành động." Bạch Niên Vũ thản nhiên, " Hắn cũng chẳng thể làm việc nhanh thế đâu."

" Vâng." Thần Tụ ra ngoài.

" Quả thật là cây muốn lặng mà gió chẳng chịu yên." Bạch Niên Vũ thở dài, lại tiếp tục ngắm nhìn cô vợ nhỏ.

****

Tiêu Tiểu Diệp lơ mơ tỉnh dậy, ánh sáng màu cam của chiếc đèn ngủ

khiến cô hơi khó chịu.

" Tình rồi sao?" Bạch Niên Vũ vẫn bên cạnh cô, ân cần.

Cô gật đầu.

Bạch Niên Vũ rót li nước, đưa tới cho cô.

Tiêu Tiểu Diệp một ngày không uống nước, cổ họng khát khô.

" Đói bụng." Cô khó khăn lên tiếng, cổ họng hơi khàn.

" Anh nấu cháo cho em, lần này là thật sự." Bạch Niên Vũ cười, còn khẳng định rất chắc chắn.

Cô chẳng nói gì, gật đầu.

Bạch Niên Vũ rời phòng.

Tiêu Tiểu Diệp đi lấy quần áo tắm rửa, dù gì thì hai tư giờ nằm trên giường, cũng hơi khó chịu.

Khi cô tắm xong, cả người đã thư thái hẳn. Cô đi xuống phòng bếp, thật sự muốn xem vị tướng nhà cô nấu ăn thế nào.

Bộ dạng rất chuyên nghiệp, thức ăn đều sắc đầy đủ. Cháo được nấu cẩn thận.

" Niên Vũ, anh học được phép gì mà kinh vậy?" Tiêu Tiểu Diệp chống cằm nhìn anh, ngạc nhiên hỏi.

" Em phải hiểu, trên đời này, tồn tại những người được gọi là thiên tài." Bạch Niên Vũ ngẩng cao đầu.

" Xuống đất đi anh, trên đây thiếu nguồn sống lắm." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Ừ, trên đây chẳng có em, dưới đất có em.(") " Bạch Niên Vũ giẻ miệng.

(") " Cả nguồn sống bỗng chốc thu bé lại vừa bằng một cô gái." Hồ hổ...

" Thôi đi ông tướng." Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ.

Nhìn cái bộ dạng như đầu bếp năm sao không bằng thế thôi chứ cháo chẳng có ngon như tưởng tượng đâu. Nhưng mà vì Bạch Niên Vũ nhìn cô bằng cái ánh mắt rất chi là nồng cháy và hi vọng nên cô ðày găng gượng ăn hết.

" Ngon không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Ngon." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Ừ, anh biết là không ngon rồi. Lần sau anh sẽ cố gắng." Bạch Niên Vũ tỉnh bơ.

"..." Thánh thần thổ địa ơi!

" Tại em diễn dở quá! " Bạch Niên Vũ thành thực nói.

Tiêu Tiểu Diệp: Cần gấp một khoá học diễn xuất.

***

Hôm nay, An Tình được nghỉ học nên cô nhóc hẹn Tiêu Tiểu Diệp đi

chơi.

" Lần trước, chị đột nhiên ngắt xù khiến em rất sợ." An Tình vừa gặp đã bắt đầu kể.

Nói thực chứ lần ấy, quá sốc!

" Chị có sao không?" An Tình cầm tay cô, vẻ mặt lo lắng.

" Sớm đã không sao rồi." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" May mà anh về tới vừa kịp đấy!" An Tình thở phào.

Cô cũng chẳng biết nói gì, vì lần đó khi cô tỉnh lại đã là ở cung điện nguy nga của nữ công tước Emma Krisen rồi.

" Chị à.." An Tình gọi cô.

" Ừ, gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Em dự định sẽ tới Áo để tham gia cuộc thi âm nhạc." An Tình nói.

" Khi nào thì đi?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Tuần sau, có lẽ năm mới em sẽ không đón được." An Tình áy náy.

Tiêu Tiểu Diệp hơi ngạc nhiên, " Như vậy làm sao được."

" Em thật sự rất muốn tham gia cuộc thi này." An Tình nói nhỏ.

Tiêu Tiểu Diệp trầm ngâm, ai cũng có một niềm đam mê cả, cô cũng có, để theo đuổi được nó, cũng không phải dễ. Nhìn An Tình say mê thế này thôi vậy.

" Thôi được. Cố gắng hết sức nhé!" Tiêu Tiểu Diệp cười, xoa đầu cô.

An Tình nở nụ cười rạng rỡ, " Tiểu Diệp, chị là nhất!"

Chương 84: Giao thừa trước giông bão

Khắp nơi ở Trung Quốc đã bắt đầu chuẩn bị cho đêm giao thừa. Ngoài đường, không khí vô cùng náo nhiệt. Tiêu Tiểu Diệp cũng muốn tự tay chuẩn bị giao thừa nên đã mua đồ về nhà để làm các món ăn truyền thống.

" Anh à, nhân há cảo làm bé thôi." Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ đang loay hoay với bánh há cảo, mặt khế cười.

Nhìn xem, một người tung hoành ở cả hai giới hắc - bạch bây giờ đang xắn tay áo làm nhân bánh, thật sự rất là thú vị.

" Nhân bé ư? Ăn đủ không vậy?" Bạch Niên Vũ dừng tay, ngạc nhiên hỏi.

" Đủ." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Anh là lần đầu làm há cảo đấy." Bạch Niên Vũ vừa làm bánh, vừa kể.

Tiêu Tiểu Diệp ngừng tay lại, " Thế trước giờ anh không chuẩn bị gì cho Tết sao?"

" Về ăn bím Tôm tí tí. Đi theo Tôm tí tí có cơm ăn." Bạch Niên Vũ hoàn thành chiếc bánh đầu tiên.

" Thật là, anh đã 34 rồi đấy." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, sao cứ như trẻ con vậy.

" Chịu sao được, tại tâm hồn anh nó không hề lớn dần theo năm tháng." Bạch Niên Vũ tiếp tục làm.

Tiêu Tiểu Diệp cạn ngôn, thật không thể nói lí với Bạch Niên Vũ.

" Em nói xem, ta có nên chuẩn bị nhiều phần nữa không? Tặng cho mấy cái người kia." Bạch Niên Vũ đếm bánh, tự hào.

" Xin anh đừng, chúng ta có thể bị bệnh nhưng không nên gieo rắc cho người khác." Tiêu Tiểu Diệp phẩy tay.

Bạch Niên Vũ cứng mặt, đồ ăn anh làm không đảm bảo thế sao?

" Bạch Niên Sẹo ơi!" Tiếng kêu chẳng đúng đắn của ai đó vang lên từ phòng khách, vọng ra sau phòng ăn.

Bạch Niên Vũ mặt co lại, cái thằng rảnh rồi kia tới đây làm gì cơ chứ?

" Bạch Ngạn Lâm, cấm chú kêu gia như vậy!" Bạch Niên Vũ gằn giọng.

" Ừ, Vũ sẹo." Bạch Ngạn Lâm ngồi vào bàn, cười tươi.

Răng rắc...

" Chị dâu, đang làm gì đấy?" Bạch Ngạn Lâm chuyển chủ đề.

" Làm gà." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Xem với." Bạch Ngạn Lâm đi tới chỗ Tiêu Tiểu Diệp, mặt tái xanh.

Chắc chắn là đang làm gà chứ?

Dao mổ, dao phẫu thuật, kéo, kìm, kẹp... sao mấy cái dụng cụ phẫu thuật này lại xếp ngay ngắn vậy. Chưa kể con gà kia còn đang trong trạng thái "giải phẫu".

"Chị có biết làm gà không vậy?" Bạch Ngạn Lâm gãi đầu e ngại.

Tiêu Tiểu Diệp mặt tỉnh bơ, làm gà, chính là mổ bụng gà, mổ bụng gà chẳng phải giải phẫu sao?

"Tôi thấy thương cảm cho bọn nhỏ." Bạch Ngạn Lâm ngao ngán.

Nói rồi, anh gỡ toàn bộ mấy cái kìm, kẹp trên người gà ra, bắt đầu quy trình "làm gà chính hiệu".

Tiêu Tiểu Diệp đứng một bên chăm chú nhìn, "Cậu chặt gà như vậy, các khớp xương sẽ..."

Bạch Ngạn Lâm tặng cho Tiêu Tiểu Diệp ánh mắt không thể đẹp đẽ hơn, "Bà cô, đây là gà, là gà đấy!"

"Tôi biết mà." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Dập đầu...

"Chị cứ im lặng đi. Chỗ này phải là thiên tài." Bạch Ngạn Lâm mặt xám xịt.

Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu, đi về phía chỗ Bạch Niên Vũ, nhìn một dãy bánh đặt trước mặt, ngạc nhiên, mấy cái đầu thì béo ú, sau đó lại nhỏ xíu, dần dần thì đều tăm tắp. Bạch Niên Vũ anh quá trâu bò!

"Em phải hiểu một điều rằng, thiên tài chính là thiên tài. Học một

phút, biết cả đời." Bạch Niên Vũ không lạnh không nhạt, giọng điệu thì tràn đầy tự hào.

Dập đầu...

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, tốt nhất hãy để anh em nhà thiên tài này làm việc.

" Anh Tiểu Vũ, Diệp tỉ ơi!" Lại là một giọng nói nữa. Lần này thì nghe dịu hơn.

Lâm Hiểu Khê bước vào, bên cạnh là Lâm Thiên Dương với một đồng hồ xách trên tay.

" Ối, Ngạn Lâm cũng ở đây sao?" Lâm Hiểu Khê ngạc nhiên.

" Tôi phải tới đây để cứu rồi nhà này." Bạch Ngạn Lâm thở dài.

Lâm Thiên Dương đặt đồng hồ xuống, " Bà bảo đưa cái này đến cho hai người, phòng trường hợp nhà bếp bị tàn phá thì cũng có đồ cho giao thừa."

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đen mặt nhìn nhau, " Chúng ta không có niềm tin vậy sao?"

Cả thế giới gật đầu, " Đúng vậy."

Lâm Thiên Dương và Lâm Hiểu Khê ngồi xuống, lấy đồ ra.

Bạch Ngạn Lâm cũng đã xong xuôi, đưa tác phẩm của mình lại.

Tiêu Tiểu Diệp tràn đầy ngưỡng mộ.

" Mứt này, hoa quả sấy, há cáo sống..." Lâm Thiên Dương liệt kê ra một đồng đồ.

" Hoá ra là tất cả đều ở đây." Hứa Luật Khôi cũng tới, đem theo một hộp gỗ lớn.

" Chú đến cho gì sao?" Bạch Ngạn Lâm mỉm cười hỏi.

" Lần trước, Tôn tỉ tỉ nói với mẹ tôi rằng lo sợ đôi vợ chồng trẻ này không chuẩn bị được đồ Tết nên mẹ tôi làm đồ ăn sang phụ giúp, bánh hoa quế cung đình." Hứa Luật Khôi mở hộp gỗ ra, những chiếc bánh hoa quế xinh xinh nằm gọn ghẽ.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp lại nhìn nhau, " Chúng ta vẫn bị mất niềm tin vậy sao?"

Gật đầu...

" Xời, sao đông đủ vậy?" Chấn Tường Dạ và Chấn Tường Niên lại thành linh xuất hiện.

" Chúng tôi tự làm được." Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đen mặt đồng thanh nói.

" Làm gì cơ? Bọn tôi bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, đến đây ăn ké." Hai tên họ Chấn kia mặt không đổi.

Thở phào, may mắn quá! Không phải mang đồ tiếp tế tới.

" Nhiều đồ ăn vậy! Chúng ta không sợ đói." Chấn Tường Niên đi vào bàn, nhìn một chuỗi sơn hào hải vị.

Một bầu ngậy ngốc, " Ai bỏ đói cậu sao?"

"Ừ." Chấn Tường Niên gật đầu.

Thế là nhờ vào một hội cứu tế quốc dân nên giao thừa nhà Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp cũng đầy đủ món.

***

Sau khi hiệp hội cứu tế kia về, Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ mới yên ổn hơn chút.

"Nhất định sau này chúng ta phải lấy lại lòng kiêu hãnh của mình." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Kệ đi. Ăn ké vẫn là ngon hơn." Bạch Niên Vũ với chủ nghĩa "ăn ké" nói.

Dập đầu...

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt.

"Gia, pháo hoa đã chuyển tới rồi." Thần Tự đi vào thông báo.

"Pháo hoa?" Tiêu Tiểu Diệp nghi hoặc.

"Bí mật." Bạch Niên Vũ cười.

Một bí mật đẹp để trước bão giông...

***

"Em có cảm giác rằng mình sẽ không thể thức tới 12 giờ đêm để đón giao thừa. Cả ngày theo làm đồ ăn, bây giờ mệt quá!" Tiểu Diệp

buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài.

" Vậy thì em ngủ đi." Bạch Niên Vũ cười, ôm cô vào ngực.

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Tiểu Diệp áp mặt vào vòm ngực ấm của anh, " Anh nhớ gọi em dậy nhé!"

Bạch Niên Vũ hôn nhẹ lên trán cô, " Nhất định."

Giấc ngủ say trong lòng tình nhân...

Bạch Niên Vũ bế cô lên phòng, cẩn thận đắp chăn cho cô, rồi mới rời khỏi phòng.

" Thiếu gia, pháo hoa đã được đặt đúng vị trí rồi." Thần Tự mặt mày tủm tỉm nói.

" Đúng chưa?" Bạch Niên Vũ xác nhận.

" Gia phải tin tưởng chứ!" Thần Dục nói.

" Mặt chú gian quá." Bạch Niên Vũ cười.

Thần Tự: Có một vị boss chẳng ra gì.

Bạch Niên Vũ xem đồng hồ, bây giờ làm mười giờ, khoảng hai tiếng nữa thôi là bí mật ngọt ngào sẽ được bật mí.

***

" Tiểu Diệp, nhìn anh này, chạy đi!" Bạch Niên Vũ mặt người đầy máu nhìn cô, giọng anh hốt hải.

Tiêu Tiểu Diệp nước mắt giàn dụa, nắm chặt lấy tay anh, " Vũ, nói cho em biết có chuyện gì đang xảy ra đi."

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, cô có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên người anh, " Anh không sao cả. Nghe anh, đi khỏi chỗ này."

Nói rồi anh buông cô, dứt khoát ném cô xa khỏi anh.

" Vũ...." Tiêu Tiểu Diệp hét lên, mồ hôi lạnh ướt cả mặt.

Hoá ra, chỉ là một giấc mơ...

Cô bật dậy, chạy ra khỏi phòng, vội vã xuống phòng khách.

" Bạch Niên Vũ..." Cô gọi lớn.

Vẫn không có.

" Bạch Niên..." Tiêu Tiểu Diệp lúc này nước mắt không kìm được.

" Có chuyện gì vậy?" Bạch Niên Vũ từ ngoài sân chạy vào, lo lắng nhìn cô.

Tiêu Tiểu Diệp thấy anh, nhào tới ôm chặt, " Thật sự là mơ rồi."
Giọng cô nghẹn ngào, may quá.

Bạch Niên Vũ hơi kinh ngạc, nhìn xuống, thấy cô nước mắt chảy đầm đìa, anh vuốt mặt cô, gạt đi giọt lệ, " Có anh đây rồi. Gặp ác mộng sao?"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, " Em thấy anh rời bỏ em."

" Ngốc, anh chẳng bao giờ bỏ em, chỉ có em bỏ anh thôi." Bạch Niên

Vũ khẽ cười.

Ting...Ting...

Đồng hồ báo thức vừa vặn kêu, điểm đúng mười hai giờ.

" Đi thôi, năm mới tới rồi." Bạch Niêm Vũ cầm tay cô ra ngoài sân.

Đoàng...đoàng...đoàng...

Pháo hoa đẹp để đồng loạt phát sáng, xếp thành khuôn chữ mộng mớ,

" Chúc mừng năm mới, tình yêu của anh!"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn, ánh mắt đắm lệt, nụ cười rạng rỡ, " Thật sự rất... đẹp!"

Bạch Niêm Vũ cười.

Pháo hoa chưa dừng hẳn, lại tiếp tục.

" Xin lỗi vì những lỗi lầm lúc trước."

Pháo hoa đẹp rực rỡ, lấp lánh giữa trời đêm.

" Anh yêu em."

Tiêu Tiểu Diệp ôm chặt lấy anh, kéo đầu anh xuống, hôn anh. Nụ hôn ấm áp, dịu dàng.

" Cảm ơn anh, em cũng yêu anh."

Trong ánh sao đêm, dưới pháo hoa rực rỡ, đôi tình nhân quấn quýt bên nhau.

Cao trào xong thì phải làm gì, đương nhiên là cảnh Hai người im lặng nhìn lên bầu trời, ngắm pháo hoa.

Tuy nhiên...

Reng...reng...reng...

Bạch Niên Vũ nhận được điện thoại, nghe máy.

" Vũ, cảm ơn món quà của anh, em thực sự rất cảm động. Em cũng yêu anh." Tiếng nói đầy " kính tởm" của Chấn Tường Niên khiến cho Bạch Niên Vũ rợn tóc gáy.

" Nhầm số rồi." Bạch Niên Vũ nói.

" Đùa đấy, chúc mừng năm mới!" Chấn Tường Niên cười khanh khách.

" Vẫn nhầm số." Bạch Niên Vũ phũ phàng.

" Cả Chấn gia nhà tôi chúc mừng năm mới." Chấn Tường Dạ từ đâu cũng nói với qua điện thoại.

" Ừ, chúc mừng năm mới!" Bạch Niên Vũ nói.

Thế là điện thoại cứ rầm rập kéo tới.

" Chúc mừng năm mới!"

" Ừ."

" Phát tài phát lộc."

Chương 85: Chúc mừng năm mới

" Bà ngoại à, chúc mừng năm mới!" Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ sáng hôm sau đã đi tới Tĩnh viên.

" Hôm qua, phòng bếp của hai đứa vẫn an toàn đúng không?" Tĩnh Ẩn vui mừng hỏi.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đơ mặt.

" Cùng lắm là xây cái mới thôi mà." Lâm Chí Viên đi từ cầu thang xuống, mặt mày tươi không cần tưới.

" Cậu, sao cậu chẳng tin tưởng con chút nào vậy?" Tiêu Tiểu Diệp làm xị mặt.

" Tiểu Diệp, lo gì chứ. Cái lão già này năm xưa làm nổ cả biệt thự chứ riêng gì phòng bếp." Phượng Ngọc Trân từ nhà bếp mang theo đĩa hoa quả tươi.

" Con cảm thấy tự hào vì mình chỉ mới làm hỏng lò nướng." Bạch Niên Vũ khoe khoang.

Hôm qua, định làm bánh ngọt, kết quả là bùm... bánh đâu không có chỉ thấy lò nướng đã bị Bạch Niên Vũ phá hỏng.

" Không sao cả, đàn ông bây giờ chỉ cần quét nhà rửa bát là tốt rồi, còn nấu ăn thì cứ để phái nữ chúng ta lo." Phượng Ngọc Trân cười.

Lâm Chí Viên đi đến bên cạnh bà, ánh mắt đắm đuối.

Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy rất ngưỡng mộ tình yêu của hai người này, đẹp tuyệt như gió xuân.

"Haiz, bà già này nhìn mấy đứa mà xót ruột. Lão Chấn sắp có cháu rồi thế mà bà đây chẳng có đứa cháu nào chịu ngo ngoe gì cả." Tĩnh Ấn nhận xiên hoa quả từ Phụng Ngọc Trân, vừa ăn vừa tức giận.

"Ai bảo mẹ làm bà sớm." Lâm Chí Viên nói.

"A Viên, con nói xem, năm con 34 tuổi thì đã có con tận mười tuổi rồi vậy mà xem, Tiểu Dương bằng tuổi con mà chẳng có cái mống nào thềm rước nó." Tĩnh phu nhân kể khổ.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ ngồi bên cười chẳng nói gì, con cái là phúc lộc của trời, đến sớm hay muộn âu cũng là duyên số.

"Hai đứa nữa, nhanh nhanh cho ta đứa cháu mà bế, tuổi ta sắp già rồi mà suốt ngày chỉ có thể ngắm đôi vợ chồng già này diễn phim tình cảm." Tĩnh phu nhân lắc đầu, chuyển dời đối tượng sang đôi vợ chồng trẻ.

"Bà ngoại à, cái gì cũng phải từ từ chứ!" Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt.

"Từ gì mà từ, chờ đến lúc đó thì có mà ta đã xuống hoàng tuyền dạo chơi cùng lão Lâm rồi." Tĩnh phu nhân không hài lòng, ước mong có cháu của bà đúng thật là phi thường.

"Bà, cháu sẽ cố gắng!" Bạch Niên Vũ cười cười.

"Phải thế chứ, mà cho dù cháu có vấn đề gì cũng chẳng sao cả, Tĩnh gia ta là trù bệnh viện, mấy cái bệnh sinh lí vật vãn kia xử tí

là xong." Tĩnh phu nhân vừa nói xong, Lâm Chí Viên đang uống dở chén trà đã sắc ngược, ánh mắt ngạc nhiên nhìn mẹ của mình. Lão bà này đã 79 tuổi rồi mà sao vẫn minh mẫn vậy?

Tiêu Tiểu Diệp ôm bụng nín cười.

Bạch Niên Vũ thì đơ mặt, " Bà à, cháu có vấn đề hay không Tiêu Tiểu Diệp là người biết rõ nhất."

Lần này tới lượt Phượng Ngọc Trân đang ăn dở miếng táo thì bị nghẹn, uống vội uống vàng mấy hớp nước.

Sao bọn trẻ bây giờ da mặt dày vậy?

Thưa cô, Bạch Niên Vũ là trùm "đường", da mặt dày bảy tấc, miệng lưỡi sắc sảo đừng ai so được.

" Thấy tinh thần của hai đứa thế là ta yên tâm rồi." Tĩnh phu nhân gật đầu.

***

" Ai ôi, đôi vợ chồng son của ta!" Tôn Lệ vừa thấy bóng dáng của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đã nhanh chóng chạy ra, ngọt như đường.

" Mẹ à, mẹ đừng có dùng cái giọng đấy được không?" Bạch Ngạn Lâm đứng một bên, thái độ hoàn toàn ngược lại.

" Im lặng." Tôn Lệ lườm Bạch Ngạn Lâm.

" Mẹ, năm mới vui vẻ!" Tiêu Tiểu Diệp ôm bà, gửi thiệp chúc.

Tôn Lệ ấm lòng, ánh mắt lấp lánh, " Trời ơi, cô con dâu yêu quý của ta!"

E hèm...

Bạch Niên Vũ bị lãng quên, cố tạo tiếng ồn.

" Tôn tử tử, người ta mới là con mẹ." Bạch Niên Vũ "uỷ khuất".

" Anh là ai, tôi không biết, anh đi ra đi." Tôn Lệ rất tỉnh.

Bạch Ngạn Lâm ôm bụng cười nắc nẻ.

Còn mặt của Bạch Niên Vũ thì tối lại, vươn tay kéo Tiêu Tiểu Diệp về phía mình, " Vậy được, tạm biệt con dâu yêu quý của mình đi."

" Đừng mà." Tôn tử tử nắm lấy tay kia của Tiêu Tiểu Diệp. " Con trai bảo bối của mẹ, sao dạo này đẹp trai vậy?"

" Tạm chấp nhận." Bạch Niên Vũ mặt có tươi hơn tí.

" Vào nhà đi, vào nhà đi." Tôn tử tử đon đả mời.

***

" Chúc mừng năm mới!" Tiêu Tiểu Diệp lại di chuyển địa điểm tới nhà của Cung Ân Thần.

" Vào đi." Thẩm Hạ Thiên là người tiếp khách.

Căn hộ được trang trí rất bắt mắt và ấm cúng, khắp nhà đều tràn ngập không khí Tết.

" Ba nuôi!" Tiểu Mân Thần đang ngồi xếp bánh trên bàn bồng nháy xuống, chạy ồ về phía Bạch Niên Vũ.

" Ha, thấy ba nuôi đến là ba ruột thất sủng phải không?" Thẩm Hạ Thiên nhìn cậu con trai của mình đang được Bạch Niên Vũ bế, giọng nói đầy ghen tuông.

" Ba độc sủng mẹ Tiểu Thần nên con đành phải chuyển dời đối tượng." Tiểu Mân Thần chu chu cái miệng.

Thẩm gia từ bao giờ đã thành hậu cung rồi vậy?

" Tiểu Thần đâu vậy?" Tiêu Tiểu Diệp này giờ không thấy bóng dáng của Cung Ân Thần, thắc mắc.

" Mẹ đang kiểm tra." Tiểu Mân Thần trả lời.

" Kiểm tra gì?" Cô hỏi lại.

" Có phải sắp có một Tiểu Há Cảo không?" Thẩm Hạ Thiên cười.

Và quả thật đúng như vậy, Cung Ân Thần từ nhà vệ sinh đi ra, trên tay cầm que thử thai với hai vạch đỏ chói.

" Thẩm Hạ Thiên, sao nòng nọc mạnh vậy?" Bạch Niên Vũ đi tới gần Thẩm

Hạ Thiên, khẽ hỏi.

" Đấy gọi là tố chất, hiểu không?" Thẩm Hạ Thiên xoa xoa cái bụng phẳng lì của cô vợ mình, kiêu ngạo nói.

Thế là năm mới tới, Thẩm gia có thêm thành viên mới.

***

" Bạch Niên Vũ, em cũng muốn có một đứa con." Tiêu Tiểu Diệp trên đường về, ánh mắt cô trù mếu nhìn anh.

Bạch Niên Vũ hơi khựng lại, giữa bọn họ, đã từng có một sinh mệnh.

" Anh cũng muốn." Bạch Niên Vũ nói. " Chờ khi em hồi phục hoàn toàn rồi mình có con."

Tiêu Tiểu Diệp nét mặt hơi buồn.

Vừa đúng lúc gặp đèn đỏ, Bạch Niên Vũ dừng xe lại.

" Không phải là anh không hiểu ước nguyện của em. Có con, thực sự anh rất muốn nhưng sức khỏe của em, anh không muốn mạo hiểm. Chờ khi em lành lặn hoàn toàn rồi mình sẽ sinh thật nhiều tiểu bảo bối. Anh có thể chờ, anh không muốn em gặp bất cứ nguy hiểm gì." Anh quay sang phía cô, giọng nói lưu luyến, và có chút bất lực.

" Em hiểu mà, chẳng qua chỉ là khi thấy anh và Tiểu Mạn Thầu, em cũng muốn sinh cho anh một đứa nhỏ." Tiêu Tiểu Diệp cười nhẹ.

Khi cô thấy hai người bên nhau, quả thật trong lòng cô có chút kích động. Cô cũng muốn có một bảo bối để anh được vui vẻ.

" Không có con cũng chẳng sao cả, anh có em bên cạnh là đủ rồi." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, bọn họ như thế này cũng hạnh phúc rồi.

****

Tuệ Anh: Tôi chỉ muốn nói một điều rằng: hai anh chị sắp có biến. Hai anh giai phản diện cũng chuẩn bị xuất chiêu và kí hạn sáu tháng hợp đồng cũng...(Tự hiểu).

Chương 86

Khung cảnh tồi tàn, vách đá lởm chởm, xung quanh, người chết la liệt. Bạch Niên Vũ ôm lấy vết thương nơi bụng đi tới chỗ Tiêu Tiểu Diệp.

" Tiêu Tiểu Diệp, nghe kĩ, chạy ra ngoài, đừng bao giờ quay đầu lại." Thanh âm anh cố đè nén nỗi đau, khàn khàn nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn vết thương của anh, đau lòng, " Em sẽ không bỏ anh."

Bạch Niên Vũ nén đau, " Chạy đi."

Khung cảnh dần chìm vào trong bóng tối, mùi máu tanh nồng xộc lên. Khuôn mặt quý dị nhếch mép nhìn cô, " Bạch Niên Vũ chết rồi."

Tiêu Tiểu Diệp ôm mặt, bưng tỉnh.

Mồ hôi lạnh khắp người, lại là giấc mơ đó, cô đã gặp nó rất nhiều lần rồi.

" Lại gặp ác mộng sao?" Bạch Niên Vũ nằm bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

" Ừm." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

" Không sao cả, có anh đây rồi." Bạch Niên Vũ dịu dàng hôn lên trán cô.

" Em đã mơ thấy giấc mơ này rất nhiều lần." Tiêu Tiểu Diệp lo lắng.

" Chắc là do em nghĩ nhiều rồi." Bạch Niên Vũ cười nhẹ.

" Nhưng em sợ, sợ giấc mơ đó là sự thật." Tiêu Tiểu Diệp ôm chặt anh, giọng buồn rầu.

" Nói anh nghe, em mơ về cái gì vậy?" Bạch Niên Vũ vớ tay bật đèn bàn, nhìn rõ thần sắc tái nhợt trên mặt cô.

" Em mơ thấy anh một người đầy máu cứ hét bảo em chạy đi." Cô nói.

Anh nhìn cô, đáy mắt trầm xuống, nụ cười cong lên, " Em sợ mất anh sao?"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, gật đầu.

" Em sợ sau khi tôi chết thì sẽ thành góa phụ sao? Yên tâm cho dù em có thành góa phụ thì vẫn là Bạch phu nhân, vẫn là Krisen đệ nhất phu nhân. May mà em lấy tôi nên mới có nhiều danh hiệu như vậy đấy. Em vẫn nên cảm ơn tôi vì ngày ấy đã sai người đi lấy hộ khẩu cho em." Bạch Niên Vũ nói.

Thánh thần thổ địa ơi, có ai đến lúc chết mà vẫn tự đại vậy không?

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, giấc mơ ấy khiến cô có cảm giác lạ.

" Yên tâm, anh sẽ không xa em đâu." Bạch Niên Vũ sủng nịnh.

Tiêu Tiểu Diệp ôm lấy Bạch Niên Vũ, anh vẫn ở bên cạnh cô, chưa từng rời bỏ cô, như vậy thì cô yên tâm rồi.

***

" Thiếu gia, Hong Kong đã có chuyện rồi." Thần Dực vừa mới sáng đã vội vàng thông báo với Bạch Niên Vũ.

" Hẳn hành động rồi ư?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Vâng, lần này còn có cả Lục gia nữa. Các bang phái nhỏ như Thanh Long, Cửu Thiên đã bị diệt. Chúng ta có lẽ phải gấp rồi." Thần Dực nói.

" Mới mừng ba Tết mà đã náo rồi, đúng là bọn không biết quy củ." Bạch Niên Vũ lắc đầu. " Chuẩn bị đi, chiều nay chúng ta tới Hong Kong."

" Vâng." Thần Tụ nhanh chóng thu xếp.

Bạch Niên Vũ nhìn ra cửa sổ, một khung cảnh tuyệt mỹ hòa hợp vào nhau, đôi môi lại không tự chủ mà dương lên. (Tác giả: Dấu hiệu của bệnh tự kỉ.)

Tiêu Tiểu Diệp ngồi dưới hàng cây tử đằng thong thả đọc sách, bỗng nhiên có một bàn tay che mặt cô lại.

" Bạch Niên Vũ, đừng có nháo." Tiêu Tiểu Diệp gạt tay của anh ra.

Bạch Niên Vũ bị phát hiện, đành cười khổ ngồi kế bên vợ mình, " Vợ, anh sắp đi rồi."

Quả nhiên lực chú ý của cô đã thay đổi, ánh mắt dời sang phía anh, " Anh định đi đâu?"

" Hong Kong."

Hong Kong, shit, cái nơi ăn chơi trác loạn, gái gú đầy đường, sòng bạc trải dài như quán mì đầu ngõ ư?

" Sao đột nhiên anh lại đi?" Tiêu Tiểu Diệp nghi hoặc.

" Ở đây có chút chuyện cần giải quyết."

Lần trước ở bên Anh đã lắm chuyện, lần này lại có thêm chuyện.

" Bao giờ đi?"

" Chiều nay."

Không có khái niệm Tết nhất gì vậy.

" Buồn sao?" Bạch Niên Vũ véo má cô.

" Ai thèm buồn chứ." Cô lắc đầu.

" Vậy thì tốt, lần này anh đi lành ít dữ nhiều đấy." Bạch Niên Vũ cố ngân dài vế sau.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì rùng người, " Là chuyện của hắc đạo sao?"

Bạch Niên Vũ không nói gì.

" Yên tâm, anh sẽ sớm quay lại. Anh còn nợ em một đám cưới đẹp để mà, đúng không?" Anh ôm cô vào lòng.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Nghe đây, tới đó giữ mình cẩn thận, đừng để ai dòm ngó. Khuôn mặt anh dù không được đẹp lắm nhưng cũng có thể tạm chấp nhận để nhìn, nói thẳng ra trai đẹp, mà bây giờ trai đẹp rất hiếm, mà có có thì bọn chúng đều đi yêu nhau nên anh hãy chú ý chút, đừng có dao động, trai gái gì cũng né hết đi. Hong Kong là cái nơi ăn chơi bậc nhất Trung Quốc, nếu anh dám sa đà là cứ chờ đấy. Đi đâu cũng phải chú ý, đừng có mất cảnh giác mà để thêm một viên đạn vào ngực nghe chưa!" Tiêu Tiểu Diệp trước khi Bạch Niên Vũ lên máy bay đã nghiêm khắc nhắc nhở.

" Cảm giác có vợ quan tâm thật tuyệt."Bạch Niên Vũ cười hài lòng, nhìn bộ dạng của vợ nhỏ quá đẹp để.

" Biết vậy thì càng phải chú ý hơn nghe chưa!" Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ gật đầu, bước lên máy bay.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn máy bay dần cất cánh rời đi, khuôn mặt buồn rầu.

Biết hay không lần chia li này là lần cuối, nụ cười kia vốn sớm đã chẳng còn nữa, lần gặp lại là tổn thương vô hạn, một người vô tình, một người cố níu kéo.

****

" Tiểu Diệp, trả đồng hồ cho anh!" Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ Tết, Tiêu Tiểu Diệp đi khám bệnh, vào phòng của Tôn Niệm Hàn, phát hiện anh ta đã tỉnh, hơn nữa còn hướng cô đòi đồng hồ.

"..." Tiêu Tiểu Diệp vẫn im lặng.

Tôn Niệm Hàn đối với thái độ thờ ơ của cô có chút bất mãn, " Anh không nghĩ em nên giữ chiếc đồng hồ kia."

Tiêu Tiểu Diệp kiểm tra xong chỉ số, lúc này mới nghiêm túc nhìn anh ta, lại nhớ tới lời mà Hướng Tư Lan đã từng nói, vì chiếc đồng hồ đó mà anh ta không chút do dự lao vào dòng đường toàn xe cộ.

" Vậy anh giữ nó để làm gì?" Cô điềm nhiên hỏi.

Tôn Niệm Hàn có chút cứng nhắc, " Không cần em quan tâm."

" Năm ấy, anh đã từng thật lòng yêu tôi chưa?" Cô bỗng nhiên hỏi.

Câu hỏi này khiến cho Tôn Niệm Hàn ngây dại, yêu cô ư, anh cho tới bây giờ vẫn còn yêu nhưng lấy tư cách gì, " Là hứng thú nhất thời."

"Cảm xúc của anh có lẽ là nhất thời, nhưng tổn thương của tôi là mãi mãi. Cho nên anh không có đủ tư cách để lấy chiếc đồng hồ. " Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tôn Niệm Hàn ghen lại, u ám nhìn cô.

"Anh có biết không, đã từng có một người nói với tôi một câu làm tôi tới bây giờ vẫn còn sâu sắc." Tiêu Tiểu Diệp thở dài.

"Thời gian thích hợp gặp một người thích hợp là Hạnh Phúc

Thời gian thích hợp gặp một người không thích hợp là Sai Lầm

Thời gian không thích hợp gặp một người không thích hợp là Viễn Vong

Thời gian không thích hợp gặp một người thích hợp là Tiếc Nuối."

Tôn Niệm Hàn nhìn cô, " Vậy chúng ta nên gọi là gì?"

"Đối với tôi, gặp anh là SAI LẦM." Tiêu Tiểu Diệp lạnh giọng, đúng vậy, là sai lầm, anh xuất hiện tại thời điểm mà cô yếu đuối nhất nhưng đáng tiếc, phù hợp lại không phải là anh.

Tôn Niệm Hàn nghe xong câu trả lời thì tái mặt, trong lòng đau nhói, cô nói gặp anh là sai lầm vậy thì anh gặp cô là gì?

" Năm năm trước, tôi đã từng cố gắng để yêu anh nhưng mà sau khi những đổ vỡ kia xuất hiện, tôi mới hiểu một điều, có những chuyện không phải cứ cố gắng là được. Chẳng hạn như yêu thương một người và mong rằng nơi trái tim họ cũng có một chỗ thật ấm áp dành cho mình." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười nhàn nhạt.

Tôn Niệm Hàn cười khổ, " Nếu như anh nói năm đó, tất cả những gì anh trao em là thật, một ngàn bông hoa hồng trải dài thành con đường ấy là sự thật thì liệu em có tin không?"

" Tin hay không, quan trọng ư? Năm năm trước, chính anh là người đã khiến tôi bị tổn thương, là người đã phá hủy hết tất cả những điều tốt đẹp nhất, anh lấy cái gì để mà hỏi tôi câu đó chứ?" Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tôn Niệm Hàn cuối cùng cũng bộc lộ hết, " Thực ra, nếu như em không phải là Tiêu Tiểu Diệp, cháu gái của Tĩnh gia, là người được định sẵn là vợ của Bạch Niên Vũ thì sẽ khác. Nhưng mà em phải hiểu một điều rằng, năm năm trước, tất thảy những gì anh làm, anh đều không hối hận. Có những người chỉ có thể ở trong tim chứ không thể cùng nhau đi đến hết cuộc đời. Giống như em đối với anh vậy."

" Tiêu Tiểu Diệp, tế bào là gì?" Tôn Niệm Hàn nhìn cô, ánh mắt nặng tình.

" Tế bào là đơn vị cấu tạo cơ bản của sự sống." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tôn Niệm Hàn mỉm cười, " Đúng vậy, có điều tế bào cơ thể tự thay đổi mỗi tháng. Cũng như anh lúc này đây, mọi thứ biết về em chỉ còn là kỷ niệm. Đứng trước mặt anh đây, là chị dâu của anh."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, rời khỏi phòng bệnh.

Ký ức là tất cả những gì đẹp nhưng đau. Khiến khi nhớ đến, ta chỉ biết mỉm cười, rồi bật khóc

Yêu, cho đến tận cùng là điều gì?

Đơn giản, nó chỉ là cái cảm xúc sinh lí bình thường của con người thôi.

Vậy, yêu sao lại quan trọng vậy?

Khó lắm, vì nó chính là ngọn nguồn của tất cả.

Tiêu Tiểu Diệp và Tôn Niệm Hàn đã từng yêu nhau rất nhiều nhưng thứ tình cảm ấy lại chẳng thể đủ mạnh, đủ lớn để hai người vượt qua hàng rào của số phận. Yêu là một chuyện nhưng ở bên nhau lại là chuyện hoàn toàn khác.

" Thực ra, anh muốn nói với em một câu " chúc em hạnh phúc" nhưng lời chưa buông thì đã tim đã chảy máu đau đến tê liệt." Tôn Niệm Hàn khẽ cười.

Ngày ấy, chọn phụ người là để đổi lấy bình yên cho gia tộc nhưng bây giờ mới biết một điều rằng, buông tay hóa ra lại là dao cứa vào thân.

" Tôn tiên sinh, bác sĩ Tiêu nhờ tôi trả cái này cho anh." Nữ y tá chăm sóc đi vào, trên tay cầm chiếc đồng hồ hướng về phía Tôn Niệm Hàn.

Tôn Niệm Hàn nhận lấy chiếc đồng hồ, giọt nước mắt bên mi chảy xuống. Tuyệt tình, hóa ra là như này. Cuộc đời của anh, quả nhiên không sai cái tên của anh một chút nào, niệm hàn, niệm hàn. (*)

(*) Niệm Hàn=kỉ niệm giá lạnh.

Tuệ Anh: Tôi cảm thấy Diệp tỉ nói câu nào là xát muối vào tim Hàn ca câu đó. Đối với Vũ sẹo thì như vậy mà sang với anh nam phụ thì tàn nhẫn quá. Chắc chắc, anh nam phụ số khổ của tôi, bị dính bùa yêu của Diệp tỉ.

Chương 87

Tiêu Tiểu Diệp tiếp tục thăm bệnh, nhưng khi đi qua căn phòng có vệ sĩ nghiêm ngặt kia, bước chân không khỏi chùng lại. Người đàn ông đó, vẫn còn chứ?

" Tiểu thư!" Vệ sĩ nhìn thấy cô, nghiêm chỉnh chào.

" À, tôi có thể vào đó không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Cái này... cô chú ý an toàn!" Vệ sĩ thoáng chút do dự sau đó liền đáp ứng.

Cô yên lặng đi vào, khi cánh cửa mở ra, cô giật mình. Bốn bức tường tràn ngập công thức hoá học, chữ viết chi chít, người đàn ông già đứng trước cửa sổ. Phát giác có người đi vào, ông ta quay lại.

" Không ngờ, là cô." Tử Đơn nhếch mép cười, so với lần trước phát bệnh, lần này ổn hơn.

" Ông biết tôi?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

" Biết chứ, tôi còn biết cả ba mẹ cô cơ." Tử Đơn nói.

" Rốt cuộc ông là ai?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Tôi là ai ư? Tôi là Tử Đơn." Ông ta bình tĩnh nói.

" Không, thân phận của ông cơ?" Cô bất mãn.

" Ba mẹ cô không bao giờ nhắc đến tôi à, tôi chính là người năm đó đã tham gia vào " Hoa hồng sắt". " Tử Đơn nhàn nhạt nói, ngồi xuống bàn trà.

Tử Đơn, "Hoa hồng sắt"...

Tiêu Tiểu Diệp tái mặt, là ông ta, là người đã tự ý khôi phục lại dự án, là người đã đầu độc mẹ cô và Bạch lão gia. Sao lúc trước cô lại quên chứ?

" Là ông. Là người đã hại chết mẹ tôi." Tiêu Tiểu Diệp run rẩy, nhưng giọng nói thì không kìm nổi sự tức giận.

Tử Đơn cười, một nụ cười trào phúng, " Phải không?"

" Năm đó, tôi chỉ có đúng một mảnh công thức, sao mà hoàn thành nó được để giết hại bọn họ chứ. Chẳng qua tôi chỉ tiếp cận thôi." Tử Đơn nói.

" Có một người, đã dựa vào mảnh công thức đó để hoàn thành " Hoa hồng sắt", một đứa trẻ mới 8 tuổi."

Tiêu Tiểu Diệp quá sốc, cô mở cửa chạy ra khỏi phòng bệnh.

Vệ sĩ nhìn thấy cô hốt hoảng chạy ra, " Tiểu thư..."

" Đừng đi theo tôi." Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Là ai, là ai, đứa trẻ 8 tuổi...

Trong đầu của Tiêu Tiểu Diệp xuất hiện một hình ảnh, phòng thí nghiệm, công thức, độc dược...

" Không, không thể nào."

" Muốn biết lí do vì sao hầy không bao giờ đụng đến độc dược không?"

Sao có thể, sao có thể là anh được...

Tiêu Tiểu Diệp vì vội chạy mà không để ý, phía trước có cầu thang, bước hụt chân, ngã xuống, đầu chấn mạnh xuống nền nhà. Máu đỏ chảy ra, thấm ướt áo blouse.

Đau, rất đau...

" Tiểu Diệp, Tiểu Diệp..." Có ai đó hốt hoảng chạy tới.

" Cấp cứu!" Có ai đó hét lên.

Nhưng cô chỉ thấy một màn trắng xoá, hình ảnh đứa trẻ cô độc ngồi trên hồ cá làm thí nghiệm, hình ảnh đứa trẻ loay hoay vui mừng vì đã xong một mảnh.

" Là anh sao?"

— — —

Hong Kong...

Bạch Niên Vũ đang thương nghị, đột nhiên tim nhói đau lên. Có chuyện gì xảy ra rồi sao?

" Về phía Bắc, Thanh Hồ sắp bị diệt." Lão trùm kia mặt tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Niên Vũ không để tâm, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sấm sét rạch ngang trời, mưa bay nặng hạt.

"Dừng lại ở đây, mai tiếp tục." Anh ngắt lời mấy người kia.

"Nhưng bây giờ tình hình rất nguy cấp." Một người bất mãn, các bang phái sắp bị diệt tận nơi rồi.

"Yên tâm, chưa chết hết đâu." Bạch Niên Vũ nói.

"Người của Bạch gia sẽ được điều động tới. Vũ khí sẽ cập bến vào chiều nay." Thần Dực vội vàng nói.

Mấy ông trùm kia nghe thấy cũng an lòng hơn. Chấp nhận huỷ hợp.

"Gia, có chuyện này..." Thần Dực khó nói, khuôn mặt lo lắng.

"Nói đi." Bạch Niên Vũ đi từ từ ra chỗ xe.

"Phu nhân gặp chuyện, ngã cầu thang." Thần Dực rút hết can đảm nói.

Tay ngừng lại, thần sắc u tối, chẳng trách lúc nãy đột nhiên có dự cảm không đúng.

"Có sao không?" Bạch Niên Vũ lên xe, lo lắng.

"Chấn thương ở đầu nhẹ và gãy tay phải." Thần Dực run run.

Quả nhiên, không khí trầm xuống, lạnh thấu. Vị lão đại ngồi phía sau sắc mặt đen như bão giông ngoài trời.

Thần Dực nhìn xuống màn hình, phía sau có rất nhiều xe ô tô đang

bám theo họ.

" Gia, không hay rồi, chúng ta bị theo đuôi." Thần Dực báo cáo.

Bạch Niên Vũ ngoảnh đầu ra phía sau, trong lòng nảy giờ bức bối, bây giờ có thêm người đến để giải quyết rồi.

Mở hộp ở ghế xe, lấy ra một khẩu súng. Đeo earphone vào, " Bắt tỉa, chuẩn bị."

Vừa nhận lệnh của lão đại, bắn tỉa từ trên các toà nhà nhanh chóng xuất hiện.

" Quét cảm biến đi." Bạch Niên Vũ chỉ đạo.

" Lão đại, mười ba xe, khoảng hơn bảy mươi người, không phải của ta, có vũ trang."

" Tốt." Bạch Niên Vũ nói. " Thần Dực, phía trước sắp tới giờ cao điểm, liên lạc với cảnh sát dọn đường."

" Vâng."

Sau khi mọi việc được an bài thì cuộc chiến bắt đầu.

Trên đường, hàng loạt xe đuổi nhau với tốc độ cao.

" Trong vòng 14 giây nữa, khi tôi đi qua, trực tiếp bắn." Bạch Niên Vũ chuyển sang nói với bắn tỉa.

" Vâng."

Giây đồng hồ đếm ngược từ từ.

Năm...bốn....ba...hai...một.

" Xử."

Đoàng...đoàng...đoàng

Đạn khói bắn tung toé khắp đường, có mấy chiếc xe bị trúng đạn, nổ ngay.

" Chín xe vẫn theo."

" Tiếp tục." Bạch Niên Vũ lạnh nhạt.

" Báo cáo, có trực thăng, quân địch."

Shit...

" Yên tâm, có tôi đây rồi." Có người chen vào tần số.

" Thiên Dương, cậu xử trực thăng đi." Bạch Niên Vũ nói.

" Ok."

Trên không đấu, dưới đất đấu...

Người của Hong Kong không dám ra khỏi nhà vì cái màn ám sát kinh hoàng này.

" 4 xe."

" Tiếp tục."

Két... Xe phanh gấp.

" Gia, phía trước bị chặn." Thần Dực nói.

Bạch Niên Vũ nhìn một hàng xe chặn phía trước, cười lạnh. Thản nhiên mở cửa xe.

Bên kia, người cầm đầu cũng xuất hiện.

Hai người đứng nhìn nhau. Vẻ mặt lạnh thấy.

" Erik... chúng ta lại gặp rồi." William nói.

" À!" Bạch Niên Vũ chỉ cười nhếch mép một cái.

Trực thăng đã bị xử.

Trực thăng của Lâm Thiên Dương đáp xuống phía toà nhà năm tầng cạnh đó. Anh ta đứng trên cao nhìn xuống, " Đây, lần trước tiếc thật vì anh xử không chết tôi." Hướng về phía William vẫy tay.

" Ăn may thôi mà." William nhìn lên, cười.

" Tĩnh, Bạch ở đây... Vậy hai gia tộc kia chắc chắn là đang ở Thượng Hải rồi. Lần này quá tổn thất." William lắc đầu.

" Đụng tới người không nên thôi." Bạch Niên Vũ cầm khẩu súng trong tay ra, hướng về phía William.

William giơ hai tay bày tư thế đầu hàng, " Đoán xem, ai chết trước."

Đoàng....đoàng....đoàng

Không biết từ đâu xuất hiện kẻ đánh lén, phá hư cục bộ.

Bùm...

Bom thả xuống, nổ ngay cạnh đó.

Rung chấn mãnh liệt làm cho mọi vật lung lay.

William biết tình thế không ổn, vết thương của vụ ám sát lần trước vẫn còn, nay gặp lại, tái phát, " Rút."

Bụi khói dần mờ đi, phía bên kia, xe đã trống.

" Rùa rút cổ." Bạch Niên Vũ cười lạnh.

" Là anh thả sao?" Lâm Thiên Dương khó khăn đứng dậy, hướng về phía Bạch Niên Vũ hỏi.

" Không phải." Bạch Niên Vũ lắc đầu.

" Vậy là thằng nào làm ông ngã!" Lâm Thiên Dương hét lên.

Lần này, Hong Kong biến loạn. Vụ ám sát lần này đã làm tổn thương nghiêm trọng.

***

" Mười giờ sáng hôm nay, một vụ đánh bom và đấu súng đã xảy ra tại Hong Kong gây thiệt hại nặng."

" Các bang nhóm khủng bố vẫn chưa ai nhận trách nhiệm."

" Ở Thượng Hải xảy ra một vụ đánh bom nghiêm trọng khiến cho toà

nhà Lag đã bị phá bỏ hoàn toàn."

" Chính phủ họp khẩn về vụ việc đánh bom."

Thông tin cứ nối tiếp nhau mà phát.

Đánh bom với chĩa đầu súng...

Tiêu Tiểu Diệp lơ mờ tỉnh lại, trên đầu truyền lại cảm giác nhói đau.

" Diệp tử, từ từ." Lâm Hiểu Khê vội nói.

" Chị bị sao vậy?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Chấn thương nhẹ, gãy tay."

" À."

" Sao lại bất cẩn thế chứ, ngã cầu thang." Lâm Hiểu Khê rót nước cho Tiêu Tiểu Diệp, lo lắng.

"..." Tiêu Tiểu Diệp uống nước, không nói gì.

" Hong Kong xảy ra bạo loạn." TV đột nhiên phát tin.

Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy thì tái mặt, Bạch Niên Vũ ở đấy, liệu có phải...

" Chị yên tâm, không có chuyện gì cả." Lâm Hiểu Khê nhanh chóng nói.

" Điện thoại." Tiêu Tiểu Diệp vẫn không an tâm.

Lâm Hiểu Khê lắc đầu, đưa điện thoại cho cô, giúp cô nhấn số.

" Tiểu Diệp!"

Nghe được thanh âm quen thuộc thì cô mới an lòng.

" Sao lại bất cẩn như vậy?" Bạch Niên Vũ lo lắng hỏi.

" Không có gì." Tiêu Tiểu Diệp khàn giọng.

" Nghỉ ngơi thật tốt, chờ anh trở về." Bạch Niên Vũ dặn dò cô.

" Ừ." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

" ..."

" ..."

Hai người im lặng không nói gì.

Cuối cùng Lâm Hiểu Khê đành thay cô tắt máy.

" Chị, chị đã gặp chuyện gì rồi phải không?" Lâm Hiểu Khê hỏi, Diệp tỉ mỉ sao sao ấy, không đúng một chút nào.

" Không có gì cả." Tiêu Tiểu Diệp gượng gạo cười.

" Vậy... em đi mua cháo giúp chị."

Lâm Hiểu Khê rời đi, tâm trạng của Tiêu Tiểu Diệp chùng xuống.

Cô thật sự không dám đối diện với anh, cô sợ những điều mà cô nghĩ tới là sự thật, liệu cô và anh sẽ như thế nào?

Nước mắt nóng hổi chảy xuống.

Ngoài trời mưa rơi xối xả, sấm chớp rạch ngang trời.

Biến cố đã tới.

Chương 88

Tiêu Tiểu Diệp gượng dậy, rút dịch truyền đi theo ra khỏi phòng.

"Đại tiểu thư, nhị tiểu thư phân phó chúng tôi bảo vệ cô." Vệ sĩ đứng trước cửa thấy cô thì thông báo.

"Không cần đi theo tôi." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu rồi xua tay.

"Nhưng an toàn của tiểu thư vẫn là trên hết." Vệ sĩ kia vẫn kiên trì.

"Cách xa tôi là được, đừng xuất hiện cạnh." Tiêu Tiểu Diệp biết không thể nào làm lung lay được ý chí của vệ sĩ nên đành tha thuận.

"Vâng." Vệ sĩ đáp ứng.

Cô đi vào thang máy, chán nản nhìn phong cảnh bên ngoài. Bệnh viện của Tĩnh gia nào cũng có một hoa viên rộng để cho bệnh nhân thoải mái, phân ưu. Tiêu Tiểu Diệp nhìn hoa viên, có một hàng cây tử đằng lớn ở đó.

Tử đằng, tử đằng...

Tim cô quặn lại, liệu rằng những gì mà cô nghĩ có phải là sự thật, nếu vậy, cô đối mặt với anh như thế nào...

Thang máy mở ra, cô đi tới hoa viên, chọn một chỗ vắng ngồi xuống. Vệ sĩ cũng đã biến mất đâu, trong tầm mắt cô không thấy.

" Hi!" Thanh âm quen quen từ phía sau cô vang lên.

Tiêu Tiểu Diệp quay đầu lại, Dạ Minh Thụ đang mỉm cười nhìn cô.

" Lâu rồi không gặp." Cô nhàn nhạt buông lời.

" Đúng vậy." Dạ Minh Thụ đi tới ngồi bên cạnh cô.

Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên nhớ ra thanh âm này, cùng với cái người đã cứu cô khi cô ngã hoàn toàn giống nhau.

" Là cậu phải không? Người đã cứu tôi?"

Dạ Minh Thụ gật đầu, " Chị chạy mà không để ý gì như vậy."

Tiêu Tiểu Diệp cười nhạt.

" Bạch Niên Vũ và chị như thế nào rồi?" Dạ Minh Thụ tự nhiên hỏi.

" Vẫn ổn. Cậu sao quan tâm tôi nhỉ?" Cô trả lời, ánh mắt suy tư nhìn anh.

" Đương nhiên rồi, tôi muốn cưới chị cho nên phải xem tình hình hôn nhân của chị như thế nào mới cưới được chứ." Anh ta cười nhìn cô.

Dạ Minh Thụ là người đa nhân cách, vậy người trước mặt cô đây là ai...

" Cậu là ai?" Cô xa cách hỏi.

" Chị biết mà. Tôi đã hoàn toàn chiếm giữ được chính thể. Giới thiệu nhé, tôi là Dạ Minh." Anh ta cười cười, hướng tay về phía cô.

Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, tránh anh ta.

" Buồn thật, lần trước chị suýt chết cũng là tôi cứu mà, cho dù không hợp lòng thì cũng đừng bày ra bộ mặt như vậy chứ." Dạ Minh nhìn cô thờ dài, ánh mắt có chút mất mát.

" Rốt cuộc thì Dạ Minh Thụ tại sao lại thành ra như thế này?" Cô vẫn đứng đấy.

Dạ Minh nhìn cô, vuốt tóc một cái, " À, về mà hỏi bố mẹ hần."

Nhà họ Dạ được mỗi đứa con này, sao lại có thể tổn thương được chứ.

" Không tin?" Dạ Minh nhướn mày.

" Ừ." Cô gật đầu.

" Ha, người ngoài lúc nào cũng bị mặt nạ che mắt." Dạ Minh lạnh nói.

"..." Tiêu Tiểu Diệp không thể chịu được nữa, bước chân rời đi.

" Cô không quan tâm tới chồng cô chút nào nhỉ, vụ ở Hong Kong là tác phẩm của anh ta đấy. Kẻ thù anh ta rất nhiều, không khéo chuẩn bị tới tìm chị đấy." Dạ Minh hững hờ nói.

Quả nhiên, cô đã chờ người. Cô biết ngay mà, lần trước anh đi, không an toàn chút nào.

— — —

Giải thích chút:

Dạ Minh Thụ = Dạ Minh: hai anh này là một người nhưng nhân cách khác. Cho nên lúc đầu tôi dùng DMT là để cho khớp hoàn cảnh, sau đó chuyển sang DM.

— — —

Lâm Hiểu Khê mua cháo về vừa vặn đúng lúc Tiêu Tiểu Diệp cũng về phòng bệnh.

Bát cháo thơm phức khiến cô nhớ tới cháo mà Bạch Niên Vũ nấu. Mặc dù khó ăn nhưng đối với cô rất vui vẻ.

"Chị ăn nhiều một chút." Lâm Hiểu Khê múc cháo ra bát nhỏ cho cô ăn từ từ.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, thổi cho đỡ nóng rồi mới ăn.

"Luật Khôi đâu, sao không thấy em để tâm vậy?" Cô nhìn Lâm Hiểu Khê, khẽ hỏi.

Lâm Hiểu Khê nghe thấy hai chữ "Luật Khôi" thì thần sắc u tối.

"Bọn em chia tay rồi." Lâm Hiểu Khê nhàn nhạt nói.

"Cãi nhau ư?"

"Anh ấy rất khác lạ, thay đổi rồi." Lâm Hiểu Khê buồn rầu.

"Em từng nghĩ sau bao năm xa cách bọn em tới được với nhau đã là hạnh phúc rồi nhưng lại không phải. Yêu nhau chưa chắc sẽ là mãi mãi. Cho dù giữa bọn em có hiểu nhau nhiều đến như nào thì cũng không tránh khỏi mâu thuẫn." Cô khẽ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bộ dạng của Hiểu Khê, thở dài.

Yêu nhau chưa chắc sẽ là mãi mãi. Thời gian yêu không phải là công cụ gia tăng tình cảm, nó chẳng qua chỉ là tác nhân phụ trong một thí nghiệm tình yêu. Cứ ngỡ rằng thời gian chờ đợi nhau dài, thì tình cảm sẽ sâu nặng nhưng lại không phải chắc chắn.

Bảy năm, mười năm, mười lăm năm... tất cả đều chẳng là gì cả.

***

" Vết thương đã đỡ hơn chưa?" Bạch Niên Vũ gọi điện về cho coi, ân cần hỏi.

" Không sao cả, vụ bạo loạn đó, anh có sao không?" Tiêu Tiểu Diệp lo lắng.

" Bọn chúng dám làm gì anh cơ chứ, trừ khi bọn chúng chán sống muốn xin vé vào hồ cá." Bạch Niên Vũ cười, hống hách nói.

Tiêu Tiểu Diệp nghe được vậy thì an lòng. Rồi cô chợt nghĩ tới một việc, điều mà cô canh cánh trong lòng.

" Niên Vũ, anh tại sao không chế độ nữa?"

Bên kia là một mảng im lặng, có tiếng thở dài nặng nề.

" Tại sao lại hỏi vậy?" Anh cuối cùng cũng lên tiếng.

" Em chỉ là nhất thời thôi." Cô nói dối, nếu như anh ở trước mặt cô nhất định sẽ nhận ra nhưng bây giờ, bọn họ cách nhau tận mấy trăm km, sao anh biết được.

" Có những chuyện anh không thể nói với em." Bạch Niên Vũ bên kia trầm ổn.

" À." Tâm cô nhói lên, hoá ra là vậy, có lẽ anh đã sớm biết từ lâu rồi.

" Diệp, em có chuyện gì thì cứ nói đi, đừng vòng vo nữa." Bạch Niên Vũ nhận ra sự khác thường của cô, nói thẳng.

" Anh có giấu em điều gì không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"..."

" Trả lời em đi." Tiêu Tiểu Diệp gần như không kiên nhẫn được nữa, nước mắt rơi, giọng nghẹn lại.

" Có, anh giấu em rất nhiều." Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

"..." Lần này tới lượt cô im lặng, bởi vì câu trả lời của anh quá rõ ràng.

" Nhưng tất cả đều là vì em." Anh nói thêm, hình như bên anh cũng rất nặng nề và căng thẳng.

" Những điều mà anh giấu em, tốt nhất là anh hãy giấu cho kĩ, đừng để lộ ra sơ hở nào cả, em sợ, thứ mà tìm được, lại khiến em đau khổ." Tiêu Tiểu Diệp nói, cô dứt khoát tắt điện thoại. Ôm mặt khóc nức nở.

Vũ, xin anh hãy giấu đi cho thật kĩ, đừng để em lại tìm được, kết quả không như mong muốn, em sợ mình không đủ can đảm đối mặt với anh.

***

Bạch Niên Vũ mệt mỏi đặt điện thoại xuống, anh nghĩ, cô đã biết được chân tướng năm xưa rồi.

" Gia, Bối Lặc tiểu thư tới." Thần Dực đi vào thông báo.

Bạch Niên Vũ gật đầu.

Người con gái đi vào, sừng xám màu đỏ ôm lấy cơ thể quyến rũ, mái tóc dài hơi xoắn, cô ta mỉm cười nhìn Bạch Niên Vũ.

" A Vũ, sau bao nhiêu năm, cuối cùng cũng được gặp." Thanh âm mỉa mai.

Bạch Niên Vũ liếc nhìn cô ta, thờ ơ, " Tôi vẫn không có hứng thú với cô."

Bối Lặc Hà Vân vẫn mỉm cười, cô ta tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện, đôi mắt màu nâu chăm chú nhìn anh.

" Chắc, là người có vợ rồi quả nhiên đúng đắn hẳn." Cô ta lắc đầu.

" Còn hơn gái ế như cô." Câu nói mang tính sát thương cao, lòng tự trọng của Bối Lặc Hà Vân bị chà đạp không thương tiếc.

Cô ta đơ mặt, đứng dậy, đi về phía anh, bàn tay trắng nõn có ý định chạm vào mặt anh thì bị bắt lại.

" Vợ tôi dạn phải thủ thân như ngọc." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

Bối Lặc Hà Vân bị chọc cười, nam nhân này, quá thay đổi, trước đây mặt lúc nào cũng như băng trôi vậy mà bây giờ, thế khổng con mẹ nó rồi.

Cô ta về đúng chỗ ngồi.

" Mười tỉ USD của bà đây bao giờ chuyển tới?" Là người làm ăn, giao dịch luôn là hàng đầu.

" Cô mới đưa cho tôi năm tỉ, còn năm tỉ nữa." Bạch Niên Vũ chống cằm, lạnh nhạt.

" Ha, tôi đây nhìn hàng rồi mới xuất tiền." Bối Lặc Hà Vân không thua kém.

" Tiền không trao, cháo không múc."

Bối Lặc Hà Vân thề với trời rằng, bàn chuyện làm ăn với đám người của tứ đại hắc đạo chính là cực hình, thằng nào thằng nấy mặt đều tro như cái thớt.

" Nghe nói, Trình Kiều lần này cũng hứng thú với kho hàng này của tôi đấy. Anh ta trả cái giá rất êm tai." Bạch Niên Vũ nói khích.

Nghe tới Trình Kiều, Bối Lặc Hà Vân tối mặt.

" Con mẹ nó, Bạch Niên Vũ cái đồ gian thương mặt thớt." Cô ta tức tối.

Sau đó rút điện thoại ra, ấn ấn một hồi, điện thoại của Bạch Niên Vũ kêu lên, liếc qua màn hình, anh mỉm cười.

" Không làm gian thương, sao mà giàu được. Ba mươi phút nữa đảm bảo ở sân nhà cô sẽ xuất hiện mười sáu hộp sủng thả từ trời xuống kèm theo hàng khuyến mãi là mấy cái thùng gỗ." Bạch Niên Vũ nhìn đồng hồ, bình thản nói.

" Bối Lặc Hà Vân tôi thề với trời sẽ có ngày chém nát cái mặt thót nhà anh, để xem anh còn dám làm gian thương nữa không?"

" Cho dù có bị huỷ mặt thì cũng không ảnh hưởng tới sự nghiệp gian thương của tôi." Vũ mặt dày online.

" Sao anh không chết mẹ trong cái vụ đánh bom đó chứ?" Bối Lặc Hà Vân thở dài, vẻ mặt nuối tiếc.

" Ông trời không muốn thế gian này mất đi một gian thương ưu tú như tôi." Mặt dày là phải luôn có thương hiệu.

"..." Cô thật không thể nói thêm anything gì nữa, cái tên này, cạn ngôn rồi.

Bối Lặc Hà Vân giơ ngón tay giữa với Bạch Niên Vũ, tức tối giẫm giày cao gót mạnh ròi đi.

" Hợp tác vui vẻ." Bạch Niên Vũ lớn tiếng.

" Hợp tác cái mụ nội nhà anh." Thính giác của cô ta dường như rất nhạy, có thể nghe được lời của Bạch Niên Vũ.

Ừ thì mụ nội nhà gian thương...

" Thần Dực chuyển hàng tới Bối Lặc gia." Bạch Niên Vũ ra lệnh cho Thần Dực.

" Vâng."

" Còn nữa, theo dõi tình hình của phu nhân thật chặt vào."

Chương 89

" Bạch tổng nuôi tiểu tam."

" Tình nhân của Bạch thiếu."

" Cặp vợ chồng hào môn nổi tiếng rạn nứt."

Sáng sớm, báo chí đã tràn ngập tin tức, hình ảnh Bạch Niên Vũ cùng một cô gái lạ mặt tình tứ nói chuyện với nhau trở thành đề tài hot, lọt top tìm kiếm.

Tiêu Tiểu Diệp đọc xong tin, ánh mắt bình thản, hoá ra chuyện anh giấu còn nhiều đến thế này. Mà sao bọn phóng viên căn góc chụp đẳng cấp vậy chứ, thấy rõ mặt của cả hai người.

Cung Ân Thần đọc xong tin này, ngụm nước trong miệng phun ra hết. Sặc sụa lau miệng, ánh mắt khó hiểu nhìn Tiêu Tiểu Diệp.

" Cái này là thật sao?" Cô khó hiểu hỏi.

" Ai biết." Tiêu Tiểu Diệp bình thản ngồi châm châm bút vào giấy.

Cung Ân Thần nhìn tờ giấy bị châm cho rách nát, ánh mắt nguy hiểm, " Diệp cầu, đó là hồ sơ bệnh án."

Tiểu Diệp không ngừng tay lại, lạnh nhạt nhìn sang cô, " Thì sao?"

Cung Ân Thần thôi rồi, len lén rời phòng bệnh. Nhanh chóng gọi điện cho lão Thẩm.

" Chuyện Bạch Niên Vũ là sao vậy?"

" Cái đấy ư, thì hẳn nuôi tình nhân thôi." Thẩm Hạ Thiên bên kia rất bình thản nói.

" Nhưng mà... chẳng phải anh nói bọn họ đang..." Cung Ân Thần lắp bắp.

" Giời, bà xã, đó là chuyện người, chuyện mình mình cứ lo đã." Thẩm Hạ Thiên cố trấn an bà xã.

" Mà..."

" Ngoan nào bà xã." Vị bên kia cố gắng ngon ngọt.

Cung Ân Thần tắt máy, liếc vào phòng bệnh, thấy Tiêu Tiểu Diệp một bộ mặt ai oán.

***

" Bạch Niên Vũ, tên chết tiệt nhà anh."

" Thế mà bảo không bao giờ vượt tường."

" Này thì dám nuôi tiểu tam."

Tiêu Tiểu Diệp bực mình, đem hết ba đời tổ tông nhà Bạch Niên Vũ chửi hết.

Reng...reng...

Điện thoại kêu, cô liếc mắt nhìn người gọi tới, sắc mặt kém đi, hừ,

còn dám gọi. Định tắt máy nhưng ai ngờ lại nhầm thành nghe.

" Bà xã à, nhớ anh không?" Bên kia hào hứng.

Bên này là một mảng im lặng.

" Alo." Bên kia nghi hoặc.

Bên này cuồn phong nổi lên, " Còn biết tôi là bà xã anh hả, cái tin đồn kia là thế nào, đã bảo là ngàn lần phải cẩn thận...."

Một tràng lửa giận trút lên, Tiêu Tiểu Diệp chửi chán chửi chê rồi mới phát hiện ra nãy giờ mình chửi anh không phản bác.

" Xong rồi sao?" Bên kia cười cười hỏi.

"..." Cái tên trơ trẽn.

" Xong rồi thì nhớ uống nước với, chửi như vậy mất nước lắm. Chưa xong thì uống rồi chửi tiếp." Bạch Niên Vũ lo lắng cho cổ họng của bà xã.

" Anh, không giải thích sao?" Tiêu Tiểu Diệp mặt đỏ bừng, uất ức.

" Vừa mới gọi thì em đã cho một bài thuyết trình thế rồi thì anh đâu có thời gian giải thích." Bạch Niên Vũ thở dài.

" Vậy thì anh giải thích đi."

" Anh nghĩ mình không cần giải thích gì cả, tin hay không tùy em thôi."

Vậy cái mống gì bắt bà đây cho anh thời gian giải thích.

Cô ghen quá tắt máy luôn.

Mắt đã hoen đỏ.

Bạch Niên Vũ, đồ Vi Tiểu Bảo...

- Em là vợ của Vi Tiểu Bảo.

Bạch Niên Vũ, đồ bệnh hoạn.

- Em là vợ của tên bệnh hoạn.

Tiêu Tiểu Diệp bức quá, cái phòng bệnh này sao nó ngọt ngào vậy, cô bật dậy đi ra ngoài, vừa lúc đụng trúng một người.

Tôn Niệm Hàn nhìn thấy cánh tay bó bột và cái đầu quấn băng của cô, ánh mắt trùng lại.

" Em bị sao vậy?" Giọng anh nhẹ nhẹ.

" Không cần thận ngã." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Cô nhìn sang anh, bây giờ vẫn còn yếu lắm, vậy mà dám tự rời giường, trên tay anh có bệnh án.

Cảm giác được ánh mắt của cô, Tôn Niệm Hàn đem bệnh án ra sau lưng.

" Anh tái kiểm tra ấy mà."

" Ừ." Cô lạnh nhạt gật đầu. Làm như bà đây quan tâm lắm không bằng ấy.

Tiêu Tiểu Diệp định rời đi thì đột nhiên bàn tay bị nắm lại, Tôn Niệm Hàn nhìn cô, ánh mắt thoáng chút mất mát, " Tiểu Diệp, nếu như...nếu như năm ấy anh đủ can đảm giữ em lại thì em sẽ khác chứ?"

Cô giật mình vì câu hỏi của anh, sau đó giật tay ra, " Tôi không thích quá khứ, cũng chẳng cần nếu như."

Nói rồi cô một mạch đi thẳng, để lại Tôn Niệm Hàn buồn bã phía sau.

***

Tiêu Tiểu Diệp chờ thang máy, khi cửa thang máy mở ra, cô lại giật mình.

" Chị dâu Kelly yêu quý, tôi tới với chị đây." Vincent cầm một bó hoa hồng hướng về phía cô.

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, cô hình như vẫn chưa tỉnh ngủ.

Vincent ra khỏi thang máy, nhìn bộ dạng thương tiếc của cô, lắc đầu, " Cô sao lại tội nghiệp tới như này."

Cô lắc đầu, đi vào thang máy, Vincent lại đi vào theo.

" Cậu không ở Anh, tới đây làm gì?" Cô mệt mỏi.

" Đi theo tiếng gọi của tình yêu." Anh ta nói.

Rầm...cái ngày cầu gì mà ai cũng theo chủ nghĩa tình yêu vậy...

" Không thích gái phương Tây nữa mà chuyển sang phương Đông

rồi sao?" Cô hờ hững nói.

" Tôi luôn thích con gái châu Á." Anh ta cười toả nắng. (Ý anh là anh luôn thích chị.)

Tiêu Tiểu Diệp đã sớm miễn nhiễm với trai đẹp từ lâu rồi. Cô gật gù.

Lúc này đột nhiên thang máy dừng lại, người người lại chen vào. Đôi người không chú ý, động phải cô. May mắn thay là Vincent kịp thời chặn kịp cho cô, anh bao bọc cô trong một chỗ an toàn.

" Vợ chồng nhà tài phiệt kia có biến rồi."

" Xời, đã sớm nói mà, hôn nhân thương mại."

Mấy người đi vào thán nhiên nói.

Tiêu Tiểu Diệp đứng sau thì đen mặt. Vincent vừa mới đáp chuyến bay tới nên chưa xem tin tức.

" Bọn họ có nói cô đâu mà lo?" Anh thăm thì bên tai cô.

Cô lờm hẩn, nói tôi đây cha nội ạ.

Thang máy cuối cùng cũng tới nơi, cô đẩy anh ta, mất tự nhiên đi ra.

" Chắc chắc, Erik đâu, sao lại để cô thành ra như này?" Vincent vẫn bám đuôi cô.

" Hẩn đi theo tình nhân rồi." Nói xong cô lạnh lùng rời đi.

Vincent đuổi theo cô, chặn cô lại, " À, hẩn không quan tâm cô, vậy để tôi đi."

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, lão phật gia à, con chỉ muốn bình yên, xin cho con chữ bình và chữ yên.

" Hãy để dành câu nói đó cho các tình nhân khác của anh đi." Cô đẩy tay hắn ra.

Vincent cười khổ, hắn đi tới kéo tay cô, ôm cô, " Tôi chỉ yêu cô."

Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng đẩy hắn ra, hướng hắn một cái tát rõ đau.

" Hoàng tử Vincent, chiếu theo quy tắc thì hành vi của ngài như thế là không hợp. Đây là châu Á chứ không phải châu Âu." Thần Tự từ nơi nào xuất hiện, thanh âm trầm trầm.

" Phu nhân, gia cho tôi tới đón cô về Tuyết Linh viên." Anh ta nghiêm túc nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp đang bực mình, hậm hực đi theo Thần Tự.

***

Thần Tự mở cửa xe giúp cô. Chỗ lái xe có người ngồi xuống.

" Phu nhân..."

" Đừng có gọi tôi phu nhân." Tiêu Tiểu Diệp bực quá, lạnh lùng tặng cho "Thần Tự" cái ánh mắt đay nghiến.

" Đại phu nhân..."

" Ơ hay, tôi bảo anh đừng gọi tôi vậy rồi mà..."

" Cô bảo tôi đừng gọi cô " phu nhân" chứ có bảo tôi không được gọi " đại phu nhân" đâu." "Thần Tự" không có ngây ngô như Thần Dực, anh ta nói một câu cho thẳng thắn, tỉnh như chưa bao giờ được tỉnh.

"..." Tiêu Tiểu Diệpn cứng họng.

Thấy chưa, đường đường IQ cao khiến cho mấy bạn ARMY bảo là hơn cả RM vậy mà bây giờ thì rớt xuống be bét. Chỉ muốn nói một câu là, con gái khi yêu, trí thông minh vụt vào trong thùng rác.

Tiêu Tiểu Diệp: yêu cầu bà tác giả vào vấn đề.

E hèm... hèm...

Vào truyện.

Xe dừng từ lúc nào không hay mà cô thì không hay biết.

Tiêu Tiểu Diệp mặt tối đen, chửi rửa kính khùng.

" Sao cái tên họ Bạch kia nuôi tình nhân mà chẳng biết kín tiếng gì vậy chứ, là hại thiên hạ không biết hấn có đưa làm ấm giường sao?"

" Thực ra thì anh nuôi rất cẩn thận, chỉ tại phóng viên dạo này quá đẳng cấp." Ai đó xen vào.

" Hừ, còn lắm chuyện, nuôi dốt thì nói ra đi, còn vẽ chuyện." Tiêu Tiểu Diệp không để ý, tiếp tục nói.

" Lần sau sẽ rút kinh nghiệm." Vị kia vô cùng ngoan ngoãn.

" Ờ hay, còn có lần sau sao, thích cho một phát đoạn tuyệt tử tôn sao?" Cô bực mình.

" Vậy thì làm sao mà nòng nọc anh công chiếm thành em được." Vị kia nói tiếp.

" Bệnh hoạn." Cô đỏ mặt.

Khoan đã, nãy giờ cô nói chuyện với ai vậy.

Cô nghe cái giọng này, lạ lạ nhìn xung quang, đâu có ai ngoài " Thần Tự" lái xe đâu.

" Thần Tự à...." Cô khẽ chạm vào bả vai anh ta, ai ngờ quay người lại, giật bắn người.

" Hello bà xã!" Bạch Niên Vũ tươi cười chào cô.

Đậu xanh, rau má...

" Anh ở đây làm gì hả?" Cô vuốt vuốt ngực, giọng bức bối.

" Nuôi tiểu tam." Bạch Niên Vũ tỉnh bơ.

Dựng ngón cái lên, anh quá đẳng cấp.

" Lăn cho bà nhanh." Cô lớn tiếng.

" Tiểu tình nhân yêu quý của anh à, mẹ vợ nhà anh rất khó tính, em chịu khó ít hôm nhé." Anh ta xoa xoa cái đầu cô, giọng hết sức sủng nịnh.

" Ai làm tình nhân của anh chứ?" Cô bức dộc.

" Ai thèm cái gì cơ?" Bạch Niên Vũ cười đều.

" Làm tình nhân của anh." Tiêu Tiểu Diệp trúng kế.

" Ừ, anh biết mà, tiểu tình nhân."

Đâm sầm mệ vào cái cột giao thông bên đường mà chết đi thì hơn.

" Em phải tin vào tình yêu của anh chứ." Bạch Niên Vũ giọng nhỏ nhỏ.

" Tin vào cái mống, chứng minh một câu đi nào." Cô nói.

" Anh yêu em, như thể cái cách anh thảng hoa trên người em vậy."

Cho tôi xin mấy giây ngưng ngừng...

Chương 90

"Tôi gói gọn toàn bộ tình yêu của mình vào một cái hộp. Thắt nơ bọc giấy đầy đủ rồi trao tới gửi cho em. Nào ngờ em mở ra, chỉ thấy hộp quà trống.

Em có biết tại sao không còn nữa không?

Bởi vì đợi quà chuyển tới trao tận tay em, đợi em từ từ mở cái nơ thắt, đợi em xé xong vỏ bọc thì không biết đã bao lâu rồi, tình yêu ấy cũng dần lụi tàn đi, rồi biến thành phù vân."

Vincent một mình bao cả cái rạp chiếu phim, hờ hững ngồi xem. Xem cả buổi chẳng thấy cái mô tê gì cả, rồi đến đoạn này, khi nam phụ si tình nói xong câu trên thì anh mới cảm thấy có chút gọi là điểm nhấn.

Cái tát của cô, vẫn còn in trên má. Rồi sẽ có ngày nó hết đỏ nhưng tổn thương hôm nay chỉ sợ rất lâu mới lành.

"Tôi thấy nhân vật đó rất hợp với anh đấy." Thanh âm một người phụ nữ cất lên.

Vincent quay lại, nhếch mép.

"Phu nhân bộ trưởng hựt, tới đây làm gì vậy?" Anh ta mĩa mai.

Mục Tử Kỳ không có ý gì với câu nói đầy khiêu khích của anh ta, thông thả tới chỗ anh, cầm hộp bỏng tự nhiên ăn.

"Mục Tử Kỳ, lần này vẫn là vương vấn Erik ư?" Vincent nói.

" Không." Mục Tử Kì lấy một miếng bỏng bỏ vào miệng, chậm rãi ăn.

Vincent cười, " Cô hao hết tâm sức để về đây ám sát Kelly, bây giờ lại từ bỏ ư?"

Mục Tử Kì nhú mày.

" Thực ra thì trong một thí nghiệm hoá học, vẫn là cần chất xúc tác đúng không? Tình yêu đương nhiên cần bọn nhân vật phụ nào tàn mà..." Vincent bình thản.

"..." Ai đó im lặng.

Vincent không nói nữa.

Phim vẫn chiếu, hai người tiếp tục xem. Suy cho cùng thì hai vẫn hơn một mà.

" Đứng giữa tình yêu và thù hận, anh sẽ quay về bên nào? Năm lấy tay người anh yêu rồi bỏ qua tất cả hay im lặng tiếp tục báo thù?" Nữ chính hỏi nam chính.

Nam chính trả lời, " Đừng nghĩ rằng cô quan trọng với tôi tới như vậy, trong ván cờ của tôi, tốt luôn được dọn trước."

" Vậy nếu như có một ngày, tốt lại ăn lại vua thì sao?" Nữ chính ngu ngốc hỏi tiếp.

" Vậy thì lúc đó chúng tôi người đánh cờ ngu." Nam chính nói.

Vincent xem tới đây nhin không được khẽ cười.

" Cô nói xem, nữ chính thánh mẫu quá không tốt."

" Nam chính thông minh quá cũng chẳng tốt." Mục Tử Kỳ nói.

" À, nam phụ là đẳng cấp nhất." Vincent mĩa mai.

" Đáng tiếc, biên kịch không cho hào quang."

Hahahaa... Chẳng có gì hay ho cả... Cười cho biến bớt mặt....

" Lần này, Trung Quốc nguy hiểm vậy cô vẫn tới sao?" Vincent thắc mắc, sau cái vụ đám cưới hụt tới giờ, cô ta tới nơi này làm gì?

" Tới chứ sao không? Trò hay đây đầy rẫy vậy mà..."

" Thượng Hải và Hong Kong loạn quá, ông anh của tôi quá đẳng cấp."

" Sao không san cho cậu chút nào nhỉ?"

" Thông minh quá cũng không tốt mà..." Vincent nhắc lại câu nói của cô.

" Nhưng thiếu IQ cũng không tốt." Mục Tử Kỳ mĩa mai.

" Nhưng có một chuyện bí mật, tin đồn của Bạch Niên Vũ, bảy đến chín phần là sự thật. Anh ta nuôi tình nhân nhưng mục đích thì không chỉ là ấm giường đâu nhỉ."

" Thì sao?"

" À, lần này, Vearly theo phe của anh họ tôi, nói xem, giữa tình cũ và tình cũ hơn, cô giúp ai?" Vincent đột nhiên nhớ ra, hỏi cô một cách

thật lòng.

" Cậu phải hiểu một điều, hồ nước, rơi xuống một hạt sương cũng chẳng có gì thay đổi. Huống gì là một trận chiến, chết đi một kẻ thì có sao đâu..." Mục Tử Kỳ nói.

Vincent cong môi, bà cô này, chỉ sợ không có đúng như bà nói...

" Tôi tự hỏi, Bạch Niên Vũ sẽ làm sao để bảo vệ vợ của mình, cô ta chính là sợi dây liên kết của cả hai gia tộc mà." Mục Tử Kỳ trầm trầm.

" ...."

" Vậy còn anh, Vincent, anh về theo hướng nào?"

***

Tiêu Tiểu Diệp im lặng ngồi phía sau, Bạch Niên Vũ vẫn tiếp tục lái xe. Không khí rất trầm.

" Em có biết hai ngọn núi này không?" Bạch Niên Vũ hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn ra ngoài, chỗ này cô biết. Núi đôi tình nhân nổi tiếng của thành phố X.

" Nghe nói núi này có truyền thuyết rất hay đấy, hai vị thần tiên yêu nhau vi phạm lệnh trời, bị trời phạt xuống đây hoá núi. Gần bên nhau nhưng chẳng thể chạm nhau. Con sông chia cắt hai người." Bạch Niên Vũ chậm rãi kể.

" Anh là muốn ý gì?" Cô hỏi.

" Em muốn lời giải thích cho tin đồn không?" Bạch Niên Vũ nói.

Muốn không, muốn chứ.

Nhưng cô sợ, nghe thấy đáp án mà cô không muốn nghe.

Tiếng nhạc phá tan bầu không khí gượng gạo.

" Có những bí mật, tốt nhất đừng nên nói ra.

Có những tình yêu, vẫn nên là giữ trong lòng."

Hợp thời điểm ghê, mày của Bạch Niên Vũ nhú lại, anh nhìn qua gương chiếu hậu cũng thấy cô giống hệt anh.

" Tiểu Diệp, về tin đồn ấy, là thật. Cô tình nhân kia cũng là thật." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

Tiểu Diệp cứng đờ người. Anh thế mà lại thừa nhận, thà rằng anh cứ phủ nhận như những người khác đi, sao còn cắm vào tim cô một nhát dao sắc vậy.

" Vậy... sao anh còn nói..yêu em?" Cô nhỏ giọng.

" Nuôi tình nhân không có nghĩa là không yêu vợ." Bạch Niên Vũ nói.

Ngọn lửa trong lòng cô cháy rùng rục. Tên khốn nạn này đã từng nói yêu cô, đã từng chăm sóc cô, vậy mà bây giờ hắt lại...

" Bạch Niên Vũ, vì sao?" Cô nhìn anh, ánh mắt đầy tia lạnh.

" Vì anh yêu em." Anh thẳng thắn nói với cô.

" Chết tiệt, anh nghĩ tôi là đứa trẻ lên ba sao? Anh nuôi tình nhân vì

anh yêu tôi. Vậy bọn đàn ông ngoại tình là vì quá yêu vợ sao?" Cô không kiềm chế được, mĩa mai.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, không nói gì.

" Gia, có người đuổi theo." Bạch Niên Vũ nghe được tiếng của Thần Tụ trong earphone, thần sắc tối lại.

" Của ai?" Anh lạnh giọng.

" Bên kia."

" Được."

Bạch Niên Vũ bật màn hình lên, nhìn các vật chuyển động.

Hai xe.

" Tiểu Diệp, trèo lên đây." Anh quay ra sau, nói với cô.

Cô chẳng hiểu gì, nhưng vẫn thuận theo, leo lên ngồi ở ghế phụ lái.

" Chúng ta bây giờ bị theo đuôi, quân tiếp viện chắc chưa thể đến kịp." Anh giải thích.

Tiểu Diệp gật đầu không nói gì, cô cũng đâu còn như lúc trước, nghe tiếng súng là sợ nữa.

Xe chạy trên đường núi với tốc độ cao. Đoạn đường này rất quanh co, bên cạnh là khe núi, lái không cẩn thận thì rớt xuống lúc nào không biết.

Đoàng....

Đạn đã lên nòng.

" Lúc trước thường xem trên phim thấy mấy cảnh bắn nhau này rất thú vị, bây giờ thực tế rồi thì chỉ muốn có ông đạo diễn hô cắt." Tiêu Tiểu Diệp chán nản.

Bạch Niên Vũ cười nhìn cô, " Em bình tĩnh hơn anh tưởng."

" Bà đây còn chưa xử chết anh, tên khốn nào dám xử." Tiêu Tiểu Diệp bắn lửa giận sang, nói cho biết, bà đây vẫn đang bực.

" À, vậy anh tình nguyện chết dưới tay sát thủ." Anh vẫn duy trì nụ cười.

Vèo...vèo...

Có một chiếc xe đã lao lên song hành cùng xe của hai người. Xe ở bên ngoài ép xe vào núi.

" Tiêu Tiểu Diệp này, có em chết cùng, anh đây rất mãn nguyện." Bạch Niên Vũ bình thản, không để ý được rằng xe anh chính là cái xe đang bị ép.

" Tôi không muốn chết cùng anh." Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, trợn mắt.

" Vậy thì anh phải sống cùng em vậy."

Két....

Xe phanh gấp, Bạch Niên Vũ kéo cô lại về phía mình để tránh bị cửa kính bắn phải. Chỉ có điều, phanh gấp thế nên đâm vào xe phía sau.

Tay anh đã buông lỏng ra.

" May thật, nếu không là cái tay còn lại của em chắc chắn gãy luôn." Anh vẫn ôm cô.

" Bạch Niên Vũ." Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, anh thực sự là người sao?

" Ngồi yên ở đây." Bạch Niên Vũ dặn dò cô.

Anh mở cửa xe, lay lay tay một chút.

Nhìn hai cái xe chặn phía sau và phía trước mình thì lắc đầu.

" Mấy vị đại ca, bao giờ thì mới chịu tha cho em?" Lời nói thì bông đùa nhưng ý tứ thì rõ ràng.

Súng vẫn hướng thẳng về anh.

" Chậc chậc..." Anh tắc lưỡi. Nhìn sang núi bên cạnh, mỉm cười, cuối cùng cũng đến kịp.

" Gia, xin ra lệnh." Thần Tự liên lạc với Bạch Niên Vũ qua earphone.

Bạch Niên Vũ câu giờ mãi mới đúng thời điểm.

" Xử xe phía trước rồi tới xe phía sau, còn nữa, dùng bắn tỉa đi, tránh gây tiếng ồn khiến phu nhân sợ." Bạch Niên Vũ lớn tiếng nói.

Bọn sát thủ không ngờ được, đang định hành động thì xe phía trước đã bị bắn tỉa bắn vào.

Đoàng...Đoàng....

Sát thủ nã đạn về phía Bạch Niên Vũ, anh chạy trốn phía sau mạn trước của xe.

" Gia mệt rồi, tạm thời đình chiến trước đi." Bạch Niên Vũ hét lớn.

Đoàng...

Sát thủ không hiểu lòng Vũ...

Anh nhón người dậy, nhìn thấy trong xe không có bóng hình nào cả.

" Thần Tự, quét cảm biến xe gia." Bạch Niên Vũ nói.

" Quét gì mà quét chứ..." Tiêu Tiểu Diệp từ phía dưới xe bò lên, trừng mắt với anh.

Lúc này, khi xe phanh gấp đã bị chệch sang một bên, cửa xe mở hé ra vừa vặn có thể ra ngoài. Nhân lúc xe phía trước bị bắn bất ngờ, cô chạy xuống. Lại trúng quả đầu súng nên lăn xuống dưới xe.

" Quả nhân là Bạch phu nhân." Bạch Niên Vũ tuy mặt cười nhưng trong lòng chột thoáng nhẹ nhõm.

Cảnh giác, anh đẩy cô ra sau mình.

" Suyt."

" Thần Tự, quét xe phía trước."

" Gia, xe đẩy lúc đầu chỉ có một người, nhiệt trong cơ thể đang yếu. Nhanh rời khỏi chỗ đó."

Bạch Niên Vũ đã lường trước kéo cô đứng dậy, xuyên qua bom đạn

nhảy xuống khe núi.

Bùm...

Chiếc xe sau phát nổ.

Đoàng...đoàng...

Sát thủ phía trước bị bắn hết vào tứ chi.

Vụ nổ ảnh hưởng rất lớn khiến cho cả ba xe đồng loạt nổ.

Tiêu Tiểu Diệp không nhớ kĩ kí ức lần đó của mình là gì, chỉ biết anh ôm cô, đặt cô nằm trên mình, lấy thân mình làm bệ đỡ cho cô và lời nói băng quơ, " Tiểu tình nhân, đừng xuống hoàng tuyền vì có em mà đẹp đẽ."

.....

Đám sát thủ đó có gắn bom trong người, chỉ cần tim bọn chúng ngừng đập thì quả bom sẽ phát nổ.

Lúc này, kẻ ở trong xe kia chết, kích hoạt quả bom. Mấy tên sát thủ còn lại cũng vì ảnh hưởng của quả bom mà đồng loạt phát nổ khiến cho đường phá huỷ nặng nề.

" Nhanh chóng tìm thiếu gia và phu nhân dưới khe núi đó có con suối nhỏ." Thần Tự sau khi chứng kiến vụ nổ, hét lớn với vệ sĩ.

Chỗ này chính là ngọn núi đôi, liên kết giữa hai núi chính là con sông.

Lúc này hai người kia đã rơi xuống con sông đó, không thể khẳng định nhưng tỉ lệ sống sót là vẫn còn.

***

Chương 91: Cứu tử nhất sinh

Nếu như giữa chúng ta, cơ hội sống chỉ có thể là 1% thì anh nguyện ý dâng 1% ấy cho em. Chỉ hi vọng em lúc còn sống, nhớ anh nhiều hơn anh nhớ em một tí, yêu anh nhiều hơn anh yêu em...

--

Nước lạnh xuyên qua từng lớp da thịt cô lạnh toát nhưng lại có một vòng tay ấm áp ôm lấy cô.

" Bạch tổng bị mất máu quá nhiều, các vết thương trên cơ thể chẳng chịt..." Trong cơn lờ mờ, cô nghe thấy tiếng ai nói.

Cô cố gắng điều chỉnh ý thức của mình thật tỉnh táo.

Hoá ra, cô đã được cứu sống rồi, vậy thì chỗ hiện tại của cô chắc là bệnh viện.

" Bác sĩ Tiêu, đừng cố gắng, cô vừa bị rơi xuống nước, hãy cứ nghỉ ngơi." Y tá nhận ra dấu hiệu của cô, vội dặn dò.

" Bạch..." Cổ họng cô khô khốc, cố gắng nói.

" Bạch tổng đang ở phòng cấp cứu đặc biệt." Y tá hiểu ý.

" Phu nhân, hiện tại thiếu gia đang cấp cứu, cô cứ an tâm nghỉ." Thần Dực đứng một bên cạnh chừng Tiêu Tiểu Diệp vội nói.

Nhưng đoạn đối thoại lúc này, cô vẫn nghe được, vết thương, mất

máu.

Cô rút dây truyền, " Đưa...tôi tới chỗ anh ấy."

Cô càng nói, cổ họng càng đau.

" Không được, sức khoẻ của phu nhân rất yếu." Thần Dực ngăn cản.

" Thần Dực...giúp tôi được không?" Cô khẩn thiết nhìn về anh ta.

Thần Dực bị lung lay, đỡ cô dậy, " Phu nhân, sau này nhớ bù lại tiền thưởng Tết cho tôi."

Nói rồi giúp cô tới phòng cấp cứu.

Thần Tự nhìn cô, thở dài, " Mạng của thiếu gia, chưa chắc đã giữ được. Sáu phát đạn trong người, lưng thì bị xây xước nặng."

Tiêu Tiểu Diệp khựng người, " Vào đó bao lâu rồi?"

" Một tiếng."

Một tiếng, vậy vẫn cứu được.

" Thần Dực, lấy đồ phẫu thuật tới cho tôi."

" Nhưng tay trái của cô đã gãy..." Thần Dực kinh ngạc.

" Là bác sĩ, vẫn còn tay, vẫn cứu người được." Cô nói.

Cô thay đồ phẫu thuật, may mắn là cô gãy tay trái, tay phải là tay thuận. Cô đi vào phòng mổ dưới sự ngỡ ngàng của các bác sĩ, y tá trong đó.

" Lấy được bao nhiêu viên rồi?" Cô đi tới bàn mổ, nhìn sơ qua ảnh bệnh án.

" Một viên ở xương sườn." Bác sĩ thông báo.

" Vị trí của đạn còn lại?"

" Hai viên nằm bên trái thận, một viên ở bắp tay, một viên ở chân và một viên ở gần tim."

Tiêu Tiểu Diệp tạm thời đã nắm được tình hình.

" Anh làm theo tôi này, phẫu thuật đồng thời, anh lo việc bắp tay, chân, thận, còn tôi lo phần tim." Cô gật đầu ra lệnh.

" Nhưng như vậy, tỉ lệ mất máu rất cao..." Bác sĩ phẫu thuật toát mồ hôi.

" Yên tâm, anh ta chết, tôi chịu tội." Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

" Rạch..."

" Hút máu..."

" Kiểm tra chỉ số..."

Dùng một tay cứu người, không thể tin nổi. Các thao tác đều được thực hiện chuẩn.

Quả nhiên là nữ thần của ngành y...

Đó là lần phẫu thuật nguy hiểm nhất mà cô đã từng làm, không đơn

thuần là cứu người từ địa ngục mà còn là cứu lấy tình yêu của cô.

" Mất máu..." Y tá lo sợ.

" Nhịp tăng giảm.."

" Huyết áp không ổn định."

" Bạch Niên Vũ này, bà đây chưa xử chết anh thì đừng lâu anh dám chết. Địa ngục yêu cầu anh canh năm xuống đó thì tôi giữ anh đến canh mười. Liệu hồn mà sống dậy đi. Chuyện tình nhân tôi còn chưa suy xét anh đấy." Cô vẫn tiếp tục phẫu thuật nhưng miệng thì lạnh nói.

" Anh không tỉnh dậy, tôi liền rút hết nước trong hồ cá, để cho các bảo bối nhà anh chết hết."

" Tiêu Tiểu Diệp tôi nói được là làm được."

" Anh không khoẻ lại, tôi hồng hạnh vượt tường, gả cho người khác."

Cô nói một tràng dài, vừa nói vừa khóc, có lúc lại cười, các bác sĩ, y tá thì tái mặt.

Nhưng điều kì diệu đã xảy ra...

" Nhịp tăng đang tăng lên..."

" Huyết áp dần ổn định..."

Tiêu Tiểu Diệp cuối cùng cũng yên chuyện.

Mắt cô mờ lại, đây đã là giới hạn cao nhất của cô rồi...

" Bác sĩ Tiêu..."

— — — —

" Thiếu gia..." Thần Tự vào phòng thấy Bạch Niên Vũ cả người quần băng trắng đang cầm tay Tiêu Tiểu Diệp.

" Suyt." Anh quay lại, lắc đầu với Thần Tự.

" Vâng." Thần Tự hiểu ý rồi ra ngoài.

Bạch Niên Vũ say sưa nhìn tiểu tình nhân đang mê man nơi giường bệnh.

Sắc mặt cô nhợt nhạt, mày liễu chau lại, cô ngủ nhưng vẫn không yên.

" Bạch Niên Vũ, anh đừng chết..." Cô nói mơ, bàn tay nắm lấy tay anh siết chặt lại.

" Ngoan, anh luôn ở bên em." Bạch Niên Vũ nói nhỏ.

Thần sắc của người kia dịu lại.

Đừng hỏi anh vì sao mà vừa phẫu thuật xong vẫn tỉnh, anh không có phản ứng với thuốc mê đâu. Lúc phẫu thuật, anh chỉ là trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê, đau đớn thế nào anh đều cảm nhận được, tiếng ai đó nức nở, anh cũng nghe rõ.

Vết thương ở sau lưng cần phải rửa. Y tá đi vào nhìn thấy cảnh này, có chút sững sờ.

" Đổi người, gọi con trai tới thay băng cho tôi." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

Y tá hơi đỏ mặt, gật đầu đi ra. Rất nhanh, hộ lí nam đã tới.

Băng ở lưng đã thấm đỏ.

Máu chảy hoà với bông hoa anh túc càng thêm quý dị.

" Bạch tổng, anh vẫn là nên chú ý sức khoẻ, tránh nhiễm trùng." Hộ lí dặn dò.

" Được." Bạch Niên Vũ lạnh nhạt.

Căn phòng bệnh trở lại vẻ yên tĩnh, người đàn ông dịu dàng ngắm nhìn cô gái trên giường bệnh.

Tiêu Tiểu Diệp, em càng ngày càng to gan...

Dám rút nước doạ giết bảo bối nhà anh.

Dám hồng hạnh vượt tường.

Chờ em tỉnh lại, anh trị em dần dần.

***

" Lần này sát thủ phái tới đều bị diệt. Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp vẫn sống." Thủ hạ lo lắng báo cáo tình hình cho William.

" Thật có số tốt." William bật cười.

" Hiện tại, Vân Nhiễm đang bị bắt Bạch Niên Vũ bắt lại, còn lấy thân

phận là tình nhân nữa. Hành động của anh ta chính là đang khiêu khích chúng ta." Thủ hạ nói.

" Vân Nhiễm, phái cô ta đi ám sát bất thành rồi, lại còn bị làm nhục như vậy nữa." William chán nản.

" Chúng ta xử lí như thế nào?" Thủ hạ hiểu ý, nhanh chóng hỏi.

" Kích hoạt con chip trong người cô ta, lẳng lẽ thủ tiêu đi. Người đã mất giá trị thì không nên giữ lại." William bình thản.

Thủ hạ nhận lệnh, đi giải quyết.

" Vearly, nói xem, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?" William quay sang, hỏi người đang ngồi ung dung trên ghế.

" Cứ để mọi chuyện tiếp tục như cũ." Vearly lười biếng nói.

" Nghe nói Mục Tử Kỳ cũng đến Trung Quốc rồi. Nếu cô ta chuyển sang giúp bên kia thì sao?" William bỗng dừng hỏi, trong lòng là đang thăm dò.

Không ngoài dự đoán, ai đó đã kích động.

" Tự tay tôi sẽ giết cô ta." Vearly tàn nhẫn nói rồi cầm chiếc áo khoác đứng dậy rời khỏi.

William lạnh lùng nhìn ra phía bên ngoài, nụ cười nhếch lên.

Đứng giữa tình yêu và quyền lực, tình yêu hoàn toàn mất giá trị.

BNV: " Gia nhớ mặt bọn đồ oan cho gia rồi đó, chờ đấy, có ngày gia tổng hết vào hồ cá. Gia bức rồi."

Chương 92

Hong Kong, khu chung cư Đế Hoàn II

Cô gái bị trói ngồi trên ghế, khắp người là các dây điện tử. Khoé miệng cô có vết máu đỏ, môi khô nứt nẻ nhưng ánh mắt vẫn kiên định.

" Tôi thật không hiểu, sao cô lại kiên trì như vậy chứ? Đến nỗi tự mình làm mình bị thương, đáng sao?" Lâm Thiên Dương lắc đầu, lấy khăn lau vết máu cho cô gái kia.

Cô gái kia nhếch môi, " Lâm Thiên Dương, quy tắc của sát thủ chúng tôi chính là không phản bội."

Lâm Thiên Dương gật đầu, " Tôi biết chứ, nhưng mà Vân Nhiễm, liệu chủ của cô có phản cô không?"

Màn hình máy tính hiện nên dòng kí tự xanh nhạt, anh cười thầm.

" Chúng ta cùng đợi, thời khắc chất độc đốt cháy cơ thể cô." Giọng anh lạnh, lạnh tới nỗi Vân Nhiễm cũng cảm thấy sợ hãi.

" Hự." Cô ta mặt méo lại, cơn đau từ trong xương tuỷ khiến cô cảm giác như hàng ngàn ngọn dao đều không ngừng châm vào da thịt cô.

Hoá ra, đến cuối cùng hắn vẫn tàn nhẫn như vậy...

Ánh mắt dần mờ đi, cơn đau lui dần, nụ cười đầy ngạo mạn của người đàn ông trước mắt cô sáng tới lạ.

" Đã là quân cờ thì không nên từ bỏ ván cờ sớm như vậy."

Giọng nói ấy thấm vào trong từng thính giác, từng tế bào cô.

Lâm Thiên Dương cười trối cho Vân Nhiễm, đặt cô ta xuống ghế sofa.

Lấy điện thoại trên bàn, nhanh chóng gọi.

" Bạch Niên Vũ, cô tình nhân của anh tạm thời sống sót." Lâm Thiên Dương ung dung nói, không để ý tới việc người kia vừa được cứu khỏi quỷ môn quan về.

" Giữ cho nhịp tim cô ta ổn định." Bạch Niên Vũ nói rất nhỏ, âm thanh đè nén.

" Cậu có chắc là cô ta sẽ khiến cho William buông lỏng không? Hẳn ta còn dám hạ lệnh xử cô ta mà?" Lâm Thiên Dương xoa xoa trán.

" Chắc chắn, cho dù hẳn ta có lựa chọn quyền lực thì vẫn không thể không có chút tình cảm với Vân Nhiễm, hơn nữa, trong bụng cô ta, còn có đứa con." Bạch Niên Vũ thản nhiên, William dám lấy Tiêu Tiểu Diệp làm bia đạn thì anh cũng có thể khiến cho nữ nhân của hẳn ta chịu trận.

" À, không nói sớm, hại tôi mấy ngày nay đều đối xử với người ta rất bình thường." Lâm Thiên Dương nhíu mày.

" Bây giờ biết rồi thì có tâm chút đi."

" Diệp tử có sao không?" Lâm Thiên Dương hỏi.

" Vẫn ổn." Giọng Bạch Niên Vũ dịu dàng.

" Ờ, thế thôi." Lâm Thiên Dương nhận được tin mà mình muốn có rồi nên bình thản.

" Không hỏi thêm ư?" Bên kia đầy nghi hoặc.

" Hỏi thêm gì?" Lâm Thiên Dương tỉnh bơ.

" Đâu, gia đây cũng bị thương, phẫu thuật đau tận xương tận tủy như vậy mà cậu không hỏi một câu ư?" Bên kia không kìm chế được.

" À." Lâm Thiên Dương lạnh nhạt, rồi tắt máy.

"..."

Ánh mắt anh dời lên thân ảnh cô gái trên ghế.

" Vân Nhiễm, cô quả nhiên khiến tôi bất ngờ đấy."

***

Bạch Niên Vũ tối mắt ném điện thoại xuống bên giường. Rồi lại dịu dàng nhìn cô gái ở bên cạnh mình.

Phòng bệnh của bọn họ là phòng đôi, ông một giường, bà một giường. Phân ra như thế là để tránh làm ảnh hưởng tới vết thương của nhau nhưng mà Bạch Niên Vũ lại là kẻ thích ngủ cùng vợ nên liền không kiêng nể sang bên giường vợ.

Còn giường anh thì nhằm mục đích làm cảnh.

" Bao giờ thì em mới tỉnh lại vậy? Đại bệnh nhân như tôi còn tỉnh lại sớm hướng chi là một vị như em." Bạch Niên Vũ cầm bàn tay trắng

nỗn nà của cô, nghịch ngợm rồi lắm lắm.

Nắng chiều dịu nhẹ len qua tấm màn cửa ánh rọi lên thân ảnh hai người kia. Người đàn ông tuần mĩ cả người bó băng đang trù mền chăm sóc cô vợ gãy tay. Khung cảnh nên thơ nên mộng này khiến cho người ta liên tưởng tới một hình ảnh: vợ chồng "phế vật".

— —

Lúc Tiêu Tiểu Diệp tỉnh dậy là khi trời đã tối hẳn, cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay và cả ánh mắt trù mền dõi theo mình, cô bật giác oà khóc lên.

" Bạch Niên Vũ, tên chết tiệt, sao anh không chết luôn đi?"

Bạch Niên Vũ đờ như tượng sáp, này là sao?

Ngưng truyện để gia hỏi bà tác giả.

Má Tuệ Anh, giải thích chút đi...

Rơi xuống vực, thần kinh không ổn định...

À!

Vào truyện...

Bạch Niên Vũ không nói gì, ôm lấy cô, nhưng mà vừa ôm cô thì đã cảm nhận được vết thương đang rách ra.

" Anh sợ mấy bảo bối nhà anh đi đời nên không nỡ chết." Anh nén đau, cố tươi cười.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn giọt mồ hôi trên trán anh, hiểu ngay, vội dịch người ra, bỏ xa anh một quãng.

Mắt cô nhìn lên người anh, máu chảy đỏ rất gớm, trong lòng cô dâng lên nỗi nhói đau.

" Gọi bác sĩ vào thay băng đi." Cô nhỏ giọng.

Bạch Niên Vũ gạt đầu, ấn cái nút đầu giường.

Hộ lí rửa vết thương giúp anh, nhìn mấy vết khâu túa ra mà kinh hãi. Vị này mất cảm giác rồi hay sao?

Mới phẫu thuật xong đúng bảy tiếng thì đã tỉnh lại, bây giờ lại thế này nữa...

Tiêu Tiểu Diệp không dám nhìn anh, cúi đầu xuống.

" Khi phẫu thuật, có đau không?" Cô hỏi.

Bạch Niên Vũ ngây người, đau không ư? Làm bác sĩ mà sao lại vậy hả? IQ vụt đâu rồi...

Mẹ nó, không phản ứng với thuốc mê thì đau chứ sao không đau. Nhưng mà đã sớm quen rồi, may là trước khi gấp đạn ở tim ra, anh cũng lâm vào hôn mê luôn nên đau đón tạm thời bỏ qua.

Sau khi xử lí xong vết thương, Bạch Niên Vũ ngoan ngoãn quay về giường của mình.

" Tiểu Diệp, chúng ta bây giờ đồng cam cộng khổ nên vẫn là đối xử tốt với nhau một chút." Anh ngời hướng về giường cô, ánh mắt sáng rực.

" Chó mới thêm cùng với anh." Tiêu Tiểu Diệp lạnh nhạt.

" Tiêu Tiểu Diệp, sao em có thể nói mình là một con chó như vậy?"
Thanh niên chai mặt không sợ ngang nhiên nói.

Tiêu Tiểu Diệp: (•.•)

Công đạo, thần thánh, Phật tổ ơ làm ơn hãy hiển linh...

" Anh.... Sao lại có người da mặt dày như vậy chứ?" Tiêu Tiểu Diệp
bức xúc.

" Em không biết rằng anh được má Tuệ Anh và các bạn độc giả yêu
mến phong tặng cho danh hiệu " Vũ mặt dày" sao?" Vị kia với tay lên
bàn, lấy một quả cam, thuận tiện bóc, còn không quên giới thiệu bản
thân.

"..." Đơ mặt, tôi quá mệt mỏi rồi.

" Da mặt có hay không, không quan trọng nhưng vợ là phải có."

"..."

Cửa phòng mở ra, mấy vị phụ huynh xuất hiện.

Tôn Lệ đi về phía Tiêu Tiểu Diệp, " Bảo bối, con có sao không vậy?"

" Không sao ạ."

Bạch Niên Vũ bỏ một múi cam vào miệng, chán nản nhai nhóp nhép.

"Hãy xem tôi là không khí."

Thế là vở kịch "mẹ chồng-nàng dâu" lại diễn ra. Khán giả Vũ sẹo ăn hết một quả cam, lại vớ lên bóc thêm quả nữa.

Khi đời không quan tâm tới bạn, bạn hãy yêu quý quả cam.

Tôn Lệ hỏi thăm Tiêu Tiểu Diệp xong thì lại tới Bạch Niên Vũ. Nhìn cả người anh toàn băng trắng quăn, đau lòng khôn xiết, " Niên Vũ, con định đi Ai Cập sao?"

" Dự định thế, xây cái Kim Tự Tháp sẵn nữa để lỡ sau này mà chết thì vị nào ấy vẫn biết." Vũ hờn dỗi bỏ nốt múi cam còn lại vào miệng.

" Ừ, để lần nào đó mẹ đi Ai Cập khảo sát đất đai cho con." Tôn Lệ rất hưởng ứng.

" Mẹ tốt." Bạch Niên Vũ thờ ơ.

" Mẹ biết, mẹ là người mẹ tốt nhất thế gian." Tôn Lệ ánh mắt lấp lánh.

Rầm....

Bạch Niên Vũ suýt nữa thì thổ huyết mà chết mất.

" Nói đùa đấy, con là con trai mẹ sao mà mẹ không thương được chứ. Khổ thân con tôi..." Không thương thì thôi, đã thương thì dài dòng lắm chuyện.

Bạch Niên Vũ cuối cùng cũng cảm thấy bản thân có giá trị với cuộc sống.

" Mẹ quyết định, mẹ sẽ ở đây chăm sóc hai đứa." Tôn Lệ nói.

" Không được." Bạch Niên Vũ nhanh chóng từ chối.

" Tại sao?" Tôn Lệ ngạc nhiên, hai đứa bảo bối của bà nằm viện, bà phải thương.

" Chúng con còn phải gia tăng dân số."

Teng...teng....teng.....teng....

" Khụ." Tiêu Tiểu Diệp đang uống nước, sặc ngay.

" Hai đứa này thật là..." Tôn Lệ cằn nhằn với đứa con của mình.

Và sau đó, bà ấy cũng về.

Lần này tới, Tĩnh phu nhân và vợ chồng Lâm Chí Viên.

Trái ngược hoàn toàn, bọn họ đều hỏi thăm Bạch Niên Vũ, để Tiêu Tiểu Diệp bơ vơ.

Bạch Niên Vũ: em đã hiểu rõ cảm giác của tôi chưa?

Tiêu Tiểu Diệp: Rõ rồi.

Và ba người kia cũng không thể chăm sóc hai vị này, vì " Chúng con bận gia tăng dân số."

--

Tuệ Anh: mấy you hãy nhớ tên chị sát thủ Vân Nhiễm với nhé, chị này rất đặc biệt...

Mà trình độ da mặt dày của Vũ đã đạt tới cấp S rồi.

Chương 93

Bầu trời đêm điểm lên ánh lấp lánh của sao, mặt trăng tròn vành kiêu ngạo nổi bật giữa màn đêm.

" Tiêu Tiểu Diệp." Bạch Niên Vũ nằm trên giường bên cạnh, chăm chú nhìn tấm lưng của cô.

"...." Người bên giường kia vẫn im lặng, dường như đang ngủ.

Chỉ có điều Bạch Niên Vũ biết cô không hề ngủ.

" Anh đã ngồi hai tiếng năm mươi tám phút trên máy bay để chuẩn bị hàng ngàn lời giải thích với em về chuyện tình nhân, nhưng càng nghĩ, anh lại nhận ra một chuyện, nếu như em yêu anh, có phải em sẽ tin tưởng rằng anh không làm chuyện gì có lỗi với em cả, giống như ngày đó, em cùng Tôn Niệm Hàn nói chuyện với nhau về chiếc đồng hồ, dù em không giải thích thì anh vẫn lựa chọn tin tưởng em. Cho nên anh vẫn muốn thử một lần, niềm tin của em đối với anh như thế nào?"

Giọng anh trong đêm trầm trầm như đoạn tấu dương cầm dịu êm.

Tiêu Tiểu Diệp nghe anh nói mà cảm xúc bắt đầu chuyển biến.

Bạch Niên Vũ nói đúng, cô chưa từng một lần đặt hết niềm tin vào anh.

" Ngày hôm qua, khi ôm em rơi xuống sông, anh đã dùng toàn bộ sức lực của mình để bảo vệ em. Nếu như giữa chúng ta, cơ hội sống

chỉ có thể là 1% thì anh nguyện ý dâng 1% ấy cho em. Chỉ hi vọng em lúc còn sống, nhớ anh nhiều hơn anh nhớ em một tí, yêu anh nhiều hơn anh yêu em và có thể một lần đặt sự tin tưởng tuyệt đối lên người anh như anh vẫn luôn tin tưởng em."

Nghe anh nói mà nước mắt Tiêu Tiểu Diệp dần lăn trên bờ mi, chảy xuống gối.

" Có thể anh là một kẻ coi mạng sống của kẻ thù như một trò đùa, ông trời tạo cho anh quyền lực, có thể thản nhiên nhìn người khác quần quại trong đau khổ nhưng cũng ban cho anh một hình phạt, đó là phải chịu đau đớn thống khổ khi mình bị thương. Phải cảm nhận những nỗi đau mà con người không tưởng đến. Nếu lúc trước, anh cảm thấy rất đau, đau tới chết đi sống lại thì bây giờ, khi đã dần dần quen với việc bản thân mất hết phản ứng với thuốc mê rồi thì mỗi lần anh bị thương nặng, vẫn có thể mỉm cười chế giễu ông trời rằng hình phạt của ông ta đối với anh không hề hấn gì. Nhưng mà anh sai mất rồi, hình phạt đau đớn nhất mà ông trời đối với anh chính là yêu em."

Trái tim của Tiêu Tiểu Diệp như bị ai đó nghiền nát thành từng mảnh, mỗi lời nói của anh là một lần đau.

" Tiểu Diệp, tin tưởng anh một lần, khó vậy sao?"

Đó là câu nói cuối cùng của đêm hôm ấy. Câu nói chất đầy bi thương, thống khổ, là một câu hỏi mà khiến cho Tiêu Tiểu Diệp hối hận nhất.

Cô yêu anh không?

Có, đương nhiên là cô yêu anh rồi, chỉ tiếc rằng cô không hoàn toàn yêu anh. Nỗi đau trong quá khứ, ám ảnh về tình yêu và những bí mật bí giấu kín vẫn là rào cản ngăn cách tình yêu.

Cả đêm ấy, cô không ngủ được. Câu nói của anh cứ ám ảnh cô. Nhiều lúc, cô cũng muốn xoay người lại xem anh có đang giống mình hay không nhưng không tài nào đủ can đảm.

Ánh bình minh từ từ len qua màn đêm hé lộ một chân trời.

Cửa phòng có người mở ra.

Giường bên kia cũng đã tỉnh dậy.

" Thiếu gia, chúng ta về Thượng Hải luôn sao?" Thần Dục không cầm được, nhẹ giọng hỏi. Ngày trước, khi tin tức vừa bị lộ ra, thiếu gia đã nhanh chóng trở về từ Thượng Hải để giải thích cho phu nhân. Hơn nữa sau vụ ám sát, ngài ấy cũng bị thương nặng, bây giờ lại gấp gáp quay lại. Thực sự rất khó hiểu.

" Gọi trực thăng đi." Bạch Niên Vũ mặc lại đồ, lạnh nhạt.

" Trực thăng đã ở trên tầng thượng." Thần Dục trả lời.

" Đi thôi." Bạch Niên Vũ đứng dậy, nhịn đau bước đi. Vết thương ở chân chắc đã rách rồi.

Ánh mắt anh nhìn về phía giường bên, tấm lưng của người đó hơi run.

" Bảo vệ phu nhân cẩn thận." Anh dặn Thần Tự đứng ở ngoài cửa rồi rời đi cùng Thần Dục.

Tiêu Tiểu Diệp nước mắt đã chảy ướt gối. Bạch Niên Vũ đi rồi...

****

Ngồi chờ trên trục thẳng còn có một người, Chấn Tường Dạ. Anh ta bộ dạng uể oải, hai mắt dặng đầy tia máu. Bạch Niên Vũ cũng chẳng khá khẩm hơn.

" Bị vợ giận?" Chấn Tường Dạ nhìn Bạch Niên Vũ khó khăn đi lại, rồi cả cái sắc mặt này, an nhiên hỏi.

Bạch Niên Vũ không nói gì, chỉ tặng cho anh ta một cái nhìn hung ác.

" Phụ nữ quả nhiên là khó hiểu nhất thế gian, mới mấy phút trước còn có thể cười nói rục rịch với mình, quay người một cái đã găm thẳng cho ta một con dao sắc vào trái tim." Chấn Tường Dạ tựa đầu vào vách, miệng lải nhải.

" Ha, cô ta lại làm gì cậu rồi ư?" Bạch Niên Vũ nhận ra ý lời của anh ta, khinh khỉnh xát máu vào vết thương.

" Cô ta ư? Chấn Tường Dạ tôi từ bao giờ lại vì một người đàn bà mà thay đổi sắc mặt chứ." Tuy là nói như vậy nhưng đối với một người bạn thân với Chấn Tường Dạ như Bạch Niên Vũ thì tất nhiên anh đã nhận ra được sự khác thường.

" Cậu có biết trong tình yêu, điều tổn thương nhất là gì không?" Chấn Tường Dạ hỏi, bàn tay anh ta không tự chủ mà cứ vuốt chiếc nhẫn trên tay.

" Trên thế gian điều gì tổn thương nhất? Không phải là không yêu, mà là người tôi yêu sâu đậm nhất, lại chẳng hề tin tưởng tôi." Bạch Niên Vũ trầm giọng.

" Tôi cứ ngỡ rồi sẽ có một ngày cô ấy sẽ yêu tôi nhưng tôi lại không tính đến việc cô ấy không hoàn toàn yêu."

Bạch Niên Vũ thở dài.

"Lần trước tôi thấy cậu mua vườn hoa tử đằng tím, là để làm gì vậy?" Chấn Tường Dạ đánh trống lảng.

"Làm gì ư? Làm lễ cưới."

***

Tiêu Tiểu Diệp ngồi dậy, thần thờ nhìn giường bên cạnh, ga giường trắng thắm đầy máu đỏ như vừa có một vụ giết người ở đó vậy.

"Phu nhân." Thần Tự mở cửa đi vào. Thấy cô vẫn đang ngây ngốc nhìn giường bên cạnh, vội giải thích.

"Thiếu gia đi Thượng Hải rồi ạ."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Lúc này, cô đã nghe rõ hết.

Thần Tự lắc đầu, "Phu nhân, thiếu gia chưa từng làm chuyện gì có lỗi với cô cả. Chuyện tình nhân đó cũng là để bảo vệ cô." Nói xong anh ta đi ra khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì.

"Tin tưởng anh một lần, khó vậy sao?"

— — —

Tuệ Anh: các you khoan đã bất mãn vs chị Diệp, bởi vì chương sau, chị sẽ đại náo thiên cung.

Chương 94: Lão công, em tin anh

Tiêu Tiểu Diệp rời khỏi giường, gọi Thần Tự.

" Thần Tự, chuẩn bị quần áo giúp tôi. Tôi phải tới Thượng Hải."

Thần Tự đứng ngoài thì ngơ người, biết ngay mà, anh đã hoàn toàn đa động được tâm tình của phu nhân.

" Vâng. Có cần chuẩn bị trực thăng không?" Anh hỏi thêm.

" Có."

Bạch Niên Vũ, anh hỏi em tin anh không ư?

Bà đây nói cho anh biết, bà không tin anh, cho nên dám trốn tránh hiện trường ư? Bà đào mộ anh luôn.

***

Bạch Niên Vũ cùng Chấn Tường Dạ tới Thượng Hải lần này là vì Hong Kong đã tạm thời yên hơi lặng gió, còn Thượng Hải thì vẫn khói lửa mịt mù.

Thần Dực đứng ngoài phòng làm việc nhận được tin tức từ Thần Tự mà giật cả mình.

" Phu nhân tự mình xuất chiêu sao?" Anh ta hốt hoảng.

"Ừ."

"Vậy đã đến chưa?"

"Rồi. Bọn tôi đang di chuyển tới công ti."

Thần Dực há hốc mồm. Rồi lại nhìn vị boss đang mặt âm u trong phòng. "Boss, ngài tự cầu bình an cho mình đi."

Bạch Niên Vũ nhìn báo cáo được gửi tới, nhíu mày, kho vũ khí vừa nhập vào bị giữ lại ở Nga, đây chẳng phải là tác phẩm của Lục Ẩn sao...

Thần Tự diễn rất sâu, hốt hoảng đi vào, còn bày đặt lắp bắp.

"Tổng tài, phu...phu..phu nhân giá lâm."

Bút trên tay của Bạch tổng tài rơi cái "độp".

— — — —

Chiếc xe Rolls-Royce màu đen khí thế dừng trước cửa của Mances chi nhánh Thượng Hải. Bảo vệ ngơ ngác chạy tới mở cửa.

Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng bước xuống. Chiếc váy màu đen ôm lấy cơ thể, ẩn hiện đường cong mê người. Khuôn mặt tuy hơi xanh xao nhưng vẫn rất xinh đẹp. Tuy là tay trái bó bột nhưng vẫn không làm ảnh hưởng đến khí chất thanh cao của cô.

Khi bước vào đại sảnh, nhân viên đều thần thờ nhìn. Cái người này, chẳng phải là tổng tài phu nhân sao? Lần đầu tiên nhìn thấy, thật khí phách. Quả nhiên là lão bà của boss.

" Bạch Niên Vũ hôm nay có lịch gì không?" Cô quay sang hỏi Thần Tụ.

Thần Tụ lắc đầu, " Thiếu gia hôm nay không có."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Cô kiên nhẫn chờ thang máy, khi thang máy mở ra, cô nghe được một tin rất hay.

" Tôi nói rồi mà, phu nhân của chủ tịch chẳng qua cũng chỉ là một vị tiểu thư hào môn kiêu ngạo thôi mà. Hôn nhân của bọn họ không sớm không muộn cũng vỡ."

Cô gái đứng trong thang máy, quay lưng lại với cửa, luôn miệng nói mà không để ý rằng, vị phu nhân kia đang đứng chờ thang máy sau lưng cô ta.

Mấy nhân viên khác nhìn thấy vị kia thì tái mặt, cúi gằm xuống, để mặc cô ta thao thao bất diệt.

Dường như cô gái kia cảm nhận được sự khác thường, quay lưng lại. Nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp thì sửng ngờ.

Tiêu Tiểu Diệp nở một nụ cười lạnh lẽo, " Thang máy đến rồi, lăn ra."

Nghe xong thì mấy nhân viên nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phu nhân quá khủng bố....

Bước vào thang máy, không đợi Tiêu Tiểu Diệp mở miệng, Thần Tụ đã nói trước, " Tôi sẽ đuổi việc nhân viên đó."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Ting...

Thang máy đến nơi, thư kí Cao đã đứng ở đó đợi.

" Phu nhân."

" Ừm." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, rồi hướng về phía căn phòng đề chữ bảng vàng, " CHỦ TỊCH".

Cửa phòng mở, Tiêu Tiểu Diệp đi vào, nhìn chăm chăm cái vị đang ngồi an nhiên trên ghế chủ tịch.

" Bạch Niên Vũ, anh dám bỏ chạy mà không gọi em sao?" Cô gằn giọng.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, trong lòng đông đầy cảm xúc nhưng mặt ngoài thì vẫn duy trì trạng thái " Lạnh Lùng Tổng Tài".

" Phu nhân, hình như hôm nay tôi không có lịch hẹn với cô."

Tiêu Tiểu Diệp nín giận, " À, hoá ra là không có hẹn. Vậy thì Bạch tổng, thứ cho Bạch phu nhân này đi trước." Cô nói xong thì đã quay gót bước đi

Vị nào đó ngồi trên ghế đã không bình tĩnh được nữa, vội vàng đi tới ôm lấy vợ, nhưng sắc mặt tái đi, vết thương ở chân chưa lành.

Tiêu Tiểu Diệp vội đẩy anh ra, kéo anh ngồi xuống ghế.

" Không biết quý trọng bản thân." Cô kéo ống quần anh lên, nhìn băng trắng nhuộm máu, lại nhớ tới ga giường, sắc mặt tối sầm.

" Thần Tụ, có thể giúp tôi lấy hộp cứu thương không?" Cô gọi lớn.

Thần Tụ đi vào, cầm theo hộp cứu thương.

Tiêu Tiểu Diệp bắt đầu rửa, mũi khâu chưa lành mà đã vận động.

Bạch Niên Vũ im lặng nhìn vợ rửa vết thương cho mình. Khoé môi cong lên. (Thanh niên được vợ sủng cho hay.)

" Cởi áo ra." Tiêu Tiểu Diệp rửa xong ở chân, chuyển sang phần lưng.

Bạch Niên Vũ ngoan ngoãn cởi áo. Hôm nay anh mặc áo sơmi đen nên vết máu không hiện rõ ràng nhưng đối với người làm bác sĩ như Tiêu Tiểu Diệp làm sao lại không biết vết thương đã như thế nào...

" Bạch Niên Vũ, anh hảo hảo mà dưỡng thương đi, đừng có lắm chuyện." Cô quát anh.

"..." Bạch tổng vẫn im lặng.

Tiêu Tiểu Diệp làm xong mọi việc, ngồi đối diện anh, nhìn chăm chăm.

" Vợ, em làm anh ngại." Vị nào đó bị vợ nhìn, mặt đỏ tránh né.

Khụ...

Sợ ơ là sợ, đệ nhất mặt dày vậy mà vẫn đỏ mặt, sợ mất hình tượng quá..

" Bạch Niên Vũ, em nghĩ kĩ rồi." Tiêu Tiểu Diệp cười nhẹ.

" Chuyện gì?" Vũ mơ màng.

" Em ngồi trên máy bay hai tiếng năm mươi ba phút để chuẩn bị hàng ngàn lời nói yêu thương dành cho anh. Và đột nhiên em nghĩ rằng, anh mong chờ niềm tin ở em như vậy, phải chăng em chỉ cần nói một lời thôi."

Vũ bấu môi trong lòng, haha, dám học theo lời ông.

Vũ ngoài lòng, " Ý em là sao?"

" Lão công, em tin anh."

Thanh âm nhẹ nhàng như nước len lỏi vào trong từng tế bào của Bạch Niên Vũ.

I'm in love.....~~~

Tiêu Tiểu Diệp nói xong thì mặt cũng đỏ không kém.

Bạch Niên Vũ ngây ngốc một hồi, chợt ôm lấy cô, " Phu nhân, tôi nhớ ra rồi, tôi có hẹn với phu nhân cả một đời."

Thế rồi hai người trao nhau nụ hôn ngọt ngào...

***

Thần Dực nhìn thấy thư kí Cao cầm một đồng tài liệu định bước vào phòng của Chủ tịch, anh vội ngăn lại.

" Cao Dũng này, tôi khuyên anh nếu còn yêu quý bảng lương đẹp đẽ của mình thì đừng nên bước vào đó."

Cao Dũng ngơ ngác, " Nhưng mấy tài liệu này rất gấp."

Thần Tự bên cạnh lắc đầu, " Châm ngôn của thiếu gia chính là: cái gì cũng không bằng vợ, nên đừng vào, hãy lấy tấm gương " bóng đèn" của Thần Dực làm bài học."

Thần Dực gật đầu, " Bởi vì tôi xen vào không đúng lúc nên tiền lương và tiền thưởng bay như gió."

" Hả? Vậy...tôi phải làm gì bây giờ?" Cao Dũng hoảng hốt.

" Chúng ta sẽ im lặng và không nói gì." Hai vị kia trầm ổn.

" Như vậy được sao?" Cao Dũng gãi đầu.

" Chú cứ tin tưởng ở bọn anh."

" Vậy, chúng ta chờ vậy."

Kiếp làm bóng đèn thì phải biết lúc nào nên sáng.

***

" Anh lo mà làm việc đi."

Bạch Niên Vũ cứ ngồi ngắm Tiêu Tiểu Diệp làm cho cô ngại ngùng, đành phải lên tiếng.

" Thì anh vẫn đang làm việc mà." Bạch tổng chớp chớp đôi mắt.

" Em có thấy gì đâu?"

" Làm chồng em."

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì mỉm cười.

Lão công nhà cô đáng yêu quá. (Bọn em biết điều đó từ chương đầu rồi ạ.)

" Anh có đói không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Có." Vũ gật đầu.

" Vậy chúng ta ăn gì?"

" Em." Mắt của Bạch Niên Vũ sáng lên.

Tiêu Tiểu Diệp tặng cho Bạch Niên Vũ một cái lườm.

— — —

Nhà ăn Mances...

Hai vị boss ung dung ngồi đó ăn độc chiếm một dãy bàn dài.

Nhân viên thì lo sợ ăn, hai vị boss này định rải thính sao... Ở đây có rất nhiều người độc thân đấy.

" Anh không cảm thấy rất lạ sao? Nhà ăn yên tĩnh quá." Tiêu Tiểu Diệp nhìn xung quanh một vòng.

" Em nói anh mới để ý." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Suất ăn của bọn họ được Thần Tự và Thần Dực mang đến.

Hai bọn họ bắt đầu bữa ăn.

" Nhà ăn của Mances nấu ngon thật đấy." Tiêu Tiểu Diệp ăn vừa miệng.

" Thật ư? Anh giờ mới để ý." Bạch Niên Vũ bình thản ăn.

" Sao anh giống như trên trời rơi xuống vậy?"

" Thật ư? Anh giờ mới nhận ra."

Tiêu Tiểu Diệp không thèm để ý anh nữa.

Đột nhiên, điện thoại cả hai đồng loạt kêu lên.

" Alo." Bạch Niên Vũ nhìn người gọi, bắt máy.

" Sao con dám trốn viện hả?" Tôn Lệ sư tử hống.

Tiêu Tiểu Diệp cũng bắt máy, " Ai cho con trốn viện hả?"

Lần này là đến lượt Lâm phu nhân tức tối bên kia.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ hai mắt nhìn nhau.

" Mẹ à, con đang bận."

" Cô à, con đang bận."

Đồng thanh luôn.

" Bận gì?" Hai đầu dây cùng một câu hỏi.

" Gia tăng dân số." Đồng thanh đáp.

Bạch Niên Vũ tà mị nhìn Tiêu Tiểu Diệp, lão bà nhà anh thật hiểu ý.

" Hai đứa chú ý sức khỏe."

" Bọn trẻ bây giờ thật mạnh động."

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp cười nhẹ.

Nhân viên: Ba Ba Chấm Chấm

— — —

Tuệ Anh: bước đầu của đại não bắt đầu

Chương 95

Lujiazui nằm ở quận Phố Đông Thượng Hải, trung tâm tài chính kinh tế nổi tiếng nhất ở đất nước tỷ dân. Khác với khu phía Tây cổ kính, Phố Đông nhộn nhịp, hiện đại và tấp nập bởi dòng người, xe luôn hối hả, vội vã cùng những tòa nhà chọc trời đã trở thành biểu tượng của Trung Hoa hiện đại. Không chỉ thế, nơi này còn là khu tụ hợp của thế giới ngầm.

Bạch Niên Vũ có một cuộc gặp khẩn cấp nên tới nơi này để làm việc. Khi vừa tới chỗ họp đã thấy một màn kinh hãi. Vệ sĩ đứng khắp quay khách sạn, phong toả cả một khu vực.

" Em đi theo anh nhé." Bạch Niên Vũ ở trong xe nắm lấy tay cô, dặn dò.

" Được." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Khi bước ra ngoài, không khí càng trở nên trầm thấp và nguy hiểm hơn.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn người đang nắm chặt tay mình. Một thân tây trang khí phái, khuôn mặt lạnh tanh, không còn thể nào nhận ra được người vẫn thường trêu đùa cô lúc trước. Hoá ra, anh là người như vậy...

" Bạch thiếu." Một người đàn ông chạy tới, cung kính chào.

" Ừ." Bạch Niên Vũ lạnh nhạt.

" Phòng họp ở tầng 78." Người đàn ông đó nói rồi dẫn bọn họ tới thang máy.

Từ đầu tới cuối, Bạch Niên Vũ vẫn nắm chặt tay cô không hề buông.

Ting...

Thang máy đã tới tầng 78.

" Lệ gia đang chờ ngài ở phòng 709." Có người đứng trước thang máy nhanh chóng nói.

Bạch Niên Vũ gật đầu.

" Niên Vũ, chắc em đi tới phòng nghỉ khác đây." Tiêu Tiểu Diệp nói, việc họp hành của bọn họ, người ngoài như cô không nên xen vào.

Bạch Niên Vũ hơi lưỡng lự nhưng vẫn đáp ứng.

— — —

Tiêu Tiểu Diệp ngồi buồn chán trong phòng, xem hết kênh này đến kênh khác.

Cốc....cốc....cốc

Cô đi ra mở cửa phòng, người gõ cửa là một cô gái mặc váy tím. Dung nhan xinh xắn như búp bê, đặc biệt là nụ cười đáng yêu.

" Em là?" Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên hỏi.

" Chào chị, em là Kiều Nguyệt, vợ của Lệ Đăng." Cô gái kia hào hứng, nụ cười vẫn sáng lạn.

" Lệ Đăng nào?" Cô bé ạ, chị không có quen biết ai là Lệ Đăng cả.

" Là người mà Bạch thiếu đang gặp đấy." Kiều Nguyệt nói.

À... Tôi không biết anh ta.

" Phu nhân, đây là Lệ phu nhân của Lệ tổng. Hôm nay thiếu gia có việc với Lệ tổng." Thần Tự đứng ở ngoài cửa giới thiệu về Kiều Nguyệt.

" Chào em, chị là Tiêu Tiểu Diệp." Cô cũng phần nào hiểu được rồi nên không ngần ngại làm quen. " Vào phòng đi."

Thế là cô cũng không phải cô độc ngồi trong phòng nữa. Kiều Nguyệt thực sự là một cô gái rất dễ thương.

" Tiểu Nguyệt này, năm nay em bao nhiêu tuổi vậy?" Tiêu Tiểu Diệp rót trà đưa cho Kiều Nguyệt.

" Hai mươi ạ." Kiều Nguyệt nhận trà, giọng nói rất dễ nghe.

" Thoạt nhìn chị tưởng em mười lăm tuổi." Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên, cô gái này có phải quá trẻ hay không?

" Ai cũng bảo em thế." Kiều Nguyệt cười tí mắt.

Tiêu Tiểu Diệp cũng cười.

" Chị, Bạch thiếu có đối xử tốt với chị không?" Kiều Nguyệt đột nhiên hỏi, đôi mắt trong sáng chớp chớp.

" Rất tốt." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Kiều Nguyệt nghe xong thì thở dài.

Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên, đừng nói là lại một nhành hoa của Bạch Niên Vũ đấy.

" Em có chuyện gì sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Không có gì cả. Chỉ là, em cũng muốn được như gia đình chị." Kiều Nguyệt đặt chén trà xuống.

" Là sao?" Đừng nói với bà là cô thích lão công nhà bà đó.

" Hai anh chị cũng là kết hôn chính trị nhưng lại hạnh phúc, còn em và Lệ Đăng thì...." Kiều Nguyệt ngập ngừng.

" Chồng em không đối xử tốt với em sao?" Tiêu Tiểu Diệp thở phào, hoá ra không phải là hoa của Vũ.

" Anh ấy cái gì cũng tốt, chỉ có điều là không yêu em." Kiều Nguyệt nhẹ giọng.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cô gái nhỏ.

" Em không hiểu được, tại sao từ lần đầu tiên gặp mặt, em đã yêu anh ấy, còn anh ấy thì lại chẳng thèm nhớ mặt em. Kết hôn hai năm rồi, ngày nào cũng chỉ có em thâu đêm đợi anh ấy về còn anh ấy vẫn đứng đưng như không." Kiều Nguyệt nói xong mà bật khóc luôn.

Tiêu Tiểu Diệp ôm Kiều Nguyệt, cô gắng an ủi cô gái.

" Yêu một người không yêu mình chính là bản thân tự mình cầm dao cắt vào từng mạch máu của bản thân vậy. Biết là đau, biết là sẽ chết

nhưng vẫn cố chấp cắt thêm vài đường, chẳng qua chỉ để xem bản thân kiên trì được bao lâu."

"...."

" Thưa ra em đã sớm hiểu được, em ích kỉ yêu anh ấy suy cho cùng cũng chính là một đao giết mình."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

Cốc...cốc...cốc

Lần này lại là ai?

Bạch Niên Vũ đi vào, nhìn thấy cảnh này, có chút khó hiểu.

" Kiều Nguyệt, cô đang chiếm tiện nghi của bà xã tôi." Anh khoanh tay đứng tựa vào cửa, nét mặt không cảm xúc.

Kiều Nguyệt quệt nước mắt, rời khỏi vòng ôm, " Trả vợ cho anh đấy, tôi không thêm."

Bạch Niên Vũ cười tươi, " Phải thế chứ. Vợ tôi có phải gối ôm đâu mà ai ôm cũng được."

Kiều Nguyệt tức giận, đỏ mặt, " Bạch thiếu, người ta không thêm chấp cái đồ như anh."

" Làm như kiểu thiếu sự tin tưởng của cô là tôi chết không bằng ấy." Bạch Niên Vũ đi tới chỗ vợ, vẫn không quên mặt dày.

" Anh...Đúng là...." Kiều Nguyệt trợn mắt, cuối cùng lại lắp bắp.

Ngoài cửa lại xuất hiện thêm một người. Bộ âu phục màu xám cắt may thẳng thắn ôm lấy cơ thể, khuôn mặt tuấn mĩ, lạnh lùng.

" Lệ... Lệ Đăng." Kiều Nguyệt nhìn người kia, ngạc nhiên.

Anh ta ung dung đi tới ngồi bên cạnh Kiều Nguyệt, cánh tay còn kéo cô lại gần mình hơn. " Bạch Niên Vũ, vợ tôi cũng không phải dễ bắt nạt đâu."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh ta, rồi lại nhìn Kiều Nguyệt, chỉ thấy cô nhóc kia vẫn còn đang si ngốc ngược mặt nhìn Lệ Đăng.

" Kiều Nguyệt, cẩn thận gãy cổ." Bạch Niên Vũ rất thích phá đám và anh ta đã phá đám thành công.

Kiều Nguyệt sắc mặt ửng đỏ, cúi gằm xuống.

Tiêu Tiểu Diệp chọc móng tay vào bàn tay của Bạch Niên Vũ.

Anh nhìn cô, cười một cái rồi chuyển chủ đề.

" Lệ Đăng, Thượng Hải lớn thế này, vẫn là nên đi đâu đó chơi đúng không?"

Lệ Đăng cười, gật đầu.

— — —

Thượng Hải, đế chế của giới thượng lưu đương nhiên sẽ không thiếu những địa điểm tiêu khiển. Và thiên đường giải trí lớn nhất ở đây chính là hộp đêm LS. Nơi này là chỗ tụ tập của các thiếu gia, tiểu thư, ông trùm, xã hội đen, phú nhị đại từ hắc cho đến bạch. Chính vì vậy mà ngay cả pháp luật cũng chẳng thể nào đụng được tới nó.

Hộp đêm LS đêm nay vẫn như mọi ngày. Ánh đèn đủ mọi màu sắc tràn ngập khắp nơi. Mùi rượu, shisha, thuốc lá lan đầy trong không khí, người quen thì thấy rất đê mê, kẻ không quen thì cứ như bị nhúng vào một đám khói hỗn hợp vậy. Trên vũ đài, các cô gái mặc như không mặc quần lấy cây cột, nhún nhảy khiêu gợi theo nhạc.

Đám người áo đen đi vào, cố tạo nên một lối riêng tách biệt giữa hộp đêm. Có mấy kẻ bất mãn nhưng khi nhìn huy hiệu trên áo bọn họ thì câm lặng.

Lệ Đăng cầm tay Kiều Nguyệt đi lên giữa lối đường mới mở, rồi đi thẳng lên phòng bao cao cấp ở tầng hai.

Bạch Niên Vũ thì lại lấy áo vest của mình khoác lên người cô để che đi đường cong mê người ẩn trong chiếc váy bó sát, lạnh lùng dẫn cô đi lên phòng.

Đám người áo đen sau khi xác định chủ nhân đã lên rồi thì mới dẫn ra, đi tới từng góc bảo vệ.

Bạch Niên Vũ nhìn mấy gói thuốc trắng trên bàn, hất đổ xuống. Sau đó mới để Tiêu Tiểu Diệp ngồi xuống ghế. Anh đối với mấy cái chất kích thích này thì nhìn quen rồi nhưng sợ cô không thích nên dọn trước.

An tâm rồi mới để cô ngồi xuống.

" Tưởng đâu đi nơi nào, hoá ra anh lại kéo tôi tới cái hộp đêm khi gió này của anh."

Bạch Niên Vũ tựa tay vào ghế, tay còn lại thì đặt bên vai cô, lười biếng nói.

Lệ Đăng thì cũng ôm lấy vợ mình, cười nhạt, " Bạch Niên Vũ, chiều được anh khó quá."

Nói xong anh ta nhìn về Tiêu Tiểu Diệp, " Bạch phu nhân, cô cảm thấy nơi này thế nào?"

Tiêu Tiểu Diệp không có cảm xúc gì, đi hộp đêm ư... Lúc trước ở Mỹ, cô và Cung Ân Thần, Quan Nhĩ đi như cơm bữa. Cho nên không lạ gì với mấy cái thứ không " sạch" ở nơi này rồi.

" Cũng bình thường."

Nụ cười trên môi Lệ Đăng càng thêm tươi, " Cô biết không, chồng của cô, lần đầu đến đây đã nguyên rửa nơi này của tôi."

Bạch Niên Vũ như nhớ lại chuyện cũ, " Em không biết đâu, lúc đầu, cái nơi này nó nghèo nàn lắm, không được như bây giờ."

" May mà nhờ anh nguyên rửa nên nó mới được như hôm nay."

Phục vụ đưa đồ vào. Toàn là thượng hạng, rượu ngoại ử hàng chục năm, chỉ sợ bây giờ còn khó tìm được chai thứ hai, thuốc lá cao cấp, đồ ăn. Riêng cho khoản này đã tốn hết một khối tiền lớn.

Tiêu Tiểu Diệp và Kiều Nguyệt đều rời khỏi vòng tay của hai vị kia. Đi tới chỗ bàn riêng, trò chuyện với nhau.

" Chị thấy Lệ Đăng rất quan tâm em mà."

Kiều Nguyệt thở dài, lấy cái nĩa xiên một miếng táo, bỏ vào miệng ăn ngẫu nhiên rồi mới trả lời cô.

" Nhưng mà anh ấy không yêu em." Cô gái chua chát nói.

Vâng, anh ta không yêu cô.

Tiêu Tiểu Diệp cũng lấy một miếng táo ăn. Mùi rượu hoà quyện cùng với vị ngọt thanh mang hơi lạnh của táo lan khắp khoang miệng.

" Ngon đúng không?" Kiều Nguyệt hỏi cô.

" Ừ." Cô gật đầu.

" Chị biết không, tình yêu cũng giống như miếng táo này vậy. Người ngoài nhìn vào thì cảm thấy nó rất ngọt nhưng chỉ khi ta ăn vào mới biết, hoá ra nó còn có vị đắng nữa."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng để cho cô gái kia bàn luận về tình yêu.

Trong phòng, đột nhiên thay đổi mùi hương. Hương men rượu cay nồng phả khắp nơi. Tiêu Tiểu Diệp nhìn bàn bên cạnh.

" Bọn họ lại bắt đầu pha chế " Ái tình" rồi." Kiều Nguyệt nhìn lướt qua rồi tiếp tục ăn táo.

Những li rượu vang màu hổ phách xếp tầng trên cái giá đặt giữa bàn. Phía dưới mỗi chén rượu là một cây nến trắng lớn. Người phục vụ đặt vào trong li rượu những nụ hoa hồng đỏ rực. Hoa và rượu hoà vào nhau một cách đẹp đẽ. Sau đó anh ta lấy zippo (bật lửa) thắp nến.

Li rượu dần nóng, lăn tăn bóng nước. Rồi bùng cháy lên một ngọn lửa màu xanh lam rất đẹp đẽ. Nụ hoa hồng trong ngọn lửa nhìn rất tuyệt diệu. Cánh hoa không hề bắt lửa mà bắt đầu nở rộ ra.

Lệ Đăng và Bạch Niên Vũ mỗi người cầm lấy một li rượu. Mỉm cười uống cạn "ngọn lửa" xanh lam ấy. Bông hoa hồng nở lớn hơn, che hết toàn bộ miệng cốc lại. Sắc pha lê và đỏ của hoa càng thêm dụ hoặc.

Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc. Mấy cái loại rượu lửa này cô đã từng thấy và uống rồi nhưng chưa thấy loại nào được pha chế kì diệu như này.

Bạch Niên Vũ thấy cô nhìn chăm chăm vào li rượu, cười khế.

"Muốn thử không?" Anh nhìn cô, quyến rũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Phục vụ lại thắp thêm một ngọn nến nữa.

Bạch Niên Vũ đưa một li cho cô.

Tiêu Tiểu Diệp cầm li rượu, ghé môi xuống thành li, đổ "lửa" vào miệng.

Quả thực, li rượu rất "hoàn mỹ".

"Ngọn lửa" kia khi vừa vào khoang miệng thì đã trở về dạng lỏng. Rượu nóng nồng lên, thoang thoảng trong đó mùi hoa hồng nhẹ rất thơm. Rượu không quá nặng, nhưng uống vào lại khiến cho cô "đê mê".

"Rất ngon phải không?" Lệ Đăng hỏi cô.

"Rất ngon." Cô gật đầu, đặt cốc hoa hồng xuống.

"Đương nhiên rồi. Nó là niềm tự hào của tôi mà." Lệ Đăng cười, rất

hài lòng với câu trả lời của cô.

Kiều Nguyệt thì vẫn cắm cúi ăn táo. Dĩa táo ấy dưới " tác động" của cô nhóc đã hết sạch.

" Em đã uống thử nó bao giờ chưa?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi khế cô.

Kiều Nguyệt lắc đầu, " Lệ Đằng không cho em uống, bởi vì em chưa đủ tuổi để có thể chịu được nó."

Tiêu Tiểu Diệp cười, cuối cùng cô đã hiểu vì sao li rượu này lại tên là " Ái tình" rồi.

Chương 96: Anh nhin nhiều quá rồi !

Bạch Niên Vũ uống rất nhiều rượu, ánh mắt dần chuyển sang quẩn rũ. Áo sơ mi đã bị anh cởi lỏng ra hai cúc, để lộ phần da thịt gợi cảm.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh mà nuốt nước bọt, lão công nhà cô thật "sexyyyy".

Anh vớ lấy một điếu thuốc lá trên bàn, châm vào ngọn lửa. Đặt lên môi, làn khói trắng nhàn thấp thoáng bên khuôn mặt.

Tiêu Tiểu Diệp là lần đầu tiên thấy Bạch Niên Vũ hút thuốc. Cái dáng vẻ cột nhà của anh đã không còn nữa mà thay vào đó là công tử phong lưu.

Điếu thuốc lấy xuống, nằm gọn ghẽ giữa những ngón tay đẹp đẽ của anh. Làn khói phả ra từ miệng, nụ cười biếng nhác bên môi.

" Bạch Niên Vũ, anh biết là tôi đang cai thuốc vậy mà vẫn cố tình hút trước mặt tôi." Lệ Đăng lấy một điếu thuốc bỏ lên miệng, cảm râm.

" Anh cai không được lại đổ tại tôi." Bạch Niên Vũ đưa thuốc lên miệng.

" Ha, may cho anh là tôi đặt thuốc lá thảo dược đấy." Lệ Đăng nhả khói.

Bạch Niên Vũ nhếch mép. Tay lại đưa thuốc lên miệng, hút một hơi thật dài.

Tiêu Tiểu Diệp khi ngửi mùi đã biết đây không phải là loại thuốc lá thường rồi, trong khói, có mùi bạc hà thơm và hương rượu thoang thoang. Là loại thuốc tốt cho sức khỏe. Vậy nên một người ghét đàn ông hút thuốc như cô mới không ngăn cản anh.

Cô không để tâm tới hai người đàn ông kia nữa mà chuyển sang cô gái nhỏ bên mình. Kiều Nguyệt đã xử hết toàn bộ hoa quả trên bàn.

Tiêu Tiểu Diệp khâm phục cái dạ dày của Kiều Nguyệt thật.

"Chị à, em cũng muốn thử "Ái tình". Cô nhóc ghé gần tai cô, thì thầm.

Tiêu Tiểu Diệp hơi khó xử. Hầy, cô nên làm gì đây....

Cô chưa kịp phản ứng thì Kiều Nguyệt đã loạng choạng đứng dậy đi về phía Lệ Đăng.

"Anh, cho em thử nó nhé. Em đã hai mươi tuổi rồi, có thể uống rượu." Giọng nói nhẹ nhàng như nước có chút nồng nực của cô bé đó thật sự khiến người ta mỉm cười.

Thế nhưng Lệ Đăng lại không, anh nhíu mày lại, lạnh lùng, "Không được."

"Tại sao?" Kiều Nguyệt hai mắt đỏ hoe, giọng nghẹn ngào.

"Không được là không được. Tiểu Nguyệt, đừng náo nữa." Lệ Đăng vẫn từ chối.

Tiêu Tiểu Diệp đang định kéo Kiều Nguyệt về chỗ thì đã thấy cô nhóc kia bật khóc nức nở.

" Lệ Đăng, rốt cuộc anh muốn em phải làm sao? Anh nói sẽ không quản bất cứ việc gì của em vậy mà sao lại hết lần này đến lần khác xen vào chuyện của em cơ chứ. Em đã hai mươi rồi, không còn trẻ con, làm ơn, hãy xem em là một người phụ nữ, đừng đối xử như kiểu em chỉ là đứa con gái suốt ngày lẻo đẻo theo anh khi xưa nữa."

Thần sắc của Lệ Đăng tối lại. Không rõ trong mắt anh ta, cảm xúc gì đang ẩn chứa trong đó.

Bạch Niên Vũ châm một ngọn nến, chờ rượu nóng rồi đặt xuống bên cạnh Kiều Nguyệt.

" Em muốn thử thì cứ thử đi." Lệ Đăng thờ dài, giọng điệu có chút dè dặt.

Kiều Nguyệt nhìn anh ta, môi mấp máy. Cầm lấy li rượu đang cháy hừng hực lửa lam lên, run run đặt môi. Chỉ chốc lát, li rượu đã cạn sạch. Bông hoa hồng nở rộ che lấp miệng cốc.

Bàn tay cầm cốc bỗng nhiên buông lỏng. Cái li rơi xuống vỡ tan tành. Mảnh pha lê bay khắp nơi. Bông hoa hồng đỏ rực nằm giữa những mảnh óng ánh ấy.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy phần bắp chân của Kiều Nguyệt đã bị pha lê quệt ngang, ứa máu ra. Cô định đi tới giúp Kiều Nguyệt thì đã thấy bàn tay của mình bị giữ lại.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, lắc đầu cười nhạt.

Lệ Đăng vẫn thờ ơ với vết thương, đôi mắt có chút chán ghét nhìn Kiều Nguyệt, " Cảm thấy thế nào?"

Kiều Nguyệt che miệng lại, khuôn mặt cúi gằm.

" Anh hỏi em, rượu như thế nào?" Lần này thì thanh âm của Lệ Đăng có chút lớn hơn, chắc anh ta rất giận.

Kiều Nguyệt khóc nước mắt lao ra khỏi phòng.

Lệ Đăng nhìn cánh cửa phòng vừa bị đẩy mạnh kia.

" Muốn đuổi thì đuổi theo đi." Bạch Niên Vũ nhàn nhạt nói.

Lệ Đăng nhìn anh, lưỡng lự một hồi rồi đứng dậy, " Bạch thiếu, Bạch phu nhân, hôm nay đã để hai người chê cười rồi. Lần sau có dịp sẽ mời lại."

Nói rồi anh ta chạy ra khỏi phòng.

Bạch Niên Vũ cười khế, ôm lấy Tiêu Tiểu Diệp. " " Ái tình" quả nhiên là ái tình mà."

****

Tiếng nước trong nhà tắm chảy khiến vị quân tử ở phía ngoài chịu không nổi.

Bạch Niên Vũ nằm trên giường thở dài, thề với trời là âm thanh của nước quá dụ hoặc. Trong đầu anh cứ liên tưởng tới thân hình thấp thoáng của ai đó.

Tiêu Tiểu Diệp tắt nước, thay đồ ra ngoài. Nhìn thấy cái vị tướng kia mặt nhăn nhó nhìn cô.

" Sao vậy?" Cô hỏi.

" Dục lên mà phải kiềm." Bạch Niên Vũ thẳng thắn nói.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, tức giận nói với anh, " Đồ sắc lang."

Bạch Niên Vũ chẳng để ý lời nói của vợ chút nào cả.

Tiêu Tiểu Diệp đưa anh tấm nẹp tay của mình, nhờ anh dán lại giúp. Tay cô cũng sắp khỏi rồi nên có thể tạm cử động được. Tuy nhiên vẫn phải có tấm nẹp để cố định khớp xương.

Bạch Niên Vũ không cam lòng dán cho cô.

Tiêu Tiểu Diệp ngồi xuống giường, nhìn cái bộ dạng dỗi hờn của ông xã, cười nhẹ. Cô với tay véo má anh một cái.

Bạch Niên Vũ xoa cái chỗ vừa bị cô véo. Ánh mắt gian xảo nhìn cô, rồi đẩy cô nằm xuống giường, còn anh thì chồm lên nằm ở trên cô.

Tiêu Tiểu Diệp cảm nhận được tiếng tim của mình đang đập rất mạnh.

Bờ môi của cô nhanh chóng bị người kia cắn xuống. Xúc cảm mềm mại ấm áp bao trùm lấy môi cô. Xen lẫn trong đó là mùi rượu và bạc hà thơm dịu. Anh quấn lấy cô không ngừng. Môi lưỡi cả hai giao du với nhau.

Anh dứt khỏi môi cô, nụ cười bên môi trông rất gợi cảm.

" Anh nhịn nhiều quá rồi!" Anh ghé xuống tai cô, thanh âm trầm trầm khiến cô đỏ mặt. Vành tai mẫn cảm bị anh ngậm lấy.

" Anh vẫn còn bị thương đấy." Cô đẩy anh ra, nhắc nhở.

" Anh đã bảo rồi mà, anh không sợ đau." Bạch Niên Vũ cười, bờ môi lại hung hăng cắn nuốt môi cô.

Tiêu Tiểu Diệp vòng tay ôm lấy cổ anh, nhẹ nhàng đáp trả.

Chiếc áo ngủ vải tơ tằm đã bị anh làm cho xộc xệch, để lộ ra cánh xuân đẹp đẽ. Làn da vì kích thích mà đỏ ửng lên.

Bạch Niên Vũ hôn xuống cái cằm cổ trắng ngần đầy dụ hoặc của cô. Bàn tay luồn vào trong áo ngủ, đặt xuống nơi đầy đà kia, xoa nhẹ.

" Ừm..." Tiêu Tiểu Diệp không nhin được mà bật lên tiếng kêu kiều diễm.

Bạch Niên Vũ thoả mãn, bàn tay thêm lực đạo.

Cái cổ đẹp đẽ của cô đã xuất hiện vài vết hồng ban.

Áo ngủ thô lỗ bị giật văng ra. Toàn bộ cánh đẹp đều lộ ra. Hai bầu tuyết trắng khiêu khích, vòng eo phẳng lì mê người.

Bạch Niên Vũ đôi mắt đã biến đi vài phần vì dục vọng.

Đỉnh anh đào nhô cao dụ hoặc lí trí anh.

Thật là một tiểu yêu tinh hại người mà!

Anh ngậm lấy một đầu anh đào, bên còn lại bị bàn tay anh trêu đùa.

" A...ừm..." Tiêu Tiểu Diệp rên rỉ.

Dường như nghe được tiếng nỉ non kiều mĩ của cô, Bạch Niên Vũ

càng thêm hài lòng.

Anh rời khỏi đỉnh anh đào, hôn lên môi cô, che kín lại tiếng kêu dụ mị kia.

Tiêu Tiểu Diệp khó khăn cởi cúc áo của anh. Mặc dù tay kia đã tạm dùng được nhưng vẫn hơi không tự nhiên. Bạch Niên Vũ kéo mạnh áo ra, mấy cái cúc áo dưới sức mạnh to lớn đó đều rơi ra, áo sơ mi bị ném xuống sàn.

Thân hình trắng kiện rần rỏi với những đường cơ bắp mạnh mẽ lộ ra. Tuy bị quần băng trắng nhưng vẫn rất quyến rũ. Bờ vai rộng chắc nịch, vòm ngực cứng rắn, bụng múi nào ra múi đó đúng chuẩn.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy băng trắng thì đẩy anh ra.

"Đừng, anh bây giờ không thể hoạt động mạnh." Cô nói.

Bạch Niên Vũ bị cắt đứt cuộc vui, xì mặt, "Ờ hay, anh làm tình với em là một hoạt động rất đổi nhẹ nhàng và tình cảm."

Đừng bao giờ nói đạo lí với bọn mặt dày, càng không nên với bọn mặt dày có trình độ cao.

Bạch Niên Vũ ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, hôn xuống rãnh ngực.

"Bạch...."

Anh ngăn chặn câu nói của cô lại, cầm lấy tay cô, đặt xuống chỗ quần mình.

Tuy cách một lớp vải nhưng cô vẫn cảm nhận được sự cứng rắn của nó.

Cô rút tay lại, đỏ mặt.

" Em cũng cảm nhận được nó như thế nào rồi đúng không? Bây giờ mà ngừng một phát là điều không thể. Hơn nữa tắm nước lạnh cũng ảnh hưởng đến vết thương đấy. Em là bác sĩ mà, bây giờ, thế nào hơn?" Bạch Niên Vũ nói xong, cắn mạnh một cái lên bầu ngực cô, " Hừm?"

" A." Tiêu Tiểu Diệp bị đau, đánh vào vai anh.

" Chắc chắc, em đánh anh thế này là phải đền thịt cho anh đấy." Bạch Niên Vũ cười cười, bực môi lên phủ lên môi cô, chiếm lấy những ngọt ngào của cô.

Đầu lưỡi anh tùy ý quyến luyến một hồi, linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng cô, quấn một vòng quanh lưỡi cô rồi buông ra.

" Thế nào, Bạch phu nhân, có muốn anh yêu em như thể cái cách anh thăng hoa trên người em không?"

Tiêu Tiểu Diệp cười, " Vẫn là muốn xem anh chứng minh đây."

" Vậy thì cùng gia tăng dân số nhé. Chúng ta không nên nói dối người lớn quá nhiều phải không?"

Đôi môi mỏng của anh cong lên nụ cười xấu xa, khiến cho cô ngây dại.

Cô khẽ liếm môi, trên bờ môi còn lưu lại một chút ẩm ướt.

Người kia không chịu được hành động đầy gợi tình của cô, nhanh chóng chiếm lại nơi mềm mại ấm áp đó.

Với tay tắt đi đèn bàn màu vàng bên cạnh.

Cơ thể cả hai trần tròng áp vào nhau, hơi ấm truyền sang da thịt.

Khi anh tiến vào cơ thể cô, dường như đã có một dòng điện chạy vào cơ thể. Làm tình, bọn họ làm nhiều rồi nhưng lần nào đối với cô cũng như lần đầu cả. Từ đau đớn, chuyển sang thích thú, rồi sung sướng và cuối cùng là trầm luân.

Cô theo tiết tấu của anh, chìm lại trong cảm xúc của anh. Tiếng rên rỉ vui sướng bật lên khiến tốc độ của anh mỗi lúc một tăng.

"Cẩn...thận...vết thương." Cô nhắc nhở anh.

Bạch Niên Vũ không những không giảm mà còn kích động hơn.

"Em biết không? Giọng nói của em rất quyến rũ đấy, đặc biệt là trong những lúc như thế này."

Tiêu Tiểu Diệp nghe anh nói mà thật sự muốn độn thổ cho rồi.

Bị dục vọng mãnh liệt của anh chi phối, cô không kiềm chế được tiếng rên rỉ đứt quãng của mình.

Rèm cửa không đóng nên những ánh đèn của chốn phồn hoa vẫn khiến căn phòng mờ mờ thấy được. Lại thêm cả ánh trăng sáng bên ngoài chiếu vào, bên trong phòng, màn kịch tình vẫn ẩn hiện mờ lung.

"Diệp, gọi tên anh!" Giọng âm quyến rũ nhuộm đầy dục vọng của anh đề luyến bên tai cô.

" Vũ!" Cô mềm mại gác cằm trên vai anh, kêu lên.

Anh vui sướng, như tăng thêm sức lực, tất cả mọi thứ dần trở nên vô cùng trụy lạc. Cô nhắm mắt lại, tri giác của cô càng trở nên mất cảm mặc kệ cơ thể sa ngã vào tội ác vui sướng, không thể kiềm chế được.

" Tiêu Tiểu Diệp, anh yêu em!"

Hai thân ảnh giao hoà trong đêm, mang những đẹp đẽ của tình yêu tặng cho nhau, đắm chìm trong nhục dục say mê mà trầm luân hưởng thụ.

— — — — —

Tuệ Anh: Lâu này Vũ nghiêm túc quá, bây giờ Vũ sắc lang lên.....

Chương 97: Mì sốt cà

Ánh nắng vàng nhẹ len qua từng ô cửa sổ, chiếu rọi lên tấm lưng nổi bật hoa anh túc như máu. Ngoài kia, chim đã hót véo von.

Người trên giường khẽ trở mình.

Bạch Niên Vũ mở mắt, ngồi dậy.

Nhìn xuống tiểu yêu tinh nằm bên cạnh mình vẫn còn đang say giấc. Cơ thể điểm lên những ấn kí hoa hồng kiều diễm. Khoé môi anh cong lên.

Nhìn lên đồng hồ treo tường, sáu rưỡi sáng, vẫn còn sớm, để cô ấy ngủ một chút, tối qua làm hơi lâu, chắc rất mệt. Lại nhìn xuống dưới sàn nhà, tấm băng quấn quanh người phiền phức tối qua bị anh vứt xuống sàn nhuộm đầy máu.

Chặc lưỡi, phải thu dọn trước khi bà xã dậy.

Chăn trên giường màu trắng vương đầy máu, may mà drap giường màu đen nên không thấy. Anh rời giường, cầm đồng băng dưới sàn, mặc áo ngủ đi ra phòng khách. Vứt băng đỏ vào thùng rác. Xem như nhiệm vụ đầu đã hoàn thành.

Anh nhìn xuống thân thể mình, trên người máu khô dính đầy.

Đi vào phòng tắm, rửa qua người. Nước trượt qua vết thương, đau nhức, ai bảo, một phút vui sướng mà hại nhau.

Quấn khăn tắm đi ra, lại nhớ một việc, chăn chưa thay.

Anh lại lật đặt vào phòng thay đồ lấy ra một chiếc chăn khác, đi nhẹ vào phòng ngủ. Nhìn Tiêu Tiểu Diệp trên giường, thở dài. Anh kéo chăn ra, thân thể trắng nõn đẹp đẽ của cô hiện lên. Sự tự chủ biến mất, nơi nào đó không kiềm được dục vọng. Nhưng mà, tối qua làm nhiều rồi, cô rất mệt nên anh đành cẩn răng kiềm chế, đắp chăn mới cho cô, kéo chăn cũ ra tống vào trong máy giặt. Sau đó, anh lại phải khó chịu vào phòng tắm, tắm nước lạnh.

Lần này an tâm hơn, quấn khăn tắm đi ra ngoài. Vào phòng thay đồ, quấn tạm lại băng trên người, lấy bộ đồ thể thao ra mặc, nhìn bản thân trước gương, hài lòng, ai da, mình thật đẹp trai.

Xong xuôi, anh vào thư phòng. Lấy điện thoại ra gọi cho Thần Tụ.

" Vâng." Thần Tụ bắt máy.

" Gia đói rồi." Bạch Niên Vũ nói.

Thần Tụ, sát thủ đứng đầu thế giới ngầm đã được thăng chức lên làm bảo mẫu số Một.

" Tôi sẽ cho người đưa đồ ăn đến." Thần Tụ vẫn bình tĩnh.

" Không cần. Cậu mua thức ăn đến, tôi tự nấu." Bạch Niên Vũ từ chối.

Thần Tụ bên kia im lặng một giây, xác định xem bản thân có nghe lầm không, thiếu gia nhà anh nói muốn tự nấu.

" Có nghe không đấy?" Bạch Niên Vũ không nghe được tiếng trả lời, hỏi lại.

" Vâng...Tôi sẽ đưa thức ăn đến." Thần Tụ giật mình, nhanh chóng nhận lệnh.

" Nhanh một chút." Bạch Niên Vũ nói.

" Vâng."

Thần Tụ nhìn điện thoại mình, kiểm tra lại cuộc gọi, là boss nhà anh thật...

— — —

Thần Tụ mua đồ đi tới chung cư, nhìn thấy boss đã chờ ở cửa, còn dứt khoát lấy túi đồ nằm trên tay anh đi vào phòng bếp nữa.

Dụi mắt, là thật...

Bạch Niên Vũ nhìn thức ăn được mua đến. Kiểm tra xem đã đủ như trong công thức trên mạng chưa thì mới gạt đầu bắt đầu nấu.

" Thần Tụ, xem đẳng cấp của gia đây!" Anh đắc chí nhìn Thần Tụ.

Thần Tụ gạt đầu, mắt mở to tròn. Vâng, tôi đang xem anh trở tài.

Trên mạng bảo rửa rau thì anh rửa rau, để ráo nước.

Sau đó cắt cà chua thành hạt lựu, anh cắt cà chua thành hạt lựu.

Luộc mì mười lăm phút, anh luộc mười lăm phút.

Làm sốt cà, anh làm theo.

Đừng nghĩ anh làm giống công thức thì ngon như công thức, bởi vì...

Rau, anh chỉ nhúng qua nước một lần rồi bỏ vào rổ.

Cà chua thái hạt lựu, kết quả, anh biến nó thành...tôi không thể diễn tả được, nát bươm.

Mì luộc mười lăm phút, vâng đúng mười lăm phút chỉ có điều, không có bột lửa.

Làm sốt cà, kết quả, một cái thứ màu đen khét lẹt.

Thần Tụ đứng bên nhìn mà cảm thấy đau đầu. Gia à, anh vẫn là nên ngồi trên ghế tổng tài mà xử lý việc đi, đừng bước vào phòng bếp nữa.

" Đi mua lại đi." Bạch Niên Vũ ngao ngán với thành quả của mình, nhưng ý chí không nản, tiếp tục sai Thần Tụ đi mua.

Thần Tụ lắc đầu, rút kinh nghiệm, anh mua nhiều hơn lúc trước.

Bạch Niên Vũ do again, lần này, có tốt hơn, chỉ có điều, sốt cà quá mặn.

Again...

Sốt cà sao lại có vị như thuốc bắc vậy.

Again....

Ngọt quá, anh đã bỏ đúng theo công thức là hai canh đường rồi mà. Vâng, anh ấy lấy cái muỗng múc canh để lấy đường.

Và đến lần thứ n, mì sốt cà đã hoàn thành đúng với những gì mà mạng viết.

Bạch Niên Vũ thoả mãn với thành quả của mình.

Thần Tự nhìn căn bếp bị tàn phá nghiêm trọng, thương thay cho thân phận bát đĩa. Tội nghiệp mấy vị giúp việc.

— — —

Tiêu Tiểu Diệp lơ mơ tỉnh dậy, bên cạnh trống trơn. Tên hỗn đản kia đem qua dày vò khiến cô mệt chết đi được, thất lực như muốn đứt đi. Cô khó khăn ngồi dậy.

Cửa phòng mở ra, Bạch Niên Vũ đi vào, nhìn thấy cô đã tỉnh, mỉm cười. " Em dậy rồi."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, không nói gì.

Bạch Niên Vũ đưa bộ đồ cho cô. " Vào tắm rửa đi. Anh nấu bữa sáng rồi, nhanh lên nhé!"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, nhận lấy đồ rồi đi vào phòng tắm.

Tắm xong, cô đi ra phòng ăn, mùi nước hoa khiến cô nhúm mày.

" Sao mới sáng sớm mà anh đã xịt nước hoa rồi vậy?" Cô ngồi xuống ghế, nhìn Bạch Niên Vũ đang mang đồ ăn ra, tiện miệng hỏi.

Thần Tự bùm miệng cười, sau khi đại chiến ba trăm hiệp với mì sốt cà, căn bếp đã thoang thoảng mùi cháy khét, và vị dầu bếp nổi tiếng đã lấy chai nước hoa đắt tiền của mình để át đi mùi.

" Thần Tự đi gặp bạn gái nên xịt nước hoa." Bạch Niên Vũ mang hết tội lỗi của mình đổ sang Thần Tự.

Thần Tự méo mặt, vâng, tôi đi gặp bạn gái.

" Lần sau đừng xịt nhiều như vậy. Con gái không thích đàn ông chải chuốt quá đâu." Tiêu Tiểu Diệp hướng Thần Tự, dành cho anh ta lời khuyên hần hoi.

Bạch Niên Vũ tỏ vẻ đồng tình.

Thần Tự: (•~•)

Bạch Niên Vũ: (^.^)

Tiêu Tiểu Diệp nhìn đĩa mì sốt cà trước mặt, " Anh nấu thật sao?"

" Đương nhiên." Bạch Niên Vũ gật đầu.

" Bao nhiêu lần vậy?"

" Một lần, anh vừa đọc xong công thức là đã nấu được luôn." Vũ mặt dày không ngạo mạn.

Thần Tự nhướn mày kinh ngạc, một lần ư?

Bạch Niên Vũ: Suyt... im lặng để gia tán vợ, dám hờ miệng gia cho vào thăm bảo bối yêu thương của gia đấy.

Thần Tự lùi lại phía sau, rời khỏi căn phòng ăn đầy tử khí này. Tôi không thể làm bia đỡ đạn thêm anymore nữa.

Tiêu Tiểu Diệp lấy đĩa ăn thử, ừm, ngon thật, không như bát cháo

lần trước.

" Thế nào?" Bạch Niên Vũ hỏi cô.

" Ngon lắm." Tiêu Tiểu Diệp bật ngón cái với anh.

Bạch Niên Vũ được vợ khen, mặt vênh lên thêm vài độ.

Căn bếp tội nghiệp khóc không ra nước mắt, chủ nhân, ngài tàn phá tôi xong rồi vẫn còn mặt dày thế sao!

Chương 98

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ hôm nay lôi kéo nhau đi xem phim, bọn họ chọn bộ phim cổ trang mới đang hot hiện nay. Bạch Niên Vũ trừ cái lần đi xem phim mà Hứa Luật Khôi bỏ tiền ra đầu tư để tỏ tình là hứng thú, còn lại những phim khác đối với anh chính là "Một bát súp cho hơi nhiều muối." Tiêu Tiểu Diệp đối với lời nói của anh chỉ muốn cho anh thẳng một cái bạt tai, đúng là sĩ nhục văn hoá tinh thần mà...

" Em cảm thấy bộ phim này nó sẽ hay ư?" Bạch Niên Vũ lười biếng cầm miếng bông ngô bỏ vào miệng, chán nản nhai.

" Đương nhiên, doanh thu phòng vé của nó rất tốt mà." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Chưa chắc là nó đã hay đâu." Bạch Niên Vũ gạt phăng.

" Vậy anh cứ xem đi." Tiêu Tiểu Diệp ôm hộp bông, không thèm để ý anh.

" Ai làm diễn viên chính vậy?" Bạch Niên Vũ hỏi, cố gắng hoà hợp cùng bà vợ của mình.

" Cố Tiêu Đình, cô gái này ba năm trước là nữ diễn viên xuất sắc nhận giải Kim Mã đấy. Mấy năm nay kín tiếng, bây giờ quay trở lại, oanh tạc phòng vé." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Bạch Niên Vũ nhướn mày, " Cố Tiêu Đình ư?"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, " Sao, tiểu tình nhân của anh ư?" Giọng điệu cô có chút không vui rồi.

Bạch Niên Vũ lắc đầu, " Vợ à, anh có mười cái mạng cũng chẳng dám nhận cô ta làm tình nhân đâu."

" Vì sao?" Cô hiểu kì.

" Bởi vì kim chủ của cô ta rất lợi hại." Bạch Niên Vũ nói.

" Ai vậy?" Biết là trong giới giải trí thì nhất định phải có chỗ dựa vững chắc nhưng mà vị kim chủ nào lại khiến cho một kẻ mặt dày coi trời bằng vung như boss nhà cô sợ vậy.

" Ăn đi, sắp tới phim rồi." Bạch Niên Vũ không có ý tiết lộ, đẩy hộp bỏng lên trên mặt cô.

" Xì." Tiêu Tiểu Diệp liếc mắt, không tiết lộ thì thôi.

Bạch Niên Vũ bây giờ thì có chút hứng thú với phim này rồi, tiểu tình nhân của cái tên thần kinh kia đóng phim, đương nhiên phải xem rồi. Lần trước, còn nghe ngóng được hần chạy xe hơn tám tiếng không ngừng nghỉ với tốc độ bàn thờ từ thành phố X tới Hoàng Điểm là để ngăn cô diễn viên này đóng cảnh nóng, không biết chất lượng ra sao...

Mở màn là cảnh nữ chính Vũ Linh cả người mặc giá y đứng trên tường thành nhìn xuống dưới, nơi ấy có một đoàn quân đang chờ.

À, nhan sắc cũng đẹp đấy, chỉ thua bà xã anh thôi.

Đôi mắt đẹp đấy, vẫn thua bà xã anh.

" Nam chính Phó Ngôn thật soái." Tiêu Tiểu Diệp vừa xem vừa cười khen.

Bạch Niên Vũ đen mặt, cái tên mặt trắng môi đỏ này mà đẹp ư...

Hình như anh cũng mặt trắng môi đỏ mà....

Không, gia là nam thần cao ngạo lạnh lùng, cả người phú quý, khí thế ngất trời.

Ừ... Chúng tôi biết anh đẹp rồi.

" Vợ à, ngày nào em cũng ngắm một người đẹp trai nhất thế gian là anh đây vậy mà không chán ư?" Bạch Niên Vũ đổ bình giấm.

" Im lặng mà xem phim đi." Tiêu Tiểu Diệp nói, cái tên này, đừng ảnh hưởng cô ngắm nam thần.

Vâng, Vũ giấm chua im lặng xem phim.

" Ai, cô nữ chính này thật đẹp, da trắng, eo nhỏ, mặt đẹp như hoa, còn múa dẻo nữa chứ, quả đúng là khuynh quốc khuynh thành mà." Bạch Niên Vũ cố tình bỏ than vào lửa.

Tuy nhiên, Tiêu Tiểu Diệp lại không có phản ứng bùng cháy, mà còn...

" Cố Tiêu Đình đẹp thật, ngay cả phụ nữ như em cũng rung động, diễn xuất còn rất tốt nữa chứ, nhan sắc lại tuyệt mỹ nữa chứ. Hiếm có diễn viên nào bây giờ khiến em thích vậy."

Bạch Niên Vũ méo miệng, tôi sẽ im lặng làm một nam thần lạnh lùng ít nói.

Khụ khụ...

Cảnh nóng của hai vị chính...

" Sao lại ít vậy?" Có người xem phim bỗng nhiên kêu lên.

Chẳng qua cũng chỉ là cảnh nam chính và nữ chính động phòng, nam chính kéo vạt áo nữ chính xuống và ánh nến đỏ lập lòe tắt.

Bạch Niên Vũ cười nhạo trong lòng, thực ra thì nó đáng nhẽ là cảnh phụt máu mũi nhưng vì cái tên kia đã đến nên đành phải " Nóng bình thường".

" Ít thật." Bà vợ xem hăng say bên cạnh than thở.

Ông chồng ngồi bên ho lụ khụ.

" Thực ra anh không ngại cùng em diễn cảnh nóng đâu." Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

" Im lặng xem phim đi." Tiêu Tiểu Diệp trừng mắt với cái tên mặt dày vô sỉ này.

Đã bảo rồi, hãy cứ im lặng làm nam thần lạnh lùng đi...

Vâng, đây là một bộ phim cầu huyết, ngược nhau chọi chọi, nữ chính vì nam chính mà tự vẫn trên thành lầu, máu chảy trong tuyết. Nam chính thì lao như bay xuống khỏi ngựa đến ôm lấy thi thể nàng ta.

Hai bọn họ trần trối níu kéo nhau...

" Thực ra thì nữ chính ấy không thể trôn trối được đâu. Đâm một kiếm vào tim rồi lại còn rơi xuống tường thành cao thì sao mà trôn trối được nữa. Phải xuống địa ngục thơm má quỷ sai cơ." Tiêu Tiểu Diệp với lương tâm của một bác sĩ yêu nghề bình phẩm vài câu.

Và mấy người bên cạnh đang khóc túi bụi vì cái chết thảm thương của nữ chính quay sang trừng mắt với cô.

Vâng, chúng tôi biết chị giỏi rồi, đừng phá mạch cảm xúc của chúng tôi.

" Im lặng xem phim đi." Bạch Niên Vũ tìm kiếm được cơ hội trả thù, nhếch mép nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp cười trừ, đấy chính là tự bē đá đập vào chân mình.

" Tự hỏi bản thân mình, quyền thế lớn mạnh như vậy, sao vẫn chẳng thể bảo vệ được người mình yêu. Vấn đề nàng ấy phải rơi nước mắt, vẫn khiến nàng ấy chết thảm dưới mũi kiếm..."

Nam chính hối hận ngồi bên mộ của nữ chính, nghẹn ngào nói.

Bạch Niên Vũ chăm chú xem phim hơn nên có lọt tai.

Tiêu Tiểu Diệp thì trong lòng có chút xúc động.

" Quyền quyền thế thế vẫn chẳng bằng một nụ cười mỉm nhạt của nữ nhân trong lòng."

Hết phim...

" Anh cảm thấy bộ phim này thế nào?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi Bạch Niên Vũ.

" Được, tạm chấp nhận." Anh trả lời.

Tiêu Tiểu Diệp coi như có chút hài lòng.

" Em đi nhà vệ sinh một chút." Tiêu Tiểu Diệp đưa áo khoác cho Bạch Niên Vũ cầm, lúc này có uống hơi nhiều nước nên bây giờ...

" Ừ." Bạch Niên Vũ cầm áo, ngồi xuống ghế chờ.

Điện thoại trong túi áo rung lên, Bạch Niên Vũ nghe máy.

" Cô ta cắt cổ tay." Lâm Thiên Dương gọi tới, thông báo tình hình của Vân Nhiễm.

Bạch Niên Vũ nhíu mày, " Thế nào rồi?"

" Vừa cấp cứu. May mà tôi phát hiện kịp, đưa bé vẫn giữ được." Lâm Thiên Dương nói, trong giọng có chút mệt mỏi.

" Được, chốc nữa tôi tới. Đừng để cô ta chết." Bạch Niên Vũ nhìn đồng hồ, đành phải uỷ khuất Tiêu Tiểu Diệp rồi.

" Ừ. Mà hình như hần đã biết Vân Nhiễm còn sống rồi." Lâm Thiên Dương nói.

" Kiểu gì cũng biết thôi, chắc chắn sắp tới hần sẽ hành động đấy." Bạch Niên Vũ thờ dãi.

" Rồi, tôi sẽ tăng cường người bên cạnh."

" Ừm."

Bạch Niên Vũ tắt máy, vừa đúng lúc Tiêu Tiểu Diệp cũng xong xuôi.

" Sao vậy?" Cô thấy anh có vẻ ảm đạm hơn lúc trước, có chuyện gì sao?

" Có chút việc, bây giờ anh đưa em về chung cư, anh cần tới bệnh viện một lát." Bạch Niên Vũ lấy áo khoác lên vai cho cô.

" Bệnh viện ư? Xảy ra chuyện gì rồi à?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi, tự dừng sao lại tới bệnh viện.

" Không có gì quan trọng." Bạch Niên Vũ nắm lấy tay cô.

" Ừm." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, tựa vào người anh.

— — — —

Bệnh viện Tĩnh Châu...

Cô gái nằm trên giường bệnh sắc mặt tái xanh vì mất máu, khuôn mặt cảm phần nhìn chăm chăm Bạch Niên Vũ.

" Cô không biết quan tâm bản thân mình một chút sao?" Anh ngồi trên sofa, giọng nói không độ ấm.

" Ha, anh đưa tôi từ Hong Kong tới Thượng Hải này, rốt cuộc còn muốn làm gì hả? Cứu sống tôi thì tôi sẽ cảm kích anh ư?" Vân Nhiễm kích động.

" Vân Nhiễm này, tôi cứu cô, không phải vì cô mà là vì đứa bé trong bụng cô kia kìa, nó mang huyết mạch hoàng gia Anh quốc, thân là một bá tước, tôi vẫn là nên bảo vệ nó." Bạch Niên Vũ cười lạnh.

Vân Nhiễm kinh ngạc, bàn tay run run chạm vào bụng mình, cô ta không ngờ được, nơi này có một sinh mệnh. Nếu như chủ nhân biết, liệu rằng....

Nhưng mà thần sắc thu liễm lại.

" Tại sao anh lại nghĩ trong này là con của William?" Cô ta cười khẩy.

" Lần trước, tôi không chắc chắn nhưng mà lần này thì chắc chắn. Tôi chưa từng nói nó là con của William mà, cô lại tự lộ ra vậy, hoàng gia rất nhiều người mà. Một sát thủ lại đem lòng yêu chủ nhân của mình, không phải là chuyện quá ngạc nhiên, chỉ có điều một kẻ máu lạnh như hấn ta, sẽ như thế nào." Bạch Niên Vũ nhếch môi. Quả nhiên là con của hấn ta.

Vân Nhiễm biết mình bị dắt vào bẫy, căm tức nhìn người trước mặt mình.

" Yên tâm, tôi sẽ không đụng đến nó đâu. Đứa trẻ này, rất có ý nghĩa đấy, nên đừng có tùy ý chết nữa." Bạch Niên Vũ đứng dậy, vuốt tà áo của mình. Tiêu soái rời phòng.

Chưa kịp bước ra, đã nghe thấy Vân Nhiễm run run hỏi, " Tại sao anh nghĩ đứa trẻ này sẽ là mối uy hiếp đối với William?"

" Dựa vào việc, hấn dám gửi sát thủ tới hòng giết vợ tôi để bảo vệ cô và độc dược nằm trong người cô là thuốc khiến cô rơi vào tình trạng chết giả."

Bạch Niên Vũ nhàn nhạt buông lời rồi rời đi.

Vân Nhiễm ở phía sau thì thoáng ngây người. Hấn ta, thực sự làm vậy ư...

-- --

Tuệ Anh: sẽ có người cảm thấy khó hiểu về tình tiết truyện nhưng tôi đành phải xin lỗi, tôi không sửa lại đâu, sau này tất cả đều sẽ được giải thích.

Chương 99: Khai chiến

Thần Dực đứng trước cửa, mấy tên vệ sĩ khác cũng đứng chờ ở đấy. Chẳng hiểu sao nãy giờ anh cứ cảm thấy là lạ thế nào, dường như có gì đó rất nguy hiểm đang đến gần.

Ting...

Thang máy mở cửa, lưu đạn khói đột nhiên bay ra.

Thần Dực giật mình, "Nguy hiểm."

Đạn bay trong màn khói trắng, những người khác không kịp phản ứng, trúng đạn không ít.

Thần Dực ôm lấy bả vai của mình, máu từ khoé miệng chảy xuống cằm.

"Bạch Dực, cậu vẫn chẳng tiến bộ hơn trước là bao." Có tiếng nói cao ngạo mang chút mỉa mai lẫn trong màn khói.

Thần Dực tái mặt, anh biết, người này là ai rồi... Chỉ có hắn, chỉ có hắn mới đạt tới cảnh giới bắn súng cao như vậy.

"Dạ Minh, tên chết tiệt." Thần Dực nghiến răng.

Khói trắng tản đi hết, Dạ Minh tay cầm khẩu súng lục bước ra từ thang máy.

"Lần này là ai phái anh? Vearly?" Thần Dực ánh mắt lạnh lùng nhìn,

viên đạn bắn này không thể khiến anh mất mạng nhưng trong đó lại có con chip vô hiệu hoá cơ vận động, bây giờ, tay phải anh đã mất đi cảm giác. Nhưng tay trái anh vẫn hoạt động được, anh khó khăn đưa lên vạt áo của mình, ấn vào chiếc cúc truyền tin.

" Không, Vearly và tôi đã hết giao ước rồi, lần này, kẻ phái tôi đến, là tiền." Dạ Minh cười, khẩu súng lục chĩa thẳng vào thái dương của Thần Dực.

" Xem này, Bạch Dực, đệ nhất sát thủ của thế giới ngầm, bây giờ chột vạt khốn khổ." Dạ Minh cười cười.

Thần Dực nhìn anh ta, cười nhạt, " Hãy, từ khi rời khỏi Hắc Đế, tôi cũng tàn phế gần hết rồi."

Dạ Minh chẳng nói gì tiếp cả. " Đừng lo, tôi sẽ không giết anh đâu, bởi vì, tôi còn phải nhờ anh làm hộ một chuyện."

Đoàng...

Ngực trái của Thần Dực bị một viên đạn bắn vào. Máu chảy không ngừng.

"Cố cầm cự đi nhé, nửa tiếng là được." Dạ Minh cười.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy chiếc vòng tay liên lạc của mình bỗng nhiên xuất hiện ánh đèn đỏ, biểu thị nguy hiểm. Cô lo lắng.

" King kong..." Chuông cửa kêu lên, bảng điện tử phát ra thanh âm, " Phu nhân, là tôi, Thần Dực đây."

Tiêu Tiểu Diệp lòng bồn bồn, cô đã nghe thấy thiết bị biến đổi giọng nói, cô không chắc chắn được người này có phải là Thần Dực hay

không.

" Phu nhân, mở cửa gấp cho tôi, thiếu gia trên đường đi đã bị sát thủ ám sát, bây giờ sống chết chưa rõ." Ngoài cửa, vẫn là âm thanh dồn dập.

Tay của cô run lên, nhưng cô vẫn quyết không mở cửa.

" Phu nhân!" " Thần Dực" vẫn kêu lớn.

Sau đó, là sự im lặng tới lạ lùng, một tiếng cười khẩy nhạo báng.

Cánh cửa tự động mở ra, Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc.

"Ưm." Người kia bắn một thứ gì đó về phía cô, khiến cả cơ thể cô mất đi cảm giác, ngã khụy xuống.

Giày da dính máu ung dung đi tới, bàn tay lạnh đặt lên mắt cô, " Tiểu Diệp, ngủ một giấc dài đi."

Chút ý thức cuối cùng của cô dần mất đi, chỉ thấy mờ mờ một thân ảnh nằm trong vũng máu.

Dạ Minh bế cô lên, nhìn Thần Dực cả người đầy máu, giọng điệu trào phúng, " Nhấn tới hấn, mạng đổi mạng."

....

Tiêu Tiểu Diệp mờ mờ tỉnh dậy, ánh mắt tràn đầy lo lắng. Cô vẫn còn nhớ rõ những hình ảnh khủng khiếp ấy, Thần Dực nằm trong máu, những người khác cũng vậy.

Còn kẻ đánh thuốc mê cô, dù ý thức không rõ ràng nhưng cô vẫn

hình dung được, Dạ Minh Thụ, hay nói đúng hơn là Dạ Minh.

Cả người cô, không cử động được, tay chân đều mất đi cảm giác. Đôi mắt, không thể nhìn thấy gì cả.

" Krisen phu nhân." Một giọng nói lạnh lùng từ phía nào đó cất lên.

Hình như cô đã từng nghe thấy giọng nói này.

" Anh là ai?" Cô mấp máy hỏi.

" Tôi ư? Ừm... William."

Cả người Tiêu Tiểu Diệp run lên. Người này, cô vẫn nhớ, nụ cười đầy giễu cợt đó.

" Không thắc mắc tại sao tôi lại bắt cóc cô ư?" William đi tới giường, nhìn người con gái với đôi mắt trống rỗng kia, ngón tay giờ xuống chạm vào cổ của cô, cảm nhận được hơi thở dồn dập.

" Vì tôi là Bạch phu nhân." Tiêu Tiểu Diệp trả lời chắc chắn.

William mỉm cười, ngón tay di chuyển lên cằm của cô, " Bingo."

" Thực ra thì tôi đã định giết cô từ lâu rồi nhưng vì trong tay của Erik đang nắm giữ một người quan trọng nên tôi đành phải tha mạng cho cô." William kéo cái ghế ngồi xuống, vẫn tiếp tục nói chuyện với cô.

" Tình nhân của anh ấy đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp cười khẩy.

" Thật là một người thú vị." William cười nhẹ, đôi mắt sâu vẫn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô.

Tiêu Tiểu Diệp này rất thú vị, biết bản thân mình bị mất đi khả năng cử động và thị giác vậy mà vẫn bình tĩnh được, không tồi.

" Anh định lấy tôi ra làm điều kiện uy hiếp?" Cô lạnh nhạt hỏi.

" Nếu đúng vậy thì sao?" William nói bằng cái giọng đùa đùa, nhưng ý tứ thì không như vậy.

" Tôi nghĩ anh thành công rồi đấy." Cô bình tĩnh nói, giống như đây là một cuộc hội đàm vậy.

William càng ngày càng có chút hứng thú, hắn đưa tay lên đôi mắt cô, lấy kính áp tròng ra, trả lại thị giác cho cô.

Tiêu Tiểu Diệp bị ánh sáng bất ngờ khiến mắt không thích ứng được.

" Bây giờ thì chúng ta có thể nhìn nhau nói chuyện rồi." Chiếc giường tự động nâng cao lên.

William kéo cái ghế ngồi đối diện với cô.

" Tiêu Tiểu Diệp, cô yên tâm, nhất định tôi sẽ đối xử tốt với cô, không đe dọa, không uy hiếp, không tra tấn, hãy xem như đây là một buổi dạo chơi không có mục đích đi." William thản nhiên nói với cô.

" Vậy anh vẫn là nên gỡ hết mấy cái thiết bị ở gân tay và gân chân tôi ra đi chứ." Tiêu Tiểu Diệp nói.

William cười nhạt, lấy cái điều khiển từ trong túi áo ra, tắt các con chip nhỏ kia.

" Chúng ta vẫn còn chơi từ từ." William đứng dậy rời khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp cuối cùng cũng thả lỏng được, cô đẩy mạnh chắn ra.

Không biết, nơi đó, mọi chuyện như thế nào....

— — —

Khi Bạch Niên Vũ nhận được tin cấp báo thì đã muộn, Thần Dực đang thoi thóp giữa vũng máu, nhìn thấy anh tới, cố gắng nói với anh: " Thiếu gia...là Hắc Đế...bọn chúng...bắt...phu...nhân."

Bạch Niên Vũ thần sắc tối tăm, " Gắng chút, đi cấp cứu."

"Xin...lỗi, không bảo vệ...được..."

" Không phải lỗi của cậu." Bạch Niên Vũ trấn an Thần Dực nhưng sắc mặt của anh đã biểu thị sự tức giận tột độ.

Trực thăng đã chờ ngoài, Thần Tự khiêng Thầm Dực lên cáng, chuyển sang trực thăng.

Bạch Niên Vũ tay nắm chặt, khuôn mặt vì phẫn nộ mà gân nổi lên.

Bắt đi vợ hắn, giết người của hắn... Được lắm....

" Thần Tự, gọi người ở Mĩ về đây, lần này, chết cũng phải xử sạch." Anh lạnh lùng nói.

Thần Tự gật đầu. Vị huynh đệ vào sinh ra tử với anh bây giờ mạng sống ngàn cân treo sợi tóc, tất cả đều là vì bọn kia. Nhất định, sẽ báo thù.

" Bạch Niên Vũ, Diệp tử có xảy ra chuyện gì không?" Lâm Thiên Dương gọi điện thoại đến, giọng điệu phẫn nộ.

" Bọn chúng bắt đi rồi." Thanh âm không độ ấm của Bạch Niên Vũ rét run.

" Hứa Luật Khôi và Tiểu Khê xảy ra chuyện rồi." Lâm Thiên Dương nói, " Luật Khôi và Tiểu Khê hiện đang cấp cứu, nhưng mà cậu ta đã truyền tin tới cho tôi, Diệt tì, là mục tiêu của chúng."

Choang....

Bạch Niên Vũ đập vỡ cửa kính, mặt ác liệt, " Ta nhân nhượng thì bọn chúng càng quá quắt, lần này, trực tiếp tấn công. Hoàng gia Anh kệ mẹ nó, đụng tới người của tứ đại gia tộc, chỉ còn đường chết."

" Bên Chấn gia, không biết ra sao..." Lâm Thiên Dương đột nhiên nhớ tới.

" Cậu hỏi đi." Bạch Niên Vũ nói rồi tắt máy.

Mẹ nó...

Muốn chơi với ông ư, được, ông chơi với chúng mày!

Bạch Niên Vũ kích động nhấn gọi một dãy số, " Nói cho Bà biết một điều, lúc trước, nể hấn mang một phàm dòng máu quyền quý của hoàng gia nên tôi tạm tha nhưng bây giờ, đừng hi vọng tới điều đó, dẫu lỗ tai chó nghe rõ đi, chuẩn bị một cái quan tài và đất trống sớm đi. Chính tay tôi, Bạch Niên Vũ này sẽ đưa hấn xuống đó. Nhớ cho kĩ, Nữ hoàng Anh quốc ạ... Đứa cháu hoàng tử của bà, chết."

— — —

Tuệ Anh: hà, đây chỉ là một phần của biến cố thôi, vẫn còn là màn

dạo đầu.

Chương 100: Bảy ngày mất tích (1): Bí mật chẳng thể giấu

Tiêu Tiểu Diệp quan sát căn phòng của mình, có camera và ngoài kia chắc cũng có thủ vệ canh giữ. Căn phòng này không hề có cửa sổ cho nên khi tắt đèn, tất cả chỉ còn là bóng tối. Một chiếc giường lớn, bộ bàn ghế nhỏ, tủ sách và nhà vệ sinh, cũng xem là tiện nghi.

Cô nhìn xuống người mình, đồ mặc lúc trước đã thay từ khi nào, trên người chỉ là bộ đồ mặc đen giống như đồ tù và bốn chiếc vòng khoá ở mỗi chi, đây chính là thứ giám sát cô.

Xác suất trốn ra khỏi đây được là rất thấp.

Cho nên, cô phải ngồi đây đến một xương thôi.

Tiêu Tiểu Diệp đi tới tủ sách, toàn là sách nhân văn này, thế cái con mẹ nó, sao mấy người chẳng có chút nhân văn nào. Cô rút ra một cuốn sách bọc vải nhung ngoài, nhìn chăm chăm tên sách.

Rẹt....

Tấm vải nhung bị xé ra khỏi bì.

Cô cười nhạt, đi tới phía camera, kéo ghế tới. Lấy vải nhung bao lại, cởi dây buộc tóc trên đầu mình xuống, cố định vải nhung.

Muốn xem bà ư, bà cho xem này.

Làm xong, kéo ghế về chỗ cũ, cô ngồi xuống ghế, lấy cuốn sách bị cô

xé bìa, an nhiên đọc.

Một lúc sau, cánh cửa phòng mở ra, một người bước vào.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh ta, à há, thanh niên ít lộ diện đây rồi...

"Lục tiên sinh, anh đến thăm tôi ư?" Cô cười như không cười, mĩa mai nói.

Đôi mắt đen sâu của Lục Ẩn nhìn Tiêu Tiểu Diệp đang ung dung đọc sách kia thoáng tia biến động, rồi dời lên camera đã bị bịt kín, khoe môi tự giễu.

"Tiêu Tiểu Diệp, cô đúng là bình tĩnh hơn tôi tưởng, từ vụ khủng bố ở Anh cho tới hôm nay bị bắt cóc." Lục Ẩn cười, ngồi xuống cái ghế đối diện cô.

"Con người ta tồn tại chính là để phục vụ cho cái chết, cho nên tôi cũng chẳng thấy điều gì là phải mất bình tĩnh, sợ hãi cả. Ngay từ khoảnh khắc tôi rời khỏi bụng mẹ thì đã xác định bản thân chuẩn bị chết, chỉ có vấn đề là khi nào thôi." Tiêu Tiểu Diệp đặt cuốn sách xuống bàn, ánh mắt lạnh lùng.

Lục Ẩn cười, "Tiêu Tiểu Diệp, thật khiến tôi khâm phục."

"Từ khi tôi mười tuổi mọi người đã dùng sự khâm phục hướng về tôi nên sự khâm phục của anh cũng chẳng có gì là lạ." Ở chung với Bạch Niên Vũ nên cũng có chút lây bệnh.

Lục Ẩn vẫn duy trì nụ cười có chút biếng nhác trên môi, anh ta ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, đôi mắt đen láy có chút hào hoa nhìn chằm chằm.

" Cô hiểu được thế nào về hấn?"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh ta, "hấn" kia cô biết là ai.

" Tôi hiểu thế nào thì cần phải trình bày với anh ư?" Cô nói.

Lục Ẩn nhướn mày, " Vậy tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé!"

" Bạch Niên Vũ và em gái tôi, Lục Nhi đã từng yêu nhau, bọn họ còn có một đứa con nữa chứ, tiếc là chưa kịp ra đời. Cho đến một ngày mưa của năm năm trước, Lục Nhi nhảy lầu tự tử, đứa bé trong bụng nó mất, còn nó thì phải sống thực vật suốt bao nhiêu năm qua. Trước khi nó nhảy, đã để lại một lá thư."

Tiêu Tiểu Diệp thần sắc thoáng tái nhợt, cô không nghĩ tới rằng Bạch Niên Vũ đã từng như vậy...

" Nhưng sao anh nghĩ rằng cô ấy chết là vì Bạch Niên Vũ?" Tiêu Tiểu Diệp điều chỉnh tâm trạng, giọng điệu có chút run run hơn trước.

Lục Ẩn cười, lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy đã hơi vàng, đưa cho cô.

Những dòng chữ ngay ngắn trên giấy, từng câu, từng câu là một nỗi niềm.

" Yêu một người không nên yêu là tự giết chính mình. Đêm hôm đó, là một sai lầm, đứa trẻ này, cũng là một sai lầm. Cho dù cố gắng tới mấy, em cũng chẳng thể xóa đi vết nhơ của ngày nay. Nếu như đã là sai lầm, vậy thì hãy kết thúc những sai lầm ấy. Anh, em yêu anh."

Tiêu Tiểu Diệp đọc đi đọc lại nhiều lần, cô sợ cô không hiểu được dụng ý của lá thư này. Khuôn mặt cô thất thần.

Lục Ẩn cười mỉa mai, " Hắc chưa từng nói với cô sao? Chưa từng một lần sao?"

Móng tay cô đâm sâu vào da thịt đau.

" Cho dù anh ấy có như thế nào thì tôi cũng sẽ không trách anh ấy." Tiêu Tiểu Diệp thả lỏng bản thân, đặt tờ giấy lên bàn, gượng cười.

" Vậy nếu như cái chết của mẹ cô liên quan tới hắc thì sao?" Lục Ẩn không thôi.

" Tử Đơn, ông ta năm đó nhận lệnh của một người về Trung Quốc để hạ độc mẹ cô. Mảnh công thức kia đó chỉ là một cái cớ bởi vì " Hoa hồng sắt" vốn đã hoàn thành từ lâu rồi. Nhưng, người ra lệnh đó là ai?"

Tiêu Tiểu Diệp lo sợ, đầu cô đã hiện lên một đáp án.

" Là ai nhỉ? Là người nào khiến cho Bạch Niên Vũ hận thấu xương nhất, khiến hắc đau khổ suốt hai mươi năm, khiến hắc mang ám ảnh tới giờ?"

" Im miệng." Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Lục Ẩn đã đạt được mục đích, hắc cười lớn, " Là người nào nhỉ?"

Hắc đứng dậy, khoan thai đi ra khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp ôm lấy mặt mình, ép cho bản thân cô không nghĩ tới người kia. Cô sợ, sợ những gì hắc nói là thật.

Bạch Niên Vũ....

— — — — —
Bạch Niên Vũ bị tiếng gọi đầy đau khổ của ai đó làm cho giật mình.
Chẳng lẽ, cô đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Anh đang ở bệnh viện, Thần Dực tuy đã cấp cứu xong nhưng chưa qua cơn nguy hiểm.

Lâm Hiểu Khê và Hứa Luật Khôi bị ám sát, trọng thương nặng.

Chấn Tường Niên cũng bị ám sát, rơi xuống vực, chưa tìm thấy người.

Chỉ trong một ngày, tứ đại gia tộc bạo loạn. Tất cả đều là nhór ớn của cái tên kia.

Điện thoại bỗng dừng reo lên, anh nhíu mày, nghe máy.

Người gọi đến khiến anh kinh ngạc.

" Erik Krisen, long time no see." (Erik Krisen, lâu rồi không gặp.)

[[Tuệ Anh: Who are you???]]

— —

Cuộc điện thoại vừa rồi quả thật là một kinh hỉ. Bạch Niên Vũ nắm chặt tay thành quyền, người kia gọi đến, năm đến sáu phần là có mục đích. Hắn cùng một dạng người như William cả, bề ngoài thì tỏ ra bản thân vô hại nhưng bên trong lại là vô lại.

Mấy lần trước, tiếp cận Tiêu Tiểu Diệp, cũng không hẳn là tình yêu.

Thứ mà hắn muốn chính là thứ mà William muốn.

Anh thực muốn xem, con sói kia đích thực là săn mồi như nào...

Thần Tụ đi tới, đưa cho anh một tập tài liệu.

" Đây là các địa bàn mà William đang có ý thu tóm ở Brazil."

Bạch Niên Vũ nhìn lướt qua tài liệu, khoé môi khẽ nhếch lên, " Chờ Hứa Luật Khôi tỉnh lại, đưa cái này cho cậu ta xử lí."

Thần Tụ gật đầu.

" Còn nữa, quan sát kĩ Vân Nhiễm, cô ta bây giờ chính là một viên đạn của chúng ta. Không cần cô ta quá hoàn chỉnh, giữ mạng là được, nhưng phải là cả mẹ và con."

William, anh đừng người phụ nữ của tôi, tôi hại người phụ nữ của anh.

Chương 101: Bảy ngày mất tích (2)- Hạ sát

Có một số người không hoàn toàn giống như chúng ta nghĩ một chút nào. Ở dưới ánh mặt trời, họ là thiên thần với nụ cười rười rỏi nhưng khi đêm xuống, bóng tối phủ lên vạn vật, nụ cười tươi ấy sẽ sớm bị thay bằng cái nhếch mép đầy kiêu ngạo.

" Vincent, lần này là muốn đứng về bên nào?" William nhìn người đàn ông ngồi trước mặt mình, bao nhiêu năm che giấu, cuối cùng cậu em này của hắn đã lộ bản chất.

Vincent cười nhẹ, phẩy tay, " William, chúng ta cùng máu mủ mà."

William nghe xong thì cười khẩy, máu mủ ư, hừ, " À. Nói đi, muốn gì?"

" Ba phần bảy địa bàn ở châu Âu của anh chuyển sang tôi." Vincent không kiêng dè nói ngay.

William nhướng mày, bạc môi khẽ mấp máy. " Anh tưởng chú sẽ chọn tình yêu chứ."

" Tình yêu ư? Đứng trước lợi ích và tình yêu, tôi nghiêng về lợi ích." Vincent đôi mắt bắn ra hàn quang, giọng điệu hơi lạnh.

" Được thôi." William cười, hướng tay về phía hắn, " Em họ, hợp tác vui vẻ!"

Vincent bắt tay William, khoé môi cười nhạt.

" Anh nghĩ trận chiến này, khả năng thắng bao nhiêu?"

" Cả hai bên đều bất lợi, chẳng đoán trước được."

Vincent gật đầu, đối diện với đôi mắt hai màu của William, hẳn biết, anh họ của hắn, cũng đang giả bộ mà thôi.

Vincent thả tay ra, đút vào túi quần, tắt đi máy nghe lén trong đó.

William nhìn thấu hết hành động của Vincent, không đúng, người em họ này chính là cố tình khiến cho anh thấy được.

" Vincent, đừng nói dối nữa, nói ra điều kiện đi."

Vincent cười, cầm lấy lu rượu đỏ ở trên bàn, nhấp môi rồi thở dài, " Thứ mà tôi muốn chính là...."

--

Vincent bước ra khỏi cổng biệt thự, đi tới chỗ xe mình, nhìn người bên trong.

" Cô cảm thấy thế nào?" Anh ta thản nhiên hỏi.

Mục Tử Kỳ âm trầm nhìn, cuộc đối thoại vừa rồi, cô cũng nghe rõ.

" Hắn không tin tưởng anh."

Vincent nhướn mày, nụ cười như có như không trên môi, " Một kẻ thành tình như hắn thì sao mà trúng kế được cơ chứ."

Mục Tử Kỳ không nói gì.

" Lần trước cô hỏi tôi, nếu như xảy ra trận chiến kia, tôi sẽ đứng về ai đúng không?" Vincent nói.

" Ừ, lúc đó anh không trả lời." Mục Tử Kỳ gật đầu.

" Tôi cho cô trả lời nhé, tôi đứng về phía cả hai bên."

Mục Tử Kỳ nghe xong câu trả lời, ánh mắt sắc nhọn nhìn Vincent, " Anh đã giao dịch cái gì với bọn họ?"

Vincent cười lớn, " Cái gì ư? Đó chính là tính mạng của tôi."

— — —

Người hầu gái đưa đồ ăn tới cho Tiêu Tiểu Diệp, vừa mở cửa ra, ngạc nhiên.

Cô gái trong phòng ngồi biếng nhác trên ghế dựa, trên tay là cuốn sách nhân văn, không có chút biểu hiện gì là người bị giam cầm cả.

" Tiểu thư, ăn cơm." Cô ta soạn thức ăn ra bàn, Tiêu Tiểu Diệp liếc mắt nhìn cô ta.

" Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?" Cô đặt sách xuống bàn, ngồi ngay ngắn lại.

" Mười bảy." Cô hầu gái trả lời ngắn gọn.

Vậy là đã qua hai ngày rồi.

" À..." Cô khẽ nói.

Ánh mắt vẫn quan sát cô hầu gái, trên người cô ta, có một cây gậy màu đen dài, cô nghĩ nó là dùi cui điện. Hơn nữa, vết chai trên tay cô ta chính là vết chai của những người hay bắn súng. Cho nên, cô vẫn là không thể đào tẩu được.

Cô gái kia dọn xong thì đi ra khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bàn thức ăn trước mặt, đều là đồ Tây, cô ăn đến chán. Nhưng có một thứ hấp dẫn ánh nhìn của cô, dưới đĩa bít tết kia có lòi ra một mảnh giấy nhỏ. Cô rút ra.

" 3-5-7-7-9-0."

Dãy số ghi trên tờ giấy khiến cô tò mò. Đây là biểu thị cho cái gì?

Khoan đã, cửa phòng là cửa mật mã, vậy đây là mật mã ư?

Nhưng người đưa nó cho cô là ai...

Cô cất hết suy nghĩ vào lòng, mật khẩu mật mã gì thì cũng phải ăn đã.

Lúc cô ăn xong, cô hầu gái kia xuất hiện.

" Từ đẳng mùa này không được đẹp nữa." Cô ta vừa dọn bát đĩa, vừa nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cô ta, từ đẳng, là anh sao?

" Cô là người của anh ấy?"

Cô hầu gái kia đẩy xe ra, trước khi đi còn quay lại nhìn cô lắc đầu.

Tiêu Tiểu Diệp có chút thất vọng.

" Tôi là người của hoàng gia Anh quốc." Cô hầu gái kia nói nhỏ.

****

Máu tanh hoà cùng với sàn đá trông thật nhức mắt. Trên sàn, người đàn ông quỳ gục, cả người đầy vết thương.

" Tao nói một câu an bình thôi nhé, mày có chịu khai hay không?"
Bạch Niên Vũ ngồi xổm trước mặt hắn, trên tay cầm một cây gậy sắt, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

Tên kia nhìn mặt anh, cười lớn, " Mày giết tao cũng chẳng moi được gì đâu."

Bạch Niên Vũ cười nhạt, sao cứ thấy cái câu nói này quen quen nhỉ....

" Thần Tự, trước đây có ai từng nói câu này với gia rồi sao?" Anh quay sang phía Thần Tự, ung dung hỏi.

" Nhiều người nói quá rồi, không xác định được." Thần Tự trả lời.

À, Bạch Niên Vũ quay về nhìn người ở trên sàn kia, chọc cây gậy vào vết thương nơi bả vai hắn, " Mày nghe thấy chưa, nhiều thằng nói như vậy mà cuối cùng thì chủ bọn nó vẫn phải làm mồi cho cá nhà tao ăn đấy."

Tên kia cắn chặt răng nhịn đau.

Ánh mắt của Bạch Niên Vũ chuyển tối, anh ném mạnh cây gậy xuống sàn, " Mày xem, lâu này tao hiền quá nên bọn chúng mày mới nghĩ

tao ăn ngày chỉ biết mở mồm tán gái, bây giờ tao phải khiến bọn mày nhớ lại chút đã."

" Thần TỰ, đưa cho gia con rắn kia tới đây." Bạch Niên Vũ chỉ tay về cái chuồng kính nơi có con rắn độc đang quấn mình trên thân cây.

Vakka đứng bên mà tái mặt, con rắn ông nuôi làm cảnh vậy mà bị cái người này....

Thần TỰ đập vỡ cửa kính, bắt rắn đưa tới cho Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhìn con rắn trên tay, thấy nó đang định giương nanh cắn anh thì anh đã nhanh chóng bắt lấy đầu nó.

" Rắn Taipan luôn này." Anh cười cười.

Mấy thủ vệ đứng nhìn thì xanh mặt, lần đầu có người bạo gan như này.

" Từ năm tao năm tuổi đã chơi với đủ loại rắn độc rồi, tao lạ gì con Taipan này. Nghe nói, một vết cắn của chúng có thể giết 100 người hay 250.000 con chuột đấy." Anh vuốt cái thân rắn dài, khẽ cười.

Cái tên nằm bê bết máu trên sàn bị Thần TỰ xách dựng lên, hướng mặt về Bạch Niên Vũ.

" Nào, chúng ta cùng thảo luận một chút." Bạch Niên Vũ để con rắn quấn lên cổ tay mình, thản nhiên xem như nó là một con rắn nước nhỏ, không e ngại nó cắn. Anh lấy cái ghế bên cạnh, kéo lại chỗ mình, ngồi xuống.

Ánh mắt màu hổ phách tuyệt mỹ nhìn chằm chằm tên kia, " Tao đếm từ 1 đến 10, mày khai rõ cái địa điểm đó cho tao. Nếu hết mà mồm

vẫn đóng kín thì tao sẽ xem thử nọc rắn này như thế nào."

Tên kia cười khẩy, " Mày nghĩ là tao sẽ khai sao, đến chết tao cũng không khai."

Bạch Niên Vũ cười, " Tao không hề nói là thử lên người mày."

Cửa phòng đột nhiên mở ra, hai người vệ sĩ đem theo một người đi vào.

Tên kia nhìn thấy thì tái mặt.

Cô gái kia ánh mắt hoảng loạn nhìn xung quanh, thấy tên kia thì kêu thất thanh: " Anh trai!"

" Mày muốn làm cái gì?" Tên kia không nhin được, hét lớn.

Bạch Niên Vũ nhìn hấn, " Tao đương nhiên là đang thử nọc rắn. Đối với người trưởng thành, 45 phút thì sẽ tử, vậy còn với một đứa con gái mười sáu tuổi thì sao?"

Tên kia giãy nảy, " Mày, không bằng cầm thú!"

" Cầm thú ư? Sự nhân từ của tao vốn đã bị chúng mày xé rách."
Bạch Niên Vũ lạnh lùng. " Bắt đầu nhé!"

1....

Con rắn càng ngày càng tiến gần tới cô gái kia.

2...

Tên kia vẫn không chịu hé môi, ánh mắt long sòng sọc nhìn Bạch

Niên Vũ.

3....4...5

Tốc độ đếm nhanh hơn, con rắn lè cái lưỡi dài.

6...7....8...

Bóng dáng cao lớn của Bạch Niên Vũ đã đứng trước cô gái kia.

9....

Anh hô lớn hơn, kéo con rắn xuống đặt vào gò má của cô ta.

" Tôi nói!" Tên kia không chịu được nữa, hét lên.

Bạch Niên Vũ dừng lại, xoay người, " Khai từ đầu chẳng phải hơn sao."

Tên kia cắn răng, " Là ở phía đông thủ đô của Nga, ở nơi đó có một căn cứ ngầm cũ của quân đội Nga."

" Tao có nên tin mày không?" Bạch Niên Vũ nói.

" Tất cả những gì tôi nói đều là thật. Cầu xin anh, hãy tha cho con bé!" Hấn gật đầu lia lịa.

Bạch Niên Vũ nghe được lời khẳng định, chờ người tìm vị trí, xác định được đúng thì an lòng.

" Vốn dĩ tao có làm gì cô ta đâu." Anh thản nhiên.

Tên kia thì ngây người, không tin vào những gì mình nghe...

Cô gái mấy phút trước còn sợ hãi hoảng loạn kia bỗng nhiên tươi cười. Xé tấm da giả trên mặt mình, để lộ khuôn mặt sắc lạnh đông đầy ý cười.

" Anh trai!" Bối Lạc Hà Vân bộ dạng đáng thương gọi lại.

Tên kia biết mình bị trúng kế, gào thét.

Đoàng....

Tên kia bị một viên đạn đục thẳng vào đầu, chết tức khắc.

Bạch Niên Vũ nhìn Chấn Tường Dạ nãy giờ im lặng như thóc xem kịch vui, thế mà bây giờ lại rút súng ra bắn chết tên kia.

" Hấn ồn ào quá!" Chấn Tường Dạ xoa xoa huyết thái dương, giống như bản thân vừa rồi chỉ là bị muỗi vo ve bên tai, không nhịn được mà đánh một nhát đi đời nhà ma.

Bối Lạc Hà Vân lấy hết da mặt xuống, đi tới bên cạnh Vakka, " Ông có cảm thấy bản thân mình bỗng nhiên hạnh phúc hẳn không?"

Vakka nãy giờ chân run lấy bầy, nhìn mấy cái người này hạ thủ mà sợ hãi, nghe được câu hỏi của cô thì gật đầu.

" Bạch Niên Vũ, ân tình tôi nợ anh xem như hôm nay trả đủ." Bối Lạc Hà Vân nói với Bạch Niên Vũ.

" Lần này cảm ơn cô!" Bạch Niên Vũ không mẶn không nhạt nói.

Bối Lạc Hà Vân định rời đi, nhưng nhìn thấy cái khuôn mặt chán đời của người nào đó, không nhịn được trêu chọc.

" Cháu nhỏ, bị gái bỏ nên hận đời sao?"

" Cô lượn nhanh đi!" Chấn Tường Dạ khuôn mặt như bị ai thiếu nợ nhìn Bối Lạc Hà Vân.

" Đúng là không có tiền đồ, bị gái xọc một miếng thì thù lại cả nửa thế giới." Cô ta bĩu môi.

" Cô còn không mau lặn đi chỗ khác cho tôi, nể tình cô là dì nhỏ của tôi nên mới tha cho cô lần này đấy." Chấn Tường Dạ trừng mắt.

Bối Lạc Hà Vân cười mỉa mai rồi chậm rãi rời đi, trước khi đi còn không quên bổ sung câu tạm biệt, " Cháu nhỏ này, lấy thân phận trưởng bối, dì dặn con một điều, quăng cái mặt như than đó đi, muốn gái yêu thì miệng đừng có chua chát quá." Nói xong thì chạy như bay.

Chấn Tường Dạ mặt giật giật.

Bạch Niên Vũ thì không nhin được mà nhú mày, Hai cô cháu này chỉ là nhân vật phụ trong truyện của anh mà sao lại thích sáng vậy nhỉ?

" Gia, tìm xong rồi." Thần Tự đưa tư liệu về căn cứ kia cho anh.

"Được rồi." Bạch Niên Vũ cầm giấy, bắt đầu đọc.

William, bắt đầu thôi...

—

Bạch Niên Vũ bước xuống từ trực thăng đáp tới nước Nga. Tuy bây

giờ đã sắp tháng ba rồi nhưng nơi này tuyết vẫn còn đầy đường. Không khí lạnh thấu.

" Bạch thiếu...." Một người đàn ông người Nga cúi đầu chào anh.

Bạch Niên Vũ nhìn ông ta, nói tiếng Nga lưu loát, " Vakka, chúng ta đã thảo luận rồi đúng không? Ông nợ tôi một ân tình, đã đến lúc trả rồi."

Vakka gật đầu, bộ dạng nịnh nọt, " Vâng, vâng... Lần này người của tôi sẽ giúp các vị."

Bạch Niên Vũ cười nhạt, lấy một điều thuốc ra, Vakka hiểu ý, châm lửa cho anh.

Khói trắng mùi bạc hà thơm nhạt toả vào trong không khí, kết hợp cùng cái rét của xứ sở này.

Bạch Niên Vũ đi vào xe chuẩn bị sẵn, " Tiêu Tiểu Diệp, anh tới đưa em về."

— — —

Người đọc: Tại sao đã qua bao nhiêu chương rồi mà em chẳng thấy liên quan đến tên truyện?

Tuệ Anh: một phút lầm lẫn mà ân hận cả đời. Đùa đấy, sau này sẽ thấy truyện và tên truyện nó vẫn chẳng liên quan mống gì tới nhau.

Chương 102: Bảy ngày mất tích (3) - Chuộc lỗi, cận kề nguy hiểm

Ngày thứ năm bị giam cầm....

Rầm rầm...

Đoàng... đoàng....

Tiêu Tiểu Diệp áp tai vào cửa, nghe thấy tiếng náo loạn ở bên ngoài.

Có người đột nhập sao?

Tiếng đạn bên ngoài vẫn không ngừng. Một lúc sau thì ngừng bật.

Tiêu Tiểu Diệp hơi e ngại.

" Rầm...rầm..." Cửa bị đập mạnh.

Cô lùi về phía sau, " Mở cửa!" Ngoài kia, có thanh âm lạnh lẽo của nữ giới.

Tiêu Tiểu Diệp mở cửa, nhìn người đang đứng trước mặt mình, kinh ngạc.

" Mục Tử Kỳ?" Cô nhú mào hỏi.

" Đi theo tôi, rất nhanh thôi sẽ có những kẻ tới đây để giết cô." Mục

Tử Kỳ kéo tay cô, chạy một mạch.

Tiêu Tiểu Diệp cũng mừng rỡ, cô chạy theo cô ta.

Lúc chạy, cô có ngoái đầu lại, phía sau lưng là một cảnh tượng đẫm máu. Cô nhìn lại người đang lôi kéo mình này, chiếc áo da màu đen có mấy giọt nước không rõ màu, nhưng cô nghĩ cô biết nó là gì...

Hai người chạy tới một cái hành lang vắng không có cảnh vệ canh giữ. Mục Tử Kỳ đột nhiên ngã quỵ xuống.

Tiêu Tiểu Diệp hết hoảng xem cho cô ta.

Phần eo chảy máu, cô kéo áo lên, chiếc áo trắng phía trong đã sớm thấm máu. Lúc này cô gái này lại chạy một đường dài như vậy, chắc là cơ thể đang thiếu máu.

" Nghe này, cố gắng ổn định hô hấp, từ từ thở, đừng vội." Tiêu Tiểu Diệp lấy tay ấn vào vết thương ngăn máu chảy.

" A!" Mục Tử Kỳ hét lên.

" Không cần biết cô vì cái gì mà cứu tôi nhưng cũng không cần cô phải liều mạng như này. Tôi ghét nhất là nợ người khác một cái ân tình." Tiêu Tiểu Diệp xé áo của mình, băng chặt vết thương cho Mục Tử Kỳ.

Hành lang bắt đầu vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tiêu Tiểu Diệp lấy khẩu súng trong tay Mục Tử Kỳ.

" Cô có biết dùng nó không?" Mục Tử Kỳ e ngại, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

Tiêu Tiểu Diệp cười nhạt, " Cô có tin không? Tôi là cao thủ chơi bắn đĩa đấy."

Nói xong, cô nạp đạn. Thực ra thì Bạch Niên Vũ lúc trước cũng đã dạy cô cách bắn súng, phòng khi vạn nhất cần đến nó. Cuối cùng cũng có ngày trả chữ trả nghĩa cho sư phụ rồi.

Đoàng....đoàng

Mấy phát đúng đầu tiên đã được cô nhắm chuẩn xác vào bọn cảnh vệ.

Thực ra thì bác sĩ mà, ánh nhìn rất tốt.

" Hầy, thật có lỗi với lương tâm của tôi." Tiêu Tiểu Diệp xử lí xong, đỡ Mục Tử Kỳ dậy, " Đi hướng nào?"

" Cứ đi thẳng, ngoài kia có xe." Mục Tử Kỳ gắng gượng.

Tiêu Tiểu Diệp đi theo chỉ dẫn của Mục Tử Kỳ, dọc đường, la liệt xác chết, cô gái này quả nhiên là thánh thần.

" Cô chỉ cần từ khi mười tuổi đã luôn xác định ngày mai là ngày cuối cùng của mình thì nhất định sẽ luyện được kĩ thuật giết người như tôi." Mục Tử Kỳ cười nhẹ.

" Thật không hiểu nổi!" Tiêu Tiểu Diệp thờ dài.

" Tôi không giống như cô, sinh ra đã được bao bọc cẩn thận. Khoảnh khắc đầu tiên tôi nhìn thấy ánh mặt trời thì nhất định đã nằm trong đối tượng truy sát của anh em nhà Mục gia. Mỗi ngày, ăn một chút thức ăn cũng nơm nớp lo sợ bản thân bị hạ độc, ra khỏi cổng cũng phải ngó trái nhìn phải xem có ai đang cầm súng bắn mình không?" Mục

Tử Kỳ dường như không chán, kể tiếp một tràng dài.

" Suy cho cùng chính là tôi sinh ra vào cái nhà tốt đẹp hơn cô đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp nói.

Mục Tử Kỳ im lặng gật đầu, cô mở cánh cửa sắt nặng kia, quả thật ngoài đó có xe. Tiêu Tiểu Diệp nhìn lớp tuyết dày, lại xem quần áo mình, củ lạc, ai nói cho cô biết cái nơi nào đây mà tháng ba tuyết vẫn dày thế không?

" Trong xe có áo, cô chịu khó chút." Mục Tử Kỳ cũng bị ảnh hưởng, giọng có chút yếu.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, mở cửa xe, an bài Mục Tử Kỳ ngồi bên ghế phụ rồi cô vào ghế lái, lúc này mới để ý, cái chỗ cô bị giam cầm hoá ra là một cái căn cứ nhỏ.

" Đoàn...đoàn...." Mấy tên cảnh vệ từ chỗ cửa lúc nãy lao ra, nã súng về phía xe.

Tiêu Tiểu Diệp khởi động, một đường tông thẳng hàng rào mà đi.

Bản đồ trên xe cũng đã bật.

Thiên ạ, cô thế mà đang ở Nga.

Phía sau không hề có người đuổi theo.

" Bọn họ chắc cũng chẳng muốn đuổi đâu." Mục Tử Kỳ cười nhạt.

" Tôi cứ tưởng tôi hoàng kim danh giá." Tiêu Tiểu Diệp bộ dạng giống như tự luyến, giọng có chút tức nuối mà nói.

Mục Tử Kỳ không nói gì, sắc mặt trắng bệch do mất máu.

Lúc bọn họ đi tạt qua cánh đồng oải hương, Tiêu Tiểu Diệp dừng xe lại. Đi xuống hái lên mấy nhánh oải hương.

" Cô làm gì vậy?" Mục Tử Kỳ nguy hoặc.

" Sát trùng." Tiêu Tiểu Diệp xé thêm một mảnh áo của mình, cuộn chặt mấy nhánh kia lại, ép lên vết thương của Mục Tử Kỳ.

" Thật không đấy?" Mục Tử Kỳ nén đau.

" Người Hi Lạp đã từng sử dụng nó trong thời chiến để sát trùng đấy, hơn nữa công dụng của nó cũng là sát trùng." Tiêu Tiểu Diệp bó chặt lại.

Mục Tử Kỳ im lặng, nín nhịn cơn đau.

Sau khi ổn thoả, Tiêu Tiểu Diệp mới lái xe đi tiếp.

" Lúc nãy cô nói là có người tới giết tôi, là ai vậy?" Cô đem thắc mắc trong lòng mình ra hỏi trắng.

Mục Tử Kỳ ngược mắt nhìn cô, khoé miệng hơi run, " Vincent, hẳn cho người tới giết cô."

Tiêu Tiểu Diệp hoảng hốt, cái quái gì, cô đã đụng tới hắc mẻo nào đâu.

" Trong cuộc chiến tranh giành quyền lực của thế giới ngầm, bất cứ nhân vật nào đầu quân cho phe nào cũng phải có điều kiện trao đổi. Vincent hẳn trao đổi với Bạch Niên Vũ, thứ mà hẳn giao dịch chính là mạng sống của cô. Vincent nói với Bạch Niên Vũ nếu như hẳn cứu

cô ra khỏi đây thì phải đưa cho hắn một nửa số địa bàn mà anh ấy đang nắm. Bạch Niên Vũ không chấp thuận. Nhưng mà Vincent không chỉ giao dịch với riêng Bạch Niên Vũ đâu, hắn còn giao dịch với William nữa, mà thứ mà William muốn chính là hắn phải tự tay giết cô." Mục Tử Kỳ vừa nói xong, tay của Tiêu Tiểu Diệp đã nắm chặt lại.

" Vụ khủng bố ở Anh mà cô gặp phải đó cũng chính là âm mưu của Vincent, hắn muốn xem cô có phải là điểm yếu của Bạch Niên Vũ không, quả nhiên là đúng. Cô chính là viên đạn bạc để thủ tiêu Bạch Niên Vũ."

" Tại sao bọn họ phải làm tới như vậy, tàn sát lẫn nhau?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Là vì tham vọng quyền lực." Mục Tử Kỳ thở dài, thanh âm nhuốm phần ưu tư. " Trận chiến này, từ năm năm trước đã bắt đầu rồi, lần này mới chính thức khai chiến."

Một đường dài như vậy, nhiều máu như thế, hoá ra cũng chỉ là để chạm tới cái đỉnh cao của quyền lực.

" Chuyện mà Tris tự tử cũng nằm trong kế hoạch của William." Lời mà Mục Tử Kỳ vừa dứt câu đã khiến Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng.

" Cô nói Tris tự tử cũng là vì bọn họ sao?" Tiêu Tiểu Diệp cố xác định lại bản thân không nghe nhầm.

Mục Tử Kỳ gật đầu, " Tris chính là cái ngòi nổ để bắt đầu trận chiến. Hoàng gia từ lâu đã kiêng kỵ thế lực của gia tộc Krisen, bọn họ đã sớm biết được tất cả nhưng lại không làm gì. Tris là quân tốt đầu tiên trong bàn cờ thế lực."

Bao lâu nay, Tiêu Tiểu Diệp vẫn luôn ân hận về cái chết của Tris, thế nhưng bây giờ, hoá ra lại là một vở kịch được sắp đặt từ trước.

" Cô tại sao lại giúp tôi?" Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên hỏi.

" Chuộc lỗi." Mục Tử Kỳ trả lời.

Tiêu Tiểu Diệp cười nhạt, " Tôi nhớ cô là người bên cạnh Vearly mà?"

Mục Tử Kỳ im lặng hồi lâu rồi mới trả lời, " Sớm đã không còn, hiệp định mười năm kết thúc rồi."

Những lời trong lá thư kia, Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn nhớ, cô gái bên cạnh cô này, đã dùng mười năm của mình để đổi lấy tính mạng của Bạch Niên Vũ, tất cả đều đã là dĩ vãng.

" Đến nơi rồi." Mục Tử Kỳ đột nhiên nói, Tiêu Tiểu Diệp nhìn bản đồ, địa điểm được đánh dấu quả thật đã ở ngay trước mặt cô.

Là một căn nhà gỗ nhỏ.

Tiêu Tiểu Diệp mở cửa xe ra trước rồi mới đi sang bên cạnh đỡ Mục Tử Kỳ. Dìu cô ta tới chỗ ngôi nhà kia, ấn chuông cửa, quả nhiên có người ra mở, mà người mở cửa lại khiến cho Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc.

" Tôn Niệm Hàn?" Cô ngạc nhiên.

" Vào đi." Tôn Niệm Hàn cũng từ ngạc nhiên rồi chuyển sang bình tĩnh, gạt đầu, đỡ Mục Tử Kỳ vào.

Không gian bên trong căn nhà gỗ này quả thật rất ấm cúng, đầy đủ

mọi thứ, kể cả bàn giải phẫu và thiết bị y tế.

Mục Tử Kỳ nằm trên bàn giải phẫu, Tôn Niệm Hàn vén áo cô lên, nhìn vải bó oải hương đắp lên vết thương, ánh mắt chuyển dời sang Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì cả.

Tôn Niệm Hàn đành xem như thôi, cẩn thận mở vải bó ra, rửa sạch lại vết thương.

" Trúng đạn." Tôn Niệm Hàn nhíu mày.

" Không cẩn thận." Mục Tử Kỳ yếu ớt. " Bụng....bụng..."

Tiêu Tiểu Diệp nghe cô ta nói, đột nhiên thấy lạ, chiếc quần đen của Mục Tử Kỳ chia ra hai mảng màu khác nhau, phía trên men theo mép đùi, màu sẫm hơn. Chắc là do máu nhưng mà máu mà chảy theo mép đùi thì hơi lạ.

Chỉ có một khả năng...

Cô đi tới chỗ Mục Tử Kỳ, bàn tay bắt lấy cổ tay cô ta, xem mạch. Tuy rằng cách này cũ kĩ nhưng ít ra vẫn đúng. Mày nhíu lại, cảm nhận mạch đập.

" Tôn Niệm Hàn, Mục Tử Kỳ có thể đã bị sảy thai." Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên nói.

Tôn Niệm Hàn phát giác, cũng thử xem mạch.

" Lần cuối quan hệ là khi nào?" Tôn Niệm Hàn không kiêng dè, hỏi ngay.

Mục Tử Kỳ tái nhợt, nghe tới hai chữ " sảy thai" mà kinh hãi.

" Trả lời." Tôn Niệm Hàn gần giọng.

" Đứa bé sáu tháng rồi." Mục Tử Kỳ bây giờ mới hé môi.

" Mẹ nó, cô còn liều chết thế làm gì hả?" Tôn Niệm Hàn nghe xong thì hét lên, tức giận không thôi.

" Đứa trẻ trong bụng ưóc chừng cũng khoảng sáu tháng, thai nhi lớn thế này, sảy thai sẽ nguy hiểm." Tôn Niệm Hàn nghiêm túc nói, anh lắc nhắc chân đi tới lấy túi truyền. Nhanh gọn mà đâm vào tay của Mục Tử Kỳ.

" Chúng ta chỉ có thể giúp cô ấy sinh thôi." Tôn Niệm Hàn nhìn về phía Tiêu Tiểu Diệp.

" Nhưng ở đây không có lồng ấp, sinh non, đứa bé rất khó để hô hấp không khí." Tiêu Tiểu Diệp sợ hãi nói.

"...Vậy thì làm liều đi, cứu được một còn hơn giết cả hai." Tôn Niệm Hàn do dự nhưng vẫn khẳng khái nói.

" Được." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Mục Tử Kỳ ý thức dần mờ đi, nhưng trước khi bất tỉnh, vẫn nắm chặt tay của Tiêu Tiểu Diệp, " Hãy cứu đứa trẻ."

" Được." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, cởi áo của cô ta ra, lấy một mảnh khăn che lại nơi không cần thiết.

Tôn Niệm Hàn đã chuẩn bị xong hết dụng cụ phẫu thuật.

" Chúng ta đều không phải sinh viên khoa sản." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Vậy bây giờ thực hành xem." Tôn Niệm Hàn nói xong, lấy một túi máu lên thay vào túi nước biển.

" Đúng máu không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Đây vốn dĩ là máu của cô ta." Tôn Niệm Hàn nói xong thì dao phẫu thuật đã kéo một rạch dài trên bụng của Mục Tử Kỳ.

Đây là ca phẫu thuật sơ sài nhất mà Tiêu Tiểu Diệp từng phẫu thuật.

Không đúng, là phụ tá. Tất cả đều được Tôn Niệm Hàn xử gọn, quả nhiên không hổ là sinh viên đứng đầu của Harvard năm đó.

Đứa trẻ nhỏ xíu được đưa ra, Tiêu Tiểu Diệp cẩn thận bế nó, cắt cuống rốn. Đứa trẻ chỉ bằng bàn tay người lớn, nhỏ quá. Nhìn nó, cô lại nhớ tới đứa bé trong bụng mình lúc trước, phải chăng, nó còn không bằng đứa trẻ này.

Cô lấy máy thở bên cạnh, nhẹ nhàng giúp bé. May mắn là căn nhà này đầy đủ nếu không thì chỉ sợ...

" Mật mã!" Tiêu Tiểu Diệp lấy điện thoại của Tôn Niệm Hàn, hướng về phía anh ta.

" Sinh nhật của em." Tôn Niệm Hàn đang khâu vết mổ, ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp ngẩn người, đè nén cảm xúc, nhập sinh nhật của mình rồi nhanh chóng gọi cấp cứu. Sau khi xác nhận, tắt điện thoại, cô quỳ sụp xuống.

Tôn Niệm Hàn hoàn thành đường khâu cuối cùng, thu dọn rồi đi tới quan sát đứa bé, cái chup thở nó còn lớn gần bằng người bé.

" Cô ta đúng là ngu xuẩn mà." Tôn Niệm Hàn lạnh lùng.

" Tại sao anh lại ở đây?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Trốn viện." Tôn Niệm Hàn thản nhiên.

" Chân anh có phải khỏe nhanh quá không?"

" Tự gỡ ra trước."

" À, nhưng anh không cảm thấy lạ sao, có bầu sáu tháng mà bụng vẫn không lộ rõ?" Tiêu Tiểu Diệp nghi vấn.

" Có lẽ là do thiếu chất dinh dưỡng hoặc thể chất của Mục Tử Kỳ vốn đã yếu nên việc mang thai cũng chẳng giúp đỡ cô ta chuyện gì trong việc tăng cân cả nên bụng nhỏ mới không lộ rõ, mà có lộ cũng chỉ giống như béo bụng." Tôn Niệm Hàn nói.

" Rốt cuộc thì bao nhiêu năm nay, anh làm nghề gì mà tất cả dụng cụ y tế anh đều có vậy?" Tiêu Tiểu Diệp nhíu mày, ánh mắt suy đoán nhìn anh ta.

" Lang băm." Tôn Niệm Hàn cười nhẹ.

Tiêu Tiểu Diệp hơi khó hiểu, một người giỏi giang như anh ta, đâu cần phải đi làm lang băm cơ chứ.

Chưa kịp hỏi tiếp thì xe cứu thương đã tới, hộ lí nhanh chóng đưa lồng ấp tới để hỗ trợ bé.

" Hãy để lại đây, đừng dời bé đi." Tôn Niệm Hàn nói với hộ lí.

Hộ lí kia có chút do dự.

Tôn Niệm Hàn chỉ về phía Tiêu Tiểu Diệp, " Thấy cô ấy đúng không? Cô ấy là nữ bác sĩ nổi danh trong ngành y đấy."

Hộ lí vẫn không chấp nhận.

Tôn Niệm Hàn liền đi tới tủ kính lấy ra giấy phép hành nghề của mình đưa cho hộ lí.

Hộ lí kia nhìn giấy phép, kinh ngạc, dưới ánh mắt đầy thâm trầm của Tôn Niệm Hàn, gật đầu đồng ý. Dặn dò đôi chút rồi mới chắc chắn rời đi.

—/—|

Bất mãn: Tại sao chị diệp ra rồi mà không có gọi anh Vũ tới đón, với lại anh vũ ở đâu khi gió mùa đông tới?

Trả lời: Tất cả sẽ được tiết lộ vào chương kế. Hãy sắm thêm vài đôi dép trước đã nhé!

Chương 103: Bảy ngày mất tích (4) - Từ bỏ

Căn phòng trà nhỏ ấm áp lò sưởi, hương trà thơm nhẹ thoảng trong không khí, giữa phòng, có hai người ngồi yên lặng.

Bạch Niên Vũ lạnh lùng nhìn người trước mặt mình. Bà ta cả người khoác bộ đồ dạ đen cao cấp, ánh mắt dịu dàng nhìn anh. Nhưng so với lúc trước thì thần sắc bà ta kém hơn trước nhiều.

Chén trà thơm nhẹ vờn hơi, bàn tay đeo găng cầm lên, đặt lên môi, nhấp một chút rồi đặt xuống, Emma mỉm cười nhìn anh, " Erik, con biết rồi đấy, hoàng gia bây giờ đã bắt đầu náo loạn, các hoàng tử đều đứng lên tranh giành quyền lực, chẳng khác gì cái xã hội phong kiến thời xưa."

Bạch Niên Vũ giọng điệu không mặn không nhạt đáp lời, " Đấy chẳng phải là điều bà muốn sao?"

Emma khoé môi hơi cong, " Vốn đã không còn muốn nữa rồi, hoàng gia giờ là cái đồng hoang tàn, chính phủ cũng e ngại. Lúc trước bọn họ dè chừng thế lực của Krisen nhưng bây giờ thì chính cái hoàng gia mà họ bảo vệ lại bắt đầu bạo loạn."

" Emma, cũng đừng lan man nữa, bà đến Nga với mục đích là gì?" Bạch Niên Vũ đã không còn kiên nhẫn nữa.

Emma cười nhạt, thái độ xa cách của con trai tuy khiến bà đau lòng nhưng biết làm sao được, tất cả là báo ứng.

" Mary, ta đã phải con bé ngằm tới chăm sóc cho Tiểu Diệp."

Bạch Niên Vũ vẫn không có phản ứng gì. " Làm ơn hãy trả lời câu hỏi của tôi."

" Erik, con cứ vậy mà giữ chặt Tiểu Diệp ư?" Emma thở dài, nhẹ hỏi.

Bạch Niên Vũ nhú mày, anh đương nhiên biết ý thật sự của Emma là gì, " Giữ hay không là chuyện của tôi."

" Vậy nếu như một ngày, thứ được gửi tới cho con là một ngón tay của con bé hay là một nhúm tóc, lúc ấy con sẽ như thế nào? William thật không bình thường đâu, hẳn có đủ sự tàn nhẫn để làm ra việc đó. Con nhân nhượng, không đụng chạm đến nhân tình của hắn nhưng liệu hẳn có đủ nhân từ để không tổn hại Tiểu Diệp không?" Emma nói, ngữ điệu rất ôn tồn nhưng không mất đi sự lạnh lùng, nghiêm túc của một vị gia chủ.

" Tôi sẽ không cho phép hắn làm như vậy." Thanh âm khẳng định chắc nịch.

" Con nghĩ con có thể ư? Con là thánh thần à, muốn giữ ai bên cạnh cũng được. Nhầm to rồi, con cho dù có quyền lực như thế nào thì chẳng qua cũng chỉ là kẻ người trần mắt thịt." Emma cười nhạt.

" Con ích kỉ giữ Tiểu Diệp bên cạnh mình chính là đẩy con bé một bước tới chỗ chết. Cho dù có Tĩn gia, Bạch gia chống lưng nhưng liệu có ai bảo vệ được cho con bé an toàn thật sự không?" Emma cầm tách trà lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Bạch Niên Vũ, bà đã nhìn được tia dao động trong mắt của anh.

" Đây là cái giá con phải trả cho quyền lực." Câu nói cuối cùng chính là đòn chí mạng đánh vào tia dao động ấy.

Năm năm trước, Bạch Niên Vũ chưa hề biết Tiêu Tiểu Diệp, trong lòng vẫn là một kẻ háo thắng tham quyền mà ôm lấy giấc mộng quyền lực, để rồi lại bắt đầu một trận chiến. Nhưng mà năm năm sau, khi đã là một người trưởng thành, có người để bảo vệ thì tất cả đã chẳng thay đổi. Không riêng gì Bạch Niên Vũ mà là tất cả những kẻ tham gia vào trận chiến này đều như thế. Tiến không được mà lùi không xong.

Một phút bốc đồng mà cả đời ân hận. Đó là cái giá của quyền lực.

" Quyết định như thế nào, tất cả đều nằm ở con. Con muốn ích kỉ giữ con bé hay buông tay thì tùy con." Emma đứng dậy, rời khỏi phòng trà, để lại Bạch Niên Vũ ở phía sau.

Emma ngồi vào xe, thở dài. Đứa con của bà, suy cho cùng vẫn là kẻ si tình. Nhất định, Bạch Niên Vũ sẽ chọn từ bỏ Tiểu Diệp, vì hơn ai hết, Bạch Niên Vũ yêu Tiêu Tiểu Diệp.

Thực ra thì Bạch Niên Vũ sớm đã có câu trả lời cho mình rồi, kể từ giây phút anh rời khỏi cô tới Hong Kong, thì anh đã biết sẵn. Anh là người đẩy cô vào cuộc chiến, và cũng chính anh sẽ là người đẩy cô ra khỏi nó.

" Thiếu gia!" Thần Tự lo lắng đi vào phòng trà, khẽ kêu anh.

" Chuyện gì?" Bạch Niên Vũ nhàn nhạt nói.

" Căn cứ kia sớm đã bị người khác xử trước rồi." Thần Tự nghiêm trọng nói.

Bạch Niên Vũ tức giận đứng dậy, " Đi."

Khi người của Bạch Niên Vũ tới khu căn cứ kia thì tất cả đã kết thúc. Cảnh vệ đều bị giết sạch. Nhưng Tiêu Tiểu Diệp thì không thấy đâu cả.

" Gia, chúng ta nên làm gì?" Thần Tự e ngại hỏi.

Bạch Niên Vũ đôi mắt tản nhẹ khí lạnh, khoé môi kéo cong, " An táng cho mấy người kia đi."

" Vâng." Thần Tự gật đầu rồi rời đi phân phó cho những người khác thu thập thi thể để an táng.

Bạch Niên Vũ nhìn máu tuyết hoà nhau, trong đầu lại hiện lên một kí ức đã lâu phủ kín bụi. Ngày ấy, cũng đã có người ngã xuống trong tuyết, máu hoà với tuyết thê lương tới lạ. Người ấy cũng là vì tình yêu mà dùng cả tính mạng của mình để đánh đổi.

Điện thoại rung lên, anh lấy ra, nghe máy.

" Anh họ, cô ấy đang ở chỗ tôi." Tôn Niệm Hàn chính là người gọi tới.

" Chăm sóc cô ấy cẩn thận, tôi sẽ tới đón muộn." Bạch Niên Vũ nén sự xúc động trong lòng, nhàn nhạt buông lời.

".... Được." Tôn Niệm Hàn dường như hơi bất ngờ.

" Còn nữa, đừng nói với cô ấy rằng tôi đã tới Nga, chỉ như vậy cô ấy mới yên ổn sống." Bạch Niên Vũ nói.

" Ừ." Tôn Niệm Hàn đồng ý xong rồi tắt máy.

Bạch Niên Vũ dựa vào xe, nhìn ngắm tuyết rơi, trong lòng lại nổi bão, liệu rằng, từ bỏ cô, có phải là đúng hay không?

Anh sớm biết rồi sẽ có ngày anh phải từ bỏ cô, nhưng vẫn chưa định là khi nào. Hôm nay, cuối cùng anh cũng biết, ngày đó đến rồi.

***

Người ta đôi bên khi yêu nhau, xa cách, vượt muôn trùng nguy hiểm để gặp nhau thì nhất định sẽ ôm hôn thắm thiết nhưng trường hợp của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp lại khác. Bởi vì mỗi người đều mang tâm sự trong lòng nên chẳng dám tiến lại gần nhau.

Khoảnh khắc Bạch Niên Vũ tới tìm Tiêu Tiểu Diệp thì đã là ngày thứ hai kể từ khi cô được cứu.

Khi ấy là buổi chiều rồi, Mục Tử Kỳ đang được cô rửa vết thương giúp cho, còn Tôn Niệm Hàn thì lại phải ở bên cạnh để quan sát Tiểu Niệm, con trai của Mục Tử Kỳ.

Chuông cửa reo lên, Tôn Niệm Hàn đi ra mở cửa, không ngạc nhiên đối với người đến.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy Bạch Niên Vũ một thân đồ đen dính tuyết đi vào, trong lòng không khỏi chua xót. Mục Tử Kỳ thì chỉ im lặng thờ dài.

" Anh ta tới đón em." Tôn Niệm Hàn quay người, nhàn nhạt nói với Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp chỉ gật đầu, băng bó lại vết thương cho Mục Tử Kỳ. Rồi cô cầm hộp cứu thương đi ra phía sau nhà.

Bạch Niên Vũ đứng nơi ngưỡng cửa nhìn cô, rồi mới chậm rãi đi vào. Anh nhìn đứa bé trong lòng ấp, hơi ngạc nhiên.

" Là con của em." Mục Tử Kì khàn khàn nói.

Bạch Niên Vũ gật đầu, sau đó mới tiếp chuyện, " Em cứu Tiểu Diệp đúng không?"

" Ừ." Mục Tử Kì gật đầu.

" Những người trong đó đều là em giết?"

" Không, bọn họ đều bị Vincent thủ tiêu." Mục Tử Kì lắc đầu.

Bạch Niên Vũ im lặng, anh dời tầm mắt mình về phía thân ảnh đang đi ra kia. Cô là nỗi nhớ của anh, là tình yêu, là nguồn sống nhưng bây giờ đối mặt nhau, chỉ có sự lạnh nhạt.

" Diệp, anh đưa em về." Giọng điệu anh trầm trầm.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, " Niệm Hàn, nhờ anh chăm sóc cho cô ấy giúp em."

Tôn Niệm Hàn nở nụ cười đáp ứng.

Bạch Niên Vũ cởi áo của mình, khoác lên vai cô, chào tạm biệt rồi đi ra khỏi cửa.

Mục Tử Kì nhìn bóng dáng hai người kia, thấp giọng, " Có lẽ bọn họ sẽ sớm phải nói ra lòng mình thôi."

Tôn Niệm Hàn đóng cửa lại, " Bạch Niên Vũ yêu Tiêu Tiểu Diệp nên nhất định anh ta sẽ không để cô ấy đau khổ."

Chương 104: Li Hôn, bắt đầu lại

Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp về Trung Quốc, cả một chuyến bay dài, hai người đều lãnh đạm xa cách nhau, không ai nói lời nào.

Trở về Tuyết Linh viên, anh và cô đều cùng nhau lên tiếng.

" Bạch..."

" Tiêu Tiểu Diệp tay của em, để anh giúp." Bạch Niên Vũ là người lên tiếng đầu tiên.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, ngồi xuống ghế để anh rửa vết thương giúp.

" Bạch Niên Vũ, nếu một ngày nào đó,

anh phải dùng cách tàn nhẫn nhất để bảo vệ cô ấy thì làm ơn hãy tàn nhẫn hết cỡ. Chúng ta là người trong thế giới ngầm, định rằng rất khó khăn để yêu một ai đó. Tiểu Diệp, cho dù sau cô ấy là một đại gia tộc lớn, là vùng trời đầy an toàn nhưng có chắc vĩnh viễn sẽ bảo vệ cô ấy được không? Chỉ cần một viên đạn, không cần nhiều, chỉ nó thôi cũng đủ để kết liễu sinh mệnh của cô ấy." Anh thần thờ gỡ băng giúp cô, rồi cẩn thận vệ sinh lại tay cho cô. Những lời người kia nói, anh vẫn nhớ. Lần này, cuộc chiến kia, chưa chắc anh đã thắng.

Tiêu Tiểu Diệp lặng lẽ nhìn anh, bao lần cô định hỏi anh câu hỏi hôm trước nhưng tới cùng lại chẳng dám.

" Tiểu Diệp, có lẽ anh mơ mộng quá nhiều." Anh nhỏ giọng nói với

cô.

"..."

" Anh mơ mộng, ham muốn nhiều quá, đôi lúc, anh muốn tỉnh dậy, muốn vút hết toàn bộ để trở lại ban đầu nhưng anh lại không nỡ. Anh sợ mỗi lần anh đi xa, sẽ không còn có thể cầm điện thoại hỏi thăm ai đó, anh sợ anh lại chìm vào trong những kí ức đau khổ năm xưa." Bạch Niên Vũ quỳ bên cạnh cô, bàn tay anh nắm lấy khăn lau qua từng ngón tay, từng mảnh xước.

"..."

" Đôi lúc, anh lại sợ. Sợ những điều mà anh giấu em lộ ra, làm em tổn thương, rồi em rời bỏ anh."

"..."

" Tình yêu như một ngọn lửa, dù biết nóng lắm nhưng vẫn muốn được tới gần, thử một lần chạm vào nó để xem rốt cuộc thì nó như thế nào."

"..."

Mặc cho anh nói vậy, Tiêu Tiểu Diệp vẫn im lặng. Cô biết, cô bị tổn thương rồi. Dù cho anh có dịu dàng bao nhiêu thì những gì mà cô đoán đều đúng.

Lúc thấy anh cẩn thận bó tay giúp cô, trái tim cô chợt nhói lên.

" Những gì anh ta nói, là thật đúng không?" Cô nghiêm giọng hỏi anh.

Bạch Niên Vũ ngược nhìn cô, gật đầu.

Tiêu Tiểu Diệp cảm nhận được rằng trái tim cô bắt đầu nứt ra.

" Sao anh lại như vậy chứ, ít ra anh cũng phải biết nói dối một câu, bao biện một lời. Sao lại thật thà tới thế?" Cô ứa nước mắt.

Bạch Niên Vũ đưa tay lên, vuốt đi giọt nước mắt nơi gò má cô, " Anh có thể nói dối với tất cả mọi người trừ em ra. Đứng trước người mình yêu, mọi lời nói dối được chuẩn bị sẵn đều sẽ mất đi."

Tiêu Tiểu Diệp gạt tay anh ra, uất nghẹn, " Vậy sao anh vẫn đối tốt với em chứ, vẫn thoải mái trêu đùa em, vẫn gọi điện về thăm em. Anh có biết tàn nhẫn nhất là gì không? Không phải là anh không yêu em mà là anh khiến em yêu anh xong rồi thẳng tay ném cho em một cái tát."

Bạch Niên Vũ chẳng nói gì, anh nói dối đấy, thực ra anh yêu cô, nhưng vì cô, anh lựa chọn từ bỏ. Anh mong cô hạnh phúc, mong cô trở lại như trước, anh sợ, sợ ngày nào đó, viên đạn bạc không cẩn thận lao về phía cô, lúc đấy anh phải làm sao?

Em không hiểu được, anh yêu em nhiều như thế nào.

Em cũng không hiểu được, anh cần sự tin tưởng ở em nhiều ra sao...

Trên đời này, ai cũng có thể phụ em nhưng chỉ riêng anh là vĩnh viễn thuận em.

Thứ lỗi cho anh khiến em đau lòng nhưng vì anh yêu em nên nhất định phải làm vậy.

Đó là cái giá của cuộc chiến này, có quyền lực thì mất hết tất cả, có

tất cả thì vĩnh viễn không chạm được tới quyền lực.

" Bạch Niên Vũ, vậy anh muốn em phải làm sao đây?" Tiêu Tiểu Diệp bật khóc, tại sao, tại sao lúc cô buông bỏ hết tất cả để yêu anh thì lại xảy ra chuyện như vậy.

Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng.

" Em biết mà, giữa chúng ta, có một hiệp định, sáu tháng. Anh không ngăn cản em đâu." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp tái mặt.

" Đi ra đi, em cần phải suy nghĩ."

Bạch Niên Vũ gật đầu, anh nặng nề bước ra khỏi phòng.

" Niên Vũ, Lục Nhi và anh, đã từng có gì với nhau sao?" Cô cắn răng hỏi.

" Giữa bọn anh có một bí mật." Bạch Niên Vũ trả lời rồi rời khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp suy sụp...

Mẹ anh giết mẹ cô, mẹ anh vì quyền lực mà tàn nhẫn phá huỷ gia đình cô. Và anh, biết rõ tất cả mà vẫn đến bên cô...Hơn nữa những gì Mục Tử Kỳ nói, cô vẫn còn nhớ.

Trong trận chiến này, cô chính là viên đạn bạc dành cho Bạch Niên Vũ.

***

Bạch Niên Vũ ngồi đối diện với Tiêu Tiểu Diệp, hôm nay là quyết định cuối cùng, giữa bọn họ, liệu rằng sẽ chấm dứt tất cả...

" Tiểu Diệp, cho dù quyết định của em ra sao thì anh vẫn theo em."
Bạch Niên Vũ mỉm cười yếu ớt.

" Bạch Niên Vũ, anh biết không, em thực sự yêu anh nhưng mà em cũng rất hận anh. Hận anh lừa dối em suốt mấy tháng, hận anh vì đã khiến em tổn thương." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

" .... "

" Bây giờ, em không biết nên làm thế nào nữa. Giữa chúng ta có quá nhiều bí mật."

" ... "

" Bạch Niên Vũ, anh có yêu em không?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, đôi mắt cô kiên định, không chút đau thương.

" Yêu em rất nhiều." Bạch Niên Vũ nói.

" Nếu yêu em thì chúng ta li hôn đi." Tiêu Tiểu Diệp cười, nụ cười đẹp rục rỡ.

"...Được." Bạch Niên Vũ chấp nhận, lấy đơn li hôn đã chuẩn bị trước đặt lên bàn.

Cây bút khó khăn cầm lên rồi lại khó khăn đặt xuống. Họ và tên gắn liền suốt ba mươi mấy năm bây giờ không thể nào viết đầy đủ.

" BẠCH NIÊN VŨ."

Tiêu Tiểu Diệp nhận đơn, uyển chuyển viết tên của mình.

"TIÊU TIỂU DIỆP."

Kí xong, đôi mắt của cô không hề rơi xuống một giọt nước mắt nào cả. Mấy tháng hạnh phúc bên nhau, vẫn là kết thúc tại đây...

"Đơn sẽ sớm chuyển tới Cục dân chính, em hãy chuẩn bị." Bạch Niên Vũ nói rồi đứng dậy, lạnh nhạt bước lên cầu thang.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bóng lưng của anh, mỉm cười.

Như vậy là tốt nhất rồi đúng không? Bọn họ buông tha cho nhau, không ảnh hưởng nhau nữa.

— — —

Mưa rơi tầm tã suốt ngày hôm đó.

Tiêu Tiểu Diệp thu dọn hành lí của mình, Lâm Thiên Dương tới đón cô, không nói gì cả, bọn họ đều hiểu, bây giờ, nhắc đến việc li hôn chẳng khác gì cứa dao cùn vào da thịt.

"Phu... Tiêu tiểu thư.." Thần Dực buồn bã nhìn Tiêu Tiểu Diệp, tại sao lúc trước vẫn còn ổn, vậy mà bây giờ, lại nên nông nổi này.

"Thần Dực, lúc tôi không ở đây, hãy chăm sóc cho anh ấy thật tốt. Còn nữa, đừng để anh ấy làm việc nhiều quá." Tiêu Tiểu Diệp cười với Thần Dực, không quên nhắc nhở anh ta.

Đôi mắt cô hướng về phía căn phòng nơi tầng hai. Rèm cửa đóng kín lại, nhưng cô biết, có ai đó vẫn đứng nơi cửa sổ ấy dõi theo cô.

" Nói với anh ấy rằng, hi vọng ngày nào đó, sẽ có một nhành hoa tử đằng khác thay tôi ở bên cạnh anh ấy." Cô đưa cho Thần Dực chiếc nhẫn mà lúc trước Tôn Lệ đã đưa cho cô. Cô biết, nó không đơn thuần là một mảnh công thức mà nó còn là chiếc nhẫn đính kết hai người lại.

" Hãy đưa nó cho anh ấy."

Cô nói xong thì mở cửa xe đi vào.

Thứ lỗi cho em... Không thể trọn vẹn bên anh mãi.

Lâm Thiên Dương nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Tiểu Diệp, không đành lòng, " Thôi nào, không ai thấy gì đâu, chị cứ khóc đi."

Tiêu Tiểu Diệp khóc lớn, không để ý chút hình tượng nào cả.

Lâm Thiên Dương ngồi một bên im lặng để cho cô khóc, thỉnh thoảng lại đem giấy lau mặt cho cô.

Còn yêu nhau, hà tất gì phải làm vậy...

****

Bạch Niên Vũ đứng trước cửa sổ nhìn theo bóng hình dưới kia. Rất nhiều lần, định chạy xuống, níu kéo cô, ôm cô vào lòng rồi xin cô đừng đi nhưng đều không làm. Ở bên anh, nguy hiểm vậy, anh không nỡ ích kỉ.

Khi chiếc xe dần biến mất trong màn mưa, anh mới thả lỏng được.

Em biết không? Lúc quay người bước lên cầu thang ấy, trái tim anh

đã vỡ vụn rồi. Nước mắt cũng không dám rơi, vì anh sợ, sợ em thấy được. Sợ em biết được những lời nói giả dối mà tôi nói trước mặt em bị lộ trần.

Trước tình yêu, mọi lừa dối đều mất đi hiệu quả nhưng thực ra rằng, lừa dối cũng chính là cách bảo vệ tình yêu.

Bởi vì tham vọng của anh, khát khao quyền lực nên mới khiến em gặp nguy hiểm. Cho nên, rời bỏ em là lựa chọn hoàn hảo nhất. Có thể rồi anh sẽ hối hận nhưng bây giờ, anh tuyệt không hối hận.

Nếu như lần này, tất cả đều thuận lợi thì chúng ta sẽ cùng nhau bắt đầu lại một khởi đầu mới nhưng nếu không được thì xin lỗi, anh nợ em một tình yêu.

Anh nhìn lên bức tranh lúc trước anh vẽ cô, chiếc váy trắng nhẹ phảng phất trong vườn hoa bỉ ngạn, khuôn mặt thanh thuần như pha lê đẹp đẽ, nụ cười dịu dàng nơi khóe môi.

Em cứ mỉm cười rực rỡ như vậy, khiến tôi không cam lòng. Em là bông hoa mặt trời sáng chói mà tôi vĩnh viễn không bao giờ có thể chạm tới.

" Bạch Niên Vũ, em yêu anh, nhưng cũng hận anh."

Tiêu Tiểu Diệp! Nếu như trước đây, khi thấy được tình cảm của em thì nhất định tôi sẽ rất hạnh phúc. Nhưng bây giờ tình yêu của em lại khiến tôi đau đầu. Tôi không muốn để bàn tay dơ bẩn của mình hủy hoại đi hào quang của em.

Thứ lỗi cho tôi...

Thần Dực ngáp ngừng gõ cửa đi vào.

" Thiếu gia, phu.. Tiêu tiểu thư nhờ tôi chuyển cái này cho ngài."

" Cô ấy còn nói là rồi sẽ có một ngày, nhành tử đằng khác sẽ tới bên cạnh anh thay cô ấy." Ngập ngừng một chút rồi Thần Dực cũng nói.

Bạch Niên Vũ nhận chiếc nhẫn, giọt nước mắt đầu tiên kể từ khi bản thân trưởng thành rơi xuống.

Hà tất phải làm vậy.

" Thần Dực, gọi luật sư đi."

Thần Dực thờ dài, gật đầu rời đi.

Mưa dần nặng hạt hơn, gió rít gào thổi mạnh, hàng cây tử đằng đứng đưa theo gió như đang thương thay mối tình của hai người nọ.

Thượng Đế, ông thật tài tình, tạo nên được một hình phạt cay nghiệt dành cho con người như vậy.

— — —

Tuệ Anh: sẽ có người nói Bạch Niên Vũ hèn nhát, không được như các anh nam chính khác là sẽ bảo vệ mấy chị nữ chính đến hết nhưng tôi theo tôi đây không phải là hèn mà là chấp nhận đau thương. Làm gì có ai mà bảo hộ người khác một đời vĩnh viễn, hơn nữa Bạch Niên Vũ cũng không phải là thần thánh có sức mạnh toàn năng, anh chỉ là một người bình thường, hơn người khác ở chỗ anh có quyền lực và thua người khác ở chỗ anh có quyền lực. Tất cả, suy cho cùng thì anh từ bỏ Tiêu Tiểu Diệp cũng là để tạo một con đường sống cho cô, chấp nhận đau thương về mình.

Chương 105: Li hôn không có nghĩa là không liên quan

Đối với chuyện li hôn của hai người, Bạch gia và Tĩnh gia đều không đề cập đến. Bọn họ tránh né vấn đề này. Đối với chuyện li hôn của hai người, Bạch gia và Tĩnh gia đều không đề cập đến.

Cục dân chính...

Lúc Tiêu Tiểu Diệp tới đó, thì đã thấy bóng hình cao lớn nhưng cô độc đứng đợi sẵn, mặc dù bị che lấp trong đám vệ sĩ nhưng cô vẫn nhận ra anh. Anh vẫn thế, lãnh ngạo vô thường, chỉ tiếc rằng đối với cô, đã không còn như trước.

Cô đẩy cửa xe ra, đi về phía anh, duy trì một nụ cười tươi, " Bạch tiên sinh, đi thôi!"

Cô hít một hơi thật sâu, cười mình, bước vào cửa, đi qua anh. Anh bỗng nhiên với tay nắm chặt tay tôi.

Mười ngón tay đan chặt vào nhau, cảm giác đau từ tay lan ra toàn thân, tới từng mạch máu, từng tế bào. Cô có thể cảm nhận được trái tim mình đau buốt, và trái tim anh cũng vậy.

Cô định gạt tay anh thì anh bỗng dưng nắm chặt lại hơn, " Cho anh mượn chút hơi ấm em."

Nghe xong, vành mắt cô đã ửng đỏ, tay cô cũng nắm lấy tay anh, mỉm cười nhẹ, " Đi thôi!"

Bạch Niên Vũ gật đầu, bọn họ ngồi ở phòng chờ, nhìn mấy đôi vợ chồng trẻ bên cạnh, thoáng chút mơ màng. Ngày hai người bọn họ kết hôn, chẳng có tâm trạng, nhưng giờ li hôn rồi thì lại có chút không nữa.

Mấy đôi vợ chồng kia cũng nhận ra hai người, bắt đầu bàn tán.

" Tiểu Diệp, anh sẽ không buông tay em, li hôn không có nghĩa là không liên quan." Bạch Niên Vũ dựa gần cô, giọng nói nhẹ nhàng tựa như dỗ dành.

Tiểu Diệp nghe xong thì nhìn anh, cười nhạt.

Có người đi tới mời hai người bọn họ đi vào.

Thư kí đã nộp hết toàn bộ giấy tờ li hôn.

" Lí do vì sao li hôn?" Thẩm phán nhíu mày, hỏi.

Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, bây giờ nên nói sao.

" Tình yêu." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

Thẩm phán ngây người, đang định nói thêm thì bỗng nhiên bị Bạch Niên Vũ cắt lời.

Bạch Niên Vũ xoay người, nhìn sang Tiểu Diệp, nụ cười chân thành hiện lên khoé môi, " Anh đồng ý li hôn với em vì anh yêu em. Anh đồng ý từ bỏ người con gái mà anh yêu nhất cũng là vì anh yêu em. Cho nên Bạch phu nhân, khi nào em cảm thấy em ở ngoài kia bất lực thì về đây. Cửa lớn Bạch gia vẫn vì em mà mở, ô phối ngẫu của anh vẫn sẽ bỏ trống để chờ em lại một lần nữa kí tên vào. Cho dù em có la cà bao lâu nữa thì cũng nhớ về nhà, ở đây, có một Bạch

Niên Vũ chờ và yêu em."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, người đề xuất cái vấn đề li hôn này là anh cơ mà, sao bây giờ lại giống như cô bốc đồng li hôn vậy.

" Cả đời này, ngoài em ra, anh sẽ không chấp nhận người khác làm vợ anh. Cho nên, my darling, cho anh thời gian. Li hôn vẫn có thể tái hôn." Bạch Niên Vũ cầm lấy tay cô, hôn nhẹ xuống ngón áp út, từ trong túi áo lấy ra một chiếc nhẫn, " Đây là lời hứa một đời mà anh giành cho em." Nói xong anh đeo nó vào tay cô.

Giọt nước mắt mặn đắng chảy xuống, Tiêu Tiểu Diệp cắn môi để bản thân không bật ra tiếng nức nở.

Thẩm phán ngồi đó thì đơ mặt, cái này là li hôn sao...

" Hai vị có muốn li hôn không?" Ông ta ái ngại hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp gạt nước mắt, nghiêm túc nhìn thẩm phán, " Có."

Bạch Niên Vũ về chỗ.

Thẩm phán:"" Theo luật thì tài sản của anh chị sau khi li hôn sẽ được bàn bạc từ phía hai người."

Bạch Niên Vũ:"" Tất cả tài sản của tôi sau khi tôi chết đều sẽ chuyển về cho vợ cũ của tôi. Nếu cô ấy không nhận thì để lại cho con cô ấy, con cô ấy không nhận thì để lại cho cháu cô ấy... Tôi muốn cho họ biết rằng đã từng có một người yêu mẹ, bà của chúng là ông ngoại, nội cũ của chúng."

Tiêu Tiểu Diệp lại khác, " Tôi không nhận tài sản từ anh ta. Nếu anh ta muốn thì hãy sống sót mà trở về rồi tự tay giao nó cho tôi."

Bạch Niên Vũ ngậy người, khoé môi hơi nhếch lên, " Từ giờ trở đi, tài sản của tôi mang họ Tiêu, bao gồm cả tôi."

Thấm phán vuốt mồ hôi nơi trán cả, li hôn mà như kết hôn vậy.

Sau một tiếng hoành nhau, thủ tục li hôn hoàn thành, hai kẻ kia chính thức dừng lại.

Khi ra khỏi cửa, phóng viên đã ập tới chặn ngay.

" Bạch tiên sinh, Tiêu tiểu thư, tin hai người li hôn là thật sao?"

" Hai người rạn nứt là vì Bạch tiên sinh có tình nhân sao?"

Cứ một người, một người ập đến hỏi đi hỏi lại.

Tiêu Tiểu Diệp bị đèn máy ảnh làm khó chịu, Bạch Niên Vũ đi bên cạnh vươn tay lên che cho cô.

" Cút!" Một tiếng lạnh lùng vươn ra khỏi miệng anh thể hiện y quyền. Vệ sĩ cản bọn họ lại.

Bạch Niên Vũ nghiêm mặt nhìn bọn họ, thanh âm chắc nịch, " Nghe rõ đây, cho dù có chuyện gì xảy ra thì Bạch phu nhân hay Krisen phu nhân vẫn là cháu gái của Tĩnh gia- Tiêu Tiểu Diệp."

Nói xong thì vệ sĩ cũng đã đẩy lùi được bọn họ, Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp tới xe của cô, anh thở dài một cái, " Anh li hôn, không có nghĩa là anh từ bỏ em."

Tiêu Tiểu Diệp quay người đưa lưng về anh, cửa xe đóng lại. Nước mắt cô rơi xuống, hai tay ôm mặt lại.

Li hôn rồi, cắt đứt tất cả rồi mà vẫn còn cho nhau hứa hẹn. Nếu như anh không sống sót trở về, vậy là định để cho cô sống dở chết dở ôm một niềm hi vọng vô lăng sao....

— — — — —

Bạch Niên Vũ đi vào xe, rút một điếu thuốc ra. Chất nicotin khiến cho anh khó chịu nhưng vẫn chẳng ngăn cản bản thân mình được.

" Đã muốn bảo vệ cô ấy mà sao còn tặng nhẫn nói lời yêu đương?" Anh cười khẩy tự hỏi bản thân mình.

Chẳng phải lúc trước đã hứa phải rời bỏ cô rồi mà, vậy mà anh vẫn còn níu kéo chút tình mỏng.

Có lẽ câu trả lời là do anh không cam, không chịu được. Thiếu cô một ngày tựa như kẻ nghiện phải tập cai vậy. Đau đớn khó chịu nhường nào.

" Thiếu gia, mọi việc đều đã xong rồi, chúng ta tới Mỹ bây giờ luôn sao?" Thần Tự lái xe, quay người lại hỏi anh.

" Ừ." Bạch Niên Vũ gật đầu, tay xoa xoa trán nhằm giảm căng thẳng.
" Còn nữa, xử lí đám phóng viên đi."

" Vâng."

Thông tin truyền thông dưới sự uy hiếp của Tĩnh gia mà không dám đưa tin gì. Mọi chuyện đều trải qua hết sức yên ổn.

— —

Bất mãn: Anh vũ lúc trước là người cứng rắn li hôn mà sao bây giờ lại hối hận rồi?

Trả lời: Tình yêu là thứ không thể lí giải được. Chính là lí do vì sao mà pháp luật cho phép li hôn rồi lại tái hôn.

Chương 106: Hoá ra là diễn kịch

Một tháng sau khi li hôn, Tiêu Tiểu Diệp vẫn bình thường, không có dấu hiệu của thất tình, hơn nữa sắc mặt còn tốt hơn. Tuy nhiên Tĩn gia lại không ổn, Lâm Hiểu Khê xảy ra chuyện, cả nhà đều lo lắng. Do mức độ nghiêm trọng của vết thương phóng xạ nên vẫn bị cách li, chưa ai tiếp xúc được.

Tiêu Tiểu Diệp vốn không muốn đi du lịch đâu cả nhưng bà nội và cậu lại khuyên nhủ cô đi giải khuây, dù rằng bây giờ người đang khổ sở nhất là Lâm Hiểu Khê. Cô rất muốn ở lại bên cạnh em ấy nhưng những người khác lại sợ cô chưa nguôi ngoai vết thương lòng, nay lại vì em mà thêm tổn thương nên cô đành đồng ý mà tới Mỹ.

Khi máy bay đáp xuống thì bầu trời đã ngả sang màu tím. Vừa xuống sân bay, đã thấy dáng hình Quan Nhĩ đứng chờ ở cửa.

" Chậc chậc, bà cô hình như ngoài sức tưởng tượng." Quan Nhĩ nhìn chằm chằm trên mặt cô xem có có dấu hiệu đau thương không nhưng lại chỉ thấy vẻ mặt hồng hào sáng sủa của Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp chỉ mỉm cười nhẹ, " Đi thôi, cô định để cho tôi làm mẫu cho cô quan sát sao?"

Quan Nhĩ cười theo, dẫn cô tới xe của mình.

" Hiếm lắm mới gặp một lần, chúng ta vẫn là nên đi đâu đó chơi đi." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Quan Nhĩ tuy đang lái xe nhưng vẫn hào hứng huyết sáo tán thành.

Chỗ mà bọn họ tới là một quán nhậu ở phố Hoa Kiều tên Mộng Đêm. Nó chỉ mới khai trương được một năm nhưng đã rất nổi tiếng. Cách bài trí của nơi này đều theo phong cách hoàng cung, mọi thứ đều bằng gỗ khắc tinh xảo, hương trầm thoảng nhẹ trong không khí. Ngay cả người phục vụ cũng mặc đồ cung nữ nhà Thanh. Còn có nghệ nhân đánh đàn nguyệt.

" Diệp cầu à, lần trước chúng ta đi bar, không cẩn thận uống phải tình dược, cho nên bây giờ hãy hết sức cẩn thận." Quan Nhĩ đưa li rượu cho cô, còn không quên nhắc nhở.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu cười nhẹ.

" Sao nào, nói đi, nguyên nhân vì sao li hôn?" Uống cạn xong chén rượu đầu, Quan Nhĩ mới bắt đầu hỏi chuyện.

Tiêu Tiểu Diệp lạnh nhạt chọn bừa một lí do, " Không hợp, li hôn."

Quan Nhĩ đang uống dở chén rượu, nghe xong suýt thì sặc, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô. " Không hợp ư? Bà cô, chị có phải quá kén cá chọn canh không? Tôi kể cho chị nghe nhé, đêm mà bà chị bị đánh thuốc đó, hai tên kia đã bị người của anh ta đưa đi, đến bây giờ cũng chẳng biết nơi đâu. Không khéo là bị thả xuống biển cho cá ăn rồi."

Tiêu Tiểu Diệp hồi tưởng lại, vẫn còn mang máng nhớ được sáng hôm ấy lúc cô rời đi có thấy người khiêng ra hai túi đen, liệu có phải là.... Chỉ nghĩ tới thôi mà cô đã rợn da gà rồi.

" Hầy, một người cực phẩm như vậy, có sao lại không hợp." Quan Nhĩ thở dài, rồi dùng ánh mắt thâm lường nhìn cô, khoé môi cười lên, " Đừng nói dối, khai mau, nguyên nhân."

Tiêu Tiểu Diệp biết là không thể giấu nổi Quan Nhĩ nên chỉ tặc lưỡi, " Bởi vì cả hai bọn tôi đều là điểm yếu của nhau mà người như anh ấy, tuyệt không thể có."

Quan Nhĩ nhìn cô, vớ tay ôm cô vào lòng, " Tội nghiệp cho bà cô của tôi, yêu ai không yêu lại yêu trúng người hắc đạo."

" Thôi đi, làm như cậu là người từng trải không bằng ấy." Tiêu Tiểu Diệp đẩy ra, hờ hững nói.

Nét mặt của Quan Nhĩ hơi cứng lại, sau đó chỉ là một nụ cười gượng gạo, " Đừng nói đến chuyện không vui nữa."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Chỉ trong một tiếng mà cả hai người đã chén hết hai bình rượu hơn nửa còn không ai say.

Trên trần nhà bỗng nhiên vang lên tiếng đổ vỡ khiến khách hàng ở phía dưới ngạc nhiên, nhân viên nhanh chóng đi lên tầng. Sau đó thì đi xuống, giải thích rằng phía trên có vị khách say rượu không cẩn thận mà gây náo loạn.

Người Mỹ rất phóng khoáng, nhận được lời giải thích thì đều quay lại với câu chuyện của mình, xem như những gì xảy ra vừa rồi đều là gió thoảng.

Uống nhiều quá cho nên có chút bất tiện, Quan Nhĩ chạy đi vào nhà vệ sinh, Tiêu Tiểu Diệp thì ngồi bóc đậu phộng ăn. Đột nhiên cô có một cảm giác lạ, có ai đó rất quen thuộc đang ở đây. Ánh mắt cô lơ đãng nhìn xung quanh rồi dừng lại một nơi. Từ cầu thang đi xuống, bóng dáng người đàn ông cao to dựa vào một cô gái mặc đồ bó sát đi xuống. Tiêu Tiểu Diệp cả người cảm lạnh, bởi vì người đàn ông đó chính là Bạch Niên Vũ, dưới ánh nến kì ảo lộ ra nửa sườn mặt góc

cạnh và khoé môi hơi nhếch của anh. Bộ dạng của anh bây giờ trông rất phong lưu, tựa như bọn thiếu gia trắng hoa tay ôm gái vậy.

Trái tim cô chột nhói lên, bi thương tới lạ, cô ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, ngăn giọt nước mắt rơi xuống, nụ cười kéo lên nơi bờ môi.

Đã li hôn rồi thì lấy cái có gì để mà ghen, cho dù anh hứa hẹn thì cũng không có nghĩa là anh không có quyền ở bên người khác.

Khi cô bình tĩnh lại thì bóng dáng anh đã chẳng còn nữa.

Quan Nhi đi ra, nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, giật mình. " Này, sao lại khóc vậy?"

" Sặc rượu." Tiêu Tiểu Diệp cười nhạt, biện minh cho mình.

Quan Nhi không hỏi gì thêm.

Bọn họ lại bắt đầu tán gẫu nhưng Tiêu Tiểu Diệp tâm trạng lại không như trước.

Bọn họ cùng nhau đi chơi tới tận mười hai giờ đêm.

Tiêu Tiểu Diệp kéo vali vào căn hộ của mình, mấy năm không quay lại, mọi thứ vẫn như cũ. Cô không buồn xếp đồ, lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế dài nơi ban công, hình ảnh Bạch Niên Vũ lúc nãy lại xuất hiện.

Cô vò tóc của mình rồi đi vào nhà tắm, mặc nguyên đồ mà xả nước. Nước lạnh thấu chảy dài trên da cô, thấm sâu vào từng xúc cảm. Lúc này, cô mới nghẹn khóc.

Thực ra những gì mà Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy chỉ là một vở kịch tàn

nhấn mà Bạch Niên Vũ dựng lên. Nếu cô biết được rằng anh sớm đã thấy cô, biết được anh vì cô mà cánh tay phải toàn máu thì cô sẽ không đau khổ như vậy.

"Mộng Đêm" chính là nơi mà đêm nay Bạch Niên Vũ gặp phe bên kia, khi nhìn thấy cô, anh đã sớm biết đây là một kế hoạch hoàn mĩ được định từ trước mà càng trùng hợp hơn lại Tiêu Tiểu Diệp lại xuất hiện ở nơi này.

Tin anh li hôn chắc chắn bọn họ đã biết, nếu anh tỏ ý gì thì nhất định sẽ không thoát khỏi sự quan sát của những người kia. Tuy nhiên anh tính không được, bọn họ cư nhiên lại chơi bắn tỉa, mà mục tiêu lại chính là cô. Không nhìn được mà xung đột một phen, cuối cùng thì bên chốt bên què mà dừng lại. Nhưng đã diễn thì phải diễn cho tốt, anh trả tiền cho một cô phục vụ để cô ta đỡ anh xuống dưới lầu. Dùng nụ cười ngạo mạn để tổn thương cô.

Bạch Niên Vũ bây giờ đang phải ngồi chịu đau gập từng mảnh thủy tinh ra khỏi tay. Cánh tay bị chai rượu đập trúng mà thủy tinh găm vào thịt, huyết nhục mơ hồ.

" Nếu như anh mà còn gắng chịu nữa thì chỉ sợ cánh tay này xem như phế." Bác sĩ tư gấp thủy tinh ra, lắc đầu nói.

" Mấy cái thứ còn con này nhằm nhò gì." Bạch Niên Vũ cười nhạt.

" Tất cả các vết thương lớn đều bắt đầu từ vết xước nhỏ." Bác sĩ dừng tay lại, ngẩng đầu, nói bằng cái giọng rất chắc nịch.

" Được rồi, được rồi. Làm nhanh đi." Bạch Niên Vũ gật đầu, cười bất đắc dĩ.

Sau khi gấp hết thủy tinh, sơ cứu qua vết thương, Bạch Niên Vũ lại

định theo một thói quen mà gọi điện cho ai đó nhưng lại chợt nhớ ra là mình vừa tổn thương người kia nên thôi. Chỉ lắc đầu cười khổ mà im lặng nhìn xuyên qua lớp kính hướng về căn hộ đối diện. Bí mật nho nhỏ, chúng ta thế nhưng lại ở cùng một khu này, và đặc biệt hơn, căn hộ của anh đối diện cô.

Cho nên bây giờ, anh đem hết toàn bộ nỗi nhớ của mình hướng về phía căn hộ kia, dù không nhìn thấy nhưng ít ra vẫn có thể yên lòng rằng cô rất gần anh.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

" Vào đi." Anh nói.

Thần Tự đi vào, đưa cho anh tập hồ sơ, " Chuyện ở Mộng Đêm đều đã giải quyết xong rồi ạ. Lúc này bảo vệ không tốt, là lỗi của tôi."

Bạch Niên Vũ phát tay, " Không phải lỗi của cậu, sơ suất của tôi."

Thần Tự không nói gì thêm.

" Chuyện của Hứa Luật Khôi như thế nào rồi?" Bạch Niên Vũ lấy mấy tấm ảnh hiện trường ghê rợn trong tập hồ sơ, ngạc nhiên hỏi.

" Hứa thiếu gia đã tiêu diệt hết toàn bộ địa bàn ở Brasil rồi. Nhưng mà bây giờ, tình hình của Lâm tiểu thư lại không ổn, Hứa thiếu gia mất khống chế."

Bạch Niên Vũ nhíu mày, nhìn mấy tấm ảnh được chụp gửi tới, " Điều là Hứa Luật Khôi xử sao?"

" Vâng. Thủ đoạn rất tàn nhẫn." Thần Tự gật đầu.

" Cứ mặc kệ đi. Không ai cản được cậu ta bây giờ đâu." Bạch Niên Vũ thở dài.

Thần Tự lui ra.

Chuyện xảy ra đối với Lâm Hiểu Khê chính là điều anh sợ sẽ xảy ra với Tiêu Tiểu Diệp. Cho nên anh đã cố bảo trụ khoảng cách giữ hai người, chỉ hi vọng không tổn thương tới cô. Anh sợ ngày nào đó, anh sẽ giống như Hứa Luật Khôi, thanh trừng nhuộm máu đỏ của Brasil.

Chương 107: Bỏ qua mới là hối hận

Máu, thấm đỏ một vùng, dưới chân xác chết la liệt.

Tiêu Tiểu Diệp giật mình nhìn xung quanh, sao lại kinh khủng như thế này?

Cạch...

Âm thanh mở chốt súng khiến cô giật mình, dưới ánh trăng, người kia tựa như Tu La, một thân dính máu đỏ tươi.

" Bạch Niên Vũ!" Cô thất thanh chạy tới chỗ anh, nhưng đột nhiên dừng lại, người trước mắt này, chĩa súng về phía cô, bên môi duy trì nụ cười ngạo nghễ.

Đoàng...

Tiêu Tiểu Diệp tỉnh lại, ác mộng, may mắn là ác mộng. Tâm trạng cô tệ đến lạ, hình ảnh kia cứ đeo bám lấy cô.

Cô rót cốc nước, uống để bình tĩnh lại, nhìn đồng hồ, ba giờ sáng. Cô về giường nhưng lại không thể ngủ, đi ra ban công ngồi, đối diện với cô chính là chung cư đối, cả tòa nhà đó chỉ có mỗi một căn hộ còn sáng đèn, trông rất thú vị, nó còn đối diện với căn hộ cô nữa.

Gió thổi nhẹ mang đến xúc cảm lạnh lạnh, Tiêu Tiểu Diệp thở dài.

Cô biết không, ở căn hộ đối diện đó, cũng có người đàn ông đang

đứng nhìn cô mà thờ dài. Người đó cũng gặp phải ác mộng, chính tay anh ta tự giết chết đi tình yêu của mình.

— — — —

Tiêu Tiểu Diệp đem đôi mắt thâm quầng của mình xuống dưới tiệm coffee ở khu nhà than thở. Chủ cửa tiệm này tên là Elase, một người Trung Quốc, cô ấy không tiết lộ tên Trung của mình nên cô gọi tên tiếng Anh của cô ấy.

Nhìn thấy cô, Elase cũng rất kinh ngạc, dầu gì thì mấy năm rồi mới gặp lại, không tránh khỏi bồi hồi.

Elase vẫn xinh đẹp như trước, mái tóc màu nâu dẻ ngọt ngào dưới ánh nắng, đôi má đào hồng hồng, đôi mắt đen thâm thúy như bầu trời đêm. Cô ấy đưa tới cho cô một tách trà hoa nhài nhẹ, hương thơm dịu làm tan hết cơn mệt mỏi.

" Kelly, bao năm gặp lại, xinh đẹp hơn nhiều." Giọng nói của Elase nhẹ nhàng rất dễ nghe, tựa như tiếng đàn dương cầm vậy, trong trẻo lạ thường.

Tiêu Tiểu Diệp nhấp một chút nước trà, cười dài, " Sao mà bằng chị được cơ chứ! Gần ba mươi rồi, không tính lấy chồng sao?"

Elase cười nhẹ không nói.

Cánh cửa tiệm mở ra, một cô bé tầm bảy, tám tuổi đi vào, xinh xắn như búp bê sứ.

" Con chào mẹ!" Cô bé kia lễ phép chào, nụ cười tươi để lộ chỗ răng cửa thiếu sót.

" Chào dì đi con!" Elase xoa đầu cô bé, nhẹ nhàng.

" Chào dì ạ!" Cô bé khoanh tay lễ phép chào cô.

Tiêu Tiểu Diệp còn nhớ, lúc cô về nước, đứa trẻ này vẫn còn nhỏ bé tí thế nhưng bây giờ lớn lên thành thiếu nữ trong trẻo.

" Tiểu Thổ chắc không còn nhớ em nữa." Cô khẽ cười, ôn nhu nhìn cô bé.

Elase dịu dàng, " Lúc em đi, nó mới ba tuổi, làm sao nhớ được."

Tiểu Thổ chớp đôi mắt to tròn nhìn cô, thấy vô cũng nhìn lại, nụ cười tươi tắn hiện lên.

" Tiểu Thổ, vào thay đồ cất cặp đi con." Elase nhẹ nói.

" Vâng." Cô bé gật đầu rồi lon ton chạy ra phía sau quán.

Ánh mắt trong veo của Elase vẫn dõi theo bóng hình nhỏ bé của cô bé.

" Gia đình em như thế nào?" Elase bỗng nhiên quay lại hỏi, " Chị từng nhìn thấy tin kết hôn của em."

Tiêu Tiểu Diệp thở dài, " Li hôn rồi."

Elase ngạc nhiên, " Vì sao vậy?"

" Vì nhau mà li hôn thôi. Từ bỏ để cho nhau bình yên." Tiêu Tiểu Diệp cầm chiếc thìa, đảo đảo qua trên tách trà.

Elase hiểu ngay, dù gì thì cô biết rất nhiều về chồng của Tiêu Tiểu

Diệp, năm xưa, vốn dĩ cũng đã gặp, anh ta còn liên quan tới người kia nữa.

" Thật ra, đi một quãng đường dài như vậy, có người lại vì em mà buông bỏ tất cả, bỏ qua anh ta mới là hối hận một đời." Elase nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngược mặt lên nhìn Elase, cô vẫn luôn cảm thấy, Elase là một người không bình thường, chị ấy thần thần bí bí, có rất nhiều bí mật tựa như Bạch Niên Vũ vậy. Kể từ khi cô gặp Elase, luôn luôn nhìn thấy nụ cười ôn nhu và ánh mắt trong trẻo của chị, nhưng đôi lúc, cô lại thấy sự cô đơn, cô độc đến lạ. Một người như vậy, rốt cuộc có quá khứ như thế nào?

Cửa tiệm vang lên tiếng chuông, khách hàng tới. Elase xin lỗi rồi nhanh chóng ra tiếp khách. Tiêu Tiểu Diệp chỉ nán lại một chút rồi tạm biệt đi về.

Lúc ra khỏi cửa tiệm, cô chợt nhìn thấy một người, khác với hình ảnh hôm qua, anh thâm trầm đứng dựa vào tường, tuy đã đeo kính râm nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt anh đang dõi theo cô. Áo sơmi đen tùy tiện xắn lên, một bên cánh tay bị quấn vải trắng, quần tây tôn lên đôi chân dài.

Gặp nhau thế này, chẳng lẽ lơ nhau đi ư?

Cô đi tới chỗ anh, nở một nụ cười thật tươi, " Bạch tổng, chúng ta thế mà lại rất có duyên, đi đâu cũng gặp."

Bạch Niên Vũ toát ra lửa điện, khoé môi nhàn nhạt kéo lên một độ cong, " Chẳng phải là duyên phận ông trời sắp đặt gì cả, anh tới gặp em, là anh cố tình."

Một câu, đánh hết vào tường thành yếu ớt trong tâm của cô.

Anh đứng thẳng người dậy, hai tay vòng ra sau eo cô, thanh âm trầm ấm khẽ gợn bên tai, " Diệp, đêm qua tất cả đều là kịch."

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong, trong lòng như có dòng suối ấm áp đang lưu động khắp, cô gục đầu vào vòm ngực ấm áp của anh, cảm nhận mùi tử đằng thanh nhã trên người anh, khẽ nói, " Tối qua, em đã khóc khi thấy anh ôm cô gái kia, nhưng khi thấy trên cầu thang, có mấy giọt máu đỏ rơi xuống, kéo một đường theo lối anh đi, em lại càng hối hận. Tình yêu của em, nếu em đã tin anh, em tin cả đời."

Bạch Niên Vũ ôm cô thật chặt, " Anh biết mà, IQ như em không ngốc đến nỗi không thấy tay anh chẳng hề đặt vào eo của cô ta."

Thế là nói cô IQ cô thấp hay cao?

" Khoan đã, anh không sợ bọn họ thấy sao?" Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên đẩy anh ra, nghiêm túc nhìn xung quanh một vòng, rồi mới hỏi anh.

Bạch Niên Vũ véo má cô, ôn nhu cười, " Ôm cũng đã ôm rồi, thổ lộ cũng đã thổ lộ, bây giờ mới để ý thì làm được gì nữa."

Tiêu Tiểu Diệp hừ lạnh, định quay lưng lại với anh thì bỗng nhiên bị kéo lại, một lần nữa sa vào ngực anh. " Diệp, đừng cho anh bóng lưng của em, anh đã phải nhìn nó suốt mười năm."

Cô im lặng không nói gì, để anh ôm một lúc rồi mới thả lỏng.

— — —

" Tiểu Diệp, em quen Elase sao?" Bạch Niên Vũ bỗng nhiên hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp ngồi trong lòng anh, gật đầu.

" Anh biết cô ấy sao?" Cô ngẩng đầu lên, hỏi anh.

" Tạm cho là vậy." Bạch Niên Vũ cười.

" Vậy chị ấy rốt cuộc là ai vậy?" Đôi mắt chờ mong lấp lánh dụ hoặc nhìn anh.

Bạch Niên Vũ hôn một lại lên trán cô, trầm nói.

" Elase là vợ của một người anh em của anh."

Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên, " Là người hắc đạo?"

Bạch Niên Vũ gật đầu.

" Tám năm trước, vào một ngày đầy tuyết trắng, vì bảo vệ cho mẹ con Elase mà anh ấy đã chết. Máu nhuộm trong tuyết trắng."

Nghe tới đây, Tiêu Tiểu Diệp cứng đờ người. Cô không nghĩ, người phụ nữ ôn nhu xinh đẹp luôn nở nụ cười ấy, lại có một hồi ức đau thương tới như vậy.

" Tiêu Tiểu Diệp, điều anh sợ chính là như vậy. Anh sợ một ngày nào đó, em lại là một Elase nữa." Bạch Niên Vũ vuốt mái tóc mềm mại của cô, thanh âm trầm thấp nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp ôm chặt lấy anh, " Bạch Niên Vũ, nếu anh chết, em sẽ đi tìm một hạnh phúc mới. Em sẽ không giống như Elase, cô độc một đời."

Rất không hợp kịch bản, đúng lúc này thì phải nên là " Em sẽ vì anh mà thủ thân như ngọc một đời chứ."

Im miệng....

Tác giả, thỉnh im miệng....

Bạch Niên Vũ rung động, cả người đẩy cô xuống phía dưới mình, còn anh thì đối diện với cô, " Em leo tường, anh đốt sạch gốc."

Nói xong, đôi môi áp xuống môi cô, xúc cảm mềm mại mang theo nhớ nhung áp đảo. Đầu lưỡi tiến tới, càn quét khoang miệng cô, cuốn chặt lấy lưỡi đỉnh hương của cô. Cánh môi bị anh cắn đỏ, nhìn rất dụ hoặc.

Anh dứt ra, đôi mắt hổ phách đã mờ đi vì dục vọng, " Dầu gì không thể làm người yêu, làm vợ thì chúng ta cũng vẫn là bạn giường trao đổi khoái cảm sinh lí đúng không?"

Chưa để Tiêu Tiểu Diệp đáp lại, cuồng phong bão tố cứ vậy mà càn quét trên người cô.

Một sự việc không hợp mắt mấy bạn nhỏ tuổi diễn ra, trong căn hộ chung cư nhỏ vang lên tiếng thờ dốc và tiếng rên rỉ thoả mãn.

Dục vọng níu lấy hai thân thể khoá chặt vào nhau. Từng đợt sóng khoái cảm nhấn chìm hai kẻ kia.

" Tiêu Tiểu Diệp!" Giọng nam thờ gấp nói.

" Gì?"

" Chỗ ấy sao lại có máu? Lần đầu của em, anh đã sớm lấy rồi mà?"

Ngây ngô hỏi.

" Bạch Niên Vũ..." Thanh âm yêu kiều của con gái vang lên.

Vị cày cấy phía trên khế " Ừ."

" Hôm nay bà dì của em tới thăm, chúng ta tạm ngưng công việc."
Tiêu Tiểu Diệp tối mặt.

Đậu xanh rau má, củ lạc giòn tan!!!!

— —

Ngạc nhiên: Chị Diệp sao hôm nay sến sẩm vậy?

Trả lời: Lây bệnh từ người kia.

Chương 108

" Thiếu gia, cô ta bỏ trốn rồi!" Điện thoại gọi đến, Bạch Niên Vũ nghe được thủ hạ báo cáo.

" Trên người cô ta vẫn còn con chip kia, tìm cho kĩ, rơi vào tay bọn kia thì cẩn thận." Bạch Niên Vũ tuy đã đè nén âm lượng nhưng giọng vẫn toát lên uy nghiêm.

" Vâng." Thủ hạ nhận lệnh.

Bạch Niên Vũ tắt máy, nhìn người đang còn say giấc trên giường, vẻ mặt căng thẳng dịu xuống, anh nhìn đồng hồ, lắc đầu. Đi tới chỗ cô, cúi xuống hôn lên trán, để lại giấy nhớ rồi tiêu soái rời đi.

Bên ngoài, Thần Tự đã đợi sẵn ở đấy. Nhìn thấy thiếu gia đi ra liền đưa tập hồ sơ cho anh, " Đây là tổng kết số vũ khí của chúng ta, đủ cho cả một quân đội dùng."

Bạch Niên Vũ đi vào thang máy, mắt vẫn không rời tài liệu, nhìn từng con số, gật đầu.

" Thẩm tiên sinh đã chuyển tới tài khoản của chúng ta sáu tỉ đô và bốn kho vũ khí." Thần Tự nhận được tin nhắn gửi tới điện thoại, nhanh chóng thông báo cho anh.

" Ừ." Bạch Niên Vũ gật đầu.

***

Lúc Tiêu Tiểu Diệp tỉnh lại thì người bên cạnh đã không còn, trên bàn trà để lại một tờ giấy nhớ, " Anh tới Nhật Bản, nước đường đỏ và đồ bổ máu đều ở trong tủ lạnh, hãy hâm nóng trước khi dùng. Còn nữa, đừng gọi cho anh."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn dòng chữ kia, nội tâm chùng xuống. Đi ra mở tủ lạnh, quả thật toàn là đồ bổ máu cả, nhưng cô chẳng buồn dùng, khoác tạm chiếc áo gió màu đen rồi đi xuống nhà hàng dưới tầng của chung cư.

Phải nói là số cô rất tốt, đi tới đâu cũng gặp người quen, mà lần này, lại chính là kẻ suýt nữa đã giết được cô, Vincent. Chiếc áo sơ mi đen trầm phối với quần âu màu cà phê khiến khí chất của hắn càng thêm nổi bật. Chiếc kính râm che khuất đi đôi mắt thâm sâu, bên khoé môi ngậm lấy một điếu thuốc lá trắng phe phẩy khói.

Nhìn thấy cô, cũng chẳng tỏ thái độ gì, chân dài từng bước tới gần cô. Vẻ mặt bình tĩnh, mỉm cười nhẹ, " Kelly, thật vui khi gặp cô tại nơi này."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hắn, ánh mắt phòng bị.

" Cô không chết thật khiến tôi cao hứng không nổi." Vincent không để ý tới thái độ xa lánh của cô, vẫn mỉm cười thản nhiên.

" Anh không cần phải như vậy." Tiêu Tiểu Diệp cuối cùng cũng mở miệng, nhưng ý thì lại đầy khinh bỉ.

" Biết ngay mà, Mục Tử Kỳ đã nói cho cô rồi phải không?" Vincent nói, tuy là câu hỏi nhưng lại chính là lời khẳng định.

Tiêu Tiểu Diệp định đi qua người anh ta thì bỗng nhiên cánh tay bị giữ lại, người đàn ông khẽ nói nhỏ, " Kelly, đừng đi về phía trước,

hắn đang chờ cô ở đấy."

Đây, là lời cảnh báo mà Vincent thật lòng nhắc nhở. Nếu cô bước ra khỏi toà nhà này, nhất định bọn họ sẽ bắt lại. Cho dù hai người kia đã li hôn rồi nhưng không có nghĩa bọn họ sẽ ngốc nghếch tin rằng hết tình, nếu như cô bước ra ngoài mà không bị bắt cóc thì chứng tỏ một điều, vở kịch mà Bạch Niên Vũ cố ý viết kia đã mất hết tác dụng, còn nếu cô bị bắt cóc thành công thì cũng chẳng có gì, cùng lắm là Bạch Niên Vũ nhận thêm một cái bao xác thôi. Nhưng Vincent hẳn lại không muốn như vậy, đây chính là lần cuối cùng hắn giúp cô, cũng là để toại nguyện cho bản thân một lần. Sa chân vào chốn chém giết quyền lực, chỉ có thể ngẩng đầu mà đi tiếp chứ không thể ngoái đầu quay lại nhìn.

Tiêu Tiểu Diệp hơi lưỡng lự, giật tay ra khỏi tay Vincent, kiêu ngạo cười lớn, " Xin lỗi, tôi chính là muốn xem ai lại hao tổn tâm tư chờ tôi."

Nói xong thì gót giày dẫm mạnh, nhẹ nhàng đi ra ngoài nhưng có một điều ngoài khả năng, cô không hề bị bắt cóc mà lại bình tĩnh đối diện với kẻ kia.

William một thân âu phục đen tuyền, hai con người đen bạc nhìn cô, không thu liễm khí thế.

" Tiêu tiểu thư, có hứng cùng tôi nói chuyện chứ!" Thanh âm tiếng Trung Quốc chuẩn, không pha chút tạp âm.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh ta, cười khẩy, " Được thôi."

Địa điểm gặp mặt của bọn họ chính là tiệm cà phê ngay bên cạnh đó. Hai người lạnh lùng đối diện, khí chất không thua kém ai.

William nhìn cô, thầm đánh giá. Cô gái này có thể trốn ra khỏi nhà tù của hắn, phá huỷ công tay điện từ, quả nhiên là không tầm thường.

" Anh là định nói gì cùng tôi?" Tiêu Tiểu Diệp mắt đối mắt, nhìn anh ta.

" Cô có biết số người chết dưới tay của Bạch Niên Vũ là bao nhiêu không?" William đột nhiên hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp thành thật trả lời, " Không."

William gật đầu, tiếp tục nói, " Những người sống trong thế giới ngầm, tay đều dính máu. Người đứng trên đỉnh cao của quyền lực thì máu tươi còn nhiều hơn."

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì.

" Cô có chấp nhận được không, khi người bên cạnh mình chính là đạp máu kẻ khác mà sống." William nói.

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, " Anh ấy giết một người, tôi cứu mười người, anh ấy giết mười, tôi cứu trăm người. Còn nếu là báo ứng, vậy thì hãy để tôi dùng công đức một đời để trả nợ máu." Nói xong cô đứng lên, không chút sợ hãi lướt qua người hắn đi ngang nhiên.

" Cô yêu hắn ư?" Thanh âm cắt ngang, tràn đầy tò mò.

" Người như anh, hiểu được ư?" Câu trả lời với giọng điệu trầm nhạt, mang chút mỉa mai.

" Vậy nếu một ngày hắn tự tay giết cô thì sao?"

Tiêu Tiểu Diệp vẫn một đường đi thẳng, không có ý quay lại trả lời.

William cười khẩy, nữ nhân này, quả nhiên có tư vị. Hẳn hiểu được không ư? Đương nhiên hiểu, nhưng tình yêu bất quá cũng chỉ là tấm bia đỡ đạn lót đường cho quyền lực mà thôi.

— — — —

Tiêu Tiểu Diệp gặp mặt hai vị kia xong cũng chẳng có hào hứng ăn nữa, đi tới quán của Elase. Tối đến nên có hơi vắng người, sắc đèn cam trầm ấm cúng. Người phụ nữ mặc chiếc váy màu cà phê đang tưới cho những chậu hoa trước cửa, nhìn thấy cô, cười nhẹ.

Tối đó, cô chính là ăn chực ở nhà Elase, bao nhiêu năm, cơm vẫn ăn ngon như trước.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Elase, biết được quá khứ của cô ấy, cô không khỏi thương cảm. Năm nay, Elase ba mươi tuổi, thế nhưng đã trải qua những chuyện mà ai cũng không nghĩ nổi.

" Lúc sáng có thấy chồng em." Elase bỗng nhiên nói.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, " Chị biết anh ấy?" Tuy là hỏi nhưng câu trả lời cô đã sớm biết.

Elase gật đầu, " Bạch Niên Vũ chính là anh em tốt của Lôi Nặc, chồng chị. Năm đó, hẳn là người kì lạ, có ngày gặp thì một bộ dạng phong lưu, cười tươi, có ngày thì lại thâm trầm, cao lãnh."

Tiêu Tiểu Diệp nghe đến đây thì cũng hiểu, cái vị phong lưu kia là Erik, còn vị kia là Bạch Niên Vũ chân chính.

" Nếu một ngày, người mà chị yêu nhất tự tay giết chị thì sao?" Cô đem luôn câu hỏi lúc này hỏi Elase.

" Đường đi của mấy người kia không nên có bụi gai cản trở." Elase thoáng sững sờ, cuối cùng chỉ nhàn nhạt trả lời.

" Chị, chị có bao giờ cảm thấy sợ một người tay dính máu không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi, thật ra câu nói của William cô vẫn có chút để tâm.

Elase cười, nhẹ nhàng nói, " Sợ chứ nhưng mà chúng ta không phải họ, sẽ không biết được máu dính trên tay kia chỉ sợ còn chẳng bằng máu mà họ đã đổ. Đi trên một con đường không có pháp luật thì cũng phải chấp nhận việc chết mà không được pháp luật làm rõ."

" Năm xưa chị làm cảnh sát sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi vui nhưng câu trả lời thì lại khiến cô giật mình.

" Ừ."

Elase nhìn biểu tình của cô, cười khẽ, " Để chị kể cho em nghe một câu chuyện."

"Có một con hồ ly, vô tình sa vào vườn hoa hồng đỏ, cho dù bị gai hoa đâm cho chảy máu nhưng vẫn kiên trì đi tới tận đóa hoa hồng đỏ đẹp nhất, chỉ tiếc khi đến nơi, con hồ ly đó chỉ kịp nhìn một cái rồi hơi thở yếu dần. Ngày hôm sau, người làm vườn đi tới, bên cạnh hoa hồng đó, có một con hồ ly cuộn tròn dính máu."

Tiêu Tiểu Diệp đã phần nào hiểu hết câu chuyện.

" Kelly, những người của thế giới ngầm chính là như vậy, bọn họ có thể đạp máu của kẻ thù mà sống nhưng cũng sẽ dùng máu của mình để cứu người mình yêu, hi hữu lắm thì mới có kẻ tự tay giết người yêu, đấy chính là vì thế giới của bọn họ đã trở thành một mảng đen tối, không ánh sáng nào có thể chiếu rọi." Giọng điệu của Elase như

gió xuân vậy, tuy là mát nhưng ẩn sâu trong đó vẫn có chút lạnh
thấu.

Chương 109: Tin nhắn cuối cùng

Tokyo về đêm cũng thật rực rỡ nhưng trong lòng của người kia thì lại không mấy cảm thán.

Một thân đồ âu phục màu đen nhìn cảnh sắc ngoài kia, vẫn chỉ là chút phồn hoa ảo ảnh của một thành phố.

Bạch Niên Vũ nhìn thần thờ một hồi rồi quay người lại, bước ra khỏi phòng, đi vào thang máy.

Cho tới khi tiếng thang máy kêu ám chỉ đến tầng thì anh mới hồi hồn.

Thần Tự đã đứng sẵn ở đấy đợi anh, " Thiếu gia, Tĩnh gia đã rút khỏi cuộc chiến rồi."

Bạch Niên Vũ gật đầu, từ giờ, anh sẽ không phải lo lắng gì cho cô nữa.

Trước mặt anh, một thân hình ổng ẹo bỗng nhiên xuất hiện, đôi mắt màu hổ phách kiêu ngạo nhìn cô ta, cho dù đó là một mỹ nhân thì anh cũng không hề có cảm xúc. Cô ta đứng sát lại gần anh, bàn tay trắng nõn sơn móng tay đỏ luồn qua cánh tay anh, kéo cô ta và anh lại gần nhau.

" Bạch tổng, người ta đợi hơi lâu rồi đấy!" Tiếng nói dịu dàng như nước vồn bên tai.

Bạch Niên Vũ chẳng nói gì, tiếp tục đi ra khỏi cửa khách sạn. Nơi mà

bọn họ sắp đến chính là sàn đấu giá.

Vừa tới nơi, cánh nhà báo đã nhanh tay nhanh mắt chụp ảnh.

Bạch Niên Vũ một thân cao ngạo, bên cạnh anh là một cô gái mặc sườn xám màu đỏ thêu mẫu đơn tôn lên làn da trắng nõn, khuôn mặt yêu nghiệt hơi hồng nẹp bên cánh tay của anh.

Thực ra, tin li hôn của anh đã được thả cửa, giờ ai cũng biết được cả. Việc một nữ nhân khiêu gợi đi bên cạnh anh đã không còn phải cố kị.

Khi vào trong chỗ đấu giá, ánh mắt của mọi người vẫn đổ dồn vào tâm điểm này.

" Bạch Niên Vũ!" Một thanh âm lạnh lùng tiến gần chỗ anh.

Cung Ân Thần mặt mày bốc hỏa đang hùng hổ kéo Thẩm Hạ Thiên đi tới chỗ anh.

Thẩm Hạ Thiên khuôn mặt bất đắc dĩ, chỉ cười nhạt.

" A Vũ, là bạn của anh ư?" Mỹ nhân bên cạnh ngẩng đầu, giọng điệu ái muội.

Cung Ân Thần nghe được, càng tức giận, " A Vũ? Tên chết tiệt, bà đây không xử chết anh, bà đây không mang họ Cung."

Thẩm Hạ Thiên giữ tay Cung Ân Thần, bên miệng không ngừng nhắc nhở, " Bà xã, Tiểu Há Cảo...."

Cung Ân Thần nghe xong thì bình tĩnh lại.

Một đường đi tới bên cạnh mỹ nhân kia, Cung Ân Thần cười lạnh nhướn mày, " Không ngờ đấy, đôi giày rách mà bạn tôi đi không vừa vút đi thế nhưng lại vừa khéo chân cô."

Mỹ nhân kia định buông lời nhưng bắt gặp ánh mắt sắc lạnh cảnh cáo của Bạch Niên Vũ thì im lặng, ôm cục tức vào bụng mà nén.

" Thấm phu nhân, chuyện của chúng tôi không cần cô bận tâm." Bạch Niên Vũ ôn nhã nói.

" Con mẹ nó, biết thế năm xưa tôi cho anh đi làm tiểu tam của chồng tôi còn hơn bây giờ làm ngựa giống." Cung Ân Thần nói xong thì đến cả Thấm Hạ Thiên cũng ngạc nhiên.

" Xin lỗi, xin lỗi!" Thấm Hạ Thiên cầm tay Cung Ân Thần rời đi.

Bạch Niên Vũ không nói gì, đúng lúc đó cũng có thông báo đến giờ đấu giá nên anh đi vào trong khu vực kia luôn.

" Chú ý thân phận một chút." Bạch Niên Vũ nói với cô mỹ nhân bên cạnh mình.

Cô ta gật đầu.

Sản phẩm đấu giá được chú ý nhiều nhất chính là viên kim cương tự nhiên màu đen với giá khởi điểm là 1 triệu USD.

Bạch Niên Vũ hào phóng trả tới tận 6 triệu.

Khi nhận kim cương về thì lập tức đưa cho cô mỹ nhân bên cạnh, khoảnh khắc đó nhanh chóng lọt vào ống kính của phóng viên.

Ngày mai, tiêu đề nóng nhất đã được phát hành, " Vung tiền như rác

chỉ để đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân." Còn kèm theo hình ảnh Bạch Niên Vũ và cô mỹ nhân.

Kết thúc buổi đấu giá, cô mỹ nhân kia sau khi nhận được thêm tờ séc của anh thì tươi cười rời đi còn anh thì nhanh chóng cởi chiếc áo vest của mình vứt vào thùng rác, anh ghét mùi nước hoa lạ hoắc kia ám lên người. Bước lên xe, lấy điện thoại ra, mở vào tin nhắn lưu trữ rồi gửi đi một tin nhắn. Gửi xong, thần sắc u tối lại.

" Thiếu gia, tất cả đều đã được an bài." Thần Tự lái xe, nghiêm túc nói.

" Ừ." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Đoàng....

Cửa đột nhiên bị bắn vỡ, mảnh thủy tinh bay toán loạn.

Bạch Niên Vũ biết sẵn trước, chỉ im lặng mỉm cười nhạt.

Bùm....

— — — —

Lúc Tiêu Tiểu Diệp đọc được bài báo chính là lúc cô đang nghe điện thoại của Cung Ân Thần.

Cô cũng chẳng nhớ rõ được cảm xúc của mình lúc đó như thế nào, hình như là cảm giác trái tim đang bị ai đó cào cấu điên cuồng. Cô rất muốn gọi cho anh nhưng nhớ tới lời nhắn kia thì dừng lại, không gọi.

Cuối cùng, cô đành gọi cho một người khác.

" Diệt tử, chuyện đó là thật." Một câu trả lời khiến cô giật mình, nguyên lai là thật.

Ngày đó cô không khóc, không khóc một chút nào, từ đầu đến cuối chỉ là một nụ cười nhếch mép giấu cợt.

Cô không hiểu được người đàn ông đó, không hiểu một chút gì về hắn cả. Ngày hôm qua hắn còn buông lời mật ngọt với cô thế nhưng ngày hôm sau đã ném thẳng cho cô một tờ báo chiếu cáo tình nhân. Rốt cuộc thì Bạch Niên Vũ là người như thế nào, chỉ anh ta mới hiểu còn đối với cô, hắn chỉ là một kẻ đa tình.

Điện thoại cô bỗng rung lên, gửi tới một tin nhắn, nhìn dòng chữ trên đó, nước mắt rơi lã chã.

Sau đó, cô lấy hết can đảm gọi vào số máy kia nhưng chỉ đổi lại là những lời nói lạnh băng của tổng đài.

Số điện thoại của cô đã vào danh sách đen.

Và người đàn ông đó đã không còn xuất hiện nữa.

" Mười một giờ đêm hôm qua tại Tokyo đã xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng, ba người chết. Hiện tại cảnh sát đang cố gắng điều tra danh tính của nạn nhân."

— — — —

Năm tháng sau....

Sân bay náo nhiệt đông người qua lại, giữa cái náo nhiệt ấy, một cô gái an tĩnh đi ra, bên cạnh cô là hàng vệ sĩ theo bảo vệ, mọi người còn tưởng đó là một người nổi tiếng nào, nhưng dưới sự bảo hộ chặt

chẽ, không thấy được mặt của người kia.

Tiêu Tiểu Diệp một đường đi dài từ sân bay tới thẳng bệnh viện. Trên tay cô là một bó hoa oải hương tím nhạt. Cô đi tới phòng bệnh cách li riêng hạng sang, mặc đồ bảo hộ rồi đi vào phòng. Cô gãi trên giường sắc mặt nhợt nhạt, không hề có tóc, xung quanh là thiết bị y tế.

Tiêu Tiểu Diệp đặt bó hoa xuống cạnh bàn.

" Tiểu Khê, mong chóng khoẻ lại."

Khi cô rời đi, đúng lúc đó gặp ngay Bạch phu nhân.

Bà ấy nhìn cô, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu chào bà, lúc định rời đi thì bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nhẹ của bà ấy, " Tiểu Diệp, là Bạch gia ta có lỗi với con."

Cô dừng bước chân lại, quay người, mỉm cười, " Trên đời này, người có lỗi với con chỉ có một."

Nói xong cô cúi đầu chào rồi rời đi.

Trên đời này, chỉ có duy nhất một người nợ cô.

Là cái người đã bắt âm vô tích kia...

****

Tuệ Anh: Tôi xin đính chính lại, mặc dù má Tuệ Anh rất lười biếng thích làm tụt cảm xúc người đọc và dẫn dắt nhân vật chính nhưng xin thề với ông trời rằng tôi luôn tặng cát-xê cao cho các anh chị diễn

viên chính, cho nên đừng lo lắng, đây là truyện HE. Và đặc biệt, nếu các bạn nghĩ đây là khúc ngược thì nhầm to rồi, bi kịch chuẩn bị xuất hiện. Và trên cả đặc biệt là anh Vũ chưa có bị tôi dẫn mặt gì hết trơn. Và đặc biệt trên cả đặc biệt, anh Vũ chuẩn bị chết. Còn nữa, cô mỹ nhân kia đừng có để ý nhé, đó chỉ là nhân vật quần chúng thôi. Tung bông!!!!

Chương 110: Rốt cuộc anh ở đâu ?

Phút giây em yếu đuối nhất, xin anh hãy ở bên em, không cần ngay trước mặt, chỉ cần anh lặng lẽ ở phía sau, để em biết được một điều rằng anh chưa từng rời xa em....

— — —

Tháng tám lá vàng rơi trên con phố nhỏ. Tiêu Tiểu Diệp lái xe ra ngoại thành, cô dự định sẽ mua một căn nhà ở đó.

Nhân viên môi giới thấy cô, nhanh chóng đi tới, đưa cho cô tư liệu về các khu nhà ở gần đó.

Tiêu Tiểu Diệp đọc đến một chỗ thì dừng lại.

" Ở chỗ này có rừng tử đằng sao?" Cô hỏi.

Nhân viên kia gật đầu, " Đúng vậy, nhưng mà sáu tháng trước đã có người mua rừng tử đằng ấy rồi, nghe nói anh ta mua để chuẩn bị cho hôn lễ của mình. Nếu cô chọn căn nhà ở gần đó thì rất tuyệt, tuy nhiên giá cả không rẻ."

Tiêu Tiểu Diệp cười nhẹ, " Anh nhìn xem, tôi lái siêu xe đấy." Cô nói xong thì chỉ về chiếc Jaguar màu trắng của mình.

Anh nhân viên gật đầu, ngại ngùng.

Bọn họ di chuyển tới chỗ mà cô vừa chọn kia. Căn nhà này rất vừa

lòng cô, cực kì, không khí thoáng đãng, có khu dân cư ở, an ninh tốt. Đặc biệt là nó gần chỗ tử đằng.

Cô kí hợp đồng lấy căn nhà này, chuyển một khoản tiền tới công ti môi giới.

Từ giờ, đây là nhà của cô.

Cô đứng trước cửa nhìn rừng tử đằng chỉ cách nhà 30m.

Không biết ma xui quỷ khiến gì, mà đôi chân cô tự động đi tới đó.

Tử đằng chưa có hoa, vẫn chỉ là hàng cây trơ trụi. Cô đi theo lối vào, lúc đi vào còn để ý tới một con Phantom đỗ ở trước, chắc là của chủ nơi này.

Đi tới giữa rừng, bỗng nhiên phía trước xuất hiện một thân ảnh mặc đồ màu đen. Bộ âu phục tôn lên dáng vẻ cao lớn khoẻ khoắn của người mặc, nhưng bóng lưng kia có chút cô độc.

Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc, trực giác nói cho cô biết, đó chính là kẻ kia. Cô đứng sững ở đó, không tiến lại gần. Cổ họng bắt đầu có chút khàn.

"Bạch..." Chưa kịp thốt nên lời thì người trước mắt đã quay lại.

Vẻ tiếu nuối hiện lên trong đáy mắt cô, người này, không phải là anh. Khuôn mặt này không phải. Người này ngoại trừ có đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng giống anh ra thì các đường nét trên khuôn mặt không có một chút giống. Tại sao, khí chất quen thuộc như vậy thế nhưng lại chẳng phải là anh...

"Tiểu thư, cô cũng thích tử đằng ư?" Anh ta nhìn cô, cười nhẹ rồi

hỏi.

Giọng nói này, cũng không phải.

" Tôi thích tử đằng." Nhưng Tiêu Tiểu Diệp vẫn trả lời.

Anh ta tiến từng bước tới gần cô, " Người mà tôi yêu cũng rất thích nó. Tôi đã mua mảnh đất này để tổ chức một hôn lễ lãng mạn cho cô ấy."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu cười nhạt, " Thế ư? Người đàn ông mà tôi yêu hình như cũng thích tử đằng, trên người anh ấy thường có mùi hoa nhàn nhạt."

Người đàn ông kia ngạc nhiên, anh ta giơ tay lên, đưa tới gần chỗ mũi cô, " Mùi này ư?"

Tiêu Tiểu Diệp hơi khó chịu với hành động đột ngột của anh ta nhưng khi ngửi thấy mùi tử đằng nhẹ thơm kia thì thần sắc tối lại. Đúng, là cái mùi hương này...

Cô gật đầu.

Anh ta bỏ tay xuống, " Tôi thích tử đằng là vì vợ tôi thích nó."

Tiêu Tiểu Diệp cười, có lẽ cái tên kia cũng sẽ trả lời giống người đàn ông này.

" Cô kết hôn rồi sao?" Anh ta nhìn chăm chú vào ngón tay áp út đeo nhẫn của cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn xuống tay mình, " Đã từng thôi. Chiếc nhẫn này tôi không thể nào tháo nó ra được nên đành phải đeo nó." Xin thề,

đây là sự thật, cô đã từng thử tháo nhẫn ra nhưng không thể.

"Ồ. Tôi cũng tặng cho vợ mình một chiếc nhẫn như vậy, đó là một lời nguyện, cho dù sau này chúng tôi có li hôn thì ngón áp út của cô ấy vẫn phải gắn liền với chiếc nhẫn cưới của tôi." Anh ta nói, hình như khi nhắc đến vợ, thanh âm đều không nhịn được mà ôn nhu hơn hẳn.

"À." Tên kia chắc là không đoán được cỡ tay của cô nên mua cái nhỏ không vừa mới khiến cô không tháo được nhẫn, sẽ không có chuyện sâu sắc như vị trước mặt này đâu.

"Tử đảng, tình yêu bất diệt. Tôi yêu em, đời đời không đổi." Người kia bỗng nhiên thở dài rồi nói ra một câu.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì có chút nhức nhối trong lòng. Cô không thể ở lại nơi này thêm phút nào nữa, có chút đau đớn đang từng chút xâm nhập vào trái tim cô.

"Xin lỗi, tôi phải đi trước, nếu có duyên, ắt sẽ gặp lại." Nói xong thì quay người ngoảnh mặt đi, bàn tay đưa lên gạt nước mắt.

Cho tới khi thân hình cô rời khỏi tầm mắt, người đàn ông phía sau mới hạ nụ cười xuống. Đôi mắt hồ phách lay động ẩn chứa một chút khổ tâm.

Diệp, anh ở đây.

Diệp, thực xin lỗi.

Diệp, rất nhớ, rất nhớ em.

— — —

Đêm sao trời chuyển tối, trong căn phòng, Tiêu Tiểu Diệp vẫn theo thói quen gọi tới một số điện thoại. Cô đã thay số mới nhưng vẫn chẳng thể liên lạc được. Mỗi lần gọi tới đều là thông báo của tổng đài rằng số điện thoại gọi tới không khả dụng.

Nhưng lần này, đột nhiên khác, thế nhưng bên kia đổ chuông, chỉ tiếc là không ai bắt máy, sau đó là tin nhắn thoại.

Tiêu Tiểu Diệp trút bỏ kiêu ngạo, thanh âm nức nở.

" Bạch Niên Vũ, rốt cuộc anh ở đâu? Năm tháng nay, anh đi nơi nào? Tại sao không gọi điện tới cho em dù chỉ một lần? Thông báo với em một tin rằng anh ổn khó vậy sao? Phút giây em yếu đuối nhất, xin anh hãy ở bên em, không cần ngay trước mặt, chỉ cần anh lảng lảng ở phía sau, để em biết được một điều rằng anh chưa từng rời xa em. Vũ, em nhớ anh. Vũ, anh về đây đi, không cần giải thích chuyện tình nhân gì cả, em tin anh."

Tin nhắn thoại chấm dứt, Tiêu Tiểu Diệp bó gối lại ngồi khóc.

Tại sao, em đã vứt bỏ đi kiêu ngạo của mình rồi mà anh vẫn chẳng thể quay lại bên em cơ chứ? Lần này, em đã chủ động gọi cho anh, sao vẫn không bắt máy.

***

" Thông báo với em một tin rằng anh ổn khó vậy sao?"

" Anh chưa từng rời xa."

"Vũ, em nhớ anh."

"Vũ, anh về đây đi, không cần giải thích chuyện tình nhân gì cả, em tin anh."

Điện thoại vang lên tin nhắn thoại nức nở của ai đó.

Người đàn ông đó đứng quay người về phía cửa sổ, lẳng lặng nghe.

Những câu nói của cô, cứ nát vào trái tim anh, rất muốn, rất muốn tới ôm cô vào lòng, nói xin lỗi cô nhưng lại không thể.

Lần này, anh xin từ bỏ hoàn toàn.

Cốc...cốc...

"Niên Vũ, là mẹ." Ngoài cửa là thanh âm nhẹ nhàng của Tôn Lệ.

Bạch Niên Vũ mở cửa, Tôn Lệ đang đứng trước cửa, trên tay là li nước ấm.

Bà bước vào, đặt xuống bàn.

"Có chuyện gì không mẹ?" Anh hỏi.

Tôn Lệ gật đầu, "Có chuyện."

Bạch Niên Vũ kéo chiếc ghế nơi bàn trà ra cho bà, còn mình thì đi tới ghế đối diện.

"Sáng nay mẹ gặp Tiểu Diệp, con bé dạo này sắc mặt không tốt." Bà nhẹ nói.

Bạch Niên Vũ cũng thừa nhận, cô gầy đi, tinh thần kém hơn nhiều.

" Con, có thể tới gặp nó một lần được không? Con bé dường như rất nhớ con." Ánh mắt bà nhìn về phía anh, như muốn tìm ra một tia dao động nhưng lại chẳng thấy gì.

Bạch Niên Vũ thở dài, " Mẹ, con đã gặp cô ấy rồi."

" Con nghĩ con gặp một lần thì xong ư?" Tôn Lệ chất vấn.

Anh cúi đầu không nói.

" Niên Vũ, con có biết tại sao thượng đế lấy đi một cái xương sườn của đàn ông giấu đi mà lại không đánh dấu tên của người đó không?"

Bạch Niên Vũ trầm ngâm.

" Là để giữa hàng vạn người người phụ nữ, cho dù không biết đâu là của mình nhưng anh ta vẫn có thể dựa vào máu thịt của mình để nhận ra được chiếc xương sườn còn thiếu." Tôn Lệ nói. " Một đời người ngắn như vậy, tìm đúng người thì hạnh phúc, sai người, bất hạnh. Nếu đã tìm được thì phải hết sức bảo vệ tình yêu ấy bởi có thể cô ấy cũng là xương sườn của người khác."

Nói xong, bà đứng dậy, đi ra khỏi phòng, để lại Bạch Niên Vũ trầm mặc ngồi đó.

"Vũ, mẹ không muốn con giống như ba con, buông bỏ tình yêu của mình để rồi hối hận, dằn vặt cả đời." Trước khi rời đi, bà vẫn không quên lưu lại một lời.

— — —

Tuệ Anh: má rất tốt phải không? Moazzzzzz

Chương 111: Rời xa khỏi anh đi

Thất tịch, ngày lễ tình nhân, nơi nào cũng tràn ngập tình yêu. Nhưng giữa phố đông ấy, vẫn có những mảnh tình dang dở.

Cung Ân Thần ôm một bụng bầu lớn cùng Tiêu Tiểu Diệp đi dạo phố.

"Ngày này mà Thẩm Hạ Thiên vẫn cho cậu đi ra ngoài sao?" Tiêu Tiểu Diệp đi bên cạnh Cung Ân Thần, hỏi.

Cung Ân Thần gật đầu, "Đời này, tình nhân của tôi chỉ có mỗi cậu."

Tiêu Tiểu Diệp cười.

"Hắn vẫn chưa về sao?" Cung Ân Thần hỏi.

Nụ cười trên môi tắt ngấm, Tiêu Tiểu Diệp thở dài, "Người đó cứ như là đã bốc hơi không còn trên cuộc đời này nữa, cho dù tôi có khẩn thiết gọi anh ta về thì cũng chẳng thấy một góc áo."

Cung Ân Thần khoác vai cô, "Thôi nào, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi."

Tiêu Tiểu Diệp cười, nhưng cô nào biết, nụ cười đó có bao nhiêu phần gượng gạo.

"Chị gái, có người tặng cái này cho chị." Bỗng nhiên một cô bé nhỏ chạy đến níu lấy tay cô, đặt lên tay cô một bó hoa hồng đỏ.

Tiêu Tiểu Diệp ngỡ ngàng nhận lấy bó hoa.

" Chị gái, anh ấy muốn gửi tới chị một lời nhắn rằng: 98 chỉ thiếu 1." Cô bé kia cười khúc khích rồi chạy đi.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn chẳng hiểu gì.

Là ai tặng cô hoa...

Là anh sao?

Cung Ân Thần nhìn một màn này không nói gì, bàn tay đặt lên vai của cô.

" Tiểu Diệp!"

Cô cười nhẹ, " Không có gì!"

Bó hoa hồng trên tay thế nhưng vừa vặn chỉ có 98 bông. Cô nhìn nó, trong lòng bồn loạn, rốt cuộc thì là ai...

Hai người đi vào một quán ăn Pháp ở trên tầng thượng của khu vui chơi. Trong lúc Cung Ân Thần đi vệ sinh thì cô nghe thấy một đoạn đối thoại.

" Lần trước Bạch Niên Vũ dàn dựng vụ nổ xe giết chết tình nhân của anh ta quả thực rất ác độc, lúc trước cứ ngỡ cái xe kia nổ thì anh ta chết, ai ngờ mẹ nó, giết nhầm người..." Đột nhiên có hai người ngồi ở phía sau cô nói chuyện, mà nội dung lại liên quan tới kẻ kia.

Tiêu Tiểu Diệp sắc mặt căng thẳng, bọn họ là đang nói chuyện gì vậy?

" Năm tháng nay, Trung Đông bạo loạn chẳng phải là nhờ một tay

bọn họ gây ra sao? Cái tên Hứa Luật Khôi kia đã làm cho khói đạn mờ mịt, đến nỗi chính phủ phải tự tới trước mặt anh ta đàm phán xin nhẹ tay, ai ngờ được chỉ đổi lại một câu, " Cút".

" Bạch Niên Vũ hẳn đã nắm được nửa châu Âu rồi, cứ chờ xem, bên bọn hoàng tộc sẽ như thế nào?"

" Chấn gia thì thu được một đồng lợi nhuận nhờ việc dọn sạch mấy cái bang phái châu Âu."

" Ba gia tộc hắc đạo này hành động quá mức khủng khiếp." Một người đàn ông cảm thán.

Tiêu Tiểu Diệp móng tay đâm vào da thịt tứa máu, vẻ mặt không bình tĩnh nổi, môi dưới bị cô cắn mạnh.

" Chỉ là không hiểu tại sao Tĩnh gia lại rút khỏi cuộc chiến này, nếu gia tộc bọn họ ở lại, chắc chắn sẽ còn bá chiếm mạnh hơn."

" Tối nay, ở khu kia, Bạch gia sẽ tới đó, đấy chính là cứ điểm cuối cùng chưa thuần phục."

Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, đi ra phía sau bàn của mình, nhìn hai người đàn ông kia, thanh âm không nhịn được mà lạnh đi. " Các anh nói nơi đó là ở đâu?"

Hai người kia ngớ ngàng nhìn cô, " Vị Tiểu thư này..."

" Nói, chỗ mà Bạch gia tới ở đâu?" Cô gằn giọng.

Một hồi lâu, dường như họ đã nhận ra cô, vẻ mặt khiếp sợ căng thẳng, ở thế giới ngầm giờ ai mà chả biết được Bạch Niên Vũ đã từng chiếu cáo về vị phu nhân này, nếu mà bọn họ có sơ suất gì thì

chết.

" Ở khu phố Quilm, chỗ đó chính là cứ điểm cuối cùng."

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong đúng lúc gặp Cung Ân Thần, bà bầu bụng to kia chỉ nhếch mép cười với cô, " Đi đi."

Cô cười nhẹ, cầm lấy chìa khoá xe rồi lao một mạch tới thang máy, con mẹ nó, lâu vãi.

Khi cô lấy được xe ra khỏi tầng hầm thì đã dùng tốc độ đỉnh cao để chạy, từ phía nam thành phố X một mạch chạy tới phía tây.

Ông trời quả nhiên giúp cô mà, lúc cô đi giữa đường, bắt gặp ngay con Rolls-royce quen thuộc đang đi ngược chiều với xe cô.

May mà đêm nay ít xe cô nên cô quay ngược xe rất thuận lợi. Lốp xe ma sát để lại một đường dài.

Cô phóng đuổi theo con xe kia.

" Thiếu gia, có xe bám đuôi chúng ta!" Thần Tụ đang lái xe thì bỗng nhiên nhận ra có một con Jaguar trắng vừa lướt qua xe anh thì đã quay đầu lại, bám theo xe.

Nhưng mà con xe này, thật sự rất quen.

Bạch Niên Vũ quay đầu lại, ánh mắt tối đi.

" Dừng tốc độ nhanh nhất chạy đi." Anh nói.

" Vâng." Thần Tụ gạt đầu, tốc độ xe đi vượt lên một mạch.

Tiêu Tiểu Diệp cười nhẹ, lần này, anh đừng hòng bỏ rơi tôi được.

Nói rồi cô dẫm mạnh chân ga, trên đường vang lên tiếng "két két", vượt qua trước con Rolls-royce kia một đoạn rồi dừng lại, chặn lối đi.

Thần Tụ kinh hãi nhìn chiếc xe trắng kia lao vượt qua mình rồi phanh một cái thật lớn phía trước, chặn ngang đường đi.

May mà anh phản ứng nhanh, dẫm phanh kịp thời, đầu xe chỉ cách chiếc xe trắng một khoảng nhỏ. Cửa ở ghế lái của xe Jaguar đã bị chặn lại, không thể mở được.

Vệt đen do phanh gấp in trên đường, có mùi khói nhẹ khó chịu tản ra.

Tiêu Tiểu Diệp thấy chiếc xe kia đã dừng lại, thở dài một cái, cởi dây an toàn rồi chồm qua ghế bên cạnh mở cửa đi xuống.

Thần Tụ nhìn thân ảnh trước mặt, chả trách sao quen vậy...

Anh ái ngại nhìn vị ngồi đằng sau, chỉ thấy một mảng đen kịt như mây đen.

" Thiếu gia, là phu nhân!"

Bạch Niên Vũ nhướng mày, thở dài, mở cửa xe, thân hình cao lớn đứng đối diện với cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt mình, hai mắt ửng đỏ lên.

" Cuối cùng cũng tìm được rồi." Thanh âm cô có chút nghẹn, giọng khàn khàn, nước mắt chậm rãi chảy xuống lăn trên gò má.

Người kia nhú mày nhìn cô, tay đặt lên gò má cô, gạt đi giọt lệ.

" Cho anh năm giây nói ra lí do biến mất." Cô gạt tay anh ra, khuôn mặt biến đổi khiến anh cứ ngỡ rằng giọt nước mắt vừa rơi trên khuôn mặt cô không tồn tại.

" Một...Hai...Ba...Bốn..." Một hơi dài cô đếm, đôi mắt vẫn đối với đôi mắt hổ phách kia, giọng nói lạnh dần.

" Năm..."

" Tiêu Tiểu Diệp, rời xa khỏi anh đi."

Khi cô vừa nói xong thì người trước mặt đã mở miệng, không phải là lời nói dịu dàng quen thuộc mà lại là lời từ biệt.

" Cho anh một cơ hội giải thích lại." Cô xem như mình không nghe thấy điều vừa rồi, vẫn cười nhạt.

" Tiêu Tiểu Diệp, rời xa khỏi tôi đi được không?" Vẫn là lời nói đó.

Tiêu Tiểu Diệp ngẩng mặt lên trời, ngăn cho giọt lệ đau lòng chảy xuống, nụ cười bên môi méo xệch. Cô đưa tay lên mặt mình, che lại, cúi đầu xuống.

Dùng tất cả những lời mà cô biết nhất để đáp trả anh.

" Bạch Niên Vũ, con mẹ nó, anh đã từ bỏ cơ hội cuối cùng mà tôi dành cho anh. Từ giờ trở đi, tôi đáp ứng anh, rời xa anh. Tôi từng nói rằng, chỉ cần anh phụ tôi thì nhất định tôi sẽ tự tìm một hạnh phúc mới, bây giờ tôi nên thực hiện lời nói đó rồi."

Cô nhìn anh, muốn xem trên mặt anh có biểu hiện gì khác không

nhưng mà lại phải thất vọng.

Ngay cả một tia dao động cũng chẳng có.

Người kia đang định nói gì thêm thì đã bị cô chặn lại.

" Bạch Niên Vũ, anh để tôi đợi anh ở Mỹ suốt năm tháng, đó là giới hạn kiên nhẫn cuối cùng của tôi. Hôm nay, xem như mọi chuyện đều sáng tỏ. Nhân ngày lễ tình nhân, tôi xin tuyên bố với anh một điều, từ giờ trở đi, Tiêu Tiểu Diệp tôi sẽ không còn dính dáng tới anh nữa."

Nói xong thì lạnh lùng quay phắt người đi, không lưu lại cho Bạch Niên Vũ một chút gì.

Nhưng bước chân bỗng nhiên dừng lại, cô muốn xác định một chuyện, " Bạch Niên Vũ, 98 bông hoa hồng có phải anh tặng không?"

" Không phải." Câu trả lời chắc nịch.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì nữa.

Thần Tụ đã lùi xe lại nên cô không cần vất vả trèo từ ghế này sang ghế khác. Cô mở cửa, ấn nút khởi động rồi một đường lao đi.

Bạch Niên Vũ vẫn đứng ở chỗ đó, nhìn theo ánh đèn đỏ của xe. Mở cửa, đi vào.

" Thiếu gia, phu nhân đi như vậy có an toàn không ạ?" Thần Tụ lo lắng hỏi.

" Yên tâm, cô ấy không ngu ngốc tự tử vì tình đâu." Bạch Niên Vũ nói.

Xe khởi động rồi đi, con đường trở nên vắng vẻ như cũ.

Chương 112

Tiêu Tiểu Diệp không biết mình đã lái xe đi tới nơi nào, đến khi xe hết xăng dừng thẳng ngay giữa đường thì mới để ý. Cô kéo gương chiếu hậu xuống, bộ dạng hai mắt sưng phồng lên vì khóc, môi cắn cho bật máu này thật dọa người. Cô ôm mặt khóc nức nở. Ngoài trời, mưa rơi nặng hạt, rồi tạnh dần.

Một lúc sau, bỗng đứng bên cửa kính xe bị gõ vài cái, cô ngược mắt lên nhìn, một người quen đến xa lạ.

Là người đàn ông ở vườn tử đằng.

Cô hạ cửa kính xe xuống, giọng nói khản đặc, " Là anh ư?"

Đôi mắt hổ phách loang loáng ý cười nhẹ, " Trùng hợp thật, lại là cô."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn chằm chằm đôi mắt kia, trong đầu bỗng nhiên hiện lên tia sắc lạnh của người đó. Nước mắt không nhịn được mà rơi.

Người ngoài kia giật mình, " Ồi, tôi đã làm gì cô đâu mà lại khóc."

Cô thất thố, quệt nước mắt, cười rất khó coi.

" Xe cô dừng giữ đường đã lâu, tôi tình cờ đi qua, xem có phải đã xảy ra chuyện gì không, ai ngờ lại gặp cô." Anh ta nói.

Tiêu Tiểu Diệp mở cửa xe, bước ra ngoài, nhìn anh ta, cô cứ cảm thấy người đàn ông này cùng với tên chết tiệt kia thật sự rất giống

nhưng bề ngoài và giọng nói của anh ta lại khiến cô phủ nhận.

" Xe tôi hết xăng." Cô nói, ánh mắt di chuyển tới con Phantom của anh ta.

" À, có muốn đi nhờ một đoạn không?" Anh ta cười hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì, bên tai cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng sóng biển.

" Ở đây gần biển sao?" Cô hỏi.

Người đàn ông kia gật đầu, rồi nhìn đồng hồ, " Tôi từng nghe nói rằng bình minh trên biển rất đẹp, cô có muốn ngắm không?"

Tiêu Tiểu Diệp cũng xem đồng hồ, bây giờ mới hai giờ sáng, phải chờ tận hai tiếng rưỡi nữa mới ngắm được, nhưng cô cũng muốn được ngắm cảnh mặt trời mọc.

" Được."

Hai người sóng vai nhau, một cao to anh tuấn, một thân ảnh thon thả đi trên đường trơn láng nước mưa hướng ra biển.

Bỗng nhiên anh ta cởi áo khoác mỏng trên người mình choàng lên người cô. Mùi tử đằng nhạt lân lân khứu giác, thoang thoảng mùi thuốc lá bạc hà hoà cùng.

" Anh đi đêm với một người khác giới thế này mà vợ anh không nói gì sao?" Cô quay sang nhìn sườn mặt góc cạnh của anh ta, hơi ngáy người rồi hỏi.

Anh ta cúi xuống nhìn cô, đối mắt, " Cô ấy không giận. Hai chúng tôi

tin tưởng nhau nên an tâm về bản thân."

Căn bản là đi với vợ thì ghen cái gì...

Tiêu Tiểu Diệp dờ mắt, hướng về phía biển, vợ chồng hai người này an tâm về nhau như vậy thế nhưng tại sao anh và cô dẫu tin nhau nhiều như thế mà vẫn xa nhau.

Ngồi thẳng xuống cát lạnh ẩm ướt, cô nhìn mảng đen u tối trước mặt mình. Người bên cạnh cũng ngồi bên cạnh cô.

" Tôi chưa biết tên anh, anh tên gì vậy?" Cô hỏi.

" Tôn Vũ." Người bên kia lưỡng lự một hồi rồi mới nói.

Vũ ư? Thế gian này thật lắm người...

" Tôi là Tiêu Tiểu Diệp." Cô nói.

" Tôi biết rồi." Người bên kia nói.

Anh ta bỗng nhiên lấy ra một bao thuốc lá bạc hà, đưa cho cô.

" Muốn không?"

Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

Anh ta rút ra một điếu, nói tiếng xin lỗi rồi châm lửa.

Làn khói thoang thoảng mùi bạc hà thơm dịu, lượn lờ xung quanh hai người. Ánh lửa đỏ đỏ lấp loé nơi tay cầm.

" Anh biết không? Chồng cũ của tôi là một tên khốn nạn." Tiêu Tiểu

Diệp bỗng nhiên oà khóc.

Người kia nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

" Thế ư?" Hơi thở mùi bạc hà phản phất bên cạnh.

" Anh ta lúc nào cũng lấy cái cớ là bảo vệ tôi để hết lần này đến lần khác khiến tôi đau khổ. Tôi cũng thật sự chẳng hiểu tâm lí anh ta vạy vẹo như thế nào, một tháng trước mới li hôn, một tháng sau đã quấn lấy tôi rồi nói lời yêu đương, sau đó lại biến mất không tăm tích suốt năm tháng ròng." Một lời bộc bạch nói ra hết.

"Tôn Vũ" bên cạnh cười nhẹ, đúng là cái này anh có hơi quá đáng.

" Lúc nãy, tôi gặp anh ta, anh ta lại lạnh nhạt nói với tôi một câu rằng rời khỏi anh ta đi. Con mẹ bà nội, anh ta nghĩ mình là lỗ rốn vũ trụ sao?" Giọng càng ngày càng không kìm được mà tức giận.

Bên cạnh vẫn không nói gì, chỉ lặng người hút thuốc.

" Nhưng vì cái cớ gì tôi vẫn còn yêu anh ta cơ chứ? Một cái người thần kinh không rõ vậy mà sao hết lần này đến lần khác cứ khiến tôi đau lòng. Anh ta có nhiều bí mật động trời, lừa dối tôi thế mà tôi vẫn cứ im lặng yêu anh ta." Tiếng nước nở khe khẽ quặn thắt.

" Tôn Vũ" dập tắt điếu thuốc xuống cát, vòng tay lại ôm cô vào lòng, " Như thế này sẽ ổn hơn chứ?"

Tiêu Tiểu Diệp đẩy anh ta ra, kinh ngạc.

Người kia vẫn nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt hiện lên chút nhu tình.

Một khắc đó, cô đã sợ hãi, khuôn mặt trong đầu cô và người trước mặt dung hoà làm một.

Cô lắp bắp định nói gì thì sau gáy đã truyền đến một trận đau nhói, mơ màng nhắm mắt lại, cơn mê chìm đến.

Tay Bạch Niên Vũ đặt sau gáy cô kéo cô tựa vào lồng ngực anh, cảm nhận được nhịp thở có chút hỗn loạn của cô, thở dài.

Tiếng sóng vỗ lên bờ, từng nhịp, từng nhịp như bản tấu ca đẹp đẽ.

Thời gian cứ chầm chậm trôi đi, chút ánh vàng loe loé hiện nơi phía cuối chân trời, xoa đi âm u của đêm mưa, thất tịch qua rồi, đã đến lúc Ngưu Lang tạm biệt Chức Nữ.

Từng tia sợi vàng óng ánh hiện lên trên mặt biển, mặt trời mọc sáng chói một góc trời. Từng chút, từng chút một cao lên rồi chiếu rọi cõi nhân gian.

Bạch Niên Vũ nhìn cảnh bình minh trên biển này, cười nhạt, không biết, bao lâu nữa anh mới có thể ngắm được cảnh này một lần.

Anh cúi xuống hôn lên trán của Tiêu Tiểu Diệp.

" My darling, em là mặt trời ấm áp chiếu rọi bóng đêm cô độc trong cõi tâm tưởng chừng đã lạnh lẽo của tôi."

— — — —

Tiêu Tiểu Diệp tỉnh lại, phát hiện mình đang ngồi tựa vào lồng ngực của "Tôn Vũ". Đêm qua cô vẫn còn nhớ, người này thế nhưng lại ôm cô rồi đánh cô ngất xỉu. Chút kí ức vụn vặt về dung mạo khiến cô có chút ngỡ ngàng.

" Tối qua tôi tưởng cô động tình định chồm lấy hôn tôi nên mới đánh cô ngất xỉu." Người bên kia cũng phát hiện ra cô tỉnh, nét cười nơi bờ môi nhếch lên.

Đại ca, anh đừng tự mình đa tình.

" Tiếc thật, cô không ngắm được bình minh rồi." "Tôn Vũ" bày vẻ mặt tiếc nuối.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn không nói gì, cô cứ nhìn chăm chăm vào mặt anh, cô muốn xác minh lại ảo giác hôm qua.

" Nói thật, tôi không phải là nam chính truyện ngôn tình, sẽ không có chuyện quay phim lại cảnh mặt trời mọc cho cô nên đừng chờ mong nhiều quá ở tôi." Người bên cạnh vẫn không hết chuyện.

Tiêu Tiểu Diệp ngoảnh đi chỗ khác, là cô nghĩ nhiều.

Cô nhìn về phía mặt biển nhuộm vàng kia, có chút tiếc nuối, chắc lúc đó rất đẹp.

Điện thoại reo lên, cô nghe máy.

" Chị đang ở đâu vậy?" Lâm Thiên Dương là người gọi tới.

" Biển, xe hết xăng." Cô trả lời.

" Chờ tí rồi em tới đưa chị về." Lâm Thiên Dương nói.

" Ừ." Cô lạnh nhạt trả lời.

" Bên cạnh chị có người không?" Bỗng nhiên Lâm Thiên Dương hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn người bên cạnh mình, như thế này có nên trả lời không.

" Thôi, chờ tí rồi tới đón." Lâm Thiên Dương ngừng truy vấn.

Tiêu Tiểu Diệp tắt máy, đứng dậy, phúi quần rồi quay trở lại xe mình.

"Tôn Vũ" đi phía sau cô.

Đến xe, cô hướng ánh ta nói một lần cảm ơn rồi vào xe.

" Tôn Vũ" gật đầu, cười nhẹ rồi mở cửa xe, một đường phóng đi.

Chương 113

Lâm Thiên Dương tới đưa Tiêu Tiểu Diệp về, nhìn mặt mũi sưng đỏ của cô mà lắc đầu. Cô lên xe đi về, một đường im lặng.

Tĩnh gia viên vào giờ này thì người làm đã bắt đầu tới để làm việc. Bà ngoại thì mặt không thần sắc dựa lưng trước cửa nhìn cô.

" Vẫn còn biết về ư?" Tĩnh phu nhân lạnh giọng.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì, cúi đầu.

" Hừ! Ba mươi đến bốn mươi rồi mà như ba tuổi ị vậy." Lại gắt gỏng thêm vài câu.

Lâm Thiên Dương bên cạnh thì nén cười, bà cụ này nổi tiếng là độc miệng, quả nhiên là vậy, công phu chửi càng ngày càng rợn.

Tiêu Tiểu Diệp thì nghe quen nên chỉ lẳng lặng gật đầu, thực ra bà cô độc miệng thế nhưng bà là hoàn toàn lo lắng cho cô, từ khi Tiểu Khê xảy ra chuyện rồi tứ đại gia tộc lại đang vào thời kì nước sôi lửa bỏng nên luôn luôn phải cảnh giác cao.

Lâm Thiên Dương đưa Tiêu Tiểu Diệp về, đang định rời đi thì bỗng nhiên bị cô níu tay lại, ngay lập tức đã hỏi anh ngay.

" Vì sao Tĩnh gia lại rút ra khỏi trận chiến đó hả?"

Anh nghe xong thì có chút ngạc nhiên, thực sự rất muốn trả lời nhưng thân là kẻ trọng bạn nên không hé răng.

" Lâm Thiên Dương, cậu phải nói cho tôi biết, nếu không ngày mai tôi đâm đầu vào tường tự tử." Tiêu Tiểu Diệp đe dọa, biểu cảm chân thật đến nỗi như cô sẵn sàng vậy.

" Diệp tử à, có nhiều chuyện tò mò không được." Lâm Thiên Dương cười khổ.

Tiêu Tiểu Diệp đưa tay lên nắm lấy cổ áo của anh ta kéo xuống, vẻ mặt tức giận, cô thừa biết cái tên này từ nhỏ đã yếu nên không có biết đánh đấm gì cả, nhìn thì to xác nhưng thật ra như đậu hũ vậy.

" Trả lời đi."

Lâm Thiên Dương là lần đầu tiên thấy chị họ nổi giận như thế này. Thực ra thì anh có thể giữ im lặng nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết bám anh ra bã này của cô thì đành nói thật, dù sao thì anh cũng không muốn nhìn bạn bè đi vào nguy hiểm nhưng anh lại đứng ngoài.

" Thế giới ngầm có quy định: người không phạm ta, ta không phạm người. Hiện tại trong tứ đại gia tộc, Tĩnh gia có tận hai mối liên hệ với hai gia tộc Bạch và Hứa, nếu huỷ được một người của Tĩnh gia thì phá được một chân của cả ba gia tộc. Cho nên trận chiến này, Tĩnh gia rút ra, bên kia sẽ không đụng tới gia tộc chúng ta, bảo toàn cho thế lực của tứ đại gia tộc."

Lâm Thiên Dương dừng lại nhìn cô rồi mới nói tiếp.

" Có điều, chị có lẽ biết đấy, Hứa Luật Khôi bình thường hiền lành như vậy nhưng khi xảy ra chuyện thì lại sẵn sàng khiến cho Trung Đông náo loạn, mười ba băng đảng lính đáng thuê ở Brasil đã bị cậu ta diệt sạch chỉ trong vòng ba tiếng đồng hồ. Bạch Niên Vũ là một kẻ độc ác, tàn bạo, nếu như chị xảy ra chuyện thì sẽ không biết được

chuyện gì xảy ra."

Hoá ra là vậy, chẳng trách, chẳng trách người kia lại bỏ cô rời xa hẳn. Không phải là vì hấn sợ cô xảy ra chuyện.

" Nếu như chị đã biết được rồi thì nên làm gì tiếp theo mặc kệ chị bởi vì kể từ lúc tôi kể cho chị nghe về lí do tại sao Tĩnh gia rời khỏi cuộc chiến thì cũng là lúc Tĩnh gia quay trở lại. Tôi không thể đứng nhìn mọi người rơi vào biển lửa." Lâm Thiên Dương nói xong thì quay người rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp đứng đực như tượng, một lúc sau mới phản ứng, hét lên về phía Lâm Thiên Dương.

" Đờm này có thuật dịch dung đổi giọng không?" Cô muốn chắc chắn rằng cô đúng, rằng người kia chưa từng để cô lại một mình.

Lâm Thiên Dương dừng chân lại, quay người, cười lớn, " Bà chị, thời đại nào rồi mà còn thuật dịch dung chứ, bây giờ dùng mặt nạ da người và máy biến giọng."

Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy trong lòng đang cồn lên một ngọn lửa, là thật.

Tôn Vũ... Bạch Niên Vũ...

Làm gì có chuyện trùng hợp được chứ, tất cả đều được sắp đặt.

****

" Mẹ nó, ông mất sáu mươi vạn rồi." Chấn Tường Dạ cầm mấy lá bài trên tay, bên miệng còn có một điếu thuốc lá, nhìn xấp tiền cứ ngày một hướng về phía Bạch Niên Vũ thì không nhìn được mà chửi.

Bạch Niên Vũ cầm bài trên tay, bộ dạng uể oải dựa vào ghế, cười nhạt.

" Trạch Nghệ, ra bài đi." Chấn Tường Dạ ném một con sang phía tay trái của mình.

Cái người đàn ông tên Trạch Nghệ kia rút bài ra, đánh xuống, miệng tươi cười lấy thêm vài tờ tiền của Chấn Tường Dạ bỏ về phía mình, không ngừng khiêu khích, " Để thiếu, tiền về tay tôi."

Chấn Tường Dạ sắc mặt tối đi, nam tử hán đại trượng phu, thua tiền vì bài thì nhục lắm.

Bên cạnh Bạch Niên Vũ tiếp bài của Trạch Nghệ, lặng lẽ rút tiền đưa sang cho Kinh Ba ngồi ở bên cạnh mình.

Một ván bài mà tiền quay liên tục.

Xấp tiền của Chấn Tường Dạ vơi hết, hần hần học tựa lưng vào ghế, miệng lẩm bẩm.

Bạch Niên Vũ ngồi đối diện thì trong mắt ánh lên một tia sắc lạnh.

" Trạch Nghệ này, vụ làm ăn vừa rồi với Nga là làm cho ai vậy?" Anh bỗng nhiên hỏi.

Mặt Trạch Nghệ đang đếm tiền đột nhiên cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Chấn Tường Dạ bắt đầu khôi phục bộ dạng nghiêm túc, ánh mắt như gương đêm thẳng về phía anh ta.

" Người Iran." Trạch Nghệ nuốt một hơi, nói.

"Ồ." Bạch Niên Vũ thờ ơ, châm một điếu thuốc lá nhưng không có hút, chỉ để nó cháy hờ bên tay.

Chấn Tường Dạ cười nhẹ một cái, biểu tình rất khoa trương, vỗ vai Kinh Ba, " Hôm trước, tên tiểu tử họ Hứa kia cho năm quả bom đốt cháy một vùng căn cứ của bọn khủng bố Iran đấy. Mẹ nó, kinh lắm."

Kinh Ba khiếp đảm, vội vàng quỳ xuống sàn, " Hai vị tha cho bọn em, bọn em không có định bán lô vũ khí đó cho bên kia nhưng mà, thời buổi này, kiếm tiền..."

" Câm mẹ nó đi!" Chấn Tường Dạ đá tên kia một phát rất mạnh, cả người hấn ngã về phía sau, rồi lại lồm cồm đứng dậy, quỳ quỳ.

" Mẹ nó, mày nghĩ gia dễ bị mũi lòng sao? Mấy cái thứ lí do lí trấu đó đem về cho chó nó ăn, gia đây không rảnh mà nghe." Chấn Tường Dạ rõ là đã tức giận, lời nói có chút hạ độ.

Trạch Nghệ bên cạnh thì sắc mặt đã tái như quả cà khô, ánh mắt run run nhìn sang Bạch Niên Vũ, thấy anh vẫn một bộ dạng không quan tâm nhếch mép ngồi đó đem điếu thuốc lên hút, bắt gặp ánh mắt của hắn, rất tự nhiên hướng điếu thuốc về phía anh, giọng nói cười cười, " Hút không?"

Trạch Nghệ lắc đầu.

Bạch Niên Vũ thu tay lại, điếu thuốc lại hờ hững bên môi.

" Tường Dạ này, cứ từ từ rồi xử, mấy con rắn độc rất giảo biện, muốn trị chúng thì đầu tiên phải bẻ răng, cắt lưỡi khiến cho chúng không thể phát độc rồi mới từ từ rọc da nó." Khói trắng thổi ra từ

miệng, Bạch Niên Vũ chậm rãi nói.

Chấn Tường Dạ nhìn sang, cũng rút ra một điều thuốc, trái lại không có châm lửa mà lại nhúng vào li rượu bên cạnh, đưa cho Kinh Ba, " Cậu nói đúng. Mà... lấy bật lửa châm thuốc cho tao."

Kinh Ba tay run run nhận điều thuốc, lấy bật lửa ra châm nhưng chỉ vừa mới bật một cái thì lửa tiếp cồ cháy lên tay hắn, hắn bị nhiệt độ áp nóng, vút ngay điều thuốc xuống, bàn tay lo quắp bỏ vào áo mình, vết bỏng lở loét.

Bạch Niên Vũ nhìn một màn này, ý cười trong mắt đậm hẳn, cầm lấy áo khoác bên cạnh, một đường tiêu soái đi ra.

" Chuyện tiếp theo cậu muốn tự xử hay là nhờ người?" Anh đứng dựa bên cửa, băng quơ hỏi Chấn Tường Dạ.

Chấn Tường Dạ đang lấy chiếc khăn lau tay mình, nghe anh hỏi thì ngẩng đầu lên, sau đó mới trả lời, " Gọi người đi."

Nói xong thì vút khăn xuống sàn, đi theo Bạch Niên Vũ ra khỏi phòng. Sau đó một toán người áo đen tiến vào phòng, chỉ nghe thấy âm thanh hét chói vì đau đớn rồi im bặt.

Hai người đi tới một phòng bao khác, ung dung ngồi nói chuyện phiếm, trông bộ dạng chẳng khác gì bọn thiếu gia choai choai hào phóng, hình ảnh ghê rợn lúc nãy biến mất.

" Mẹ nó, tôi thật không thể tin nổi được rốt cuộc thì trái tim cô ta làm bằng gì." Chấn Tường Dạ uống hết một chai rượu nồng độ cao, giọng bắt đầu hơi say, thốt lên mấy lời dưới đáy lòng.

Bạch Niên Vũ có uống rượu nhưng uống vừa phải, nhìn anh ta, " Bao

lâu nay giỏi quá nên bây giờ đến cả cấu tạo của quả tim cũng không nhớ nữa sao, đúng là chữ thầy trả thầy mà."

Chấn Tường Dạ lườm anh một cái, " Cậu có nghe hiểu tiếng tôi không đấy?"

Bạch Niên Vũ tỉnh bơ lắc đầu.

" Dạo này bọn cảnh sát làm cái quái gì mà lại để trộm cắp hoành hành thế không biết." Chấn Tường Dạ nói.

" Đồ lỗi thời, trộm cắp đã bao giờ hết ăn trộm đâu." Bạch Niên Vũ rất thích phá cảm xúc.

" Hừ, bây giờ lại nổi lên trò trộm tim cơ, lóng ngóng lờ ngó một hồi rồi bỗng nhiên mất mẹ trái tim." Chấn Tường Dạ nói, rất là thính.

" Thế sao cậu vẫn còn sống, dạo này quản lí nhà xác cũng oải thật, lóng ngóng lờ ngó một hồi rồi bỗng nhiên mất mẹ cái xác." Bạch Niên Vũ vẫn tiếp tục "sự nghiệp" của mình.

Hừ...

" Dạo này bệnh viện tâm thần cũng thật vô trách nhiệm, để bệnh nhân chạy loạn xạ khắp nơi." Cuộc đấu khẩu "dạo này...." không hồi kết.

" Ừ, biết tự ý thức bản thân bị mắc bệnh rất tốt, về trại đi người anh em." Bạch Niên Vũ tự nhiên khoác vai Chấn Tường Dạ.

Chấn Tường Dạ tức mặt, đẩy ra. " Xê ra, tôi sợ bị mụ vợ nhà cậu tới cào rách mặt lắm."

Bạch Niên Vũ cười cười, " Tôi cũng sợ tình yêu của cậu tới tìm tôi bảo tôi yêu cậu lắm."

Nhắc đến tình yêu thì lại bắt đầu một tràng bi tình sử hận của Đế thiếu mất tim.

Chấn Tương Dạ cười khổ, " Hai năm trước, cô ta khiến cho tôi xoay như chong chóng rồi thần nhiên xé rách tôi. Hai năm sau trở về, mẹ nó, tiếp cận tôi rồi còn bày đặt thổ lộ tình cảm rồi sao? Đâm tôi một nhát vào nơi này này."

Vừa nói, anh ta vừa kéo cái áo sơ mi vốn mặc không từ tể của mình xuống, để lộ ra vết sẹo hồng vừa kết vảy một đường nơi bả vai.

" Cậu đừng có sắc dụ tôi, tôi không có chơi mấy trò kia đâu." Bạch Niên Vũ nói, Chấn Tương Dạ nghiêng rằng.

" Con mẹ nó, gia đây mới thêm cậu."

" Ừ, có thêm cũng không cho đâu." Bạch Niên Vũ châm thêm một điếu thuốc, thần nhiên nói.

Chấn Tương Dạ kín miệng, hậm hực kéo áo lên.

" Rồi, tiếp đi, câu chuyện đang giang dở." Bạch Niên Vũ phẩy phẩy tay, ý chỉ anh ta tiếp tục kể ra nỗi lòng.

Chấn Tương Dạ mở một chai rượu mới, núp một cái rổ dài, khăn khăn, " Tôi thực muốn mở toanh cái lồng ngực của cô ta ra rồi cắt đứt cái quả tim, đưa tới cho vợ cậu để xem nó cứng rắn như nào. Tôi làm nhiều việc như vậy vì cô ta vậy mà tại sao?"

Bạch Niên Vũ nhướn mày, nhả ra một làn khói, ung dung, " Thứ

nhất, cô ta không thích cậu. Thứ hai, cô ta hận cậu. Thứ ba, cô ta không yêu cậu. Thứ tư, cậu năm đó suýt nữa thì giết cô ta. Từng đấy lí do chắc đủ rồi đúng không?"

" Đúng, ai cũng nói tôi tàn nhẫn, ác độc nhưng Bạch Niên Vũ, cậu mới là tên ác độc. Có ai bạn bè thất tình mà miệng vẫn xơi xởi châm biếm thế không?" Chấn Tường Dạ hậm hực nhìn anh.

" Cậu phải tự hào vì có một người bạn khác đẳng cấp như tôi chứ, an ủi ư, được thôi." Bạch Niên Vũ cầm chai rượu lên, đổ một mạch xuống đầu Chấn Tường Dạ.

Chấn Tường Dạ ngẩn ngơ, thế này là an ủi sao?

" Đàn bà là thuốc phiện. Một là không được đụng đến, hai là chẳng thể dứt được." Bạch Niên Vũ nói.

Chấn Tường Dạ lấy tay vuốt rượu trên mặt xuống, thở dài, " Quả nhiên là dân thất tình quanh năm có khác, kinh nghiệm xương máu đầy mình."

Bạch Niên Vũ khoé môi dật dật, " Mẹ nó, nói thêm một câu tôi cho cậu tới thẳng hồ cá nhà tôi."

" Để làm gì, định mời tôi ăn cá miễn phí ư, mời nhầm người rồi, Chấn Bách Niên mới thích ăn cá." Chấn Tường Dạ rất tỉnh.

Cuối cùng cũng có đối thủ xứng tầm tranh biện mặt dày với Bạch Niên Vũ, triệu trái tim xin gửi tặng anh, Dạ Dạ.

" Mẹ nó, cứ ở đây mà gặm nhấm nỗi cô đơn đi." Bách Niên Vũ đi ra khỏi phòng, thét lớn.

" Thế không cho tôi thăm hồ cá nữa sao?" Bên kia truyền lại tiếng hét.

Bạch Niên Vũ:....

— —

Chương 114: Bướm đêm, Anh túc

" Bạch Niên Vũ, anh mà không nhận điện thoại là tôi tự tử ngay đấy." Bạch Niên Vũ thấy điện thoại rung lên, tin nhắn được gửi tới từ Tiêu Tiểu Diệp.

Nhíu mày, cô bây giờ cũng lắm trò vậy sao?

" Trong vòng 30 phút nữa, nếu anh không đến thì em sẽ mất máu mà chết. Nếu còn quan tâm tới em thì hãy tới nhà ngay lập tức." Tin nhắn vẫn được gửi đến, lần này còn kèm theo một bức ảnh cổ tay bị rạch, sẽ chẳng là thật nếu như không để lộ ra chiếc nhẫn ở ngón áp út với đường viền thiết kế riêng mà anh đã tặng cho cô.

Bạch Niên Vũ hoảng sợ, anh chạy ngay đi lấy xe, lao thẳng ra ngoại thành, anh sợ, sợ muộn một phút thì cô sẽ gặp chuyện.

Anh dừng xe trước nhà cô, đi thẳng tới cửa, do nhà còn mới, cửa theo kiểu tây nên chỉ cần đạp một phát là văng ra. Anh vội vội vàng vàng đi vào thì cảnh tượng trước mắt khiến anh ngạc nhiên.

Cái người tưởng cắt cổ tay kia thế nhưng ung dung đứng trên bậc thềm nhìn anh, nụ cười bên môi hiện lên rục rịch, chiếc váy mà đồ rượu ôm lấy thân thể kiều diễm, li rượu trên tay lắc qua lắc lại, " Không tồi, mười bốn phút." Thanh âm có chút gợi hồn cất lên, Bạch Niên Vũ biết được một điều, con mẹ nó, anh mắc bẫy của cô.

" Tôn Vũ, à không, Bạch Niên Vũ, mặt nạ da người ấy dùng chắc thích nhỉ?" Cô đi tới gần anh, ngón tay trắng nõn mềm mại đặt lên má

anh, vuốt nhẹ.

Bạch Niên Vũ không nói gì, biết ngay mà, lộ rồi.

" Vết cắt ấy rất tinh vi phải không? Kỹ thuật hoá trang không tồi nhỉ?"
Cô nhếch môi, giọng điệu có chút trào phúng.

" Tiểu Diệp, anh đã nói với em rằng rời xa khỏi anh đi." Bạch Niên Vũ cuối cùng cũng mở miệng.

Lời nói của anh như dao găm đâm vào tim cô, Tiêu Tiểu Diệp cầm li rượu đặt lên môi, uống cạn rồi ném mạnh xuống sàn nhà, mảnh thủy tinh văng tung toé, có vài mảnh xoẹt cắt qua bắp chân trắng nõn của cô, tia máu đỏ chảy xuống.

Bạch Niên Vũ nhíu mày, kéo cô ra khỏi đồng thủy tinh.

" Bạch Niên Vũ, tôi từng nói chúng ta không quan hệ gì với nhau nữa nên mắc mớ gì anh lo cho tôi hả?" Tiêu Tiểu Diệp vùng khỏi tay anh, lạnh lùng nói.

" Im miệng." Bạch Niên Vũ quát lớn, rồi lại ôm lấy cô, bế cô lên, đặt xuống ghế sofa. Anh đi tìm hộp sơ cứu rồi cẩn thận rửa vết thương giúp cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, nước mắt chảy xuống, " Bạch Niên Vũ, có ai từng nói với anh chưa? Cách tốt nhất để khiến một người hết yêu anh chính là phải tàn nhẫn đến cùng. Anh càng quan tâm em, em càng bỏ không được."

Bạch Niên Vũ hơi ngưng lại nhưng vẫn tiếp tục giữ thái độ im lặng.

" Hôm nay là lần đánh cuộc cuối cùng của em, nếu anh ở lại, em sẽ

mãi mãi ở bên cạnh anh, không rời đi. Nếu anh vẫn một mực rời khỏi thì em nhận thua, tự mình tránh xa anh."

" Tiêu Tiểu Diệp, dừng lại đi, anh không muốn kéo em vào cuộc chiến này một chút nào." Bạch Niên Vũ nhìn cô, thở dài rồi nói.

" Vậy là anh vẫn rời đi đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Xin lỗi." Không do dự anh trả lời ngay, anh đứng dậy, đi ra phía cửa.

Bỗng nhiên eo anh có một vòng tay ôm chặt, " Vũ, xin anh đừng đẩy em ra xa khỏi anh nữa, em không muốn trở thành người yếu đuối, lúc nào cũng phải để anh bảo vệ."

Bạch Niên Vũ gỡ tay cô ra, đẩy mạnh, Tiêu Tiểu Diệp không đứng vững, ngã xuống, một mảnh thủy tinh cắt ngang lòng tay cô.

"A!" Tiêu Tiểu Diệp khế rên lên.

Bước chân của Bạch Niên Vũ dừng lại nhưng anh không quay đầu, sau đó lại tiếp tục bước đi, lạnh lùng vô cảm.

" Tiêu Tiểu Diệp, cho dù em có tự tử ngay trước mặt tôi cũng không mạo hiểm giữ em bên cạnh mình."

" Bạch Niên Vũ, anh nhẫn tâm vậy sao?" Giọng nói yếu ớt của cô cất lên phía sau không khiến bước chân anh dừng lại.

Tiêu Tiểu Diệp nén nỗi đau, cười khẩy, dù cô cố gắng tới bao nhiêu thì đối với anh, cô vẫn chẳng thể đứng bên cạnh. Anh luôn nghĩ cô yếu đuối, cần được bảo vệ, anh nghĩ anh giữ được mạng cho cô sống nhưng một cuộc đời không có anh, sẽ ổn sao?

Cô đứng dậy, cầm hộp sơ cứu, tự băng bó giúp mình rồi nhìn xuống nơi bắp chân dán đầy băng cá nhân, thở dài. Cách này, không hữu nghiệm rồi.

Mưu kế của mấy chị nữ phụ chẳng đả động tới anh nam chính. Lại phải nghĩ cách khác thôi.

[Hoa lệ đái vũ, nước mắt gợi tình, loại.]

Chuyển sang kế hoạch B, [Ghen tuông lồng lộn.]

Tuệ Anh:.... vâng, rất lâm li bi đát, chị thực khiến tôi hài lòng.

— — —

Bạch Niên Vũ lái xe ra khỏi khu dân cư kia thì dừng lại, bàn tay anh nắm chặt vô lăng.

" Bạch Niên Vũ, anh nhẫn tâm vậy sao?"

Nhẫn tâm ư...

Người nhẫn tâm là cô.

Lúc mà anh cố gắng để quên cô, tránh cô thì cô lại tiến đến bên anh, khiến anh cứ luôn lo sợ, sợ cô bên anh mà nguy hiểm.

Reng...reng...reng...

Điện thoại vang lên, anh đeo tai nghe vào rồi mới nghe.

" Ván bài của chúng ta đã nên ngã xuống chưa nhỉ?" Bên kia là thanh

âm đầy hứng khởi.

" Chưa tới lúc." Bạch Niên Vũ nói.

" Thật tiếc." Người gọi tới tặc lưỡi thở dài, " Cô ấy có ổn không?"

" Ổn." Bạch Niên Vũ trả lời, giọng điệu có chút lạnh hơn.

" Thế thì tốt." Nói xong liền tắt máy.

Bạch Niên Vũ tắt máy, thở dài. Hoa bên cạnh vợ quả nhiên được chăm sóc nhiều.

Anh nhớ ra gì đó, gọi điện bảo Thần Tụ cho người tới sửa cửa nhà Tiêu Tiểu Diệp, thuận tiện xem tình hình cô thế nào.

Nửa tiếng sau Thần Tụ báo lại cho cô, " Thiếu gia, phu nhân tới sân bay chuẩn bị đi Las Vegas."

" Cô ấy đi tới đó làm gì?"

" Cô ấy bảo đi giải quyết vấn đề thất tình."

Bạch Niên Vũ cứng đờ, " Chuẩn bị trực thăng tới Las Vegas mau."

" Vâng."

— — — — —

Tiêu Tiểu Diệp kéo vali màu đỏ chói ánh kim đứng chờ xe ở sân bay Las Vegas. Chiếc váy đỏ rệu body quả nhiên rất có công hiệu, bao ánh mắt đổ dồn về phía cô. Môi son đỏ gợi tình nhếch lên, hướng về chiếc Phantom màu đen cách cô mấy mét kia, khoé mắt lên tia đắc ý.

Một con Bugatti màu đen tuyền nổi bật bỗng nhiên lao tới, một người đàn ông phương Đông đi ra, Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười với anh ta, anh ta cầm tay cô, đặt lên đó một nụ hôn đúng kiểu, rồi hai người vào xe. Tốc độ kinh khủng chạy ra khỏi sân bay.

Người trong xe Phantom kia thì mặt mày không cảm xúc.

"Thần Tự này, Phantom và Bugatti thì cái nào đắt hơn?" Anh nhếch mép hỏi.

Thần Tự trả lời: "Bugatti, tuy nhiên nếu là xe của thiếu gia thì đắt hơn. Phantom bản này được đặt riêng, thiết kế độc nhất, trang bị kính chống đạn cao cấp, sơn phủ bột kim cương, ghế da....."

Bạch Niên Vũ nghe xong thì gật đầu, "Cậu cuối cùng cũng được chút việc."

Thần Tự:.....

— — — — —

Tiêu Tiểu Diệp ngồi trong xe không hề hay biết đoạn nói chuyện kia, tâm tình cô rất thú vị, hân hoan nhưng lại đến đây.

"Kelly à, nghe em tới đây mà anh mừng không tưởng." Người đàn ông bên cạnh nói.

Cô nhìn anh ta, không nhịn được cười tươi, "Tiêu Chính, mấy khi chúng ta gặp nhau mà được việc thế này."

Tiêu Chính cười lớn, "Tiêu gia bao năm nay thế nào rồi?"

" Vẫn ổn." Cô nói.

" Thôi nào, chúng ta đã tới thủ phủ của ăn chơi trác loạn rồi, có muốn đi trải nghiệm không?" Tiêu Chính hỏi.

" Được." Cô gật đầu, nhưng nhớ tới gì đó, cô hỏi anh, " Las Vegas có chỗ xăm hình nào tên " Bướm đêm" không?"

Tiêu Chính ngạc nhiên rồi gật đầu.

" Cho em tới đó trước đi." Cô nói.

" Làm gì?" Anh hỏi lại.

" Đương nhiên để xăm hình rồi."

****

Bướm Đêm không giống một tiệm xăm hình chút nào, nó được trang bài như một đạo quán uống trà thời xưa. Gian phòng xăm cũng cách nhau một bức tường trúc.

Tiêu Tiểu Diệp đi tới chỗ lễ tân, cô gái kia đưa cô một bảng hình.

Cô không vừa ý cái nào cả, bỗng nhiên bên cạnh cô xuất hiện một người, là người châu Á, cánh tay khắc lên đó nhiều hình xăm, anh ta không mặc áo, nơi bờ ngực hiện lên khuôn mặt đẹp xinh của người con gái.

" Cô là Kelly Vicber đúng không?" Anh ta hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Nghệ nhân của chúng tôi đang đợi cô."

Cô đi theo người kia lên một gian phòng riêng biệt, cửa gỗ mở ra, một cô gái thanh thuần ngồi ở đấy mỉm cười, khí chất của cô ấy khác xa hoàn toàn với nơi này. Trên người cô ấy, ngoại trừ một hình xăm ngôi sao nhỏ nơi cổ tay ra thì không hề có bất kì một hình xăm nào khác.

" Kelly cởi áo ra đi."Giọng điệu nhẹ nhàng hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp cởi áo xuống, để lộ tấm lưng trần trắng nõn đẹp đẽ, cô nằm trên ghế xăm, đưa lưng về phía ánh đèn vàng nhạt.

" Người tôi yêu, sau lưng anh ấy là anh túc đỏ như máu. Cô nói xem tôi nên xăm gì?" Cô chậm rãi nói.

Chất dịch sát trùng lành lạnh chảy xuống lưng cô, cô gái kia cẩn thận vệ sinh.

" Anh túc ư? Một tháng trước tôi cũng xăm hình cho một người đàn ông có anh túc đỏ như máu sau lưng, anh ta xăm tên một người con gái nơi xương sườn của mình cùng với một chiếc nhẫn." Nghệ nhân lấy khăn lau khô lưng cô, như nhớ ra chuyện gì, cười nhẹ.

" À. Vậy cô nghĩ tôi nên xăm hình gì đây?" Tiêu Tiểu Diệp nhàn nhạt hỏi.

" Bướm đêm nhé! Anh túc là loài hoa độc vậy nhưng vẫn có kẻ vì nó mà lao đầu vào." Nghệ nhân nói với cô.

" Được." Tiêu Tiểu Diệp đồng ý.

Cô nghệ nhân bắt đầu công việc của mình, trên tấm lưng trần tuyệt

mĩ ấy, một con bướm đêm dần xuất hiện nơi, từng mũi kim đâm vào da, hoạ lên đó đỉnh ước tình yêu. Con bướm hoàn thành, lại tiếp tục một bông hoa anh túc đỏ. Cắm đố, đau đớn, hi vọng chính là ý nghĩa của hình xăm.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hình xăm của mình trên gương, khoé môi nhếch lên. Con bướm đêm ma mị như đang vờn cánh bên bông hoa anh túc, sự quyến rũ mị hoặc thật gợi tình.

" Kelly, tên cô rốt cuộc là gì?" Nghệ nhân nhìn chiếc nhẫn nơi tay của cô, ngạc nhiên hỏi.

" Tiêu Tiểu Diệp." Cô mặc áo vào, phong lưu vạn chủng nói ra tên của mình.

Vẻ ngạc nhiên của cô nghệ nhân dần được thay bằng nụ cười hiểu ý.

Nhìn Tiêu Tiểu Diệp rời đi, cô ta cuối cùng cũng bật lên tiếng. " Tiêu Tiểu Diệp" chính là cái tên mà người kia lên xương sườn của mình cùng một chiếc nhẫn tử đằng mà cô gái vừa rời đeo. Tuy nhiên, cô không nói hết, người đàn ông đó còn xăm một dòng chữ nhỏ nơi xương sườn thứ hai của mình. Một dòng chữ khiến người ta cảm động.

" Em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh."

Lúc đó, cô đã hỏi anh ta tại sao lại xăm dòng chữ ấy, đáp trả lại cô là một lời giải thích băng quơ, " Bởi vì thứ giết chết tôi từng ngày là nỗi nhớ, thứ cứu tôi sống là nụ cười của cô ấy. Thời gian của tôi không nhiều, ván bài cũng sắp hạ. Xem như là di chúc tôi để lại cho cô ấy, phòng khi thân thể tôi vẫn còn hoàn thiện, cô ấy sẽ hiểu tôi yêu cô ấy nhường nào, cô ấy muốn yêu một người đàn ông nói với cô câu nói đó."

Chương 115: Để em ở bên anh

Nhân sinh ở đời, đôi khi chậm nhau một phút thế nhưng phải mất trăm năm để gặp lại.

— — —

Las Vegas là nơi nổi tiếng với những thú vui tiêu khiển hàng đầu thế giới. Vỗ bực hào nhoáng của nó toát lên ngay cả từ chiếc đèn cửa tiệm của mình. Đêm xuống, cuộc sống của người nơi đây mới chính thức bắt đầu.

Heaven Casino chính là một trong những sòng bạc nổi tiếng ở nơi này. Phí vào cửa của nó đã đắt, tiền đặt cược lại càng khủng hơn.

Tuy nhiên bây giờ ở nơi này lại đang diễn ra một trận cược thú vị.

Tiêu Tiểu Diệp trên tay cầm ba quân bài, ánh mắt gợi tình nhìn người đối diện.

Bạch Niên Vũ một thân tây trang nghiêm túc, khí chất vương giả tựa bậc đế vương ung dung nhìn cô.

Bên cạnh là Tiêu Chính với ánh mắt kì quái, nhìn hai người kia.

Mà hai anh chàng ngoại quốc còn lại thì không thể theo được tiền cược khủng nên đã bỏ bài.

"Anh có muốn tăng tiền cược không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi Bạch Niên

Vũ.

Dealer nhìn cô, cảm thán, " Tiêu tiểu thư quả đúng thật là một Aggressive.*"

* Aggressive: Từ để chỉ người chơi hiếu chiến, có xu hướng đặt cược/nâng cược thường xuyên.

Bạch Niên Vũ nhú mày nhìn cô, đẩy hết đồng chip ở chỗ mình vào.

" Đương nhiên, chẳng phải nói là thắng thì được một đêm trăng hoa cùng cô sao? Người đẹp thế này thật không nỡ." Hắn đưa điều thuốc lên hút một hơi, ánh mắt như đao sắc nhìn cô.

" Bạch Niên Vũ all-in.**" Dealer thông báo lớn.

**All-in: Khi một người chơi all-in thì có nghĩa anh ta đặt cược hết số tiền/chip hiện có trên bàn.

Tiêu Tiểu Diệp cười nhẹ, cũng đẩy hết số chip của mình vào, " Theo cược."

" Bạch tiên sinh, anh nhớ nhé, nếu như tôi thắng, anh phải gỡ chiếc nhẫn trên tay này xuống cho tôi." Tiêu Tiểu Diệp giơ tay lên, ánh mắt nhìn về chiếc nhẫn nơi ngón áp út của mình, môi đỏ khẽ nói.

Bạch Niên Vũ vẻ mặt vẫn bình tĩnh, cầm ly rượu lên uống.

" Lật bài!" Dealer vừa nói xong thì bài trên tay cả hai lần lượt hạ xuống.

Người xung quanh ngạc nhiên, bọn họ không ngờ được.

— — — —

" Tiêu Tiểu Diệp, làm như vậy thì em sẽ hạnh phúc sao?" Bạch Niên Vũ đuổi theo thân ảnh quyến rũ của cô, thét lớn.

Tiêu Tiểu Diệp dừng chân lại, cười như không nói với anh, " Bạch tiên sinh, tôi chính là hạnh phúc chết đi được."

Bạch Niên Vũ không nén nổi cơn giận, ép cô vào tường, hung hăng hôn lên môi cô.

Bốp...

Một cái tát giáng thẳng xuống bên mặt anh, hằn lên đó dấu bàn tay đỏ.

Tiêu Tiểu Diệp tức giận đẩy anh ra, " Bạch tiên sinh, chẳng phải điều anh muốn là tôi sống hạnh phúc hay sao? Bây giờ tôi chính là đang tìm hạnh phúc cho mình, làm ơn hãy rút ra khỏi cuộc sống của tôi."

Bạch Niên Vũ ngớ ngàng, từng lời của cô chính là mũi dao đâm vào tim anh. Đúng vậy, cô hạnh phúc là điều mà anh muốn, cứ sao nhìn cô đưa tay về phía anh bắt anh tháo nhẫn ra, anh lại không cam lòng. Ván bài của hai người, đó chính là tiền cược.

Tại sao lại như thế này cơ chứ, khoảnh khắc chiếc nhẫn kia bị anh tháo ra, trong lòng anh như mất đi lí trí, cơn giận bùng lên, anh chính là sợ, sợ cô bỏ rơi anh.

" Tôi đã cho mình một cơ hội, nhưng chính anh là người phá nát nó. Bạch Niên Vũ, trên đời này không có hối hận." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tay Bạch Niên Vũ nắm chặt lại, anh trút hận vào bức tường, khớp

tay bị chấn động, máu chảy ra, nhưng nỗi đau ấy vẫn chẳng hề gì với anh. Là anh đẩy cô đi, là anh khiến sự việc nên nông nổi ngày hôm nay.

" Bạch Niên Vũ, tình yêu của chúng ta cũng chỉ là ván bài, tôi đặt toàn bộ tình cảm của mình vào đó, anh cược sự chung tình mười năm của mình nhưng đến cuối cùng, người chiến thắng đều không phải ai trong số hai ta bởi vì anh là người đã lựa chọn bỏ bài. Cho dù tôi có thắng cũng chẳng thể hạnh phúc nổi bởi suy cho cùng, cuộc sống tôi vì anh mà tốt đẹp." Tiêu Tiểu Diệp nhàn nhạt nói rồi quay lưng rời đi, hôm nay cô mặc váy khoét lưng, để lộ hình xăm nổi bật nơi tấm lưng trắng nõn.

Bạch Niên Vũ nhìn theo cô, ánh mắt chìm lên hình xăm đó.

Ba anh đã từng nói: " Bướm đêm và anh túc chính là hai thứ ngu xuẩn nhất, tựa như tình yêu nam nữ vậy. Anh túc biết bản thân mình có độc, muốn để bướm không đụng đến mình lây độc nên bày ra bộ mặt hiểm ác của mình để bướm đêm từ bỏ ý định. Nhưng bướm đêm lại không chịu, dẫu biết bản thân có thể chết mà vẫn cứ chúi đầu về phía anh túc. Một vòng loanh quanh như thế, cư nhiên cũng chỉ là câu chuyện về hai kẻ ngu ngốc tự cho mình là đúng."

Bạch Niên Vũ cười khẩy, một vòng như vậy, hoá ra anh và cô cũng chỉ là hai kẻ điên rồ trong tình yêu.

Anh sai bước nhanh về phía cô, vòng tay ôm lấy thân hình của cô, nhẹ giọng, " Anh sai rồi, không nên làm tổn thương em."

Tiêu Tiểu Diệp cứng đờ người, trong lòng không nhin được mà vui sướng, cá cắn câu rồi. Tuy nhiên giọng điệu vẫn có chút lạnh lùng, tay vẫn giả bộ đẩy anh ra.

" Buông ra!"

" Không buông."

" Buông."

" Không."

" Vậy nói xem anh sai ở đâu?"

" Anh sai rồi, anh lỡ yêu em mất rồi Tiêu Tiểu Diệp à! Em biết không, em mãi là sự tiếc nuối của lòng anh. Trong biển người mêh mông, quay đầu lại, nụ cười đẹp nhất vẫn là em. Anh đợi nắng, đợi gió, chẳng bằng đợi em cười." Bạch Niên Vũ sến sẩm nói.

" Cho nên?" Tiêu Tiểu Diệp vẫn không hài lòng.

" Làm ơn hãy ở bên cạnh anh."

Tiêu Tiểu Diệp xoay người lại, đẩy anh vào tường, thực hiện nụ hôn lúc này còn chưa thực hiện được.

Tuệ Anh: tôi bị sự sến sẩm của hai anh chị làm cho rợn người.

Tác giả, không phận sự miễn xem cảnh tình cảm.

Vâng, vâng.....

.....Lược bỏ cảnh thân thân.....

" Bạch Niên Vũ, tại sao tin nhắn cuối cùng anh gửi em trước khi anh biến mất năm tháng trước, lại là câu nói đó?" Tiêu Tiểu Diệp dựa vào người anh, hỏi.

Bạch Niên Vũ mỉm cười nhẹ, " Bởi vì Ân Thần từng nói rằng em chỉ yêu người nào nói với em câu đó."

Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên nhớ, rất lâu về trước, cô, Ân Thần và Quan Nhĩ đã tranh cãi nảy lửa về tình yêu, cuối cùng cô tự cho bản thân mình một tiêu chuẩn, chỉ cần người nào nói với cô rằng " Em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh" thì cô sẽ yêu người đó.

" Cho dù em ở bên cạnh ai, hạnh phúc bên người nào mà người đó không phải anh thì đó đều là mất mát của anh. Không thể tạo cho em hạnh phúc là điều mà anh ân hận. Khoảng trống nơi tim của anh vì em mà lấp đầy, em rời đi, anh hụt hẫng, trống vắng. Em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh." Bạch Niên Vũ hôn trán coi, nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp ôm anh, " Thế mà cho em hạnh phúc ư? Đẩy em ra xa mà cứ luôn vờn vờn trước mặt, có mà anh nguyện em phải nhớ anh mãi."

" Anh bỏ không được em. Năm tháng rời xa em, ngày nào anh cũng phải kiềm chế không được gọi cho em, không được hỏi thăm tin tức về em. Anh tự tập cho mình thói quen ngừng quan tâm đến em nhưng lại không tập nổi bởi yêu em cũng là thói quen mười năm của anh." Bạch Niên Vũ thở dài, năm tháng qua anh sống như chết.

" Vậy vườn hoa tử đằng kia thì sao?" Tiêu Tiểu Diệp nhớ ra điều gì, hỏi anh.

" Nếu như anh còn sống mà thoát khỏi cuộc chiến kia thì nó sẽ là nơi tổ chức lễ cưới của chúng ta. Còn nếu như không thể thì..."

Bạch Niên Vũ còn chưa nói xong thì đã bị cô dùng tay che miệng.

" Anh sẽ sống." Tiêu Tiểu Diệp cười nói.

Bạch Niên Vũ gật đầu với cô, " Anh sẽ vì em mà sống."

Tiêu Tiểu Diệp hài lòng, tựa đầu vào ngực anh.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, " nếu như anh chết, xin hãy để nơi đó là kỉ niệm tuyệt đẹp của chúng ta, để tình yêu mà anh dành cho em mãi mãi bất diệt" đấy chính là những lời mà lúc nãy anh định nói, chỉ có điều vẫn không thốt ra được.

" Bạch Niên Vũ, nếu ngày đó, em không cứu sống anh có lẽ cả đời này của em sẽ chẳng thể hạnh phúc nổi."

" Tiêu Tiểu Diệp, cảm ơn em vì đã chăm chỉ học tập để trở thành bác sĩ giỏi."

Tuệ Anh: chọc thủng màng nhĩ ta đi.

Chương 116: Nước Anh bắn loạn

Từ thế kỉ XVII, hoàng gia Anh quốc đã chuẩn bị sẵn một đường hầm chạy dài ở dưới cung điện Buckingman nhằm làm đường trú ẩn cho các hoàng thân quý tộc khỏi các cuộc bạo loạn. Mấy trăm năm rồi chưa sử dụng, không ngờ lần này lại được người hoàng tộc dùng với mục đích giết lẫn nhau.

Một đám người từ nữ hoàng, thái tử, hầu tước, công tước đều có mặt ở đây cả, chỉ có điều là trong tình trạng bị trói chặt.

Xung quanh, toán người áo đen đang lắp đặt bom trên tường, những tiếng kêu kích hoạt khiến cho mấy vị kia toát mồ hôi.

Trái với sự chật vật kia, một người mặc âu phục sạch sẽ, vẻ mặt lạnh nhạt ngồi đó uống rượu, không chút vướng bận. Đôi mắt màu xám đen quét một lượt xung quanh, tà ý bên môi không hạ xuống.

"Hoàng tử William, anh là đang làm chuyện gì vậy?" Người đàn ông bị trói tay ngồi trên sàn nhà, ánh mắt gay gắt nhìn người đang ung dung uống rượu trước mặt mình.

"William, con định làm chuyện tà trời gì vậy hả?" Thái tử Edward cũng không thể tin nổi vào mắt mình, đứa con mà ngài giờ đang tính kế giết hết hoàng tộc Anh quốc.

"Không hiểu sao, chính là đang dẫn các người tới thiên đường đấy." William đặt li rượu xuống, cười nhạt, giọng điệu trào phúng.

" Tại sao?" Thái tử run run hỏi.

William vẫn duy trì nụ cười, " Tại sao ư? Hôm nay là sinh nhật của mẹ, đây xem như là món quà chúc mừng."

" Anh điên rồi!" Nữ hoàng Elizabeth hét lên.

" Điên ư? Từ cái khoảnh khắc tôi nhìn thấy mẹ tôi với cổ tay đầy máu, tôi đã phát điên rồi. Hai mươi ba năm, chưa một lần nào tôi quên nó được. Đáng lẽ ra các người không nên đón tôi và mẹ về cái hoàng gia này, nếu không, bây giờ tất cả đều đã ổn, mẹ vẫn sống." William nói, tức giận trong lời nói khiến cho những người ở đây đều nín lặng. Chuyện của Công nương Emily năm đó, không phải là bí mật gì đối với thành viên hoàng tộc.

" Nếu như vì chuyện đó thì con đâu cần phải như vậy, người sai là ta, con muốn trách cứ gì thì hãy hướng về phía ta, đừng làm chuyện đại dột." Thái tử đau khổ, giọng điệu có chút ghen lại.

William cười khẩy, " Chỉ ông ư? Tất cả bọn họ đều có lỗi với mẹ tôi."

Thuộc hạ làm xong việc, đi tới báo cáo cho William, " Hoàng tử, đã gài xong bom rồi ạ."

" Tốt." William hài lòng, " Ladies and gentlement, số bom này được đặt trong 24h, hãy cầu nguyện Chúa sẽ cứu rỗi các người. Let enjoy together!" Hắn nói xong thì chân sai bước rời đi.

Phía sau là vẻ mặt bàng hoàng, tuyệt vọng của đám người hoàng tộc.

William đi ra khỏi căn hầm kia, nhìn khung cảnh bên ngoài, trong lòng có chút hào hứng. " Mẹ, con sắp trả thù cho mẹ rồi. Liệu mẹ có vui

chứ?"

****

" Hơn hai mươi thành viên hoàng gia Anh quốc đã biến mất một cách bí ẩn. Vẫn chưa có tổ chức khủng bố nào nhận trách nhiệm về vụ bắt cóc này."

" Hoàng tộc Anh quốc gặp nạn."

" Quốc hội Anh quốc đang ráo riết tìm tung tích của các thành viên hoàng gia."

Bạch Niên Vũ ngồi an nhiên nhìn mấy vị lãnh đạo chính phủ Anh, nghe bọn họ nhờ vả này nọ.

" Thực ra thì hoàng tộc xảy ra chuyện cũng vừa hay hợp ý với gia tộc Krisen chúng tôi." Anh cười nhạt nói.

Mấy người kia xám mặt. Bây giờ tình thế hiểm lửa, bọn họ thân là chính phủ nhưng không dám đối diện thẳng với quân đội của William. Vấn đề hoàng tộc xưa nay đều được gia tộc Krisen quản xiết. Bây giờ hoàng tử William lại có ý giết các vị hoàng tộc thì Krisen phải ra tay. Chính phủ bọn họ cung cấp nhân lực cho gia tộc kia.

Hơn nữa, vấn đề xung đột trong hoàng tộc nếu như bị phanh phui ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới hình ảnh của chính phủ đối với người dân. Cho nên việc nhờ một gia tộc quyền lực giải quyết vẫn là phần nào bảo vệ được.

" Rất đơn giản, một quả bom ở dưới kia có khả năng công phá một toà nhà bốn mươi tầng, sẽ không lạ gì nếu tất cả quả bom kia đồng loạt nổ, và hậu quả thì như động đất vậy." Bạch Niên Vũ thản nhiên

nói về sự khủng bố của các quả bom.

" Mr.Krisen, chúng tôi hi vọng gia tộc các người có thể giúp." Vị nghị sĩ, nghị viện gì đó căn răng nói.

" Được thôi." Bạch Niên Vũ gật đầu, anh gọi Thần Tự đứng bên cạnh mình nói nhỏ, anh ta nhận lệnh liền rời đi.

Mấy vị kia cũng xem như được cứu tình, có chút an ủi, rời khỏi phòng họp.

Bạch Niên Vũ gõ tay xuống bàn trầm tư, hoá ra đây là lí do vì sao mà Emma lại bảo anh làm gia chủ của Krisen. Nguyên lai là muốn anh xử lí mấy cái vụ này. Bà ta quả nhiên thông minh, biết sẵn rằng cuộc chiến kia sẽ khiến cho hoàng tộc bấn loạn nên ném thẳng về phía anh.

Điện thoại rung lên, anh nhìn hai chữ " Bà xã" hiện lên mà cười nhẹ.

" Erik, vợ anh đã được tôi bảo vệ. Choè qua 24h rồi đến nhận vợ." Bên kia là thanh âm của kẻ gây ra vụ náo loạn nước Anh này.

Bạch Niên Vũ dập tắt nụ cười, bàn tay úp lên mặt, " Tại sao cứ luôn chọn cách bắt cóc vậy, không thể thử trò khác có cảm xúc hơn sao?"

— — — — —

Đêm qua, Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ đã ngồi máy bay từ Las Vegas tới London để giải quyết vấn đề hoàng gia. Mặc dù đã bảo vệ cẩn thận, thêm mấy lớp vệ sĩ rồi nhưng con mẹ nó, vẫn bị bắt cóc.

Đây là đang muốn hỏi bà tác giả rằng bà thích bắt cóc như vậy thì xuyên qua mà hưởng nhé!

Tính đi tính lại, vạn lần không tính tới việc cô thế nhưng lại bị bắt cóc, nhấn mạnh thêm một lần, bị chính tên Dạ Minh bỏ ỏ kia bắt.

" Mẹ nó, cậu không thể chọn một đối tượng khác sao? Cả quyển truyện trăm mấy chương, hàng tá nhân vật sao cứ phải là tôi?" Tiêu Tiểu Diệp hét lên, nhìn cái vị đang ngả ngớn trước mặt mình.

" Ai bảo chị là nữ chính làm chi." Dạ Minh cười một cái.

" Bà đây là nữ chính thì phải hưởng đãi ngộ lớn chứ? Cái mệt gì ăn ngày ngồi châu mấy thằng các cậu hả?" Tiêu Tiểu Diệp nghiêng răng nghiêng lợi bốc hoả khí.

Dạ Minh úp tay vào mặt, bao giờ chị tác giả mới để tôi hết kiếp làm nhân vật phụ đây, suốt ngày đi nghe mấy anh chị con của trời đất chửi thật là đau lòng.

" Chị cứ gắng ngồi đây hai mươi bốn tiếng là được, sau đó tôi sẽ thả chị ra." Dạ Minh gật đầu, hoà nhã nói.

" What? Đến cả bắt cóc mà cũng chỉ 24h sao, không đòi trăm tỉ tiền chuộc hả?" Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc.

Dạ Minh: Chị nghĩ chị đáng giá từng đấy sao?

Tiêu Tiểu Diệp: (•~•)

Thế là hai người mắt to trừng mắt nhỏ mà chửi nhau.

" Dạ Minh này, dù chị không có đáng giá mấy trăm tỉ nhưng ít ra vẫn có thể ăn đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp cãi mệt rồi, bụng réo lên, cười nhẹ lấy lòng.

Dạ Minh đập đầu, con tin này quá lộng rồi. Hấn đứng dậy đi ra khỏi phòng canh, đi lấy thức ăn cho cô.

Nhìn cánh cửa đóng lại, nụ cười trên môi cô hạ xuống, chỗ bị trói phía sau tay đã bị cô dùng mảnh sứ cắt sắp đứt.

May mắn lúc này trước khi bị bắt cóc tới đây, cô đã nhanh lẹ đựng rơi cái bình sứ, lấy được mảnh vỡ nhỏ đủ để cắt dây. Phù, quả nhiên bị bắt cóc đi nhiều nên kinh nghiệm xương máu đúc rút được không thiếu.

Kết....

Cửa mở, Dạ Minh cầm một tô cháo đi vào. Hướng về phía cô, xúc một muỗng đưa lên miệng cô, cô nhanh chóng ăn.

" Không sợ độc chết sao?" Dạ Minh hỏi.

" Mẹ nó, chết đói và chết độc thì chết độc vẫn hơn." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Dạ Minh cười nhẹ, đuôi mắt hơi nhếch lên, tiếp tục bón cho cô ăn.

" Lúc nhỏ, cậu bé tí tẹo, chị vẫn thường bón cháo cho cậu ăn. Cậu chơi thân với Tiểu Dương, tôi xem cậu như em ruột của mình." Tiêu Tiểu Diệp thở dài nói.

Dạ Minh hơi ngưng lại, đáy mắt toát lên tia cô đơn.

" Tiêu Dương Vĩ thân với Dạ Minh Thụ, còn Dạ Minh tôi thì cậu ta không thân." Dạ Minh xa cách nói.

" Cậu vì sao lại thành như thế này hả?" Cô hỏi.

" Vì sao ư? Là vì Dạ gia kia đấy." Dạ Minh Thụ nói xong thì đứng dậy, đưa chén bát ra ngoài phòng.

Tiêu Tiểu Diệp cắt xong sợi dây trói, thở dài. Lúc này cô cố ý nói ra mấy lời kia là để cho Dạ Minh không để ý tới, ai ngờ thành công thật.

Cô len lén mở cửa ra ngoài, nhìn xung quanh hành lang không có ai cả. Đang định đi tiếp thì bên bả vai đã bị một bàn tay nắm chặt.

" Sát thủ không có ngu vậy đâu." Thanh âm của Dạ Minh phía sau khiến cô rợn tóc gáy.

Tiêu Tiểu Diệp nắm chặt tay, chân phía dưới đá về phía sau một cái. Dạ Minh bị tấn công bất ngờ, vội vàng tránh, tay nơi bả vai buông lỏng. Tay cô cầm lấy tay hắn, một đòn Judo vút hắn ngã về phía trước, đập mạnh xuống sàn nhà.

Cái eo già cỗi của cô....

Dạ Minh nhướng mày, định ra tay đánh lại nhưng lại bị một khẩu súng nhắm vào thái dương.

" Cậu cứ từ từ." Tiêu Tiểu Diệp thở dài, may lúc này nhanh chóng tóm được khẩu súng bên thắt lưng của hắn.

" Chị chắc được bao nhiêu phần thắng?" Dạ Minh cười khẩy.

" Khẩu súng này chỉ có một viên đạn." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Vậy vẫn kiên trì nhắm nó về phía tôi mà không bắn sao?" Dạ Minh vẫn nằm trên đất, không có ý muốn đứng dậy.

" Giết cậu rồi ai chỉ đường cho tôi." Vâng, lí do rất thiết thực.

Dạ Minh giơ tay lên, tốc độ ánh sáng đoạt lại súng. Bây giờ mới từ từ ngồi dậy.

" Hầy, ai bảo chị suýt là vợ của tôi cơ chứ." Hấn thở dài.

" Dù sao chị muốn đi vào chỗ chết thì tôi cũng đành đưa chị đi vậy." Dạ Minh thẳng lưng đứng dậy, cầm lấy tay cô, đưa cô ra khỏi chỗ giam giữ.

Nhưng có một điều không ngờ, trước cửa xuất hiện một người, có chút xa lạ cũng hơi hơi quen thuộc.

" Kelly à, cô quả nhiên khiến tôi muốn bỏ cũng không bỏ được." Vâng, quý tộc hoàng gia bị bắt hết, chỉ chừa lại một vị an nhân đó chính là hoàng tử xứ Wales, Vincent. Hấn ung dung đứng đây trong khi anh em ruột thịt nhà hấn đang khiếp đảm nhìn đồng hồ đếm trên quả bom chậm rãi tích tắc.

Dạ Minh chắn trước cô, bảo trụ cô phía sau mình, " Vincent, đây là tín hàng của Hắc Đế chúng tôi, anh vẫn là nên động tới."

Vincent tựa vào con siêu xe của mình, nụ cười thực thực giả giả, " Thế ư? William cũng rảnh việc nhỉ. Vì muốn ngăn chặn quân của Erik mà hết lần này đến lần khác bắt cóc cô ta."

Tiêu Tiểu Diệp nắm chặt tay đứng phía sau, lúc này cô không nên manh động, cô vẫn không thể biết được Vincent là người của bên nào. Lúc trước hấn định ám sát cô bất thành nhưng vẫn không chứng tỏ hấn là người của bên kia.

Bởi vì vô độ bất trượng phu, kẻ ham muốn quyền lực không bao giờ chịu lép vế hơn ai.

Đột nhiên một tiếng súng vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện, thân ảnh đen như gió chạy tới, tấn công tới tấp về phía Dạ Minh.

Dạ minh đánh trả lại, hai bên sức lực ngang nhau.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn chưa thể nhìn rõ được người tấn công này là ai nhưng vẫn phần nào xác định được giới tính, là nữ.

Đột nhiên Vincent bắn lên tới một phát, không phải đạn nhưng lại khiến cho Dạ Minh tê cứng ngã xuống. Chắc lại là cái thứ đạn tê liệt thần kinh đây.

Người kia cũng dừng tay lại, không tiếp tục hạ thủ.

Khuôn mặt này, quen lạ.

Vận dụng trí nhớ một lúc cô mới nhận ra, đây chẳng phải là tiểu tình nhân của Bạch Niên Vũ sao.

Tiêu Tiểu Diệp thầm đánh giá nữ nhân trước mặt. Mi thanh mục tú, da dẻ trắng trẻo, thân hình chỗ nào lồi, phần nào lõm đều rõ hết. Hơn thế nữa võ công cũng giỏi như vậy, quả nhiên không tồi. Không có làm Bạch Niên Vũ mất mặt.

Vân Nhiễm hướng ánh mắt sắc sảo nhìn cô, giọng điệu lạnh như băng, " Chúng tôi không hại cô, chỉ cần cô ngoan ngoãn kìm chân của Bạch Niên Vũ lại thì một sợi tóc của cô, tôi cũng không đụng."

Tiêu Tiểu Diệp nhoẻn miệng cười, bộ dạng của bạch liên hoa rõ ràng, " Được thôi."

Vân Nhiễm cũng không nghĩ vị phu nhân này lại dễ bảo như vậy.

" Con người trước hết nên yêu mạng của mình." Tiêu Tiểu Diệp rất tự nhiên giải thích.

Vincent thì không che nổi ý cười, diễn kịch cũng thật đạt.

Tiêu Tiểu Diệp: tôi thề với trời tuyệt không diễn kịch. Con người của thời đại phát triển phải biết tùy cơ ứng biến để phù hợp với các thay đổi của đời sống.

" Đi, chúng ta tới chỗ kia thôi." Vincent nói, Vân Nhiễm một tay giáng xuống phía sau cô, sao trời trăng tỏ gì đều hiện hết.

Tiêu Tiểu Diệp trước khi ngất cũng không quên oán hận Vân Nhiễm một câu. "Con mẹ nó, đàn bà con gái gì hung dữ vậy."

Chiếc xe lao đi với tốc độ nhanh, người tưởng chừng như bị tê liệt thần kinh kia bỗng nhiên cử động đứng dậy, cầm lấy một thiết bị truyền tin trong túi áo, nhếch mép nói, " bọn họ mang cô ta tới chỗ kia rồi."

Nói xong hắn đưa tay lên, rút cái kim đang đâm nơi ngực hắn ra, vút xuống đất. Đây chính là tương kế tựu kế.

Chương 117: Đừng sợ

" Gia, chỗ bom kia có thể phá được, tuy nhiên một lượng lớn như vậy, chỉ e là không đủ." Thần Tự nhìn một loạt bom dày đặc đặt trên tường, nhanh chóng báo cáo tình hình cho Bạch Niên Vũ.

Lúc này, bọn họ xông vào được cái căn hầm này cũng đã tổn thất một phần lớn nhân lực, đã không tìm được mấy người hoàng thất thì lại phải đối mặt với đồng bom này. Hiện giờ, phu nhân lại đang nằm trong tay của William nên càng khó hơn.

Bạch Niên Vũ gật đầu. Bây giờ, tốt hơn hết vẫn là nên tìm cái tên chó kia mà đực cho hắn thẳng một lỗ đạn vào thái dương, lớn tuổi già đầu rồi mà vẫn thích chơi trốn tìm.

Đoàng...

Một loạt tiếng súng vang lên, Thần Tự và Bạch Niên Vũ ngay lập tức tránh. Trước cửa của căn hầm, mấy tên sát thủ đang lăm le cầm súng.

Bạch Niên Vũ rút súng ra, quay sang nhìn Thần Tự, " Có phải lúc này chúng ta nên nói là: "Không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chết cùng nhau" hay " Cảm ơn vì sự trung thành bao nhiêu năm qua của anh đối với gia" không?"

Thần Tự ánh mắt đơ dại nhìn thiếu gia nhà mình, trong tâm trí không ngừng gào lên rằng: gia bị thần kinh rồi.

" Mấy vị huynh đệ, cho tôi hỏi ngoài đây có bao nhiêu người vậy?"

Bạch Niên Vũ hỏi lên, đáp trả là hàng loạt tiếng súng.

" Mẹ nó, gia đã làm gì đâu mà căng!" Trốn sau cây cột, Bạch Niên Vũ hét lên.

Thần Tự: gia, ngài không thể tự suy nghĩ về hoàn cảnh của mình sao?

Tiếng bước chân dần tiến tới chỗ hai người đang trốn.

Bạch Niên Vũ cười khẩy.

Đoàng....Đoàng....Đoàng

Lại vang lên tiếng súng, Bạch Niên Vũ nhìn sang Thần Tự, " Là cậu sao?"

Thần Tự lắc đầu.

" Thằng nào dám cướp cơ hội toả sáng của gia?" Bạch Niên Vũ đứng dậy, nhìn một màn máu bắn tung toé kia.

" Vẫn thích thể hiện như dạo nào." Lục Ẩn bước ra khỏi làn khói bụi, tay thoăn thoắt nạp đạn, ánh mắt chế giễu nhìn Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ cũng nhìn lại anh ta, " Sao đổi phe nhanh vậy?" Không phải lời cảm ơn mà là cái câu chó má này.

Lục Ẩn nhếch mép, " Tâm tình tốt."

Thần Tự: Mẹ ơi, đây toàn là hiệp hội kê diên.

" Lại xem bom có sút soát gì không?" Bạch Niên Vũ gọi Thần Tự tới.

" Yên tâm, không có đâu. Mấy quả này đều bọc chống đạn để ngăn ngừa khả năng phá bom. Muốn vô hiệu hoá chúng thì phải có mật mã từ William." Lục Ẩn nói.

Bạch Niên Vũ lắc đầu, " Cái thằng kia xuất hiện có mấy chương vậy mà tới chương gần cuối lại nguy hiểm vậy. Quả nhiên, boss phản diện thường giấu tài."

Kẻ-đã-từng-là-phản-diện Lục Ẩn: (+.+)

" Trước hết đi tìm William đã, hắn đang ở chỗ này." Lục Ẩn đá mấy cái xác ngáng chân mình, lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ giao phó cho Thần Tự gọi người của quân đội tới chuyển chỗ bom đi, còn anh thì dờ theo Lục Ẩn.

" Thần Tự này, đừng cho người xuống dưới này, kể cả quân ta hay quân chính phủ. Sẽ có rất nhiều kẻ phải chết cho nên đừng để việc đó xảy ra." Anh trước khi đi vẫn không quên dặn dò Thần Tự.

" Nhưng, chúng ta chưa biết được tình hình ở dưới đó, hơn nữa, có thể ngài sẽ chết." Thần Tự kinh ngạc, lo sợ nói.

" Chết ư? Con người sống là để phục vụ cái chết mà. Nếu tôi không trở lại được thì phải bảo vệ thật tốt phu nhân, chắc chắn bọn họ sẽ thả cô ấy ra khi mấy quả bom được kích hoạt." Bạch Niên Vũ vẫy tay tạm biệt.

" Nhưng..."

" Thần Tự, đây là mệnh lệnh của gia chủ." Thanh âm cứng rắn nhắc nhở khiến cho Thần Tự không thể nói tiếp được.

****

" Đường hầm sâu dưới lòng đất này có hai khu vực, chỗ ta đứng là khu vực giáp cận với mặt đất còn chỗ mà bọn chúng đang thực sự lập kế là ở dưới chân chúng ta. Người hoàng gia đang ở đó." Lục Ân vừa đi vừa thản nhiên nói chuyện.

Bạch Niên Vũ thì cũng gật đầu lắng nghe.

Hai người này giống như đôi bạn đang cùng nhau tính kế làm thế nào để có thể bắt trộm gà nhà hàng xóm vậy.

" Còn nữa, Bạch Niên Vũ, xin lỗi vì chuyện lúc trước." Lục Ân đột nhiên dừng chân lại, giọng nói không nóng không lạnh.

Bạch Niên Vũ nhìn anh ta, " Anh ngoại trừ bắn tôi một phát suýt được gặp Diêm Vương, giết bố vợ của tôi, uy hiếp Tử Đơn bắt hãn nhả thông tin để khiến Tiểu Diệp hận tôi và mấy lần truy sát tôi không ngừng thì chẳng làm gì quá đáng."

Sao lại nghe giống như đang nói mỉa nhau vậy nhỉ?

Lục Ân nắm chặt đấm tay, nếu lúc đó, hãn biết được việc đó, và cả bí mật mà Lục Nhi đã ép Bạch Niên Vũ phải giấu đi thì mọi chuyện đã khác.

Bạch Niên Vũ đi vượt lên phía trước Lục Ân, " Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu, bởi vì người mà anh làm hại không phải là tôi mà chính là Tiểu Diệp, tôi không cho phép ai tổn thương cô ấy."

Lục Ân không nói gì nữa, im lặng đi sau anh.

Bước chân dồn dập chạy tới, hai người nhanh chóng ẩn vào bên hành lang.

Tiếng súng vang lên giữ dội như muốn phá nát màng nhĩ. Vò đạn rơi đầy xuống đất.

"Lục Ẩn, giống như nhiều năm về trước, chúng ta chơi đánh trận giả nhỉ?" Bạch Niên Vũ quay sang nhìn anh ta.

Lục Ẩn cười nhẹ, "Hiếm lắm mới có cơ hội chơi lại lần nữa, bây giờ nên đánh thôi."

Bạch Niên Vũ gật đầu, chờ tiếng súng dừng lại thì bất ngờ lao ra. Có hai tên sát thủ ở đó, súng mở chốt lắp tức phục kích bắn chết, Lục Ẩn hỗ trợ phía sau.

Mấy tên kia bị tập kích bất ngờ không tránh được, súng lại dùng hết đạn nên đã bị xử tan tành.

"Quả nhiên, chơi thật vui!" Bạch Niên Vũ lấy băng đạn hết ra, lắp cái mới vào.

Tiếng súng đã thu hút sự chú ý của mấy bọn khác, hai người phối hợp cùng nhau xử sạch, cuối cùng cũng tìm tới được căn phòng trung tâm kia.

Nhìn mấy vị hoàng gia sau một đêm dài lo lắng mà chật vật khó tả. Người thì mắt sưng đỏ vì khóc, kẻ thì như hoá điên ư ư như chó bị cắt mất tai.

Bạch Niên Vũ vẫn không có ý cời trói thả cửa cho bọn họ. Anh quét một vòng xung quanh. Ánh mắt sắc lạnh, trong đám người này, có kẻ không bình thường.

" Thực ra tôi cũng chả có ý định cứu các vị đâu." Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

Mấy vị hoàng gia kia bị bịt miệng, ánh mắt trợn ngược nhìn anh.

" Nhìn cái gì mà nhìn?" Anh quát lớn lại.

Lục Ẩn đứng bên cạnh anh, quan sát một lúc rồi mới khẽ nói nhỏ, " Tên đàn ông bị trói trong góc mặc áo sơ mi trắng kia và mũ đàn bà béo mặc váy hồng ở phía trái cách anh hai người."

Bạch Niên Vũ nãy giờ để ý cũng thấy hai người kia khả nghi, bị bắt cóc quần áo thì phẳng phiu không chút nếp gấp, là thợ giặt hoàng gia cao siêu sao...

Chân dài từng bước, từng bước đi tới chỗ mũ béo váy hồng, ngồi xổm quỳ trước mặt bà ta, tay cầm tay bà ta lên, ngắm nghía một hồi.

" Sao tay lại đầy vết chai thế này, chẳng giống người hoàng gia gì cả." Nói xong thì anh đã rút súng hướng về bà ta, mũ béo kia lộ nguyên hình, nhanh chóng ứng phó, đánh lại.

Người đàn ông ở cuối góc kia cũng phát giác được, thân thủ nhanh lẹ rút súng định tương trợ cho đồng bọn nhưng chưa kịp rút thì bàn tay đã bị một viên đạn chọc thủng, tiếp theo đó là một viên găm vào thái dương.

Mấy người hoàng gia kia nháo nháo hét lên.

" Tất cả rút ra ngoài!" Lục Ẩn hét lên, mấy người hoàng gia như ong vỡ tổ chạy loạn.

Lục Ẩn cảnh giác, đánh tới người đàn ông chạy lướt qua mình. Đòn nào ra đều bị chặn lại. Kẻ giao thủ với hắn quả nhiên không tầm thường.

Răng rắc...

Bạch Niên Vũ bẻ cổ cô ả sát thủ kia, lại nhìn thấy cảnh Lục Ẩn đang bị áp chế bởi một tên khác thì rút súng ra bắn về hắn ta. Nhưng mà lại không trúng, thân thủ tên kia quá nhanh, chắc chắn là sát thủ được đào tạo mạnh.

Lục Ẩn bị đá văng về phía tường, miệng thổ máu.

"William, cái chiêu đá ngược kia quả nhiên chỉ có anh là giỏi." Bạch Niên Vũ trào phúng nói.

Tên kia nhìn anh, khoé miệng kéo cong lên, bàn tay đưa lên cổ, xé tan lớp da nguy trang ra. Khuôn mặt thật cuối cùng cũng lộ. William không hổ là con rắn độc xảo quyệt.

"Erik, anh không lo cho Kelly của anh sao?" William đưa tay lên mắt, gạt cái kính áp tròng màu xanh ra, hai con ngươi xám đen tàn khốc nói.

"Hỏi thừa." Bạch Niên Vũ nói.

"Vậy thì phải chơi một trận đẹp mắt rồi!" William cười, một quyền nhanh chóng giáng thẳng lao về phía anh.

***

"Vincent, người hoàng gia hình như đã được cứu thoát gần hết, chỉ còn Nữ hoàng và Thái tử là chưa ra thôi. Bây giờ, quân của Bạch

Niên Vũ và bọn chính phủ đã chặn ở cửa chính, chúng ta khó có thể lọt vào được. Đi bằng cái đường kia đi." Vân Nhiễm quan sát kĩ rồi mới nói với Vincent.

" Được. Chúng ta phải bằng mọi giá cứu được bọn họ." Vincent gật đầu.

Bọn họ đổi hướng lái xe, đi tới mặt sau của lâu đài, rồi lên vào đường hầm bằng chỗ mà bọn họ đã chuẩn bị trước.

Khi thấy cảnh người chết la liệt ở tầng trên căn hầm, Vân Nhiễm bỗng nhiên khựng lại.

" Bọn họ chắc chắn ở tầng dưới."

" Cô đi theo lối khác xuống, tôi đi đường vòng. Nhớ kĩ thoả thuận của chúng ta, cô xử hắn còn tôi cứu người." Vincent nói với Vân Nhiễm.

Cô ta đáp ứng rồi hai người triển khai kế hoạch.

Khi bọn họ đi tới căn hầm giam giữ mấy người hoàng gia, trời đã ngả sang màu tím, đồng nghĩa với việc, thời gian bom nổ sắp tới.

Tiêu Tiểu Diệp bị Vincent vác trên vai, đưa vào trong căn hầm kia. Dọc đường đi đều là vách đá loang lổ, mùi bụi đóng trăm năm khó ngửi.

Cô được đưa tới một căn phòng, Vincent gọi cô tỉnh dậy. Nhìn xung quanh, đừng nói là cô bị đánh chết xuyên không về thời chiến tranh thế giới rồi nhé. Nếu không phải cái bản mặt phóng đại hơi đẹp trai của Vincent đang hiện hữu trước tầm nhìn thì cô thực tin là như vậy.

Cô không nói gì cả, chỉ yên lặng nhìn hắn. Thề rằng không phải là cô

không muốn nói mà là vì cô không thể kiếm chuyện để nói được.

Chẳng lẽ lại nói rằng, "Hi, how are you?"

Vincent nhìn đồng hồ, trong ánh mắt thoáng chút mất kiên nhẫn.

"Còn ba tiếng nữa thì sẽ phát nổ." Hắn lẩm bẩm.

Tiêu Tiểu Diệp: mẹ ơi, con sắp đi Tây thiên.

"Kelly, cô cứ cố gắng làm sao chống chọi đi nhé! Bản lĩnh của cô không tồi, Erik cũng sẽ không bỏ mặc cô đâu." Vincent lúc này mới ngoảnh người lại, nói chuyện với cô.

"Vì sao anh lại làm vậy? Bán đứng chính ruột thịt của mình?" Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới mở miệng.

Vincent không nói gì, chỉ cười nhẹ rồi lắc đầu quay người ra khỏi căn phòng.

Tiêu Tiểu Diệp oán hận nhìn hắn, cả cơ thể vẫn còn đơ cứng vì thuốc.

Phải một lúc sau cô mới có lại cảm giác, chân tay tê rần, nhức mỏi. Cô gắng gượng đứng dậy, dựa vào tường đá thờ dốc. Cơ thể cô ổn định lại, một bước lại một bước đi ra khỏi phòng.

Lần này đối diện với cô không phải là hành lang ẩm mốc hoang vắng mà lại chính là xác chết la liệt, máu chảy khắp mặt sàn.

Những hình ảnh trong mơ hiện lên, cô thất kinh, đây chính là giấc mộng của cô. Vách tường đá lởm chởm, dưới chân là xác chết.

Cô đi qua những cái xác, không khí vốn đã khó ngửi vậy mà bây giờ lại càng tanh tươi mùi máu.

Cô không biết, Vincent đã đi đâu cả, chỗ này giống như một mê trận.

Đột nhiên một thân ảnh ép cô vào tường, mùi máu tanh ngọt xộc lên.

Cô nhìn kĩ dung mạo người này, không quá xa lạ, Lục Ẩn. Hắn chặt vật, nhếch nhác, khoé miệng rỉ máu, khẩu súng nóng bừng áp vào nơi hông của cô.

" Yên tâm, tôi sẽ không...hại cô." Hắn khó khăn nói chuyện.

Tiêu Tiểu Diệp cả người bất động, cô cảm thấy dường như có một làn nước ấm đang chảy lên người cô.

Máu, anh ta bị thương nặng.

" Tiêu Tiểu Diệp, cô đi về phía bên kia, cứ đi thẳng đi. Ngoài kia quân đội của hoàng gia ở đó. Hắn sẽ không tìm ra cô được." Lục Ẩn cố nén đau, nói rành rõi. Vừa cất xong lời, cả cơ thể hắn bổ rập xuống.

Tiêu Tiểu Diệp đỡ lấy anh ta, " Anh cần gì phải làm vậy?"

Lục Ẩn cười nhẹ, khoé miệng trào máu, " Quả báo, đây là báo ứng. Tay tôi dính quá nhiều máu tươi vô tội."

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì, hắn là kẻ đã giết ba của cô, châm ngòi lửa hận thù lên, bây giờ kiệt quệ nằm đó chờ lưỡi hái Tử Thần, cô cũng có chút thương hại.

" Nếu như sống sót ra khỏi đây được thì nhờ cô một chuyện. Tới chỗ Lục gia viên, tìm tới căn phòng có cánh cửa màu hồng ở lầu hai, đi

vào đó, tháo ống thở của người nằm ở đó rồi chôn cất cô ấy cẩn thận với quyển sách cũ đặt trên bàn." Lục Ẩn vừa nói xong thì máu đã trào ra từ miệng, hơi thở yếu dần rồi tắt lịm.

Tiêu Tiểu Diệp vuốt tay khép đôi mắt anh ta lại, cô nhìn về phía đường mà Lục Ẩn lao ra, cô biết, anh đang ở đó.

Cô đi theo dấu máu dài kia tới một chỗ, quanh quẩn là thanh âm tích tắc của đồng hồ đếm ngược. Một bàn tay đầy máu bỗng nhiên vòng lên bịt miệng cô lại.

"Đừng nói gì cả!" Người phía sau khàn giọng.

Tiêu Tiểu Diệp nhận ra giọng này, là hắc, William. Đầu súng nóng cháy áp sau lưng cô, theo đó, một thứ ẩm ướt chảy dọc cổ cô.

Từ căn phòng có bom kia, Vincent đi ra ngoài, cầm súng chĩa về phía hai người.

"Nói, đọc mật mã!" Hắc thét lớn lên.

"Cậu bắn tôi thử xem, tôi cho cô ta đi đời." William dờ súng lên cổ cô, vết chảy bỏng hiện lên trên da thịt trắng nõn.

Vincent mặt tức giận tột độ, "Anh nghĩ cô ta quan trọng với tôi sao?"

"Đúng vậy." William cười nhẹ, hòng súng ấn mạnh lên da cô.

Tiêu Tiểu Diệp đau chảy nước mắt.

Đoàng...

Lại một tiếng súng vang lên, lần này bắn thẳng về phía cô, cơn đau

thấu tận ăn mòn cảm xúc. Tiêu Tiểu Diệp trơ mắt, cắn răng nhịn đau.

Người phía sau cô khẽ " hự", viên đạn kia xuyên qua hông cô bắn về phía William.

Vincent chính là người ra tay.

Tuy nhiên, một điều không ngờ được. Khẩu súng vốn dĩ đang đặt trên cổ của Tiêu Tiểu Diệp thay đổi hướng họng súng, bắn ba phút liên hoàn về phía Vincent.

Vincent né không kịp, ăn trọn cả ba, cả người ngã xuống.

Tiêu Tiểu Diệp mặt tái xanh, tai cô vang lên tiếng ù ù khó chịu. Đột nhiên, cô tự hỏi Bạch Niên Vũ ở đâu...

William vẫn chống cự được, đẩy cô đi thẳng tới phía trước. Không khí im lặng tới lạ, đột nhiên vang lên tiếng lấp đạn.

" Tiểu Diệp, không phải sợ." Thanh âm trầm ấm quen thuộc cất lên.

Nhiệt độ áp bức càng ngày càng đậm sâu vào da thịt của cô. William bên cạnh cười khẩy, " Erik, mày nhìn đi, tình yêu chính là điểm yếu của mày. Ngu ngốc!" Thanh âm tàn nhẫn của hắn hét lên.

" Ồ!" Chỉ có một tiếng đáp lại.

" Mày thua rồi!" William mặc dù bị thương nặng nhưng vẫn có thể cười lớn mà mĩa mai nói được.

" Tiểu Diệp, em có sợ không?" Bạch Niên Vũ hỏi vọng lại cô.

Tiêu Tiểu Diệp nước mắt chảy dài, cố đáp lại anh, " Sợ."

" Có anh đây rồi, em đừng sợ chết. Nhưng nếu em sợ quá vậy hãy để anh thay em kết thúc nỗi sợ ấy bằng cách bắn chết em. Anh xin thề em sẽ không đau một chút nào đâu, chỉ có anh đau thôi." Trong cái chỗ tối tăm ấy, vang lên tiếng an ủi.

Một thân ảnh lao nhanh ra. Họng súng hướng về phía cô bắn tới.

Đoàng...

— — — —

Tuệ Anh: tại sao Lục Ẩn lại chết? Trận đấu lúc này đã xảy ra chuyện gì? Hãy hóng chương sau để được giải đáp.

Chương 118: Hạ màn

William và Bạch Niên Vũ giao tranh, hai bên kẻ tám lạng người nửa cân không cân sức.

" Năm đó, lúc tôi bị hoàng gia gửi tới chỗ gia tộc Krisen để làm con tin, chính anh là người đã cùng tôi giao thủ, bây giờ đánh lại một trận thắng bại xem ai hơn ai." William dường như phát điên, mỗi cú đánh đều dùng bảy, tám phần lực.

Bạch Niên Vũ trúng một đòn vào bên hông, nhướn mày, chân trái tăng lực hướng về phía ngực của anh ta đá một phát, " Rầm!"

Cả hai đồng loạt bị đẩy văng ra hai hướng.

William lấy tay đặt lên ngực, cảm thấy nơi đó đã có thấm đỏ, vết thương cũ rách rồi. Hắn vịn vào tường, từng bước khó khăn đứng dậy.

Bạch Niên Vũ cũng gượng dậy, " Mẹ nó, đánh nhau quá tổn hại sức khoẻ." Vừa nói xong thì đã nhổ một ngụm máu xuống đất, lấy tay áo quệt miệng, ánh mắt độc ác nhìn William, rút khẩu súng nơi thắt lưng, chĩa về phía hắn, bắn tới một phát.

William phản xạ nhanh, tránh được đạn nhưng vẫn bị đường đạn xoẹt qua cánh tay.

Lục Ẩn cũng bắt đầu lấy lại được sức, " Chờ hắn nói xem Thái tử và Nữ hoàng ở đâu đã."

Bạch Niên Vũ nghe xong thì hạ súng xuống, " Biết thế đã chẳng thêm nhận cái vụ giải cứu này."

William tựa vào tường, cười như điên dại, " Bọn mày định tìm hai người kia ư? Quá muộn rồi, quả bom gắn trên người hai kẻ đó đã được đặt giờ sớm hơn 2 tiếng, cứ chờ đi, chưa tới 1 tiếng nữa đâu, bọn họ sẽ trở thành đồng thịt nhầy nhụa mà thôi."

Bạch Niên Vũ mặt không cảm xúc, thản nhiên nói, " William, mày cần gì phải miêu tả kĩ càng như vậy chứ. Tao nghe mà phát ói."

William cười nhẹ, " Mày không làm gì được đâu, Vincent hẳn đã cướp Kelly từ tay của Dạ Minh rồi, chắc chắn thằng nhóc đó sẽ đưa cô ta xuống dưới này. Hơn ai hết, nó là cái thằng ngu ngốc yêu đất nước mà."

Bạch Niên Vũ nắm chặt nắm tay lại, bắn một viên đạn về phía bả vai của William. " Phản diện chết vì nói nhiều đó, không biết rút kinh nghiệm sao?"

William rên lên, máu chảy thấm đỏ áo sơ mi trắng.

Đột nhiên, một thứ lách tách ném vào căn phòng.

Chưa kịp để bọn họ nhìn xem nó là thứ gì thì đã phát nổ.

Bùm....

Mấy người trong đó đều bị chấn động mạnh, đặc biệt là Lục Ẩn, hẳn là người đứng gần nơi phát nổ nhất.

Trong khói bụi mờ mờ, có một thân ảnh đi vào, hẳn dựng William dậy, giáng một cú đấm vào mặt của anh ta.

" Nói, mật mã vô hiệu quả bon trên hai người bọn họ là gì?" Thanh âm của Vincent lan trong không khí.

Bạch Niên Vũ lắc đầu để tỉnh táo lại, đứng dậy, thị giác vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Nhưng anh vẫn nghe thấy rõ tiếng của Vincent. Mẹ, thằng ranh chơi ác.

William mặc dù bị thương nặng nhưng miệng vẫn cười, " Vincent, mày yêu bọn họ tới vậy thì tự mà phá khoá đi."

Vincent tức giận, lại một quyền giáng vào người anh ta, " Nói!"

Bạch Niên Vũ đứng dậy, đi tới chỗ Lục Ẩn đỡ anh ta, cả người dính máu đỏ tươi, miệng vết thương dày đặc.

Lục Ẩn nén đau, " Anh không nghe sao, Vincent ở đây thì nhất định cô ấy cũng ở đây, còn không mau đi cứu."

Bạch Niên Vũ nghe lọt tai nhưng vẫn không quan tâm, cố giữ chặt miệng vết thương đã chảy máu của anh ta.

" Không cứu được nữa đâu!" Lục Ẩn thở dài.

Bạch Niên Vũ nghe xong, tay dừng lại, thả lỏng ra. Đáy mắt tối tăm nhìn về phía Vincent và William.

William bị đánh cho tơi tả nhưng không hề phản kháng.

Vincent thì như phát điên, vẫn không ngừng cuồng nộ. Bỗng nhiên anh ta bị đá văng ra, lực đá quá mạnh, đập vào cái cột nhà.

" Ngu ngốc!" Bạch Niên Vũ lạnh rít lên, đôi mắt hổ phách không chút

cảm xúc liếc anh ta.

Vincent ôm ngực bật dậy, lại bị Bạch Niên Vũ giáng xuống một cú đá.

" Không biết tự lượng sức mình." Cứ mỗi lần hành sự là Bạch Niên Vũ lại chửi thêm một câu.

" Mà đạp chết hần thì lấy gì mà gỡ bom cứu người, ăn cơm ba mươi năm mà không biết hấp thụ chất dinh dưỡng phát triển tư duy sao?"

Vincent bị đánh cho kiệt quệ, nằm gục trên sàn đất.

Bạch Niên Vũ dừng lại, xách nổi William lên, " Tao nói cho mày một chuyện, bọn hoàng gia chết hay sống cũng chẳng liên quan tới việc một ngày tao ngủ bao nhiêu tiếng nhưng mà mấy quả bom kia lại uy hiếp đến tính mạng của Tiểu Diệp nên tao sẽ xử."

William nắm lấy cổ tay áo của Bạch Niên Vũ, " Erik, sao mày chẳng thể vô tâm như mẹ mày được nhỉ?" Đây chính là điếc không sợ súng.

Bạch Niên Vũ nhếch môi, ném thẳng hần ta ra ngoài lỗ hổng bị phá nát trên tường lúc nãy, một tiếng " Cộp" vang lên.

" Mày muốn đồng quy vô tận thì cứ tự mà chơi một mình. Mày nghĩ mày không phản kháng tấn công lại là mày kéo được thời gian sao? Ngu ngốc, một cái thẳng tự cho mình là đúng." Bạch Niên Vũ phúi tay.

Đột nhiên, một khẩu súng hướng về phía anh nã đạn, Bạch Niên Vũ bị trúng một phát vào bắp tay.

" Vân Nhiễm, cô quả nhiên mệnh dài." Bạch Niên Vũ nhìn người nã đạn về mình, trào phúng.

Vân Nhiễm không nói gì, đứng chắn trước William, " Bạch Niên Vũ, mạng của hấn phải do tôi xử."

William ngược mắt nhìn người phụ nữ mảnh mai trước mặt mình, mĩa mai cười nhẹ, " Tôi đã bảo cô rút đi, đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa rồi mà."

Vân Nhiễm không nói gì cả, vẫn duy trì vẻ mặt tĩnh lặng của mình.

" Bạch Niên Vũ, Tiêu Tiểu Diệp ở đây, nếu anh dám động thủ thì cô ta sẽ chết." Vân Nhiễm uy hiếp.

Bạch Niên Vũ dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ta, súng ở sau lưng rút ra, tức khắc bắn về phía hai người họ.

Vân Nhiễm vội tránh, vút một quả bom khói ra. Khói trắng che mất tầm nhìn của mọi người.

Bạch Niên Vũ chạy trước tránh ra sau hành lang bên cạnh căn hầm, lúc đi qua định kéo Lục Ẩn đi cùng nhưng lại không thấy người đâu, chắc lúc nãy náo loạn, Lục Ẩn đã dời đi kịp.

Anh đứng phía trong hành lang tối tăm kia thở dốc, mấy vết thương lúc nãy nén nhịn bây giờ bắt đầu râm rỉ nhưng ý thức không cho phép anh cảm thấy đau đớn bởi ở đây vẫn còn một người mà anh phải bảo vệ.

Khói cũng dần mờ đi, loáng thoáng loáng thoáng tiếng đá vỡ. Mọi thứ im lặng đến lạ thường, bỗng dưng tiếng bước chân khẽ vang lên. Tri giác của con người nhạy cảm hơn bao giờ hết.

Vincent giương mắt lên, nhìn thấy bóng người kia, tâm trí hoảng hốt, " Kelly, đừng tiến vào đây!" Ý thức anh không ngừng gào thét lên. Anh gượng dậy, lấy súng rơi ở nhà bắn lên một phát đạn.

Anh chống tay lên tường, lao ra. Quả nhiên, William đã bắt được cô.

Khẩu súng kia chắc là anh ta đoạt được từ tay Vân Nhiễm.

Vincent nhìn về mặt đang lo sợ nhưng cố trấn tĩnh của cô, thấy họng súng nóng áp vào cổ cô gây nên vết bồng chói mắt. Đôi môi cô vì đau mà cắn mạnh.

Lúc này đây, hẳn phải lựa chọn.

Đoàng....

Tay cầm súng hướng về phía hông cô bắn, chỗ này nhất định sẽ giảm thiểu sơ suất. Quả nhiên, viên đạn kia xoẹt qua da thịt của cô lao thẳng vào người đàn ông phía sau.

Nhưng anh không ngờ, William lại trở tay nhanh như vậy, bắn thẳng ba phát vào người anh, trúng vào hai bả vai và phần nào đó dưới bụng. Cả người nặng nề ngã xuống.

" Tiểu Diệp, không phải sợ." Thanh âm của kẻ kia vang lên từ hành lang vọng tới. Theo đó là tiếng lạch cạch lấp đạn.

Anh ta đi từng bước đi ra, súng hướng thẳng về phía cô.

Vincent nhin đau ngời dậy, định ngăn cản Bạch Niên Vũ bắn cô thì đã bị kinh ngạc bởi một phát đạn khác.

Vân Nhiễm đứng phía sau William hạ súng xuống. Nước mắt giàn dụa trên mặt.

William hai tay buông thả Tiêu Tiểu Diệp ra, chân loạng choạng suýt ngã, tay đặt lên nơi ngực trái của mình, máu từ trong miệng phun ra, khó khăn quay người lại, đôi con ngươi mà màu xám đen thất thần nhìn Vân Nhiễm.

Miệng mấp máy không nói được gì, ngã vật xuống.

Vân Nhiễm vứt súng xuống, chạy tới ôm anh ta vào lòng, khóc rống lên.

" Xin lỗi, William, thực xin lỗi." Tiếng khóc xé nát tâm gan oà lên, nước mắt tựa hạt châu rơi lã chã xuống mặt anh.

William yếu ớt nhìn Vân Nhiễm, bàn tay run run đặt lên má của cô, miệng trào máu nhưng vẫn cố nói: "
Nhiễm....đừng...khóc...không...đáng...."

Mặc cho anh lau bao nhiêu thì nước mắt vẫn cứ chảy ra, rồi hoà cùng máu mà khiến mặt cô nhìn rất dị.

" Tại....sao....lại....trở.... về?" William cố hỏi cô.

" Vì nơi này có anh, có tình yêu, trái tim tưởng đã bị vỡ nát của em."
Vân Nhiễm ôm chặt anh, nức nở.

William nghe xong câu trả lời của cô, khoé mắt bỗng nhiên chảy lệ, khoé môi giương lên, nhẹ than, " Thật ngốc!" Đôi mắt anh dần nhắm nghiền lại, đầu nghiêng về phía cô, tựa như đang say ngủ chứ không phải là chết.

Vân Nhiễm ôm anh, tiếng khóc ngày càng lớn, cô nhặt khẩu súng lên, nhìn Bạch Niên Vũ đang ôm chặt Tiêu Tiểu Diệp và Vincent, khoé miệng lắm bầm, " Xin lỗi."

Đoàng....

Họng súng đặt dưới cằm, ngón tay dính máu bóp cò. Cả người ngã gục xuống.

Tiêu Tiểu Diệp được Bạch Niên Vũ ôm vào lòng, Vincent nhìn thấy cảnh này thì nhắm mắt lại.

Từng bước, từng bước, Vincent đi tới, " William, hai người bọn họ ở đâu, Bà nội và bác tôi ở đâu?"

Nhưng trả lời bọn họ vẫn chỉ là sự im lặng, bởi lẽ người biết sự thật đã sớm chết.

Bùm...

Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, bom đã nổ.

Đường hầm bắt đầu nứt vỡ, Bạch Niên Vũ kéo tay Tiêu Tiểu Diệp chạy đi, Vincent đứng đờ đó cũng bị anh lôi theo.

" Thăng ngu ngốc, chạy đi, định chầu Diêm Vương sao?" Bạch Niên Vũ hét lên.

Chân của Vincent cuối cùng cũng hoạt động, chạy đi. Nhưng vết nứt trên đường dần đuổi theo bọn họ. Mặt đất đã bắt đầu rung lên.

Tiêu Tiểu Diệp lúc ấy quay người lại, nhìn hai thân ảnh kia dần bị nhấn chìm trong đổ nát, trong lòng không nhin được mà thương cảm.

Cầu thang lên phía trên đã không còn nữa.

Ba người bọn họ dừng chân lại.

" Mẹ kiếp!" Bạch Niên Vũ tức tối.

" Đi hướng này, có một con đường khác." Vincent hét lên, bọn họ lại tiếp tục đổi hướng chạy.

Tiếng bom nổ càng lúc càng mạnh, hoá ra, mấy quả bom lúc nãy chỉ là thứ thuốc nổ xoàng xĩnh.

Con đường mà Vincent chuẩn bị kia cũng đã bị đánh sập, đá lớn chắn ngang chỉ còn lại một lỗ hổng nhỏ.

" Không thể nào!" Vincent ngạc nhiên, kinh hãi.

Bạch Niên Vũ trái lại bình tĩnh hơn hẳn.

" Tiểu Diệp, lỗ hổng này, em có thể qua." Anh quan sát rồi nói với cô.

Tiểu Diệp nắm chặt tay anh, " Em không thể để anh lại đây."

Bạch Niên Vũ lắc đầu, " Diệp, em hãy qua đó đi, trên đời này, cái gì anh cũng có thể mất, chỉ duy em là không thể."

Tiểu Diệp cứng rắn không chịu.

Bạch Niên Vũ ôm lấy cô, nhẹ giọng bên tai, " Đừng sợ, cho dù có chuyện gì xảy ra anh cũng sẽ không làm tổn hại gì tới em đâu. Cùng anh diễn một vở kịch, em chỉ cần ngẩng cao đầu, mỉm cười và nhìn thẳng còn cả thế giới cứ để anh lo."

Vincent đứng bên không kiên nhẫn nổi, " Kelly, trong ba người chúng ta phải có một người sống để báo tin cho bên ngoài, nếu cô ra kịp thì có thể chúng tôi sẽ vẫn kịp cứu sống."

" Tiểu Diệp, ngoài kia có Thần Tụ." Bạch Niên Vũ nói.

Tiểu Diệp gật đầu với anh, nếu là điều anh muốn, vậy cô sẽ đáp ứng.

Bạch Niên Vũ gỡ đồng hồ của mình ra, đặt vào tay cô, " Nắm thật chặt vào, Thần Tụ tới cứu em."

Vincent và Bạch Niên Vũ lùi bước về phía sau, cách chỗ kia khoảng một mét.

Tiểu Diệp cúi người, chui qua lỗ hổng kia, ngay khoảnh khắc cô vừa đi ra, một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển mãnh liệt. Lỗ hổng kia bị bịt kín lại.

Cô tuyệt vọng hét lên, " Vũ..."

****

Tuệ Anh: một chương chính truyện nữa thôi là chúng ta hạ màn cuộc chiến....

Chương 119: Đám cưới - Happy Ending

Vườn tử đằng hôm nay được trang hoàng rất đẹp, chuỗi hoa tím lồng lầy rũ xuống, tạo nên những tấm màn hoa đẹp đẽ. Ghế ngồi thủy tinh sắp xếp hai bên cạnh, ở giữa là lối đi phủ bởi cánh hoa hồng.

Tiếng đàn dương cầm cất lên, bản nhạc du dương thanh thoát. Mọi người ngồi ở hai bên đều đứng lên hướng về tấm màn hoa kia.

Hai bạn nhỏ chạy tới, đẩy màn hoa về phía hai bên. Khung cảnh lồng lầy hiện lên.

Bộ váy cưới màu tím nhạt ôm lấy thân thể kiều diễm, màn sa trắng che khuôn mặt, vương miện kim cương óng ánh tựa trên đầu. Mỗi bước cô đi thanh thoát, bó hoa oải hương được cô cẩn thận cầm nơi tay.

"Tiểu Diệp, mỉm cười lên. Đừng để Tiểu Vũ biết con khóc, nó sẽ thực đau lòng." Lâm Chí Viên khoác tay cô, nhẹ giọng nói.

Tiểu Diệp gạt nước mắt, mỉm cười với ông.

Cô đi trên thảm hoa, ánh mắt dõi về thân ảnh phía trước.

Bạch Niên Vũ, hôm nay em lấy một lão công mới. Anh ta đẹp trai hơn anh, tốt hơn anh, giàu hơn anh, da mặt cũng dày hơn anh, nói chung cái gì cũng hơn anh cả. Em rất yêu anh ấy.

Người đàn ông kia mặc bộ âu phục màu trắng đeo nơ bướm đen,

mái tóc được chăm chút, tỉa tót cẩn thận. Bờ lưng người ấy vững chãi, rộng lớn.

Cô càng tiến gần anh ấy, " Bạch Niên Vũ, anh ấy là người em yêu sâu đậm."

Chú rẽ từ từ quay người lại, đôi mắt màu hổ phách tràn đầy ý cười. Khoé môi dương cao lên, hôm nay anh rạng rỡ hơn hẳn. Nơi lông mày có một vết sẹo mờ mờ không những không làm xấu đi vẻ mặt của anh mà còn tăng thêm chút phong trần, đúng chuẩn mấy lão đại hắc đạo.

Lão công của em, Tiêu Niên Vũ. Lúc đầu anh ấy họ Bạch nhưng anh ấy tự nhiên bản thân mình là tài sản của em nên đã có cái họ mới này.

Anh lịch lãm giơ tay lên, hướng về phía cô.

Lâm Chí Viên cười hiền, đặt tay của cô lên tay anh, " Tiểu Vũ, đây là cháu gái yêu quý của Tĩnh gia, bây giờ, Tiểu Diệp đã được gả cho cháu, hãy đối xử thật tốt với con bé."

Bạch Niên Vũ mỉm cười, nắm chặt tay cô, " Chú Lâm, cháu dùng cả sinh mạng của mình để bảo vệ nụ cười trên môi của cô ấy."

Lâm Chí Viên gật đầu, " Ta giao nó cho cháu." Nói rồi ông đi xuống chỗ vợ mình, cười ấm áp.

Hôn lễ của bọn họ không có cha xứ. Bởi vì Bạch Niên Vũ nói: " Hôn lễ của Bạch đại thiếu gia thì phải theo kiểu của anh."

Anh mỉm cười nhìn cô, ho khan một cái, " E hèm..."

" Tiêu tiểu thư, anh tên là Bạch Niên Vũ nhưng hôm nay xin đổi họ thành Tiêu Niên Vũ. Năm nay vừa tròn 34 tuổi bốn tháng, đã có một đời vợ là cô Kelly Vicber. Anh tuy không nấu ăn ngon như đầu bếp nhưng ít ra anh vẫn biết làm cơm chiên trứng, em không sợ bị bỏ đói, sau này anh sẽ học nấu ăn. Gọi đầu không thể được như ở tiệm nhưng với tư chất thông minh và sự cần cù không ngại khó thì nhất định sẽ có ngày hơn. Tiền anh không thiếu, cho dù em có đi tới nước nào thì nhất định ở đấy cũng có ngân hàng có tài khoản VIP của anh. Mặt anh tuy không đẹp trai nhưng đủ để làm thiên hạ loè mắt, đập nát mặt bọn người yêu cũ của em. Nếu em bằng lòng, có thể cho phép anh được đứng bên em với tư cách là chồng của em, cùng em nắm chặt tay, một đời, một kiếp bình an không?"

Tiêu Tiểu Diệp hai mắt hoen đỏ, cô vẫn còn nhớ, ngày ấy, sau khi bọn họ mất đứa bé, anh đã từng nói với cô như vậy, bây giờ nghe lại, quả nhiên vẫn là cảm xúc như ban đầu.

" Em..."

" Không cho phép em từ chối bởi vì một người đàn ông cực phẩm như anh sẽ không có chuyện bị từ chối đâu." Quả nhiên, bao nhiêu chương rồi vẫn không thể thay thế được da mặt.

Tiêu Tiểu Diệp bật cười, " Em đồng ý!"

Bạch Niên Vũ xúc động nói không nên lời.

" Vén khăn lên, hôn cô dâu." Chấn Tường Niên thấy anh cứ đứng bất động mãi nên phải hét lớn lên.

Bạch Niên Vũ lúc này mới nhớ ra, bàn tay đưa lên vén khăn voan, khuôn mặt đỏ bừng đầy nước mắt của cô khiến anh kinh ngạc, nhanh chóng thả khăn xuống.

Mọi người ai ai cũng ngạc nhiên.

" Cô dâu bây giờ nước mắt, nước mũi tèm lem thế này thì ai mà dám hôn." Bạch Niên Vũ cười đùa.

Cả hôn lễ bỗng nhiên vang lên tiếng cười đậm, có ai như đôi vợ chồng này.

Tiêu Tiểu Diệp chỉ muốn đá anh một phát.

Lần thứ hai, bàn tay kéo khăn voan lên.

" Bạch Niên Vũ, có ai như anh không, nhẫn thì chưa đeo mà đã đòi hôn rồi ư?" Tiêu Tiểu Diệp giọng điệu trào phúng nói, hấn dám chê cô, cô cũng dám mĩa hấn.

Mấy người kia lại có cơ hội cười đùa.

Bạch Niên Vũ lúc này mới nhớ, bản thân mình vẫn là quên khâu đeo nhẫn nhưng đã ngay lập tức chữa cháy kịp thời, " Đeo nhẫn hay không thì ngón áp út của em cũng đã là của anh rồi, cho nên đeo hay không đeo cũng chẳng khác nhau là bao nhiêu."

Tiêu Tiểu Diệp nhin không được cười, " Được, xem như da mặt anh đủ dày."

Bạch Niên Vũ cười rạng rỡ, lấy hộp nhẫn từ trong túi áo ra, quỳ một gối xuống, " Bao giờ thì em tới nhà anh xem hồ cá?"

Anh em vỗ tay, lời cầu hôn rất bá đạo!!!

Tiêu Tiểu Diệp đưa tay về phía anh, để anh đeo nhẫn cho mình, " Em

muốn cùng anh mỗi ngày lại mỗi ngày xem hồ cá."

Hơn mấy chục con cá Piranha không được phát giấy mời đi dự đám cưới của chủ nhân mà nghe xong câu này thì không biết vui mừng cỡ nào.

Bàn tay ấy thật ấm, nắm tay cô thật chặt.

Tình yêu, tôi muốn được anh ấy nắm tay thật chặt, muốn những lúc yếu đuối có thể núp trong ngực anh ấy để không ai dám cười nhạo tôi, tôi muốn được bên anh ấy, không cầu đòi đòi kiếp kiếp, chỉ hi vọng từ giờ tới khi tôi nhắm mắt xuôi tay, vẫn luôn luôn có anh ấy bên cạnh, một đời như thế, là quá hạnh phúc đối với tôi.

****

Tân hôn thì nên làm gì?

Đương nhiên là động phòng hoa chúc rồi.

Tuy nhiên, Bạch Niên Vũ là ai, là "con ghẻ quốc dân", hẳn làm gì có chuyện được trời xanh ưu ái.

"Vũ, bà dì lại tới thăm rồi!" Tiêu Tiểu Diệp ngượng ngùng nói với Bạch Niên Vũ.

Vẻ mặt hăng hái của anh trệ xuống, đôi mắt hổ phách sắc bén chăm chăm vào bà tác giả: "Cứ chờ đấy đi, có ngày ông cho bà vào hồ cá nhà ông!"

Bà tác giả bĩu môi ăn dưa hấu: "Ta chờ tới ngày đó!"

"Không sao cả, dù gì thì ta cũng đã động phòng cả chục lần rồi,

muộn một lần cũng có sao đâu." Bạch Niên Vũ ôm cô nằm trên giường, nhẹ giọng.

Ánh đèn ngủ màu cam chiếu nhẹ lên thân ảnh hai người.

" Vũ, anh có biết không? Mấy tháng qua kể từ lúc chúng ta ở Anh đấy, em vẫn luôn sợ, sợ anh là giả." Tiêu Tiểu Diệp nằm trong lòng anh, nói.

Cô vẫn còn nhớ như in, ngày ấy, khi toà cung điện kia bị đánh bom đổ sập, trong nháy mắt ấy, cô dần như phát điên. Cố gắng đẩy đá ra để tìm được anh, miệng không ngừng gọi tên anh.

Thần Tự nhận được định vị từ đồng hồ mà Bạch Niên Vũ để lại cho cô ấy chạy tới, nhìn cảnh phu nhân đang cố đẩy đá ra đến nỗi móng tay gãy bật máu, rách da thịt mà đau lòng. Cho dù có khuyên nhủ thế nào thì vẫn không thể ngăn cô lại được.

Suốt một ngày đêm ấy, quân đội đều ra sức tìm kiếm người mất tích, từng lớp đất đá đổ nát được đẩy ra. Cuối cùng, quả nhiên vẫn tìm được hai người Vincent và Bạch Niên Vũ, không phải là hai cái xác mà là hai cơ thể vẫn còn sống, còn nhịp tim. Quá may mắn, một bức tường lớn đã chắn ngang bọn họ, tạo ra một không gian trống ở đấy, kì tích, bị chôn vùi trong hàng tấn đất đá vậy nhưng vẫn có thể còn sống.

Ngay giờ phút đội cứu trợ đưa hai người lên, tất cả bọn họ mới có thể thở phào.

Thiếu gia nhà bọn họ, hoàng tử nước Anh đều vẫn còn sống.

Trải qua gần một tháng hồi sức, cả hai người đều đã bình ổn trở lại. Vincent thì thêm mấy vết sẹo nơi người, Bạch Niên Vũ thì kèm thêm

một vết sẹo dài nơi lồng mày, vì việc đó mà lão ta buồn suốt mấy ngày.

Và một điều đặc biệt khác, Thái tử và Nữ hoàng còn sống, bọn họ bị giam ở một căn nhà nhỏ ở ngoại ô London chứ không hề bị gì cả. Đến bây giờ, vẫn không ai hiểu nổi được, tại sao William lại làm như vậy, hấn uy hiếp các thành viên hoàng tộc, cài bom làm nổ cả một cung điện nhưng lại không giết hai người kia.

Bạch Niên Vũ nhớ lại một loạt sự kiện, buồn chán nói, " Ôm em như thế này mà vẫn còn xem anh là giả thì em chắc có bệnh nặng."

Tiêu Tiểu Diệp đánh mạnh một cái vào ngực anh, " Đúng thật là!"

Anh hôn nhẹ lên trán cô, " Thực ra, lúc bị chôn vùi trong đồng đất đá kia, anh cũng tưởng mình sẽ chết nhưng mỗi lần anh sắp không gắng gượng nổi được nữa thì bên tai anh lại truyền đến tiếng em gọi tên anh, anh không cho phép mình gục ngã bởi anh biết, em ở rất gần, rất gần anh. Anh không muốn gần trong gang tấc nhưng xa tận chân trời, anh muốn nắm chặt lấy tay em, lau đi giọt lệ nơi mắt em và nói rằng: Đừng sợ, không sao cả, anh vẫn ở đây."

" Lúc ấy, khi anh bảo em đi ra bằng cái lỗ hổng kia, anh đã nghĩ gì?"

" Anh nghĩ là: Đừng mỉm cười như vậy với anh, vì như thế sẽ khiến anh không thể buông bỏ em mà rời xa thế giới này. Đừng khóc với anh, vì anh không muốn lúc xuống hoàng tuyền lại không thể quên được em." Thanh âm trầm ấm của anh vờn nhẹ bên tai cô, truyền tới trong đó, ôn nhu đậm tình.

" Bạch Niên Vũ, lỡ như một ngày anh quên đi em thì sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi anh.

"Em là người mà cả kiếp này anh lưu luyến. Cho dù cho anh đã quên đi giọng nói của em, quên đi nụ cười của em, quên đi khuôn mặt của em thì mỗi lần nhớ đến em, thứ cảm giác đó vẫn chẳng bao giờ thay đổi: Yêu."

" Anh sẽ yêu em mãi chứ?"

" Không."

" Vì sao?"

" Vì anh còn phải yêu em của tuổi 30, nhớ em khi em 40, cùng em cười vào khoảnh khắc em 50 tuổi, rồi trân quý nắm tay em vào những năm tháng chúng ta dần già đi."

" Như vậy chẳng phải là anh vẫn mãi yêu em sao?"

" Phụ nữ thường thay đổi theo năm tháng."

" Nhưng..."

" Ngủ đi, đừng lảm chuyện nữa, nếu không mặc kệ mẹ dì hay bà cô của em tới thì anh cũng sẽ ăn em tận xương đấy."

" Một câu nữa thôi." Kì kèo trước khi ngủ.

" Nói đi."

" Anh sẽ không rời bỏ em thêm một lần nào nữa nhé!"

"" Anh đã trở về như lời em đã ước. Anh sẽ không đi nữa, chỉ khi nào em đuổi anh đi. Anh vẫn ở đây, vẫn là chồng của em." Ôm vợ vào lòng, ông xã mới cưới kia nhẹ nói, hôn lên đôi môi ấy, hứa với em

trộn đời bên nhau.

— — — — —

Phiên ngoại: Trước đám cưới...

Hội bạn thân quyền lực của Bạch Niên Vũ cau mày mặt xía đang tính kế giúp anh làm sao để có một hôn lễ thật hoành tráng.

" Theo tôi thì anh cứ lập tức cầm đeo cầm súng đe dọa chị ấy rằng: Không gả, xuống gặp Diêm vương." Hứa Luật Khôi góp ý.

" Đừng bạo lực thế!" Chấn Bách Niên thân là kẻ thứ hai đội mồ vào hôn nhân ngăn cản, quý ông nho nhã nói: " Em có thể cho anh một danh phận để được quang minh chính đại ở bên em không?"

Chấn Tường Dạ sờn da gà, gạt bỏ ý tưởng lãng mạn của cậu em út nhà mình, " Không phải ai cũng sến sẩm như chú đâu." Hấn đặt tay lên vai của Bạch Niên Vũ, " Tiểu Diệp, nhà anh không thiếu nhất chính là tiền, nhưng lại chưa có người quản lí giúp."

Chấn Tường Niên khinh bỉ nhìn ông anh cả, " Bỏ đi, muốn quản lí tiền thì cứ tới ngân hàng nhé!" Hấn gạt tay của anh cả nhà mình ra, " Tiểu Diệp, em không gả, anh khiến em không xuống giường được suốt 1 tháng."

Lâm Thiên Dương đập cho Chấn Tường Niên một phát, " Mất nết, phải ôn thanh mà nói thế này này: Diệp, kết nối sóng nhà anh bị chặn chờn rồi, chắc là do không có em nên mạng mới kém như vậy."

Thẩm Hạ Thiên đại dương gia lấy vợ sớm nhất trong hội gạt phăng tất cả: " Một bày bệnh hoạn, nói thẳng một câu cho nhanh gọn: Will you marry me?"

Cả bọn nhàm chán nhìn anh ta, thời buổi nào rồi mà soái ca ngôn tình vẫn còn như thế này chứ.

Bạch Niên Vũ thấy không thể nhờ vả được cái bọn này nên chỉ đành úp mặt vào tay mà khóc thầm.

"Thực ra thì bọn này có theo dõi anh một năm ba tháng bốn ngày, chẳng phải anh rất chất chơi trong công vụ thả thính vợ sao?" Một bầu khó hiểu hỏi.

Bạch Niên Vũ đen mặt nói, "Đó là bà tác giả tự biên tự diễn viết."

"Khổ thân vị huynh đệ." An ủi tập đoàn.

Thế nhưng mà ngày hôm sau, anh vẫn rước được vợ về thành công, mà không cần phải quỷ kế đa mưu như bọn kia bày.

****

Tuệ Anh: bởi vì chên má viết ngược nên má phải viết ngắn gọn khúc ngược để tốt cảm xúc. Hừ, má viết sủng lại rồi, đừng có mà chên má nữa.

Chương 120: Ngoại truyện: Tôn Niệm Hàn, một đời chấp niệm

Tuệ Anh: Chống chỉ định những trái tim yếu đuối thích sủng.

— — —

Căn phòng nồng nặc mùi hoá chất, trên giường, một người đàn ông gầy yếu nằm ở đó, trên tay anh là tấm thiệp mời dự hôn lễ và ảnh cưới.

Hoá ra, khi bên cạnh người mình yêu, cô cũng có thể mỉm cười đẹp đẽ như thế này. Thật ra anh cũng rất muốn được tới dự đám cưới của cô nhưng sức khoẻ anh đã ngày càng yếu, tế bào ung thư đã tàn phá cơ thể anh.

" Niệm Hàn, Tiểu Diệp và Niên Vũ rất hạnh phúc, con cố gắng lên." Mẹ anh lúc trước là một người phụ nữ trẻ đẹp thế nhưng chỉ sau mấy tháng chăm sóc anh thì các vết nhăn đã dần hiện lên nơi khóe mắt, đôi mắt mẹ trĩu nặng nỗi buồn.

Anh gật đầu cười nhẹ với mẹ, anh hi vọng cô sống thật hạnh phúc, chỉ có như vậy thì anh mới có thể an tâm mà rời đi.

Dạo gần đây, bệnh anh trở nặng, tâm trí anh không còn tỉnh táo, thường mơ màng nhớ về những kỉ ức năm xưa.

Lúc ấy anh vẫn là Tony đào hoa nổi tiếng ở Harvard.

Lần đầu tiên gặp cô chính là khi tham gia hoạt động trải nghiệm, anh không cẩn thận mà trượt chân ngã gãy tay, trùng hợp cô đi ngang qua.

Trên người cô mặc bộ đồ leo núi giản dị, đôi mắt màu đen có chút lạnh lùng nhìn về phía anh, không nói không rằng lấy đồ sơ cứu, băng bó hộ anh.

" Tiểu mỹ nhân, em tên gì vậy?" Anh chợt nhả hỏi tên cô.

" Nếu có sức để trêu hoa ghẹo nguyệt thì tốt nhất vẫn là nên ngậm miệng lại mà dưỡng thương đi." Đáp lại là câu trả lời không thể vô tình hơn.

Giúp anh xong thì cô ấy mang balo lên, một đường đi thẳng.

Bộ dạng cao ngạo, thanh âm lạnh lùng không nể nang ai của cô khiến anh hứng thú. Sau khi về trường, anh đã lùng sục khắp nơi cuối cùng cũng tìm được tin tức về cô.

Kelly Vicber, sinh viên với nhiều thành tích nổi bật dưới anh một khoá. Đã từng đạt được những giải thưởng tại các cuộc thi quốc tế. Các bạn cùng khoá với cô ấy đều gọi cô là " Mặt lạnh" bởi ngoài hai cô bạn cùng phòng ra thì đối đãi với mọi người lúc nào cũng như gió tuyết trên đỉnh núi vậy.

Và cứ thế anh bắt đầu tiếp cận cô, mỗi ngày đều chờ cô tan học, đi theo cô, bám rít cô không rời.

" Nghe này, trắng hoa là bản chất của đàn ông, tôi hiểu. Nếu anh theo đuổi tôi vì tôi khác biệt với lũ bạn gái trước của anh thì xin lỗi, anh không thành công đâu. Thứ mà trên đời này tôi hận nhất chính là

bọn đàn ông đa tình." Cô tức tối nói với anh, đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy một vẻ mặt khác của cô.

Có lẽ là do một điều gì đó mà cô đã có ý nghĩ như vậy.

" Anh hiểu gì về tình yêu cơ chứ?" Cô đã hỏi anh một câu khiến anh không thể nào trả lời nổi. Có lẽ, cô nói đúng, anh tuy đào hoa nhưng đối với tình yêu, anh chẳng biết được gì.

Sau đó, anh không bám theo cô nữa. Anh nghĩ rằng dù sao thì cô cũng chỉ là một chút nhất thời thể nhưng kể từ lúc đó, trong lòng anh luôn cứ có chút mất mát.

Thỉnh thoảng, anh vẫn hay cố tình đợi cô tan học, giả vờ chạm trán với cô trong căng-tin hay lên tới xem cô thí nghiệm.

Trịnh Tần hỏi anh: " Cậu yêu Kelly rồi sao?"

Anh mông lung hỏi lại: " Thế nào là tình yêu cơ chứ?"

" Yêu chính là bóng hình của người nào đó luôn luôn hiện lên trong tâm trí cậu, cho dù cậu phủ nhận, gạt bỏ bao nhiêu lần thì vẫn chẳng thể xoá nhoà đi được."

Lúc ấy, anh mới nhận ra, anh yêu Kelly rồi.

Anh lấy hết dũng khí, chạy tới phòng thí nghiệm tìm cô.

" Kelly, em hỏi anh tình yêu là gì đúng không? Anh biết rồi, đó là cảm xúc mãnh liệt của anh mỗi khi gặp em. Phản ứng mãnh liệt như sấm sét giữa Nhôm và Brom lỏng." Hai tay anh đặt lên bả vai cô, nhu tình nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên nhìn anh, cuối cùng là một nụ cười nhẹ có chút giấu cợt, "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Anh có dám chắc chắn với tôi rằng cả một đời anh chỉ yêu mình tôi không?"

Anh cứng đờ người, cái này...cái này...

Tiêu Tiểu Diệp gạt tay anh ra, cầm cuốn sổ ghi chép của mình, bước qua người anh.

"Tình yêu mà tôi muốn chính là cái chung thủy duy nhất. Nếu một đời anh yêu duy nhất mình tôi thì tôi sẽ yêu anh."

Bước chân cô dần xa đi, anh theo bản năng giữ chặt tay cô lại, "Một đời này, anh chắc chắn chỉ yêu mỗi mình em."

Ánh mắt kinh ngạc của cô khiến anh có chút đỏ mặt. Dù sao đây cũng là lần đầu anh tỏ tình.

Một hồi lâu mới có tiếng người đáp lại, "Vậy thì chúng ta hẹn hò đi."

Quãng thời gian tiếp đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của anh. Quang minh chính đại đi bên cô, cùng cô dạo phố, đi chơi hết nơi này tới nơi khác. Rồi anh mới biết được một điều, cô không giống như cô mà mọi người vẫn tưởng. Khoác lên mình bộ áo giáp cứng rắn nhưng ẩn sâu trong đó là một thân thể yếu đuối.

Ngày Valentine đầu tiên của hai người, một ngàn bông hoa hồng đỏ trái dài tặng cho cô, "Kelly, anh muốn được bên em, khiến cho chặng đường phía trước mà em đi là con đường hoa chứ không phải là đá vấp."

Ngày hôm ấy, lần đầu tiên thấy cô khóc.

" Kelly, tên Trung Quốc của em là gì?"

" Tiêu Tiểu Diệp."

Cái tên này anh đã từng nghe thấy, đó chính là vị hôn thê của anh họ anh. Cô ấy đã được đính ước từ rất sớm với anh ấy.

" Có chuyện gì sao?" Cô hỏi anh.

" Không."

Cho đến một ngày, mẹ anh tới tìm anh, bà nói cho anh biết thân phận thật của cô. Hoá ra, thế nhưng là cô thật.

" Niệm Hàn, ai cũng được, trừ Tiêu Tiểu Diệp ra." Ngày đó, mẹ anh đã tức giận mắng anh khi anh nói anh yêu vị hôn phu của anh họ mình.

" Con muốn đem danh dự của hai đại gia tộc nhấn xuống bùn sao? Rồi thiên hạ sẽ nhìn nhận Tôn gia chúng ta như thế nào khi em họ lại cướp vị hôn phu của anh mình."

" Nếu con yêu cô ta thì hãy bỏ đi, Tiêu Tiểu Diệp không phải người mà Tôn gia của chúng ta có thể chạm đến."

" Nhớ cho kĩ, cô ta chính là Tiêu Tiểu Diệp, là chị dâu của con."

Ngày ấy là ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời anh.

Anh gọi điện cho Bạch Niên Vũ, hỏi anh ta một câu:

" Cho dù không có tình cảm với Tiêu Tiểu Diệp thì anh vẫn sẽ cưới cô ấy chứ?"

" Cô ấy định sẵn từ đầu là vợ của tôi." Trả lời anh, chính là câu nói ấy.

Valentine thứ hai bên nhau, đêm hôm ấy, hai người đã cùng nhau đi xem phim, anh nhìn cô, đó là cô gái mà anh yêu và cũng chính là chị dâu tương lai của anh.

Anh lấy chiếc đồng hồ trong túi áo của mình, đeo vào tay cô, " Kelly, đếm từng giây từng phút yêu anh nhé."

Ngày hôm sau, anh đã làm ra một chuyện tồi tệ, khiến cô tổn thương, nhìn cô ném chiếc đồng hồ kia đi, trái tim đau nhói.

" Kelly, giá như em chỉ là Kelly thì thật tốt."

Anh tìm lại được đồng hồ, coi nó như trân bảo.

Anh từ bỏ hết công trình nghiên cứu của mình để trở thành một bác sĩ chợ đen, từ bỏ cả gia tộc, sống những ngày tháng bình yên ở Nga.

Cho tới một ngày, tin tức về cô xuất hiện, anh như ma xui quỷ khiến chạy về Trung Quốc tìm cô.

Đó là lần đầu tiên gặp lại cô sau hơn năm năm, cô đã đẹp hơn trước nhưng lại mang theo mình con chip độc. Nhìn thân thể cô hao mòn, anh hận không thể thay cô chịu sự hành hạ của ấy.

" Tôi hối hận vì năm ấy rời bỏ cô ấy." Anh nói với Bạch Niên Vũ.

" Có hối hận cũng chẳng thể thay đổi được gì, cô ấy là chị dâu của cậu." Bạch Niên Vũ trả lời anh như thế.

Tai nạn xảy ra, anh được bác sĩ bảo nên đi xét nghiệm lại, có thể anh đã bị ung thư tuỷ nặng.

Quả nhiên, đúng là vậy.

Anh biết, thời gian anh không còn nhiều.

Anh nói cô hãy trả lại đồng hồ cho anh, quả nhiên cô trả thật.

Anh xuất viện, trở về Nga.

Một tháng sau, cô nhếch nhác cùng với Mục Tử Kỳ tìm tới anh. Anh không ngờ được, cô lại ra nông nỗi này.

Khi Bạch Niên Vũ đón Tiêu Tiểu Diệp trở về, bệnh của anh trở nặng.

Thất tích, anh lén trở về Trung Quốc, anh nghe tin cô đã li hôn.

Nhất định cô rất đau khổ, anh mua chín mươi chín bông hoa hồng, định tặng cho cô nhưng rồi lại rút ra một bông. Chín tám bông, một bông còn lại, anh giữ cho riêng mình.

Trở về Nga, khối u đã hành hạ anh kiệt quệ.

Những tháng ngày hoá trị khiến anh gần như tuyệt vọng.

Nửa năm trôi qua, một ngày, cánh cửa phòng bệnh kia bỗng nhiên mở. Người con gái anh yêu bước vào. Bụng của cô đã lớn, chắc lại là một tiểu bảo bối sắp ra đời rồi. Đó là kết tinh tình yêu của cô.

" Em hạnh phúc chứ?" Anh hỏi cô.

Cả người cô vì mang bầu mà có chút tăng cân, da dẻ trắng trẻo, khuôn mặt tròn tròn. Cô không lạnh lùng nữa mà lại rất ôn nhu.

" Em rất hạnh phúc." Cô dịu dàng trả lời.

Nụ cười tươi tắn của cô khiến anh ấm lòng, may quá, cô hạnh phúc.

" Đứa bé được bao nhiêu tháng rồi?" Anh nhìn vào cái bụng nhô cao của cô, tò mò hỏi.

" Năm tháng." Cô nói, bàn tay đẹp để khẽ xoa bụng mình.

Cô có một gia đình ấm áp, sắp tới còn có một tiểu thiên thần. Nhất định sẽ là người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian.

Bàn tay mềm mại của cô cầm lấy tay xương xẩu của anh, " Niệm Hàn, cố lên!"

Từ bao giờ, cô trẻ con như vậy, bệnh của anh đã thành như thế này rồi mà vẫn an ủi ư?

" Cố lên!" Anh cũng lặp lại lời cô.

Từ đó, mỗi ngày, Tiêu Tiểu Diệp đều tới thăm anh, đôi lúc còn có cái tên mặt lạnh kia nữa. Có thể cuộc sống cuối đời của anh cũng không quá mức tệ như anh nghĩ.

" Có lẽ, anh chỉ còn một tháng nữa." Bác sĩ lắc đầu nói với anh.

Mẹ anh gào lên, ôm lấy anh, khóc nức.

" Mẹ, không sao cả đâu." Anh cố gắng an ủi mẹ.

Nhưng anh biết, Tử Thần sắp tới tìm anh rồi.

Những ngày cận kề, Tiêu Tiểu Diệp vẫn tới thăm anh bình thường.

Nhưng cứ nhìn thấy cô là anh lại không nỡ.

Ngày thứ hai mươi tám, thân thể anh đã tới giới hạn.

Cô lặng lẽ bước vào phòng bệnh, Tôn Niệm Hàn đang đưa lưng về phía cửa phòng, nằm trên giường, thân thể khẽ phát run, hình như ngủ không yên.

Cô đến gần từng bước một.

"Kelly..." Ở trên giường bệnh, bóng người mê hồn trần trọc kia, gần đến mất hình dáng.

Tay cô hơi lạnh, nhẹ nhàng đặt lên đầu vai anh.

"Niệm Hàn, em đến rồi đây." Cô đột nhiên rơi lệ.

Bởi vì, trái tim như bị dao cắt. Nước mắt rơi lã chã, nhỏ xuống mặt anh, giống như mưa rơi lác đác.

Anh bị nước mắt làm tỉnh, từ từ xoay người lại, hỏi thật chậm thật chậm: "Kelly, là em thật sao..." Ánh mắt anh mơ hồ, như là còn đang trong mộng.

"Vâng, em đến rồi." Cô cầm thật chặt bàn tay gầy thấy rõ được đốt xương của anh.

"Anh mơ một giấc mơ, anh chết đi rồi, em không hạnh phúc." Anh thều thào nói.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn nắm chặt tay anh, " Anh đã nói với em rằng em sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian mà, tại sao bây giờ lại trù ẻo người ta như vậy?"

Tôn Niệm Hàn cố gắng cười nhưng rất khó coi.

" Sau này, anh không thể cùng em đi đến cuối cuộc đời với bất kì tư cách nào nữa, không phải người yêu cũ, sư huynh, em họ chồng... Vậy nên anh sẽ đợi em nơi kiếp sau, khi hai chúng ta một lần nữa trở thành kẻ xa lạ. Anh không là Tôn Niệm Hàn, em cũng chẳng phải Tiêu Tiểu Diệp."

" Đừng nói, xin anh đừng nói thêm gì nữa." Tiêu Tiểu Diệp chặn lời anh lại, giọng nói nắc nhen.

" Cố gắng ở lại với em được không?" Đó là lời thỉnh cầu từ người con gái anh yêu.

Anh im lặng, tay nắm chặt tay cô.

Ngày bốn mươi lăm, anh đã vượt qua cột mốc ba mươi mốt ngày kia. Nhưng đến được hôm nay thì sức khoẻ đã suy tàn.

Anh nhìn người con gái anh yêu ngồi bên cạnh giường bệnh của anh. Ba tháng cuối đời này, thật hạnh phúc khi có cô ở bên. Anh đã từng sợ, sợ lúc anh mất, sẽ là trong cô đơn.

Tích tắc....tích tắc....

Khoảng thời gian bên cô đang ngày càng rút ngắn lại.

Hết thời gian.

Tay anh gầy nắm lấy tay cô, " Kelly, cả đời này của anh chỉ yêu em."

Nói xong, hơi tàn yếu dần, bàn tay buông thõng xuống.

Tiêu Tiểu Diệp hét lên, ôm chặt lấy anh, nước mắt lã chã, " Anh hứa rồi mà, sẽ chờ bảo bảo của em ra đời để kể chuyện cho nó, dạy cho nó học giỏi như anh mà. Anh từng hứa, sao anh không thực hiện?"

Bạch Niên Vũ mở cửa đi vào, nhìn bảng chỉ số đã sớm chạy thành hàng dài, anh ôm chặt lấy vợ của mình.

" Diệp, Niệm Hàn đi rất muộn muộn, em nhìn đi, cậu ấy cười kìa."

Kelly, em đừng khóc. Nếu em khóc thì không thể trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian được. Em phải cười, cười thật tươi. Anh mãi ở bên em.

Trong cái giá rét của mùa đông ấy, có người lặng lẽ ra đi. Bông hồng ép trong trang nhật kí giấu kín nơi ngăn tủ có mấy dòng chữ viết run rẩy.

" Kelly, không thể nắm tay em một đời là niềm hối tiếc của anh. Nhưng xin em hãy sống thật hạnh phúc, vì người nắm tay em sẽ chờ cho em thay anh. Sẽ không để em rơi nước mắt giống như anh đâu."

Chín mươi chín bông hoa hồng đã hoàn trả, lời hứa yêu duy nhất mình em đã vẹn nguyên.

— — - Tôn Niệm Hàn — — -

Chương 121: Ngoại truyện: William - Vì sao lại thành người như vậy ?

Trong trí nhớ lúc anh còn nhỏ, khi chưa trở thành hoàng tử nước Anh thì mẹ luôn luôn có một nụ cười rất rạng rỡ. Mỗi tối, mẹ thường xoa đầu anh rồi kể cho anh nghe về chuyện tình của bố và mẹ.

Mẹ nói, mẹ rất yêu bố, bố cũng rất yêu mẹ.

Anh hỏi lại, " Vậy bố của con ở đâu?"

Những lúc ấy, nơi khoé mắt của mẹ sẽ ánh lệ, " Bố vẫn luôn ở bên con."

Năm anh tám tuổi, vào sinh nhật của mình, anh đã ước được một lần gặp bố. Và anh đã gặp được.

Bố khác xa với tưởng tượng của anh, bộ âu phục màu đen tuyền sang trọng, anh đã từng rất nhiều lần thấy ông ấy ở trên TV, Thái tử của nước Anh cao quý. Khi nhìn thấy anh, bố đã lấy bàn tay ấm áp của mình xoa đầu anh, " Will, ta là bố của con."

Dường như mẹ không vui, từ khi mẹ trở thành công nương, anh rất ít khi thấy mẹ cười. Từ bao giờ đôi mắt đen luôn luôn ánh lên sự vui vẻ ấy đã bị nhuộm đầy nỗi buồn sâu thẳm.

" Will, không có mẹ ở bên, con sẽ tự mình sống tốt chứ?" Một ngày nọ, mẹ bỗng nhiên hỏi anh câu hỏi đấy.

Từ lúc sinh ra, anh đã được giáo dục nghiêm khắc. Nếu đi đường vấp ngã, mẹ sẽ không bao giờ đỡ anh như bao người mẹ khác.

"Will, tự đứng dậy, lau hết nước mắt đi." Mỗi lần như thế, mẹ đều sẽ lẳng lặng nhìn anh và nói như vậy.

Cũng từ đó, anh đã tự hình thành nên tính tự lập.

Anh vẫn còn nhớ, có lần anh đánh nhau với bạn trong lớp chỉ vì hấn nói anh là đứa con hoang. Lúc mẹ tới, mẹ chỉ xin lỗi, dẫu cho mẹ không hề làm sai điều gì cả.

"Will, trên đời này, chúng ta luôn là người có lỗi." Đêm hôm ấy, mẹ vừa rửa vết thương cho anh, vừa dịu dàng nói. "Đừng bao giờ để những điều viễn vông gì khiến cho con mất kiểm soát, con người ta hơn nhau ở cách mà ta che giấu bản thân mình."

Anh đã thấm thía những lời mẹ nói, anh khác những đứa trẻ khác, suy nghĩ, tâm tư của anh đều rất trưởng thành. Nhưng khi anh được mẹ hỏi câu ấy, anh vẫn có chút lo sợ, lo mẹ sẽ rời khỏi anh.

"Không có mẹ, con sẽ sống tốt?" Mẹ nhìn anh, nhấn mạnh lại câu hỏi.

"Con sẽ sống tốt." Anh cắn răng trả lời, đó là lời nói dối khiến anh ân hận nhất. Bởi chỉ ba ngày sau, mẹ anh đã cắt cổ tay tự tử.

Bồn tắm đầy máu đỏ, mẹ nằm trong đó, ngay cả khi chết mà vẻ buồn rầu của mẹ vẫn không biến mất. Thế nhưng, Nữ hoàng kia lại chỉ im lặng đứng nhìn rồi bật lên những lời cay nghiệt, người bố mà anh tôn trọng kia lạnh lùng thông báo: "Công nương Emily bị bệnh nặng, qua đời."

Lúc ấy anh đã phát điên, gào thét lên đối diện với bố, " Mẹ không phải bị bệnh, mẹ là vì uất ức, gò bó mà chết, mẹ là do các người hại." Anh đã từng thấy mẹ uống rất nhiều thuốc trầm cảm, anh từng thấy nước mắt mẹ rơi khi bị Nữ hoàng chỉ trích ngay trước mặt các quý tộc cao sang kia.

" Mẹ, tại sao mẹ lại muốn vào hoàng gia?"

" Mẹ không muốn một chút nào, mẹ ghét những quy định gò bó của bọn họ, mẹ không thích việc mình làm hành động gì cũng bị người khác đánh giá."

" Nhưng trong máu của con chính là dòng máu cao quý ấy, bố con là Thái tử, ông ấy không thể chịu một điều tiếng nào cả, cho dù mẹ không muốn cũng phải bước chân đó vào đó, vì con và cũng là vì bố con."

Năm anh mười một tuổi, anh đã hiểu được cái gì gọi là lạnh nhạt vô tâm. Người hoàng gia vì muốn bảo vệ địa vị của mình mà đã đưa anh tới gia tộc Krisen để làm con tin. Anh cười nhạt, một nụ cười mà đứa trẻ mười một tuổi không nên có.

" Will, chắc cháu biết, mình mang thân phận gì rồi đúng không?" Người phụ nữ cao sang kia vừa nhìn thấy anh đã hỏi ngay câu đó.

" Là con tin." Anh lạnh nhạt trả lời.

" Cháu có hận hoàng gia không?" Bà ta lại hỏi anh.

" Hận."

" Nói ta nghe, tham vọng của cháu là gì? Trở thành một thẳng hoàng

tử yếu đuối hay kẻ mang quyền lực sát sinh?"

"...."

Nữ công tước nổi danh của Anh quốc, Emma Krisen đã đặt cho anh một câu hỏi khiến anh phải mất tới hơn hai năm mới trả lời được.

Anh muốn trở thành kẻ mang quyền lực.

Ba năm ở gia tộc Krisen ấy, anh đã quen biết thêm một người. Cậu ta chính là đứa con của Emma, trái ngược hoàn toàn với bà mẹ với thần thái lạnh lẽo kia thì hẳn có vẻ hiền lành và có phần yếu đuối.

"Will, cậu đừng nghe những gì mà mẹ tôi dạy, bà ấy sẽ biến cậu thành ác quỷ đấy." Lần đầu tiên gặp mặt, Erik đã giữ tay anh lại và nhỏ giọng nhắc nhở.

Ác quỷ ư, anh thật muốn biết ác quỷ là như thế nào.

Anh cũng đã từng chịu trừng phạt, bị nhốt trong căn hầm với lớp sàn thủy tinh ngăn cách một hồ cá ăn thịt lớn. Khi nhìn thấy những con cá kia, anh đã thực sự sợ hãi.

"Erik, cậu thường bị nhốt ở nơi đó sao?" Anh hỏi.

"Nhốt ư? Tôi cũng không biết thế nào là nhốt nữa, từ năm tôi năm tuổi, mẹ tôi đã để tôi ở đó." Erik trả lời, dường như việc đối mặt với những con cá khủng khiếp ấy đối với cậu ta đã như một thói quen rồi.

Thường tới lâu đài Krisen chơi thì có một cô bé ít hơn anh và Erik bốn tuổi. Lần nào gặp cũng đều bám lấy tay của cậu ta. Cô bé đó tên là Tris, em họ của Erik. Và đặc biệt, anh nhìn ra một điều ở cô bé kia, nó muốn Erik là chồng của nó, không phải một tình yêu giữa anh trai

và em gái, cũng không phải là trò chơi gia đình bình thường, đó là một sự cố chấp cuồng si mà một đứa trẻ chín tuổi không nên có.

" William, sau này em sẽ cưới Erik, cùng anh ấy bước vào lễ đường, nhận lời chúc phúc từ các thiên sứ tình yêu." Tris từng nói với anh như vậy.

Anh chỉ cười nhẹ, " Tris, điều đó không thể, Erik là anh họ của em, hai người chảy cùng với nhau một dòng máu."

Tris tức tối hừ mũi với anh, " Không phải. Bọn em có thể yêu nhau. Cái đầu gỗ như anh thì biết gì về tình yêu chứ!"

Anh im lặng, thầm suy nghĩ, yêu ư, anh không muốn thử.

" William, nếu muốn trở thành kẻ mạnh thì bản thân phải không có một điểm yếu nào. Đặc biệt là tình yêu, đừng sợ hãi mà ngã vào, nó chính là điểm trí mạng trên con người tưởng chừng đã hoàn mỹ của chúng ta." Emma từng nói với anh như vậy.

Erik cũng được giáo dục như anh, mỗi lần như vậy, cậu ta chỉ buồn rầu cúi gằm mặt, " Mẹ trước đây không như vậy. Bà ấy cười rất nhiều chứ không phải luôn lạnh lùng. Bà ấy có tình yêu chứ không vô tâm như bây giờ."

Hoá ra, để trở thành một kẻ chi phối quyền lực trong bộ máy quyền lực của nước Anh, người phụ nữ kia đã đánh đổi cả tình yêu một đời của mình.

Một ngày nọ, anh được bà ta tặng một con chó nhỏ rất đáng yêu, anh cũng thực thích nó. Tuy nhiên khi nhìn thấy anh cùng chơi với con chó ấy, Erik đã thất thần rồi hoảng sợ nói với anh, " Đừng, đừng để bà ấy lừa, rồi sẽ có một ngày bà ấy đưa súng về phía cậu, bắt cậu tự

tay giết nó."

Và ngày ấy quả nhiên đến thật, khẩu súng ấy như khối than nóng đặt trên tay anh, khiến anh bỏng rát vô cùng.

"William, nếu muốn mạnh hơn thì việc đầu tiên mà cháu nên làm là chặt đứt hết tất cả mọi thứ nguy hại đối với cháu."

Anh đã thực sự nổ súng giết chết con chó nhỏ đó, không phải anh không có tình cảm với nó mà là do tham vọng của mình. Emma nói đúng, anh không nên có một thứ tình cảm gì cả.

Năm anh mười bốn tuổi, vào cái khoảnh khắc anh nhìn thấy bình nước nóng đổ lên người của Erik, anh mới biết được sự tàn độc của người kia là như thế nào.

Cậu ta nằm trên sàn, bờ môi tím tái, lưng vì bỏng mà rỉ máu thẫm đỏ.

Người mẹ ấy chỉ lạnh lùng dương đôi mắt cao ngạo của mình để nhìn đứa con ruột thịt đau đớn.

Bất chợt, anh nhớ tới mẹ mình, liệu khi anh bị bỏng như thế này, mẹ sẽ như thế nào?

Có một điều mà anh được tiết lộ, Erik không có phản ứng với thuốc mê hay thuốc gây tê gì cả. Những tháng ngày trong bệnh viện điều trị là những nỗi đau xiết gào. Và nguyên nhân khiến cậu ta như vậy cũng chính là mẹ của cậu ta.

"Mẹ đã đưa một con chip vào cơ thể tôi khiến nó tê liệt hoàn toàn dây thần kinh của tôi." Cậu ta đau khổ nằm trên giường bệnh, cố gắng nói.

" William, đừng nghe những gì mà mẹ tôi dạy, nó sẽ khiến cậu trở thành con người độc ác như bà ấy."

Năm đó, Erik về Trung Quốc, anh trở lại Hoàng gia. Ba năm bị bắt làm con tin ấy đã khiến anh tôi luyện mình. Anh dùng vẻ mặt vô dụng của mình để đánh lừa bọn họ. Chen chân vào thế giới ngầm, lập nên một thế lực riêng cho mình. Anh đã ngẫm, tất cả thực hoàn mỹ cho tới khi, anh gặp một người con gái. Đó là nét bút phá hỏng toàn bộ bản kế hoạch hoàn hảo của anh.

Năm ấy, anh hai mươi lăm tuổi, đế chế hắc đạo của anh đã ngang tầm với các thế lực lớn trong thế giới ngầm.

Vân gia kia đắc tội với anh, anh diệt sạch bọn họ, chỉ duy nhất một người.

Cô ta có một đôi mắt rất đẹp, trong trẻo nhưng phảng phất u buồn giống như đôi mắt của mẹ anh. Anh không hiểu tiếng Trung Quốc nhưng anh vẫn phần nào hiểu được ý của những lời mà cô ta uất hận nói với anh.

Rồi sẽ có ngày tôi tự tay giết anh....

Người ta nói, để địch bên cạnh mình là ngu ngốc nhưng anh vẫn để cô ta lại.

Năm ấy cô ta mười bảy tuổi nhưng sâu trong đôi mắt đã hằn lên thù hận giống như anh năm nào. Ngoại trừ lần bị anh bắt kia cô ta mở miệng nói chuyện với anh thì tất cả khoảng thời gian sau đó, cô ta đều im lặng hệt như một người câm.

Anh trêu đùa cô ta, để cô ta ngủ cạnh mình, cũng cố tình để cô ta biết được, ở dưới gối của anh có một con dao. Quả nhiên cô ta đã làm

thật, con dao sắc bén ấy đặt nơi cổ anh, máu chảy xuống chiếc gối lông ngỗng trắng muốt như những đoá hoa lệ đẹp đẽ. Chỉ có một điều, cô ta không thể giết anh được bởi trong một thoáng do dự, anh đã đẩy cô ta xuống. Đó chỉ là một thiếu nữ thì làm sao dám giết người cơ chứ.

" Nếu muốn giết tôi thì trước hết cô hãy trở thành một sát thủ thật giỏi, thật vô tâm, tàn nhẫn." Anh bóp mạnh cằm cô ta, lạnh lùng nói.

Đôi mắt kia vẫn còn quá non nớt để lừa được anh.

" Có muốn giết được tôi không?" Anh hỏi cô.

Cô gái kia đã dùng ánh mắt để nói, cô muốn băm vằm xương anh.

" Được." Anh tà mị cười lạnh.

Ngày hôm sau, anh đã đưa cô ta tới tổ chức sát thủ hàng đầu thế giới - Hắc Đế. Để trở thành một sát thủ của nó thì cũng phải trải qua rất nhiều thử thách khắc nghiệt. Một trăm người được tuyển vào thì nhiều nhất cũng chỉ có hai mươi người trở ra. Anh muốn xem, ý chí giết anh của cô ta như thế nào.

" Nhớ cho kĩ một điều này, tôi tên là Vân Nhiễm, rồi sẽ có một ngày tôi tự tay giết chết anh." Cô ta trước khi vào đó đã nói với anh như vậy, không ngờ, khi cô ta mở miệng sau hơn năm tháng bị giam cầm ấy lại là lời khẳng định sẽ giết anh.

" Tôi chờ đợi." Anh đáp ứng cô, " Cố sống sót mà trở về đây giết tôi."

Tám năm, không dài cũng không ngắn, cuộc chiến quyền lực cũng đã nổ ra. Lần này, anh đã gặp lại một người bạn cũ, Erik Krisen hay anh nên gọi là Bạch Niên Vũ nhỉ. Về ngoài hiền lành kia đã bị thay thế bởi

sự lạnh lùng từ trong cốt tuỷ. Anh bạn thường hay khóc lóc kia đã trở nên vô tình.

" Quả nhiên anh đã trở thành ác quỷ." Hấn ta nhếch mép cười nhìn anh.

" Từ khi tôi được gửi tới Krisen thì đã hoá ác quỷ rồi." Anh cũngg nhiệt tình đáp lại.

Đúng vậy, ngay từ khi anh thấy sự vô tâm của những người kia, anh đã hoàn toàn biến thành ác quỷ.

Không chỉ gặp lại Erik mà anh còn được tái ngộ một người nữa. Tám năm rèn dũa trong lò sát thủ, cô gái năm nào đã khác rồi. Vẻ mặt lạnh lùng sâu trong đôi mắt cho tới vẻ mặt. Sát thủ thì nên che giấu cảm xúc của mình, cô ta đã làm được, mà còn làm rất tốt. Nhiệm của anh đã khác rồi. Thay vì dùng đôi mắt kia tràn đầy lửa hận để nhìn anh thì cô lại dùng thẳng hành động. Khẩu súng kia cũng thật hợp với cô, chĩa về phía anh thật là bạo.

" William, tôi tới hoàn thành lời hứa năm nào!"

Nhưng mà cô gái ạ, em đã nhầm mất rồi, tôi là người tạo ra em, sẽ hiểu được em như thế nào....

Chương 122: Ngoại truyện: Vân Nhiễm - Mục tiêu cả đời

Vân Nhiễm chưa bao giờ quên một lần nào hình ảnh kinh tởm vào năm cô mười bảy tuổi ấy. Bên cạnh cô là xác của ba mẹ, anh em, người làm, bọn họ đều nhuốm đầy máu tươi. Còn kẻ gây ra những điều kinh tởm này lại đang ngồi trên ghế thản nhiên uống rượu.

Bộ tây trang cao cấp tôn lên dáng người cao lớn, mái tóc màu nâu vàng cắt tỉa gọn gàng, khuôn mặt góc cạnh cười mỉm, đặc biệt là đôi con ngươi khác màu xám đen của hắn sâu thẳm sắc bén tựa như vực sâu đầy gai nhọn.

Hắn đặt li rượu xuống, từng bước, từng bước đi tới chỗ cô, ngón tay đẹp đẽ khớp nào ra khớp nấy khẽ đặt lên má cô, rồi dần chuyển xuống cằm, bắt cô phải ngẩng đầu lên đối diện với hắn.

"Đôi mắt này rất giống một người!" Ngữ điệu nhã nhặn của người Anh toát ra từ miệng hắn khiến cô run rẩy.

Phải chăng tiếp theo hắn sẽ móc mắt cô ra rồi ngắm nghía nó để xem con ngươi cô đẹp như thế nào.

Ngón tay hắn vẫn mân mê nơi cằm cô, nụ cười hờ hững chuyển dần sang cao ngạo.

"Để cô ta lại, đưa về lâu đài!" Hắn thả cằm cô ra rồi nói với thuộc hạ.

Đôi chân dài xoay người rời đi, từng bước ung dung tới lạ. Khung cảnh đầy máu tanh bắn như vậy nhưng chẳng thể khiến cho khí chất

hắn bị lung lay.

Cô hét lên với bóng lưng của hắn, " Rồi sẽ có một ngày tôi tự tay giết anh trả món nợ máu này."

Thân ảnh hắn thoáng dừng lại, cả người dưới ánh trăng tà tựa như một tên quỷ Satan thật sự. Cô không biết hắn có hiểu tiếng Trung hay không nhưng nụ cười của hắn khiến cô tin rằng, hắn lọt tai những gì mà cô nói.

Những ngày sau đó chính là địa ngục. Hắn để cô ngủ cùng phòng với hắn, ăn cùng hắn, đi dạo cùng hắn. Hắn xem cô như một con búp bê sứ để thoả mãn sự vui chơi của hắn.

Lúc ngủ, hắn thường ôm lấy cô, cánh tay chắc khoẻ ép cô vào lồng ngực cứng rắn hắn. Về mặt lúc ngủ của hắn chưa bao giờ thả lỏng cả, lông mày luôn nhíu lại, thỉnh thoảng cô còn nghe thấy hắn gọi mẹ.

Nhưng khi tỉnh lại, hắn trở về là kẻ cao ngạo như thường. Cô hiểu một điều, hắn rất tàn nhẫn, sự hung ác kia toát ra từ sâu trong máu thịt hắn. Tháng thứ hai sau khi cô bị giam cầm, đó là một buổi chiều trời xanh rất đẹp, hắn bế cô đặt lên đùi hắn rồi ép cô xem một cảnh tượng ghê hồn.

Những kẻ phản bội hắn, bị hắn trói vào từng chiếc cột sắt lớn, dựng thẳng lên trời. Xung quanh đó là dầu hoả và từng bó củi lớn. Hắn cho người đốt cháy, tiếng kêu thét đau đớn của bọn họ vang lên từ trong biển lửa. Cô sợ đến run người, bàn tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào da thịt. Nhìn hắn, hắn lười biếng tựa đầu nơi ghế, nụ cười đầy tà mị dương trên môi, không một chút gì gọi là thương cảm, mà hiện lên đó là khoái cảm giết người thực sự. Đôi mắt xám đen kia nhìn lại cô, đối diện với ánh mắt đầy căm hờn của cô, " Đó là số phận của những kẻ có ý giết tôi."

Hắn lãnh khốc, vô tình, hắn không phải là một con người nữa, trái tim hắn đã bị mực rửa, bị nhuộm đen bởi sự tàn ác.

Nhưng sự tra tấn của hắn đối với cô chưa dừng lại, hắn bắt cô chứng kiến cảnh hắn "mây mưa" cùng những cô gái nóng bỏng, ép cô phải nghe từng tiếng rên rỉ phóng dăng của bọn họ. Xong việc, hắn đuổi bọn họ đi rồi cho người thay đổi ga giường, tiếp tục ôm cô ngủ. Cô thấy kinh tởm hắn từ trong xương tủy.

Cô rất muốn hỏi hắn một câu rằng, " Anh là ác quỷ sao?" Nhưng cô không bao giờ mở miệng để nói bởi cô không biết sau khi cô nói, hắn sẽ dành sự tra tấn nào cho cô.

Tháng thứ năm bị giam cầm, cô mới có can đảm giết hắn. Hắn là một người rất cảnh giác cho nên ở gối luôn giấu một con dao Thuy Sĩ sắc bén. Đêm hôm ấy, cô hạ quyết tâm cầm con dao lên đặt trên cổ hắn, cô ấn lực xuống, con dao đã cứa một nhát dài, tia máu đỏ chậm rãi chảy xuống, thấm lên gối lông ngỗng.

Nhưng tay cô không dám dùng lực thêm nữa, cô sẽ giết người sao? Dẫu hắn là kẻ khiến gia đình cô tan hoang, chuốc đầy tủi nhục cho cô nhưng trong thâm tâm của cô không ngừng ngăn cản.

Con dao kề trên cổ thả lỏng, người tưởng chừng đã ngủ say kia mở đôi mắt sắc lạnh nhìn cô, cánh tay cứng khỏe của hắn bắt lấy tay cô, lật cô xuống dưới thân mình, con dao rơi mạnh xuống sàn.

Cô nghĩ cô chết chắc rồi, hắn sẽ giết cô. Nhưng không phải, hắn chỉ bật cười, một nụ cười lạnh như gió mùa đông.

" Cô gái ạ, cô chưa thể giết được tôi đâu." Giọng của hắn khác xa với con người hắn, nó nho nhã như một vị doanh nhân đã ở thương

trường nhiều năm.

Con dao được hấn nhặt lên, nơi lưỡi dao vẫn còn lưu lại vết máu, hấn lau lưỡi dao trên chiếc váy trắng của cô rồi kề nó vào cổ. Lạnh, thực lạnh, cô không dám thở, chỉ sợ một chút hô hấp thôi cũng sẽ khiến cô đứt họng.

Hấn đặt con dao xuống gối, bàn tay bóp chặt cằm cô.

" Nếu muốn giết tôi thì trước hết cô hãy trở thành một sát thủ thật giỏi, thật vô tâm, tàn nhẫn." Anh lạnh lùng nói.

Đã có bao nhiêu sát thủ được cử đến giết hấn không thành rồi phải chịu sự tra tấn kinh khủng ấy cô biết chứ, có lẽ lúc này, hấn đã sớm biết, tạo nên một màn kịch hoàn hảo trong đó cô đóng vai là kẻ bị lừa ngu xuẩn. Hấn chắc chắn cô sẽ không giết hấn, mà cho dù cô có dám cũng chẳng thể làm được.

" Có muốn giết được tôi không?" Hấn hỏi cô.

Giết ư, cô muốn đem xác hấn băm vằm rồi thả xuống vực sâu, muốn cho hấn thử cảm giác bị lửa thiêu đốt cháy da cháy thịt.

" Được." Hấn nhìn cô, dường như hiểu ý cô.

Ngày hôm sau, hấn đưa cô tới tổ chức sát thủ hàng đầu thế giới - Hắc Đế.

Trước khi đặt chân vào chốn địa ngục trầm gian ấy, cô đã nói với hấn rằng, " Nhớ cho kĩ một điều này, tôi tên là Vân Nhiễm, rồi sẽ có một ngày tôi tự tay giết chết anh."

Nhớ cho kĩ tên tôi đi William, kẻ đưa anh xuống tạ tội ở Địa ngục

chính là tôi đấy.

" Tôi chờ đợi." Hắc gật đầu, xoa xoa đầu cô, " Cố sống sót mà trở về đây giết tôi."

Hắc Đế ấy đã khiến cô sống không bằng chết. Cô tận mắt thấy người một phút trước vừa cười nói với cô, một phút sau quay lại đã trở thành một cái xác với chi chít lỗ thủng.

Quản giáo luôn đứng trên thành, nhìn bọn cô rồi nhếch mép nói, " Sát thủ thì nên biết mục tiêu cả đời của mình là gì và như thế nào để sống sót mà hoàn thành nó."

Đúng vậy, cô phải sống, phải trở về để tận tay giết chết tên ác quỷ kia.

Sau năm năm đào tạo khắc nghiệt, lần đầu tiên cô nhận nhiệm vụ. Kết liễu một tên trùm ma túy ở Pháp. Cô vẫn nhớ, ánh mắt của tên kia kinh hoàng nhìn cô, máu của hắn bắn trên mặt cô hôi tanh như thế nào. Trong phút ấy, cô đã tưởng tượng, rồi sẽ có một ngày, máu trên mặt cô là máu của hắn, ánh mắt sợ hãi kia cũng sẽ là từ đôi con ngươi xám đen kia. Hai năm sau, số người cô giết đã nhiều đến nỗi khiến cô không đếm xuể, cô đã không còn là Vân Nhiễm của năm mười bảy tuổi ấy nữa.

Sát thủ của Hắc Đế sau khi thử nghiệm nhiệm vụ xong thì sẽ được bán đấu giá chọn chủ nhân. Mỗi sát thủ sẽ có hợp đồng một năm bị sai khiến bởi kẻ mua.

Paul, hắn là một trong số sát thủ cấp cao của tổ chức và cũng là người khảo nghiệm cô.

" Nói cho tôi biết, mục tiêu của cô là gì?" Hắn hỏi cô.

" Trả thù." Cô không do dự trả lời ngay.

" Ai vậy?"

" William."

Hắn không mấy ngạc nhiên với câu trả lời của cô, chỉ đặt tay lên vai cô, thờ dài một cái, " Good luck!" (Chúc may mắn!)

Vân Nhiễm là sát thủ đứng đầu trong khoá đào tạo năm đó nên giá của cô rất cao. Có rất nhiều kẻ trả tới mấy tỉ đô để mua cô. Cô lạnh nhạt quét mắt nhìn bọn họ, cho đến khi cô dừng lại, tên ác quỷ ấy thế nhưng ở đây. Cho dù mặt hắn có biến dạng hay phẫu thuật thẩm mỹ thì cô vẫn nhận ra được cái khí chất tàn bạo toát ra từ cốt tuỷ của hắn.

Tám năm, hắn đã cường thế như thế nào rồi. Một tay che trời, khiến cho hoàng gia hay chính phủ đều e sợ.

Bộ tây trang không nếp gấp, dung mạo khí phách tuấn mỹ, đôi con ngươi màu xám đen kia nhìn thẳng vào mắt cô. Nụ cười mỉa mai bên miệng quen thuộc. Cô nhìn theo khẩu hình miệng của hắn, " Xin chào, Nhiễm của tôi!"

Tiền mua cô đã tới con số hai mươi tỉ đô. Nó bằng tổng số thu nhập của cả nước Anh trong cả chục năm rồi.

Bàn tay đeo găng đen cầm tấm bảng lên, hắn ưu nhã nói, " Ba mươi tỉ đô."

Một con số hãi hùng đến kinh sợ, ai cũng nhìn hắn.

Người đầu giá gỗ búa, Vân Nhiễm trở thành sát thủ của William.

Khoảnh khắc gặp lại, bên cạnh hắn là cô gái mặc đồ hở hang, váy khoét ngực xẻ sâu đang uốn éo cái thân hình như rắn dựa vào người.

Cô nhìn hắn, hắn nhìn cô.

Cô rút súng hướng về phía hắn, hắn dương nụ cười tiếp tục nhìn cô.

" Nhiễm, tám năm không gặp, có nhớ tôi không?"

Mẹ kiếp, cô muốn đục thủng vào đầu hắn mấy lỗ thật sâu.

" Hôm nay tôi tới hoàn thành lời hứa năm nào!" Cô nói.

Hắn "Ồ!"

Cạch... súng của ai đó đã mở chốt.

Vân Nhiễm là sát thủ, tài quan sát rất giỏi. Trong căn phòng này có người của Hắc Đế, tên Dạ Minh kia nhìn cô chăm chăm, hắn là sát thủ của Vearly, mà Vearly cũng ở đây. Dạ Minh có sở trường dùng súng, hắn rất giỏi, ngang ngửa với V - tên sát thủ đã phản bội tổ chức để quy về Bạch gia. Cô chắc chắn một điều rằng, chỉ cần cô chạm vào cái cò súng thì Dạ Minh sẽ nhanh tay hạ cô trước khi cô ấn nó.

William, hôm nay cô không thể giết hắn.

Cô lạnh lùng nhìn hắn, thả súng xuống sàn nhà, quỳ gối trước hắn, cúi đầu, " Chủ nhân!"

Một khắc ấy, cô nhục nhã tới nhường nào, phải khom lưng quỳ gối với kẻ thù của mình.

Một bàn tay đẩy cằm cô lên, để đôi mắt cô đối diện với hắn, nụ cười kia thật chói mắt, " Vân Nhiễm, thật thất vọng, sau tám năm, em vẫn chẳng thể giết được tôi."

Cô cười nhạt, mĩa mai trong lòng, " William, chưa tới lúc thôi."

****

Trở thành sát thủ của William thì cô phải tuân theo mệnh lệnh của hắn. Hắn muốn cô giết ai, cô thủ tiêu người đó, hắn muốn cô quyến rũ ai, cô cũng nhanh chóng lấy lòng người ấy.

Hắn hạ mệnh lệnh: " Tới tiếp cận Kay."

Cô tới tiếp cận hắn. Kay là một tên trùm háo sắc nổi tiếng trong thế giới ngầm, hắn cung cấp dầu mỏ cho phân nửa Châu Âu.

Ngày ấy, cô mặc chiếc váy màu đỏ rực không thể ngắn hơn nữa, đùi thon dài trắng muốt mịn như sữa, đôi gò bồng đảo nở nang hờ bạo sà vào lòng Kay. Trông cô lẳng lơ hết như một yêu tinh vậy. Kay vừa nhìn thấy cô đã ôm eo cô, để cô ngồi trên đùi hắn.

Mà chủ nhân của cô thì ngồi đối diện ôm ấp một cô diễn viên nào đó, ánh mắt hờ hững lướt qua cô.

Kay hắn rất điển trai, hắn thích gái đẹp, càng đẹp hắn càng thích. Hắn chơi chán những cô mắt xanh tóc vàng nên khi thấy cô, tóc đen như suối, đôi mắt nâu thuần có chút ngây thơ đậm chất Châu Á thì con sâu dục vọng của hắn đã bị khơi ngòi.

Tay hắn không nể nang vuốt ve cặp đùi của cô, bạc môi hắn hôn lên cổ cô rồi in lên đó từng dấu hôn khó nhìn.

Cô đánh mắt về phía William, thấy hắn vẫn chỉ dùng thái độ xem kịch nhìn cô. Cô hiểu, cho dù Kay có ép cô phải lên giường với hắn thì cô cũng phải lên. Thế nên cô càng quyến rũ Kay, ngón tay trắng thon sơn màu đỏ vuốt ve mặt hắn, đôi môi son đỏ hôn lên cổ áo sơ mi, hiện lên một dấu son đầy ái muội.

Kay bị kích thích, hắn bế bổng cô dậy, đôi mắt viền lên tơ dục vọng.

Bên tai, hắn thì thầm, " Đêm nay, anh muốn cùng em thăng hoa."

Nói là thì thầm nhưng mấy người xung quanh cũng nghe rõ ràng. Vẫn Nhiễm chu đôi mắt mọng nước của mình nhìn Kay, nụ cười gợi tình đáp ứng, giọng ngọt ngào nhu hoà, " Được thôi."

Một khắc ấy, khi Kay bế cô ra khỏi phòng, cô đã cố tình nhìn về phía William, nụ cười thường hay xuất hiện trên môi hắn không còn nữa mà thay vào đó là sự lãnh khốc đến lạ, ngay cả cô diễn viên bên cạnh hắn cũng tái mặt vì sợ.

Cửa phòng đóng lại, một tiếng thủy tinh vỡ rõ lớn, vệ sĩ đứng ngoài nhanh chóng đi vào.

Khi tới phòng bao đặt riêng ấy, Kay không hề đụng tới cô. Hắn cởi áo ngoài rồi khoác lên vai cô, cẩn thận cài từng cúc áo lại, che đi vẻ xuân tình kia.

" Tôi sẽ không làm gì cô." Hắn ôn hoà nói.

Kay đặt tay lên má cô, nụ cười thật lòng chứ không phải ngả ngớn, " Tôi sẽ không ép buộc ai phải lên giường với tôi cả, tôi biết cô cũng là

do bất đắc dĩ."

Hắn nói xong rồi đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

Đêm hôm ấy, hai người bọn cô kẻ nằm đất, người ngủ giường cùng nhau trải qua "hoan lạc". Sáng hôm sau, khi tỉnh lại, trên giường có vết máu đỏ. Vân Nhiễm quên mất thế nhưng hôm nay lại là tới tháng.

Kay cũng có chút ngớ ngàng, anh ta không biết phải làm gì cả.

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, một người đàn ông tự nhiên đi vào.

Hắn nhìn vết máu chói mắt trên giường rồi lại nhìn sang chỗ Vân Nhiễm và Kay quần áo không chỉnh tề. Nụ cười như có như không tự giấu bên môi.

"William, anh có hơi tự nhiên đấy!" Kay cầm áo sơ mi của mình mặc vào, cột nhà hỏi hắn.

"Đêm qua chắc hai người thăng hoa lắm nhỉ?" Hắn ngồi xuống ghế sofa lông cừu mềm mại, nhìn chằm chằm về phía Vân Nhiễm vẫn còn đang ở trên giường được cuốn bởi lớp chăn mỏng.

Kay mặc xong áo, cười phong lưu bày tỏ ý, hắn đi tới giường, ôm lấy Vân Nhiễm đang quấn chăn bế lên, "Xin phép chút, tối qua làm nhiều lần nên bây giờ người cô ấy chắc rất đau nhức, tôi đưa cô ấy vào ngâm nước nóng rồi ra tiếp chuyện với anh." Nói rồi hắn bế cô thẳng vào nhà tắm.

"Ở yên trong này." Kay nhỏ giọng bên tai cô rồi hắn đi ra.

Nhưng người ngoài kia vốn đã ra khỏi phòng.

Vân Nhiễm cười lạnh, nhất định tên ác ma kia rất cao hứng vì đã thấy cô tiếp cận Kay thành công.

****

Sau một tuần " ái ân nồng đậm" với Kay ở Hawaii, cô trở về London, quỳ gối chấp tay đưa tên ác ma kia bản hợp đồng hợp tác thế lực. Hai tay cô mỏi nhừ nhưng vẫn phải giơ thẳng lên, người ngồi đối diện thì tay đung đưa điếu thuốc lá, miệng nhàn nhã nhả khói.

Một tiếng qua đi, cả chân và tay cô đều bị chuột rút đau cho tê tái.

Lúc này người kia mới đưa tay lấy hợp đồng, cô hạ tay xuống, vẫn duy trì tư thế cúi đầu quỳ gối.

" Từ bao giờ em đã không dùng đôi mắt căm hận kia nhìn tôi nữa nhỉ?" William đặt hợp đồng xuống bàn, điếu thuốc lá cháy hơn phân nửa hờ hững đặt nơi tay bị hấn thả xuống trước cô, giọng không nóng không lạnh hỏi.

Vân Nhiễm không nói gì nhưng trong lòng thì đang giễu cợt, chính là từ khoảnh khắc tôi bước ra khỏi cái lò địa ngục kia đấy. Chẳng phải anh nói tôi là sát thủ mới giết được anh sao, sát thủ thì không nên có quá nhiều cảm xúc, đặc biệt là không được để nó hiện lên trên đôi mắt.

Không nghe thấy câu trả lời, người kia vẫn chẳng nói gì, hấn đứng dậy, giày da cứ từ từ đến gần cô rồi dừng lại. Hấn quỳ xuống, bàn tay dùng lực nắm lấy cẳng cô bóp mạnh.

Vân Nhiễm nén đau, vẫn lạnh nhạt nhìn hấn.

William đối mặt với cô như muốn tìm một tia cảm xúc khác thường

trong con người tản khí lạnh kia nhưng đã để hắn thất vọng. Cho dù hắn có gia tăng lực đạo nơi cầm cô thì người trước mắt vẫn không dám biểu hiện gì.

Tay hắn buông ra, trượt xuống cổ cô rồi lại hạ xuống cái khoá kéo áo khoác da, hắn đẩy mạnh, chiếc áo bó đen phía trong ôm lấy thân hình đầy đặn, xương quai xanh đẹp đẽ khiêu gợi.

" Nhiệm trở nên đẹp hơn rồi. Tám năm trước, chỗ này không lớn, gợi cảm như bây giờ." Hắn dừng ngay trước rãnh ngực của cô, ánh mắt không dâm tà mà như đang tỉ mỉ đánh giá một tác phẩm nghệ thuật.

Vân Nhiễm cảm thấy một trận kinh tửm hiện lên trong lòng, hình ảnh hắn lẫn lộn cùng những cô ả kia mấy năm trước hiện về. Cách mà hắn chơi đùa với bọn họ khiến cô rợn gáy.

" Nhưng mà, đã có ai chạm vào chưa?" Giọng hắn bỗng chuyển lạnh, bàn tay chuyển lên bóp lấy cổ cô.

Sắc mặt Vân Nhiễm tái mét, cô không thể hít thở được, hắn vẫn bóp mạnh cổ cô vậy.

Hắn thả lỏng ra, gằn lên từng tiếng, " Trả lời."

" Chẳng phải...ngài đã...bảo tôi tiếp cận...Kay sao?" Cô khó khăn trả lời.

Bàn tay nơi cổ lại thêm lực, sắc mặt cô dần tím đi, ánh mắt phần nộ nhìn tên ác ma trước mặt.

Khi cô tưởng mình sắp chết đi ấy thì bàn tay kia rút về, cô cố gắng hô hấp lại.

" Đúng rồi, phải là ánh mắt ấy chứ, hận không thể xé xác tôi đi."
William cười lớn.

Vân Nhiễm ôm lấy cổ mình, chắc chắn nơi này đã bị bầm tím rồi.

" Nhiễm của tôi, em thật là một con chó trung thành với chủ nhân."
Hắn nhắc bóng cô lên rồi ném mạnh cô về phía giường. Đây là nơi tám năm trước hắn từng ôm ấp cô ngủ, là nơi cô lần đầu tiên kẻ đao cắt cổ một người.

Hai tay hắn rắn chắc giữ chặt lấy tay cô, thô lỗ đẩy hai tay cô lên đầu.

" Tôi cũng muốn thử xem kĩ xảo trên giường của em như thế nào mà khiến cho Kay dễ dàng chấp nhận như vậy." Nói xong, bạc môi hắn áp xuống môi cô, răng hắn nghiền lấy phần non mềm mọng nước.

Vân Nhiễm giãy dụa, trong miệng cô tràn đầy máu tanh. Môi cô bị cắn rách rồi. Cô không muốn, không muốn thân thể của mình bị tên ác ma này xâm phạm nhưng cho dù cô có chống cự, có dùng sức khỏe được rèn dũa của sát thủ thì cũng không thể làm gì được hắn cả.

Áo khoác ngoài bị hắn lột ra, áo trong thì xé rách. Chiếc áo lót màu đen che đi núi tuyết gợi hình. Môi hắn chuyển dần xuống cổ cô, hắn thô lỗ cắn. Phần ngực bị hai tay hắn nắm mạnh tới ửng đỏ.

Hốc mắt cô đỏ lên, nhục nhã, kẻ giết cha mẹ cô, anh em cô đang phá huỷ cô thể cô. Nước mắt đắng chát trượt xuống.

Một tiếng cười lạnh vang lên, " Tôi tưởng tám năm luyện làm sát thủ thì nước mắt của cô sẽ không bao giờ rơi nữa chứ. Cô khóc thì làm sao giết được tôi."

Đúng vậy, cho dù cô có trở thành sát thủ hàng đầu thì khi đối diện với

hắn, cô vẫn thua. Cô cố che giấu cảm xúc bao nhiêu lần thì kẻ tàn bạo này vẫn sẽ khiến cô lộ sơ hở.

Hắn chiếm lấy cô, ngay khoảnh khắc dực vọng tiến vọng, cả cơ thể cô căng cứng. Cơ đau ấy đau hơn bất cứ cơn đau nào cô từng nếm trải. Dường như có một dòng máu chảy ra từ nơi gắn kết kia.

William dừng động tác lại, hắn lấy tay chạm vào nơi đó, máu đỏ thánh khiết tượng trưng cho sự trong sạch của người con gái thấm lên vương trên tay.

Hắn ngớ ngàng hỏi cô, " Kay chưa từng đụng vào em sao?"

Vân Nhiễm cắn răng gật đầu, cơn đau ấy đang hành hạ thân dưới của cô, có một chút khoái cảm nhẹ khiến cô dễ chịu.

Đôi mắt của William tràn ngập ý cười, hạ thân không kiêng nể va chạm mạnh hơn, móng tay cô cào cấu bấm rạch trên lưng hắn thành những vết dài.

" Vậy để tôi cho em biết thế nào là thăng hoa."

Tiếng rên rĩ và thở dốc hoà cùng nhau tạo nên khung cảnh hoan lạc đẹp đẽ. Hai thân thể giao hoà đưa nhau lên đỉnh cao của dực vọng. Cơn sóng khoái cảm đánh mạnh từng trận lên cảm xúc thăng hoa.

Một lần rồi lại hai lần, rồi lại tiếp tục.

Vân Nhiễm cả người mệt mỏi không có sức, tựa cằm vào vai hắn để mặc người phía trên luật động. Đôi mắt cô mơ màng nhắm lại.

" Nhiễm!" Có tiếng ai đó dịu dàng gọi tên cô.

"Ừ." Cô lí nhí như mèo trả lời.

"Tám năm qua, anh rất nhớ em." Hình như người kia hôn nhẹ lên trán cô, thanh âm quyến rũ lướt bên tai. "Không có em ngủ bên cạnh cũng thật không dễ chịu."

Cô mơ một giấc mơ rất lạ, trong giấc mơ ấy, cô thấy cô đang tựa vào vai của một người. Bờ vai ấy thật vững chãi, hai tay của cô và anh ta đan vào nhau. Người kia cúi đầu xuống nhìn cô, giọng nói dịu dàng, "Nhiệm, em hận anh không?"

Cô bàng hoàng đứng dậy, người đàn ông đó chính là tên ác ma William. Nụ cười trên môi hằn tà khốc, bên tai cô bỗng nhiên vang lên tiếng la hét cầu cứu của người nhà, thấy khung cảnh đổ lửa thiêu cháy những người bị trói ở cột sắt.

Máu, rất nhiều máu.

Đau, cũng thật đau.

Cô ôm mặt lại, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng sóng vỗ nhẹ bờ cát. Cô mở tay ra, thấy mình đang ung dung ngồi trên cát ngắm sao, bên cạnh là Kay.

"Nhiệm, cô yêu William sao?" Dưới bầu trời đầy sao ở Hawaii, Kay hỏi cô.

"Tôi hận hắn, muốn cắt thịt lột da băm vằm hắn rồi thả hắn xuống biển cho cá ăn." Cô lạnh lùng trả lời.

Kay cười nhẹ nhìn cô, "Nhiệm, cô thật ngốc!"

Giấc mộng ấy thật dài, thật kinh khủng và cũng thật khó xử

Chương 123: Ngoại truyện: William - Vẫn Nhiệm

Vân Nhiễm từ từ mở mắt, có một cánh tay gác ở bên eo cô, bên tai nghe tiếng tim đập trầm ổn, người đang ôm cô cũng trần truồng giống như cô nằm bên cạnh, chiếc chăn mỏng che lại khoảng xuân, cơ thể hai người quấn quýt, đùi phải của cô thậm chí còn đặt giữa hai chân của hắn, tư thế thân mật giống như đóng cảnh uyên ương.

Thân thể đầy đau đớn, giữa hai chân vẫn có thể cảm nhận được sự ướt át, cảm giác xâm chiếm tiến vào thân thể cô, khiến cô muốn quên cũng không được.

Cô ngẩng đầu, động tác thật nhẹ, hạ mắt nhìn người bên dưới.

Hắn ngủ thật say, khuôn mặt tuấn mỹ không có một chút phòng bị, thậm chí còn có một chút ôn hòa khiến người khác không còn cảm thấy thâm trầm khó hiểu.

Cô im lặng nhìn hắn, hô hấp của hắn vững vàng, ngủ thật say. Cô bỗng nhiên nghĩ ra một điều, bàn tay luôn xuống dưới gối lông ngỗng, thứ sắc lạnh nằm ở đó khiến cô ngạc nhiên.

Sát khí trong mắt nổi lên, cô khẽ cầm con dao đặt nơi cổ hắn. Lưỡi dao thông thả di động, đi tới cổ họng hắn, chỉ cần dùng lực, hắn sẽ mất đi hô hấp trong tay cô.

Cô mím chặt môi, đầu ngón tay khẽ khép lại, một tắc lại một tắc muốn rạch đứt cổ họng hắn..... Nhưng cuối cùng lại dừng lại. Chỉ kém một chút, đầu ngón tay khép chặt một chút là có thể cắt đứt hơi thở của

hắn, nhưng tay lại không động được, không có cách nào xuống tay.

Tại sao....tại sao cô lại không thể nào nhấn tâm được cơ chứ?

Bàn tay cô đã sớm bị vấy bẩn bởi máu, tám năm qua cô đã học được cách trở nên tuyệt tình, vô tâm, độc ác thế nhưng khi thời cơ đến, tên ác ma đó nằm bên cạnh cô, vũ khí đã kề sát nhưng lại chẳng thể hạ xuống.

Cô nhắm mắt, một giọt nước mắt lăn xuống, thu tay lại, để dao về chỗ cũ, trên khuôn mặt có sự vùng vấy, cuối cùng chỉ có thể hóa thành tiếng thở dài.

Cô nằm xuống, đầu tựa vào ngực người kia, đôi mắt chậm rãi khép lại. Ngay khoảnh khắc ấy, cô không biết, trên khuôn mặt ngủ say kia, đôi môi lặng lẽ giương nhẹ.

Từ sát thủ trở thành tình nhân ấm giường, Vân Nhiễm chỉ khinh bỉ cười nhẹ. Hắn lấy thân thể cô để làm công cụ thoả mãn dục vọng của hắn, cô hiểu. Mỗi đêm hắn đều dày vò cô tận xương tận tủy, hắn hung hãn như muốn khắc trăm cô vào xương tủy hắn.

Sau một trận lăn lộn điên dại, cơ thể hắn ngã rạp xuống ngực cô, hơi thở gấp gáp phả vào vùng cổ mẫn cảm. Cô một tay đặt sau lưng hắn, ngón tay bấm sâu vào da thịt, một tay còn lại thì để ở bên cạnh đầu mình.

" Nhiễm, em hết hận tôi rồi sao?" Hắn chống tay dậy, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô, ngón tay vuốt ve cánh môi cô.

Vân Nhiễm im lặng, không trả lời.

Hạ thân tưởng chừng như đã ngừng hắn kia bỗng dưng đẩy sâu vào

thân thể cô, cô nhíu mày rên nhẹ.

Tay hắn đặt trên môi bỗng dừng chuyển lên má cô vuốt ve nhẹ nhàng tựa như đang chăm sóc bảo trân ngọc quý vậy.

Thanh âm khàn khàn trầm tính của hắn quán quýt lấy tai cô, " Em yêu tôi rồi sao?"

Giống như một tiếng sét đánh ngang trời vậy, kinh hoàng khủng khiếp rạch thẳng vào tim cô. Tâm trí cô bấn loạn. Một câu nói kia đã đánh vỡ sự tỉnh táo của cô: "Không....."

Cô kích động trợn mắt trừng hắn: " Tôi hận anh, hận anh sao không bị thiêu cháy đi giống như những kẻ năm ấy, sao không bị đạn xuyên thủng...."

" Vậy tại sao đêm hôm ấy, em lại không trực tiếp giết tôi hả, lưỡi dao kia đã đặt lên cổ tôi, tám năm trước em không thể nhưng tám năm sau nhất định em có thể. Em nói em hận tôi, em nói em muốn tôi chết vậy mà tại sao lại không giết tôi?" Nụ cười nhẹ có chút lạnh của hắn khiến cô tê dại, ánh mắt sắc bén kia như xuyên thẳng vào tâm can cô.

Cô không thể trả lời được, không có một lời giải thích nào mà cô nghĩ ra.

William nằm trên người cô, không chút ôn hoà, bàn tay nắm chặt cầm cô, hướng cô về phía hắn. " Nhiễm, em yêu tôi, yêu kẻ mà em hận không thể nhanh chóng đưa tới Địa ngục." Nếu không cô sẽ không mất đi tỉnh táo ngày trước, cô sẽ không mất đi bản chất vô tình của sát thủ.

" Tôi không có!" Cô phản bác, ánh mắt không còn bình tĩnh: "Trên

đời này, ai tôi cũng có thể yêu chỉ riêng anh là không, tôi hận anh, hận anh."

Trên tay cô từ bao giờ đã xuất hiện một con dao, hướng thẳng xuống bả vai hấn mà đâm, máu bắn ra lan khắp chăn trắng.

Người kia cho dù bị đau vẫn cắn răng cười nhẹ, khoé miệng rỉ máu, "Đêm nào, em cũng đặt dao lên cổ tôi nhưng lại không ra tay. Đêm hôm nay, vì để che lấp đi cảm xúc của mình mà em mới hạ xuống. Nhiễm, thế này là thế nào hả?"

Đúng vậy, đêm nào ngủ bên cạnh hấn, cô cũng đều kê dao vào cổ hấn để xem mình có can đảm hạ dao hay không, tuy nhiên chưa một lần cô dám giết hấn. Nhưng hôm nay, lưỡi dao ấy đã cắm sâu vào bả vai hấn, sâu tới nỗi có thể thấy xương trắng lộ ra.

William loạng choạng đứng dậy, cả người ngã rập xuống ghế sofa bên cạnh, rút mạnh con dao ném xuống sàn, hấn không có ý gọi người vào giúp, chiếc áo khoác đen vút trên sàn nhà được hấn mặc vào, cho dù có đau đớn thế nào, hấn vẫn cố cúi xuống để mặc quần, máu đã nhuộm da thịt hấn thành màu đỏ, từng bước khó khăn đi ra khỏi phòng. Cửa đóng hờ lại, Vân Nhiễm ôm gối ngồi trên giường.

Nếu như vết thương sâu và tình trạng máu chảy nhiều như thế, không cấp cứu được thì chỉ trong ba mươi phút thôi thì hấn sẽ chết. Nhưng tên kia lại chỉ im lặng thay đồ ra ngoài, hấn không sợ chết sao, hay sự tàn nhẫn của hấn đã ngấm sâu tới nỗi hấn sẵn sàng khiến bản thân mình bị đày đoạ.

Dưới lầu truyền lên tiếng kinh hãi của người giúp việc, bước chân vội vã vang lên.

" Nhanh gọi người tới cứu Hoàng tử!"

" Ngài ấy xảy ra chuyện rồi!"

Đêm hôm đó, cả lâu đài đều náo loạn. Còn người gây ra nó thì chỉ yên lặng đứng nhìn. Căn phòng được dọn sạch sẽ không hề có một chút gì thể hiện đêm qua ở đây đã xảy ra một vụ mưu sát.

Vân Nhiễm bị thủ hạ của William nhốt trong phòng tối ba ngày, tới ngày thứ tư thì cô bị bắt đưa tới Hắc Đế, việc sát thủ phản lại chủ nhân thì sẽ bị trừng trị nghiêm khắc. Chiếc roi dài có gắn móc nhọn nằm trên tay quản giáo kia rất kinh tởm. Thân ảnh Vân Nhiễm nhỏ bé quỳ giữa sàn lạnh ngắt.

Vút...

Roi đầu tiên quất thẳng vào người cô, móc nhọn khảm sâu cào rách da thịt. Cơn đau rút khiến cô cắn môi đến bật máu nhưng không dám phát ra tiếng rên rì.

Hai roi, ba roi... ba mươi roi...

Bộ đồ trên người rách rưới, da thịt cô bị đánh, bị cào cho biến dạng. Mỗi lần cô kiệt quệ ngã xuống thì lại phải nhịn đau quỳ thẳng dậy.

Năm mươi bảy roi.

Trên người không chỗ nào là lành lặn cả, mùi máu tanh ngọt bốc lên, chân tay cô đã mất hết cảm giác. Người cô khụy xuống sàn.

" Quỳ dậy!" Quản giáo lạnh lùng ra lệnh.

Vân Nhiễm từng nghe nói năm ấy, V khi phản lại tổ chức đã chịu chín mươi hai roi, hẳn là đàn ông, sức khoẻ mạnh nhưng khi bước ra khỏi

Hạ Sát thì đã đổ rạp xuống.

Bây giờ, cô yếu ớt, mảnh mai như vậy nhưng vẫn phải trụ tới năm mươi bảy roi. Có lẽ chẳng cần tới sáu mươi thì cô cũng sẽ tắt thở mà chết.

Bàn tay nhầy nhụa máu chống dậy, lưng thẳng chống cự.

Vút...

Năm mươi tám...

Vút....

Năm mươi chín....

Vút...

Sáu mươi...

" Dừng tay!"

Cửa Hạ Sát bỗng nhiên mở ra, ánh sáng chói mắt nhìn cô khó chịu. Có một thân ảnh mặc tây trang đi vào. Cô đã từng nói, cho dù tên ác ma kia chỉ còn lại mẫu xương, mặt biến dạng thì cô vẫn nhận ra hắn. Lần này, cô không nhận sai.

Hắn sắc mặt có chút tái đi nhưng thần thái cao ngạo và lạnh lẽo ấy vẫn không thể bị ảnh hưởng.

Từng bước, từng bước tiến gần chỗ cô, máu tươi dưới giày da của hắn chính là máu cô. Bộ dạng thảm hại người không ra người, quỷ chẳng phải quỷ ấy nhất định sẽ khiến hắn hả dạ.

Cô ngẩng đầu nhìn hấn, mắt vô hồn tựa như con búp bê, khoé miệng giễu lên. Miệng hộc máu không nói gì cả. Đôi mắt xám đen kia sao lại đau đớn, thương tâm. Chắc cô bị đánh nhiều nên có chút mơ hồ. Cánh tay đầy vết thương của cô vẫn cố chống lấy thân thể.

Quần âu sạch sẽ kia chạm xuống máu tanh, hấn quỳ xuống trước cô, tay giơ lên nhưng không dám chạm vào cô. Chỉ sợ, chỉ cần lướt qua thôi, da thịt cô sẽ như bị xát muối vậy.

" Nhiễm!" Hấn khế gọi.

Cô câm lặng, cúi đầu xuống, tay rũ che đi mặt, nước mắt trượt dài xuống hai bên gò má, cả người run rẩy.

" Nhiễm!" Hấn vẫn tiếp tục gọi.

" Câm miệng! Đừng gọi tên tôi như thế! Cút đi! Anh giết chết tôi đi giống như năm ấy anh làm với những kẻ kia!" Cô gào lên, thanh âm đau đớn tới tận ruột gan.

" Trói tay tôi vào cột rồi thiêu chết tôi cũng được. Lấy súng bắn chết tôi cũng được. Anh dùng thủ đoạn gì giết tôi cũng được nhưng xin đừng, đừng gọi tôi như vậy! Tên ác ma tàn nhẫn, anh không xứng gọi tên tôi."

Cổ họng cô khô bỏng, càng nói càng đau, nước mắt mặn chát lăn xuống cổ, lướt qua vết thương khiến nó nhức lên. Cô nhịn đau, hai tay áp chặt vào tay, miệng gào thét.

Tại sao....

Tại sao lại bắt cô yêu hấn cơ chứ....

Tại sao hẳn lại chính là kẻ đã giết cả nhà cô...

Tại sao...

Tại sao....

Tại sao lại là anh hả, William?

Hai mắt cô tối đi, cả người đổ xuống, bên tai vang lên tiếng hoảng hốt của ai đó.

Chúa, Ngài có ở đấy không, tôi biết tôi không xứng đáng được tới Thiên Đường đẹp đẽ kia của ngài nhưng ngài có thể mang tôi đi được không, xuống đi ngục cũng được, hãy đưa tôi rời khỏi nơi này.

— — — —

Có những người khóc bằng nước mắt.

Có những người khóc bằng sự im lặng.

Có những người khóc bằng tiếng gào thét.

Còn có những người khóc bằng nụ cười...

Từ bao giờ, cái người kia đã chiếm lấy một phần trong cuộc sống của anh. Anh luôn muốn móc đôi mắt của cô ta ra để xem nó có thể biểu hiện được gì khác không ngoài sự hờ hững lạnh nhạt kia.

Anh muốn cầm dao cắt từng thớ thịt trên người cô để xem liệu ẩn giấu dưới từng lớp tế vào, mô, cơ kia có phải là sự tức giận mà cô luôn che giấu tám năm không.

Cô ta hết như một con rối, anh bảo cô giết ai thì ngày mai nhất định cô sẽ đưa thủ cấp của hắn về cho anh. Anh bảo cô quyến rũ ai thì nhất định cô sẽ phô trương cái thân thể đẹp đẽ của mình để chiếm lấy.

Giống như đêm đó, cô xuất hiện trong một bộ dạng mà anh chưa từng thấy. Cô gái thanh khiết chỉ biết nhìn anh sợ hãi kia đã thay đổi, thân thể phát dục tới mức mê hoặc, chiếc váy đỏ kia bó lấy có thể tôn lên ba vòng hoàn mỹ.

Phải không, Nhiễm của anh đã phá kén trở thành con bướm đêm kiều diễm.

Bàn tay của Kay trượt trên bắp đùi trắng mịn của cô, ánh mắt có chút khó xử của cô hướng anh như đang cầu xin chỉ thị. Anh chỉ nhạt nhoà cười nhẹ.

Nhưng khoảnh khắc Kay bế bổng cô lên đưa ra khỏi phòng, cơn bức tức trong anh mới phát ra, li rượu nằm trên tay bị anh bóp nát, mảnh thủy tinh găm sâu vào lòng bàn tay hoà cùng với rượu mạnh thật chẳng dễ chịu chút nào.

Vết máu trên giường kia cũng khiến anh khó chịu. Đêm qua, hoá ra là lần đầu tiên của cô. Vậy người khiến cô chạm tới ranh giới, nắm giữ trái cấm tình dục kia không phải là anh.

Cô ta cùng Kay đi Hawaii, những bức ảnh tình tứ của bọn họ được gửi về. Dưới bầu trời đầy sao, cô tựa trên vai Kay, nụ cười ngọt ngào mà anh chưa từng thấy trên môi cô thật chói mắt.

Ngày ấy, trong phòng bao cao cấp, anh sưu tư nhắm nháp chất nicotine đang chảy vào phổi mình. Bên cạnh là Vearly đang dùng ánh

mắt thăm dò. Hấn cũng có một con búp bê châu Á đẹp đẽ bên cạnh mình suốt mười năm. Hấn đã từng khiến cho con búp bê đó bị dày vò kiệt sức, vỡ nát. Nhưng rồi hấn lại tu sửa nó, để nó nguyên vẹn bên cạnh mình.

" William, anh yêu cô ta ư?" Vearly rót một li rượu, nhàn nhã uống.

" Yêu ư?" Anh lạnh nhạt nhếch môi, khói trắng từ miệng nhả ra.

" Vậy cùng tôi cá cược nhé, ngày cô ta trở về, nếu anh không phát dục vọng với cô ta thì xem như anh vô tình. Còn nếu anh làm.... Câu trả lời nhất định anh biết."

Một người đàn ông như William, hấn làm tình cùng những cô ả khác đơn giản chỉ để giải quyết nhu cầu sinh lí nhưng hấn sẽ không bừa bãi làm như vậy, hấn có sự tự chủ của mình. Tuy nhiên, nếu có người khiến hấn mất đi nó thì nhất định, đó không đơn thuần chỉ là phát tiết.

Và quả nhiên Vearly đúng, khi nghe thấy cô nói cô lấy lòng Kay, ngực của cô đã có người chạm. Sự ghen tị, tức giận đã chi phối cảm xúc của anh. Anh chỉ muốn xóa đi toàn bộ hơi thở của nam nhân khác trên người cô, khiến cô chỉ có thể là của anh.

Nhưng nơi ấy chảy ra máu, nước mắt cô rơi. Đó là lần đầu tiên.

Vui mừng, xúc động lan chiếm khắp cơ thể hấn.

Anh trước nay làm tình chưa bao giờ nhẹ nhàng nhưng hôm nay, anh đã ôn nhu khi luật động trên người cô. Đưa cô từ sóng lẫn tăn cho tới thủy triều.

Cô tựa vào vai anh, hơi thở nóng ấm vờn nhẹ bên tai.

" Nhiễm!" Anh gọi tên cô.

Cô yêu mị trả lời.

Môi anh chạm vào trán của cô, nhẹ nhẹ thổ lộ. Tám năm qua, anh thực sự rất nhớ em. Nhớ đôi mắt luôn cảm tràn lửa hận, nhớ sự sợ hãi khi ngồi trên người anh bị anh trêu đùa, nhớ dung nhan khi ngủ say tựa như tinh linh trên trời.

Nhiễm, phải em không? Người sẽ khiến anh mất mạng.

Anh thừa nhận, Emma nói đúng, tình yêu là độc dược. Mỗi đêm, lưỡi dao kia đều kề cổ anh, anh biết nhưng không hề muốn kháng cự. Nếu cô muốn thì anh sẽ tặng cô mạng này nhưng phải xem, cô có can đảm hay không.

Một đêm, hai đêm, ba đêm....

Chưa một lần nào, cô dám hạ quyết tâm giết anh.

Cô say giấc tựa nơi ngực anh, tay vòng ôm lấy eo anh, anh đặt tay nơi vai cô, nhẹ hỏi, " Nhiễm, em hận anh không?"

Cho dù kể cả trong giấc mơ, cô vẫn chống cự. Lòng mảy co lại, khoé môi mím chặt.

Hắn biết câu trả lời, cô hận hắn nhưng cũng yêu hắn.

Hắn đan tay vào tay cô, ngắm nghía đôi tay có vết chai vì dùng súng của cô, hôn xuống ngón áp út, " Nhiễm, anh yêu em!"

Ác quỷ thì luôn vô tình.

Ác quỷ thì luôn độc ác.

Ác quỷ thì luôn nhẫn tâm.

Nhưng không ai nói, ác quỷ cũng có thể dịu dàng với thiên thần mà hấn trót yêu.

Nước mắt cô lăn chã trên mặt, miệng phủ nhận, máu anh chảy xuống uốn lượn theo tay cô. Con dao kia khiến anh đau đớn nhưng một khắc ấy, trong đôi mắt của cô đã hiện rõ sự thương tâm, hoá ra, cô chưa từng trở thành một sát thủ đúng nghĩa.

Anh nén đau rút con dao, mặc đồ rồi mới đi ra khỏi phòng. Bả vai rỉ máu, sàn đá trắng từng giọt từng giọt.

Anh cười nhẹ, cả người ngã xuống.

Nhiễm!

Ba ngày hôn mê, ý thức anh đã gần như mất đi. Dường như có thân ảnh nào đó đang bị tra tấn, trong mộng cảnh, anh thấy, cả người cô là máu, da thịt trắng nõn kia bị cào rách. Anh chạy tới ôm cô nhưng thứ anh ôm được lại chỉ là ảo ảnh. Cô ngã rồi lại cố quỳ dậy.

Dừng lại đi, anh gào thét lên...

Hai tay anh cố bao bọc cô, che cho cô khỏi những trận roi đau đớn kia nhưng không thể.

Bất lực, tự trách, đau khổ...

Kí ức năm đó hiện về, bồn tắm đầy máu, mẹ anh nằm trong đó, cổ

tay trượt trên thành. Người ta nói, một con người khi đã tự mình kết liễu bản thân thì khi chết, họ sẽ mỉm cười. Bởi vì họ xem cái chết là sự giải thoát của mình. Nhưng mẹ anh, đến lúc chết, vẫn không thể cười nổi.

" Will, con sẽ sống tốt phải không?"

Anh thấy mình bị vấp ngã, mẹ ở ngay bên cạnh anh, mỉm cười, " Will, đứng lên đi con. Lau nước mắt, đứng dậy."

Có một bàn tay ấm áp quen thuộc đặt lên má anh, anh ngẩng đầu lên, mẹ đứng trước mặt anh, đôi mắt không chút âu sầu mà chan chứa tình yêu thương. Tay mẹ xoa đầu anh, nụ cười hiền dịu thưở nào.

" Will, bố con không thể bảo vệ mẹ vì ông ấy thân bất do kỉ nhưng con thì có thể. Will, bao nhiêu năm qua, con đã trở nên mạnh mẽ. Người mà con yêu đang phải chịu tra tấn trong đau khổ. Nếu con không cứu cô ấy thì nỗ lực bao nhiêu lâu nay của con sẽ trở thành khói bụi."

Tĩnh lại đi, Nhiễm đang rất đau.

Tĩnh lại đi, cô ấy sắp đi rồi.

" Will, Nhiễm là người con yêu nhất phải không?"

Đôi mắt anh mở ra, đây là căn phòng ngủ quen thuộc, anh nhìn sang phía bên cạnh, không có cô.

Anh rút hết các thiết bị trên người, loạng choạng đứng dậy.

Thuộc hạ đi vào.

Anh gầm lên, " Cô ấy đâu hả?"

" Cô ta đã bị đưa về Hắc Đế."

Anh từng nghe về thủ đoạn độc ác của bọn Hắc Đế khi trừng phạt những sát thủ phản chủ. Nhiễm, nhất định sẽ rất đau khổ.

Máu của cô ở dưới chân anh, da thịt của cô bị cào nát. Cánh tay cô run rẩy chống cự. Anh muốn ôm lấy cô, giúp cô xoa dịu nỗi đau. Nhưng không dám. Anh muốn giơ tay lên gạt đi giọt lệ trên đôi mắt cô nhưng cũng chẳng thể.

Đôi mắt trong veo không chút oán hận nhìn anh, khoé môi cong lên nhè nhẹ.

" Nhiễm!" Anh gọi tên cô.

Cô gào thét bảo anh giết cô đi, bảo anh dùng cách nào cũng được, hãy giết cô đi. Cho dù chết cũng không muốn anh gọi tên cô.

Nhiễm, em đau lòng khổ sở sao?

Vậy tôi thì sao hả? Bao năm qua tôi chưa bao giờ dám rơi nước mắt. Bao năm qua kẻ ngoài nhìn tôi thấy tôi lãnh khốc nhưng chỉ tôi mới biết tôi cô đơn nhường nào. Nhiễm, em là tia sáng của đời tôi, tại sao lại vụt tắt.

Nhiễm, em nói tôi là ác ma nhưng sao em không hỏi tôi trước khi là ác ma tôi đã từng là thiên thần hay chưa?

Nhiễm, cả thế giới này có thể quay lưng lại với tôi nhưng chỉ riêng em là không thể. Nhiễm, tôi yêu em hơn bất cứ ai trên đời bởi vì em

là mạng sống của tôi.

Ba tháng em nằm viện, vết thương trên người em đã khỏi hẳn. Nhưng em lại trở thành người vô hồn. Em không nói, không rằng ngay cả một ánh mắt cũng không chịu dành cho tôi.

Nhưng một ngày, em bỗng nhiên thay đổi. Em cười với tôi, em nhìn tôi, em ngủ cùng tôi. Em dùng vẻ mặt mà tôi mong mỏi ở em để lừa dối tôi. Thế lực của tôi bị tứ đại gia tộc đàn áp, tôi quay cuồng trong sự tức giận, điều khiến tôi thanh thản nhất chính là trở về nhà có em. Nhưng Nhiễm, nụ cười của em, mấy phần dành cho tôi.

Ngay cả lúc lên giường, em cũng nhiệt tình hơn trước. Em chủ động hôn tôi, ôm tôi, em mang hết thấy sự dịu dàng của mình đáp ứng tôi.

Nhiễm, tôi biết, em tiêm độc vào người mình để hạ độc tôi. Em biến thành vật dẫn độc, hoan ái cùng tôi.

Mỗi tách trà em đưa tôi đều có thêm độc, nó đắng nghét nhưng tôi vẫn mỉm cười chấp nhận uống hết bởi vì em làm cho tôi.

Nhiễm, ác ma đã bị lừa, bởi chính thiên thần mà hắn yêu.

Em lén tới Trung Quốc, tự cho tay vào tròng của Bạch Niên Vũ.

Em trở thành tình nhân của hắn.

Em biết chip độc mà tôi cấy vào người em là giả nhưng em vẫn diễn như thật.

Em cắt cổ tay khi biết trong người mình mang giọt máu của tôi.

Tôi cứu em ra, trước mặt tôi, em dùng mảnh vỡ thủy tinh đâm vào

bụng mình để kết liễu đứa con của chúng ta.

" Nghiệt chủng, nó là nghiệt chủng."

Nhiễm, em thoả mãn không? Độc tàn phá cơ thể tôi, như điều em muốn.

Nhiễm, em hài lòng không? Đứa con của chúng ta bị em giết chết rồi. Đó là báo ứng phải không.

Nhiễm, em hạnh phúc không?

Ác ma đã bị giết bởi đôi tay của thiên thần mà hấn si mê.

Tôi đuổi em đi vì tôi biết, thời gian của tôi không nhiều. Kết cục của trận chiến ấy, tôi cũng sớm biết, tôi thua rồi, thua trong tay người con gái mà tôi yêu nhất.

Erik hỏi tôi vì sao kháng cự mà không đánh trả, hấn nghĩ tôi giả vờ nhưng Nhiễm, em đứng ở trong hành lang tối kia nhất định sẽ biết phải không?

Cơ thể tôi tàn tạ như thế nào rồi.

Nhiễm, tại sao lại cứu tôi? Tôi chết thì đúng ý em mà.

Nhiễm, thực ra, em cũng yêu tôi nhiều như tôi yêu em phải không?

Nhiễm, những nụ cười mà em dành cho tôi, phải chăng trong đó có thật lòng.

" Nhiễm, đừng để tay tôi dính máu thêm nữa nhé, như vậy thì kiếp sau tôi mới có thể đầu thai nhanh tới tìm em." Trước khi tước súng

của em, tôi đã mỉm cười dặn em như vậy.

Tôi hướng súng về phía Kelly, nhưng mà khẩu súng này làm gì có đạn.

Bạch Niên Vũ, chúng ta đều không thể vô tình như Emma đã nói.

Anh có Kelly của anh.

Tôi có Nhiễm của tôi.

Ngực trái tôi bị viên đạn mà người tôi yêu nhất bắn. Nhưng ít ra, người ấy vẫn còn nói yêu tôi.

Nhiễm, sao ngốc vậy?

Nhiễm, chạy đi, nơi này sắp nổ rồi.

Nhiễm, đừng để anh cô đơn được không?

Nhiễm, em nói anh là ác ma nhưng anh nghĩ mình đã không phải nữa rồi.

Anh không hề giết bố và bà nội. Anh để họ ở căn nhà năm đó mà mẹ và anh đã từng sống.

Nhiễm, anh đã có thể bắn ba viên đạn ấy vào tim của Vincent nhưng anh đã không làm.

Nhiễm, anh không vô tâm, độc ác, tàn nhẫn nữa...

Em hết hận anh được không?

Nhiệm, toàn tâm toàn ý yêu anh được rồi chứ?

****

Trong đống đổ nát sau vụ đánh bom đó, cứu hộ đã tìm được hai thi thể. Một là hoàng tử William và một người con gái. Bọn họ nắm tay nhau thật chặt.

Hoàng tử William chính là kẻ đã gây ra vụ đánh bom hướng về phía hoàng gia Anh quốc.

Cảnh sát tìm được ở lâu đài của anh ta những chứng cứ phạm tội quan trọng.

Nhưng không ai tiết lộ, ở căn phòng ngủ của anh ta, có một bộ đồ âu phục cao cấp, bên cạnh là chiếc váy cô dâu màu trắng đẹp đẽ. Hộp nhẫn kim cương đắt tiền đặt ở trên bàn. Và một bức tranh được vẽ rất cẩn thận, người con gái ấy có đôi mắt thật đẹp nhưng đượm chút buồn, tuy nhiên, nụ cười ngọt ngào trên môi cô đã khiến cho dung mạo cô sáng hơn. Đó là phần bị giấu mất trong vụ án năm ấy.

Trên bờ biển cát vàng, nước xanh thẳm, sóng lăn tăn gợn bọt trắng xóa. Có một đôi tình nhân trẻ tay đan tay, khoé miệng mỉm cười. Hoàng hôn rực rỡ nhuộm màu chân trời, người đàn ông hôn nhẹ lên trán người phụ nữ.

" Nhiệm!"

" Will!"

" Đợi anh nhé!"

" Đợi em nhé!"

— — — William - Vân Nhiễm — — —

Chương 124: Ngoại truyện: Thầm lặng

Năm cô mười tuổi, mẹ cô tái hôn cùng một người đàn ông giàu có mang họ Lục. Khi cô được đưa tới Lục gia viên, tận mắt nhìn thấy người sau này sẽ là ba và anh trai của mình thì cô đã rất vui mừng.

" Gợi ba đi con!" Mẹ đứng ở bên cạnh, mỉm cười nói với cô.

Cô đang định gọi thì một ánh mắt phức tạp chiếu rọi vào cô. Người thiếu niên với vẻ ngoài đẹp đẽ kia đang mĩa mai nhìn cô. Tiếng " ba" đang định bật ra thì nuốt vào.

Người thiếu niên đó đi tới gần cô, bàn tay anh ta đặt xuống vai cô, " Em gái của anh, nhất định anh sẽ hảo hảo chiều cố em."

Dưới cơn mưa tuyết trắng, người thiếu niên mặc đồ đen ấy, lạnh nhạt bước vào đời cô.

Trong nhà, anh ta là người có quyền sau ba Lục. Mỗi khi ăn cơm, nhất định anh ta sẽ có những câu chuyện rất hay để chọc giận cả nhà.

Một lần, cô đi qua thư phòng của ba Lục, cô nhìn thấy ba đã tát một cái rất mạnh vào anh ta.

" Ba, tát đủ chưa?" Người thiếu niên đó chỉ cười nhẹ rồi nói.

Ba Lục không kìm nén nổi cơn giận, thét giọng đuổi anh ta.

Cô nhìn thấy, bên má phải của anh có một dấu đỏ hình bàn tay. Nhất định cái tát ấy rất mạnh. Lục Ẩn nhìn cô, giữu cợt.

" Em gái, có điều gì cần căn dặn anh sao?" Anh quỳ xuống, tay chạm vào má phải cô. Biểu thị việc lúc này anh cũng muốn hung hăng đánh vào má cô để cô giống như anh.

Cô lắc đầu.

" Em gái đừng tiện!" Hấn nghiêng răng nói.

Đó là từ ngữ thô tục nhất mà cô từng nghe để nói về bản thân cô.

Nhưng mẹ cô đã nói với cô rằng, Lục Ẩn là anh trai của con, con phải đối xử tốt với anh ấy.

Cô đặt tay lên má anh, khẽ xoa nhẹ, " Rất đau phải không?"

Một khắc ấy, sự kinh ngạc bao trùm lên con mắt của anh, anh hung hăng đẩy tay cô ra, đứng dậy, cầm áo khoác của mình rồi chạy ra khỏi biệt thự. Tiếng xe chạy tốc độ cao vang lên.

" Lục Nhi, anh trai của con tính khí không tốt lắm, con đừng để bụng nhé!" Ba Lục bước ra khỏi phòng, tức giận vẫn còn trên mặt nhưng nhìn thấy cô thì ba chỉ nhẹ giọng.

Ở trường học, cô biết được một việc, cô chính là em gái của học bá nổi danh Lục Ẩn. Thành tích học tập của anh ta rất đỉnh, đã từng thi đỗ MIT nhưng chỉ vì biến cố nào đó mà anh ta đã từ bỏ.

" Lục Nhi, anh trai của bạn ở nhà như thế nào?" Các cô gái mơ mộng ở lớp cô lúc nào cũng hỏi cô câu đấy.

Cô nên trả lời như thế nào đây, hẳn là một tên thường hay câu gắt, xấu tính ư?

" Anh ấy rất tốt!" Cô luôn nói như vậy.

Giao thừa năm cô mười lăm tuổi, ba Lục và mẹ đi tới Mỹ để thăm một người bạn nên chỉ có cô một mình ở nhà. Anh trai Lục Ẩn kia không thấy.

Cô nhìn chăm chăm đồng hồ, sắp sửa thời khắc chuyển sang năm mới. Đáng lẽ bây giờ cô phải nên vui vẻ bên cạnh gia đình chứ.

Tuyết từng bông rơi nhẹ xuống, cô giơ tay ra đón lấy.

Đột nhiên, một chiếc áo khoác dạ đặt xuống vai cô. Mùi hương nhàn nhạt dễ ngửi thoang thoảng chút rượu khiến co giật mình.

Lục Ẩn ngồi xuống bên cạnh cô, thờ dài.

" Em gái, quả nhiên chúng ta đều là những kẻ bị bỏ rơi." Anh lấy từ túi thuốc lá ra một điếu, châm lửa rít một hơi.

Đó là lần đầu tiên Lục Ẩn an nhàn ngồi cùng cô.

" Anh trai." Cô khẽ gọi.

Lục Ẩn đặt điếu thuốc hờ bên môi, quay mặt về phía cô, " Ừ."

Cô ngây dại không nói được gì cả. Cô tới đây năm năm rồi nhưng chưa một lần nào hẳn đối xử tốt hay chấp nhận một tiếng " anh trai" của cô.

Lục Ẩn vút điếu thuốc xuống, khoé môi nhếch lên, tay anh đẩy vai cô

áp xuống sàn tuyết lạnh lẽo, cả người áp lên người cô.

Cô hoảng hốt, ánh mắt tròn tròn nhìn.

"Lục Nhi, nói xem, nếu bây giờ tôi làm

gì cô rồi thì ngày mai ông già kia về sẽ nói gì nhỉ?" Ngón tay lạnh mang theo chút hơi thuốc đặt lên môi cô, vuốt ve.

Đôi mắt cô ngập nước, môi cắn chặt.

"Em gái, cô giống y hệt bà mẹ đẻ tiện của mình." Thanh âm trào phúng có chút tức giận của hắn ám ảnh cô.

Đêm giao thừa năm ấy, dưới pháo hoa rực rỡ, người anh trai mà cô luôn luôn tôn trọng kia đã cứa một nhát dao vào tim cô.

"Cô nhỏ tuổi nên chắc không biết điều này rồi. Bà mẹ vô sỉ của cô đã ép chết mẹ và đưa em còn chưa ra đời của tôi đấy. Lục phu nhân, Lục phu nhân, bà ta thèm khát nó tới nỗi gửi cảnh hai người ghê tởm bọn họ tới cho mẹ tôi khi bà ấy đang mang thai tám tháng, mẹ tôi uất nghẹn mà sinh non. Một xác đôi mạng, bọn họ chết thật tội nghiệp!"

Hắn đã kể cho cô một bí mật động trời, khiến cô sợ hãi, hình ảnh người mẹ tốt đẹp trong trái tim cô đã bị vấy bẩn.

"Anh nói dối, nói dối!" Cô gào thét, vùng vẫy khỏi vòng tay hắn nhưng không thể.

Anh ghì chặt tay cô, hung hăng, "Đúng vậy, tôi nói dối đấy." Nói xong, thả tay ra, đứng dậy, rời khỏi sảnh nhà.

Khi anh lướt qua cô, cô nghe thấy tiếng lẩm bẩm, "Ai cũng tốt, chỉ có

tôi không tốt."

Mùng ba Tết năm ấy, chuyến bay từ New York tới Trung Quốc gặp nạn. Một cơn bão lớn đã khiến máy bay mất phương hướng, rơi xuống biển. 167 người chết, trong đó có Lục lão gia, Lục phu nhân.

Mùng 7 Tết, thi thể hai người được đưa về.

Mùng 8 Tết, lễ tang diễn ra.

Có rất nhiều người tới tham dự, đều là người có máu mặt trong thương trường. Báo chí còn đồn thổi rằng ngày tàn của Lục gia đã tới.

Lục Nhi nhìn di ảnh của ba mẹ, nước mắt chảy dài.

Lục Ẩn đứng bên cô vẫn duy trì bộ dạng lạnh lùng, cả tang lễ, không một giọt nước mắt nào rơi.

" Em gái, Lục gia giờ chỉ còn hai chúng ta." Đứng trước bia mộ của ba mẹ, anh thở dài nói.

Lục Nhi không trả lời, im lặng đứng nhìn.

" Em gái, yên tâm, sẽ không có chuyện gì xảy ra với em đâu." Vòng tay anh ấm áp, ôm chặt lấy thân ảnh nhỏ bé của cô, mùi hương xa lạ vương vấn nơi tim cô.

Lục gia đổi chủ, Lục thiếu gia chỉ trong hai năm đã đưa tập đoàn trở thành con mãnh hổ lớn trong ngành công nghiệp. Bọn họ gọi anh là kì nhân bởi khi anh thành công mới chỉ hai mươi tuổi.

Cuộc sống của Lục Nhi vẫn bình thường, mọi chu cấp vẫn giữ

nguyên như vậy. Cô vẫn là Lục tiểu thư giàu sang, hạnh phúc.

Năm nay cô mười bảy tuổi, đây là lần đầu tiên cô chính thức gặp mặt Lục Ẩn sau hai năm anh biến mất để phát triển sự nghiệp.

Chàng thiếu niên ngỗ ngược có chút kiêu căng năm ấy đã thay thế bằng một người đàn ông lịch lãm được rèn dũa ở thương trường nhiều năm. Ánh mắt anh vẫn sắc lạnh như xưa.

" Em gái, hai năm qua có sống tốt không?" Anh ngồi đối diện với cô, nho nhã hỏi.

Lục Nhi gật đầu.

Anh vẫn nhìn cô, " Vẫn còn sợ anh ư?"

Bàn tay đang cầm dao cắt thịt của cô khựng lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

" Em rất sợ anh." Từng chữ, từng chữ cô nói rất rõ.

Lục Ẩn không nói gì, chỉ im lặng nhấm nháp li rượu.

Bữa ăn dần trôi qua trong yên tĩnh.

Lúc cô ăn xong, định rời đi thì tiếng nói phía sau của Lục Ẩn đã níu lại, " Lục Nhi, anh không phải là người tốt cho nên sẽ không làm những việc người tốt hay làm."

Cô ngừng bước chân lại, " Đêm hôm ấy, anh biết em ở đó đúng không?"

Người phía sau nhàn nhạt " Ừ."

Một tuần trước, cô cùng các bạn học ghé qua một quán bar ở phố Quil, ở đấy, một vụ nổ súng đã xảy ra, Lục Nhi thấy rất rõ, khuôn mặt của kẻ giết người, chính là anh trai của cô. Khẩu súng cầm trên tay, vẻ mặt lạnh tanh, mặc cho tiếng van xin của kẻ quỳ dưới đất, anh vẫn giết chết anh ta. Đó là lần đầu tiên, cô mới nhận ra, Lục Ẩn đã không còn là Lục Ẩn nữa.

Lục Ẩn thường xuyên về nhà, anh luôn tự tay nấu cho cô từng bữa ăn, mỗi tối, anh đều cùng cô nói chuyện, thỉnh thoảng, anh bận xử lí công việc thì cô sẽ ngồi bên cạnh anh đọc sách. Từ bao giờ, có anh bên cạnh cũng trở thành một thói quen của cô.

Buổi chiều nọ, cô tình cờ gặp lại quản gia cũ năm nào của Lục gia. Từ khi coi và mẹ chuyển tới, bà ta chưa một lần có cái nhìn thiện ý đối với bọn cô.

" Cô quả nhiên giống con hồ li tinh ấy." Bà ta không kiêng nể chửi.

" Bà nói gì cơ?" Cô tức giận.

" Hừ, mẹ cô cướp chồng, hại chết phu nhân vậy mà thiếu gia vẫn đối xử tốt với cô. Nếu như tôi là cô thì nhất định sẽ xấu hổ rồi." Bà ta khinh bỉ nói.

" Mẹ tôi không giết người."

" Hừ, năm ấy, Lục gia không ai không biết bản tính lẳng lơ của mẹ cô cả."

Cô chợt nhớ tới đêm giao thừa năm cô mười lăm tuổi, Lục Ẩn cũng đã từng nói về việc này một lần nhưng anh ta nói là giả. Chẳng lẽ tất cả đều là thật.

Đêm rất khuya rồi nhưng thư phòng vẫn sáng, cô đi vào, thấy anh đang chăm chú làm việc.

" Sắp năm mới rồi, rất bận phải không?" Cô đặt li cà phê xuống bên cạnh anh.

Anh mỉm cười đón nhận. " Cảm ơn em, dạo này công ti đang có dự án."

Cô và Lục Ẩn đều không thích năm mới cho lắm, bởi lẽ năm ấy, đã quá nhiều việc xảy ra.

" Anh, em vẫn luôn thắc mắc, hai năm trước, những điều anh nói trong đêm giao thừa là thật sao?" Cô khẽ hỏi, vướng bận trong lòng cô hai năm nay chính là điều đó.

Bàn tay đang kí tài liệu đột nhiên dừng lại, anh nhìn cô, ánh mắt có chút lạ.

" Em đừng nhắc đến chuyện ấy nữa." Một lúc sau anh mới nói.

" Việc anh từ bỏ MIT cũng là do mẹ em đúng không?" Cô vẫn hỏi tiếp.

Gân xanh trên trán anh bỗng nhiên nổi lên, anh nắm chặt tay, " Ai nói cho em hả?"

" Vậy là đúng rồi, mẹ em là người đã hại chết mẹ và em anh. Những lời năm ấy anh nói với em là sự thật." Cô khàn giọng, nước mắt rơi.

" Ra ngoài." Lục Ẩn hét lên.

Cô bật khóc nước nở chảy ra, từ đó, giữa hai người đã có một vết rách lớn. Lục Ẩn cũng vì vậy mà không còn thường xuyên trở về nhà nữa, anh bận đi công tác, hàng ngàn lí do.

Lục Nhi từ nhỏ đã được trời phú cho một giọng hát hay, vì thế nên cô có một niềm đam mê rất lớn đối với nghệ thuật. Cô đã nộp hồ sơ và được nhận vào Học viện Âm nhạc Hoàng gia Anh. Trước ngày cô đi, Lục Ẩn cũng chỉ thông qua điện thoại mà nói tiếng "Tạm biệt".

Ngày cô đi, không có ai bên cạnh. Cô đang chạy trốn, chạy trốn khỏi thứ tình cảm khó chịu đang hành hạ cô.

Lục Ẩn....

Ba năm sau, trở về, cô vẫn là một mình. Lục gia viên đã được tu sửa lại trở nên hào nhoáng hơn, tất cả mọi thứ đều thay đổi, kể cả chủ nhân của nó.

"Anh, em muốn làm ca sĩ." Cô gập. Lục Ẩn, nói với anh.

"Tuỳ em." Anh lạnh nhạt trả lời.

Cô kí hợp đồng với Chấn Hoàng, chỉ với bài hát đầu tay đã nổi tiếng. Bài "Thầm lặng" trở thành một trong những bài hát hay nhất của năm, đưa cô lên làm ngôi sao trong làng giải trí.

Tiết tấu buồn, lời hát day dứt đã khiến cho mọi người bị trầm vào. Đặc biệt là câu hát: "Ba năm qua, điều em hay làm nhất chính là thầm lặng yêu anh." đã trở thành thánh ca thất tình, hễ ai thất tình thì sẽ lôi bài này ra để nghe.

"Thầm lặng"

" Nhớ anh"

" Mưa London"

Mỗi tác phẩm của cô đều nổi lên đình đám, các fan hâm mộ luôn tò mò, tại sao ca sĩ Lucy của bọn họ luôn hát bài liên quan tới yêu đau thương và số mốc " Ba năm". Có nhiều người đã đoán mò, đoán thử xem liệu có phải là liên quan tới mối tình nào không.

Trong một cuộc phỏng vấn, MC đã hỏi cô lí do tại sao, lúc ấy Lục Nhi trả lời rằng: " Trái tim của tôi đặt nhầm chỗ, người không thể yêu, tôi lại yêu."

Lục Nhi đỡ Lục Ẩn say khướt về phòng của anh, đang định rời đi thì tay bỗng nhiên bị giữ lại. Một lực lớn kéo cô ngã xuống giường, người kia đè lên người cô. Mùi rượu thoang thoảng quanh chớp mũi.

" Tử Kỳ, anh có gì không bằng Niên Vũ cơ chứ?" Anh ngà ngà say hỏi.

Lục Nhi giật mình, Tử Kỳ chẳng phải là cô bạn gái của Bạch Niên Vũ sao?

" Kỳ, anh yêu em, ngay từ khi nhìn thấy em anh đã yêu em." Người phía trên vẫn tiếp tục nói.

Anh cầm lấy tay cô, đặt lên phía trái tim mình, " Nơi này này, đau, nhớ em là đau."

Lục Ẩn lạnh lùng, cao cao tại thượng ấy, vì một người con gái mà đau khổ. Lục Nhi là lần đầu tiên biết.

Trái tim cô như bị đục thủng, ba năm qua, cô không bao giờ quên

anh, cô trốn chạy khỏi cái tình yêu điên rồ ấy nhưng chưa một lần thành công. Chính vì vậy mà tất cả bài hát của cô đều rất buồn, cô gửi tâm tư của mình vào bài hát, hi vọng anh có thể nghe thấy và hiểu nhưng đã ra bao nhiêu bài rồi, người ấy vẫn không hay.

Hôm nay, anh ôm cô vào lòng nhưng miệng lại đang thổ lộ với người khác.

Cô chảy nước mắt, tay đặt lên khuôn mặt anh, " Lục Ân, em cũng yêu anh."

Đêm hôm ấy, lạc lối.

Sau này, hối hận mãi không thôi.

Lục Ân không nhớ gì về đêm đó nhưng Lục Nhi lại nhớ rất kĩ, nhớ từng nụ hôn anh trao cho cô, nhớ khi tình yêu lên tới đỉnh điểm, nhớ khi anh chạm nhẹ vào khoé mắt cô, miệng gọi tên người con gái khác.

Lúc đang ở trên đỉnh cao của sự nghiệp, bỗng nhiên Lucy biến mất. Năm năm trôi qua, người hâm mộ cô lúc nào cũng tìm tin tức về thân tượng của mình nhưng kết quả lại không tìm được.

Bài hát cuối cùng của cô - " Cấm tình" đã trở thành dấu chấm hết cho hình bóng của Lucy.

****

Tiêu Tiểu Diệp đi tới Lục gia viên, tìm đến căn phòng có cánh cửa màu hồng ở lầu hai. Cô mở cửa, mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Trên giường bệnh, một cô gái trẻ nằm ở đấy, xung quanh là các thiết

bị y tế. Khuôn mặt cô có hơi bị biến dạng song những đường nét trên khuôn mặt vẫn rất đẹp.

Lục Ẩn nhờ cô rút ống thở của cô gái này, chôn cô ấy cùng cuốn sách đặt ở trên bàn.

Cô tìm được cuốn sách ấy, gió thổi khiến bìa sách lật ra, dòng chữ nổi có chút trẻ con hiện lên, " Tặng anh trai của em, Lục Ẩn."

Hoá ra, đây chính là Lục Nhi. Khung ảnh trên bàn bị vỡ, tấm ảnh rơi ra ngoài, Tiêu Tiểu Diệp thấy phía sau ảnh có chữ, nhặt lên rồi đọc.

" Anh ấy là anh trai của tôi, là người không cùng máu thịt với tôi nhưng lại khiến tôi yêu đến tê tâm liệt phế. Anh ấy là tình yêu của tôi nhưng đáng tiếc lại là anh trai tôi."

Cô che miệng lại, đây, đây là....

Đã có một Tris, bây giờ lại thêm cả Lục Nhi sao?

Bạch Niên Vũ đi vào phòng, nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, tay anh khẽ đặt lên trán của Lục Nhi.

" Lục Nhi, anh đã hứa giúp em bảo vệ bí mật rồi." Anh nhẹ nói.

Năm năm trước, Lục Nhi tới tìm anh, anh rất ngạc nhiên bởi chưa bao giờ cô gái này lại khẩn khoản tới như vậy.

Bạch Niên Vũ, lúc trước em cứu Mục Tử Kỳ một mạng, anh hứa sẽ cho em một yêu cầu đúng không?" Cô ngồi đối diện anh, từ từ nói.

Bạch Niên Vũ gật đầu.

" Vậy bây giờ anh giúp em diễn một vở kịch trước anh trai em nhé."

Đó là lời yêu cầu khó xử nhất từ trước tới giờ mà anh đồng ý.

" Lục Nhi, em là có ý gì vậy?"

" Bạch Niên Vũ, trong bụng em này, là hài tử của Lục Ẩn."

Giây phút ấy anh kinh ngạc không thôi, anh chưa từng nghĩ sẽ có việc như vậy.

" Anh trai của em yêu Mục Tử Kỳ, năm năm nay anh ấy luôn cố gắng để mạnh mẽ giống như anh chỉ vì yêu cô ta.

Một tháng trước, anh ấy say rượu, nhằm em thành cô ta, ngay cả lúc ấy, miệng vẫn gọi " Tử Kỳ". Năm năm rồi, cô ta rời đi năm năm. Cô ta ác độc như vậy, hại anh, hại Lục Ẩn, hại nhiều người chết như vậy. Nhưng tại sao, anh ấy vẫn cứ đeo bám lấy hình bóng cô ta. Mục Tử Kỳ kia có gì tốt cơ chứ!" Một giọt nước mắt lăn xuống, chảy dài trên gò má hờn của cô.

Bạch Niên Vũ từ lâu đã biết Lục Ẩn có tình cảm với Mục Tử Kỳ, chỉ là không ngờ vì nó mà anh ta đã phạm vào cô em gái của mình.

" Dưới đuôi mắt của Mục Tử Kỳ có một nốt ruồi son nhỏ, em cũng có. Anh ấy hôn lên mắt em rồi nói: Tử Kỳ, anh yêu em."

Đấy là bí mật bị giấu kín năm nào.

Lục Nhi và Lục Ẩn là hai anh em không cùng huyết thống, ba của Lục Ẩn tái hôn cùng mẹ của Lục Nhi. Nhưng bảy năm trước, hai người bọn họ gặp tai nạn giao thông rồi qua đời, Lục Ẩn tự tay chăm sóc Lục Nhi. Có lẽ thứ tình cảm dựa dẫm ấy đã đi quá rồi biến thành tình

yêu, cũng đúng thôi, hai người không cùng máu thịt, bên nhau sớm tối, nảy sinh cũng là chuyện bình thường.

" Bạch Niên Vũ, anh giúp em nhé!" Đây là lời nói cuối cùng của Lục Nhi trước khi tự tử.

Bạch Niên Vũ thờ dài.

Có lẽ Lục Ẩn cũng đã biết được bí mật ấy thông qua những dòng chữ thầm kín phía sau bức ảnh chụp kia. Khoảnh khắc sự thật bị bóc trần, chắc anh ta đã rất hoảng sợ.

" Em không dám ra tay với cô ấy." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Đúng vậy, ngay cả anh cũng không dám rút ống thở của Lục Nhi, nhưng đã hứa với Lục Ẩn thì nhất định phải làm.

Bàn tay anh đưa tới chỗ máy hỗ trợ, rút ống thở ra. Chỉ số trên bảng dần dần biến thành đường chỉ dài, chạy mãi trong vô vọng.

Nơi khoé mắt của người con gái ấy, một hạt nước mắt chảy dài.

Tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì một chữ tình. Nếu năm ấy, Lục Nhi không tự vẫn, Lục Ẩn kiềm chế được bản thân thì có lẽ những đau thương sau này cũng sẽ không xảy ra. Một đời dài như vậy, loanh quanh, lẩn quẩn cũng chỉ vì hai chữ " hiểu nhầm".

Tiêu Tiểu Diệp ngồi trong xe, im lặng. Cô chán nản bật đài lên.

" Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của một ca sĩ nổi tiếng nhưng đã mất hút nhiều năm nay. Nếu như có thể nghe được thì Lucy, mọi người đều chờ cô." Tiếng cô phát thanh vang lên.

Tiếng dương cầm cất lên, trong tiếng nhạc ấy, bị thương tới lạ.

Yêu là đau, yêu là khổ, yêu là giết chết mình trong từng cơn mê.

Thương là đau, thương là khổ, thương là ba năm vẫn in một bóng người.

Em đứng đợi ba năm, nơi Luân Đôn xa lạ, chờ anh tới tìm em.

Em cô độc ba năm, chạy trốn khỏi Cấm tình, muốn buông bỏ hết thảy nhưng trái tim lại chẳng yên.

Trái tim là của em, nhưng đáng tiếc đặt nhầm chỗ, yêu người không nên yêu.

Em yêu nhiều như vậy, đau cũng thật đáng!

— — — —

Tuệ Anh: muốn làm rõ tình cảm của Lục Ảnh với Mục Tử Kỳ thì hãy chờ truyện của chị ý nhé!

Chương 125: Sinh con, kẻ địch số một

Tháng mười hai năm ấy, trong cái rét căm căm của gió mùa đông, Tiêu Tiểu Diệp hạ sinh một bé trai.

Bạch Niên Vũ vừa nhìn thấy con thì đã mắt sung mày xị đánh giá.

"Tại sao con đẹp trai, Tiểu Diệp đẹp gái mà đứa trẻ sinh ra lại xấu thế này. Ra đời chưa được một ngày mà da thịt thì đỏ hồng, nhăn nhoeo."

Tôn Lệ đang bế cháu nghe con trai của mình nói xong thì chỉ muốn đá cho hấn một cái.

"Niên Vũ, con biết không, vẻ ngoài của con trai thường di truyền từ ba nó đấy." Bà nhăn mặt nói.

"Không thể nào, với khuôn mặt điển trai thừa như con thì làm gì có chuyện đó. Trừ khi...." Bạch Niên Vũ cao ngạo nói, nhưng thần thái bỗng chốc biến đổi.

Tôn Lệ hỏi gặng, "Trừ khi gì?"

"Không có chuyện đây là con của kẻ khác đâu. Cho nên thằng bé xấu chắc là do nòng nọc con không đủ mạnh." Anh nói.

Tôn Lệ đen mặt, thằng con này của bà có biết hai chữ liêm sỉ là gì không vậy?

Tiểu Diệp tỉnh lại, bế bé con trong tay, miệng ầu ơ.

" Ai là tiểu bảo bối của mẹ nào?"

" Bạch Niên Vũ." Người nào đó trả lời.

" Ai là giai ngoan của mẹ."

" Bạch Niên Vũ." Người kia vẫn tiếp tục.

Tiêu Tiểu Diệp trừng mắt nhìn cái ông bố không đúng đắn kia.

Đưa bé trong lòng bỗng nhiên kêu oa oa, cô cho bé ti sữa. Bạch Niên Vũ đứng một bên, nhìn chăm chăm.

Cô trợn mắt nhìn anh, " Nhìn gì?"

" Hình như nó to hơn thì phải, chắc là lên được cup D đấy nhỉ?" Vị nào đó nói.

" Cút!" Tiêu Tiểu Diệp tức giận, đỏ mặt.

Bạch Niên Vũ vẫn ngồi bên cạnh kia, nhìn bé con chăm chăm.

Tiêu Tiểu Diệp: thật là một ông bố yêu con.

Bạch Niên Vũ: thằng nhóc kia, đó là địa phận của gia.

Bé con: sữa thơm, sữa ngon.

Ngày hôm sau, nhiều người tới thăm Tiểu Diệp.

Chấn Tường Dạ và Chấn Tường Niên nhìn bé con.

" Tiểu quái vật này tên gì?"

Bạch Niên Vũ bây giờ mới nhớ ra, chưa kịp đặt tên cho con.

Chấn Tường Dạ: " Họ Bạch ư, đặt là Bạch Tố Trinh * hoặc Bạch Cốt Tinh**

đi."

* Bạch Tố Trinh là một nhân vật nữ nổi tiếng trong phim Thanh Xà Bạch Xà.

** Bạch Cốt Tinh là yêu quái trong phim Tây du kí.

Bạch Niên Vũ: Con của tôi không có hứng vào làng giải trí đâu.

Bé con gật đầu, cười toét miệng.

Chấn Tường Niên: Tương lai sau này sẽ là một mỹ nam đấy, đặt tên là Bạch Kiểm, tên thân mật Tiểu Bạch Kiểm***.

*** mấy anh chàng da trắng môi đỏ, đẹp trai yếu đuối.

Tiêu Tiểu Diệp hắc tuyến nổi đầy đầu, con của cô sao lại trở thành trò đùa thế này vậy.

Chấn Tường Niên bế theo tiểu công chúa hơn một tuổi của mình, " Nên là Bạch Cư Dị ****đi."

**** Bạch Cư Dị là nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc đời Đường.

Thẩm Hạ Thiên mang Tiểu Mân Thầu cùng bà vợ cũng vừa sinh con

gái được sáu tháng tới thăm.

Tiểu Màn Thầu vừa gặp đã tíu tít bên cạnh Tiểu Diệp, còn cô công chúa nhỏ nhà họ Thẩm thì lại khuê khuê mật mật với tiểu công chúa nhà họ Chấn.

" Tên ư? Chuyện nhỏ. Bạch Hảo Soái." Thẩm Hạ Thiên nói ngay.

Anh là đang hận cả thế giới này không biết con trai hai người bọn họ đẹp ư?

Lâm Thiên Dương nhìn cháu trai nhỏ của mình, lắc đầu, " Ba là Niên Vũ thì con nên là Niên Khoá *****"

***** năm học mới

Bạch Niên Vũ lắc đầu, anh không thể chấp nhận được mấy tên dị của bọn này nữa. Trong đầu anh chợt hiện lên một người, cười nhẹ.

" Gọi là Bạch Vũ Hàn đi, đêm qua trời mưa lạnh."

Tiểu Tiểu Diệp nghe thấy cái tên thì giật mình, nhìn anh, cười ấm áp, " Vậy được, mình gọi con là Bạch Vũ Hàn."

Vũ trong Niên Vũ.

Hàn trong Niệm Hàn.

****

Ba năm nay, Bạch Niên Vũ luôn có một mối lo lắng không hề nhẹ. Đứa con của anh bắt đầu khiến anh e ngại.

Giả sử như lúc anh muốn hôn vợ thì nó sẽ khóc toáng lên khiến vợ anh bỏ anh.

Anh muốn ân ái với vợ thì thằng bé cả đêm sẽ không chịu ngủ cho.

Nó đang có ý định lấy cắp trái tim của Tiểu Diệp, anh nhất định sẽ không cho phép.

" Tiểu Hàn này." Anh gọi con.

Con đang chơi xếp hình ở phòng khách, nghe thấy tiếng ba thì chỉ ngẩng đầu lên nhìn rồi tiếp tục chơi.

Ơ cái thằng này, mày được.

" Tiểu Hàn này, ba có chuyện cần thương lượng với con." Anh ngồi xuống chỗ con, vẻ mặt rất nghiêm túc giống như đang đàm phán một gói thầu nào đó.

Thằng bé vẫn rất chảnh.

" Con có muốn được ở bên cạnh cô Tiểu Khê không?" Anh đi thẳng vào vấn đề.

Nửa năm trước, Tiểu Hàn được anh đưa tới bệnh viện để thăm Lâm Hiểu Khê vì hay tin cô có chuyển biến tốt. Nhưng mà ai ngờ, thằng bé chỉ muốn thể hiện tình cảm của mình, hôn nhẹ lên trán của Tiểu Khê, thế là Tiểu Khê tỉnh lại. Với một đứa bé tối nào cũng được mẹ kể chuyện cổ tích trước khi ngủ thì nhất định nó sẽ liên tưởng tới việc nó là hoàng tử và nụ hôn của nó đã đánh thức nàng công chúa ngủ say. Vì vậy, Tiểu Hàn chính thức xác nhận Lâm Hiểu Khê và Bạch Vũ Hàn phải hạnh phúc mãi mãi về sau.

Cậu nhóc dừng tay lại, ngồi nghiêm túc đối diện với anh, " Có phải ba định ra điều kiện là nếu con muốn thì con phải để ba ngủ với mẹ đúng không?"

Bạch Niên Vũ gật đầu, con trai anh quả nhiên là đầu óc nhanh nhạy.

" Vậy ba phải giúp con hạ cái chú Hứa kia." Cậu nhóc nói.

Vâng, nếu Tiểu Hàn muốn mãi mãi với Tiểu Khê thì phải hạ lá chắn Hứa Luật Khôi.

" Thành giao."

" Thành giao."

Hai người một lớn một bé bắt tay nhau.

Tối ấy, Bạch Niên Vũ bình an ân ái với vợ.

Ngày hôm sau.

" Ba hứa với con rồi." Tiểu Vũ Hàn mặt mũi đỏ gay, nói với anh.

" Ba hứa gì cơ?" Bạch Niên Vũ tỉnh bơ.

" Ba thất hứa, ba mặt dày." Cậu nhóc uỷ khuất.

" Ừ, ba mặt dày."

" Được thôi, Bạch Niên Vũ, cuộc chiến của chúng ta chính thức bắt đầu." Bạch Vũ Hàn đồng dục tuyên chiến.

" Được." Hừ, sống ba mươi mấy năm trên đời, làm gì có chuyện thua

một đứa trẻ vắt mũi chưa sạch.

Nhưng, anh nhầm rồi, Bạch Vũ Hàn chính là con trai của anh, làm gì có chuyện thua anh.

— — — -

Trận 1....

Bữa ăn gia đình đang rất vui vẻ, bỗng nhiên Tiểu Vũ Hàn ngậy thơ nói.

" Mẹ, lúc chiều, ba đón con đấy."

Tiêu Tiểu Diệp cười hiền, " Con có vui không?"

" Vui chứ."

Bạch Niên Vũ nghi hoặc, thằng nhóc này định làm gì...

" Khi cô giáo đưa cặp của con cho ba, ba còn chạm tay cô ấy một cái, hơn nữa còn nháy mắt nữa." Tiểu Vũ Hàn nói tiếp.

Bạch Niên Vũ, không hay rồi, thằng nhóc này dám vu oan cho anh.

Tiêu Tiểu Diệp: Con ngoan.

Tối hôm ấy, có một ông chồng bị bắt ôm gối đứng ngoài cửa.

" Anh thích thì đi mà ngủ với cái cô kia đi." Trong phòng vang lên tiếng nói lạnh lùng.

"" Em bảo anh đi ngủ với con đàn bà khác? Vợ à, nòng nọc của anh

chỉ có thể ở trên người em mà chạy nhảy." Bạch Niên Vũ đau khổ nói nhưng vẫn chẳng thể lay động được bà vợ của mình.

Bạch Vũ Hàn đứng trước cửa phòng nhìn anh, gíơ ngón cái lên rồi ngược xuống.

Bạch Niên Vũ: oắt con, được lắm.

— — —

Trận 2..

Tiểu Diệp đi tham dự hội thảo ở Pháp một tuần, cả nhà chỉ còn Bạch Niên Vũ và Bạch Vũ Hàn.

" Ba ba, con muốn nấu đồ ăn cho ba." Tiểu Hàn hiếm khi ngoan như vậy.

" Nấu được không đấy?"

" Được chứ, con chỉ đạo cô giúp việc làm."

" Ừ."

Một tiếng sau, cậu nhóc đặt một đĩa phi lê cá rưới sốt hảo hạng đặt trước mặt anh.

" Ba ăn đi!"

Bạch Niên Vũ lấp nĩa ăn thử một miếng, thịt cá giòn giòn dai dai, ăn được.

" Đố ba biết cá gì đấy?" Cậu nhóc đứng một bên chớp chớp đôi mắt

to tròn của mình.

" Cá tuyệt ư?"

" Không phải. Lúc sáng con đi dạo hồ cá, thấy con cá nó nổi lên vậy là con vớt nó lên rồi đưa về nấu, ngon đúng không ba?"

Bạch Niên Vũ trợn mắt, nhìn đĩa cá đặt trên bàn, ngạc nhiên, đôi mắt đau khổ.

" Bạch Vũ Hàn, ai cho phép con làm thịt bảo bối của ba?"

Tiểu Hàn lè lưỡi chạy ra khỏi phòng.

Bạch Niên Vũ lửa giận căng tràn. Bắt máy gọi cho Thần Dực, " Có con cá nào chết ư?"

Thần Dực mơ hồ, " Không ạ, vẫn năm mươi bảy con bình thường mà."

Bạch Niên Vũ biết mình trúng bẫy của con trai, mặt hắc tuyến.

Bạch Vũ Hàn, được lắm, hay cho câu "con nấu gì cho bố ăn."

— — —

Trận 3...

Bạch Niên Vũ mở điện thoại ra, bật một đồng hình ảnh lên, đưa tới cho con trai của mình.

" Tiểu Hàn, dì Tiểu Khê và chú Luật Khôi đang đi du lịch Hàn Quốc đấy, nhìn họ đẹp đôi chưa?" Vừa nói, anh vừa lật từng tấm ảnh.

Bạch Vũ Hàn ngồi bên cạnh trái tim tan nát.

Công chúa của cậu đã bỏ chạy theo phù thủy rồi.

" Không khéo khi trở về, Tiểu Hàn sẽ có thêm một tiểu muội muội hoặc đệ đệ đấy." Bạch Niên Vũ tiếp tục xát muối vào trái tim tan vỡ của cậu nhóc.

Lật ngược tình thế thành công...

— — —

Trận 4..

Bạch Niên Vũ đang làm việc thì cậu con trai đi vào, anh cảnh giác nhìn nó. Hôm

nay lại định bày trò gì...

Ngồi xuống cái ghế đệm đối diện với Bạch Niên Vũ, Bạch Vũ Hàn cười tươi.

"" Ba, cái sẹo trên mặt ba tại sao lại xuất hiện vậy?" Tên nhóc hỏi.

" Đấy là minh chứng cho tình yêu vĩ đại của ba dành cho mẹ." Bạch Niên Vũ ấm áp nói.

" Nói dối. Chơi ngôn ngữ bị ngã thì cứ nói đi, bày đặt ngôn tình ngôn tiếc." Cậu bé cười.

"" ... ""

Không thắng được thể lực thì phải thắng trên khẩu lực.

Knock-out!

— — — —

Trận 5...

"" Nếu con muốn đánh nhanh thắng nhanh thì con phải hạ thân để cướp về." Bạch Niên Vũ ôm lấy cậu nhóc.

" Năm xưa ba cũng vậy sao?"" Cậu nhóc kia ngây thơ hỏi.

"" Năm xưa ba sử dụng hạ thân để nói chuyện với mẹ.""

"" Bạch Niên Vũ anh dám dạy cho con những cái như vậy sao?""
Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

"" Vợ à anh xin lỗi."

" Hóa ra năm xưa ba phải hạ người xuống làm nô tài cho mẹ."

"" Từ nô tài lên làm hoàng thượng cũng là cả một quá trình rồi đấy."

Bạch Vũ Hàn cười nhẹ, hướng về phía mẹ gọi lớn, " Mom, ba ba lại tiếp tục dạy con những điều không đúng đắn. Ba đang dạy con cách để gia tăng dân số."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, gần từng chữ: " BẠCH NIÊN VŨ."

Đêm hôm ấy, lại có một người quỳ ở ngoài cửa phòng.

Bạch Niên Vũ chuốc nhiều thất bại, lúc này mới ngộ ra một điều, con

trai của anh chính là mặt dày siêu cấp, thù hận vô biên. Là một cậu nhóc đáng sợ không nên chọc vào.

Sau hàng loạt trận đấu, cuối cùng Bạch Vũ Hàn cũng đã trả thù thành công mối

hận xương máu của mình.

Để xem, từ giờ ba còn dám thất hứa với cậu nữa không.

Chương 126: Ngoại truyện: Hành trình sinh con

Đêm mùa đông lạnh giá, Tiêu Tiểu Diệp xoa xoa cái bụng tròn to của mình, ngắm nghía một lúc rồi nhẹ cười.

"Niên Vũ, sau này con của chúng ta sẽ như thế nào nhỉ?" Cô quay sang hỏi cái vị đang an nhàn gác chân xem phim bên cạnh.

Hắn hờ hững đáp lời, "Chỉ cần mang gien của anh thì nhất định sẽ là một thiên tài."

Tiêu Tiểu Diệp thật cạn lời, mấy bữa nay, Bạch Niên Vũ nhà cô dưới sự áp bức của vị nào đó nên cứ đúng tám giờ tối là lại phải bật TV xem phim mà vợ của cái vị kia đóng với mục đích tăng rating cho phim. Không chỉ mình Bạch Niên Vũ mà cả một đồng nghiệp cũng bị ép buộc phải xem. Xem nhiều thành nghiện nên Bạch Niên Vũ đã trở thành một phim.

Bộ phim mà hắn xem tên là "Giai nhân phương Bắc", nó là phim về thời dân quốc. Một cô tiểu thư tên Mẫn Mẫn, gia cảnh sa sút phải tự gồng mình lên để bảo vệ gia tộc. Trên con đường đó, gặp được phó tướng Hoàng Nam rồi bắt đầu mối tình yêu bỏ bỏ yêu. Hôm nay là cảnh Mẫn Mẫn tự tay giết chết chị gái ruột vì vinh hoa mà bán rẻ gia tộc của mình.

"Em đừng nói chuyện, Mẫn Mẫn sắp giết được Hà Kỳ rồi." Anh phát tay, ý chỉ cô đừng làm phiền anh.

Cô đơ mặt, "Hừ, bây giờ nếu như em sinh con tới nơi chắc anh cũng

phải xem nốt phim rồi mới đưa em đi."

Bạch Niên Vũ không để ý, tiếp tục xem phim.

Tiêu Tiểu Diệp bực bội xem cùng anh.

Mẫn Mẫn khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt tràn đầy sắc bén cầm súng hướng về Hà Kỳ.

" Tỉ tỉ, tạm biệt!" Tiếng nói vừa cất lên, viên đạn rời khỏi súng.

Đoàng....

Tiêu Tiểu Diệp níu lấy tay của Bạch Niên Vũ, " Chết rồi, vỡ ối!"

Bạch Niên Vũ nghe xong thì vội vội vàng vàng bế cô lên, gọi giúp việc đưa xe tới.

Thần Dực lái xe nhanh vun vút lao giữa đêm, ngoài trời mưa rơi lất phất.

" Mẹ nó, ông còn chưa xem xong phim!" Bạch Niên Vũ vừa an ủi cô vừa nói.

Tiêu Tiểu Diệp: Con ơì là con, con thương mẹ thì sau này sinh ra hành ba con giúp mẹ nhé.

Khi tới bệnh viện, Bạch Niên Vũ trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ tơ tằm, chân đi dép trong nhà, bế cô chạy thục mạng tới khoa sản.

Bác sĩ quan sát một hồi rồi dặn cô phải thở từ từ.

Cơn đau dưới bụng bắt đầu cào lên, Tiêu Tiểu Diệp mồ hôi chảy dọc

trán.

Đừng cứ nghĩ mấy chị nữ chính có bàn tay vàng thì đi đẻ vắn auto đẹp nhé. Tiêu Tiểu Diệp tóc tai lộn xộn, mặt nhăn nhó.

" Bạch Niên Vũ, mẹ nó, sao lúc làm thì anh hưng phấn mà lúc đẻ thì mình tôi đau hả?"

Ôi mẹ ơi, phụ nữ đi đẻ làm thánh chửi.

" Đừng nói với anh là lúc ấy em không hạnh phúc." Bạch Niên Vũ ngồi bên cạnh thờ ơ bóc cam ăn, sau đứng dậy, mày mò tìm điều khiển TV. Y tá ngây ngốc đưa cho anh, anh bật lên rồi ngồi nhàn nhã xem phim, mặc kệ bà vợ của mình.

Tiêu Tiểu Diệp mặt đen như vừa bị nhúng vào lọ mực. Đừng bao giờ tin vào việc các anh nam chính sẽ nắm tay an ủi vợ khi vợ sinh. Lấy mình chứng là cái vị đang gác chân xem phim kia là biết.

" Mẫn Mẫn, cô rất tốt. Loại phụ nữ đó là phải double-kill."

Hà, còn bình luận nữa cơ chứ.

" Đẻ xong tôi muốn li hôn. Mẹ nó, chồng gì như này thì chết quách cho xong." Cô vừa thở vừa hét.

" Cứ từ từ, tử cung đã mở đâu mà em lo sợ." Bạch Niên Vũ ngồi ngang nhiên nói.

Tiêu Tiểu Diệp cầm cái lọ hoa bên cạnh, ném thẳng vào cái TV.

Rầm...

Mục tiêu không trúng.

A few later....

Ten tèn ten tèn ten ten.

Tùng xảo tùng xèng tùng tùng xảo

Nhạc hết phim vang lên, vị nào kia mới đứng dậy, đi tới chỗ cô.

" Nãy giờ anh chuẩn bị rất kĩ tâm lí rồi." Nói xong thì kéo ống tay áo ra đặt tay cô lên. " Em muốn cào, muốn cấu gì thì làm đi."

Hoá ra không phải là boss ta muốn xem phim mà đang cố gắng nhịn đau để cho cô mượn tay giải quyết nỗi buồn.

Tiểu Diệp không thể cảm động nổi, lúc sáng, hấn bỗng nhiên nổi hứng cắt móng tay cho cô, nguyên lai là để có ngày hôm nay. Mẹ nó, nhịn đau cái gì, bà đây bị anh nhổ móng rồi.

Các thanh niên ạ, trước khi đưa vợ đi đẻ thì hãy nhớ cắt móng tay cho vợ.

Bụng ngày càng đau, mặt cô tái nhợt đi.

Bạch Niên Vũ cố nói chuyện với cô để phân tán cơn đau.

" Em thích nhất là con vật gì?"" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Chó." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Bạch Niên Vũ rút máy ra gọi cho mẹ.

"" Mẹ có cần con nữa không?""

"" ... ""

Ôi trời, lão công nhà cô.

" Anh không thấy mình đang làm tổn thương giá trị của chó sao?"

" Không, anh dù là chó thì cũng là Cầu Vương, em là Cầu Hậu."

Điện thoại: " Tiểu Vũ, con ở đâu đấy?"

Bạch Niên Vũ: " Tiểu Diệp sinh rồi."

Một lát sau, cả một tập đoàn tới để chờ cô.

" Bạch Niên Vũ, kiếp sau anh là người đẻ đi, tôi muốn làm đàn ông."
Cô càng ngày càng lảm lì.

" Không đâu. Anh là công, em là thụ." Bạch Niên Vũ nhanh chóng trả lời.

" Mẹ nó, cắt ngay cho bà." Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Bác sĩ: " Cố lên, sắp mở rồi!"

Một cánh tay bỗng nhiên đưa tới trước miệng cô, " Cẩn đi."

Tiêu Tiểu Diệp không khách khí, cắn chặt, răng nghiến đau, chẳng mấy chốc trong miệng đau có vị máu tanh.

" Nể lắm anh mới cho em cắn vào tay vàng bạc của anh đấy."

Cô cần mạnh hơn.

Tay còn lại của vị kia xoa xoa đầu hết mồ hôi của cô, " Chắc chắc, đầu bản thể này, lại phải bắt anh gọi rồi."

Anh ấy, có thể không nói những lời yêu đương mật ngọt nhưng chỉ cần câu này thì cũng đủ rồi.

" Cố lên, nghe nói phụ nữ sinh con xong ngực sẽ to hơn, hãy vì một tương lai tươi đẹp phía trước."

Cho phép được rút lại câu nói trước.

Bốn tiếng đồng hồ trôi qua, em bé vẫn chưa chịu ra.

Tiểu Diệp gần như kiệt sức, hai mắt mờ đi.

" Diệp này, em hỏi anh vì sao làm tình luôn tắt điện phải không? Bật mí cho em nhé, nơi xương sườn của anh đã khắc lên một cái tên, một chiếc nhẫn và một câu nói." Bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói trầm nhẹ của Bạch Niên Vũ, " Bao lâu qua, không cho em biết là bởi vì người ta xấu hổ."

Khoé môi cô bỗng nhiên kéo cong lên.

" Sinh xong thằng này rồi thì không sinh nữa, chúng ta vứt nó trong xô rồi cùng đi vui chơi khắp thế gian." Bàn tay ấm áp của anh cầm chặt tay cô.

" Nhưng còn phải sinh thêm một bé gái nữa để con có thể gọi đầu cho em gái." Tiểu Diệp mơ màng nói.

" Không cần đâu, dù sao thì nó cũng phải học cách gọi đầu để sau

này gọi cho vợ nó."

Tiểu Diệp nghe xong, dùng tất cả sức bình sinh của mình, gắng gượng một hơi rồi hét lên.

Tiếng em bé kêu khóc oa oa.

Nụ hôn ấm áp đặt lên trên trán cô.

" Vợ ơi, em rất cố gắng."

Đang định ngọt ngào đáp lại thì một gáo nước đã xối xuống.

" Vì em mà đêm nay anh đã mất mười bảy phút phim rồi đấy."

Tổ cha, mẹ nội, mà bà....